

Phò Mã Cũng Là Hoa Nhi

Contents

Phò Mã Cũng Là Hoa Nhi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31	96
32. Chương 32	99
33. Chương 33	102
34. Chương 34	104
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	114
39. Chương 39	117
40. Chương 40	120
41. Chương 41	122

42. Chương 42	125
43. Chương 43	128
44. Chương 44	130
45. Chương 45	133
46. Chương 46	136
47. Chương 47	139
48. Chương 48	142
49. Chương 49	145
50. Chương 50	149
51. Chương 51	152
52. Chương 52	156
53. Chương 53	159
54. Chương 54	162
55. Chương 55	165
56. Chương 56	168
57. Chương 57	171
58. Chương 58	174
59. Chương 59	177
60. Chương 60	180
61. Chương 61	183
62. Chương 62	186
63. Chương 63	188
64. Chương 64	191
65. Chương 65	194
66. Chương 66	197
67. Chương 67	199
68. Chương 68	202
69. Chương 69	205
70. Chương 70	207
71. Chương 71	210
72. Chương 72	213
73. Chương 73	216
74. Chương 74	220
75. Chương 75	223
76. Chương 76	225
77. Chương 77	229
78. Chương 78	232
79. Chương 79	235
80. Chương 80	238
81. Chương 81	241
82. Chương 82	243
83. Chương 83	246
84. Chương 84	248
85. Chương 85	251

Phò Mã Cũng Là Hoa Nhi

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cung đình tranh đấu, nữ phần nam trang, hài hước, hoan hỉ, oan gia, 1x1, HE. Editor: CinnieTa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pho-ma-cung-la-hoa-nhi>

1. Chương 1

Ta điên rồi.

Đây là cái ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu sau khi ta vừa tỉnh lại.

Thử nghĩ xem, sau khi người tỉnh ngủ mở mắt ra, chuyện đầu tiên nào mà khi nhìn thấy thì người sẽ cảm thấy bản thân mình điên rồi? Người phát hiện người không có ngủ ở phòng mình sao? Hay là người phát hiện ngủ bên cạnh người là một tên nam nhân xa lạ?

Không. Cũng không phải.

Đúng như các người nghĩ, ta không có ngủ trên đường cái, bên cạnh cũng không có tên nam nhân xa lạ nào ngủ cùng. Nhưng, những thứ trước mắt ta bây giờ cũng đủ làm ta hoài nghi rằng thần kinh mình có phải là bình thường hay không.

Đó là một căn phòng nguy nga lộng lẫy, vật dụng mang đậm cổ hương cổ sắc, chỉ mấy món đồ gốm thôi cũng đã cảm thấy giá trị liên thành, ta nhìn từng nơi trong phòng, phòng này lớn cũng phải cỡ cái sân bóng rổ, từ mặt đất đến trần nhà cũng cao gấp năm sáu lần chiều cao của ta. Đây là thứ mà phim truyền hình không thể làm được, chân chính là đồ thật a.

Đoàn phim nào mà có nhiều tiền như vậy?

Trong lòng ta không khỏi nghĩ đến, nhưng nghĩ là nghĩ thôi, dù sao ta cũng không có khả năng trong lúc ngủ bị quỷ đưa đến nơi này, hơn nữa còn là khuôn ta đến một tỉnh khác, bởi vì thành phố ta đang sống căn bản không có kiến trúc nào như vậy.

Cho nên ta cảm thấy, ta nhất định là bị điên rồi hoặc là ta còn đang nằm mơ.

Ngồi trên giường nhìn một lượt đánh giá bốn phía, ta biết, bản thân ta lúc này, bất luận ánh mắt, động tác hay là thần thái đều có vẻ cực kỳ bất lực.

Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy một thanh âm “chi nha” vang lên, ngay sau đó một vài tia sáng xuyên qua bình phong chiếu rọi ở xuống sàn nhà. Có người đến đây! Trên bình phong lập tức hiện ra một đạo bóng đen, lại vang lên “chi nha” một tiếng, ánh sáng liền không thấy nữa.

Là ai đến?

Và chỉ vài giây sau ta liền cùng nàng đối mặt, ta nghi hoặc nhìn nàng, nàng lẳng lặng nhìn ta.

Là một cái nha đầu, có vẻ mới mười bảy mười tám tuổi.

Nha đầu kia nhìn thực non nớt, diện mạo thanh tú động lòng người, nàng mặc một loại quần áo... Ta cũng không biết là loại đồ gì màu xanh biếc. Tóm lại, nhìn tới nhìn lui cũng không phải là người xấu.

Đang định nói “xin chào” thì nha đầu kia lại đột nhiên “A” một tiếng, hét âm lên!

Ta giật thót, bị dọa không nhẹ.

Nàng hấp tấp đặt cái khay đang cầm xuống bàn sau đó liền chạy đến chỗ ta, nàng quan sát đánh giá từ trên xuống dưới một phen rồi mới nói: “Phò mã gia, ngài tỉnh rồi sao?”

“Phò mã gia tỉnh rồi! Người đâu, mau tới a! Phò mã gia tỉnh rồi!” Cái này đâu phải là gọi người đến. Đó chính xác là rống, rống to a, nàng một đường chạy ra khỏi phòng, dường như là lại đang đứng ở trong viện... Tiếp tục rống thiên rống địa.

Âm thanh này của nàng quả thật là muốn đoạt mệnh mà. Trái tim nhỏ bé của ta bị dọa đến đập loạn xạ, thân thể không khống chế được mà run rẩy.

Phò... Mã... Gia?

Nếu ta nhớ không lầm, cái danh xưng này... Nên là dành cho nam tử chứ?

“Ha.” Ta bối rối cười, thật sự là không thể nói lý. Nhưng dù là như thế, tay của ta cũng vẫn không khống chế được mà run rẩy, từ từ sờ xuống phía dưới.

Bàn tay của ta trong chần đã muốn xuất ra một tầng mồ hôi lạnh, ta nghĩ, nếu ta thực đụng đến cái vật gì đó, ta nhất định sẽ đi tự tử a!

Vài giây sau ta sờ đến nơi đó, thật may mắn đó là một vùng đất bằng phẳng.

Ta nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng cảm giác này cũng không duy trì được bao lâu, ta đột nhiên ý thức được một vấn đề, chính là bất luận bây giờ ta đang ở đâu, hiện tại tất cả là thật hay giả, nếu ta là Phò mã gia thì phải là nam nhân mới đúng.

Nhưng ta là một nữ nhân.

Nuốt khan một cái, ta thật hy vọng đây là một cơn ác mộng, tỉnh lại sẽ chỉ là mộng thôi.

Suy nghĩ này làm lãng phí hai ba phút thời gian của ta. Lúc này, ngoài cửa cũng vang lên nho nhỏ tiếng bước chân, nghe kĩ thì có ít nhất hai ba người đang hướng đến phòng ta mà đi.

Không lâu sau lại có vài người xuất hiện ở trước mặt ta.

Một lão nhân mang theo một cái rương. Là thầy thuốc. Một nam nhân trung niên, quần áo thượng đẳng, nhìn cái khí thế kia chắc là đầu lĩnh. Một người nữa là cái nha đầu lúc nãy, đứng bên cạnh nàng còn có một nha đầu so với nàng có lẽ lớn tuổi hơn một chút, mặc quần áo màu hồng nhạt.

Ta càng thêm lúng túng ngồi dậy.

“Các người... Là ai?” Cổ họng ta cảm thấy nóng rát, cảm giác thanh âm đều thay đổi.

Lời này vừa thốt lên, mấy người còn lại liền đưa mắt nhìn nhau.

“Gia, ngài không biết chúng ta sao?” Người nhìn như là đầu lĩnh dò hỏi trước.

Ta thần nhiên lắc đầu.

Chỉ thấy hần nhíu mày, sau đó quay sang nói nhỏ với nha đầu mặc y phục màu hồng nhạt bên cạnh: “Đi tìm công chúa, nói rõ tình huống ở đây cho ngài.”

Nha đầu kia nhìn vị đầu lĩnh, cuống cuồng gật đầu sau đó chạy đi nhanh như chớp. Ánh mắt vị đầu lĩnh đồng thời chuyển hướng thầy thuốc trách mắng: “Người còn đứng đó làm gì? Còn không mau chóng đi bắt mạch cho phò mã gia xem là đã xảy ra chuyện gì!”

Thầy thuốc nghe xong liền run cầm cập, miệng không ngừng nói ‘vâng, vâng, vâng’ liền mang theo hòm thuốc vội vã đi đến chỗ ta.

Ta nhìn thấy liền hoảng sợ, thân thể vội vã lui về sau, đến khi không còn chỗ nào để lui nữa ta lại liên tục xua tay: “Người đừng lại đây a, đừng đến đây!”

Nói thật, nhìn khung cảnh diễn ra sinh động giống như thật trước mắt, giờ phút này ta cũng không biết rốt cuộc đây là thật hay là giả, dưới tình huống này làm cho ta cũng bất giác diễn nhập theo, trong lòng liên tục hò hét ‘không thể cho cái lão già kia lại đây, nếu như hần bắt mạch, thân phận của ta sẽ bị lộ ngay!’

Vì thế ta rất hoang mang.

Thầy thuốc tất nhiên cũng bị hành vi quá khích của ta làm cho sợ hãi phải dừng lại, hần khó xử nhìn vị đầu lĩnh chờ hần lên tiếng.

Vị đầu lĩnh kia rõ ràng rất có thiên phú làm diễn viên nha, sắc mặt hần đang ngưng trọng bỗng chốc liền thay đổi thành một khuôn mặt tươi cười sau đó hướng ta dịu giọng: “Gia, chúng ta không phải người xấu. Thầy thuốc chỉ là muốn bắt mạch cho ngài để xem thân thể ngài có khỏe hay không, chúng ta sẽ không làm hại ngài.”

“Tránh ra!” Ta cố làm ra vẻ quát lớn, bởi vì ta thấy bọn họ hình như sợ ta.

Quả nhiên, vị đầu lĩnh liền không dám tiến lên nữa, hần há mồm còn muốn nói thêm cái gì đó lại bị ta trừng mắt lui trở về. Cuối cùng hần đành phải ủ rũ hướng thầy thuốc xua tay ý bảo hần lui xuống đi.

Ta nhìn thấy cũng hơi an tâm.

Thừa thắng xông lên, ta hướng hẳn phân phó: “Y phục kia lưu lại, các người toàn bộ lui xuống đi.”

“Vâng, vâng, vâng” Vị đầu lĩnh thấp giọng phụ họa sau đó quay lại thì thầm với nha đầu kia một lát, lúc này mới mang theo thầy thuốc rời khỏi tầm mắt của ta.

Ta chờ cửa phòng đóng lại rồi mới hướng nha đầu kia nói: “Người lại đây một chút, đứng cách ta hai ba bước.”

Nha đầu liền làm theo lời của ta, đứng cách xa ta chừng hai ba bước chân, ta đem ghế bên cạnh giường vốn là để cho thầy thuốc ngồi đưa cho nha đầu kia: “Ngồi đi.”

Nha đầu kia cúi đầu, nhỏ giọng: “Nô tì không dám.”

“Bảo người ngồi thì cứ ngồi đi, ta có rất nhiều việc muốn hỏi người, chắc là phải mất một chút ít thời gian.”

Có lẽ là nghe thấy ngữ khí của ta rất bình tĩnh không có nửa điểm thương lượng, nha đầu kia sau một lúc rồi rầm rột cục cũng ngồi xuống.

Ta cũng ngồi lại ngay ngắn, trong lòng chuẩn bị cả nửa ngày mới xấu hổ ho khan một tiếng hỏi: “Ta... Là ai?”

Ai ngờ nha đầu kia nghe xong liền ngay lập tức ngẩng đầu, miệng run rẩy, một lúc lâu sau mới không tin mà hỏi lại: “Gia, ngài thật sự không biết ngài là ai sao?”

Nhảm nhí!

Nếu biết ta còn hỏi người làm gì! Vấn đề hiện tại là, ta căn bản không phải cái ‘gia’ gì gì đó của người!

Thế nhưng, những lời này của ta làm sao có thể nói cho cái nha đầu kia đây? Nếu ta không nói, người ta sẽ cho là ta bị mất trí nhớ, còn nếu ta nói, chắc chắn là sẽ bị cho là kẻ điên. Cho nên ta chỉ có thể kiềm nén tức giận trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Àn, ta không nhớ.”

Một màn hài kịch cứ như vậy diễn ra, thế nhưng ta vạn lần không nghĩ đến, nha đầu kia sau khi nghe xong lời của ta lại bỗng dưng thút tha thút thít khóc lên.

Cái này làm ta đờ ra như bị sét đánh.

Từ nhỏ đến lớn, muốn chém muốn giết ta đều có thể tiếp hết, chỉ là ta không thể chịu nổi cái cảnh một khóc hai nháo ba thất cổ này. Trong lúc nhất thời, ta cũng không biết phải làm sao, liền khoát tay “Đừng khóc, ta đây còn chưa có chết a.”

Thế nhưng nha đầu kia chẳng những không nín mà còn gào khóc to hơn.

Đầu ta cũng sắp nổ rồi. “Nín ngay!” Ta quát lớn. “Còn khóc nữa ta sẽ cho người khiêng người ra ngoài, vĩnh viễn cũng không cho người bước vào đây nữa bước!”

Người ta nói, đánh vào nhược điểm của con người tuyệt đối là cách hữu dụng nhất. Điều này ta chưa từng nghi ngờ. Ta cũng không biết nhược điểm của nha đầu kia là gì, nhưng mà hay không bằng hên, ta đánh bậy đánh bạ thế nhưng lại đánh trúng, nàng rớt cục cũng ngừng khóc.

Nàng cắn chặt môi, khó khăn nghẹn lại, thế nhưng vẫn rất kiên cường không khóc nữa, chỉ còn thanh âm khe khẽ. Trong lòng ta vì sự quật cường của nàng mà tán thưởng, cũng đối với nàng không khỏi nhìn bằng ánh mắt khác.

Ta nhẹ giọng hỏi nàng, thanh âm cũng mềm mại hơn: “Ta là ai? Nhà ta ở đâu? Mà bây giờ là thời kì nào?”

Nha đầu kia chắc là đã chấp nhận chuyện ta mất trí nhớ là thật, chỉ thấy nàng lau đi nước mắt lại sắp rơi xuống, đang muốn mở miệng lại đột nhiên nghe thấy âm thanh lớn vang lên ngoài cửa: “Công chúa giá lâm!”

Ta ngẩn ra, trong đầu nháy mắt trống rỗng.

Nha đầu kia so với ta nhanh nhạy hơn, trong lúc ta đang ngây ngốc liền đã thấy mặt nàng từ bi thương trong nháy mắt chuyển thành mặt vô biểu tình, sau đó rời khỏi ghế, chạy nhanh đến mở cửa cung nghênh cái vị công chúa điện hạ gì gì đó.

“Công chúa cát tường.” Ta chỉ nghe thấy nàng vẫn an như vậy.

Nhưng thật ra từ trên bình phong, ta mơ hồ nhìn thấy bóng dáng ba người. Trong ba người này, ta không cần đoán liền có thể khẳng định cái người đứng giữa chính là cái vị công chúa kia, bởi vì từ khí chất cho đến khí thế đã muốn thể hiện rõ ràng.

Ta đã như mong muốn gặp được công chúa điện hạ, chỉ là ở vào lúc ta lờ thôi chật vật nhất.

Nàng từ trên cao nhìn xuống ta, ta ngồi ở trên giường ngẩng lên nhìn nàng, nhìn đến cổ tửng chừng như sắp đứt.

Trước mắt ta là một mỹ nhân a, ta chỉ có thể dùng hai từ này để hình dung nàng. Không phải kiểu gợi cảm, mị hoặc, thanh thuần hay đáng yêu gì, vẻ đẹp của nàng lộ ra một chút mùi vị cổ điển, làm cho ta không tự chủ được nhớ tới cổ cầm, đứng đầu trong cầm, kì, thư, họa.

Cái gọi là ái mỹ chi tâm, nhân giai hữu chi (lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có), tất nhiên ta cũng không ngoại lệ, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, ta đối với vị công chúa điện hạ này cảm giác không tệ, ít nhất nàng đủ xinh đẹp.

Ta cứ như vậy si ngốc nhìn nàng, không chút nào giấu diếm sự yêu thích của ta đối với nàng, trái lại ánh mắt nàng lại lộ ra quái dị, sau đó nàng chọn mi vô cùng khó chịu hỏi ta “Người nhìn cái gì?”

Ách.

Ta bị câu hỏi của nàng làm cho trở tay không kịp, hoàn toàn không biết phải trả lời như thế nào.

Nàng đối với ta không hài lòng, đối với thái độ không đếm xỉa gì của ta thì lại càng khó chịu, nàng hơi cúi người đi đến sát bên cạnh ta, làm cho cổ của ta trực tiếp ngưỡng ra 90 độ. Nàng hơi nheo mắt lại, gương mặt cách ta chỉ có một nắm tay, ta thậm chí có thể ngửi thấy hơi thở như hoa lan của nàng, bên tai lại nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của nàng “Bổn cung hỏi người! Người. Nhìn. Cái. Gì!”

2. Chương 2

“Nhìn người.” Ta cứ như vậy trả lời nàng.

Vừa nghe ta nói hai chữ này, đầu tiên là nàng vẻ mặt không thể tin nâng lên hai hàng lông mày, sau đó xuy một tiếng cười nhạt, lúc này mới nói “Nghe người nói người mất trí nhớ, ta còn không tin, thì ra người lại yếu ớt đến như vậy sao? Bị bổn cung đánh một chưởng liền mất trí nhớ?”

Ta bị lời hù dọa này của nàng làm cho sợ hãi, thân thể bất giác liền cách nàng xa một khoảng.

Được lắm, thì ra tất cả chuyện này là do nàng ban tặng. Nếu đúng như lời nàng nói, nếu sự tình thật sự đã xảy ra như vậy, vị mỹ nhân này không phải là một chưởng đánh người ta mất trí nhớ, cái này, quả thực chính là một chưởng liền đem linh hồn nhỏ bé của người ta đều đánh bay!

Ta gần như trong nháy mắt liền thu lại hảo cảm của ta đối với nàng lúc nãy, người trước mắt này tuyệt đối là một cái cực kỳ bại hoại, là đại biểu cho rắn rết mỹ nhân!

Cái vị công chúa kia thấy sắc mặt ta có chút tức giận thế nhưng lại cảm thấy hài lòng, nàng đứng thẳng người, chặc chặc hai tiếng có vẻ như vô cùng đáng tiếc “Xem ra thật là mất trí nhớ, tính cách đều khác một mảng lớn như thế, nếu đã vậy người cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, nàng lại ý vị thâm trường nhìn ta nửa ngày, lúc này mới mang theo nha đầu áo hồng gọi là Tú nhi rời đi.

Nhìn bóng dáng của nàng làm ta không khỏi nhớ tới một câu “hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang”

Công chúa đột nhiên đến viếng thăm làm xáo trộn hết nhịp điệu ban đầu của ta. Đầu ta lúc này vẫn còn đang hỗn độn, tựa như tiểu hài tử ba tuổi học bảng cửu chương, lúng ta lúng túng. Ta ngơ ngác ngồi trên giường nhìn hướng bình phong, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Nha đầu mặc y phục màu xanh lục sau khi cung tiễn công chúa trở về, thấy ta một bộ dáng si ngốc liền nhin không được mà lo lắng, nàng thật cẩn thận đi tới trước mặt của ta hỏi “Gia, ngài không sao chứ?”

“Nga.” Ta lấy lại một chút tinh thần “Không... Không có việc gì.”

Nha đầu kia lại ngồi xuống lần nữa, dừng một chút mới nói “Vừa rồi đó chính là công chúa điện hạ.”

Ta liên tục gật đầu, lòng nói ta biết, ta biết. Ta chỉ là vừa đến cũng không phải là ngốc tử. Chẳng qua nàng là công chúa, mọi người lại gọi ta là phò mã gia, kia... Ta chỉ chỉ ngoài cửa, lại chỉ chỉ ta, hỏi “Chúng ta là phu thê?”

Không ngoài dự đoán, ta thấy nha đầu kia chân thật gật đầu.

Ta điên rồi, quả nhiên là điên rồi.

Ta xuyên tới cái thế giới mà nữ nữ cũng có thể kết hôn sao? Hay là bên trong vẫn là có ẩn tình gì? Nếu như là cái giả thuyết thứ hai, thì giờ phút này ta thật sự muốn thử chìa ngón tay lên trời mà mắng, đòi trước cho dù ta có đi đại tiện nhằm phải cửa nhà ông thì ông cũng không nên đùa giỡn ta như thế chứ!?

Có lẽ là thấy sắc mặt của ta lúc xanh lúc đen, nha đầu kia có vẻ khấn trương “Gia, ngài thật sự là không có việc gì chứ? Ngài có chuyện gì liền nói cho nô tì biết, nô tì nhất định hầu hạ ngài, nô tì tuyệt đối trung thành.”

Ta luống cuống gật đầu liên tục, nói “Được được, không vội không vội, chúng ta từ từ nói.” Lời này là ta nói cho nàng nghe cũng là để an ủi chính mình, nghĩ lại ta là một thanh niên thế kỉ 21 đầy hứa hẹn, thế nhưng chẳng biết tại sao rơi vào cái chỗ chết tiệt này. Mà đã xuyên về cổ đại thì cũng thôi đi, có gì lại còn vướng vào cái đại sự tào lao này chứ. Không điên mới là lạ. Nếu không điên, ta chắc là cũng thành tiên a!

Ta liên tục hít sâu, thả lỏng thân thể, suy nghĩ kỹ càng.

Mãi đến một lúc lâu sau, ta mới mở miệng, nói “Chúng ta tiếp tục vấn đề vừa rồi, người nói cho ta biết, ta là ai, trong nhà là làm cái gì, có người thân hay không, còn có đây là thời kì nào.”

Dừng lại một chút, nha đầu kia mới gật gật đầu, lúc này mới trả lời vấn đề của ta.

Thì ra, chủ nhân của thân thể này tên là Doãn Hiếu Ân, là một nam tử năm nay vừa mãn nhược quán – cũng chính là 20 tuổi. Mà triều đại hiện tại là Văn Triều, thời gian là Đại Văn năm thứ 45, một nhà hoàng tộc họ Văn Nhân, cái rần rết tiểu mỹ nhân vừa rồi chính là nữ nhi thứ 9 của hoàng đế - Cửu công chúa Văn Nhân Lạc. Mà nhà của ta là đương triều Đại tướng quân, phụ thân tên là Doãn Quốc Bình, có địa vị không nhỏ trong triều.

Mà “ta” cùng công chúa thành hôn cũng đã 2 năm, trong khoảng thời gian đó đại chiến tiểu chiến vô số, tuy nhiều lần chiếm thượng phong thế nhưng cũng bị tiểu thương không ngừng, cũng may là 2 năm nay, ta không phụ nàng, nàng cũng không hờn* ta.

(*Hừ: Ly dị)

“Ta không phụ nàng, nàng cũng không hờn ta” những lời này là chính miệng nha đầu kia nói ra, lúc ta nghe thấy, trong lòng thật sự là cảm khái muôn vàn. Ta ở hiện đại cũng đọc đủ thứ sách vở, cũng coi như là phần tử tri thức. Xuyên đến cổ đại, cho dù ta chưa từng nghĩ tới làm hoàng hậu gì gì kia, thế nhưng tuyệt đối cũng không nghĩ tới là làm một tiểu bạch kiểm a!

Thế nhưng tạo hóa trêu người, ta chính là trọng sinh vào thân thể một tên tiểu bạch kiểm!

Nếu phải dùng từ ngữ để hình dung tâm trạng của ta giờ phút này thì “Nộ hỏa xung thiên” thật sự là cực kỳ thích hợp.

Ta nghe nha đầu kia nói nhiều việc như vậy, lại nhìn nàng cũng không giống kẻ bại hoại, trong lòng ta cân nhắc xem có phải nên đem chuyện ta là nữ tử này nói cho nàng không. Kỳ thật, tình cảnh của ta hiện tại cũng thật là ở thế khó xử, nếu nói với nàng có thể sẽ có hai khả năng, một là nàng sẽ giúp ta che giấu thân phận, ta cũng có thể sống lâu thêm một chút, hai là nàng không giúp ta, ta liền chết không kịp ngáp.

Nhưng nghi vấn trong lòng ta thật sự rất nhiều, lúc này lại ghen đến ta không thở nổi, cho nên ta hết sức che dấu, ánh mắt lóe ra, ngữ khí né tránh hỏi “Vậy người có biết ta... Cái kia... Cái kia...”

Nhưng nha đầu kia thật đúng là ngốc nghếch, ta chỉ chỉ nửa ngày nàng lại không biết ta đang nói cái gì.

Ta ủ rũ thở hắt ra, lại lập tức nâng lên tinh thần, dùng sức mà chỉ vào bộ ngực của mình “Vì sao ta lại có cái này?” Lại hung tợn chỉ vào khu vực ‘tam giác bí ẩn’ “Vì sao ta lại không có cái kia?!”

Đã ám chỉ đến mức như thế rồi, nếu nàng ta mà còn không hiểu thì chi bằng ta đâm đầu vào tường chết cho rồi.

Cũng may biểu tình bùng tỉnh đại ngộ của nàng đã cứu ta một mạng.

Ta biết nàng nhất định biết điều gì đó.

Quả nhiên nha đầu kia cẩn thận nhìn trái nhìn phải một cái, lúc này mới cực kỳ nhỏ giọng hỏi ta “Gia, ngài là hỏi chuyện tại sao ngài là nữ tử phải không?”

Đúng. Đúng. Đúng!

Ta cực kì kích động giống như nhìn thấy siêu sao thế giới!

Nàng lúc này mới gạt đầu sau đó nói cho ta biết “Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng.”

Ta thảo!*

(*Giống như chữ thề á)

Ta đem chân ném sang bên cạnh, trừng ánh mắt biểu thị ta đang rất bất mãn. Ta hao tổn biết bao nhiêu khí lực khoa tay múa chân cả nửa ngày để ám chỉ cho người, không ngờ người dám lấy một câu “nói rất dài dòng” có lệ với ta?! Nhìn ta giống người dễ bị khi dễ lắm sao? Ta ngồi chồm hổm trên giường, hung hăng uy hiếp nàng “Chuyện dài thì nói cho ngắn, nếu không, ta liền tìm người khiên người ra ngoài!”

Câu uy hiếp này đối với nha đầu kia lúc nào cũng hữu dụng.

Ta nhìn dáng vẻ ủy khuất của nha đầu kia trong lòng liền đắc ý an tâm.

Nhưng ai biết nha đầu kia đột nhiên đứng dậy chạy về phía cửa, ta cả kinh, trong lòng nói không tốt, chẳng lẽ nàng không muốn bị ta uy hiếp nên muốn đi cáo trạng? Ta đang muốn hét ‘người đừng đi a!’, ngay sau đó lại thấy nàng bắt ngờ quay trở về.

Sắc mặt ta lúc này trắng bệch, một chân giẫm trên giường một chân đạp trên mặt đất, tất nhiên là một bộ dáng muốn đuổi theo.

Thật sự là xấu hổ.

Nha đầu kia mờ mịt nhìn ta, nàng hướng ta đi tới, hỏi “Gia, ngài đây là muốn làm cái gì?”

Thoáng chốc, trong đầu ta bách chuyển ngàn hồi, cũng may ta nhanh trí thấy ấm trà trên bàn liền mượn cơ hội nói “Ta khát nước, muốn đi rót nước uống.”

Nàng lại đến đỡ ta sau đó mang ta về trên giường, ta cũng nương theo lực đạo của nàng trở lại trên giường, nàng lại rất nhanh chóng nói “Gia, nếu ngài muốn uống nước cứ nói với nô tì một tiếng là được, sao lại tự mình đi lấy? Nô tì là nha hoàn của ngài, ngài nhất định phải nhớ kỹ điều này, sau này nếu ngài cần cái gì thì cứ nói với nô tì, nô tì sẽ làm theo yêu cầu của ngài.”

Ta chỉ có thể gạt đầu theo như một đứa nhỏ.

Lúc nói xong lời này nàng cũng đem chén trà đưa cho ta, ta tiếp nhận chén trà, uống ừng ực một phát hết sạch liền đem chén trà đưa lại cho nàng, ta nói “Cho ta thêm một chén nữa.” Ta không biết cái thân thể này đã ngủ bao nhiêu ngày, nhưng sau khi ta tỉnh lại liền cảm thấy cổ họng khô rát đến sắp bốc cháy, ta cũng bất chấp vừa rồi có nhiều việc xảy ra, hiện giờ uống được một chút nước như vậy, thật sự cảm thấy như là được uống cam lộ, hận không thể cả người đều được ngâm trong đó mới tốt.

Nha đầu vô cùng kiên nhẫn lại đi rót cho ta thêm chén nước, thậm chí trực tiếp đem nguyên bình trà đến cho ta, trong lòng ta thầm khen nha đầu này thông minh, ngoài miệng cũng vẫn hỏi nàng “Người tên gì?”

Nàng đem cái chén đưa cho ta, lúc ta đang uống liền nghe nàng nói “Quả đào.”

“Khụ khụ khụ...” Ta bị câu trả lời của nàng làm nghẹn, nước vừa uống vào chưa khỏi cuống họng liền quay ngược trở ra, dính đầy giường. Nàng không ngờ tới ta lại phản ứng quá khích như vậy, luống cuống tay chân thay ta vỗ lưng, ta đem cái chén đưa cho nàng, liên tục xoa tay ý bảo không cần. Trong lòng ta nói thầm ‘cái tên này cũng hơi quá moden nha, người cổ đại đặt tên nha hoàn không phải đều là hương kia hương nọ sao? Cái tên này là do ai đặt vậy? Cũng quá có hàm dưỡng đi’, ta nghĩ sao cũng liền hỏi như vậy.

Ai ngờ nàng lại nâng một ngón tay chỉ về phía ta.

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, cảm giác giống như bị cây đập một phát, đây cũng không phải là ta đặt cho người! Trong lòng ta hò hét như vậy. Thế nhưng ta cũng không thể nói được, nói ra nàng chắc chắn cũng sẽ không tin.

Cuối cùng ta cũng chỉ có thể thở dài, đành chịu mang tiếng oan vậy.

Nước cũng đã uống, ta cảm thấy cổ họng cũng đã tốt lên rất nhiều, bị chuyện vừa rồi quá nhiều làm ta quên mất chuyện chính, vấn đề lúc trước ta hỏi nàng vẫn chưa trả lời, vì thế ta hắng giọng một cái, ngồi thẳng lưng nhỏ giọng nói “Nói ngắn gọn, chuyện này là như thế nào? Chuyện ta nữ phạm rất cục là sao?”

Quả đào kê cái ghế cách ta một chút sau đó mới từ từ nói.

Doãn phủ Đại tướng quân Doãn Quốc Bình, cũng chính là người mà ta gọi là phụ thân, cho tới bây giờ chỉ cưới có hai người phu nhân, chủ nhân của cái thân thể này - bây giờ là ta, là do đại phu nhân hạ sinh, ngoài ta ra, vị đại phu nhân này còn sinh thêm một đôi nhi - nữ*, ta là con út.

(*Một trai một gái).

Nhị phu nhân cũng hạ sinh một nữ hài tử, vấn đề xuất hiện ở đây.

Doãn gia trừ ta ra thì toàn bộ hai người con gái còn lại đều vào cung. Tỷ tỷ của ta thì tốt hơn một chút, được phong là Doãn phi, nàng đã hạ sinh cho hoàng đế một nam hài, hiện giờ cũng đã biết chạy. Nhưng Tam tỷ của ta thì tệ hơn, có lẽ là nàng vận số kém? Hoặc là cũng không biết do làm sao, tóm lại nàng ở trong cung vài năm cũng không có chút tiếng tăm gì, đợi đến khi 25 tuổi mới theo lệ phóng xuất.

Ở cổ đại, nữ nhân 25 tuổi có nghĩa là như thế nào chứ?! Vị phụ thân Đại tướng quân kia của ta cũng chỉ có thể đem nàng gả cho con trai của một vị quan nào đó thấp hơn hẳn hai bậc mà thôi.

3. Chương 3

Lúc chủ nhân của thân thể này - cũng chính là ta bây giờ, được sinh ra, Tam tỷ cũng đã vào cung được hai tháng, nhưng thời điểm tuyển tú, nàng lại không được Hoàng đế nhìn trúng, bị phân làm cung nữ. Hiển nhiên có thể thấy, trên dưới Doãn gia bất luận là ai, dùng ngón chân đều có thể đoán được tình huống của Tam tiểu thư sau này ra sao.

Ta bởi vì là do đại phu nhân sinh, lại là con gái út, tự nhiên nhận được hết thảy cưng chiều cùng sủng nịnh. Mà nhìn kết cục của đại tỷ cùng tam tỷ, lại nghĩ đến tương lai sau này của ta, vị phụ thân Đại tướng quân uy phong một đời kia cũng không khỏi lo trắng đầu.

Mẫu thân của ta sau khi biết hài tử của mình là một nữ hài thì trong lúc ở cử cũng không mấy an bình, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

“Cho nên, ta được cha ta che giấu thân phận, xem như nam hài mà nuôi từ nhỏ?” Chuyện xưa nói đến đây, kết quả cũng đã quá rõ ràng, ta cũng không muốn lại nghe Quả Đào tiếp tục dài dòng liền trực tiếp nói ra kết quả.

Quả Đào liên tục gật đầu.

Ta một thân mồ hôi lạnh!

Nhưng mà ngẫm lại, cũng nhờ lão gia tử che giấu thân phận của ta mà lão hoàng đế kia lại tứ hôn ta cùng Cửu công chúa, vậy tóc lão gia tử không phải cũng trắng xóa sao? Nếu ta vào cung làm phi tử gì đó, vậy chả phải cũng thật nực cười sao.

Một phen so sánh cân nhắc, tình huống lúc này chắc ta phải đốt nhang chúc mừng.

Những thắc mắc về thân phận của ta cũng tiêu tan, đồng thời ta lại nổi lên nghi ngờ “Có ai biết thân phận của ta? Công chúa có biết không?”

Quả Đào lắc lắc đầu “Nô tì cũng không biết, nô tì chỉ biết là có lão gia, phu nhân cùng thầy thuốc là biết chuyện của ngài thôi.”

Ta vừa nghe trong lòng liền nghĩ không thể nào, chuyện lớn như vậy mà tỷ cùng ca ca của ta đều không biết, người cùng ông thầy thuốc kia tại sao lại biết? Nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không phải là không có khả năng. Tuổi tỷ tỷ cùng ca ca của ta hơn ta đến một con giáp, tất nhiên là sẽ ít gặp nhau hơn. Mà Quả Đào cùng ông thầy thuốc kia cũng là lúc nào cũng cần. Quả Đào biết nhiều sự việc như vậy xem chừng thật đúng là tâm phúc của ta.

Cho tới bây giờ, sự đề phòng của ta với Quả Đào cũng từ từ hạ xuống.

Nhưng những nghi vấn trong lòng ta quả thật còn rất nhiều, cho nên ta hỏi nàng “Người có biết chuyện giữa ta cùng công chúa không? Tại sao ta lại trở thành phò mã?”

Một lát sau, Quả Đào lại một câu ‘nói rất dài dòng’ hoàn toàn làm ta tức chết, lần này ngay cả lời ụy hiếp ta cũng không muốn nói, dứt khoát hung ác trừng mắt, phóng hàn quang vào Quả Đào.

Tốc độ thích ứng của Quả Đào thật rất nhanh, nàng thấy bộ dáng như thế của ta trong lòng tất nhiên rất rõ ta đang khó chịu, ta thấy nàng bất an cúi thấp đầu nhỏ giọng nói “Nô tì... Nô tì nói ngắn gọn.”

Chuyện ta cùng công chúa, dùng vài từ như ‘thiên lôi cuộn cuộn’ thì cũng đủ hoàn mỹ để giải thích.

Ta cùng với nàng, không phải nhất kiến chung tình, cũng không phải là lâu ngày sinh tình, mà ta thấy, dùng cái từ ‘Mạc danh kỳ diệu’ * để hình dung sự kết hợp giữa hai chúng ta là hợp lý nhất.

(*Không hiểu ra sao, chẳng biết tại sao.)

Quay ngược lại trung thu 2 năm trước, ta cùng cha vào cung tham gia buổi yến tiệc, đêm đó vốn dĩ là ta không cần đi, thế nhưng Hoàng đế đặc biệt phái người chỉ định năm nay ta phải vào cung, ta không còn cách gì, phụ thân cũng vậy.

Lúc ấy ta mười tám tuổi, chiếu theo quy củ của nơi này cũng đã nên có chức vị trong cung, nhưng phụ thân cố kỵ thân phận của ta, cho nên từ nhỏ đã khiến cho ta trở thành một cái ma ốm không sống được bao lâu trong mắt người khác.

Quả Đào không chỉ kể lại mà còn diễn tả hết sức sinh động bộ dáng ma ốm của ta, ta ngồi trong kiệu, theo phụ thân, một đường kinh hải đảm chiến vào cung.

Hôm đó, bọn quan viên trong triều đình đều mang theo gia quyến vào cung, bọn họ ăn mặc rất hoa quý sang trọng, mặc ngọc da phấn, chỉ có ta là mặc một bộ y phục không màu sắc đến.

Nhưng mà Quả Đào nói, mặc dù ta ăn mặc đơn giản như vậy nhưng khi vào đại điện lại thu hút không ít ánh mắt, các công tử tiểu thư đều nhìn ta, vẻ mặt giống như ‘đây là Doãn thiếu gia của Doãn gia sao.’

Ta yên lặng song trong lòng cũng phì cười, nghĩ thầm đây chắc là đám thế gia công tử chưa bao giờ ăn qua cái khổ của nhân gian a, chỉ sợ là trong lòng đang cười nhạo ta một bộ keo kiệt, nghèo kiết hủ lậu đi.

Quay về vấn đề chính, ta theo phụ thân, ngồi ở vị trí phía trên.

Không lâu sau, những nhân vật quan trọng cũng bắt đầu đến, sau khi đám người công chúa hoàng tử đều đến đông đủ, thám giám hô một tiếng ‘Bệ hạ giá lâm’, làm cho mọi người ở đây đang huyền não bỗng dưng im lặng.

Quả Đào nói, đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hoàng Thượng, thiên tử. Nàng ngây ngốc thất thần, chỉ có thể ở trong lòng lặp lại ‘Thì ra đây là Thiên tử, là người nắm trong tay mọi thứ trong thiên hạ.’

Ta cũng không có thấy hoàng đế, tất nhiên là không cảm nhận được cái gì, cho nên khi nghe thấy nàng tôn nhiều thời gian như vậy miêu tả hoàng đế, ta rất cáu kỉnh, thúc giục nàng mau mau nói đến trọng điểm một chút, lúc này nàng mới thu lại biểu tình khát khao vô hạn vừa rồi, từ từ nói tiếp.

Ta vốn tưởng rằng Hoàng đế tự mình chỉ đích danh ta tham gia yến tiệc, lúc ấy tất nhiên sẽ xảy ra tình huống gì đó, thế nhưng từ khi yến tiệc bắt đầu cho đến lần trót rượu thứ ba, hoàng đế lão nhân gia cũng không nhắc tới một chữ ‘Doãn’ nào, chẳng lẽ là ta đoán sai?

Ngay lúc ta đang mờ mịt, Quả Đào lại đột nhiên nói “Lúc ấy chỉ thấy công tử của hữu tướng quân đột nhiên đứng dậy, hần hướng Hoàng thượng cúi đầu nói ‘Bệ hạ, hôm nay chúng thần có thể được tham gia thịnh yến, đúng là may mắn, vì để biểu thị lòng ân mệnh mong cuộn cuộn, thần nguyện cùng công tử của Đại tướng quân, Hiếu Ân hiến đệ tỷ thí một phen, vì mọi người giúp vui.’ ”

Công tử của Đại tướng quân? Hiếu Ân hiến đệ? Đó không phải là ta sao?

Thân thể ta căng thẳng, vội hỏi nàng “Sau đó thì sau?”

Hoàng đế sợ là già rồi, lúc ấy truyền khẩu dụ bảo ta tham gia yến hội sợ là nhất thời hứng khởi, nhưng mặc kệ như thế nào, nhờ Lý công tử nhắc tới, hần mới nhớ tới ta cũng đến. Có người biểu diễn trợ hứng, cái này đương nhiên là tốt, huống hồ vẫn là con của hai nhà tướng quân, rất nhiều đại thần đều đang chờ xem náo nhiệt.

Mà công tử Lý gia đối mặt với cái ma ốm Doãn Hiếu Ân, xem ra trong lòng đã có dự tính từ trước.

Ta hoài nghi hần là cố ý, cố ý tìm ta tỷ thí, hần muốn làm ta xấu mặt để tăng uy phong cho hần.

Trong lòng ta vì chủ nhân của cái thân thể này mà đổ mồ hôi lạnh, ngoài miệng vội thúc giục hỏi Quả Đào kết quả như thế nào? Hoàng thượng nói sao?

Kết quả, kết quả Hoàng thượng đương nhiên là ân chuẩn.

Nghe Quả Đào nói, lúc cha ta nhìn ta, sắc mặt đã muốn trắng bệch, lão nhân gia vì để che giấu thân phận ma ốm của ta nên chỉ dạy ta chút công phu mèo ba cẳng, mà công tử Lý gia này chính là Võ trạng nguyên! Cái này làm sao mà so tới! Thực lực cũng quá cách xa.

Giờ phút này đối với ta, bốn phía đều là hố lửa nóng rực, không nhảy là chết, mà nhảy, có lẽ còn có một con đường sống, nhưng bước ra một bước này thật không dễ.

Quả Đào chưa bao giờ thấy qua trận đấu như vậy, nàng cũng khẩn trương. Nàng ở sau lưng gắt gao nhìn chăm chăm ta, nhìn xem ta thường ngày đều thông minh hơn người sẽ ứng phó như thế nào.

Trên đại diện, toàn bộ ánh mắt đều hướng về ta, dường như có loại cảm giác như là siêu sao, thế nhưng đây cũng không phải là sùng bái mà là trào phúng.

Sợ là mọi người đều cho rằng ta là cái ma ốm nên cuối cùng cũng chỉ phải đứng lên bảm báo với Hoàng thượng, lấy thân thể không khỏe mà từ chối thôi. Bọn họ chờ xem ta bị chê cười, chờ xem Đại tướng quân Doãn Quốc Bình bị chê cười.

“Cuối cùng ra sao? Chẳng lẽ ta đúng như mọi người nghĩ sao?” Ta đột nhiên mở miệng hỏi.

Một lời vừa thốt ra, ta lại nhanh chóng che miệng, trong lòng hiện tại cũng kinh ngạc, chính mình khẩn trương như thế làm gì? Lúc ấy cũng không phải mình lên tỷ thí, có chuyện gì bất trắc cũng không liên quan đến mình.

Tuy trong lòng ta tuy là nghĩ như vậy, nhưng cũng không cách nào chối bỏ hiện tại, hiện tại chủ nhân của cái thân thể này là ta, nếu lúc ấy ta từ chối, hiện tại ra ngoài người bị chê cười cũng chính là ta, cho nên ta quan tâm như vậy cũng không có gì sai.

Nghĩ như vậy, ta lại nhẹ nhõm.

Quả Đào lại nói tiếp.

Ngay lúc mọi người nghĩ là sẽ có được một tràng cười nhạo thì ta đột nhiên đứng lên. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, kể cả cha của ta cùng Quả Đào cũng không khỏi ngạc nhiên. Ta không giống như khẩn trương

hoặc là sợ hãi, động tác của ta rất tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Trong hoàn cảnh như vậy nhưng ta lại giống như đơn giản là sắp đi ăn cơm.

Sau một hồi kinh ngạc chỉ còn lại những ánh mắt cười nhạo trắng trợn. Công tử Lý gia thật sâu nhìn ta, biểu tình giống như là nhìn thấy quái vật, sợ là hấn trăm triệu lần không nghĩ tới ta sẽ có gan đứng lên.

Ta đối với hấn cười, tay cầm chiến phiến quạt nhẹ, thản nhiên tự đắc.

Kế tiếp, Quả Đào không nhìn thấy được biểu tình của ta, chỉ có thể nhìn bóng dáng của ta. Bóng lưng ta đứng ở trên đại điện, vẫn dương dương tự đắc như vậy, kỳ thật ta như vậy là đã thắng rồi, trong lòng cha ta cùng Quả Đào là ta đã thắng, đối đầu kẻ địch mạnh, lâm nguy không sợ hãi.

Bọn họ nghĩ như vậy nhưng thật ra trong lòng đã chấp nhận chuyện ta sẽ thua thật sự.

Thái giám đột nhiên quát to một tiếng “Bắt đầu!” Vị công tử Lý gia kia liền nhanh như gió đánh về phía ta, mà ta lại đứng một chỗ không động đậy. Đợi cho một quyền của hấn đến trước mặt ta liền xoay qua một bên, né đòn.

Quả Đào thấy vậy liền một thân mồ hôi lạnh.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu vẫn là cứ như vừa rồi, hấn đánh ta né. Có lẽ là cảm thấy như vậy quá mức không thú vị, vị công tử Lý gia kia đột nhiên đứng lại, chĩa ngón tay vào người của ta hét lớn “Người trốn trốn tránh tránh là có ý gì, cùng ta đánh hai chiêu mới tính là anh hùng hảo hán, nếu người sợ không đánh lại ta, ta chấp người ba chiêu!”

Chặc.

Ngữ khí thật là cuồng vọng.

“Rồi sao? Tiếp theo như thế nào?” Ta thúc giục, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Lúc này ta đã cùng Lý gia công tử thay đổi vị trí, Quả Đào rõ ràng thấy ta, ta đang mỉm cười, mím môi yếu ớt cười, cầm chiến phiến đang đặt trước ngực không nhanh không chậm kê quạt.

Mặc dù lúc ấy ta ăn mặc bình thường, sắc mặt hơi trắng, thế nhưng khí thế kia cũng không ai có thể địch lại. Là loại khí thế đã tính trước mọi chuyện, là tự bên trong người phát ra.

Quả Đào kinh ngạc, cha ta kinh ngạc, tất cả mọi người kinh ngạc.

Lúc này, ta lại nhẹ giọng từ từ nói “Không cần chấp ta ba chiêu, người muốn tốc chiến tốc thắng liền theo ý người.”

Vị công tử Lý gia kia cười ha ha, đột nhiên nhảy lên bay tới! Cong lên trao thủ, mục tiêu chính là mặt của ta. Mà ta, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Ta nghe mà cả kinh, trong lòng nói xong rồi, đến lúc này mà vẫn còn không lúc nhích, đây không phải là muốn chết sao? Đến lúc này, hứng trí vừa nãy của ta cũng hoàn toàn biến mất, xem ra, ma ốm ta đây ngày sau nhất định là bị cười nhạo rồi.

Quả Đào thấy sắc mặt của ta không có hết sức tập trung như vừa rồi, liền nói “Gia, ngài cũng đừng có gắp, trò hay còn ở phía sau mà.”

4. Chương 4

Có thể có trò gì hay chứ?

Không lẽ ta bị đánh bại xong, lại còn phải nghênh đón cái mùa xuân thứ hai trong cuộc đời sao?

Nga. Đúng rồi, trò hay chính là sau khi ta bị đánh te tua tới tả thì được cái rắn rết tiểu mỹ nhân chú ý. Trở thành phò mã gia, nhưng thực ra là trở thành đối tượng bị Cửu công chúa ngược đãi.

Chặc chặc, khẩu vị của Cửu công chúa cũng quá ba chấm rồi.

Ta càng nghĩ lại càng bắt đầu suy diễn.

Quả Đào thấy biểu tình của ta quá mức phong phú, vì thế xòe tay ở trước mặt ta quơ quơ, ta phục hồi lại tinh thần, lúc này mới có vẻ lúng túng nói: “Người nói tiếp đi, ta nghe đây.”

Quả Đào gật đầu, biểu tình đột nhiên trở nên nghiêm túc, ta thực chăm chú lắng nghe, nàng thì lại giống như những vị tiên sinh chuyên kể chuyện, miêu tả sinh động như thật.

...

Ngay lúc trao thủ của công tử Lý gia sắp trao đến trên mặt của ta thì xảy ra một màn không ngờ, chỉ thấy tay phải của ta cầm chiết phiến đang để trước mặt đột nhiên vung lên, đồng thời thân thể chợt nghiêng qua bên phải một cái, thoắt mái né tránh.

Mà vị công tử Lý gia kia thì không biết tại sao rớt cuộc lại từ trên không trung rơi thẳng xuống mặt đất!

Cùng với âm thanh ‘phù phù’ vang lên, biểu tình trên mặt mọi người đều run rẩy, cũng run đến lòng người.

Phía trên đại điện nháy mắt đều ồ lên, lại có không ít quan nhân vì để nhìn rõ mà đều đứng lên, bọn họ đám thì chụm đầu ghé tai, đám thì hai mặt nhìn nhau. Một màn xoay chuyển hết sức ngoạn mục này làm cho tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, ngay cả người đã sinh thành dưỡng dục ta - phụ thân Doãn Quốc Bình, còn có Quả Đào là người đã dốc lòng chăm sóc ta trong mấy năm qua cũng không khỏi kinh ngạc.

Hoàng đế ngồi ở phía trên cũng thực như trong sương mù mà nhìn một màn này, nhưng mà hấn thân là cửu ngũ chí tôn, bản lĩnh đối mặt ‘Núi thái sơn sập cũng không đổi sắc’ tất nhiên đã sớm luyện đến đắc đạo, chỉ thấy hấn chậm rãi đặt chén rượu xuống bàn, mặt không thay đổi chậm rãi hỏi ta: “Doãn Hiếu Ân, đây là có chuyện gì?”

Ta nhẹ lay động chiết phiến, vô cùng tùy ý nói: “Có lẽ là Lý công tử rất mệt nên ngủ rồi.”

Hình như một câu này của ta rất có tính tranh luận thì phải, âm thanh nghị luận phía trên đại điện càng nhiều, hữu tướng quân trực tiếp bước ra, sắc mặt ửng đỏ nổi giận nói: “Người! Người đã sử dụng vu thuật gì? Còn không mau làm cho con ta tỉnh lại?!”

Hoàng đế lão nhân mặt vẫn như cũ, hấn đưa ánh mắt chuyển hướng Lý tướng quân, nói: “Người lui xuống trước đi.”

Mọi người thường bảo rằng ‘Đừng bao giờ đoán tâm tư Hoàng đế’, những lời này quả thật rất chí lý. Hoàng đế lão nhân gia lúc này, mặc dù trên mặt hấn vẫn không thể hiện gì thế nhưng ai biết trong lòng hấn đang tính toán điều gì? Không giận tự uy, ngôi cửu ngũ chí tôn này cũng không phải là ai muốn thì có thể ngồi, Lý tướng quân hiển nhiên hiểu được điều này cho nên hấn ngoan ngoãn lui xuống.

Lúc này, Hoàng đế lão gia lại đưa ánh mắt về phía ta, mà ta cũng không chút úy kỵ nhìn thẳng hấn.

Những người liên quan phía trên đại điện đều đang chờ xem kịch vui.

Nhưng ai ngờ Hoàng đế lại đột nhiên cười ha ha, đợi khi cười đủ hấn mới nói: “Giỏi cho một cái tiểu thiếu gia Doãn phủ, cái này cùng tin đồn ma ốm nhưng thật không hợp. Người gặp chuyện nguy không loạn, tâm tư kín đáo, mọi chuyện từ trước đến giờ đều là do người đại trí giả ngu* phải không?”

(*Người có tài thường trầm tĩnh, khiêm tốn nên vẻ ngoài trông có vẻ đần độn)

Ta thở dài nói: “Bệ hạ khen lầm rồi, thảo dân thật sự là cái ma ốm, hôm đứng là do may mắn, sử dụng chút bùa môn tà đạo nên mới thắng Lý huynh.”

Ta nói xong câu này, trên đại điện thật lâu cũng không có âm thanh.

Sau một lúc lâu, Hoàng đế mới hé miệng cười, nói: “Thôi được, đã như thế, người hãy làm cho Lý Thế Lâm tỉnh lại đi.”

Ta lại thở dài, lúc này mới đi đến chỗ công tử Lý gia đang nằm ngủ say sưa dưới đất, ta ngồi ngay phía trên đầu hấn vừa lấy chiết phiến gõ vào phía sau ót của hấn vừa nói: “Dậy đi, đừng ngủ nữa, trời còn chưa có tối đâu.”

Lời vừa nói xong, vị công tử Lý gia kia thật sự cử động thân mình, tỉnh lại.

Cả đại diện lại một trận ồ lên.

Quả Đào nói, nàng chưa bao giờ cảm thấy tự hào như lúc đó, nàng cũng tin tưởng, Doãn tướng quân là cực kỳ tự hào, sĩ diện thế này, thật đúng là làm cho người ta quá thỏa mãn.

Ta cũng vì vậy mà một trận chiến thành danh.

Chỉ trong một đêm, tên của ta, sự tích của ta lưu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Nếu người đến trước mặt một tiểu hài tử ba tuổi, hỏi hấn Doãn Hiếu Ân là ai? Hấn sẽ thật sùng bái nói cho người biết, Doãn ca ca thật là lợi hại! Hấn chỉ cần đem cây quạt vung lên một phát, Lý trạng nguyên kia liền trực tiếp chết không kịp ngáp!

Thì ra ở cổ đại cũng có hiệu ứng minh tinh như vậy sao.

Ta ở trên giường nghe vô cùng thỏa mãn, đến bây giờ ta mới hiểu được câu nói ‘Trò hay còn ở phía sau’ kia của Quả Đào là có ý gì, cái này quả nhiên là trò hay nha, ta hãnh diện, cũng giúp Doãn Quốc Bình kiếm đủ mặt mũi.

Nhưng nghĩ như vậy một chút, đồng thời ta cũng biết hậu quả xấu phía sau, hậu quả xấu chính là vì lần nổi bật này mà ta cùng cô nàng Cửu ác ma thành thân.

Quả nhiên, Quả Đào đã giúp ta xác minh cái ý tưởng này.

Chính là vì cái ý tưởng rất đơn giản này, nói tỉ mỉ ra lại là một đoạn chuyện xưa ly kì, rối rắm đến như vậy.

Ngay hôm sau bữa tiệc, một tin tức truyền tới suýt làm nổ tung tướng quân phủ đồng thời xém nổ banh xác luôn cái tên Doãn Hiếu Ân nổi danh khắp phố lớn ngõ nhỏ. Thì ra ngay sáng sớm hôm đó, hai vị công chúa chưa được tứ hôn là Thất công chúa và Bát công chúa lại đồng thời thỉnh cầu Hoàng thượng mong muốn ta có thể làm phò mã của các nàng!

Lúc tin tức này đến tay tướng quân phủ thì đã là buổi chiều, nghiêm nhiên, nó giống như là quả bom, thiếu chút nữa là đem tướng quân phủ nổ thành bọt biển! Cha ta đi tới đi lui, mồ hôi đầm đìa, ta cũng không tốt hơn là bao.

Hấn vừa đi vừa thở dài còn không ngừng nói: “Hồ đồ, hồ đồ! Chỉ vì nhất thời bận tâm mặt mũi của ta mà người đem toàn bộ tướng quân phủ đẩy vào trong hố lửa sao? Thân phận của người một khi bị phát hiện thì tội không chỉ riêng người, mà chính là tịch thu tài sản xử trảm cả nhà!”

Ta chỉ phải buồn bực không lên tiếng. Cúi đầu ngồi ở một bên.

Nghe đến đó, trong lòng ta đột nhiên giống như bị lửa đốt hừng hực, đốt đến ta thẳng mũi tròng mắt.

Vạn ác là thiên tính bẩm sinh của nhân loại, ta thật sự là vì Doãn Hiếu Ân mà bất bình, nếu mọi chuyện tốt đẹp thì được lợi nhiều nhất là cái lão Doãn tướng quân đó, đến khi có chuyện thì toàn bộ sai lầm đều thành của ta.

Ta kiểm chế tức tối bất bình trong lòng, hỏi Quả Đào: “Sau đó ra sao, Thất cùng Bát công chúa thỉnh hôn, tại sao ta lại trở thành Cửu phò mã?”

Quả Đào cười cười nói “Gia, ngài đừng nóng vội, ta sắp nói đến đây.”

Ta cùng Doãn Quốc Bình ngồi ở thư phòng suốt một buổi chiều, bữa tối cũng không có tâm trạng ăn, nhưng cho dù là như thế, cũng không có một chút biện pháp giải quyết nào. Ngay lúc chúng ta đang không biết làm sao thì gã sai vặt đến gõ cửa bẩm báo, nói là Cửu công chúa đến phủ.

Cha ta cùng mọi người trong nhà đều ra nghênh đón, nghe Quả Đào nói, đó là lần đầu tiên ta cùng vị Cửu công chúa mà mọi người đồn đãi này đối mặt.

Nghe đồn?

Nghe đồn là sao?

Nghe đồn cái vị Cửu công chúa này mặc dù là một bộ dáng tiểu thư khuê các, quốc sắc thiên hương nhưng thực chất là một tiểu ác ma không hơn không kém, từ nhỏ đến lớn luôn là một tiểu ác bá. Trong cung, từ

cung tần quan viên đến những cung nữ thái giám không có ai mà không từng bị nàng chinh qua. Ngay cả người đứng đầu vương triều Đại Văn – Hoàng đế lão nhân cũng không có cách nào với nàng, vị cửu ngũ chí tôn này thế nhưng lại đem nàng sủng đến tận trời xanh. Việc này càng làm cho cái vị Cửu công chúa mà vừa nghe đến tên đã làm cho người khác sợ mất mật này càng thêm càng rõ.

Đêm đó gió thổi nhẹ, công chúa đứng ở bên trong đại sảnh. Sau một hồi chào hỏi, cuối cùng Cửu công chúa chỉ đích danh ta, muốn cùng ta trò chuyện vài câu. Mọi người nghi hoặc nhưng bên trong cũng có chút rõ ràng, tất nhiên là vì chuyện hôn sự rồi, chẳng qua là chiến lược của vị Cửu công chúa này cùng hai vị Thất và Bát công chúa khác nhau thôi.

...

Ta ngồi trên giường nghe hết sức chăm chú, đồng thời trong đầu cũng suy nghĩ: ‘Việc “Ta” cùng Cửu công chúa này thành thân, e rằng chín phần mười là do cuộc nói chuyện đêm đó, nhưng là nói cái gì chứ?’

Quả Đào cũng không lên tiếng.

Ta sốt ruột vội hỏi nàng: “Rồi sao? Rồi sao? Sao người không nói a!”

Quả Đào lắc đầu nói: “Nô tì cũng không biết. Đêm đó, chỉ có ngài cùng công chúa, nô tì cũng không có đi theo hầu hạ.”

Ta ủ rũ, cảm giác cứ như sắp tìm được đáp án bỗng dưng trước mặt lại có một bức tường ngăn cản.

“Tóm lại, từ sau cái đêm nói chuyện đó, ta cùng công chúa liền thành thân như dự đoán đúng không?” Ta hỏi Quả Đào.

Quả Đào gật đầu xác nhận đáp án của ta. Nàng nói: “Hai ngày sau bệ hạ xuống chỉ, một tháng sau, gia cùng công chúa thành thân.”

Trong lòng ta nói ‘Xem ra nghi điểm vẫn còn chồng chất a’

Chuyện cũ nói xong trời cũng đã sắp tối, bụng ta cũng đúng lúc đánh lô tô, Quả Đào theo phép tắc đi chuẩn bị cơm cho ta.

Không lâu sau, đồ ăn đã được bưng lên bàn.

Lần đầu tiên, ta được nhìn thấy hình dáng của những món đồ ăn thời xưa, vốn tưởng rằng chúng sẽ không bằng hiện đại nhưng ai ngờ ăn vào lại rất ngon, dùng ‘món ngon mỹ vị’ để hình dung một chút cũng không đủ. Bất luận là kiểu cách món ăn, dù là củ cải hay cải trắng đều được làm hết sức tinh xảo, ta nhất thời trợn mắt há hốc mồm, không biết làm sao mà nỡ ăn đây.

Đương nhiên, cuối cùng ta vẫn ăn chúng nó thôi.

...

Một ngày nay, ta đã tin rằng ta không nằm mơ, ta đã tin những thứ này không phải là đồ giả. Ta chẳng biết tại sao lại đi vào cái triều đại không rõ ràng này, lại trở thành Cửu phò mã của vương triều Đại Văn, trở thành giấc mộng của mỗi một cái nam nhân.

Đây là trời ban thưởng lương duyên?

Đáng tiếc, công chúa là hoa, mà ta... Cũng là một đóa hoa a.

Trong lòng ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhưng lại thật sự không có một chút biện pháp gì. Kiếp trước kiếp này, ta ngủ chết ở hiện đại, sống lại ở cổ đại, hết thấy đều không thể quay lại được nữa...

Bất chợt, ta cảm thấy những thứ đồ ăn tinh mỹ này lại khó nuốt giống như độc dược, ta cố nén, cố nén cảm xúc nhớ nhà, nhớ cái đám bạn đáng yêu ở bệnh viện nơi ta làm việc.

Từ hôm nay, Hạ Chi Phàm đã chết, sống chính là Doãn Hiếu Ân, mà ta phải thay Doãn Hiếu Ân sống hết nửa đời còn lại.

Nên thấy may mắn hay là bi ai đây?

Cũng may ta trời sinh lạc quan, dù sao ta không cha không mẹ, ngoại trừ đám bạn ở bệnh viện, ta cũng không có một chút lưu luyến gì. Mà ở nơi đây ta có hết thấy mọi thứ mà ta từng mong ước.

Ta ép buộc chính mình nuốt xuống đồ ăn trong miệng, mũi đã có chút chua xót.

5. Chương 5

Dùng xong bữa tối, ta bị Quả Đào mạnh mẽ ép buộc đi ngủ, nguyên nhân tất nhiên là bởi vì ta là bệnh nhân, cần được nghỉ ngơi nhiều hơn.

Ta thuận theo nằm xuống giường, thế nhưng lại không có nửa điểm buồn ngủ. Lúc nàng sắp bước ra ngoài, ta liền gọi nàng lại. Quả Đào kiên nhẫn đi đến giường của ta, sau đó... Nàng lại tiếp tục cái màn giảng dạy, nào là vì ta bây giờ là người bệnh, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải nghỉ ngơi...

Ta gật đầu lia lịa, trong lòng nói thầm ta đời trước chính là bác sĩ nha, làm sao mà không biết mấy thứ này? Nhưng cái thân thể này không biết đã ngủ bao lâu, hiện tại ta một chút cũng không buồn ngủ.

Ta nghĩ cho dù ta có đem tất cả nói cho Quả Đào thì nàng cũng sẽ không quan tâm, cho nên liền dứt khoát nói sang chuyện khác, ta hỏi nàng: “Người nói xem, công chúa chẳng qua là đánh ta một chưởng, làm sao liền mất trí nhớ được?”

Ta hỏi như vậy chẳng qua cũng chỉ là nói giảm nói tránh, thật ra ta muốn hỏi nàng “Tại sao công chúa đánh ta một chưởng liền đem linh hồn nhỏ bé của ta đánh bay?!”

Quả Đào nghe thấy ta hỏi, hơi hơi kinh ngạc, nàng nói: “Gia, lúc đó ngài trượt chân ngã từ trên nóc nhà xuống, bị đụng vào đầu, ngài không cảm thấy đau đầu sao?”

!!! Còn đụng vào đầu nữa sao?

À.. À, ta gật gật đầu, trong lòng ta hiểu rõ chuyện đụng vào đầu này có chút nặng, lỗ như xui xẻo đụng trúng vị trí thì chết như chơi.

Ta theo bản năng sờ sờ đầu mình, nhưng lại không thấy băng gạc hay thứ gì cả, trong lòng lộ bộ, ta lại hỏi Quả Đào: “Ta hôn mê đã bao lâu?”

“Gần một tháng.”

...

Trời ạ.

Ta thở dài, cũng nhờ công chúa ban tặng mà ta ‘được’ sống đời sống thực vật một tháng a.

Thật sự là cảm tạ tám đời tổ tông nhà nàng.

Ta uể oải phát phát tay ý bảo Quả Đào có thể lui xuống, Quả Đào thấy bộ dạng của ta như vậy, cho rằng ta mệt mỏi nên giúp ta đắp chăn lần nữa, lúc này mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ngủ suốt một tháng, làm sao mà ta còn buồn ngủ nữa chứ? Nằm ở trên giường nhắm mắt lại, chậm rãi tiêu hóa hết thấy mọi chuyện mà Quả Đào nói với ta hôm nay. Đến tận bây giờ, ta vẫn cảm thấy con đường trước mặt thật đáng sợ nguy hiểm, không có điều gì có thể nói là an toàn.

Mà trong đó, trở ngại lớn nhất chính là cái rắn rết tiểu mỹ nhân kia, có thể nói ta lưu lạc đến hiện tại, vướng vào cái mớ hỗn độn này, 90% đều là kiệt tác của nàng. Ta không cần biết trong hai năm nay tên Doãn Hiếu Ân tiên nhiệm là làm thế để nào chịu đựng được, nhưng mà ta, thật sự là chịu không nổi.

Người kia một thân công phu mà lại có thể bị đánh thành như thế, vậy còn ta thì sao?? Không cần nghĩ cũng có thể biết kết cục của ta ra sao.

Cho nên lúc này, ta liền nảy sinh một cái ý niệm trong đầu.

Trốn đi!!!

Nhưng trong lòng ta, việc ‘trốn’ này cũng chỉ là một khái niệm mơ hồ, đến tột cùng là trốn thoát khỏi tiểu ác ma hay là trốn về hiện đại? Chỉ là một ý tưởng đơn giản nhưng hai cái mục tiêu để trốn đều là khó càng thêm khó.

Trần trọc một đêm nhưng cũng không có kết quả gì.

Hôm sau, mặt trời đã lên cao mà hai mắt ta vẫn còn mở trừng trừng như hai quả chuông đồng, cả người lẫn tinh thần đều xuống dốc. Ta nhìn ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi xuống mặt đất, đoán rằng có lẽ thời tiết hôm nay rất tốt, thế nhưng những lo lắng trong lòng ta lại giống như cuồng phong bạo vũ.

Thoáng thấy khoảng trống giữa hai bức bình phong bị vài đạo bóng đen che khuất, ta biết đó là nhóm nha hoàn đang đứng đợi ở trước cửa phòng, các nàng đem các loại đồ dùng rửa mặt đến cho ta. Những bộ phim trên tivi vẫn thường chiếu như vậy mà, quan to quý nhân, dầu cho các người có ngủ thẳng giấc, mặt trời lên cao ba sào vẫn chưa dậy thì trời vừa sáng là các nàng đều phải đứng chờ ở cửa phòng các người để hầu hạ.

Ta nhìn bình phong, hít vào một hơi thật sâu, tâm tình lúc này của ta không khác gì Tiều Yến Tử lần đầu tiên được làm Cách Cách.

Ta ho khan hai tiếng, điều chỉnh lại thanh âm khàn khàn sau một đêm không ngủ, sau đó hướng đến cửa nói: “Đều vào đi.”

Cánh cửa liền ‘chi nha’ một tiếng mở ra, dẫn đầu tiến vào chính là Quả Đào, nàng hôm nay mặc một bộ quần áo màu trắng nhạt, nhìn càng thêm xinh đẹp. Bọn họ đồng loạt hướng ta vấn an, sau khi được ta gật đầu cho phép lúc này mọi người mới bắt đầu làm phần việc của mình.

Ta ở trên giường nhăn nhó không muốn di chuyển, Quả Đào kiên nhẫn ở một bên đợi.

Ta nằm ỳ trên giường, vì buồn chán nên đếm thử xem có bao nhiêu nha hoàn hầu hạ ta, mà không đếm thì thôi, vừa đếm liền làm cho ta càng hoảng sợ, hai, bốn, sáu, tám cộng thêm Quả Đào, tròn mười một người a!!

Các nàng sau khi chuẩn bị ổn thỏa liền xếp thành hai hàng trái phải đứng trước giường của ta, Quả Đào đứng ở giữa, rất có dáng vẻ đại tỳ. Đã đến như vậy, dù da mặt ta có dày hơn nữa thì cũng phải đứng dậy rửa mặt thôi.

‘Cuộc sống của người có tiền’ vào lúc này sử dụng ở trên người của ta là thích hợp nhất.

Ta bị các nàng vây quanh giăng co một phen, rốt cục cũng hoàn thành trình tự thứ nhất. Lúc này Quả Đào khoát tay áo, các nha hoàn còn lại liền cầm đồ dùng rửa mặt thỉnh an rồi lui ra ngoài.

Quả Đào đi đến bên cạnh, từ trong tủ lấy ra một bộ trường sam màu tím sẫm mang đến chỗ ta, ta nhìn tư thế của Quả Đào trong lòng hiểu rõ, nàng là muốn giúp ta thay đổi quần áo.

Đây là lần đầu tiên ta được mặc quần áo cổ đại, trong lòng ta vừa tò mò đồng thời cũng khẩn trương, ta không biết sau khi mặc vào thì bộ dạng mình sẽ như thế nào. Quả Đào đứng ở trước mặt ta, sau đó nàng nói: “Gia, đứng lên đi.”

Ta gật đầu, liền đứng lên.

Có điều ta sống ở hiện đại hai mươi mấy năm, mọi thứ đều là tự thân vận động, hiện tại lại bỗng dưng đột ngột xoay chuyển thật đúng là vẫn chưa quen, nhất là loại chuyện tư mật như thay quần áo, cho nên ta hơi rối rắm liền nói với Quả Đào: “Để ta tự mặc được rồi.”

Quả Đào không có đáp lại, hiển nhiên là lấp bắp kinh hãi.

Ta cũng không chờ nàng đáp ứng liền một phen đoạt lấy. Tay vừa chạm vào quần áo, cảm giác êm ái mượt mà đột nhiên xuất hiện, màu sắc của bộ trường sam kia cũng thuộc hàng chính cống, thượng đẳng tơ lụa, là cẩm y a.

Chính là đáng tiếc, ta cùng với cái màu này không hợp nhau.

Sau một phen đánh giá cao thấp ta liền chuẩn bị mặc vào, lại đột nhiên phát hiện một chỗ kỳ lạ. Phía sau lưng bộ trường sam kia đều là chi chít vết cào xước, ta lấy tay sờ một phen, quả thực chính là vết xước.

Ta giật mình hỏi Quả Đào: “Đây là quần áo của ta?”

“Đúng vậy gia, đây là quần áo của ngài.”

Ta ngẩng đầu lên, đem những vết cào xước phía sau bộ quần áo cho nàng xem, sau đó ta kinh ngạc lại không dám chắc hỏi nàng: “Ta... Nghèo như vậy sao?”

Ta nói không đúng sao. Cái này thật là làm người ta không thể tưởng tượng nổi, thành thật mà nói, quần áo hạ nhân mặc dù không phải chất liệu thượng đẳng như của ta nhưng tốt xấu gì cũng sẽ không có bị cào xước rách rưới như vậy. Còn bộ đồ này mà bị ta mặc vào, hơi mạnh tay một chút không chừng sẽ rách toạc a.

Ta vốn tưởng rằng Quả Đào thấy bộ quần áo bị xước đến rách thành như vậy sẽ giật mình một phen, ai ngờ Quả Đào lại rất bình tĩnh nói: “Gia, quần áo của ngài đều là như vậy, cho dù có mua thêm đồ mới thì mặc chưa tới hai lần cũng sẽ thành như vậy thôi.”

Vì sao chứ? Ai có thể nó cho ta biết là vì sao không?!

Quả Đào thấy vẻ mặt tò mò của ta, nàng định mở miệng nói cái gì đó nhưng nửa ngày cũng không nói ra chữ nào, cuối cùng bất ngờ vỗ đùi, nói: “Gia, ngài đợi chút.” Tiếp theo nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng.

Để lại ta một mình cầm quần áo ngơ ngác đứng ở trong phòng không biết phải làm sao.

Qua gần 10 phút, Quả Đào mới xuất hiện ở cửa phòng, nhưng nàng không trở về một mình, ta thấy ngoại trừ nàng còn có thêm một vật gì đó.

Một con hồ ly, hồ ly trắng, toàn thân đều trắng như tuyết.

Tay trái ta cầm quần áo, tay phải chỉ vào con hồ ly, miệng giương lên, cổ họng không phát ra được một tiếng âm thanh.

Mà con hồ ly vốn đang ủ rũ nằm ở trong ngực Quả Đào, ai ngờ vừa nhìn thấy ta nó lại giống như vừa được uống thuốc kích thích, chít chít kêu loạn cả lên, còn muốn giãy thoát khỏi tay Quả Đào!

Nhìn cái tư thế kia, hình như nó muốn phóng đến phía ta thì phải?

Ta là mẹ nó sao? Hay là cùng nó có thâm cừu đại hận gì?

Ta bị dọa vội lùi về phía sau hai bước, tay có chút run rẩy chỉ vào nó.

Đời trước ta cũng đã từng nuôi mèo, nuôi chó, nuôi cá, nuôi gà vịt. Nhưng xác thực là chưa bao giờ cùng thứ này tiếp xúc gần như vậy. Trong suy nghĩ của ta, thứ này cùng các loại sói là cùng một loại, mặc dù không đến mức ăn thịt người nhưng bị chúng nó cào một phát cũng không dễ chịu gì.

Chỉ trong nháy mắt ta suy nghĩ, vật kia dĩ nhiên đã thoát khỏi sự kiềm giữ của Quả Đào, nó nhảy dựng lên, chớp mắt liền phóng tới trước mặt của ta. Ta hai chân run rẩy, theo phản xạ lấy cánh tay che mặt, sau đó chờ hắc bạch vô thường đến đón ta về âm phủ.

Ách, Ta nói có hơi khoa trương một chút, nhưng lúc đó ta thật sự là đã nghĩ như vậy.

Trong lòng ta kêu cha gọi mẹ, lại cảm giác trên cái mông nặng xuống, giống như bị treo cái gì đó phía sau.

Có cái gì dính trên mông ta sao?

Ta ngẩn ra, đột nhiên ý thức được, chứ không phải là...

Quả nhiên ta xoay đầu nhìn lại, con hồ ly kia đang đeo dính trên cái mông của ta, từ góc độ của ta vừa lúc có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lại có chút dữ tợn của nó, nó giương ánh mắt chăm chú nhìn ta, miệng mở ra, cũng không biết là nó đang cười hay đang hà hơi.

Ta không hiểu ra sao, hoàn toàn là Trương Nhị hòa thượng*.

Nguy cơ vẫn còn tồn tại, ta giữ nguyên tư thế, một cử động nhỏ cũng không dám động. Ta nhìn Quả Đào, thật cẩn thận hỏi: “Chuyện này là sao?”

Quả Đào nhún nhún vai: “Gia, đây là sủng vật mà ngài nuôi.”

Gì? Gì gì gì???

Ta trừng hai mắt đến có thể so với mắt trâu: “Ta. Nuôi?”

“Đúng vậy.” Quả Đào đi tới chỗ ta. “Cũng bởi vì nuôi nó cho nên quần áo của ngài mới giống như bây giờ, bình thường nó chỉ thích bám ở phía sau ngài như vậy thôi.”

Ông trời ạ.

...

Có điều nghe nói nó là sủng vật của ta, tâm tình cũng có chút thả lỏng so với lúc nãy, ta cẩn thận từ từ đứng thẳng lên, sau đó chỉ vào móng của ta: “Lúc nó đi theo ta thì đều bám dính như vậy sao?”

Như vậy cũng quá khó chịu a, ta đoán, con hồ ly này nặng cũng phải vài cân, mà nó bám ở trên móng của ta như vậy, chung quy vẫn làm cho ta cảm thấy sớm muộn gì quần cũng sẽ bị tuột a.

Ta lộ ra vẻ mặt đau khổ, thật sự là đủ loại không ổn.

Lúc này, Quả Đào cầm cây quạt đi tới đưa cho ta nói: “Lấy cây quạt gỗ nó một cái, nó sẽ leo lên đầu vai của ngài. Vết xước phía sau áo của ngài chính là vì vậy mà có, tóm lại lúc nó ở cùng với ngài thì chỉ bám dính ở hai chỗ đó.”

Không phải móng thì chính là đầu vai.

Ta có chút không tin, cầm lấy cây quạt nhẹ nhàng gõ trên đầu con hồ ly kia một chút. Vừa gõ một cái, quả nhiên phía sau lưng xuất hiện một trận cào cấu, ngay sau đó trên cổ liền có một vật lông xù hình tròn bao quanh.

Con hồ ly này quả thực có thể thành tinh a!!!

Ta kinh ngạc nhưng trong lòng cũng vui mừng. Từ lúc nãy đến giờ, con hồ ly này vẫn chưa làm ra hành vi quá khích gì đối với ta, có thể thấy được nó thật sự rất quen thuộc với ta, có thể có một sủng vật thông minh và có linh tính như vậy, mọi thứ hiện tại ta sở hữu quả thật không có gì chê được.

Ta rất phấn khích, hỏi hồ ly này tên gì.

Mà câu trả lời của Quả Đào suýt nữa làm cho ta bật ngựa ngã xuống đất.

Con hồ ly này... Gọi là Cái Trắng.

- - - - -

(*) Bất nguồn từ điển tích Trương Nhị hòa thượng sờ không thấy đầu: Xuất xứ từ một truyền thuyết về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên (Tô Châu). Nghe đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng, mọi người không biết pháp danh của ông nên gọi ông là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu thì cho công nhân làm đến đó, những người xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng. Cho nên mọi người thường nói ‘Sờ không tới đầu Trương Nhị hòa thượng’ với ý nghĩa là mù mờ, chẳng hiểu ra sao cả.

6. Chương 6

Ta chỉ cảm thấy sau ốt đều là mồ hôi.

Tên Doãn Hiếu Ân tiền nhiệm, suy nghĩ của người này thật không giống với người bình thường, ta thật tâm lo ngại không biết nàng có làm cái chuyện gì để khiến người ta tưởng lầm là có bệnh tâm thần chưa, mà với tình huống hiện tại, người chịu tiếng xấu chính là ta.

Trong lòng ta cầu nguyện, hoàn toàn không để ý Quả Đào đang sửa sang lại mọi thứ trên người của ta.

Một lát sau, đến khi Quả Đào nói một tiếng “Xong rồi” ta mới giật mình nhìn lại, quần áo đã được nàng chỉnh chu gọn gàng, ta vừa vui sướng vừa khần trương, trong lòng không yên đi đến gương đồng.

Lần đầu tiên ta được mặc trang phục cổ đại, quả thực kinh ngạc trong lòng, nói thật, ta mặc như vậy thật sự không nhìn ra ta là một nữ nhân, có lẽ dùng từ ‘mỹ thiếu niên’ để hình dung thì thích hợp hơn, và lại thân hình gầy yếu, khí chất nho nhã này, tuyệt đối càng làm tôn thêm cái danh hiệu ma ốm.

Mẹ ơi, đây quả thực là một cái nhục thụ lỗi a!

Ta có thể tưởng tượng được, phò mã gia như ta đây bị cái đám mồm mép ngoài kia nói thành cái dạng gì rồi!

Kiểu như, trong đêm khuya thanh vắng, trăng thanh gió mát, công chúa nữ vương vô cùng khí thế đứng ở trước giường, tay nàng cầm một cái roi da vừa thô vừa dài. Mà ta giống như Lâm Đại Ngọc đáng thương nằm tựa bên hông giường, một roi lại một roi, công chúa cầm cái roi da vừa thô vừa dài kia, quất ta, quất ta,...

Ta không muốn sống nữa!!!

Sắc mặt ta hiện tại tuyệt đối có thể sánh ngang với nghiên mực.

Quả Đào thấy sắc mặt của ta khó coi vì thế liền hỏi ta làm sao vậy, ta vô lực khoát tay, lại hít sâu nhiều lần, sau đó mới hỏi nàng: “Chúng ta phải đi đâu?”

Quả Đào mù mịt nhìn ta.

Ta kinh ngạc: “Một đám người các người đem ta lăn qua lăn lại gần một tiếng đồng hồ, không phải là đem ta ra trò đùa đó chứ? Nhất định là muốn dẫn ta ra ngoài tản bộ để quen thuộc địa hình hay là gì gì đó chẳng hạn phải không?!”

Ta đây nói xong một hồi, ước chừng một lúc lâu sau, Quả Đào mới không xác định gật gật đầu nói: “Đúng là muốn mang Gia đi hoa viên tản bộ, bởi vì hôm nay thời tiết rất tốt, Chu thầy thuốc nói sau khi ngài tỉnh lại phải hoạt động nhiều một chút. Thế nhưng...” Nàng bỗng dừng nói: “Trò đùa là có ý gì?”

Ta vừa nghe xác thực là được đi ra ngoài liền vội vàng xua tay có lệ, đem ý tứ ‘trò đùa’ bỏ qua. Có lẽ, ta cùng với nơi này vẫn là có nhiều điểm khác biệt, chẳng hạn như ở hiện đại nói năng cũng thực tùy ý không cần phải chú ý nhiều, đến nơi này lại trở thành hoàn toàn không hiểu được, ta nghĩ, sau này một ít cử chỉ lời nói của ta chỉ sợ cũng bị coi là hành động không bình thường.

Có nên nắm chắc thời gian để chạy trốn không? Hay là đến đâu tính đến đó? Quả thực là khó khăn a.

Nhất thời, trong đầu ta bị hai ý niệm này chiếm đầy. Ta hoàn toàn không biết mình đi theo Quả Đào ra khỏi phòng khi nào, càng không biết từ khi nào mà con hồ ly tên là Cải Trắng kia đã lại tiếp tục bám dính ở trên móng của ta.

Đợi đến khi ta phục hồi lại tinh thần thì chúng ta đã đi tới hoa viên rồi, Quả Đào đang đi ở phía trước đột nhiên ngừng lại, ta ở phía sau vẫn còn hồn nhiên ngắm cảnh sắc xung quanh, thế nên kết quả là đâm sầm vào sau ót của nàng. Cái ót của nàng quả thật có thể so với tường đồng vách sắt nha, ta chỉ cảm thấy mũi mình vừa chua xót lại đau đến muốn khóc!

Cong mình ôm lấy cái mũi, đang muốn mở miệng mắng Quả Đào một câu lại đột ngột nghe nàng nói: “Công chúa cát tường.”

Công chúa?

Giống như phản xạ có điều kiện, ta liền ngay lập tức đứng thẳng dậy, công chúa quả thật xuất hiện ở trước mặt cách ta ba thước. Đây là lần thứ hai ta gặp công chúa điện hạ, vẫn có chút lúng túng. Nàng có lẽ cũng cảm thấy được sự lúng túng của ta, cả người đều phát ra hương vị khinh thường.

Ta càng xấu hổ ôm lấy cái mũi, hai mắt rưng rưng, lúc này đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Đương lúc ta không biết phải làm sao thì công chúa lại lên tiếng, nàng hướng ta cười cười, nháy mắt ta cảm thấy toàn bộ dây thần trong đầu ‘bực, bực, bực’ đều đứt hết, sau đó chỉ thấy môi mỏng của nàng mấp máy: “Hiếu Ân hiện giờ gặp ta, ngay cả chút phản ứng cũng không có à?”

Đang muốn trả lời, lại nghe nàng nói tiếp: “Quả thật là đụng đầu đến đàn độn, việc này nếu truyền ra vậy mặt mũi của bản cung biết để vào đâu.”

Phi! Lúc này ta liền nổi nóng!

“Người mới là đụng đầu đến đàn độn, cho dù toàn bộ cái phủ Phò Mã này đều ngã đến độn cũng không đến lượt ta!” Vừa nói xong, ta chỉ thấy Quả Đào cùng vài nha hoàn theo phía sau công chúa đều thất kinh giống như gặp quỷ, ta ngăn ra, trong lòng nói Xong rồi! Xong rồi! Đây cũng không phải là ở hiện đại, đây là thời phong kiến cổ đại a, ta dám nói công chúa đàn độn, đây không phải là ta ngại sống thoải mái quá, muốn tìm chết sao!

Theo bản năng ta lại ôm mũi cúi đầu, trong lòng thật sự hoảng loạn. Công chúa sẽ xử lý ta thế nào đây? Trong ấn tượng của ta, rất có khả năng nàng sẽ hét lớn một tiếng Láo xược! Sau đó sẽ gọi người đem ta ra ngoài chém?

Không không không!!! Không đến mức...

Hay là lôi ta ra đánh mấy chục đại bản?

Này cũng đã quá sức chịu đựng của ta a.

Trong lòng ta kêu cha gọi mẹ, thế nhưng ngoài ý muốn, công chúa hừ lạnh một tiếng sau đó cũng không nói thêm cái gì, ước chừng một lúc lâu sau mới lại nghe nàng nói: “Lại đây bồi bản cung uống trà.”

Nhẹ giọng thở dài, cảm tạ nàng không so đo cùng ta.

Nhanh chóng đi theo phía sau công chúa, cùng nàng đến lương đình cách đó không xa. Một đường này với ta tựa như đang đi ngược trên lưỡi dao, ta không ngừng suy nghĩ, không biết vị rắn rết tiểu mỹ nhân này sẽ đối phó ta như thế nào, nhớ tới một chương thâm độc của nàng, ta liền hoảng sợ.

Bên trong lương đình đã sớm được dọn lên đủ thứ cao điểm* cùng trái cây tươi ngon, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến ta chảy nước miếng, ta nhếch miệng, thẳng ánh mắt nhìn chằm chằm những thứ trên bàn đá, thế nhưng mộng cũng không dám ngồi xuống.

(*Cao điểm: Những món điểm tâm như bánh ngọt này nọ.)

Ta là sợ vị tiểu ác ma kia, đây là sự thật không cần bàn cãi.

Công chúa được các nha hoàn hầu hạ ngồi xuống, sau đó nàng mới liếc mắt đến ta: “Ngồi đi.”

Ta lên tiếng đáp lại, cẩn thận muốn ngồi xuống, thế nhưng lại giật mình ý thức được con hồ ly kia vẫn còn đang treo trên miệng của mình, ta khom lưng xấu hổ nhìn công chúa, lúc này nàng hơi nhướng mày, trong ánh mắt vẫn là tràn ngập khinh thường.

Quên đi quên đi, trong lòng ta bật cười, dù sao lần đầu tiên gặp nàng, khi ta vừa tỉnh lại bộ dáng cũng đã thảm hại không chịu nổi rồi, giờ lại còn để ý hình tượng làm gì nữa.

Nghĩ thông suốt rồi nên ta rất tự nhiên đứng thẳng trở lại, sau đó tay phải cầm cây quạt vỗ ngay chỗ cái miệng một cái! Lập tức phía sau lưng xuất hiện một trận cào cào, bất quá trong nháy mắt, con hồ ly lông xù kia lại thoăn thoắt leo lên trên đầu vai của ta.

Trong lúc đó, ta chăm chú nhìn Cửu công chúa, mà nàng cũng đang nhìn chằm chằm về phía ta, chỉ sợ nàng nhìn không quen cái hành động này rồi lại tiếp tục đánh ta một trận. Nhưng rõ ràng nàng so với ta tưởng tượng bình tĩnh hơn nhiều, ta chỉ thấy nàng nheo lại ánh mắt bên phải, nâng lên lông mày bên trái, biểu

tình kia rất là kỳ quái, ta cũng không biết nói sao, chỉ cảm thấy, nàng đây là không thể tin? Hay là không thể hiểu?

Ta ngồi xuống lâu rồi mà công chúa vẫn duy trì bộ dáng vừa rồi.

Đôi mắt của nàng rất đẹp, là đôi mắt hạnh đào đúng tiêu chuẩn phương đông. Nhưng... Người ta đều nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, mà ánh mắt này lại không phải ánh mắt của người bình thường, nó xuất hiện trên người công chúa càng sâu sắc tản mát ra khí chất công chúa thiên bẩm, cao ngạo khí thế.

Còn ta chỉ là một công dân hiện đại bình thường, làm sao mà chống cự lại được? Lúc này ta quả thật như là đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, trái tim giống như bong bóng bị thổi đầy khí sắp nổ tung rồi.

Ta cũng không biết loại trạng thái giết người này duy trì bao lâu, rốt cuộc công chúa mới dời đi tầm mắt. Nháy mắt, ta cảm thấy như mình vừa được sống lại. Nhưng ngày vui ngắn ngủi chẳng tày gang, công chúa vừa uống xong một hớp trà lại đột nhiên lên tiếng: “Không phải dằn độn sao? Tại sao tật xấu này còn nhớ rõ thế?”

“Cái gì?” Ta trái lại không chấp nhất nàng mắng ta dằn độn, phản ứng bản năng hỏi cái tật xấu trong miệng nàng là cái gì.

Nàng đột nhiên xuy một tiếng, nói: “Cả ngày đều dính lấy con Cái Trắng kia, người không biết chuyện còn tưởng rằng ngươi là quái vật.”

Cái Trắng... Dính lấy...

Ta chợt ý thức được nàng là đang nói con hồ ly kia, lần này trên người của ta chính là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thì ra đầu óc của vị công chúa này cũng ‘bình thường’ không kém vị phò mã kia bao nhiêu.

Trong lòng ta cảm thán, ngoài miệng cũng vẫn trả lời nàng: “Là nó bám trên người của ta, muốn gỡ ra cũng không gỡ được.”

Công chúa cũng không hề tiếp lời, nàng yên lặng tiếp tục thưởng thức tách trà trước mặt.

Ta đối với trà lại không có hứng thú cho nên chỉ một lòng một dạ nhìn chăm chăm cao điểm trước mặt. Một bàn cao điểm này nhìn vô cùng tinh xảo mỹ vị, thật sự làm cho một đứa ăn hàng như ta chảy nước miếng. Trong lòng ta rối rắm, tay phải nắm chặt cây quạt rồi lại buông ra, lặp lại vài lần, trong chốc lát trong bàn tay đều là mồ hôi.

Rốt cuộc là ăn hay là không ăn đây? Tốt xấu gì hiện tại ta cũng là phò mã gia, ăn chung với nàng vài món bánh chắc cũng không đến mức khiến nàng đánh ta đầu nhỉ?

Cuối cùng, ta quyết định, chết vì mỹ thực trước mặt, làm quỷ cũng phong lưu. Nghĩ vậy liền nhanh chóng vươn tay phải ra.

Có lẽ là do ta nghĩ nhiều, lúc ta lấy cao điểm vô cùng thuận lợi, công chúa cũng không có phản ứng gì, vẫn nhàn nhã thưởng thức trà của nàng. Chẳng qua là, khi ta đang đem khối hạt dẻ cao nhất vào miệng thì công chúa lại đột nhiên nói: “Trước kia ngươi không ăn mấy thứ này.”

Lúc công chúa nói những lời này phi thường lạnh nhạt, cảm giác tựa như không phải là nàng nói.

Trong nhất thời, ta có chút không nói nên lời, “Vậy ý của ngươi là, nhiều cao điểm như vậy, ngươi muốn ăn một mình sao?”

Công chúa lắc đầu: “Ta cũng không ăn mấy thứ này.”

“Vậy...”

“Cái Trắng ăn.”

...

Cái này có nghĩa là ta đoạt đồ ăn cùng với con súc vật này phải không? Vốn ta còn tưởng rằng đây lại là một trò khác của công chúa, có ý chỉnh ta, cho nên cực kỳ không tin quay đầu thâm tình nhìn lại Cái Trắng đại nhân. Thế nhưng Cái Trắng người ta căn bản không có liếc mắt đến ta, người ta chỉ nhìn chăm chăm

vào khối dễ cao trên tay ta thôi, ánh mắt kia lộ ra tham lam lại có tuyệt vọng. Hình như nó cũng cảm giác được là ta đang nhìn nó, trong nháy mắt nó liền xoay đầu lại, ta nhìn thấy trong mắt nó lúc này lộ ra ác độc.

Chết...

Chết tiệt.

Ta bị dọa liền vội vàng đưa khối dễ cao của ta cho nó.

Lúc này, vị tiểu ác ma kia cũng đang nhìn ta làm trò, bỗng giương khóe miệng.

7. Chương 7

Ta trừng mắt nhìn nàng thế nhưng ngoài miệng cũng không dám mắng nàng, ta không biết tất cả có phải do nàng cố ý sắp đặt hay không, cũng không biết nàng sắp đặt như vậy rốt cuộc là có ý gì. Tóm lại, lúc này tâm tình của ta thật không tốt, cảm giác như bị người đùa giỡn.

Đối với cái người không thể đụng vào như ai kia, ta chỉ có thể cưỡng chế hỏa khí trong lòng, bất đắc dĩ nói với nàng: “Ta mất trí nhớ.”

Cho nên những thứ này ta cũng không nhớ rõ.

Nàng gật đầu: “Bản cung biết, không cần ngại hết lần này tới lần khác nhắc nhở.”

Ta thở dài chán nản.

Cải Trắng ở trên đầu vai của ta vẫn hết sức chuyên tâm ăn dễ cao của nó, hoàn toàn không để ý những mảnh vụn bánh đang rơi trên người ta. Nhìn rác rưởi cứ từng mảnh từng mảnh đáp xuống trên người, ta quả thật cảm thấy trời đất tối sầm, có thể nói là thế giới sẽ không có ánh bình minh.

Thật sự không biết rốt cuộc đời trước ta đã tạo ra cái nghiệp chướng gì.

Bây giờ, cho dù ta là tên ăn hàng thì đối với những thứ mỹ thực này cũng không còn muốn ăn tiếp.

Công chúa cũng không để ý ta nữa, nàng quay lại tiếp tục uống trà của nàng. Ta ngồi trên ghế đá, thật sự là đủ loại rối rắm.

Một lúc sau, ta đột nhiên cảm thấy một trận chuyển động trên đầu vai, nhú nhú mày, trong lòng nói Cải Trắng này lại làm sao vậy. Đang muốn xoay lại trừng nó lại đột nhiên cảm thấy đầu vai nhẹ hẫng, ngay sau đó, trên bàn đá đột nhiên xuất hiện một đại vật toàn thân tuyết trắng. Đại Cải Trắng.

À. Không, không không, là đại hồ ly!

Lần này gần như tóc gáy toàn thân ta đều dựng hết lên! Cái đầu con hồ ly này thật không nhỏ, lúc này nó nằm trên bàn, cả thân mình chiếm gần một phần ba mặt bàn, ta chỉ sợ cái đuôi của nó mà đảo qua một phát là sẽ ‘dọn sạch’ những thứ mỹ vị này xuống đất ngay!

Nếu mà nó đem cái bàn ‘dọn sạch’, vậy ta đây...

Xong rồi, xong rồi, xong rồi!!!

Trong lòng ta kêu cha gọi mẹ, nhắm mắt lại chờ tận thế kéo đến. Nhưng thật lâu sau vẫn không có thanh âm chén đĩa bị đập đổ như ta tưởng tượng. Không dám lơ là, ta hơi hé hé mắt nhìn, đến khi nhìn thấy rõ, một màn trước mặt thật sự làm cho ta không khỏi khiếp sợ.

Không phải là một màn này có bao nhiêu hồngбет, mà là một màn trước mắt thật sự làm ta không ngờ tới.

Cải Trắng rất có linh tính, nó nhu thuận nằm trên một khoảng không giản nhỏ, cũng không có làm đổ bàn ăn, cho nên điều làm ta kinh hách tất nhiên không phải nó mà là... Công chúa. Vừa rồi, công chúa một tiếng gọi ‘Cải Trắng’ thật đúng là chán ghét. Không phải là nàng rất ghét con hồ ly này sao? Tại sao bây giờ còn chủ động lấy dễ cao đút cho nó???

Đúng, đúng, đúng. Tuy rằng hiện tại trên mặt Cửu công chúa cũng không thấy nhiều vui vẻ cho lắm, quả thật tuy biểu cảm trên mặt nàng đúng là xem thường nhưng lại tự tay đút cao điểm cho Cái Trắng.

Cái này nói lên, rần rết tiểu mỹ nhân cũng không phải thực chán ghét Cái Trắng đúng không? Hoặc là nói, Cửu công chúa của chúng ta chính là loại mặt lãnh tâm nhiệt*?

(*Ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong tâm lại rất ấm áp, ôn nhu.)

Ta vẫn còn đang trầm tư nhìn Cửu công chúa.

“Nhìn cái gì?” Công chúa đột nhiên mở miệng.

Nàng bắt ngờ lên tiếng làm cho ta không kịp phải ứng chỉ theo bản năng vội vàng lắc đầu.

“Người nhìn bản cung từ nãy giờ rồi, người rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Công chúa nói, trên mặt ngoại trừ chán ghét chính là chán ghét. “Tuy rằng người không nhớ rõ chuyện trước kia, thế nhưng tính tình tại sao cũng khác nhiều như vậy? Không phải là...”

“Không phải cái gì?” Tim ta đập mạnh đến sắp nhảy ra khỏi cổ họng mất.

“Quên đi.” Công chúa đột nhiên lắc đầu. “Sợ là bản cung nghĩ nhiều.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, cảm giác như vừa tìm được đường sống trong chỗ chết.

Dừng một chút, nàng lại nói: “Hai ngày sau Bát tỷ sẽ đến, người ngoan ngoãn chuẩn bị một chút, mua thêm một bộ đồ mới đi, đừng cứ cả ngày mặc những bộ quần áo rách nát này nữa, với lại không được mang theo Cái Trắng.”

Ta gật đầu, đồng thời trong đầu cũng không ngừng chuyển động.

Bát tỷ của nàng, không phải là Bát công chúa sao? Bát công chúa? Cái danh tự này nghe rất quen, hình như là ta đã nghe qua ở đâu thì phải???

Thế nhưng ta nghĩ nát óc cũng không nhớ ra là đã nghe thấy ở đâu. Dù sao ta vẫn cảm thấy Bát công chúa này nghe rất quen.

“Ta... Đã từng gặp qua Bát tỷ sao?” Ta hỏi công chúa.

Cửu công chúa nhìn mặt chau mày, đem chung trà buông xuống, nhìn ta nói: “Nàng là Bát tỷ của bản cung, không phải Bát tỷ của người.”

...

“Vậy... Ta đã gặp qua Bát công chúa sao?”

“Đương nhiên.” Công chúa đột nhiên mỉm cười, dáng vẻ thật sự là bình tĩnh nhàn nhã. Nàng nói tiếp: “Hai người không chỉ gặp riêng nhau, mà Bát tỷ còn vô cùng chung tình với người ấy chứ, lúc người sinh bệnh nàng vẫn thường tới thăm người.”

“Ách.” Ta nghe mà mồ hôi lạnh túa ra như mưa, đột nhiên cảm thấy tình thế có chút không đúng: “Còn ta?”

“Người?” Công chúa lại tiếp tục mỉm cười, ngoài miệng lại nói: “Người cũng thực thích Bát tỷ nha, hai người liền không kiêng nể gì ở trước mặt bản cung liếc mắt đưa tình.”

Dừng lại, dừng lại. Ta muốn rút lại lời lúc nãy vừa nói, công chúa không phải là bình tĩnh nhàn nhã mỉm cười mà là tiểu lý tàng đao*, giết người vô hình a!

(*Giấu dao trong nụ cười)

Lúc này, ta đột nhiên tỉnh ngộ, bây giờ ta đã biết Bát công chúa này là thần thánh phương nào rồi. Quả Đào từng nói, trước lúc vị rần rết tiểu mỹ nhân này đi thỉnh hôn thì còn có hai vị công chúa nữa cũng hưởng Hoàng đế thỉnh hôn, trong hai người đó có Bát công chúa a.

Không biết tại sao ta đột nhiên có cảm giác không ổn.

Công chúa lại ném một khối hạt dẻ cao cho Cải Trắng, sau đó nói: “Cho nên, lần này ngươi nhất định phải quản cho tốt ánh mắt của ngươi, nếu để bản cung tiếp tục thấy ngươi liếc mắt đưa tình, bản cung nhất định sẽ móc mắt của ngươi.”

... Thật ác độc!

“Ngươi dựa vào cái gì!” Ta la lên. “Cũng không phải một mình ta liếc mắt đưa tình, tại sao ngươi chỉ móc mắt ta, có bản lĩnh ngươi cũng móc mắt của Bát tử ngươi luôn đi!”

“Dựa vào cái gì?” Tiểu ác ma kia lại học theo cách nói chuyện của ta. “Đó là Bát tử của bản cung.”

Ta quỳnh lên, thuận miệng nói: “Ta cũng là phò mã của ngươi!”

Lời này vừa thốt lên thế nhưng không ngờ tiểu ma lại ngẩn ra, có điều nàng rất nhanh khôi phục hình tượng ác độc như ban đầu, chặc chặc hai tiếng, vẻ mặt không thể tin được nói: “Hiếu Ân quả thật là mất trí nhớ, nếu như là trước kia, ngươi căn bản sẽ không đem bản cung để vào mắt, chứ đừng nói gì đến phò mã hay không phò mã.”

Lần này đến lượt ta ngậy người, ta vốn chỉ nghĩ rằng việc phò mã cùng công chúa bất hòa nhất định là do công chúa cả ngày một bộ dáng tâm cao khí ngạo, nhìn ai cũng không vừa mắt. Nhưng hiện giờ, nghe nàng nói như thế, bên trong tám phần cũng có lỗi của phò mã.

Vẫn là một cây làm chẳng nên non.

Ta không hề lên tiếng, trong đầu trong tự chủ được tưởng tượng đến những chuyện đã xảy ra lúc trước, nhưng dù có nghĩ nát óc cũng không nghĩ được gì, vì Doãn Hiếu Ân lúc trước cũng không phải là ta, ta đối với những chuyện trước kia cũng rất mơ hồ, quả thực là không có một chút ấn tượng gì!

Cứ như vậy, chúng ta ngồi trong lương đình một lát liền trực tiếp dùng bữa trong này. Mùa này gió nhẹ chậm chậm, xuân ý dạt dào, ở trong hoa viên dùng bữa nhưng thật ra lại có một loại phong vị khác.

Ta đã sớm đói bụng muốn chết, chờ thức ăn vừa được mang lên bàn ta liền cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn, lễ tiết gì gì đó cũng không thêm quan tâm nữa. Công chúa thì vẫn một bộ dáng đó, chậm rãi chậm rãi, một lần cũng chỉ gấp tí xíu như kiến, có lẽ những người ở thời đại này đều ‘đức hạnh’ như vậy, nhưng ta thấy, mấy lão thái thái 70 tuổi xem ra còn ăn nhanh hơn nàng ấy chứ.

Dùng cơm xong hai chúng ta đều tự tách ra, ta không biết nàng đi đâu, nhiệm vụ của ta bây giờ là đi gặp mặt mấy người ở cái Cẩm Tú phường gì đấy để chọn màu vải cho bọn họ may y phục cho ta.

Thật trùng hợp, hiện giờ ta đang rất không hài lòng với bộ y phục đang mặc trên người, cho nên ta vô cùng tình nguyện đi làm cái việc vô bổ này.

Bên ngoài Cẩm Tú phường có một tiểu nữ hài đã đứng đợi ta từ lâu, sau khi nàng thỉnh an xong liền cùng ta vào nhà. Vừa mới ngồi xuống ghế thì có đã mấy quyển sách được bày ra mấy trước mặt, ta mở một quyển trong đó xem thử, thì ra là các mẫu y phục a.

Hắc, ở cổ đại mà cũng có chế độ này sao.

Lật xem mấy quyển, ta liền không còn hứng thú, mấy bộ y phục này hoàn toàn không hợp khẩu vị của ta. Ở Trung Quốc có rất nhiều triều đại, mà ta thích nhất chính là Hán phục, lúc này ta vừa tỉ mỉ nhìn mấy quyển, phát hiện trang phục của triều đại này cũng không khác mấy so với Hán phục, chỉ là cổ tay áo nhỏ hơn hai ba vòng.

Ta suy nghĩ, trong lòng không ngừng nói nếu bản thân may vài bộ trang phục nhà Hán, ra ngoài chắc sẽ không bị coi là quái vật đâu nhỉ? Gặp Hoàng đế có lẽ sẽ không bị chém đầu đâu? Nghĩ xong ta cũng bật cười, tự mắng mình cũng quá cẩn thận đi, chẳng qua chỉ là vài bộ y phục thôi mà. Mà biết đâu sau khi ta mặc rồi có thể sẽ khởi đầu cho trào lưu mặc Hán phục thì sao.

Sau khi tự kỷ xong, ta liền bảo Quả Đào lấy giấy bút, vẽ trên khoản trống trong họa quyển*.

(*Bức tranh cuộn tròn. Kiểu như miếng thánh chỉ á.)

Sau một khắc đồng hồ, ta đem bức tranh giao cho tiểu cô nương của Cẩm Tú phường, đồng thời nói với nàng: “Cứ theo như bức họa mà làm, còn về màu sắc, đừng lấy hoa văn gì hết, đen trắng đỏ lam mỗi màu hai bộ.”

Cô nương kia nhìn bức họa ta đưa cho nàng, sau khi nghe ta nói xong liền vô cùng choáng váng, nàng ra sức chớp chớp mắt, không dám tin hỏi lại ta: “Phò mã gia, màu đỏ sao?”

Ta nhìn nàng, nghĩ rằng có lẽ nàng không hiểu màu đỏ là nghĩa gì, suy nghĩ một lát liền nói ‘phi sắc’.

Thế nhưng nàng vẫn là bộ dáng như gặp quỷ, nghi vấn nói: “Nô tỳ biết, chính là màu đỏ tươi, là ngài mặc sao phò mã gia?”

“Thế nào?” Ta hỏi nàng. “Ở đây quy định phò mã không thể mặc đồ màu đỏ sao?”

“Không không không.” Cô nương kia lập tức kinh sợ quỳ xuống nói: “Nô tỳ lẩm miệng, nô tỳ biết sai rồi!”

...

Ta chưa có làm cái gì hết nha.

Nàng ấy đột nhiên quỳ xuống làm ta thật hoảng sợ, ta theo phản xạ tính đỡ nàng, ai ngờ nàng lại càng sợ hãi. Ta đứng hình, thật sự không hiểu nổi mấy thứ phép tắc này. Sau cùng ta liền xua tay, làm ra vẻ nói: “Được rồi đứng lên đi, không trách tội người, người mau chóng đi chuẩn bị y phục đi.”

Cô nương kia lúc này mới liên tục tạ ơn, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Ta xuy một tiếng, bật cười, trong lòng nói thầm thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Chờ cô nương kia đi khỏi, Quả Đào lại đi đến bên cạnh ta, bộ dáng muốn nói lại thôi. Ta nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện, thế nhưng đợi cả nửa ngày nàng cũng không nói cái gì, ta nóng nảy hỏi nàng: “Lại làm sao vậy?”

Nàng nghĩ nghĩ, lúc này mới hỏi ta: “Gia, ngài thật sự muốn mặc bộ y phục màu đỏ tươi kia sao?”

“Đúng vậy, có gì sao? Vừa rồi tiểu cô nương kia không phải đã nói là sẽ làm sao?”

“Làm thì cũng được.” Quả Đào khó xử nói. “Thế nhưng, Gia, y phục màu đỏ không phải đều là của y phục của các cô nương sao? Vả lại ngày thường cũng không có cô nương nào mặc y phục màu đỏ, đó đều là y phục mặc lúc thành thân.”

Vậy sao, ta gật đầu: “Chả phải ta cũng là cô nương sao, thế nào, đã tự ý quyết định làm cho ta phải mặc y phục nam nhân cả đời rồi, bây giờ ngay cả quyền được mặc y phục màu đỏ cũng muốn cướp đoạt luôn sao?”

“Không phải, gia...”

“Vậy thì lại là thế nào? Sợ ta mặc rồi bị người khác nghĩ là Đông Phương Bất Bại sao?”

8. Chương 8

Quả Đào không nói gì.

Cách một lúc lâu sau nàng mới hỏi ta: “Đông Phương Bất Bại là ai?”

Ta tức giận: “Gay!”

Quả Đào có vẻ còn muốn hỏi tiếp, lại bị ta trừng một cái. Cái này cũng cũng quá mệt rồi, mặc dù là ta mới đến, ngôn từ có chút không thích hợp, thế nhưng cũng không thể chơi trò mướn câu hỏi vì sao với ta nha!

...

Hai ngày sau, Bát công chúa quả nhiên đúng hẹn đến Phò Mã Phủ.

Mà mấy bộ trường sam lúc trước ta đặt ở Cẩm Tú phường cũng đã được đưa đến, bốn màu tổng cộng tám bộ. Trong đó, ta thích nhất chính là bộ màu đỏ kia, ngoài những bộ y phục ra còn có rất nhiều mũ với đủ loại kiểu dáng.

Ta không thích mấy cái mũ đó, quá nặng, đội ở trên đầu chung quy vẫn có cảm giác sẽ không ngẩng đầu nổi. Cuối cùng dứt khoát bảo Quả Đào tìm cho ta một đoạn dây thắt cùng màu. Cột lên như vậy tóc sẽ không bị rối, vừa đẹp lại vừa thuận tiện, không phải tốt hơn sao.

Thật sự là không hiểu nổi suy nghĩ của người cổ đại.

Ta mặc bộ trường sam phi sắc mà ta thích nhất đi gặp Bát công chúa, tóc được cột lại gọn gàng bằng đoạn gấm cùng màu, chân mang giày đen. Trên đường đi, đám hạ nhân cứ nhìn ta, trên mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Có lẽ, bọn họ quả thật xem ta là Đông Phương Bất Bại.

Chính bản thân ta lúc soi gương cũng cảm thấy mình rất rất thanh tú a. Làn da vốn dĩ trắng nõn lại mặc thêm sắc đỏ càng tôn lên sự trắng trẻo của mình, nếu nghiêm túc đánh giá một chút, kia quả thật chính là yêu nghiệt!

Nhưng nói tóm lại, y phục này vẫn không làm lộ ra ta là nữ nhân.

Điều này làm cho ta cảm thấy hơi thất vọng đồng thời lại xen lẫn chút an tâm.

Sau một khắc đồng hồ, ta cũng đến chính sảnh.

Thời điểm ba người nhìn thấy nhau, biểu tình đồng dạng đều là vừa kinh ngạc vừa giật mình. Ta biết hai người bạn họ kinh ngạc vì điều gì, có lẽ chính là một thân y phục này của ta, e rằng các nàng có nằm mơ cũng không ngờ ta đường đường là một phò mã lại mặc bộ y phục mà ngay cả nữ nhân cũng không thường mặc - trường sam phi sắc.

Mà bản thân ta...

Đúng rồi, ta chính là kinh ngạc về Bát công chúa.

Bát công chúa cùng rắn rết tiểu mỹ nhân tuy là tỷ muội nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng.

Chính là cả người rắn rết tiểu mỹ nhân lộ ra một chút hương vị cổ điển, cái loại hương vị này tựa như vẻ đẹp chưa từng trải qua khói lửa nhân gian, nếu như nàng không cười, có lẽ sẽ càng giống như một bức tượng tuyệt mỹ. Ngược lại, Bát công chúa thì có nhân khí hơn, người ta sẽ không cảm thấy nàng xa vời không với tới, không có linh hồn, đây là một loại khí chất khác.

Vẻ đẹp chim sa cá lặn như vậy.

Ta thích vị Bát công chúa này, thích tiểu nữ nhân như Bát công chúa lại không không mất đi xinh đẹp này.

Ta thật sự là nhìn đến ngẩn ngơ.

Đồng thời trong lòng lại không ngừng mắng xối xả, người nói xem tên Doãn Hiếu Ân tiền nhiệm tại sao lại không cùng Bát công chúa thành thân? Quả thật là bị mù mà!

“Con mắt sắp rớt ra rồi.” Rắn rết tiểu mỹ nhân lên tiếng trước tiên đánh vỡ bầu không khí, lời nói đầy châm chọc cùng khó chịu. Nàng lại cầm lên tách trà, thổi thổi, rồi uống một ngụm, lại nói tiếp: “Không nhớ hôm qua bản cung đã nói gì với người sao!”

‘Rắc rắc’ một tiếng, ta chỉ nghe thấy âm thanh cối lòng tan nát vỡ ra như bọt biển.

Ta không cam lòng thu hồi tầm mắt, đi đến một bên ngồi xuống, động tác của ta dùng lực khá lớn, thể hiện rằng ta đang bất mãn.

Lúc này, Bát công chúa cũng lấy lại tinh thần, nhưng nàng vẫn nhìn ta, cuối cùng mới bất khả tư nghị nói: “Không ngờ, Hiếu Ân mặc vào một thân y phục này lại càng thêm sắc sảo lóa mắt.”

Ta được khen, trong lòng cảm thấy ngọt như được ăn mật: “Thật sao. Ta cũng biết ta mặc bộ y phục này rất hợp.”

Cửu công chúa một bên cười lạnh: “Đẹp cái gì? Người thành thân cũng lâu rồi, mặc như vậy còn ra thể thống gì?”

Mặt ta không chút thay đổi, trong lòng đã sớm lường trước nàng nhất định sẽ đả kích ta một phen.

Nhưng thật ra Bát công chúa lại cùng một trận tuyến với ta, phản bác lại tiểu xà hạt*: “Lão Cửu, cũng không thể nói như vậy. Thể thống là cái gì? Thể thống chỉ là những thứ tư tưởng trong lòng con người, là những tiêu chuẩn do tự bản thân mỗi người đặt ra, ai nói nam tử mặc phi sam sẽ không ra thể thống gì? Hiếu Ân mặc rất đẹp, nên mặc, bản cung thấy, là người có thành kiến với Hiếu Ân, mà nếu đã vậy thì hẳn đúng là sai, ngồi cũng sai, mặc phi sam lại mười phần sai.”

(*Tiểu xà hạt: Con rắn nhỏ)

Trong lòng ta reo hò ủng hộ Lão Bát, lời này quả thật rất tuyệt vời a! Bát quá ta không dám biểu lộ ra bên ngoài, nghiêm chỉnh liếc nhìn Lão Cửu, vốn tưởng rằng nàng nhất định sẽ nổi điên, ai ngờ nàng vẫn là bộ dáng thanh thoi như cũ, khóe miệng cười yếu ớt giống như chưa có việc gì xảy ra.

Trong lòng ta âm thầm thất vọng, ta chưa từng thấy bộ dáng kích động của tiểu xà hạt nha, thật muốn nhìn một lần.

Tiểu xà hạt lại uống một ngụm trà, tay vẫn chơi đùa với cái nắp chén trà tùy ý nói: “Đáng tiếc, Hiếu Ân là phò mã của bản cung, Bát tỷ cho dù có tiếp tục đợi cũng không có được đâu.”

Bát công chúa vừa nghe xong khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ lên.

Ặc... Thật ác độc!

Trong lòng ta thầm mắng rắn rết tiểu mỹ nhân, đồng thời cũng ý thức được Bát công chúa e rằng không phải đối thủ của Lão Cửu. Sợ hai người cãi nhau một hồi thật sự sẽ dẫn đến mâu thuẫn cho nên ta liền giảng hòa nói: “Được rồi, Bát công chúa thật vất vả mới đến phủ một lần, đừng âm ỉ nữa sẽ không thoải mái, nếu nhìn không quen, ta thay ra là được rồi.”

“Không cần để ý đến nàng.” Bát công chúa ngăn ta lại, liếc mắt đến tiểu xà hạt, nói: “Không hiểu chuyện!”

Tiểu xà hạt tà mị cười, trên mặt tràn đầy đắc ý thắng lợi.

Ta đành phải cấp cho Bát công chúa cái bậc thang, không nỡ làm nàng mất mặt cho nên liền ngoan ngoãn ngồi xuống. Thật ra, một phần cũng là do ta muốn ở lại, Bát công chúa xinh đẹp như thế, biết đến bao giờ mới có thể được gặp lần nữa chứ, cho nên liền muốn nhìn nhiều một chút.

Đừng có nói ta háo sắc, ta chỉ là yêu cái đẹp thôi, ai mà lại không thích những thứ xinh đẹp chứ!

“Vết thương của người sao rồi!” Bát công chúa thân thiết hỏi ta.

“Đã tốt hơn rồi.” Ta cười cười, ngược ngùng nói: “Chỉ là bị đập vào đầu cho nên những chuyện trước kia ta đều không nhớ được.”

“Bản cung ở phủ cũng có nghe nói, vẫn là nên trách Lão Cửu quá lỗ mãng. Nhưng hai người các người cũng thật là, quyền cước không có mất, đều đã thành thân hai năm rồi mà cũng không thể yên tĩnh được một ngày.”

Lời này Bát công chúa nói có phần bất đắc dĩ, ngẫm lại cũng đúng, nàng thích ta. Nhưng mà ta bây giờ cũng đã là Cửu phò mã rồi, vấn đề đã đóng thuyền, cho dù ta cùng với Lão Cửu không thể hòa hợp, thì ta với nàng cũng không có nửa phần có khả năng.

Hazzzz.

Nghĩ lại ta cũng cảm thấy thật thương cảm, nhìn Lão Cửu lần nữa, lại phát hiện nàng vẫn là một bộ dáng không phải là việc liên quan đến mình.

Ta nên tức giận? Hay là tức giận hơn?

Cũng may, trầm mặc một lúc lâu sau, Bát công chúa đã điều tiết tốt cảm xúc của mình, nàng cười cười một cái, uống một ngụm trà nói: “Hôm trước ta đã vào cung gặp phụ hoàng.”

“Sau đó?” Cửu công chúa lúc này mới mở kim khâu.

“Cùng phụ hoàng hàn huyên vài câu, nghe ý, có lẽ phụ hoàng muốn chờ khi tiết trời ấm áp một chút sẽ đi nam hạ*.”

(*Đi xuống phía Nam).

“Cải trang vi hành sao?”

“Sợ là vậy.” Bát công chúa nói: “Trong triều, ngoài mặt thì gió êm sóng lặng, nhưng bên trong thì lại đang cuộn trào mãnh liệt. Phụ hoàng yêu dân như con, có lẽ muốn nhân việc này để chấn chỉnh triều cương đồng thời cũng sợ rằng dân chúng ở những địa phương xa xôi chịu khổ. Dù sao, trời cao hoàng đế xa, một số tên tiểu quan chính là lợi dụng vào lỗ hổng này mà hoành hành ngang ngược.”

“Cách ngày thời tiết ấm áp hơn cũng còn một thời gian ngắn nhỉ.” Cửu công chúa nói: “Đã chỉ định người đi cùng sao?”

Bát công chúa lắc đầu, “Có lẽ là cũng như mọi khi, những thứ này cũng không khó đoán, chỉ không biết là trong các công chúa thì phụ hoàng sẽ mang ai đi theo cùng thôi.”

Ta nghe đến đó, quả thực là hai mắt tỏa sáng!

Cải trang vi hành, đi du lịch a! Từ lúc ta đến nơi này chưa bao giờ được đi ra ngoài chơi nha, ta muốn đi, vô cùng muốn đi!

Có lẽ biểu tình trên mặt ta quá rõ ràng, quá lộ liễu chẳng, Cửu công chúa liếc mắt nhìn ta một cái, lại mỉm cười hỏi ta: “Hiếu Ân cũng muốn đi sao?”

Ta nhìn nụ cười của nàng, cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng ta không thể lừa gạt chính mình a, vì thế ta vô cùng thành khẩn gật đầu.

Tiểu xà hạt thấy ta kích động như vậy, lại đột nhiên thay đổi vẻ mặt, nhún nhún vai nói: “Đáng tiếc, đây không phải là việc bản cung có thể quyết định được, nếu bản cung có thể quyết định, cho dù Hiếu Ân có trăm muốn ngàn muốn, thì bản cung cũng tuyệt đối không đồng ý!”

Dựa vào cái gì?!

Ta đã biết nàng nhất định sẽ đem ta ra trêu đùa, còn lâu nàng mới để cho ta được như ý, nàng tuyệt đối đều cùng ta đối nghịch mọi chuyện.

...

Bát công chúa cũng ở lại dùng bữa tối cùng chúng ta. Bữa tối đều phong phú như mọi ngày, thế nhưng ta quả thật không muốn ăn. Trong lòng ần ần khó chịu, không phải là vì không được đi du ngoạn, mà là vì Cửu công chúa, nàng quả thật giống như một cây gai mạnh mẽ đâm trong lòng ta, muốn nhổ cũng không nhổ được.

Bát công chúa liên tục gấp thức ăn cho ta, ta cũng miễn cưỡng đều ăn vào, từ đầu đến cuối, Lão Cửu cũng không liếc mắt đến ta một cái, càng không ngăn cản sự chăm sóc từng li từng tí của Bát công chúa đối với ta.

Ta đột nhiên có một loại ảo giác, thực ra Bát công chúa mới chính là phu nhân của ta, là công chúa của ta. Còn Cửu công chúa này hoàn toàn là một người ngoài đến phủ chơi thôi!

Sau khi mọi người dùng bữa xong lại ngồi uống trà một lúc, Bát công chúa mới lên đường hồi phủ. Suốt cả một ngày này, ta cũng mệt mỏi, đang muốn đi về phòng lại bị tiểu xà hạt gọi lại, không thể làm gì khác, chỉ phải miễn cưỡng ứng phó.

Nàng nhìn ta, thật lâu cũng không nói gì.

Ta mù mịt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đột nhiên ý thức được, không lẽ là nàng chờ sau khi Bát công chúa đi rồi mới tìm ta tính sổ sao? Chắc không phải là định sẽ móc mắt ta thật đấy chứ? Trong lòng ta luống cuống.

“Người càng ngày càng quá phận!” Cửu công chúa đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Ta không kịp phản ứng.

Cửu công chúa vắn vẹo ngón tay, thản nhiên nói tiếp: “Bản cung nói người quá phận, trước kia mặc dù người nhìn Bát tỷ nhưng vẻ mặt vẫn là thản nhiên lãnh đạm. Thế nhưng người nhìn người hôm nay xem, giống như là thật hận không thể ăn luôn Bát tỷ. Người cho rằng bản cung sẽ không móc mắt của người, cho nên người càng muốn được nước làm tới phải không?”

Ta không có làm gì hết nha.

Ta thực vô tội nói với nàng: “Ý người là ánh mắt khi ta nhìn Bát công chúa sao? Người đừng có vu khống cho người tốt nha, từ sau khi người nói bóng nói gió liếc mắt nhìn ta, ta đâu còn dám nhìn Bát tỷ của người lần nào nữa đâu chứ.”

“Lại còn dám chối là người không nhìn?”

Ta chán nản, hét lớn: “Ta nhìn đấy, thì làm sao?! Ta cũng không phải thần tiên, nàng là một người sống đứng sờ sờ trước mặt ta, ta làm sao mà không nhìn nàng được chứ?”

Đúng. Ta nói không có sai, ta nói rất có đạo lý, ta tin tưởng chỉ cần là người, lại có thể không nhìn một người còn sống đứng đang trước mặt mình sao! Cho nên Cửu công chúa này căn bản là đang bới lông tìm vết, không có việc gì nên muốn kiếm chuyện mà!

Cửu công chúa không nói chuyện, gắt gao trừng mắt nhìn ta.

Sau khi hét xong, trong lòng ta có chút chột dạ, vừa rồi là vì kiềm chế không được, nổi nóng nên mới hét lên, cũng không quan tâm những chuyện khác. Hết xong mới chợt nhớ đây là cổ đại, thân phận mỗi người không bình đẳng. Nhưng tính tình của ta chính là như thế, mấy ngày trước đây ta luôn luôn nhường nhịn khắp nơi, bây giờ thật sự là nhịn không nổi nữa.

Xong rồi, dù sao ta cũng đã hét ra hết rồi, muốn chém muốn giết gì thì cứ làm đi.

Lướt weibo tình cờ lùm được tấm này. Có vẻ hợp với mô tả hình tượng bọn “Đông Phương Bất Bại” kia cho nên tui post lên cho mấy người dễ hình dung:))))

Và thông tin cho những ai muốn tìm thêm ảnh của đại tỉ trong ảnh. Bọn được vẽ là Từ Phong - một nhân vật trong game kiếm tam 3 (Võ Lâm Truyền Kỳ).

9. Chương 9

Cửu công chúa vẫn không nói lời nào nhưng ta thấy nàng hình như kìm nén rất vất vả.

Ta thở dài, đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng: “Cho dù ta cùng Bát công chúa thật sự có cái gì thì chuyện đó cũng sẽ không có khả năng. Ta đã cùng người thành thân, kiếp này cũng không thể cùng nàng bên nhau, huống hồ người nghĩ xem, nếu ta thật sự thích nàng tại sao trước kia lại thành thân với người?”

Cửu công chúa vẫn không nói lời nào.

Ta cũng hết cách, những điều cần nói ta đã nói hết rồi, tuy rằng ta không biết Doãn Hiếu Ân tiên nhiệm có thật sự thích Bát công chúa hay không, nhưng trước mắt ta cứ nói như vậy thôi, ta còn chưa muốn chết, cho nên nhất định không thể cùng Bát công chúa có một tí liên quan nào.

Mặc dù ta có thích nàng thật, nhưng cũng chỉ dừng ở phương diện thưởng thức.

Đến cuối cùng, Cửu công chúa cũng không thèm nói với ta câu nào, ta thấy chuyện này vẫn không có dấu hiệu kết thúc cho nên vô cùng không có tinh thần trách nhiệm chạy trốn trước. Cửu công chúa vẫn ngồi ở chính sảnh, không biết nàng nghĩ cái gì, cũng không biết nàng ngồi đến lúc nào.

Tắm rửa xong xuôi ta liền lên giường của mình nằm, quả thực chưa đến một khắc ta đã ngủ mất tiêu.

Ta thật sự quá mệt mỏi.

Nhưng ngủ cũng không được thẳng giấc, bị giấc mơ kỳ quái làm phiền nhiều, hơn nữa tổng cảm thấy hai bên tai có âm thanh kêu to. Ngay lúc ta đang mơ màng thì đột nhiên nghe thấy ‘chi nha’ một tiếng, ở trong đêm tối, âm thanh này cực kỳ chói tai khiến ta tỉnh ngay lập tức.

Ban đầu ta còn tưởng là do mình còn mơ ngủ nên bị ảo giác, thế nhưng qua một hồi ta cảm thấy chuyện lúc này cũng không phải ảo giác, bởi vì hình như ta lại nghe được tiếng bước chân rất nhẹ. “Ai!” Ta bị dọa đến run cầm cập, ngay lập tức từ trên giường bật dậy.

Hô lên một lúc, trong phòng lại yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng châm rơi.

Ta bực bội, nói thầm chẳng lẽ thật sự là mơ ngủ sao? Rõ ràng nghe thấy tiếng vang a.

Ai ngờ ta vừa mới nghĩ xong, trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt to lớn dữ tợn! Ta hoảng hồn, chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch như bị điện giật, trong miệng không thể phát ra một chút âm thanh!

Khuôn mặt kia cho rằng ta sẽ kêu lên liền nhanh chóng bật người, thân thủ chụp vào mặt của ta!

Chỉ trong giây lát, một cỗ hương vị không tên tràn ngập toàn bộ thân thể, tâm hoảng ý loạn, đồng thời ta cũng ý thức được, xong rồi, đã gặp được thích khách trong truyền thuyết.

Ta thật cẩn thận, suốt cả ngày đề phòng công chúa tìm được nhược điểm hại ta, không ngờ sau cùng lại chết trong tay tên thích khách không rõ lai lịch lại còn hôi rình này, thật sự là người tính không bằng trời tính.

Thế nhưng ta không thể cứ từ bỏ như vậy nha! Ta kêu to, ta giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi hắn. Nhưng lại phát hiện khí lực của tên hôi thối kia có thể so ngang với mấy con trâu điên a, cho dù ta đã dùng hết sức bú sữa mẹ thế mà cái tay đang bịt miệng ta của hắn cũng không xê dịch một chút nào.

“Xuyt.. Xuyt..” Hắn đột nhiên nói: “Ngoan, đồ đệ ngoan, đừng động đây, ta sẽ buông tay nhưng mà người không được kêu lên, được không?”

Cái gì?

Đồ đệ ngoan?

Tình huống nhanh chóng đảo ngược, ta liền cảm thấy một mảng mờ mịt.

”Hắc!” Hắn lại đề nặng cổ họng nói tiếp: ”Đồ đệ, nghe thấy không? Được không? Ta buông tay, người đừng kêu, nhé?”

Xong rồi! Lúc này đừng nói là hắn gọi ta là đồ đệ, cho dù hắn có gọi ta là con trai, là cháu trai ta cũng chỉ có thể vâng lời thuận theo, ta gần như không cần nghĩ ngợi liền gật đầu liên tục.

Hắn thấy ta gật đầu, lúc này mới chậm rãi thả tay.

Cuối cùng cũng sống rồi. Không khí! Không khí! Ta yêu mi lắm a! Tên hôi thối chết tiệt, cho dù không giết ta nhưng nếu hắn cứ tiếp tục dùng cái tay đó bịt miệng như vậy, sớm muộn gì ta cũng bị cái mùi kinh khủng đó huân chết mất thôi.

Hít thở đủ rồi, ta mới lùi lại, cẩn thận hỏi hắn: “Người là ai?”

“Không phải đã nói rồi sao! Ta là sư phụ người nha!” Hắn sột ruột nói đồng thời nhảy đến bên cạnh ta.

Ta vội vàng bịt lỗ mũi, đẩy hắn sang một bên: ”Thối quá! Người cách xa ta một chút!”

Hắn chống nạnh: “Hắc, cái thằng nhóc con này, mới vừa rồi bị dọa đến muốn tè ra quần, bây giờ thấy ta không hại người liền lên mặt ngay vậy à. Cho dù thối, lão tử cũng là sư phụ người, một thân võ nghệ của người đều là ta dạy cho!”

”Võ nghệ?” Ta cười hắn: “Người nhìn bộ dạng của ta có giống người có công phu không? Người có lẽ là nửa đêm mơ ngủ, leo sai tường, nhận sai người a.”

“Nói bừa!” Hấn liền mắng ta: “Đồ đệ của ta mà ta lại nhận không ra sao? Người nói, người không phải là Doãn Hiếu Ân đi!”

Ta vừa định nói không phải, nhưng lại ngay lập tức phản ứng lại. Làm sao mà không phải chứ? Hiện tại, ta không phải chính là Doãn Hiếu Ân sao! “Người thật sự là sư phụ của ta?” Tròng mắt của ta cũng sắp rơi xuống đất rồi!

“Nhảm nhí!” Có vẻ như hấn đang rất tức giận “Tên không có lương tâm, nghe nói người bị con nhóc Cửu kia đánh đến mất trí nhớ, ta liền chạy tới thăm người, thế nhưng người lại không nhận ra ta!!! Đáng đời! Bị một con nhóc đánh thành cái bộ dạng này, người bảo mặt mũi ta phải để vào đâu!”

Được! Là ta sai.

Ta thẳng lưng nói với hấn: “Người cũng biết ta mất trí nhớ, không nhớ ra người cũng đúng thôi.”

“Đã vậy người còn chê ta thôi!” Hấn dè nặng giọng kêu.

Ta chán nản, cũng không muốn cùng hấn so đo nữa: “Người quả thật là quá thôi, cho dù người là sư phụ của ta thì ta cũng nói, chuyện đó vốn là sự thật.”

“Nha đầu chết tiệt này, mất trí nhớ rồi liền vô pháp vô thiên a!”

Dừng lại!

Ta đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai.

Hấn cũng biết ta là nữ sao? Ta khó tin nhìn hấn, lại chỉ có thể nhìn thấy hình dáng lơ mơ. Xú lão đầu này thật sự là sư phụ của ta, hấn biết bí mật của ta, trong lòng ta nổi lên tò mò, hấn lớn lên là cái bộ dạng gì?

Ta đứng dậy, muốn đi đến chỗ cái bàn đề thấp ngọn nến. Hấn biết được ý định của ta liền lập tức dè ta xuống, sau đó nói: “Dừng đốt đèn, thị vệ sẽ phát hiện.”

Được rồi. Không đốt thì thôi.

Nhưng ta thật sự không dám tin, “Người thật sự là sư phụ của ta?”

Lần này hấn thật sự nổi giận: “Người là bị đánh mất trí nhớ hay là bị đánh đến đần độn rồi? Ta đã nói đến mấy lần mà người nghe không hiểu sao? Cái đầu của người là để trưng cho đẹp à?”

...

Xú lão già này.

“Lại đây.” Hấn đột nhiên nói: “Đưa tay cho ta.”

Ta ngoan ngoãn đưa tay cho hấn.

Tay hấn hơi nắm lại để trên mạch tượng của ta, ta nghĩ có lẽ là hấn đang bắt mạch, lại đột nhiên cảm thấy có một dòng nước ấm chậm rãi chuyển động trong thân thể, cảm giác thật thoải mái. Nhưng dòng nước ấm này duy trì không bao lâu liền biến mất, theo đó hấn cũng từ từ buông tay ra.

Hấn đi đến ngồi xuống giường của ta, ho nhẹ hai tiếng nói: “Còn may, nội lực vẫn còn.”

Cái gì?

Nội lực? Nội lực mà trong phim truyền hình vẫn thường chiếu sao? Một chưởng có thể đem nội lực của ta đánh bay sao?

Ta thật muốn cười nhưng lại không dám cười.

Cũng đúng, nếu là người hiện đại nào mà nhìn thấy cảnh này cũng sợ chỉ sẽ bật cười a.

“Ta còn có nội lực thì sao chứ?” Ta hỏi hấn.

Hấn liếc mắt nhìn ta một cái: “Còn nội lực là tốt rồi a, chiêu thức và mấy thứ khác không quan trọng, nếu quên vẫn có thể luyện lại, ta chỉ sợ nội lực của người bị phế đi, nếu muốn tiếp tục tu luyện cũng phải lại mất mấy chục năm.”

Wow!!! Hắn đang nói cái gì vậy? Ta nghe như lọt vào trong sương mù.

Hắn nói xong cũng không quan tâm đến khuôn mặt ngơ ngác của ta, thò tay vào trong ngực áo móc ra hai quyển sách đưa cho ta, sau đó lại nói: “Một quyển là chiêu thức cùng tâm pháp của bổn phái, người cứ theo đó mà luyện, không đến mấy tháng có thể khôi phục công lực như trước. Còn quyển kia là Độc Kinh, đều là các thứ hại người, lúc trước người có thể xem hiểu nó, ta tin hiện tại người cũng có thể.”

Ta nghe đến đầu óc mù mịt, nương theo ánh trăng trên đầu giường nhìn hai quyển sách trong tay. Sách này cũ nát đến mức ngay đến cả làm giấy chùi dít cũng không chưa có tư cách, mấy tờ giấy bên trong giống như cũng sắp rơi rụng đến nơi. Chỉ thấy trên bìa sách màu xanh đen của một quyển thì không có ghi cái gì hết, một quyển kia thì viết qua quýt hai chữ “Độc Môn”.

Độc Môn?! Không phải là chuyên dùng để hạ độc sao? Linh quang chợt lóe, trực giác cảm thấy vô cùng có khả năng, sự phụ nói là mấy thứ hại người, mấy năm trước Doãn Hiếu Ân làm cho con của vị tướng quân gì đó ngủ mê mang không dậy nổi, tám phần là hạ độc rồi.

Làm sao ta có thể học cái này được? Đời trước ta là bác sĩ, là bạch y thiên sứ, là cứu người nha! Mặc dù đời này ta lưu lạc thành một tiểu bạch kiểm thế nhưng cũng không thể hạ độc hại người được!

Nghĩ vậy ta liền vội vàng đem sách trả lại cho hắn, nói: “Ta không hạ độc, cũng không muốn hại người.”

Hắn cũng không nổi nóng đồng thời đưa sách lại cho ta: “Ai bảo người hại người? Nhưng lòng đề phòng người không thể không có, học là một chuyện, dùng lại là chuyện khác.” Dừng một chút hắn lại nói: “Lúc luyện độc người nhớ phải vạn lần cẩn thận, độc này đều là khó giải, nếu người không cẩn thận vậy thì chờ chết đi.”

“Độc như vậy sao?”

Hắn liếc ta một cái: “Người nghĩ rằng ta nhàn rỗi đến mức cùng người uống rượu nói đùa sao?”

Lại nói tiếp: “Thời gian này người hãy ngoan ngoãn luyện đi, trận đánh của người cùng con nhóc Cửu đó còn rất dài, trước kia người có công phu mà còn bị đánh thành như vậy, bây giờ công phu không còn, không phải là nằm chờ chết sao?”

Ta nghe xong quả thật là lời lời thấm thía, toàn bộ đều nói trúng chỗ lo lắng nhất trong lòng ta.

Nhìn hai quyển sách cũ nát đến không chịu nổi trong tay, ta đột nhiên có cảm giác như vừa nhận được chí bảo, có chúng nó, ta giống như được chấp thêm cánh. Ngoan ngoãn tu luyện thôi mà, có gì khó đâu? Ở đây cũng không phải là xã hội văn minh pháp chế, cũng không phải là xã hội ‘có chuyện gì thì từ từ nói’. Ta đã đến nơi này, đương nhiên phải có trách nhiệm với nửa đời sau này của ta chứ.

“Được. Ta sẽ ngoan ngoãn tu luyện.” Ta nghiêm túc hứa hẹn.

“Vậy mới đúng.” Sự phụ hài lòng nở nụ cười, hắn đứng lên, sau đó nói: “Ta đi trước, mấy ngày sau sẽ trở lại thăm người, người phải ngoan ngoãn tu luyện biết không, có chỗ nào không hiểu, lần sau cứ hỏi ta.”

Ta nghe hắn phải đi, lúc này có chút gấp gáp: “Người sao có thể đi như vậy? Người đưa ta hai quyển sách, cũng không nói cho ta cái gì? Người hy vọng ta tự học thành tài sao?”

“Tại sao không được? Lúc trước người tự học như thế nào, giờ cứ như vậy mà làm theo. Người chỉ là mất trí nhớ, cũng không phải là đần độn.”

Hắn nói thật ra cũng có lý, nhưng vấn đề là ta không phải Doãn Hiếu Ân, nói không chừng ta còn không có một nửa thông minh của tên đó ấy chứ. Nhụê khí bị đánh tan, ta còn muốn mở miệng nghĩ cách làm cho hắn chỉ dẫn ta một chút, ai ngờ vừa ngẩn đầu lại phát hiện trong phòng làm gì còn bóng dáng của hắn nữa.

Không thấy? Đi rồi? Trong nháy mắt sao?

Chắc! Cao thủ a!

10. Chương 10

Nhìn căn phòng rộng tuếch, lại nhìn hai quyển bí tịch võ công khó hiểu cũ nát trong tay ta, trong lòng lại tưởng tượng đến dáng vẻ tu luyện đặc đạo xưng vương xưng bá võ lâm của ta sau này, không lâu sau thì ngủ mất. Một đêm này ta ngủ hoàn toàn thoải mái, trong mơ còn thấy Cửu công chúa bị ta ngược đãi, chà đạp một phen.

Sáng sớm hôm sau ta liền thức dậy thật sớm, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu hai quyển bí tịch kia.

Trước tiên là xem võ công tâm pháp, thế nhưng ta đối với thứ này dốt đặc cán mai, cho nên xem cả một buổi trưa cũng như lọt vào sương mù không bắt được trọng điểm. Bất đắc dĩ, ta lại phải chuyển qua tiếp tục chiến đấu ở chiến trường “Độc Môn”.

Có lẽ vì đời trước ta cũng học y nên lúc bắt đầu học Độc Kinh cũng không tốn chút sức nào, chỉ là có một chút ngược đời. Người ta học độc, là khắc khổ nghiên cứu làm sao cho độc càng thêm độc, mà ta đầu tiên lại tìm phương pháp giải độc, chắc là bệnh nghề nghiệp lại tái phát nữa rồi.

Đêm qua, xú lão đầu nói độc này không có cách giải, nhưng ta xem một lát lại cảm thấy có thể phá giải được, không biết là vì nguyên nhân gì, ta hoàn toàn từ bỏ luôn cái quyển võ công tâm pháp kia, quyết định chuyên tâm nghiên cứu phương pháp giải các loại độc.

Một lần nghiên cứu chính là suốt bảy ngày, trong lúc đó ta hoàn toàn đạt tới cảnh giới quên ăn quên ngủ. Rốt cuộc công sức không phụ lòng người, cuối cùng ta cũng đã phá giải được một hai loại độc. Trong lòng ta biết rõ trò vui này vẫn còn nhiều thời gian có thể chơi tiếp nên cũng không nóng lòng, đúng lúc ngày hôm đó thời tiết lại tốt nên buổi chiều, ta gọi Quả Đào cùng đi hoa viên tản bộ.

Một đường đi đến hoa viên vô cùng yên tĩnh, cũng ít thấy người, sợ là tất cả đều đang bận rộn với bốn phần công việc của mình, so với ta thì có lẽ ta sắp thành một kẻ ăn không ngồi rồi rồi. Cũng đúng, Phò mã gia bề ngoài quanh vinh như vậy, nhưng bên trong không phải cũng chính là một tiểu bạch kiểm ăn không ngồi rồi sao.

Nhưng ‘công việc’ nhẹ nhàng như vậy cũng thật không thoải mái.

Nghĩ đến đây ta liền nghĩ tới tiểu xà hạt, nàng đã rất nhiều ngày yên tĩnh, có thể thả ta bảy ngày không hành hạ sao? Kỳ quái. Ta hỏi Quả Đào.

Quả Đào đáp: “Công chúa đã nhiều ngày thường xuyên tiến cung.”

“Nàng tiến cung làm gì?” Ta hỏi. Nhưng vừa mới hỏi xong trong lòng liền cũng rõ ràng. Vào cung tám phần là vì chuyện cải trang vi hành mà Bát công chúa nói lần trước, chín phần là vì ôm chân phụ hoàng làm nũng, la hét người ta không muốn đi, sẽ mệt lại phơi nắng bla.. Bla...

Hắc, Ta biết rõ nàng quá mà. Cho dù nàng không phải sợ mệt sợ phơi nắng, cũng nhất quyết sẽ không làm thỏa mãn tâm nguyện của ta.

Lòng ta biết rõ, nên đối với chuyện này cũng không tiếp tục để tâm.

Ở hoa viên đi dạo một lát, thật sự cảm thấy không có một chút thú vị gì. Vừa lúc này lại có mấy con chim sẽ bay qua đầu của ta, ra Phò Mã phủ. Điều này bỗng dưng làm đầu óc ta lóa sáng, ta biết chút nữa cần làm cái gì rồi.

Ta nhìn Quả Đào, hỏi nàng: “Trong Phò Mã phủ này là ta làm chủ phải không?”

Quả Đào bị ta bất ngờ hỏi nên có chút mờ mịt, theo phản xạ trả lời: “Gia tất nhiên làm chủ, trong Phò Mã phủ này ngoại trừ công chúa, ngài chính là lớn nhất.”

“Tốt lắm.” Ta gật đầu “Vậy chúng ta xuất phủ đi chơi một chút đi.”

“Xuất phủ?” Quả Đào có vẻ có chút khó xử “Cái này không tốt lắm đâu.”

“Tại sao không tốt?” Ta trừng nàng “Ai quy định phò mã không thể ra đường?”

“Không có, nhưng thân thể ngài vừa mới bình phục, trên đường gió bụi lớn, lỡ như ngài lại ngã bệnh thì phải làm sao?”

Nói cái rắm gì vậy, một chút tin tưởng vào sức khỏe của ta cũng không có sao, ta khoát tay, ý bảo nàng chớ nhiều lời: “Ta nói đi ra ngoài là đi ra ngoài, không lẽ địa vị người lớn hơn ta sao?”

“Không có không có.” Quả Đào bị dọa liền liên tục xoa tay “Nhất định là nghe theo Gia.”

Ta vừa lòng gật gật đầu, nói: “Người, đi trước, dẫn đường.”

Quả Đào quả thật nghe lời, liền đi ở phía trước dẫn đường.

Phò Mã phủ thực sự rất lớn, tuy rằng ta tới nơi này cũng đã gần nửa tháng, nhưng ngoại trừ phòng của mình thì ta cũng chỉ đi đến hoa viên, ta không biết đại môn Phò Mã phủ ở chỗ nào, nói thật, lúc này ta càng giống một con ếch ngồi đáy giếng, cũng chỉ vì ta chỉ ở miết trong một chỗ nhỏ, nhưng nơi khác ta hoàn toàn không biết.

Ước chừng đi khoảng một phút đồng hồ, ta mới nhìn thấy đại môn của Phò Mã phủ, cái cổng kia xem chừng ít nhất cũng cao gấp ba lần ta, thật sự khí thế. Cước bộ của ta tăng nhanh hơn, một lòng chỉ muốn sớm đi ra khỏi Phò Mã phủ như cái nhà giam này.

Mọi người đều nói cuộc đời tựa như một vở kịch, tất nhiên của ta cũng không ngoại lệ, có người, sống cuộc đời bình bình đạm đạm không có nhiều biến cố. Có người, lại oanh oanh liệt liệt. Mà cuộc đời của ta, tại sao bên trong hay bên ngoài cũng đều lộ ra tà khí là sao?

Sở dĩ ta nói như vậy chính là vì lúc ta sắp đạt được tự do của mình, thì trước mặt lại xuất hiện một cỗ kiệu cực lớn, còn có thể là ai nữa?

Mọi người cũng đều biết đấy.

Lúc Cửu công chúa xuống kiệu cũng nhìn thấy ta, nàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khóe miệng cười yếu ớt nói: “Hiếu Ân đây là muốn ra ngoài?”

“Phải” Ta trả lời, đồng thời tay cũng hướng trên mũng vỗ một cái, gần đây Cải Trắng không biết được ăn thứ tốt gì mà trọng lượng của nó ngày càng tăng, nó bám trên mũng của ta làm quần ta lúc nào cũng tuột.

Động tác lơ đãng này của ta cũng đủ làm cho Cửu công chúa nhíu mày một lúc.

Bản thân ta cũng biết là khó coi, trước cửa người đi đường cũng không ít, động tác này của ta cực kỳ bất nhã, hơn nữa đây lại đang là trước cửa Phò Mã phủ, binh lính đều nhìn, tỏ ra ta vô cùng dung tục.

Cửu công chúa lại hỏi ta: “Muốn đi đâu?”

“Không biết a, chỉ là muốn đi ra ngoài tùy tiện đi dạo, từ lúc tỉnh lại đến giờ ta vẫn chưa từng ra khỏi phủ.” Ta nói.

Nghe vậy, Cửu công chúa trầm tư một lát, nhưng lại gật đầu nói: “Cũng tốt, bản cung đi cùng người.”

Cái gì?

Ta quan sát nàng, giống như nhìn thấy quỷ.

Nhưng nàng cũng chỉ lơ đãng hỏi ta: “Thế nào, người không muốn?”

Ta tất nhiên không muốn, thế nhưng lại không dám nói trước mặt nàng. Vì thế ta vô cùng uyển chuyển nói: “Ta chỉ là tùy tiện đi ra ngoài dạo mấy vòng, người một thân trang phục như vậy, làm sao đi cùng ta được, ta cũng không muốn bên cạnh có một đồng binh lính đi theo, hơn nữa lỡ như có cái gì ngoài ý muốn, phụ hoàng người mà biết được nhất định đầu của ta sẽ không còn, cho nên tốt nhất là người vẫn cứ ở nhà đi công chúa, ta bảo đảm trước khi trời tối sẽ trở lại!”

Lúc này Cửu công chúa đã đi đến trước mặt ta, nàng nhìn ta, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, ta cũng không rõ rốt cuộc là nàng có đồng ý hay không. Quả nhiên, không tới một lúc lại chợt nghe nàng nói: “Đừng quên, người chính là mất trí nhớ, lỡ như đi ra ngoài rồi lại không tìm được đường về thì phải làm sao?”

Ta chỉ chỉ Quả Đào: “Có nàng theo ta mà.”

Cửu công chúa vẫn nói tiếp: “Hiếu Ân là phò mã của bản cung, để cho một nha hoàn dẫn đường, bản cung không yên tâm. Người đợi bản cung một lát, bản cung thay đổi xiêm y rồi sẽ cùng người ra ngoài.”

Ta thở dài bất lực. Có thể làm gì nữa bây giờ?

Đành theo đuôi Cửu công chúa thôi!

Thời gian chậm rãi trôi. Cửu công chúa nói chờ một lát, trên thực tế đã hơn một canh giờ. Lúc ta sắp sửa chờ đến ngủ gục thì nàng mới xuất hiện, bảo rằng chúng ta có thể đi ra ngoài dạo phố rồi.

Hứng trí ban đầu của ta giờ biến mất không còn sót lại chút gì, ta giống như một cái xác chết đi theo phía sau nàng ra khỏi Phò Mã phủ.

...

Lúc này trên chợ vẫn vô cùng náo nhiệt, những người tiểu thương vẫn chưa dọn hàng, các loại đồ vật với đủ mọi kiểu dáng xuất hiện ở trước mặt ta. Trong nháy mắt, ta giống như được uống thuốc kích thích, chạy hết nơi này đến nơi kia, hận không thể từng tiểu quán đều vào một lần.

Công chúa ở phía sau thỉnh thoảng tiêu sái, nhìn không chớp mắt, giống như một vị phu nhân. Cũng đúng, nàng đi ra ngoài vốn dĩ cũng không phải là để dạo phố, chỉ là sợ ta đi lạc hoặc cũng là sợ ta chạy thoát.

Dần dần, trời cũng bắt đầu tối.

Nãy giờ ta chạy nhảy trên đường nên giờ vừa đói vừa mệt, lại thật sự không muốn hồi phủ. Nhìn thấy xa xa có một tửu lâu lớn nhìn cũng rất sang trọng, cho nên nhanh chóng chạy về phía Cửu công chúa nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi.” Nói xong ta chỉ chỉ tửu lâu phía trước.

Cửu công chúa cũng nhìn về phương hướng ta chỉ đến, liền lập tức cự tuyệt, ý bảo ta hồi phủ dùng bữa, đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ.

Ta mặc kệ, đứng tại chỗ không đi, tính tình trẻ con lại nổi lên.

Cửu công chúa hí mắt nhìn ta, dự báo là sắp có đại họa xảy ra a. Ta thấy trong lòng cũng sợ, nhưng thật ra vẫn không muốn di chuyển, cuối cùng liền dứt khoát sử dụng sở trường đặc biệt của nữ nhân, ta kéo kéo ống tay áo của nàng làm nũng, “Chỉ một lần thôi, nha, người đồng ý đi, đi mà ~...”

Kết quả? Kết quả đương nhiên là ta thắng lợi vẻ vang! Thì ra tiểu xà hạt là ăn mềm không ăn cứng. Tại sao đến bây giờ ta mới ý thức được chứ?! Trong lòng mừng thầm, một đường đi rút cuộc cũng tới tửu lâu, trong lòng nói thầm về sau đã có biện pháp trị tiểu xà hạt này rồi.

Lúc này là thời điểm tửu lâu náo nhiệt, ta nhìn một vòng xung quanh, lâu một, đại sảnh hầu như không còn một chỗ trống. Trong những người này có giang hồ hiệp khách, cũng có thư sinh văn nhã, thật sự làm cho ta mở rộng tầm mắt. Ta quay đầu liếc nhìn mắt công chúa một cái, phát hiện nàng vô cùng khó chịu nhíu mi nhăn mày, xem ra là mười phần không thích hoàn cảnh nơi này.

Bất quá ta thì lại rất vui vẻ, cũng làm như không phát hiện sự khó chịu của nàng.

Lúc này, một vị tiểu nhị chạy đến bên người chúng ta, cúi đầu khom lưng nói: “Ngài cùng phu nhân là muốn ngồi ở nhã gian trên lầu hai hay là đại sảnh?”

“Nhã gian.”

“Đại sảnh.”

Đáp án hiển nhiên khác nhau, tiểu nhị bộ dáng vô cùng khó xử, ta quay đầu lại nhìn công chúa, vẻ mặt giống như cầu xin, ta biết nàng thích thanh tĩnh thế nhưng khó có được một dịp ra ngoài, náo nhiệt như thế này cũng không phải thường xuyên gặp được.

Đôi ta bốn mắt nhìn nhau, ban đầu không ai nhường ai, đến sau cùng nàng quay mặt sang nơi khác, xem như là thỏa hiệp.

Ta vui vẻ, quay đầu nói với tiểu nhị: “Đại sảnh.”

Vị trí chỗ ngồi cũng coi như không tồn tại, gần bên cửa sổ, ban đêm từng cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua, uống một chút rượu thật sự thoải mái. Chúng ta gọi một bàn đồ ăn, nghe tiểu nhị nói đây đều là món ruột của tửu lâu này, cuối cùng còn có một bình mỹ tửu thượng hạng.

Chỉ có điều từ đầu đến cuối, trên mặt Cửu công chúa cũng không có biểu cảm gì, không phải cau mày mà chính là mặt không biểu tình, ta cũng không quản nài nỉ, đem Cải Trắng ném trên cái ghế dài kế bên, lại tiếp tục vui đùa ăn tự sướng.

Cửu công chúa thì một miếng cũng không ăn, nài nỉ vẫn là vẻ mặt không kiên nhẫn giúp ta dứt Cải Trắng ăn.

Sau khi đã cơn no rượu say, chúng ta định đứng lên hồi phủ thì Cải Trắng phía bên kia lại đột nhiên kêu to chít chít một tiếng, nhảy khỏi ghế ba chân bốn cẳng bỏ chạy! Ta cùng Quả Đào hoảng hốt, theo phản xạ định đứng dậy đuổi theo, nhưng vừa chạy được hai bước ta đột nhiên ý thức được không thể để Lão Cửu ở lại trong này một mình được, vì thế ta để một mình Quả Đào đuổi theo, bản thân thì quay lại chỗ Lão Cửu.

11. Chương 11

Ta quay lại chỗ Lão Cửu, cũng không để ý gì cầm tay nàng chạy ra bên ngoài.

Nhưng rốt cuộc có lẽ hôm nay ta là bước chân trái ra đường hay sao ấy, lúc cả hai sắp chạy ra khỏi tửu lâu thì lại bị ngăn cản. Người cản đường ta chính là tiểu nhị trong lâu, hắn đứng chắn trước người chúng ta, vẫn là bộ dáng khom lưng cúi đầu, nói với chúng ta: “Thưa ngài, ngài vẫn chưa trả tiền cơm.”

À... Đúng đúng, Cải Trắng đột ngột chạy đi hại ta quên bém mắt chuyện này. Trên mặt ta biểu thị ý xin lỗi, sờ trong lòng tìm túi tiền.

Nhưng là.

Ta làm gì có tiền nào? Từ ngày đầu tiên ta đến cố đại này, chưa từng thấy qua tiền là cái dạng gì mà!

“Người có mang tiền theo không?” Ta quay đầu hỏi Lão Cửu.

Lão Cửu nhú mày, nói với ta: “Không có.”

Đúng đúng đúng. Công chúa làm sao sẽ mang theo tiền trên người, những thứ này đều là việc của hạ nhân a.

Lúc này ta vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Giây tiếp theo, ta đột nhiên ý thức được, nàng không có tiền, ta cũng không có tiền, chúng ta...

Ta kinh hãi, nhưng vẫn tiếp tục giả vờ như đang tìm tiền, quay đầu hỏi nàng làm sao bây giờ.

Trái lại Cửu công chúa vẫn một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, cực kì bình tĩnh lác đầu.

Tiểu nhị hình như đã nhìn ra được, bộ dáng cúi đầu khom lưng lúc trước liền thay bằng ngẩng đầu uốn ngược, “Không phải là các người không có tiền đó chứ!”

“Sao có thể, sao có thể.” Ta cười làm lành.

Hắn hừ lạnh, vẻ mặt khinh thường, “Ăn quyết, ta gặp không ít, kết cục sau khi ăn quyết cũng đã thấy nhiều, ta thấy bộ dạng các người cũng đẹp đẽ xinh xắn, chắc cũng không muốn một lát nữa ra về mà mất cánh tay hay thiếu cái chân chứ?!”

Cha mẹ ơi...

Người ở triều đại này, người ở triều đại này!!!

Ta nổi giận, công chúa tất nhiên so với ta càng nổi giận hơn, nàng lớn đến từng này e rằng chưa từng có ai dám nói với nàng như vậy, hơn nữa lại là một tên tiểu nhị nữa chứ. Ta thấy nàng nhíu mi, tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Tên tiểu nhị này xong rồi, tuy rằng ta cùng Cửu công chúa tiếp xúc không lâu, nhưng đối với nàng cũng hiểu biết chút ít. Nàng thân là công chúa, dáng vẻ trang nhã, hôm nay tất nhiên sẽ không ở đây cãi nhau cùng một tên tiểu nhị, nhưng ta biết sở trường của nàng chính là ‘bắn tên ngầm’, và nhất là bắn sau lưng!

Vì không muốn ngày sau phát sinh bi kịch, thế nên ta liền nói với tiểu nhị: “Người đừng nói chuyện khó nghe như vậy, người cũng thấy đấy, chúng ta ăn mặc lộng lẫy như thế, một thân xiêm y này giá trị cũng hơn vài bữa cơm, làm sao có thể ăn quýt được? Đừng âm ỉ nữa, lát nữa sẽ trả tiền cho người.”

“Vậy trả đi! Trả liền bây giờ!” Tiểu nhị vẫn không bỏ qua, hẳn không biết là ta đang cấp cho hắn bạc thang sao.

Âm thanh hô hoán của hắn rất lớn, cả đại sảnh ồn ào yên lặng trong chốc lát lại càng thêm ồn ào hơn, đa phần lúc này đều là chờ xem náo nhiệt. Tình hình này tất nhiên đã kinh động đến chưởng quầy, hắn tự mình đi ra, thân hình béo ú như người mang thai, trầm thấp gọi một tiếng: “Chuyện gì xảy ra?”

Thái độ tiểu nhị lập tức lại càng kiêu căng hơn, nói với vị chưởng quầy to béo kia: “Chưởng quầy, hai người này muốn ăn quýt.”

“Hắc! Ai ăn quýt?!” Ta sửa đúng “Ai nói không trả tiền cơm cho người?!”

“Vậy người trả đi! Trả liền bây giờ!”

Chưởng quầy thấy tiểu nhị đứng la hét cảm thấy phiền, quơ tay trái bảo tiểu nhị cầm miệng. Tiểu nhị quả thực ngậm miệng lại nhưng vẫn trừng mắt liếc ta một cái!

A! Tên này muốn chết!

Chưởng quầy liếc mắt đánh giá chúng ta từ trên xuống dưới, lại cười hắc hắc nói: “Từ xưa, bất luận là mua cái gì, ăn cái gì đều phải trả tiền, điều này chắc là ngài biết chứ.”

“Tất nhiên.” Đây không phải là nói lời thừa sao.

“Việc buôn bán của tiểu điểm cũng không dễ dàng, xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ, đem tiền cơm tất cả thanh toán. Ta nhìn cách ăn mặc của ngài cũng không giống như người không trả nổi một bữa cơm, có phải không?”

Ta gật đầu, cũng không giấu: “Việc này cũng là ngoài ý muốn. Tiền thật sự không có trên người chúng ta, nếu không thì như vậy đi, người để chúng ta đi về trước, chờ ngày mai sẽ đến đưa tiền cho người, hoặc là các người đến phủ của ta cũng được.”

“Xin hỏi quý phủ...”

Ta vừa nghe có hi vọng, liền nói cho hắn biết: “Cửu Phò Mã phủ.”

Ai ngờ ta vừa nói xong, không riêng gì chưởng quầy, tiểu nhị mà toàn bộ người ở đại sảnh đều cười ha ha.

Ta nói gì sai sao?

Cũng may chưởng quầy lập tức nói cho ta biết, bất quá lần này giọng điệu của hắn lại vô cùng không tốt: “Ngài chắc không phải là người hoàng thành, nghe khẩu khí của ngài, ngài cùng phu nhân chính là Cửu công chúa cùng Cửu phò mã?”

Ta gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiếng cười càng lợi hại hơn.

Vị chưởng quầy kia cũng cười đến cả người ngã ra sau, nhưng lập tức hắn liền xoay chuyển nói: “Người như vậy mà là Cửu phò mã? Nói cho người biết, người ở hoàng thành trên hai năm đều biết, Cửu công chúa sẽ không bao giờ đến tửu lâu ăn cơm, Cửu công chúa cực kì chán ghét những nơi tranh cãi âm ỉ, lại càng sẽ không ở đại sảnh dùng cơm! Tiểu tử người có giả mạo cũng phải giả cho tốt một chút, thật sự là muốn ăn đánh!”

Lần này, ta hoàn toàn bị nói đến mông muội, ngay cả khả năng cãi lại cũng quên mất.

Mà đám người giữ cửa ở tửu lâu lại được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không phải chỉ đơn giản là mấy tên giữ cửa. Chương quỳ vừa dứt lời, năm sáu tên đại hán tay cầm gậy liền vây bốn phía quanh người chúng ta!

Chương quỳ còn nói: “Ăn quýt cơm cũng không hỏi thử xem đây là đâu, tửu lâu này chính là do Thất gia mở ra! Cho dù là Cửu phò mã đến ăn, cũng không thể thiếu! Vả lại nhìn bộ dáng tiểu bạch kiểm của người cũng giống Cửu phò mã lắm, ha ha ha ha...”

Bây giờ ta cũng không cần nhìn cũng biết sắc mặt của ta tuyệt đối là đủ loại hồng, cam, xanh, đen, tím.

Lúc này, Lão Cửu đứng phía sau đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Văn Nhân Hạo thật đúng là nuôi một đám chó mắt mù.”

Ta không tự giác quay đầu nhìn Cửu công chúa, bây giờ mà nàng vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, giống như là chúng ta đang đi ngắm trăng.

Bội phục, bội phục.

Quay về vấn đề chính, ta không biết Văn Nhân Hạo trong miệng Cửu công chúa là ai, cho nên không có biểu tình gì, Nhưng nàng vừa nói lời này ra, chương quỳ giống như chó bị cạo lông, sắc mặt hần tức giận đến đỏ lên, chỉ vào Lão Cửu nổi giận nói: “Người cái nữ nhân này, thật sự là ăn gan hùm mật gấu, dám gọi thẳng tiên đường kim Thất hoàng tử! Muốn chết! Đánh cho ta!”

Cái gì? Đánh?

Ta còn chưa kịp phản ứng đã thấy hai đại hán trước mặt, tay cầm gậy hướng chúng ta đánh tới! Ta nghĩ muốn trốn, thế nhưng lại bởi vì lúc này chương quỳ nói ta là tiểu bạch kiểm mà giận dữ! Cái gì chứ, bất luận thế nào, Lão Cửu bây giờ là phu nhân của ta, ta cũng không thể cứ núp sau lưng phu nhân, thực sự làm một tiểu bạch kiểm chứ!

Nghĩ đến đó, sinh tử cái gì cũng liền quẳng ở sau đầu, ta hét lớn một tiếng, cứng rắn chắn trước người của Lão Cửu! Bất quá sau cùng ta vẫn lấy tay che chở đầu, trong lòng thâm mắng hôm nay nếu như người không đánh chết ta, người chết sẽ là đám con rùa các người!

Ta cũng không biết ta ăn mấy gậy, cũng không biết qua bao lâu, đợi khi ta cảm giác không còn ai đập gậy trên người ta nữa mới khiếp đảm mở mắt ra.

Sau đó, sau đó ta liền kinh ngạc há to miệng.

Ngay trước cửa tửu lâu quả thực là một mảnh hỗn độn, đám đại hán vừa rồi đánh ta giờ nằm thành một đống, bao gồm cả chương quỳ cùng tiểu nhị, mà phu nhân của ta Cửu công chúa vẫn đang đứng trước mặt ta không nhúc nhích.

Ta hoảng sợ, còn tưởng rằng nàng bị đánh liền vội vàng chạy đến kéo nàng lại hỏi: “Người không sao chứ?”

Lão Cửu nhìn ta, nhưng rút cuộc lại mỉm cười, “Người không sao chứ?”

Ta?

Nàng nói lời này ta mới cảm thấy được trên cánh tay đau rất cùng nhức nhối, xoa cánh tay nói: “Người bị đánh mấy gậy, người có sao không chứ?”

Nàng vẫn là cười, ta không biết nàng cười vì cái gì, nhưng xem ra không giống là cười nhạo cho nên ta cũng không suy nghĩ nhiều. Trái ngược với điều này, đám người trên mặt đất có thể hấp dẫn ta hơn, “Là người đánh sao?” Ta hỏi nàng.

Lão Cửu gật đầu.

Bây giờ ta mới giật mình ý thức được, Cửu công chúa là có công phu, hơn nữa còn rất lợi hại. Chỉ là dưới tình huống lúc này, không riêng gì ta, e rằng đại bộ phận người cũng sẽ không giống như Lão Cửu, gặp nguy không loạn, đầu óc còn phát triển hơn so với bình thường, suy nghĩ càng thêm kĩ càng.

Tóm lại, nàng không có việc gì là tốt rồi, cũng không ủng hộ công ta bỗng dưng bị ăn mấy gậy.

...

“Gia? Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?” Âm thanh của Quả Đào đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hắc, nàng đã trở lại. Ta quay đầu, thấy nàng trong tay ôm Cải Trắng về mặt thất kinh.

Thấy Cải Trắng ta cũng yên tâm. Nhìn thấy Quả Đào, cuối cùng cũng có loại cảm giác có thể phát tiết.

Hai ta đi đến trước mặt Quả Đào nói với nàng: “Có tiền không, đưa cho ta.”

Quả Đào lập tức lấy ra tờ giấy đưa ta.

Ta vừa nhìn đến, là hai trăm lượng.

Đám chết tiệt!

Ta cầm ngân phiếu đi đến trước mặt chưởng quầy, đem ngân phiếu vút cho hắn: “Không cần thối lại!” Đang định quay đầu, nhưng vẫn cảm thấy chưa hả giận, vì thế lại chỉ vào hắn hung tợn nói: “Ngày mai người chết chắc!”

Nói xong mới cảm thấy thỏa mãn, liếc mắt nhìn Lão Cửu một cái, lớn tiếng nói: “Chúng ta đi, phu nhân!”

Mà trên mặt Cửu công chúa từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười như có như không.

Một đường trở về, chúng ta bốn người cũng không nói một câu, Cải Trắng chắc chắn là không biết nói, còn chúng ta lại không muốn nói. Tóm lại bọn ta cứ ra roi thúc ngựa chạy về Phò Mã phủ.

Trước cửa Phò Mã phủ đèn đuốc sáng trưng đứng đầy một đám người. Thấy ba người chúng ta trở về, quản gia vội vàng chạy tới nghênh đón, chạy gấp đến độ có thể dùng đến lộn nhào để hình dung.

Quản gia chạy đến trước mặt chúng ta, đều sắp khóc, nước mắt đối với Lão Cửu cùng ta nói: “Công chúa Phò mã các người không có việc gì chứ? Đều làm cho nô tài sốt ruột sắp chết mất.” Đảo mắt lại hướng Quả Đào mắng: “Người làm nô tài như thế nào vậy, người có biết làm việc hay không, lẽ như có chuyện gì xảy ra, người có mười cái đầu cũng không đủ để chém!”

Tâm tình Lão Cửu dường như rất tốt, lại giúp Quả Đào giải vây: “Không liên quan đến nàng.”

Quản gia liền liên tục nói vâng vâng.

Cả một ngày hôm nay, chúng ta cũng đều đã mệt mỏi rã rời, quản gia dẫn chúng ta vào trong phủ, cũng không có ai tiếp tục nói gì, ai ngờ một lúc lâu, Cửu công chúa lại đột nhiên mở miệng nói: “Trong thành có một tửu lâu gọi là Phúc Lai, những người liên quan bên trong, bản cung không muốn nhìn thấy lần nữa, xử lý sạch sẽ đi.”

12. Chương 12

Cước bộ của ta bị kiềm hãm.

“Xử lý sạch sẽ? Ý người là giết chết tất cả sao?” Ta hỏi nàng.

Cửu công chúa cũng không trả lời, ta lại đưa ánh mắt chuyển hướng quản gia, lúc này tất cả mọi người cũng dừng bước, đứng ở giữa đại viện, không khí có chút cứng ngắc. Về mặt của quản gia có chút khó xử, chỉ sợ không biết là có nên nói hay không. Ta thấy hắn vô cùng sợ sệt dùng ánh mắt hỏi ý của Cửu công chúa, nhưng cả nửa ngày cũng không được đáp lại.

Ta lại trừng hắn, thái độ cường ngạnh.

“Vâng” Quản gia rốt cục chịu không nổi áp lực, thốt ra.

Hạ nhân thật sự là khó làm, hai vị chủ nhân, hai bên đều là hổ lửa, vô luận là bên nào, người dù sao cũng phải nhảy một lần, dù gì cũng phải liều một phen.

Cũng may lần này quản gia nhảy đúng hổ rồi, công chúa cũng không bởi vì hắn trả lời mà tức giận, vừa rồi nàng không nói chuyện là ngầm đồng ý.

Nhưng ta nghe xong lại thấy kinh hãi đảm chiến.

Cho dù đám người kia có làm người tức giận nhưng bọn họ cũng không đến mức phải chết. Bọn họ đi theo những vương công quý tộc không biết quý trọng sinh mệnh này, không biết sau này còn phải trả giá bao nhiêu đau khổ nữa đây.

“Bỏ qua cho bọn họ đi.” Ta nói, “Không cần phải... Đuổi tận giết tuyệt.”

Cửu công chúa lúc này mới có phản ứng, nàng chậm rãi đưa mắt chuyển hướng đến ta, đồng tử đen nhánh thâm thúy không thấy đáy, ta không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Nàng thật lâu cũng không nói gì.

Ta sốt ruột lại nói: “Tìm người giáo huấn bọn họ một chút, đem bọn họ trục xuất khỏi hoàng thành là được rồi, không cần phải giết người, huống hồ bọn họ không phải chính là thủ hạ của Thất hoàng tử gì đó sao? Không cần vì chuyện nhỏ này mà âm ỉ đến huynh muội bất hòa.”

Lúc này Cửu công chúa lại đột nhiên đi về phía trước, đem ta vút lại tại chỗ, ta cho rằng nàng không đồng ý đang muốn đuổi theo, nhưng lại nghe nàng nói: “Bản cung cũng không sợ đắc tội bất luận kẻ nào.”

“VẬY...”

“Cứ theo ý Phò mã làm đi.” Cửu công chúa phân phó quản gia, vẫn không dừng lại, bóng người càng lúc càng xa.

Dần dần.

Thân ảnh lẻ loi của nàng đã khuất xa thế nhưng ta vẫn còn đứng tại chỗ tiếp tục nhìn theo, ta không biết ta đang nhìn cái gì, đang nhìn bóng đêm đen kịt sao? Mà cũng có lẽ là ta đang nhìn một thứ mà ta chưa từng thấy được của nàng.

Một mặt khác của Cửu công chúa.

...

Trở lại phòng, Quả Đào liền chuẩn bị nước cho ta tẩy rửa. Không bao lâu, cả người ta đã muốn tiến vào trong nước ấm, không biết là do nước nóng hay là vì nguyên nhân khác, trên người của ta càng đau dữ dội hơn.

Nhất là chỗ cánh tay, vết thương nơi đó đã xanh tím một mảnh, thậm chí một vài chỗ còn lộ ra chút bầm đen. Xuống tay thật đúng là nặng.

Lần này ta tắm ước chừng hơn một canh giờ, lúc bước ra trên ngón tay đều lộ ra nếp nhăn, nhưng có điều thật ra cũng đã bớt mệt mỏi. Sau đó Quả Đào lấy thuốc mỡ từ trong hòm thuốc giúp ta bôi lên cánh tay.

Làm xong hết mọi thứ, ngoài trời cũng đã tối đen, Phò Mã phủ cũng bị bóng tối bao trùm. Tất cả mọi người đều đã đi ngủ, nhưng mà ta một chút buồn ngủ cũng không có. Bởi vì ta vẫn còn canh cánh trong lòng những lời chửi rủa nói với ta chiều hôm nay.

Hắn nói ta là tiểu bạch kiểm, hắn thế nhưng lại nói ta là tiểu bạch kiểm!

Diện mạo ta như thế này là trời sinh cha mẹ cho, không thể thay đổi. Nhưng ta quả thật không cam tâm, chỉ bởi vì lớn lên trắng nõn nhu nhược một chút thì liền làm tiểu bạch kiểm sao!

Ta muốn trở nên mạnh mẽ!

Đúng vậy, trở nên mạnh mẽ, ta muốn đem hai quyển bí tịch sư phụ cho luyện đến đắc đạo thành tài!

Ta muốn đem những người nói ta là tiểu bạch kiểm toàn bộ đều dạy dỗ một chút, xem bọn hắn còn dám nói ta là tiểu bạch kiểm nữa không!

...

Vừa nghĩ đến đây, cửa lại truyền đến hai tiếng đập cửa ‘thùng thùng’.

Đại não bị đình trệ, bị đánh quay về hiện thực, trong lòng nói giờ này mà còn ai đến tìm ta? Chẳng lẽ là...

Ta hoảng sợ, có phải là sự phụ ta không? Xú lão đầu kia không phải đã nói mấy ngày nữa thì đến tìm ta sao? Bây giờ cũng đã qua gần nửa tháng!

Có điều, đến dù sao vẫn tốt hơn so với không đến, cũng thật là đúng dịp, vừa định muốn trở nên mạnh mẽ đã có hấn đến chỉ điểm cho ta.

Ta rất cao hứng, cũng không quan tâm việc phải mặc vào trường sam, cứ một thân trung y như vậy, nhanh chân chạy tới mở cửa. Ta thật sự là quá cao hứng rồi, cũng không kịp nhìn xem ai đứng ở cửa liền thốt ra, “Hắc, người rót cuộc cũng đến!”

Cho nên khi đã nhìn thấy rõ người đứng ngoài cửa là ai, ta hóa đá ngay tại chỗ.

Cửu công chúa.

Ánh sáng quá mờ, ta nhìn không rõ nàng lúc này rốt cuộc là có biểu tình gì, nhưng câu nói vừa rồi kia thật sự quá ái muội, không khỏi làm người khác suy nghĩ xa xôi, lòng ta thấp thỏm, ánh mắt nhìn tới nhìn lui bất định, điển hình cho việc chột dạ.

Giây tiếp theo, nàng hỏi ta: “Ai đến?”

“Ta... Người...” Ta ấp úng, tuy rằng đã lường trước nàng sẽ hỏi như thế, nhưng trong lúc nhất thời thật đúng là không tìm được câu trả lời thích hợp. Cũng may lúc này trời rất tối, nàng không nhìn được toàn bộ biểu tình của ta, nếu không nhất định sẽ vạch trần.

Đột nhiên, trong đầu ta linh quang chợt lóe, liền mở miệng kêu lên: “Đương nhiên là người a, nếu không thì còn ai vào đây? Ban ngày ta đỡ mấy gậy cho người, hai cánh tay đều tím đen, người nếu dám không quan tâm, ta mới thật sự tức giận!”

Ta nói xong một hơi mới giật mình, cảm giác trái tim đập ‘thình thịch’ dữ dội đến mức sắp nhảy ra khỏi ngực. Gay go nhất là bây giờ trái tim vẫn không ngừng đập kịch liệt, e rằng đến khi Cửu công chúa bị ta qua mặt không truy cứu tới, thì có lẽ nó mới khôi phục bình thường.

Cũng may, tiểu xà hạt nói: “Không phải là đã đến rồi sao.”

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, được một tác lại tiến thêm một bước: “Người cũng không nhìn xem bây giờ là khi nào? Tại sao người còn không biết đi đến? Ta cũng sắp ngủ mất rồi.”

Tiểu xà hạt đem ta đẩy ra, lập tức đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Bản cung tìm thuốc.” Nói xong nàng đem một cái bình nhỏ tinh xảo đặt ở trên bàn, xoay người nói với ta: “Mấy thứ này không thường dùng cho nên lúc tìm mất một chút thời gian.”

“Đây là thuốc gì?” Ta đi đến chỗ nàng.

“Phụ hoàng ban cho, bồi lên hai ngày sau thì khỏi.”

Thì ra là nàng tìm thuốc cho ta.

Trong lòng ta có chút nhỏ nhỏ cảm động, ta căn bản sẽ không nghĩ tới đêm hôm khuya khoắc như vậy mà nàng sẽ lại đến đây đưa thuốc cho ta. Lúc này, những bất mãn, đề phòng, thành kiến đối với nàng ngày xưa toàn bộ đều tan thành mây khói, nghĩ lại mọi thứ hôm nay, có lẽ nàng cũng không phải xấu xa như vậy.

“Không bồi thuốc sao?” Nàng lại nói.

Ta lấy lại tinh thần, đem tay áo vén lên nói: “Người bồi cho ta.”

Nàng nhướn mày, kỳ quái nói: “Được một tác lại muốn tiến lên một thuốc?”

“Đó là tất nhiên!” Ta gạt đầu tự cho là đúng nói: “Hôm nay là ta cứu người một mạng, bây giờ hai cánh tay đều sắp phế đi, người bồi thuốc cho ta tuyệt đối không quá đáng!”

“Người như vậy mà cũng nói cứu?”

Hắc hắc hắc! Ta phản bác: “Làm sao mà không nói cứu a? Nếu ta không chống đỡ thay người, người có thể đã bị đánh.”

Nhưng kỳ thật, lúc ta nói những điều này trong lòng cũng không nghĩ cái gì, bởi vì ta biết công phu của Cửu công chúa lợi hại như thế nào, nàng có thể hoàn toàn không cần ta che chở, sau đó chỉ cần vài giây sẽ đem những người đó quật ngã trên mặt đất, nói cho chính xác, e rằng là nàng cứu ta thì đúng hơn.

Quả nhiên là được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Ta thở dài, lúc này cũng không trông cậy vào việc có thể làm phiền đến thiên thiên ngọc thủ của công chúa, đang muốn lấy cái lọ thuốc trên bàn tự thân vận động, lại bị tiểu xà hạt đối diện giành trước một bước, nàng lại muốn làm trò gì đây?

Ta nghi hoặc nhìn nàng.

Thế nhưng nàng cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, trực tiếp đem nắp bình mở ra, đổ một chút chất lỏng phía trên chiếc khăn, sau đó nói: “Vươn tay ra đây.”

Nàng vẫn không nhìn ta.

Nhưng trong lòng ta vẫn là vui mừng, vội vàng xắn tay áo lên, vươn hai cánh tay chờ nàng thoa thuốc.

Động tác của Cửu công chúa rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, cảm giác thuốc mỡ thoa lên cánh tay lạnh lạnh, lòng ta cũng mát lạnh, thoải mái cực kỳ. Ta nhìn nàng không chuyển mắt, nàng cẩn thận tỉ mỉ thoa thuốc cho ta, ban đêm nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, nhưng ngoài ý muốn lại tạo ra một bầu không khí hài hòa, ái muội.

Nhưng ngu dốt như ta, lúc đó thủy chung cũng không ý thức được điều đó.

Cho đến sau này mới bỗng dưng tỉnh ngộ, e rằng lúc ta đối với Cửu công chúa động tình, chính là bắt đầu từ lúc đó.

Chẳng qua đó đều là sau này.

Đêm đó chúng ta cũng không có làm chuyện dư thừa gì, sau khi giúp ta thoa thuốc xong thì đã trở về phòng, mà ta sau khi đưa nàng về thì cũng về phòng mình ngủ luôn.

Kế hoạch trở nên mạnh mẽ của ta cũng vẫn tiếp tục tiến hành!

Ngày thứ hai, ta dậy thật sớm. Rửa mặt xong xuôi liền đi tìm Quả Đào, hỏi nàng trong phủ có còn phòng trống không, không cần lớn chỉ cần bí ẩn là được rồi.

Quả Đào vẫn thực buồn bực, thấp giọng hỏi ta: “Bí ẩn mà ngài nói là như thế nào a.”

Ta nói: “Nơi mà người trong phủ ít quan tâm nhất.”

“Vậy còn công chúa?” Nàng hỏi.

Ta lười biếng ngồi uống trà, trong lòng nói Quả Đào thật đúng là ngốc nghếch, vì thế liền nói với nàng: “Ở đây tuy là Phò Mã phủ thế nhưng người trong phủ chín phần mười đều là người của nàng, người cho là nàng sẽ không biết sao? Ta dám cá, hôm nay ta tìm được phòng, ngày mai nàng sẽ biết cái phòng đó nằm ở cái góc xó xĩnh nào luôn đấy. Chuyện này không thể gạt được nàng, người cứ đi tìm nơi mà ít hạ nhân lui tới cho ta, càng ít người biết càng tốt.”

Quả Đào vẫn không hiểu ra sao, bất quá nàng vẫn gật đầu đáp ứng, ta đoán trong đầu nàng nhất định có vô vàng dấu chấm hỏi đấy.

Quả nhiên, chỉ chốc lát nàng lại ấp úng hỏi ta: “Gia, ngài tìm phòng như vậy là muốn làm gì?”

Ta nói: “Luyện. Tiên. Đan.”

Sau khi đuổi Quả Đào đi rồi, ta lại tìm được một tên nô tài nhìn có chút thông minh, cuối cùng sau khi dùng việc thăng chức khi chuyện thành công hứa với hắn, hắn cũng đồng ý làm việc cho ta, còn muốn sử dụng mọi cách thay ta tìm nguyên liệu.

Ví dụ như Hồ Mạn Đăng (1), Lô Công Đăng (2), Trầm (3), Giáp Trúc Đào (4) mấy loại hoa cỏ có độc cùng với ác điểu. Thêm cả ngũ độc gồm bò cạp, rắn, thằn lằn, rết, cóc.

Ta muốn luyện chế một chút độc dược, phòng bị cho mọi tình huống.

(1) Hồ Mạn Đằng: Cây lá ngón, còn gọi là cây rút ruột, co ngón, hồ mạn trường, hồ mạn đằng, hoàng đằng, đoạn trường thảo, câu vắn v. V., Độc tính của lá ngón là do các ancaloit chứa trong toàn bộ cây, trật tự độc giảm từ rễ, lá, hoa, quả và thân cây. Ở Việt Nam và Trung Quốc, nó được coi là một trong 4 loại cây có độc tính hàng cao nhất (thuộc độc bảng A), một số người cho rằng chỉ cần ăn ba lá là đủ chết người.

(2) Lô Công Đằng: Còn được gọi là dây thiên lô chủ trị các chứng phong thấp, đau nhức, viêm gan... Đồng thời Lô Công Đằng cũng có độc tính cao, không nên dùng quá liều.

(3) Trám: Chim Trám (giống chim có chất độc nói trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết ngay.)

(4) Giáp Trúc Đào: Còn được gọi là Trúc Đào là một loài cây bụi hay cây gỗ nhỏ. Hoa trúc đào sắc sỡ và có hương thơm. Nước chiết từ lá trúc đào được sử dụng để điều trị, cũng như được sử dụng cục bộ để điều trị các rối loạn da.

Trúc đào là một trong những loài thực vật có độc tính cao nhất và chứa nhiều hợp chất có độc, nhiều hợp chất trong số này có thể gây tử vong ở người, đặc biệt là trẻ em. Độc tính của trúc đào được coi là cực kỳ cao và đã có nhiều thông báo cho thấy trong một số trường hợp chỉ cần một lượng nhỏ cũng đã đủ gây hậu quả tử vong hay cận kề tử vong. Chúng có mặt trong toàn bộ các bộ phận của loài cây này, nhưng chủ yếu tập trung trong.

Người ta cũng biết rằng trúc đào còn lưu giữ các chất độc ngay cả khi đã khô đi. Các bộ phận khô của loài cây này vẫn là rất nguy hiểm cho các động vật như cừu, ngựa... Và các động vật gặm cỏ khác, với chỉ 100 g lá khô cũng đủ giết chết cả một con ngựa trưởng thành.

13. Chương 13

Phòng rất mau chóng đã được chuẩn bị tốt, là ở trong một góc hẻo lánh của Phò Mã phủ, gian phòng này trước khi được ta phát hiện chỉ sợ là một gian tạp phòng, bên trong chông chất không ít đồ cũ đã vứt đi. Toàn bộ thời gian buổi chiều, ta cùng Quả Đào hai người đều xoay như con thoi để dọn dẹp gian phòng này.

Cho đến tận lúc tối muộn, gian phòng cũng đã được dọn rửa sạch sẽ, ta lại phái nàng đi tìm cho ta bàn ghế, còn có chậu, bình, chai lọ cùng vài cái hộp. Triều đại này quả thật là lạc hậu, muốn tìm mấy cái lọ kiểu mới cũng không có, lò luyện đan này nọ cũng quá lớn, rất bất tiện khi di chuyển, ta cũng chỉ có thể lợi dụng chút ít thông minh vốn có của mình, sửa sang lại một vài thứ mà trông có vẻ còn dùng được để sau này sử dụng tiếp. Cả ngày hôm nay, quả thật là tinh bì lực tẫn.

Lê lét tấm thân đã bốc mùi, ta chỉ một lòng muốn trở về phòng, muốn nhanh chóng tắm rửa một cái sau đó ăn chút gì rồi đi ngủ, thế nhưng vẫn không thể như ý nguyện.

Bởi vì có rất nhiều nha hoàn đang đứng ở trước cửa.

Trận thế này, ta không cần đoán cũng biết ai quang lâm hàn xá.

Đám nha hoàn ở cửa nhìn thấy ta đều đồng loạt vắn an, ta vẻ mặt bình tĩnh, tiến lên hỏi công chúa đến đã bao lâu.

Một nha hoàn nhẹ nhàng nói: “Công chúa ở trong phòng chờ đợi đã lâu.”

Ta gật đầu, cũng không dám chậm trễ, lập tức vội vào phòng.

Cửu công chúa lúc này đang ngồi uống trà, Cải Trắng thì nằm ở trên đùi nàng ngủ gật, hình ảnh dị thường hài hòa. Ta bước nhanh đến bên cạnh nàng hỏi: “Tại sao không sai người thông báo cho ta một tiếng?”

Công chúa buông chung trà, thông thả nói: “Không sao, bản cung cũng không có gì việc gấp.”

Ta biết rõ còn cố hỏi, “Vậy tại sao người lại đến đây?”

“Là có hai việc.”

Vốn dĩ, ta đã đoán được công chúa đến đây đại khái là để làm cái gì rồi, chẳng qua cũng chính là chuyện ta tìm phòng đây mà. Nhưng còn một chuyện khác, ta thật sự là không biết.

Vị phò mã không địa vị này rõ ràng đã biết, cuối cùng vẫn là bày ra bộ dạng ngây ngây ngô ngô hỏi nàng tới chỗ này để làm gì.

Công chúa cũng không cùng ta quanh co lòng vòng, thuận tiện mở miệng nói: “Nghe hạ nhân nói người bảo Quả Đào tìm một gian phòng ở chỗ hẻo lánh, người muốn dùng làm gì?”

Ta giả bộ giật mình hỏi: “Tại sao người lại biết nhanh như vậy?”

Đáng tiếc công chúa cũng không cùng ta diễn trò, vẫn là bộ dáng bình chân như vại kia.

Ta biết vậy nên cũng không tiếp tục đùa nữa, thuận theo nói: “Cũng không có gì, nhàn rỗi đến nhàm chán nên muốn làm chút gì đó ấy mà.”

“Là muốn luyện độc sao?” Công chúa liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta giật mình, đầu tiên là ngoài ý muốn tiếp theo lại cảm thấy cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao cũng là phu thê, cái này cũng không phải thiên đại bí mật gì. Vì thế cũng không định phủ nhận, liền gật đầu.

“Tại sao không nói trước một tiếng với bản cung?” Công chúa nói.

Ta liếc mắt xem thường, trong lòng nói thầm nói cho người làm gì, không nói người cũng sẽ biết, nếu có thời gian rồi như vậy ta thà ngủ một giấc cho sướng! Đáng tiếc.. Ta cười hì hì hai tiếng, nói: “Người bận rộn như vậy, vả lại cái này cũng không phải việc lớn gì, hơn nữa ta cũng sợ là người không đồng ý.”

“Vậy bây giờ, người cho rằng bản cung sẽ đồng ý sao?”

Dáng vẻ không thuận theo, không bỏ qua như vậy của nàng thực làm cho lòng ta hốt hoảng, không phải là sẽ thật không đồng ý chứ? Nhưng nghĩ lại thì việc này quả thật không phải việc lớn gì, vì sao nàng lại không đồng ý? Ta cũng không biết trả lời nàng như thế nào, cuối cùng chỉ có thể ngây ngô cười phả lấp.

“Được rồi.” Công chúa vỗ nhẹ Cái Trắng hai cái, nhẹ giọng nói: “Ta đến đây cũng không phải vì vướng mắc việc này, chính là muốn nói cho người sau này muốn làm cái gì thì phải nói trước với bản cung, lúc trước người còn có một gian phòng luyện dược, những thứ cần dùng đều đầy đủ cả, hiện tại người như vậy, chẳng phải làm điều thừa sao?”

“...”

Ngu ngốc.

Ta đây làm quần quật suốt một ngày hóa ra là công toi à?!

Nhất thời, ta vô cùng tức giận, toàn thân trong ngoài đều muốn bốc hỏa, lại thấy dáng vẻ vân đạm phong khinh của Cửu công chúa, càng làm cho ta muốn đâm đầu vào tường chết quách cho rồi.

Mà đúng lúc này, ta đột nhiên hiểu ra một chuyện, vì thế càng thêm lửa giận công tâm, ngón tay chỉ vào nàng hét: “Người cố ý!”

Công chúa trưng ra khuôn mặt vô tội hỏi ta “Bản cung cố ý cái gì?”

Ta la lên: “Người đã sớm biết ngày hôm nay ta làm gì, nhưng cũng không sai người nói với ta, người không phải cố ý thì là cái gì?! Người đến đây nhất định là muốn cười nhạo ta chứ gì, tại sao người ác độc như vậy chứ hả!”

Nói tới đây ta liền nổi giận, còn có Quả Đào kia nữa, đầu nàng là bị gì sét rồi sao?! Bản thân chủ nhân trước kia có phòng luyện dược cũng không biết, ta đã nói luyện tiên đan vậy mà vẫn còn không hiểu, nàng rốt cuộc ăn cái gì để lớn lên vậy a!

Ngoài miệng thở thì hồng hộc, trong lòng vẫn còn một chút bực tức, nhưng lại cảm thấy la hét từ nãy giờ đã làm bản thân ta mệt đến không thở nổi, một ngày này, thật sự là không chơi chết ta không được mà!

Trong lúc này công chúa thủy chung vẫn duy trì bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, làm ta cũng không rõ rốt cuộc có phải nàng đang cười nhạo ta hay không, tóm lại là ta cảm thấy trong lòng không dễ chịu. Nhưng nàng đột nhiên đưa cho ta tách trà, ý bảo ta uống đi.

Ta cũng không khách khí, cầm lấy, uống một hơi hết sạch.

Sau đó nàng nói: “Cố ý là cố, nhưng chế giễu thì không, ta làm như vậy là muốn cho dạy cho người một bài học, rõ ràng là mất trí nhớ còn muốn một mực làm theo ý mình, thì sao mà không làm trò cười cho thiên hạ được?”

...

Nàng tiếp tục: “Việc hôm nay may mắn là ở trong phủ, bản cung cũng sẽ không làm khó dễ người làm gì. Nhưng ngày sau, nếu như là ở trong cung, đối mặt với phụ hoàng, người nghĩ người có mấy cái đầu?”

...

...

Gật đầu, ta cũng chỉ phải gật đầu.

Nàng lại rót thêm một chung trà đưa cho ta, còn nói: “Từ từ uống, đến khi bình tĩnh rồi thì hãy chậm rãi ngẫm lại, xem việc hôm nay bản cung làm có đúng hay không.”

Nghe xong lời nàng nói, ta chậm rãi hít sâu, một vài giây sau, những ý nghĩ buồn bực trong lòng cũng dần dần vơi đi một ít. Lúc này ngẫm lại ở một góc độ khác, quả thật ta cũng có chỗ không đúng.

Ta không nên giấu diếm nàng, vốn cũng không phải là việc lớn gì, hiện tại ta tự chủ trương nhưng lại là mất nhiều hơn được.

“Quên đi.” Ta lắc đầu, hỏi nàng: “Còn chuyện khác là chuyện gì?”

Chuyện này coi như là ta giẫm phân chó, bỏ đi.

Công chúa đột nhiên mặt ửng hồng lên.

Cái này lại càng làm cho ta không thể bình tĩnh! Đây là có chuyện gì chứ? Chuyện gì có thể làm cho mặt nàng hồng như vậy a! Cái này chắc là chuyện rất lớn a!

Trong lòng ta thật sự hoảng loạn, chờ nàng nói với ta tin tức ‘thật ra ngày mai là tận thế’.

Sau một lúc lâu, công chúa rốt cục cũng mở kim khẩu, “Thương thế của người cũng hồi phục không ít, cứ ở chỗ này mãi chung quy cũng không phải là biện pháp tốt, nhiều người nhiều miệng, lỡ như truyền tới tai phụ hoàng lại thêm một trận phiền toái nữa.”

Ta nghe có chút không hiểu, sau đó mới kịp phản ứng, ý của nàng là bảo ta ở chung phòng với nàng a!

Nhưng việc này là việc lớn a, cũng không khác việc tận thế là mấy.

Còn cười nhạo người ta mặt đỏ gì nữa, ta thấy mặt ta lúc này có lẽ có thể so với đất khi a. Bất quá, bây giờ còn không phải là lúc đỏ mặt, trong lòng ta càng suy nghĩ ở chung phòng rồi thì sau đó phải làm sao đây.

Công chúa có biết ta là nữ không? Có hai khả năng, nếu nàng đã biết, vì sao ta bây giờ còn có thể trải qua thoải mái cuộc sống như thế. Nếu nàng không biết, vậy trước kia làm thế mà ta ở chung phòng với nàng được nhỉ?

Mù tịt.

Hoàn toàn mù tịt.

Công chúa lại hỏi ta: “Ý của người thế nào?”

Ta có chút xấu hổ, ha ha cười nói: “Ta có thể còn có ý kiến gì a, hai chúng ta là phu thê, theo lý cũng nên ở chung một phòng.”

Công chúa hé miệng cười, xem ra là đối với đáp án của ta có vẻ vừa lòng. Hai chúng ta lại tiếp tục yên lặng ngồi một lát, nàng mới đứng dậy nói: “Người nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai ta sai hạ nhân dẫn người đến phòng luyện được, buổi tối cứ ở đây đi.”

“Được được.” Ta đáp lời, đưa nàng ra đến cửa phòng.

Nàng vừa đi, ta liền cảm thấy thật mệt mỏi, lúc này không riêng gì thân thể mà ngay cả trong lòng cũng thật mệt.

Haizzz, đường càng ngày càng không dễ đi a, ta còn phải lăn lộn ở trong con đường hẹp quanh co đầy bụi gai này này bao lâu nữa đây.

Cứ như vậy, ta mỗi mệt nhắm mắt.

Ngày hôm sau ta ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới tỉnh dậy.

Nha hoàn được công chúa phái đến chỉ sợ đã đứng chờ trước cửa phòng từ sáng sớm, ta rửa mặt xong nhìn lại nàng, cảm giác đầu tiên chính là, cô nương này mà đứng thêm chút nữa chỉ sợ là thực sự sẽ phải thay chân mới a, trong lòng có chút á náy, nhưng ai kêu ta thật sự quá mệt mỏi chứ.

Nàng ở trước mặt ta vẫn an, nói một phen công chúa dặn dò sau khi tỉnh dậy liền dẫn ta đi đến phòng luyện được, Quả Đào đi theo phía sau ta, dọc theo đường đi ta cũng chưa từng phản ứng nàng.

Đường đi không tính là quá xa, vị trí cũng không phải thực hẻo lánh, nhưng tương đối mà nói cũng không nhiều người đến, một đường đến đây cũng không thấy bao nhiêu hạ nhân, nhưng mọi thứ đều thực sạch sẽ, xem ra là mỗi ngày đều có người quét tước.

Chúng ta ba người đi vào trong sân, liếc mắt một cái liền thấy trước mặt treo một tấm biển, trên tấm biển viết hai chữ rồng bay phượng múa to đùng, Được Các.

Ta quay đầu, hỏi Quả Đào, “Người có biết đây là nơi nào không?”

Quả đào gật đầu, hồi đáp: “Biết chứ Gia, đây là nơi trước kia ngài luyện độc.”

Trong lòng ta mắng nàng một cái, trên mặt vẫn ung dung thản nhiên: “Vậy vì sao lần trước người không nói với ta là có một nơi như vậy?”

Quả Đào vẻ mặt giống như thực oan uổng, vội giải thích nói: “Gia ngài không có hỏi ta chuyện Được Các, hơn nữa ngài cũng không có nói là muốn luyện độc a.”

Nói một hồi lại là trở thành lỗi của ta.

“Ta mất trí nhớ, người biết mất trí nhớ là cái gì không hả? Chính là ta không nhớ rõ chuyện có một cái Được Các như vậy.” Ta nói tiếp: “Hơn nữa, lần trước không phải đã nói với người là luyện được sao, cái luyện được này cùng luyện độc có gì khác nhau?”

Quả Đào ủy khuất, nhanh chóng nói, “Gia ngài nói là luyện tiên đan a.”

...

Cuộc đời ta có thể có một nha hoàn như thế, còn mong gì hơn nữa chứ.

Đúng là thật sự “Không mong gì hơn nữa” a:)))))))))))))

14. Chương 14

Xem ra, ta có nên hoài nghi, Quả Đào có lẽ cũng là xuyên đến đây không, bắt quá ta là từ hiện đại, còn nàng có lẽ là từ cái thời đại mà so với triều đại này còn lạc hậu hơn. Nhất định là người tối cổ!

Không quan tâm đến nàng nữa, ta dẫn đầu đi vào Được Các mà xét theo hoàn cảnh bây giờ thì nó là của ta.

Toàn bộ phòng ốc rất sáng sủa, nhưng các góc phòng đã có chút tro bụi. Đối với điểm ấy ta cũng không lấy làm lạ, sợ là Doãn Hiếu Ân tiền nhiệm lúc trước đã từng đặc biệt dọn dờ, không cho bất cứ kẻ nào bước vào trong Dực Các này.

Dù sao thêm một chuyện chi bằng ít một chuyện, đều là chuyện liên quan đến mạng người, dọn dờ kỹ lưỡng vẫn hơn.

Ta nhìn xung quanh đánh giá một phen, kết quả rất là vừa lòng, nơi này thậm chí có một lò luyện đan còn cao hơn ta, vô cùng có khí thế. Vả lại còn có cả dực quỹ*, dực liệu nơi đó nhiều không kể xiết, đều là những nguyên liệu độc.

(*Phòng chứa thảo dược, kho thuốc.)

Bên cạnh dực quỹ còn đặt một lồng sắt cao khoảng một thước, lồng sắt này được chia làm rất nhiều gian nhỏ, bên trong đều là những độc vật* còn sống, nhưng vì hơn một tháng nay không có người cho ăn và chăm sóc nên đa phần bọn chúng đều đã chết, hư thối, hoặc trở thành cái xác khô cả rồi.

(*Những động vật mà trong cơ thể có chứa nọc độc.)

Mấy thứ này thật hợp khẩu vị của ta nên bất tri bất giác cũng nhìn lâu một chút, đến khi hạ nhãn đến thức giục, ta mới giật mình ý thức được, trời đã sắp tối đen.

Thật ra nếu theo như bình thường, ai dám đến thức giục ta?

Nhưng hôm nay thật sự là không giống như bình thường, ta tới nơi này hơn mười ngày, lần đầu tiên thật sự có cảm giác tai vạ đến nơi.

Bởi vì không bao lâu sau, ta phải dùng bữa tối cùng công chúa, sau đó sẽ cùng nàng ngủ chung giường.

Ta phải lấy lấy có gì cự tuyệt đây? Nàng có thể nào vào ban đêm khuya khoắt đột nhiên biến hóa nhanh chóng thành đủ loại phong tao, quyền rũ hay không? Sao đó rúc vào bên cạnh ta, bảo ta xin hãy cởi áo tháo thắt lưng? Sau đó thấy hai tòa núi nhỏ trước ngực ta, sau đó...

...

Phi phi phi.

Chuyện này làm sao mà xảy ra được?! Ta còn có tâm tình ở đây tưởng tượng ra tình tiết mấy chuyện abczy không đâu sao.

Không lẽ đạo đức của chòm sao Song Ngư đều giống như ta vậy sao?

Có đôi khi thật đúng là chịu không nổi chính mình.

Cả người ta uể oải không có một chút phấn chấn, dọc theo đường đi chỉ đi theo phía sau hạ nhãn, lấy tốc độ của ốc sên đi đến chính sảnh.

Đây là ta lần thứ hai dùng cơm ở chính sảnh, so với lần đầu tiên thì lần này trong lòng lại tràn đầy thấp thỏm không yên.

Công chúa cũng vừa mới đến, nàng đoan chính ngồi trên bàn cơm, nhìn không chớp mắt, lại phối hợp với chút hương vị cổ điển đặc biệt trên người nàng, lúc này nhìn lại càng giống hình tượng khuê phòng oán phụ đêm khuya chờ tượng phu về nhà.

Nghĩ đến điều này, ngay lập tức chuông báo động trong đầu ta liên rung lên mãnh liệt, theo bản năng nhéo vào đùi một phát, trong lòng nói thầm hôm nay ta bị làm sao thế này, sao mà này giờ ta nghĩ cái gì cũng liên quan đến tràng cảnh tượng đêm khuya vậy.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, e rằng không cần tới đại hình của Cửu công chúa hầu hạ, mà ta sẽ chết vì tế bào não bị suy kiệt mất thôi.

Trong lúc ta đang xuất thần suy nghĩ, Cửu công chúa dĩ nhiên đã thấy ta đứng ngây ngốc trước cửa phòng, khóe miệng nàng bất giác vẽ ra một nụ cười tà mị, tay phải đặt trên bàn chống đỡ cái trán, một đôi mắt

mê ly gắt gao nhìn chăm chăm vào ta, nháy mắt làm cho ta có loại cảm giác nhân vi đao trở, ngã vi ngư nhục (người là đao phủ, còn ta là miếng thịt cá).

“Hắc hắc.” Ta xấu hổ ngây ngô cười, đi lên cũng không đúng mà lui về phía sau cũng không phải.

Cửu công chúa đem thân thể ngồi thẳng lại, nhìn ta một hồi lâu lười biếng nói: “Còn đứng bên ngoài làm gì? Không lẽ người muốn đứng ở cửa nhìn bản cung dùng bữa?”

Ta ngẩn ra, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, vội vã ba bước chạy tới ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn tử đàn. “Được Các còn vừa lòng không?” Lão Cửu không chút để ý hỏi ta.

Ta gật đầu lia lịa, ánh mắt lại thủy chung đều ở những món ngon trên bàn. Ta đói a, nhưng Lão Cửu chưa nói ăn, ta cũng không dám động đũa.

Hôm nay cũng không biết ta bị cái gì nữa, đột nhiên lá gan thật nhỏ a.

Cửu công chúa thấy nước miếng của ta đều sắp chảy xuống mặt bàn cũng đoán được, cũng không tiếp tục hỏi ta cái gì nữa, dẫn đầu cầm đũa lên gấp khối thịt bỏ vào trong bát. Động tác này của nàng vừa xong, đôi đũa của ta cũng theo sát phía sau bắt đầu như cuồng phong quét ngang toàn bộ bàn ăn.

Đợi đến ta ăn cũng đã năm phần no, động tác dần dần chậm lại, lúc này mới phát hiện trong bát Lão Cửu vẫn là khối thịt kia, nàng một miếng cũng chưa ăn?

Ta chậm rãi nhắm nuốt một miếng đồ ăn, lại đột nhiên cảm thấy không thoải mái. Cái này giống như việc người ở một bên trang điểm, mà bạn trai người lại nhìn người chăm chăm không dời mắt, người sẽ luôn cảm thấy bị nhìn đến không tự nhiên.

Ta gấp một chút rau xanh bỏ vào bát của nàng, mơ hồ không rõ hỏi nàng: “Sao người không ăn?”

Nàng nhìn ta, thản nhiên nói: “Bình thường, buổi tối bản cung đều không ăn cơm.”

“Vì sao?”

“Bảo trì thân hình.”

Phốc, câu trả lời này thật sự làm ta bị nghẹn, ta cầm chung trà lên uống một ngụm, nuốt xuống nuốt xuống, thế này mới khó tin nói: “Người như vậy còn giảm béo?!” Nàng thân thể nhỏ nhắn, vóc dáng cũng có vẻ là một mét năm một mét sáu, nhìn nhiều lắm cũng chỉ bốn mươi kí, còn giảm nữa không phải là thành bạch cốt tinh sao!

“Giảm béo là sao?” Nàng nghi hoặc liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta bị nàng hỏi đến á khẩu, chớp chớp ánh mắt, không biết phải trả lời như thế nào, xem ra ngần này thời gian vẫn là không thể nào dung nhập vào triều đại này, dù sao một ít danh từ hiện đại thỉnh thoảng vẫn thuận miệng mà thốt ra.

“Chính là bảo trì thân hình mà người nói đó.” Ta miễn cưỡng trả lời có lệ như vậy với nàng.

Nàng cũng không truy đến cùng, chỉ nói tiếp: “Bản cung buổi tối đều không dùng bữa.”

“Không được!” Ta không nghĩ ngợi gì liền lập tức thốt ra: “Không ăn cơm sao được, người là sắt cơm là thép, phương pháp này của người vốn là sai lầm. Từ hôm nay người một ngày ba bữa không được thiếu, muốn giảm béo thì đi ra ngoài chạy bộ luyện công, tuyệt đối có hiệu quả hơn so với cách người sử dụng hiện giờ!”

Lời này thốt lên, ta thật sự hận không thể cắt cái đầu lưỡi của mình, trong lòng nói trí nhớ của cái đầu này thật là, công chúa người ta không ăn cơm liên quan gì đến người, người ăn của người không phải được rồi sao, hiện tại hay rồi, lỡ như chọc cho tiểu vương bát đản này mất hứng, không phải tự bản thân mình chịu thiệt sao!

Ngu ngốc, thật sự là ngu ngốc!

Trong lòng ta run sợ, chiếc đũa cầm trong tay cũng không dám tiếp tục gấp rau nữa, cứ giằng co như vậy.

Yên tĩnh.

Nhưng nửa ngày cũng không thấy công chúa làm khó dễ, lòng hiếu kỳ thúc đẩy ta chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt cứ như kẻ trộm liếc liếc quan sát tình trạng sắc mặt của công chúa. Ánh mắt vừa động, nháy mắt cùng ánh mắt của tiểu vương bát đản kia chạm vào nhau.

Trên mặt ta không hiểu sao tự dưng nóng rực liền vội vã dời đi tầm mắt.

Nhưng thật ra Cửu công chúa lại không sợ chút nào, trong mắt tất cả đều là ý cười. Bất quá trong chốc lát, chỉ nghe nàng làm như không thể tin được nói: “Hiếu Ân đây là quan tâm bản cung sao?”

Trên mặt ta càng nóng hơn, há mồm liền kêu: “Ai, ai quan tâm người!”

“Nhưng bản cung nhớ rõ, lúc trước, khi Hiếu Ân chưa mất trí nhớ, đối với cách làm này của bản cung chính là làm như không thấy, cứ như thế cũng đã nhiều năm trôi qua, tại sao đột nhiên hôm nay lại đứng ra ngăn cản?”

Ta vẫn cố sống chết giãy dụa, “Người cũng đã nói ta hiện tại là mất trí nhớ.”

“Nhưng mất trí nhớ thật sự sẽ làm tính tình thay đổi chênh lệch lớn như vậy sao.” Công chúa nhìn ta, giống như nói với ta, lại giống như thì thào tự nói.

Mà ta nhìn nàng, chung quy vẫn cảm thấy kỳ quái.

Đúng rồi, tổng cảm giác công chúa đối đãi với ta bây giờ so với lúc vừa mới tỉnh có chút bất đồng, ban đầu sự hơi hơi độc ác của nàng thật sự làm ta e ngại, nhưng dần dần lại phát hiện độc ác của nàng chỉ là ở đầu miệng cùng hành động không bỏ qua cho người khác, nhiều nhất cũng chỉ là chịu chút đau khổ da thịt thôi.

Bất quá ta không dám kết luận bừa, ai biết nàng là phúc hắc thật sự, hay là ta từ đầu tới cuối cũng chưa làm nàng nổi điên mà thôi.

Bữa cơm này, xem như trong hữu kinh vô hiểm* vượt qua.

(*có kinh ngạc, kinh sợ nhưng không có nguy hiểm.)

Nhưng một đêm này đã định trước vẫn còn dài, sau khi dùng cơm xong ta liền được Quả Đào hầu hạ tắm rửa, chờ trong chốc lát cùng Cửu công chúa ngủ chung một giường.

Ta ngồi ở bên trong dục trì, nhìn bề ngoài như nhắm mắt hưởng thụ sung sướng như thế đó, kì thực thống khổ không chịu nổi. Quả Đào đã ở bên cạnh ta thúc giục nhiều lần, thế nhưng ta vẫn lẳng nhẳng, chính là không muốn rời khỏi dục trì này.

Trong lòng ta nổi trống vang trời, chấn động đến hoảng hốt. Liếc mắt nhìn Quả Đào một cái, lại không dám chắc hỏi nàng: “Lúc trước ta thực cùng công chúa cùng ngủ chung phòng?!”

Quả Đào vừa nghe, trên mặt có vẻ vô cùng kỳ quái, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn trả lời ta: “Đúng vậy Gia, lúc ngài chưa mất trí nhớ trước giờ đều cùng công chúa ngủ chung phòng, đây là ngài hỏi lần thứ năm rồi, ta còn có thể lừa ngài sao.”

Được rồi được rồi, tiểu nha đầu này xem ra còn chê ta dong dài, may mà ta không phải người cổ đại, nếu không khẳng định sẽ làm cho nàng chịu không nổi. Bất quá nghĩ đến lúc trước cũng cùng Cửu công chúa ngủ chung lâu như vậy cũng chưa có việc gì, bất an trong lòng cũng xem như thoáng buông xuống.

Ta lại ổn định tâm thần, nhẹ giọng nói với Quả Đào: “Vậy thay quần áo đi.”

Một đêm này cũng là trốn không thoát, không bằng đơn giản đổi mặt, nàng cùng với ta ngủ cũng tốt, cởi hết quần áo ta cũng được, cùng lắm thì chính là rơi đầu thôi, mất một trái ‘dừa khô’ thôi mà.

15. Chương 15

Bất quá tuy là nghĩ như vậy nhưng trong lòng lại vẫn không yên.

Đứng bên ngoài tấm cung của Cửu công chúa, hít sâu mấy lần, nhưng thủy chung vẫn không thể đưa tay đẩy cánh cửa mà lúc bình thường không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể đẩy ra.

Sau cùng của sau cùng, là Quả Đào tốt bụng hiểu ý giúp ta đẩy cửa vào, cũng không biết nàng là sợ ta ở bên ngoài chịu phong hàn, hay là không muốn cùng ta cứ đứng ngốc ở cửa mãi như vậy. Đợi sau khi nàng làm xong, lại đem ánh mắt chuyển hướng đến ta, nhẹ giọng nói: “Gia, vào đi thôi, đừng để cho công chúa đợi lâu.”

Ta hít một ngụm khí, nhìn lại nàng, nhìn khuôn mặt thiên chân vô tà kia của nàng, lại không thể nổi giận nổi. Tốt xấu gì ta cũng có hơn hai mươi năm làm người, sao có thể so đo cùng tiểu hài tử, bất quá lúc này ta thật sự hận chết cái sự tốt bụng hiểu ý của nàng.

Ngẫm lại trước kia nàng cũng đã hầu hạ “Ta” nhiều năm như vậy, tại sao lại không biết giờ khắc này trong lòng ta đang nghĩ cái gì chứ.

Bỏ đi. Bỏ đi.

Ta cất bước nặng nề đi vào. Đi một bước, khoảng cách đến chỗ Cửu công chúa lại càng ngày càng gần.

Đến khi chân chính cùng Cửu công chúa mặt đối mặt, ta sửng sốt.

Không phải Lão Cửu có bao nhiêu khủng bố, hoặc là bao nhiêu kinh diễm, mà là...

Nàng im lặng ngồi ở bên giường, mái tóc ban ngày được vấn lên bây giờ hoàn toàn được xõa ra, tóc đen như mực, mềm mại như thác nước. Thay đổi như vậy, làm cho cái vẻ mặt ngày thường đều viết ‘Người lạ chớ gần’ của nàng giờ khắc này lại trở nên bình dị gần gũi rất nhiều, cũng lộ ra một chút ôn nhu.

Bất quá, phi phi, cái ta muốn nói đến không phải là nàng. Mà là xấp chắn trên chiếc bàn gỗ tử đàn trước mặt nàng kia!

Cái này là có ý gì? Trong lòng ta vừa nghĩ, miệng cũng liền thốt ra.

Lão Cửu thản nhiên quét mắt qua ta một cái, nói: “Nhìn không rõ sao?”

Nhìn rõ, tất nhiên là nhìn rõ, ta đâu có bị mù, nhưng ta không dám xác định, trong lòng có một tia buồn bực, lại có một chút thả lỏng.

Trong lòng nói khó trách trước kia Doãn Hiếu Ân cùng tiểu vương bát đản này ngủ cùng phòng lâu như vậy mà vẫn không xảy ra việc gì, thì ra đều là ngủ dưới đất. Nhưng thời tiết bây giờ thật sự không tính là ẩm áp, nàng để cho ta ngủ dưới đất, không sợ đem ta trở lại trạng thái bệnh nhân nữa sao.

Tự biết nguy hiểm bên người đã được giải trừ, trong đầu ta tiếp tục tính toán, lại không biết rối rắm lại bắt đầu tăng thêm. Giơ lên khoe miệng cười hắc hắc, hiện tại ta cũng không còn khẩn trương nữa, cất bước đi đến bên cạnh chiếc bàn tử đàn tự rót chén trà, vừa uống vừa nói: “Công chúa cùng ta thành thân đã mấy năm, không lẽ đều bảo ta ngủ ở nơi này?”

Lão Cửu vừa nghe ta nói lời này, hai mắt nhất thời híp lại.

Trong lòng ta bị dọa run run một cái, nhưng lời cũng đã thốt ra, dù sao cũng không thể thu hồi lại, vì thế ta liền mạnh mẽ tự trấn tĩnh uống trà, che dấu nội tâm đang khẩn trương của mình.

Ai biết giờ phút này trong lòng bàn tay ta đã muốn đổ mồ hôi. Không được sợ!

Con người là như vậy đó, mới bắt đầu người không biết nàng, nếu nàng cường đại, người nhất định sẽ sợ hãi không dám trêu chọc. Nhưng sau thời gian từ từ tiếp xúc, người phát hiện nàng mặc dù cường đại, nhưng lại có lý do làm nàng không thể diệt trừ người, trong lòng người tất nhiên sẽ bắt đầu được một tắc lại muốn tiến một thước, vọng tưởng càng cao, tính toán càng sâu.

Xem ra ta là thuộc loại người như thế, chính là ta vui mừng quá sớm nên đã quên tuy nàng không thể giết chết ta, lại có thể đùa chết ta.

Trong nháy mắt lúc ta xuất thần, công chúa đã lên tiếng, chỉ nghe nàng vẫn đạm phong khinh cười yếu ớt nói: “Nghe ý tứ của Hiếu Ân là muốn như thế nào?”

Ta có thể rõ ràng cảm giác được, lúc này nàng mặc dù cười yếu ớt, nhưng trong ý cười lại cất giấu đao. Răng hàm của ta đều run lên, luống cuống nhìn nàng, cuối cùng thanh âm lại nhỏ như muỗi trả lời nàng: “Ta có muốn gì đâu chứ? Ta cũng chỉ là tò mò hỏi một chút thôi.”

Lão Cửu thu hồi ý cười, bắt đầu từng bước tới gần ta, nàng lúc này chỉ mặc trung y, thượng đẳng tơ lụa cứ như vậy buông xuống, thậm chí ta có thể thấy rõ cái yếm tuyết trắng bên dưới trung y của nàng! Phát hiện như vậy, không khỏi làm hai gò má của ta nóng lên, trái tim đập điên cuồng.

Tại sao lại có phản ứng như vậy? Ta thầm mắng chính mình, tâm nói đã là lúc nào rồi mà ta vẫn còn có tâm tình đi quan sát mấy thứ này, hơn nữa nàng với ta đều là nữ nhân, nàng có ta cũng có, của ta cũng nhất định không kém chỗ nào so với nàng! Ngày xưa khi đến nhà tắm công cộng ta cũng đã nhìn thấy nhiều rồi, nhưng cũng không có phản ứng giống như hôm nay a!

Ta đang sợ hãi lại rồi rầm thì cảm đột nhiên lại bị nâng lên, lực đạo kia rất mạnh rất cường ngạnh, ta lại không có phòng bị nên toàn bộ đầu lập tức bị nâng lên thật cao. Chờ đến khi ta định thần lại thì trước mắt đã bị tuyết mỹ dung nhan của Cửu công chúa chiếm cứ toàn bộ.

Đôi ta bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nàng mặc dù có vẻ lười biếng nhưng đồng thời cũng lại lộ ra một loại cảm giác khác, ta có thể cảm giác được nhưng không biết phải hình dung như thế nào. Mà trạng thái quần bách lúc này, cũng thật sự làm cho ta cảm nhận được nguy hiểm, hàn băng phóng tứ phía.

Ta đã nói lời gì không nên nói sao? Ta chọc giận nàng?

Cửu công chúa lại đột nhiên cười nói: “Không lẽ Hiếu Ân là muốn ngủ chung với bản cung sao?”

Ta gian nan nuốt khẩu nước miếng, nói: “Ta nào dám.”

“Hừm?” Nhưng bộ dáng Lão Cửu có chút không tin, “Người không dám, số lần ngày xưa người đối nghịch cùng bản cung còn ít sao? Bất quá hôm nay hành động của người thật đúng là làm cho bản cung ngạc nhiên, bản cung từ trước đến nay đều tôn trọng ý tứ của người, nếu người thật muốn ngủ chung với bản cung, bản cung cũng có thể suy nghĩ lại một chút.”

Cái gì???

Ta cả kinh nháy mắt há to miệng, tình huống lúc này bỗng dưng nghịch chuyển, ý tứ của công chúa ta chưa từng nghĩ tới, ta vốn tưởng rằng dù thế nào nàng cũng sẽ không đồng ý việc ta cùng với nàng ngủ chung, cho nên mới nổi lên ý xấu muốn đùa nàng một chút.

Nhưng...

“Vẫn là không nên.” Ta vô lực kéo kéo khóe miệng, nhỏ giọng nói: “Ta ngủ dưới sàn nhà là được rồi.”

Qua nửa ngày, Cửu công chúa mới hừ lạnh một tiếng, buông lỏng cầm của ta ra. Nàng hơi có thâm ý liếc mắt nhìn ta một cái, thế này mới xoay người bước đến bên giường, sắp xếp lại giường nệm rồi nằm xuống ngủ.

Khi Cửu công chúa đã làm xong hết thấy những việc này, ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lại tránh được một kiếp. Thế nhưng những lần sau sao có thể đều có được vận khí tốt như hôm nay? Đây cũng là cái khó khăn của việc xuyên không, ở tận sâu trong lòng, ta tổng vẫn sẽ có sự so sánh với hiện đại, ở hiện đại cho dù làm một chút chuyện xấu, nhưng những hình phạt đều ở trong phạm vi năng lực thừa nhận của ta, nhưng ở nơi đây, ta lần đầu tiên cảm thấy vô lực.

Huống hồ hiện tại cũng không phải chơi trò chơi, bị giết chết xong rồi, quăng vào một chút tiền là liền có thể nạp đủ máu để hồi sinh.

Ở nơi đây, chết là chết thật sự.

Sẽ không thể hồi sinh.

Ta hơi hoảng, tâm tình thoảng cái chìm đến đáy cốc rồi.

Ngồi yên một lát, từng đợt khốn ý liền kéo lại, trong lòng ta rất rõ đây là những thứ rối rắm vô vàn, cho nên cũng không tiếp tục để ý cảm giác phiền muộn trong lòng nữa, nhanh chóng đứng dậy thu thập chăn gối chuẩn bị ngủ. Nhưng khi ta đang ôm lấy chăn mềm, chân không cẩn thận đụng phải cái ghế đặt bên cạnh, ngay sau đó liền phát ra một tiếng ‘két’.

Vốn cũng không có chuyện gì, nhưng lúc này là ban đêm, thanh âm này liền rõ ràng chói tai hơn. Trong lòng ta bị một tiếng này làm cho giật mình nổi hết cả tóc gáy, đồng thời thầm cầu nguyện Lão Cửu làm ơn đừng vì việc này mà tiếp tục kiểm chuyện với ta a.

Nhưng ai biết Phò Mã Phủ đúng là cái nơi chướng khí mà, thật sự là nói gì có đó.

Thanh âm thân nhiên của Công chúa đột nhiên vang lên: “Doãn Hiếu Ân, nếu buổi tối để bản cung nghe thấy người ngáy ngủ, tổn hơi thừa lời, bản cung sẽ lập tức may miệng của người lại, không tin người cứ thử xem.”

“...”

Ta ngáy ngủ tổn hơi thừa lời khi nào! Đó không phải ta!

Ta lười phản ứng nàg, thử phì phì liền trực tiếp đắp chăn ngủ.

Bất quá cũng không biết có phải là vì ngủ trên nền đất cứng hay không mà chung quy ta vẫn cảm giác giấc ngủ cực thển, nửa tỉnh nửa mơ. Cứ như vậy cũng không biết giằng co bao lâu, mũi đột nhiên truyền đến hương vị thơm mát dễ ngủ, ta mơ hồ hít một ngụm, cực kì dễ ngủ. Hương vị này không giống hương cơm cũng không giống hương hoa, nhưng người ngủ sẽ cảm thấy dễ chịu, nhin không được muốn ngủ nhiều một chút.

Chính là, sau khi hít này một ngụm hương khí này, ta cũng không còn biết cái gì nữa.

Ngay sau đó, lại là một cỗ mùi gay mũi tanh tươi đột nhiên truyền đến, hương vị này cũng không giống mùi hương vừa rồi, nhàn nhạt vây lấy người, mà cái mùi tanh tươi này lại ngay ở trước mũi ta và ta đã được ‘may mắn’ hít vào toàn bộ! Một lát sau, ta bị huân đến tỉnh lại liền ngồi dậy ngáy lập tức, ta sợ mình nhin không được sẽ nôn ra mất! Lúc này ta vẫn còn đang nhắm mắt, sao có thể lường trước đến có một con quái vật lớn đang ngồi chồm hổm trước mặt ta!

Cho nên, cái trán của ta toàn lực đánh vào trên người hắn, lần này ta ngoại trừ muốn nôn, toàn bộ đầu đều choáng váng đến thấy mây ông mặt trời. Đồng thời, ta cũng nghe thấy quái vật lớn kia than nhẹ một tiếng, bị ta đụng ngã ngồi dưới đất.

Ta cố nén ghê tởm, tâm sinh đề phòng, hơn nửa đêm mà dám lặn vào tấm cung công chúa, có thể thấy được cái thứ trước mắt này không đơn giản. Ta chậm rãi nheo nheo mắt, đến khi thấy rõ trước mắt là cái gì, ta liền thất kinh hai mắt mở lớn, liền kêu lên: “Sự phụ!”

16. Chương 16

Xú lão đầu kia sau khi nghe thấy ta gọi, cũng không quản đau đớn, nhanh chóng bật dậy nhào đến che miệng của ta.

Ta cảm thấy sắc mặt của ta hiện tại nhất định đã sắp từ xanh biến thành màu đen.

Bao tử của ta cũng không có tốt như Trư Bát Giới, vốn lúc đầu nghĩ thấy cái mùi gay mũi kia là đã muốn nôn rồi, thật vất vả mới nhin xuống được, giờ thì hay rồi, hắn không nói không rằng bay tới che miệng ta bằng cái tay thối của hắn, mặc dù cái mùi gay mũi tanh tươi đó cũng không mãnh liệt, nhưng chúng cứ liên tục hất vào trong mũi ta.

Ta liều chết cấu véo cánh tay hắn, trong lòng kêu thầm nếu hắn còn không buông ra, ta sẽ trực tiếp nhổ ở trong tay hắn!

“Người đừng có la! Đừng kinh động người đến đây!” Hắn cũng liều chết bóp mũi miệng của ta, đè thấp thanh âm nói.

Ta gật đầu như giả tội, trong lòng nói chỉ cần người có thể buông tay ra, đừng nói là bảo ta ngậm miệng không nói, cho dù là may miệng của ta, ta cũng vui vẻ đáp ứng!

Xú lão đầu thấy ta gật đầu, thế này mới buông lỏng tay ra. Tay hắn vừa rời khỏi ta liền cảm thấy trong đầu hết sức sáng khoái, tham lam hít lấy không khí không lạnh, vừa cảm thán cảm giác còn sống thật tốt.

“Có cần phải khoa trương như vậy không!” Lão nhân thấy biểu tình như thế của ta, liền khó chịu thấp giọng kêu.

Ta trừng mắt liếc hắt một cái, nhe răng nhếch miệng nói: “Người cứ thử một lần đi rồi sẽ biết. Người rút cuộc có phải sợ phụ ta hay không vậy, keo kiệt đến ngay cả tắm cũng không tắm, mấy tên ăn mày trên đường so với người còn thơm hơn.”

Hắn phỉ ta một cái rồi nói: “Sợ phụ người không yêu tắm rửa, dù cho có thế nào. Nhưng cho dù ta không tắm rửa, người cũng là đồ đệ của ta, chuyện này người chạy không thoát đâu!”

Ta lười cùng hắn tranh chấp, lại đột nhiên nhớ đến hắn tới tìm ta nhất định sẽ không nhân rồi cùng ta thảo luận về vấn đề tắm rửa. Vì thế lòng ta có chút vui vẻ, nhỏ giọng hỏi hắn: “Sợ phụ tối nay đến đây là có việc phải làm sao?”

Hắn vừa nghe ta nói như vậy, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn ta nói: “Tất nhiên là có việc, đều là do tiểu hỗn đản người, hại ta thiếu chút nữa đều quên hết cả chính sự.”

Ta cũng không bận tâm hắn đem hết thảy tội lỗi đều đổ trên người ta, hưng phấn hỏi hắn: “Có phải là muốn dạy ta công phu hay không?”

Xú lão đầu không kiên nhẫn khoát tay, “Đúng rồi đúng rồi, người mau chóng mặc quần áo vào đi, ta mang người đến một nơi thanh tĩnh, xem thử xem thành quả tu luyện của người nhiều ngày qua như thế nào rồi.”

Xong rồi, lão nhân đến đây là để kiểm tra bài tập, nhưng quyền công phu đó, ta căn bản sẽ không luyện a.

Lão nhân thấy ta vẫn bất động liền nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy, đứng lên mặc quần áo đi a.”

Ta đột nhiên nhớ đến công chúa, liền hỏi hắn: “Công chúa làm sao bây giờ, hai ta vừa mở cửa, nàng nhất định sẽ phát hiện.”

“Người thật sự là bị đập đầu đến ngu ngốc rồi sao?” Ánh mắt của xú lão đầu nhìn ta giống như nhìn một ngốc tử, nói: “Con nhóc Cửu này cũng là người luyện võ, giấc ngủ cực thiển, đừng nói âm thanh mở cửa, ta vừa bước chân vào là nàng đã tỉnh rồi.”

A? Vậy ý của người, nàng đã tỉnh rồi?! Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng nha, Lão Cửu cũng không phải là dạng người hiền lành yêu chuộng hòa bình gì, nếu nàng tỉnh, ta cùng xú lão đầu lúc này đã sớm bị xử tội, sao có thể thông thả tán gẫu giống như bây giờ a.

Sợi dây nào đó trong đầu bỗng nhiên được gảy lên ‘Tinh tong’ một tiếng sáng tỏ, làm ta bừng tỉnh đại ngộ, một trận hương khí vừa rồi kia là có vấn đề! Mùi hương kia có lẽ là mê hương, mà cái mùi tanh tươi vừa rồi ta ngửi nhất định chính là giải dược!

Thì ra là thế, ta cũng không nhiều lời nữa, nhanh nhẹn đứng dậy mặc vào xiêm y. Bất quá ta vừa mặc quần áo, nhưng đầu óc cũng không nhân rồi, nghĩ thầm rằng mê hương này dù sao đối với cơ thể người cũng không tốt, sau này nếu lão nhân này nửa đêm tìm ta, biện pháp duy nhất chính là sử dụng mê hương, loại này nếu thường xuyên ngửi, đối với thân thể Lão Cửu có thể có gì nguy hại hay không? Có ảnh hưởng đến việc sinh con sau này không?

Ta đem nghi vấn hỏi ra.

Xú lão đầu vừa nghe, xì một tiếng cũng ha ha nở nụ cười.

Nụ cười này nhìn thế nào cũng giống như là đang cười nhạo, ta tất nhiên sẽ không cho hắn sắc mặt hòa nhã gì: “Người nếu có giỏi thì cười lớn một chút, tốt nhất là làm công chúa tỉnh lại luôn, đem thị vệ đều gọi đến!”

Lão nhân kia vội vàng che miệng, cũng tự biết đáng về đặc ý vênh váo lúc này của mình hắn đã chọc tức ta, ánh mắt liếc tới liếc lui, đến khi cảm giác không còn nguy hiểm mới vừa cười nói: “Người, nha đầu này thật đúng là tính tình thay đổi rồi, trước kia người cùng con nhóc Cửu cả ngày đánh nhau tụi bụi, hận không thể làm thịt đối phương mới vừa lòng đẹp ý, nay người mất trí nhớ, trái lại bắt đầu thay nàng suy nghĩ.” Hắn dừng một chút, lại nói: “Yên tâm, yên tâm, mê hương sợ phụ người dùng là cực thượng phẩm, sẽ không có

ảnh hưởng gì đối với thân thể. Hơn nữa, cho dù không ảnh hưởng, hai người các người cũng sinh không ra đứa nhỏ nào đâu.” Dứt lời, hần lại được một trận cười vô thanh.

Ta mặc kệ hần, học y lâu như vậy ta tất nhiên là biết rõ, tuy là được cũng có ba phần độc nhưng dùng lâu như vậy thể nào lại có thể không có vấn đề gì.

“Thật sự!” Lão nhân kia thấy ta không tin, lại nói: “Nàng là vợ của đồ nhi ta, ta có thể nào lại hại nàng chứ? Nàng nếu thực sự xảy ra việc gì, vậy chẳng phải người sẽ trở thành quan phu* sao.”

(*Người đàn ông góa vợ.)

Phi!

Ta liếc mắt trừng hần một cái, “Ta cũng không có ‘cái kia’!”

...

Đợi ta đổi xong xiêm y, xú lão đầu mới đứng lên vỗ vỗ hông, nói với ta: “Đi thôi, cẩn thận một chút.”

Ta gật đầu, sau đó theo sát phía sau xú lão đầu.

Nhưng đi chưa được vài bước, ta lại đột nhiên cảm giác lộ tuyến không đúng, vì thế hỏi hần: “Người đây là muốn đi đâu?”

“Xuất phủ.”

Ta liếc mắt xem thường, nói thầm ta có thể không biết đây là muốn xuất phủ sao, nhưng vấn đề là cửa ra ở hướng Bắc, mà hướng chúng ta đang đi là hướng Tây a. Đang buồn bực, liếc mắt một cái lại thấy người kia đi đến phía cửa sổ, “Không phải là người muốn nhảy cửa sổ đấy chứ?!”

Hần vẫn tiếp tục đi về phía trước, đè thấp thanh âm nói: “Người hỏi câu này không phải vô nghĩa sao, người nghĩ rằng ta là tới làm khách trong phủ của người, còn muốn thoải mái ra ra vào vào phủ hay sao? Không riêng gì nhảy cửa sổ, lát nữa còn phải trèo tường!”

Mẹ của ta, với cái thân thể nhỏ bé này của ta, nhảy cửa sổ cũng coi là thông qua đi, thế nhưng còn trèo tường? Bức tường ngoài đại môn kia cũng ít nhất cũng cao bằng hai tầng lầu, ta cũng không phải là Spider Man a!

Có điều mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng ta biết lão nhân kia nhất định sẽ không bỏ mặc ta là được.

Trong chớp mắt, xú lão đầu đã đến bên cửa sổ, hần cẩn thận mở ra một khe hở, sau khi nhìn thấy bên ngoài không có thị vệ tuần tra, hần nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, sau đó nhảy ra bên ngoài. Chỉ vài động tác như vậy diễn ra, quả thực hoàn thành chỉ trong một giây thời gian, đến khi ta kịp phản ứng, hần đã xoay thân ý bảo ta nhanh chóng theo hần ra ngoài.

Lúc này tim của ta đều sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Trong đầu đã nhào thành một bãi, cũng không suy nghĩ ra được cái gì, chỉ theo bản năng gật đầu đáp lời, sau đó vung về bắt đầu đi đến cửa sổ.

Lão nhân kia thấy bộ dáng của ta như vậy, ánh mắt lúc này đều trừng thẳng tắp, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện, hần cũng không tiện mắng ta. Chỉ thở dài thật mạnh, bộ dạng chỉ tiếc rên sắt không thành thép, sau đó hần nắm lấy sau lưng ta, giống như xách con gà đem ta tóm ra ngoài!

Ta vốn nghĩ, sau khi hần đem ta ra ngoài thì sẽ thả ta xuống, ai ngờ chân vừa chạm đất, lại ngay lập tức bay vụt ra ngoài. Mặc kệ là đời trước vẫn là đời này, ta chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế này. Lúc này liền bị dọa đến mặt trắng bệch, miệng run lên.

Cứ như vậy, một lát lại bay lên, một chốc lại đáp xuống, cũng không biết cứ lặp lại như thế bao lâu, lão nhân kia mới thả ta ra. Ta ngã sấp xuống ở trên cỏ, cả người nhuyển như một vũng bùn.

Đợi khi ta có thể ổn định lại cũng đã mấy phút thời gian, bây giờ ta mới giật mình phát hiện, ta đã từ Phò mã phủ đến rừng núi hoang vắng này từ lâu.

Lão nhân kia đi đi lại lại ở bên cạnh ta, ngay sau đó dậm mạnh chân một cái, ngồi xổm xuống trước mặt tiếp theo liền nắm lấy cổ áo ta, há mồm liền hỏi: “Người nói xem, hơn mười ngày nay người đã làm cái gì, không phải ta đã đem bí tịch đưa cho người cả rồi sao, tại sao người lại không có chút khác biệt nào so với lúc mới tỉnh hả?”

Giờ phút này hắn nắm cổ áo của ta làm ta không thể nào thở nổi, ta khó khăn vươn ngón trở khoa tay múa chân nửa ngày, hắn mới buông lỏng ra. Ta lớn tiếng ho khan, thở hổn hển cả nửa ngày, mới ủy khuất nói: “Bí tịch kia ta căn bản xem không hiểu, người lại không chỉ điểm ta, trách ta làm cái gì chứ.”

Hắn thở gấp, hắc một tiếng, mắng ta: “Người vẫn còn lý sự à.”

Ta không trả lời.

Hắn lại nói tiếp: “Đồ ranh con, đầu óc người thật sự là bị đập hỏng rồi phải không, lúc trước người cũng là tự học thành tài, ta cũng không có chỉ điểm người cái gì.” Dứt lời, hắn ta vẫn là bộ dáng uể oải không phần chán như vậy, sau cùng cũng chỉ liên tục thở dài. Ta biết lúc này trong lòng hắn nhất định là khó chịu, cho nên cũng không đi quấy rầy hắn, đợi một thời gian sau hắn đã bình tĩnh, mới lại hỏi ta: “Vậy hơn mười ngày nay người đã làm cái gì? Chơi đùa thăm thú sao?”

“Không có!” Ta lập tức phản bác, lại vô cùng đặc ý nói: “Hơn mười ngày nay, ta mặc dù không luyện thành bí tịch võ công kia của người, nhưng trái lại bản Độc Kinh của người thật ra ta đã hiểu thấu đáo. Ngày đó người nói với ta độc đó vô cùng lợi hại không gì sánh được, căn bản không có phương pháp phá giải, nhưng ta nghiên cứu mấy ngày nay, không ngờ có thể giải được một hai loại độc. Ta tin tưởng, nếu cho ta đầy đủ thời gian, những loại độc đó của người ta sớm muộn gì cũng sẽ phá giải được tất cả!”

“Không có khả năng!” Xú lão đầu không chút nghĩ ngợi mở miệng phản bác, “Quyển sách kia ta còn thuộc lâu hơn người, lúc còn trẻ cũng từng dốc lòng đi luyện chế giải được, nhưng ta chưa bao giờ thành công, một con nha đầu như người làm sao có khả năng giải được chứ?”

“Người không tin?” Ta cực kỳ đặc ý, lại có kha khá nắm chắc.

Có lẽ là lão nhân kia thấy ta tự tin như vậy, nguyên bản biểu tình vô cùng khẳng định lại có một tia dao động, hắn cao thấp đánh giá ta vài lần, mới không xác định hỏi ta: “Vậy người nói đi, nói người phá giải như thế nào, ta nghe một chút.”

Ta gật gật đầu, nhắm mắt nhớ lại lúc trước phá giải một loại độc cực kỳ âm hiểm lợi hại, lại giày vò người.

Nếu dính phải loại độc này, trong vòng một giờ không thể nghi ngờ là cầm chắc cái chết. Độc kia có chút giống a-xít sunfuric ở hiện đại, có điều khác là, nó ăn mòn thân thể của người từ bên trong, trong vòng một tiếng này, nội tạng, xương cốt của người, sẽ nhất nhất đều bị ăn mòn, cuối cùng người sẽ hóa thành một bãi máu loãng.

Mà cách ta dùng chính là lấy độc trị độc.

Ta đem ý nghĩ của ta nói cho cho xú lão đầu.

Hơn một khắc thời gian sau, xú lão đầu cũng không nói một tiếng nào, vô cùng chăm chú lắng nghe. Hơn nữa sau khi ta nói xong đã thật lâu cũng không thấy hắn đáp lại.

Ta nghĩ hắn có lẽ là bị ta dọa đến choáng váng rồi.

A0R i Y

17. Chương 17

Phương pháp này của ta vô cùng mạo hiểm, chỉ cần có một chút sơ suất, thực sự thời gian tử vong có thể sẽ còn nhanh hơn người trúng độc. Nhưng cũng không còn cách nào, phương thuốc ta chế ra xác thực có tỷ lệ thành công rất cao, hơn nữa người trúng độc vốn cũng nhất định phải chết, nếu là thật sự không được, sử dụng phương thuốc này, mặc dù trị không hết cho hắn, nhưng cũng có thể làm cho hắn không phải chịu giày vò.

Xú lão đầu kéo quai hàm suy nghĩ một lát, ta đoán hẳn cũng có ý nghĩ giống như ta. Hồi lâu, mới thấy hẳn ngẩn đầu, nhìn ta không chuyển mắt, ánh mắt toát ra một cỗ ý tứ ‘Thật sự là coi thường người’.

Ta vừa thấy ánh mắt này của hẳn, trên mặt liền vui vẻ, nháy mắt đắc ý vô cùng.

Ai ngờ lão nhân kia lại một cái tát vỗ vào trên đầu ta!

Hết sức choáng vàng! Ta ôm đầu cổ họng không phát ra được một chút âm thanh, đợi đến hai ba giây sau, mới hét lớn: “Người đánh ta làm gì!”

“Ta đánh người xem ta có phải đang nằm mơ hay không.”

“Người!” Ta kêu to: “Nếu người muốn biết tại sao không tự đánh mình đi!”

Xú lão đầu lơ đãng, nói: “Cái đó đau lắm, người là văn bối, người chịu đau là đúng rồi.”

...

Hẳn thấy ta phản ứng kịch liệt như thế, cũng biết chính mình không phải đang nằm mơ. Nhưng biểu tình phức tạp trên mặt lại một chút cũng không biến mất. Có lẽ là cũng đã chấp nhận sự thật, hẳn nhép nhép miệng nói: “Người này nhất nhất trí nhớ thật đúng là thần kỳ, tính tình thay đổi không nói, ngay cả đầu óc cũng đều thay đổi. Nhớ lúc trước người dụng độc cũng không xuất sắc như bây giờ, giờ thì tốt rồi, công phu sở trường trước kia thì không dùng được, nhưng dùng độc thật ra còn lợi hại hơn so với ta.”

Ta vẻ mặt ai oán nhìn hẳn, vui vẻ không nổi.

Một cái tát đổi một cục đường, ta tình nguyện không cần đường, cũng không muốn chịu một cái tát của ai kia.

Lão nhân còn nói: “Bất quá chiêu này của người cũng thật mĩ mai, người cho thuốc giải, nếu trị không hết cũng có thể giúp hẳn không phải chịu giày vò. Cho dù trị, ta đoán người này cũng phải phế đi.”

“Ta không quan tâm nhiều như vậy.” Ta nói: “Phương pháp này cũng phải dựa vào thời gian hẳn trúng độc, nếu chậm, mặc dù hiện tại được ta cứu sống, hẳn cũng sống không được bao lâu, nội tạng cũng đã bị hủy mất rồi. Thời gian sớm, may mắn một chút, mặc dù thành phế nhân cũng sống thêm được hơn mười, hai mươi năm cũng không có vấn đề gì.”

Lão nhân gật gật đầu, cam chịu.

Xem ra hẳn đã thừa nhận thực lực của ta, kỳ thực những thứ này cũng đã nằm trong dự kiến, tốt xấu gì đời trước ta cũng là sinh viên y khoa có tài năng chứ bộ.

Hai ta lại tĩnh tọa một lát, lão nhân đột nhiên lấy từ sau lưng một cái hồ lô rượu nhỏ, hưng hăng uống một hớp lớn, thoải mái cười hắc hắc vài tiếng mới nói: “Được rồi, xem ra hết thấy đều là ý trời.”

Gì chứ? Điều này thì liên quan gì đến ý trời?

“Người có biết bản Độc Kinh trong tay người là từ đâu mà có không?” Lão nhân đột nhiên hỏi ta.

Lắc đầu, ta mới ở chỗ này lăn lộn chưa đến một tháng, làm sao mà biết được.

Lão nhân gật gật đầu, một lát sau mới nói: “Tương truyền, hơn ba trăm năm trước...”

“Dừng. Dừng. Dừng!” Ta nói “Lập tức nói đến trọng điểm, trời sắp sáng rồi!”

“Người, tên nhãi con này.” Lão nhân liếc mắt trừng ta một cái, “Khi đó giang hồ đột nhiên xuất hiện một nam tử, công phu dụng độc quả thực xuất thần nhập hóa, trong tay hẳn có hai bản bí tịch, chính là hai bản trong tay người hiện giờ. Giang hồ đồn đãi, chỉ cần có thể luyện thành hai bản bí tịch này, trong thiên hạ sẽ không có ai là địch thủ của người nữa. Cho nên trong lúc đó, mọi người đều bắt đầu liều mạng chém giết tranh đoạt bí tịch trong tay vị nam tử kia. Nhưng, bất luận là ai cũng đều không thực hiện được, những người đã từng tiếp xúc cùng nam tử kia, không ai sống sót. Sau đó, người của triều đình biết được chuyện này, ngay lúc đó hoàng đế sợ hãi hẳn sẽ trở thành mối uy hiếp với mình, vì thế liền xuất quân, bao vây tiêu trừ nam tử kia để trừ hậu họa.”

Xem ra lại là một trường thiên chuyện xưa, ta cưỡng chế cảm giác buồn ngủ của mình, ngắt lời nói: “Sau đó thì sao.”

“Hắn một thân một người, mặc dù công phu xuất thần nhập hóa, cũng khó có thể chống lại mấy vạn quân đội của triều đình. Bất quá ngay cả như vậy, triều đình cuối cùng cũng không thể giết hắn cướp lấy bí tịch. Hắn bị trọng thương, được tổ sư gia của bổn phái cứu. Tổ sư gia dốc lòng chăm sóc hắn hơn nửa năm nhưng vẫn không thể chữa khỏi, hắn thấy tổ sư gia là người phúc hậu, vì thế liền đem bí tịch cho tổ sư gia, cũng dặn dò hắn không kiến bang, không lập phái, hảo hảo tu luyện bí tịch, xem thời thế mà hành sự, rồi tìm một người kế thừa, đem bí tịch truyền dạy cho đời sau.”

Xú lão đầu nói xong cũng không hề hé răng nữa, ta lúc này mới ý thức được chuyện xưa đã kết thúc, nhưng mà ta nghe vẫn còn thấy mơ hồ, vì thế liền hỏi hắn “Không còn gì nữa sao?”

“Không có.”

“Người cũng quá thối phồng chuyện rồi.” Ta cười hắn: “Câu chuyện này quá gượng ép, theo như người nói, bí tịch này chính là thứ tốt, hắn có thể tùy tiện liền đem cho tổ sư gia sao?”

“Người cái xú nha đầu!” Hắn lại đánh đầu ta một cái, sau đó kêu lên: “Hắn lúc ấy bị thương đến không xuống giường được, bên cạnh chỉ có một mình tổ sư gia, không đem cho hắn thì cho ai!”

Ta thật oan ức ôm đầu đang ần ần phát đau, vẫn không tin nói: “Vậy người làm sao mà biết được rõ ràng như vậy!”

Hắn đắc ý hừ hừ nói: “Tất nhiên là đời đời truyền xuống, môn phái của chúng ta đều là cao nhân bí ẩn, cả đời chỉ nhận một đồ đệ, đời sau khi thời cơ chín muồi, những thứ này sẽ truyền cho đồ đệ của mình, sau này người cũng sẽ theo như vậy mà làm.”

Ta âm thầm liếc mắt xem thường một cái, trong lòng nói thầm ta còn lâu mới làm như vậy nhá, loại chuyện không có căn cứ như chuyện này, có đứa ngu mới đi tin.

“Người nói cho ta biết những chuyện này là có ý gì?” Ta hỏi hắn.

“Ngu ngốc!” Hắn còn muốn đánh đầu ta, bị ta lập tức né tránh, mắt thấy không thực hiện được, hắn mới phần nộ thu hồi nắm đấm, nói: “Hai bản bí tịch này trải qua một đời lại một đời, người luyện đều đem công phu luyện đến xuất thần nhập hóa, nhưng Độc Kinh vẫn chưa hiểu rõ hết. Ta nghe sư phụ nói, sư phụ hắn đã từng nói với hắn, nếu có người có thể hiểu rõ thấu đáo mọi thứ trong Độc Kinh này thì cho dù là toàn bộ võ lâm cũng không là gì cả.”

Ta biết hắn có ý tứ gì, nhưng việc này thì có tác dụng gì kia chứ? Hai đấm khó có thể địch lại bốn chưởng, lúc trước chẳng phải vị nam tử giống như trong thần thoại kia không phải cũng bị triều đình truy diệt đến trọng thương đó sao. Kỳ thật, theo ta thấy, bản Độc Kinh này cũng không có gì khó, có lẽ là vì lúc này mọi thứ đều rất lạc hậu, nếu thực đặt nó vào hiện đại, ngược lại cũng không có quý hiếm đến như vậy.

Ta chỉ là sinh viên y khoa còn chưa tốt nghiệp, lại có thể phá giải nó. Nếu đem mấy vị giáo sư, từng người từng người xuyên đến đây, không phải đều sẽ trở thành tiên y, thần y, thánh y sao.

Thấy ta trầm mặc không nói, xú lão đầu lại nói tiếp: “Tóm lại, người hiện tại đối với Độc Kinh để tâm như thế, vậy thì cứ chuyên tâm luyện độc đi. Về phần bản bí tịch công phu kia, người có thể tìm con nha đầu Cửu xin chỉ bảo, nàng cũng là người tập võ, học cùng nàng cũng như học cùng ta thôi.”

Ta phi!

“Rốt cuộc người là sư phụ ta hay là nàng mới là sư phụ ta!” Bảo ta tìm nàng học, nàng còn không đem ta đây vò đến chết sao.

“Đều giống nhau thôi.” Lão nhân không kiên nhẫn xua tay: “Các người là phu thê, học tập lẫn nhau, cùng nhau nỗ lực. Ta cũng vì chuyện thu đồ đệ này mà đã vất vả hơn nửa đời người rồi, người cũng nên để ta vui vẻ khoái hoạt một chút chứ.”

Lão nhân này cũng thật quá vô trách nhiệm rồi.

Ta còn muốn nói nữa, lại bị hấn trừng mắt một cái. “Đừng nói nữa, ta đã quyết định rồi.” Hấn uống một ngụm rượu, làm động tác trấn an với ta, “Yên tâm yên tâm, qua một hai năm, ta sẽ lại trở về gặp người thôi mà.”

Ta xuy thanh, nói thầm qua một hai năm còn không biết sẽ phát sinh cái tình huống gì, ở đây lại không giống hiện đại thông tin nhanh chóng, lỡ như đến lúc đó ta không ở Phò mã phủ, ta xem người sẽ đi chỗ nào tìm ta.

Đôi ta lại ngồi một lát, mặt trời dần dần ló dạng, nhưng xú lão đầu lại không vội, đến khi uống hết rượu trong hồ lô, mới đứng dậy vỗ vỗ hông nói: “Đi thôi, ta đưa người trở về.”

Ta cũng nhanh chóng đứng lên theo, nhưng lại chợt nhớ đến cách thức lúc ta rời khỏi Phò Mã phủ, vừa nghĩ đến, trong lòng nháy mắt lòng ta đều run lên, ta cẩn thận nhìn chằm chằm lão nhân kia nói: “Người không phải là lại muốn ‘đem’ ta trở về nữa chứ.”

Lão nhân không dự đoán được ta sẽ hỏi câu này, nghe xong sững sốt một chút mới vuốt râu cười ha ha, rồi sau đó nói: “Người thật là thông minh.”

Ta vừa nghe, trong lòng nói xong rồi, vừa định xoay người chạy, ngay sau đó phía sau lưng đã bị bắt lấy, nháy mắt trong đầu ta trống rỗng. Lúc này cùng buổi tối có chút bất đồng, ban đêm tối đen cái gì cũng nhìn không thấy, thế nhưng bây giờ là ban ngày, ta có thể rõ ràng nhìn thấy khoảng cách của ta với mặt đất là cao xa như thế nào!

Lỡ như xú lão đầu nắm ta không chặt, từ đây mà rơi xuống không mất cánh tay cũng gãy cái chân!

...

Chỉ trong thời gian một chung trà nhỏ, hai ta rốt cục đã trở về Phò Mã phủ, một đường này ta thật không biết như thế nào về được, chân vừa chạm đất, lòng ta mới xem như bình tĩnh lại được, lập tức liền cảm thán cảm giác còn sống thật tốt, về sau cho dù có nói gì cũng không thể lại đâm đầu vào chỗ chết nữa.

“Được rồi.” Lão nhân vỗ vỗ tay: “Nhiệm vụ cuối cùng của ta đã hoàn thành, về sau sẽ không đến đây nữa, người ngoan ngoan tu luyện, một năm sau ta sẽ đến kiểm tra.” Dứt lời, lão nhân liền xoay người muốn đi.

“Đợi đã.” Ta gọi hấn lại.

“Lại làm sao vậy?”

Ta quét mắt liếc nhìn lão Cửu đang ngủ say bên kia, chỉ vào nàng hỏi: “Nàng khi nào thì tỉnh?”

Lão nhân liếc mắt nhìn Cửu công chúa một cái, nói: “Chờ đi, trước buổi trưa có thể tỉnh.”

“Còn có...”

Lão nhân thấy ta còn muốn đặt câu hỏi, giận đến phẫn nộ: “Người như thế nào nhiều chuyện như vậy, còn có cái gì hỏi mau! Hạ nhân lập tức sẽ đến đây đấy!”

Ta cười hắc hắc, nói: “Kỳ thật ta chỉ là muốn hỏi người một chút, tổ sư gia của chúng ta có lai lịch gì, lợi hại không?”

“Tổ sư gia a... Là...” Lão nhân ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái, xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, trước khi đi còn để lại cho ta ba từ ‘người hái thuốc.’

Được lắm, lòng ngưỡng mộ của ta với sư phụ của sư phụ... Chính là một tên hái thuốc a.

”9,

18. Chương 18

Xú lão đầu thật sự đi rồi, ta nhìn cửa sổ bị mở ra một nửa, cũng vẫn chưa thể hoàn toàn. Kỳ thật trước kia ta cũng đã nhận ra, chỉ là lúc đó còn có lão nhân hấn, ta không muốn nghĩ nhiều, đáy lòng tổng cảm giác có hấn ở đây rồi. Nhưng hấn vừa đi, ta mới ần ần có chút lo lắng, chính mình có thể nắm giữ được đại cục sao?

Quên đi, ta ngáp một cái, chuyện mai để mai tính, chờ ta có mệnh sống đến cái ngày mà ta lo lắng kia đi rồi nói sau.

Lúc trời tảng sáng, ta vẫn còn đang ngủ, đến khi tỉnh lại thì cũng đã sắp buổi chiều. Ta lơ mơ chuyển tỉnh, ban đầu còn chưa rõ tình trạng hiện tại, còn tưởng rằng ta đang ngủ ở căn phòng lúc trước của mình, đến khi hoàn toàn thanh tỉnh mới hoảng sợ.

Không sai, hiện tại ta đang ngủ ở tấm cung công chúa, thế nhưng không phải là ta đang ngủ ở dưới đất sao, như thế nào vừa tỉnh lại lại chạy đến trên giường đây?

Công chúa đâu? Ta nhìn ngó chung quanh, thấy toàn bộ phòng đều trống rỗng không có một chút nhân khí.

Ta lại xem xét đến trung y, sau khi thấy ngực không bị lộ ra mới mở miệng gọi hạ nhân. Lập tức, Quả Đào liền đẩy cửa bưng bồn nước rửa mặt tiến vào hô: “Gia.”

Ta còn đang buồn bực, há mồm liền hỏi: “Tại sao ta lại ngủ ở chỗ này?”

Quả Đào vừa nghe lời này của ta, ánh mắt lập tức ngơ ra, nàng ngậy ngốc đứng tại chỗ, lẩm bẩm nói: “Gia, đêm qua là ngài ngủ cùng với công chúa, ngài không phải là lại mất trí nhớ nữa chứ?”

Nha đầu kia! Ta liếc mắt trừng nàng một cái: “Người cho rằng mất trí nhớ là ăn cơm a, một ngày không có việc gì thì mất hai ba lần.”

Quả Đào vô cùng ủy khuất, “VẬY NGÀI...”

Ta vừa mở miệng muốn hỏi lại nàng, đáy lòng lại đột nhiên lại toát ra một ý niệm, phải chăng là ngay cả chuyện ta ngủ dưới đất Quả Đào cũng không biết hay không? Như vậy người mang ta đến trên giường chính là công chúa, vậy nàng...

Sẽ không phát hiện cái gì chứ?

Ý tưởng này có tính khả năng rất cao, ta ngay lập tức như ngồi trên đồng lửa: “Công chúa đâu? Công chúa đi đâu vậy?” Ta vội hỏi Quả Đào.

Lúc này, Quả Đào đang đứng trước mặt ta, chuẩn bị những thứ đồ dùng cho ta rửa mặt, thấy ta khẩn trương như vậy, vẻ mặt của nàng cũng đột nhiên khẩn trương lên theo, run run nói: “Công chúa tiến cung.”

“Cái gì!” Ta quát to một tiếng, nhảy dựng lên.

Quả Đào run rẩy lợi hại hơn, “Gia, ngài... Không có việc gì chứ?”

Xong rồi xong rồi, lòng ta nói cái này là xong rồi, nàng sớm không tiến cung, muộn không tiến cung, lại nhằm ngay lúc này tiến cung, người nói sẽ có chuyện gì? Chờ lát nữa công chúa trở về, ta đoán cái mạng nhỏ của ta cũng khó có thể bảo toàn a. Phò mã của Cửu công chúa là nữ nhân, kiểu này không chỉ riêng gì ta bị mất ‘dừa khô’, chỉ sợ những người liên quan trong Tướng Quân phủ cũng không thoát tội.

Tiếp theo, ta tựa như khí cầu bị rút khí, xụi lơ trên giường.

“Gia, rốt cuộc là ngài bị làm sao vậy, đừng dọa ta a.” Quả Đào lúc này đều sắp phát khóc.

Nhưng muốn khóc không riêng gì nàng, ngay cả ta cũng muốn khóc, hai hàm răng run cầm cập, sụp đổ nhìn Quả Đào, run run nói: “Người nói xem, nếu ta chạy trốn, công chúa có truy bắt ta không?”

“Cái gì?” Ta đoán Quả Đào lúc này nhất định là không thể hiểu ta đang nói cái gì.

Nhưng ta cũng không quan tâm được nhiều như vậy, lẩm bẩm lầu bầu bắt đầu an ủi chính mình: “Trời đất bao la, ta chỉ là một người nhỏ bé như vậy muốn bắt ta hẳn là không thể, nơi này cũng không phải hiện đại, không có khoa học kỹ thuật tiên tiến đến mức ta gọi một cú điện thoại, người tra IP là có thể đến tóm ta.”

“Gia!” Quả Đào bắt đầu lay lay cơ thể của ta: “Rốt cuộc ngài làm sao vậy, hay là gọi Chu đại phu đến xem ngài một chút! Ngài đừng làm ta sợ a!”

“Ta không sao, người đừng làm ồn, làm mọi người đến bây giờ.” Ta đẩy tay nàng ra, trừng mắt nhìn nàng một cái, vốn định nói cho nàng biết tình hình, lại cảm thấy phiền, nàng chỉ là một tiểu nha đầu, không có một chút quyền lực, nói cũng vô ích.

Có lẽ là thấy lời này của ta có chỗ hợp lý, Quả Đào rất cục cựa cũng yên tĩnh trở lại, cũng không tiếp tục hé răng, liền im lặng như vậy đứng ở ta bên cạnh.

Cũng tốt, cho ta năm phút, để ta hảo hảo ngẫm lại kế tiếp nên làm cái gì bây giờ.

Trốn? Trốn chỗ nào đây?

Tình huống này phát sinh rất nhanh chóng, hoàn toàn không cho ta thời gian chuẩn bị, ta thậm chí ngay cả cái kế hoạch cũng không có. Nhưng cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, ở lại cũng là chờ chết, không bằng đi ra liều một lần!

Nghĩ đến tận đây, ta cũng không quản được nhiều như vậy, thuận tiện nói với Quả Đào: “Cho ta ngân phiếu, càng nhiều càng tốt.” Những thứ khác đều chỉ là dư thừa phiền toái, chỉ cần có tiền, mọi thứ đều dễ dàng hơn. “Đúng rồi, y phục lần trước ta sai người làm, toàn bộ đều thu thập, đóng gói!” Ta luyến tiếc vài món hán phục kia.

“A?” Miệng Quả Đào mở to đến có thể nhét một cái trứng chim.

“A cái gì mà a.” Ta quát lớn nàng: “Còn không mau đi!”

“Nhưng là, gia..” Quả Đào lắp bắp nhỏ giọng hỏi ta: “Đóng gói là cái gì a?”

...

Ông trời, giết ta đi được không!!

“Ta thật sự hết nói người rồi.” Ta vỗ đầu, lúc này tâm tình muốn chết đều có, sau khi qua hai ba lần hít sâu bình tĩnh, ta mới cất lực kiềm chế tính tình nói: “Chính là đem vài món y phục lần trước Cẩm Tú phường làm cho ta toàn bộ đều thu dọn, gói trong một cái bao quần áo, biết chưa hả?”

“Biết...”

Thấy sau khi nàng nói xong từ ‘Biết’ vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ không biết làm sao, lúc này cơn tức lại nổi lên, “Biết còn không mau đi!” Hiện tại ta nghiêm trọng hoài nghi, trong đầu nha đầu kia rất cuộc có phải là chứa óc hay không a, cũng không biết Doãn Hiếu Ân trước kia làm sao có thể chịu được nàng hầu hạ bên người lâu như vậy, quả thực là một người kỳ lạ.

Trước kia không có việc gì, muốn ngốc thì cứ ngốc đi, nhưng tình huống hiện tại lại không giống như vậy, lúc này mạng nhỏ của ta khó bảo toàn, làm gì có tâm tình dung túng sự ngu ngốc của nàng!

Mất thấy Quả Đào giống như liều mạng thay ta thu thập, ta cũng không nhàn rỗi, hai ba phát liền mặc xong xiêm y, cũng bắt đầu chạy tới Dược Các, ta phải đem bí tịch ta giấu ở nơi đó lấy về, đợi một ngày kia ta học thành tài trở về mới không sợ Cửu công chúa đồ bỏ này. Tiểu vương bát đản đem ta ép đến cái dạng này, sớm muộn gì ta cũng phải hảo hảo trừng trị nàng!

Chờ mọi thứ sắp xếp xong, trời đã bắt đầu mưa lất phất, ta tiếp nhận y phục, ngân phiếu từ trong tay Quả Đào, bắt đầu chạy đến hướng đại môn. Quả Đào không biết ta muốn làm gì, cũng chạy theo ta, nhưng ta đây là chạy trốn, chung quy không thể mang theo nàng cùng đi, vì thế quay đầu đối với nàng kêu lên: “Đừng đi theo ta.”

“Gia, ngài muốn xuất môn sao? Ngài đi chỗ nào a!” Quả Đào ở phía sau ta kêu lên.

Ta vừa chạy vừa trốn mắt, nghĩ thầm ta đời này không chưa từng phục người nào, Quả Đào là người thứ nhất ta thiệt tình bội phục, đầu óc như thế kia, quả thực làm ta cảm thấy mặc cảm thua kém. Người nghĩ xem, ta đã nói đến mức như vậy rồi, y phục cũng bảo nàng thu dọn hết rồi, nàng như thế nào lại không đoán được ta đây là muốn xuất môn trốn chạy?

Đang suy nghĩ, ánh mắt bỗng dừng thoáng nhìn một cái, lập tức, ta liền ngây ra như phỗng.

Phò Mã phủ này đúng là chướng khí, hay là mệnh của ta vốn là như vậy, chết tử tế không muốn, cố tình lúc này lại để ta gặp nàng. Đúng rồi đấy, chính là một đám người Cửu công chúa đang chậm rãi hướng đến chỗ của ta mà đi tới.

Mà cùng lúc ta thấy nàng, nàng cũng đã nhìn thấy ta.

Ta ngây ngốc đứng tại chỗ, trong đầu chỉ hiện lên ba chữ ”xong đời rồi”.

Trong một chốc ta ngây người, Cửu công chúa đã đến trước mặt ta, nàng liếc mắt cao thấp đánh giá ta một cái, cười hỏi: “Người một thân trang phục và đạo cụ này là muốn đi chỗ nào?”

“Ta...”

Thấy ta nửa ngày cũng không nói ra chữ nào, vì thế công chúa liền đem tầm mắt chuyển tới trên người Quả Đào, “Chủ tử của người muốn đi chỗ nào?”

“Gia, hần...” Xem bộ dáng run cầm cập của Quả Đào, có lẽ là bị dọa không nhẹ.

Lúc này ta cảm thấy thực may mắn vì vừa rồi không có đem mọi chuyện nói với Quả Đào, cũng thực may mắn đầu óc Quả Đào đơn thuần đến ngốc nghếch. Quả nhiên, Quả Đào mặc dù thực sợ hãi, nhưng vẫn lắp bắp nói: “Nô tỳ không biết, Gia... Không có nói với nô tỳ.”

Công chúa lại đem ánh mắt chuyển tới trên người ta, chỉ là lần này ta rõ ràng cảm giác được, áp khí trên người Lão Cửu đã xuống cực thấp, cũng sắp đông lạnh ta luôn rồi.

Ta nuốt nước miếng, xấu hổ cười hắc hắc, nói: “Ta là.. Ta là muốn đi ra ngoài chơi một chút.”

Trong nháy mắt, ánh mắt Lão Cửu lập tức nhíu lại, lãnh ngôn nói: “Người thực nghĩ rằng bản cung là hài tử ba tuổi sao?”

Lý do này quả thật cũng rất gượng ép, thế nhưng ta thật sự không thể nghĩ ra lý do khác, cuối cùng cũng chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ chịu trận.

“Người..” Lão Cửu trừng mắt nhìn ta, gần từng chữ: “Bây giờ lập tức trở về phòng, hảo hảo suy nghĩ xem một lát người nên nói cái gì với bản cung, nếu lát nữa bản cung trở về mà không thấy được người, thì người tự mà liệu đi.” Dứt lời, nàng cũng không hề liếc mắt nhìn ta một cái, mang theo đám người dần dần biến mất trong tầm mắt của ta.

Ta vô lực ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ bây giờ mới thật sự là xong đời rồi, sắc mặt Lão Cửu vô cùng không tốt, xem ra tám phần là đã đoán ra.

Thôi được rồi, dù sao ta cũng đã chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi, nhưng chuyện đến nước này trái lại làm ta an tâm. Lúc này, ta đột nhiên có thể hiểu được tâm tình của những người tử tù, có lẽ bọn họ không phải sợ hành hình, mà là sợ hãi việc chờ đợi tử vong đến.

I=) &

19. Chương 19

Kéo thân mình nặng trĩu, từng bước từng bước trở về phòng.

Căn phòng trống trải, chỉ có một mình ta. Ta ở chỗ này đi đi một chút, lại ở đằng kia chạm chạm một chút, nhưng chung quy vẫn cảm giác đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, lúc này ta có lại có chút tâm tình của học sinh tiểu học, làm chuyện xấu gì đó, bị lão sư gọi lên văn phòng đợi trách phạt, chỉ là lúc đến trường ta nhiều lắm cũng chỉ bị mời phụ huynh, mà bây giờ chính là mạng nhỏ khó bảo toàn a.

Trong lúc chờ đợi, tâm tình của ta càng trầm trọng hơn.

Rốt cục đợi đến khi trời sắp tối đen, Lão Cửu mới đẩy cửa bước vào. Chính trang nàng mặc khi tiến cung vào buổi chiều, đã được thay bằng một thân trường sam đậm hoàng sắc*, phía trên trường sam thêu mấy đóa hoa mà ta không biết tên, cảm giác nhu hòa rất nhiều.

(*Màu vàng nhạt.)

Nhưng ta biết đây chỉ là biểu hiện giả dối, sau lưng nàng nhất định là đã mọc ra cái đuôi dài của ác ma!

Lão Cửu ngồi xuống phía đối diện của ta, còn ta đứng đối mặt với nàng.

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, bưng tách trà hạ nhân vừa mới đưa đến, bắt đầu uống, hồi lâu sau, mới nghe nàng nhàn nhạt nói: “Ngồi đi.” Chính là ngữ khí này mặc dù nhạt, nhưng rõ ràng là ra lệnh.

Ta thuận theo ngồi xuống.

Nàng bưng chung trà, toàn bộ tầm mắt ngưng tụ đến trên người ta, nói: “Nói đi, để bản cung nghe một chút.”

“Nói cái gì?” Ta hỏi nàng.

Không phải ta không biết sống chết, mà là ta thật sự không biết nàng hỏi những lời này đến rốt cuộc là hỏi chuyện gì? Là chuyện ta thu dọn hành lý bỏ trốn? Hay là chuyện ta là nữ tử?.

Nàng cũng không vội, dùng tay phải nâng cái trán, xem ra là tính cùng ta kéo dài đến cùng.

Trong lòng ta kêu một tiếng bi thảm, chuyện này thật đúng là khó xử lý mà, nàng nếu thực sự hỏi ta một câu ‘ngươi như thế nào là nữ’, ta còn có thể hảo trả lời nàng, đằng này nàng ngậm miệng không nói, cũng làm cho ta không biết nên nói cái gì.

Việc này nhìn tới nhìn lui, sai đều ở ta, trước đây là ta lừa nàng. Nhưng ta cũng thật sự oan uổng, ta mới đến nơi này bao nhiêu ngày đâu? Những chuyện này căn bản là ta không thể quyết định được, chính là lời này nói ra, ai lại tin chứ?

Thôi rồi, ta thở dài một tiếng, đôi ta dù sao cũng không thể cứ ngồi như vậy mãi được, không lẽ phải ngồi đến khi biến thành hai cục đá sao? Lo lắng hãi hùng cả một ngày, ta cũng thật sự quá mệt mỏi. Nghĩ vậy, trong lòng ta tự cổ vũ chính mình, hít sâu một cái, rốt cục mở miệng hỏi nàng: “Có phải người đều biết tất cả rồi phải không?”

“Hiếu Ân ám chỉ chuyện gì?” Lão Cửu mỉm cười, liếc mắt nhìn ta một cái: “Là chuyện hôm nay người dự tính chạy trốn, hay chuyện người là nữ tử?”

Quả nhiên...

Lòng ta trái lại hoàn toàn bình tĩnh.

“Cái sau.” Ta nói.

“Biết chứ.” Cửu công chúa nhìn ta gật gật đầu, lại đột nhiên khé miệng khe khẽ, biểu tình khó hiểu tùy ý nói: “Hơn nữa đã sớm biết rồi.”

Cái gì?

Đã sớm biết?

Lần này đến phiên ta mờ mịt, vội hỏi nàng: “Sớm bao lâu?”

Cửu công chúa nghĩ nghĩ, “Khoảng một năm trước.”

Ta yên lặng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cửu công chúa, nhưng lại không nhìn ra bất cứ manh mối nào. Nàng nhất định sẽ không gạt ta, bởi vì chuyện này không lợi gì cho nàng cả, nhưng nếu đúng như lời nàng nói, đã biết ta là nữ nhân, lại làm bộ như không biết, làm vậy thì nàng sẽ được gì chứ?

“Tại sao người không nói cho Hoàng Thượng?” Cuối cùng ta vẫn hỏi ra thắc mắc của mình.

“Phiền toái.”

Phức...

May mắn là ta lúc này không uống trà, nếu không thế nào cũng phải sặc chết. Ta nhìn nàng giống như thấy quỷ, sau đó nhỏ giọng nói: “Người sở dĩ không nói cho phụ hoàng người, người mà người gả cho là nữ nhân, là bởi vì cảm thấy phiền toái?”

Lão Cửu quét mắt liếc ta một cái, cũng không tỏ vẻ gì, xem như là cam chịu.

“Người có biết việc này nghĩa là gì không?”

Nghĩa là, Cửu công chúa nàng về sau sẽ sống cả đời cùng một nữ nhân, sẽ không được trải qua cuộc sống phu thê, cũng sẽ không bao giờ sinh được bảo bối, hơn nữa lỡ như bị vạch trần thân phận, đến lúc đó chuyện phiền toái nhất định sẽ không nhỏ hơn so với hiện tại!

Ta nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, nếu lúc này nàng nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chắc chắn đem hết thầy sai lầm trách tội xuống Tướng Quân phủ, dù sao như thế nào cũng sẽ không đến trên đầu nàng. Nhưng chuyện này nếu là bị người khác phát hiện, vậy thì lại không giống. Công chúa và Phò mã gia sinh hoạt hơn hai năm, công chúa lại không biết Phò mã là nữ nhân? Nhưng công chúa rõ ràng đã biết cũng không nói cho Hoàng Thượng, đến lúc đó nàng cũng sẽ bị liên lụy trong đó.

Mặc dù không đến mức chết, nhưng bị giam lại cũng là vô cùng có khả năng.

Vì cái gì, ai có thể nói cho ta biết đây là vì cái gì không!

Tác phong làm việc của Lão Cửu, quả thật không phải người bình thường có thể lĩnh ngộ thấu đáo được.

Kết quả của việc này vô cùng rõ ràng, ta chỉ cần dùng vài giây thời gian liền có thể nghĩ ra tính nghiêm trọng của nó, ta cũng không tin rằng người thông minh như Cửu công chúa lại không biết đạo lý này! Ta nhìn nàng, nàng vẫn là bộ dạng vân đạm phong khinh kia, giống như tình huống hiện tại căn bản không đáng giá nhắc tới vậy.

Ta hoàn toàn suy sụp.

Cửu công chúa trái lại bắt đầu an ủi ta: “Có bản cung ở đây, người sợ cái gì.”

“Ta không phải sợ.” Ta vô lực nói: “Ta chỉ là không rõ người muốn làm cái gì, người đang toan tính cái gì?”

Ngay sau khi ta vừa hỏi xong lời này, ta thấy trong mắt Lão Cửu hiện lên một tia cô đơn, bất quá nàng che dấu cực nhanh, lập tức ánh mắt lại thay bằng một bộ lười biếng.

“Chính là bản cung thích.” Lão Cửu nói.

Ta cảm giác trong lòng như có sợi dây vừa bị đứt mất, “Người thích? Thích cái gì? Thích ta?”

Lão Cửu cười cười, kỳ quái nói: “Người đánh giá bản thân mình quá cao rồi.”

...

Đúng vậy đúng vậy, nàng làm sao có thể thích ta chứ, nàng nếu thích ta, thì sẽ không chỉ bằng một chưởng liền đem tên Hiếu Ân tiền nhiệm đánh chết. Ta gật gật đầu, tự giễu cười cười, cũng không tiếp tục tự mình đa tình: “Vậy người thích cái gì?”

“Thích cuộc sống hiện tại a.” Lão Cửu nói: “Thân là công chúa, hôn nhân đại sự đều sẽ không còn do chính mình làm chủ nữa, đám nam nhân trong triều, bản cung đều chướng mắt, làm sao có thể ủy thân gả cho bọn hắn?”

“Vậy người khi đó...” Lúc trước nàng cũng không biết thân phận của ta, lại như thế nào ủy thân gả cho ta chứ.

“Người dễ khi dễ.” Cửu công chúa vô cùng thẳng thắn, nhưng nói xong lại chuyển đề tài, nói: “Bất quá lần này bản cung thật đúng là mất kém, lại không nhìn ra người cũng là nữ tử, chẳng những vậy mọi chuyện người đều cùng bản cung đối nghịch. Bản cung vốn cũng đã nghĩ đem thân phận của người báo cho phụ hoàng biết, để hắn đem người cùng cả nhà Tướng Quân phủ của người ra trăm, nhưng nghĩ lại một hồi, nếu thật làm như vậy, bản cung sẽ lại phải cùng nam tử khác thành thân, hơn nữa thanh danh cũng sẽ bởi vì vậy mà bị bẩn, cho nên coi như xong.”

Như vậy a...

“Huống hồ cuộc sống hiện tại cũng không tồi, nhàm chán thì đánh người, vô cùng vui vẻ tự tại.”

“Người...” Những lời này của nàng làm ta tức giận đến đứng dậy, ngón tay chỉ vào nàng nửa ngày lại không nói nên lời, ai kêu hiện tại trong tay nàng có nhược điểm của ta, thật sự là đáng giận.

“Hơn nữa...” Lão Cửu hai mắt phiếm tinh quang, nói với ta: “Bản cung phát hiện từ sau khi Hiếu Ân tỉnh lại, càng trở nên thú vị hơn.”

Cửu công chúa nàng nhất định không biết, bộ dáng lúc này của nàng thật sự không khác gì ác ma.

Ta cứ như vậy nhìn nàng, cả người bất giác nổi lên từng đợt lãnh ý, nàng như vậy đột nhiên làm ta nhớ tới con tiểu miêu ta nuôi đời trước, tên kia mỗi lần bắt được chuột đều không vội vàng ăn, mà là đùa giỡn với nó, chờ đến khi đùa giỡn con người ta chết rồi, hoặc là không muốn chơi nữa, mới bắt đầu từ từ làm thịt.

Nghĩ vậy, ta nặng nề thở dài, tự an ủi bản thân có lẽ là ta quá bi quan rồi. Ta làm sao có thể giống con chuột, khác biệt lớn nhất chính là ta sẽ không chết, hơn nữa “chuột” ta cùng “mèo” Lão Cửu là cùng chung một con thuyền, nàng có thể che chở cho ta là được rồi.

Đôi ta lại ngồi im một lát, liền cùng nhau đứng dậy đi dùng bữa tối.

Suốt một ngày hôm nay ta chưa ăn cái gì cả, cũng không biết tại sao, đối mặt với cao lương mỹ vị trước mặt nhưng một chút khẩu vị cũng không có. Trái lại lại là Lão Cửu, ngày hôm trước, khi cùng nàng dùng bữa, nàng còn nói buổi tối nàng không ăn cơm, kết quả hôm nay lại bắt đầu cầm đũa ngồi ăn.

Nữ nhân này, quả nhiên ta không nên tin tưởng những thứ mà cái nữ nhân sẽ vì giảm béo mà không ăn cơm này nói, bởi vì hơn 90% nữ nhân đều không kháng cự được mỹ thực dụ hoặc!

20. Chương 20

Từ sau khi ta biết chuyện Cửu công chúa cũng biết thân phận nữ nhân của ta, ý niệm chạy trốn trong đầu ta hoàn toàn bị đánh mất. Hai ngày sau, nghĩ lại chuyện này, trái lại cảm thấy hành động của ta lúc đó quả thực rất lỗ mãng.

Dù ta trốn được cũng không quan trọng, đến lúc đó bất luận có bị bắt trở về hay không, toàn bộ Tướng Quân phủ xác định chắc chắn là xong đời.

Xem ra tính tình này của ta rốt cuộc phải sửa lại, về sau tổng không thể gặp chuyện gì cũng đều tự mình bỏ chạy được.

Sau đó, sau đó ta liền một lòng một dạ luyện độc, buổi tối ta cùng công chúa ở chung phòng nhưng không chung giường, ta ngủ dưới đất. Ban ngày rửa mặt xong liền chạy đến Dược Các, giữa trưa thì ở nơi đó dùng bữa. Công chúa đã nhiều ngày vẫn chăm chỉ tiến cung, mỗi lần nàng rời giường chuyện thứ nhất chính là chạy đến trong cung, cũng không biết nàng đi để làm gì, mà lúc nào cũng đến tận tối mới thấy nàng hồi phủ.

Sau khi nàng trở về, đôi ta bắt đầu dùng bữa, buổi tối lại cùng nhau ngủ chung phòng.

Cứ như thế, hơn nửa tháng.

Những loại độc trong Độc Kinh đã được ta nghiên cứu hết bảy tám phần, những thứ nguy hiểm trong quá trình luyện dược ta sẽ không nói tỉ mỉ, nói chung là hữu kinh vô hiểm, chỉ cần là ta cảm thấy có thể chế ra được thuốc giải, ta đều sẽ luyện thử. Hơn nữa trải qua từng ấy thời gian luyện tập, công phu luyện độc của ta đột nhiên tăng mạnh, nếu đặt trên giang hồ, ta tin tưởng mặc dù không thể vang danh một phương, nhưng cũng có thể đảm bảo cho mạng nhỏ.

Nhưng những thứ này thật sự không thể làm ta hài lòng, luyện độc chính là luyện độc, ta trên cơ bản sẽ chế độc, cũng sẽ không hạ độc, vậy sao mà sử dụng đây? Theo sự hiểu biết của ta, độc này cực kỳ tương tự như biểu diễn ma thuật, động tác của người phải nhanh đến vô hình mới có thể thành công.

Thế nhưng, ta có một thân nội lực, lại không sử dụng được dù chỉ một chút.

Tức giận nhất vẫn là xú lão đầu kia, đã không dạy ta công phu, lại còn chạy mất dạng, mà chạy mất cũng thôi đi, còn bảo ta tìm tiểu vương bát đản kia học công phu. Rốt cuộc là tìm hay là không tìm đây, cái này thật đúng là phiền chết ta mất.

Vì vấn đề này mà đã làm cho ta ngồi ở Dược Các suy nghĩ hết hai ngày. Đều nói cả đời một người, quan trọng nhất là thành thạo một nghề, ở hiện đại, chúng ta cần phải có một nghề để kiếm tiền, như vậy ở cổ đại thì phải có công phu để bảo toàn sinh mệnh.

Mạng nhỏ trọng yếu hay là mặt mũi trọng yếu đây?

Đau khổ hai ngày, ta lựa chọn mạng nhỏ.

Cho nên ngày hôm nay, chờ trời tối, sau khi công chúa hồi phủ, ta liền mang vẻ mặt a dua nịnh hót đi đến cộ cộ bên người Lão Cửu.

Lão Cửu vẫn cứ uống trà của nàng, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn ta một cái, mở miệng nói: “Có chuyện thì nói, có rắm* thì thả.”

(*Chính là ‘pháo’ đi ra bằng đường ‘cửa sau’ đấy ạ.:))))))

Người muội!!!

Ta dè ép cơn tức cả nửa ngày thế này mới cười hì hì nói: “Gần đây người liên tục chạy vào cung, thực chịu khó nha.”

Cửu công chúa hồ nghi liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Rồi sao?”

“Là có chuyện gì sao?” Tuy hỏi như vậy, thế nhưng ta một chút cũng không quan tâm, chỉ là da mặt ta quá mỏng, vốn dĩ chuyện mở miệng cầu người đã là chuyện khó nói rồi, đã vậy quan hệ của đôi ta lại còn kém đến như thế, cho nên lúc này ta chỉ có thể tận lực lôi kéo cùng nàng làm quen, rồi sau đó nói ra nguyện vọng trong lòng ta.

“Là chuyện Nam hạ.” Lão Cửu nói.

Ta nghe xong liền ngẩn ra, sau đó mới chợt nhớ tới không lâu trước đây Bát công chúa đến phủ đã nói Hoàng Thượng muốn cải trang vi hành Nam hạ mà. “Vậy đã quyết định khi nào thì đi sao?” Ta hỏi nàng.

“Một tháng sau.”

“Nga.” Ta gật gật đầu, cũng không tiếp tục lên tiếng, dù sao chuyện Nam hạ này cũng không có phần ta. Vẫn còn muốn tiếp tục cùng nàng lôi kéo quan hệ, thế nhưng ta lại phát hiện chuyện đôi ta có thể nói quả thực thiếu đến đáng thương, điều này thật đúng là làm ta khẩn trương muốn chết.

Đang lúc ta vắt hết óc tìm chủ đề, Lão Cửu lại đột nhiên lên tiếng, “Lần Nam hạ này, bản cung cũng đi theo.”

“Nga.” Ta vẫn tiếp tục đáp lời, lại đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng. “Người đi? Người không phải đã nói là người không đi sao?”

Công chúa nhấp một ngụm trà, nói: “Bản cung chỉ nói là không nghĩ đi chứ bản cung cũng không nói là không đi.”

“Vậy còn ta?” Ta hỏi “Ta cũng đi sao?”

“Người?” Công chúa đột nhiên giơ lên khóe miệng, trêu đùa ta, nói: “Người có muốn đi hay không?”

Ta điên cuồng gật đầu, tất nhiên là muốn đi, lần trước khi Bát công chúa đến phủ ta đã liền bày tỏ thái độ mong muốn của mình, thế nhưng khi đó... Bất quá hiện tại cũng tốt, ta nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy chuyện ta đi theo là chuyện tất yếu, bởi vì không có lý do gì không thể a, Cửu công chúa đều đi theo, ta thân là Cửu Phò mã như thế nào có thể ở lại Phò mã phủ chứ.

Cửu công chúa thấy ta gật đầu như già tởm, ý cười càng sâu, bất quá nàng lại nói: “Người không đi.”

“Vì cái gì nha!” Lập tức, ta liền nhảy dựng, vì cái gì? Dựa vào cái gì? Ta thật sự không nghĩ ra.

“Đây chính là Nam hạ, lặn lội đường xa.”

“Ta biết a.” Những chuyện này tất nhiên ta đều biết, “Nhưng như vậy thì liên quan gì đến ta chứ? Hoàng Thượng nói lặn lội đường xa nên Phò mã không thể đi sao?”

“Người quen à?” Công chúa nhẹ nhàng cười, nói “Trong mắt người bên ngoài, bao gồm cả phụ hoàng, người là cái ma ốm, phụ hoàng đi Nam hạ cũng không phải đi chơi, tất nhiên sẽ không mang theo người.”

Ta vừa nghe, nháy mắt cảm thấy rất ủy khuất, chết tiệt... Chết tiệt... Ta không biết tại sao lại trở thành giả Phò mã thì cũng thôi đi, thế nhưng hiện giờ... Nghĩ đến đây, mũi đều có chút chua xót. Ở hiện đại, từ lâu đã không còn lưu hành chuyện trọng nam khinh nữ, kì thị chủng tộc nữa, con mẹ nó vì sao xuyên qua đến nơi này còn gặp phải cái chuyện kì thị dân ngoại lai a!

Công chúa thấy bộ dáng sắp khóc đến nơi của ta, khỏi phải nói cũng biết vui vẻ đến mức nào, ta cảm thấy đây là từ sau khi mình tỉnh lại mới lần đầu tiên thấy nàng cười vui vẻ, thoải mái như vậy. Nhưng ta cũng hy vọng nàng cười như vậy khi ta cũng vui vẻ như thế, mà không phải là giờ này khắc này, cõi lòng tan nát như bọt biển.

Ước chừng một lúc lâu sau, công chúa mới dần dần thu thanh, nhưng ý cười vẫn không giảm, ngay cả trong ánh mắt đều thể hiện ra tâm tình lúc này của nàng tốt như thế nào. Nàng ngồi thẳng người, không có hảo ý nói với ta: “Hiếu Ân thật sự muốn đi?”

Bây giờ hỏi điều này không phải vô nghĩa sao.

Thế nhưng nghe cách nói của nàng, không cho phép ta đi là ý của Hoàng Thượng, lão nhân gia hẳn một câu “Không”, ai dám phản bác hẳn? Ta còn không có ham chơi đến mức này, vì Nam hạ ngay cả mạng nhỏ cũng không cần, lập tức liền nói với công chúa: “Nếu Hoàng Thượng không đồng ý cho ta đi, vậy ta ở lại trong phủ cũng được.”

“Nhưng mà.” Lão Cửu tùy ý vãn về ống tay áo.

“Phụ hoàng chính là hiểu rõ ta nhất.” Như vậy xem như nàng đang nói ‘chỉ cần Hiếu Ân người van cầu ta, nếu ta cảm thấy hài lòng, thì trước mặt phụ hoàng sẽ nói tốt giúp người vài câu, người nhất định có thể đi.’

Ta biết rõ lời này của nàng có ý tứ gì, nhưng cũng không mở mồm đi cầu nàng. Trong lòng thầm mắng gần đây ta làm sao vậy chứ, có nhiều chuyện như vậy cần cầu tiểu vương bát đản này, quan hệ đôi ta vốn là không tốt, ta nếu thật có thể lay động nàng đi Nam hạ, vậy công phu nói không chừng sẽ không thành a.

Bên nào mới tốt đây.

Giờ phút này trong lòng ta như có một cây quả cân, một bên Nam hạ, một bên công phu, không biết phải nghiêng về bên nào. Nói quan trọng, nhất định là công phu so với chuyện đi chơi quan trọng hơn, thế nhưng ta từ trước đến giờ đều là người ham vui, đối với chuyện gì cũng đều cảm thấy hứng thú, tâm vui đùa nặng hơn một chút cũng không có gì đáng trách.

Cửu công chúa thấy ta im lặng không nói, trên mặt thoáng cái trở nên lạnh nhạt, “Như thế nào? Để người cầu bản cung khó như vậy sao?”

Cầu hay là không cầu? Cầu hay là không cầu đây?

Trong lòng ta liên tiếp nói với chính mình, không thể nghĩ đến chuyện đi chơi nữa, không cầu nàng để đi Nam hạ, chỉ thỉnh cầu nàng chỉ điểm công phu. Thế nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn không thể nói ra.

“Công chúa, người ở trước mặt phụ hoàng nói tốt giúp ta vài câu, cho ta cùng đi Nam hạ đi.” Ta nhớ rõ ta đã nói như vậy, ta như thế nào lại nói như vậy chứ!

Bởi vì ở một nơi nhỏ bé nào đó trong lòng ta, vẫn còn một ý niệm, đó là công phu còn nhiều thời gian, chỉ cần ta cố kiên nhẫn, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể lay động được công chúa để nàng dạy ta công phu, nhưng Nam hạ cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ, lần sau không biết sẽ đến khi nào.

Cho nên, Nam hạ thắng, công chúa thắng.

Ta mù.

“Người đây là đang cầu bản cung sao?” Công chúa hỏi ta.

Ta chần chờ một chút rồi cũng gật gật đầu, chuyện đã tới nước này, cũng không cho phép ta đổi ý.

Ai ngờ Lão Cửu lại cười giảo hoạt, nói với ta: “Muộn rồi!”

Người muội!!!

Tại sao ta lại ngu như vậy, thế nhưng không nhận ra tiểu vương bát đản này là đang lấy ta làm trò cười! Con mẹ nó hổ lạc đồng bằng bị chó khi, ta hung tợn trừng mắt tiểu vương bát đản kia, trong lòng liên tục mắng sau này người tốt nhất đừng bao giờ để rơi vào tay ta, nếu không ta nhất định sẽ làm thịt người!

Chuyện đã như vậy, ta cũng không tính tiếp tục nói với nàng nữa, kết quả đã quá rõ ràng, cái gì Nam hạ, công phu, những chuyện này đều không thể! Nghĩ đến đây, ta xoay người bước đi, tiểu nhân Lão Cửu, lão nương không hầu hạ!

Công chúa ngồi phía sau lại càng cười sáng lạn động lòng người.

21. Chương 21

Nhưng ra khỏi cửa ta mới nhớ tới, ta sẽ đi đâu đây? Ta có thể đi chỗ nào chứ?

Sắc trời đã muốn tối đen, người cổ đại ngủ cực sớm, lúc này đã là thời gian chuẩn bị đi ngủ. Giờ làm sao đây? Trở về phòng của ta lúc trước sao? Làm không đúng lại sẽ bị công chúa tóm được nhược điểm. Còn nếu làm như không có chuyện gì, quay trở về? Thật sự không có mặt mũi nha.

Phiền muộn rất nhiều, ta liền dứt khoát ngồi ở trong sân, dù sao thời tiết lúc này cũng không phải lạnh đến không thể chịu được, về phần ngồi đến khi nào thì chờ ta hết giận rồi nói sau.

Đến lúc này, ta mới nhớ tới hiện đại thật là tốt.

Nếu đem tình huống này đặt hiện đại, ta có thể lên mạng, nghe nhạc, đi karaoke, đi dạo, tùy tiện làm chút gì đó cũng đều có thể giết thời gian. Còn bây giờ... Ta chỉ có thể ngẩng mặt lên trời đếm sao.

Cứ như vậy, đến khi móng của ta đều lạnh đến run, thì cánh cửa cách đó không xa liền ‘chi nha’ một tiếng, bị mở ra.

Là công chúa.

Khi thấy Cửu công chúa chỉ khoác một kiện ngoại sam đơn bạc đứng ở trước mặt ta, làm ta thật sự có chút kinh ngạc, ta vốn nghĩ rằng, nàng sẽ không đi ra gọi ta trở về, cho dù chỉ là cho ta cái bạc thang. Người ta là công chúa, cao quý vô ngần, đừng nói là làm người tức giận đến bốc khói, cho dù là hư* người, thì người có thể làm gì chứ.

(* Hư: Bỏ, thôi, ly dị.)

Cửu công chúa từ trên cao nhìn xuống ta, ban đêm tối đen, ta không nhìn thấy được nàng có biểu tình gì, nhưng ta biết nàng đang nhìn ta, ta cũng ngẩng đầu nhìn nàng, có chút không rõ.

“Tính ngồi đến khi nào?” Nàng hỏi ta.

Sự tức giận của ta còn chưa hết đâu, liền xoay đầu qua một bên, không để ý nàng nữa.

“Hiếu Ân cũng học được tính tình đùa giỡn của tiểu hài tử sao? Người có thể ngồi ở đây cả đời à? Sớm muộn gì cũng phải trở về, không nên đợi đến khi nhiễm phong hàn, tự làm khổ chính mình rồi mới thông suốt chứ?” Cửu công chúa khó được hảo tâm như vậy nói với ta.

Ta do dự, trong lòng cũng rõ ràng là không thể không để mặt mũi cho nàng, cũng là tự cho mình một cái bạc thang.

Đang muốn đứng dậy cùng nàng trở về phòng, lại nghe nàng nói: “Người cho là trong sân này tất cả đều là người của bản cung sao? Phụ hoàng cũng là Hoàng Thượng, tất nhiên là đối với ai cũng không tín nhiệm.”

Ngụ ý của nàng, nếu hôm nay là bị cơ sở ngầm của Hoàng Thượng đặt ở nơi này nhìn thấy rồi bẩm báo lên trên, lại sẽ là một phen phiền toái, nhìn nàng một cái, ta bất quá chỉ chần chờ không đến một giây, vậy mà lỗi lại rơi vào trên người của ta sao?

Được rồi. Được rồi. Nàng đã lấy Hoàng Thượng ra ép ta, ta còn có thể như thế nào nữa chứ?

Đứng dậy trở về phòng, từ đầu đến cuối đôi ta cũng chưa nói thêm một câu nào.

Ngày hôm sau, thức dậy xong ta vẫn không muốn rời giường, giường lớn thật thoải mái làm ta không muốn hoạt động chút nào, đưa mắt liếc trái liếc phải, lại cũng không thấy bóng dáng công chúa. Là nàng lại đem ta ôm đến đây sao?

Ý nghĩ này làm cho trong lòng ta cảm thấy một trận khác thường, tổng cảm thấy không đúng, rất không đúng, hoàn toàn không giống tính cách Lão Cửu.

Ta nhắm mắt lại hảo hảo suy nghĩ một phen, vẫn cảm thấy không thể lý giải nổi, nàng dậy sớm như vậy, nhất định là tiến cung rồi. Nàng đem ta ôm lên giường, đơn giản là sợ khi hạ nhân tiến vào để chuẩn bị cho nàng rửa mặt sẽ phát hiện cái gì đó.

Nhưng trải qua đoạn thời gian ta cùng nàng tiếp xúc, nàng hẳn là sau khi xuống giường sẽ một cước đem ta đạp tỉnh, để ta cùng nàng rửa mặt, cái này có vẻ có lý hơn.

Đầu óc không tự chủ được hồi tưởng lại trước kia. Lúc trước mặc dù nàng ác ngôn ác ngữ, nhưng có khi lại vô tình lộ ra quan tâm, khi đối mặt với khốn cảnh, đối mặt với kẻ địch bên ngoài, ta thấy da thịt thương nàng cũng có thể tự mình tìm được cho ta, thay ta thoa được.

Nàng có phải cũng không ác độc như ta đã nghĩ hay không? Cũng có lẽ là điển hình cho kiểu người tuy nói năng chua ngoa nhưng tâm lại mềm như đậu hủ?

Kỳ thật lúc đó, ta cũng chưa từng để ý đến bản thân mình đã cư xử như thế nào, con người là như thế, nếu có tranh chấp hay cái cọ xảy ra thì đều cho rằng tất cả sai lầm là ở đối phương, nhưng rất ít người có thể ý thức được đạo lý một cây làm chẳng nên non này. Có điều ta cũng là không phải là người không nói đạo lý, sau khi đã bình tĩnh tỉnh tể nghĩ lại, ta quả thật cũng có chỗ không đúng. Nếu Lão Cửu đúng như ta suy nghĩ, như vậy mỗi lần nàng xấu miệng cảm râm không ngừng, chỉ cần ta lơ đi, như vậy thì những lần cãi nhau cũng đều sẽ không có, không phải sao.

Ai, ta thở dài. Kỳ thật bất luận nàng rốt cuộc là như thế nào, qua hai lần nàng làm như vậy, ta cũng nên thấy đủ. Nàng là kim chi ngọc diệp, được ngàn vạn sủng ái, có thể ôm ta lên trên giường ngủ, ta vẫn còn không biết đủ sao.

...

Hôm nay ta chỉ ở Dược Các ngày người nửa ngày, vừa đến buổi chiều, ta liền chạy đến phòng bếp. Ở Phòng bếp, ba năm cái đầu bếp thật vất vả mới có khoảng thời gian nghỉ ngơi, lúc này đang ngồi vây quanh cùng một chỗ cắn hạt dưa, tán gẫu.

Bỗng nhiên thấy ta đến, liền dọa cho bọn họ hết hồn, ánh mắt trợn to như mắt trâu. Ta cũng để mặc bọn họ nhìn, dù sao Phò mã chạy đến phòng bếp, ở cổ đại mà nói ngàn năm cũng không nhất định có thể thấy được một lần.

Trong đó, một người đầu bếp trông hơi lớn tuổi, chung quy cũng đã có kinh nghiệm từng trải, đối nhân xử thế cũng ổn trọng, hơi hơi sững sốt một chút liền lập tức bỏ lại hạt dưa trong tay, vỗ vỗ mấy người vẫn còn bị dọa đứng ngây ngốc một bên, tiến lên vấn an ta.

Ta cũng không có ý định bắt bẻ, tất nhiên là mỉm cười, bỏ qua việc bọn họ chậm trễ một hai giây.

“Buổi tối các người không cần chuẩn bị thức ăn nữa, cứ nghỉ ngơi đi, bản Phò mã muốn tự mình làm vài món cho công chúa.” Ta mỉm cười nói.

Vì công chúa làm vài món ăn, việc này cũng không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào. Hôm nay nếu nghĩ đến công chúa có khả năng cũng là mềm tâm, ta tất nhiên là phải làm chút gì đó để lấy lòng nàng chứ, mà đã là lấy lòng, tất nhiên là phải sử dụng sở trường, mà sở trường tuyệt nhất của ta chính là nấu một bữa cơm nho nhỏ.

Đời trước, cuộc sống của ta, bao gồm ăn, mặc, ở, đi lại toàn dựa vào bản thân mình, nên ta đối với trù nghệ của mình vẫn có chút nắm chắc.

Vốn định mượn phòng bếp để nấu vài món ăn, thật sự chuyện này cũng không phải đại sự gì, nhưng ai biết sau khi ta nói xong, vài đầu bếp kia lại sững sờ ngay tại chỗ, không ai kịp phản ứng, cũng không ai đáp lại lời ta nói.

Cái này cùng với ta nghĩ có chút không khớp.

Ta nghiêng đầu, hỏi bọn hắn: “Không thể sao?”

Đầu bếp lớn tuổi ngay lập tức hoàn thần, gật đầu như già tởm đáp lời: “Có thể, có thể!”

Ta không hiểu ra sao, nhưng cũng không nghĩ nữa, thẳng đến khi cùng bọn họ tiến vào phòng bếp, lúc đầu bếp kia nói cho ta biết một ít kỹ xảo, ta mới từ trong mắt hắn nhìn ra một chút bất khả tư nghị.

Thoáng cái ta đã hiểu, lập tức trong lòng yên lặng nở nụ cười.

Nhìn xem, ta lại quên đây là ở cổ đại, ở gia đình bình thường đều là nữ nhân làm việc nhà, nam nhân quản việc nước. Phò Mã phủ mặc dù không cần nữ nhân làm việc nhà, nam nhân quản việc nước, thế nhưng vẫn coi không được việc nam nhân xuống bếp như vậy.

Người cảm tính có lẽ sẽ cảm thấy Phò mã là một nam nhân tốt, săn sóc công chúa, tự mình xuống bếp. Nhưng người lý tính nếu thấy nhất định sẽ nghĩ tiểu bạch kiểm này thật đúng là không có tiền đồ.

Bất quá ta không thèm để ý nha, tùy hắn nghĩ đi, tùy hắn nghĩ đi.

Sau đó ta thật sự chú tâm nghe, cũng là không cảm thấy khó mấy, chính là cảm thấy cái nồi ở đây thật sự là quá lớn, còn có cái bếp đang đốt củi lửa phía dưới kia cực kỳ không tiện. Đầu bếp dong dài hơn một khắc thời gian, thế này mới nói hết những thứ cần dặn dò.

Ta thấy hắn đã nói xong rồi, lúc này mới hỏi hắn: “Công chúa có đặc biệt thích món nào hay không?”

Đầu bếp vừa nghe, suy tư một lát, mới nói: “Như thế thì không có, bất quá công chúa thích những món có khẩu vị thanh đạm một chút.”

Nga, không ăn cay a. Được được, ta gật gật đầu, trong đầu nghĩ xem nên làm món gì đây.

Bất quá chỉ mấy phút đồng hồ sau, ta kéo khóe miệng, trong lòng đã có thực đơn. Tiểu vương bát đản, xem lão nương hôm nay sẽ như thế nào ra tay tóm lấy dạ dày của ngươi, ta sẽ để cho ngươi thưởng thức, rồi mỗi ngày ngươi đều sẽ nhớ, mỗi ngày đều muốn, mỗi ngày đều cầu lão nương nấu cơm cho ngươi, chờ đến lúc ngươi lại cầu ta, khi đó ta sẽ vung bàn tay lên, quát lớn một tiếng: “Muộn rồi!”

Ta yên lặng ngửa mặt lên trời cười to, đừng nói lão nương nhỏ mọn ghi thù, lão nương cho dù nhỏ mọn ghi thù thì làm sao!

Ta vẫn còn đang ảo tưởng vui vẻ, cho nên lúc làm cơm tất nhiên đều thuận buồm xuôi gió, rửa rau, lật rau... Toàn bộ đều tự ta làm, có thể thấy được lần này ta thành tâm bao nhiêu! Vội vàng bận rộn, thoáng chốc đã đến buổi chiều, ba món một canh mới ra nôi, ngay sau đó chợt nghe thấy Quả Đào tiến đến bẩm báo, công chúa hồi phủ.

Ta gật gật đầu, ý bảo đã biết, sau đó lại gọi vài hạ nhân đang đứng đợi ngoài cửa đến, để bọn họ đem ba món một canh đặt trên khay, theo ta cùng đi đến chính sảnh.

Bước chân của ta rất nhanh, chỉ sợ một đường đi này đồ ăn sẽ lạnh. Khi ta đến chính sảnh, công chúa cũng vừa mới đến, lúc này nàng đang cúi đầu uống trà, vẫn chưa nhìn thấy ta, chờ khi nàng vừa nhắc đầu thấy ta cùng với tư thế của những người liên quan phía sau thì không khỏi ngẩn người.

Bất quá nàng chỉ chớp chớp đôi mắt thâm thúy, cuối cùng cũng không hé răng.

Trong lòng ta một trận cười trộm, tất nhiên biết nàng nhất định sẽ không nghĩ đến những món ăn được mang lên phía sau đúng là tự tay ta làm ra, ta muốn chính là hiệu quả này, tốt nhất trong chốc lát khi nói với nàng sẽ đem nàng dọa cái chết khiếp mới tốt.

“Công chúa sao lần nào cũng đến đều sớm như vậy a.” Ta chỉ nói cho có lệ, hơn nữa lúc ta nói chuyện thì hạ nhân phía sau đã đem đồ ăn dọn lên bàn.

Công chúa không có nhìn ta, mà là nhìn đồ ăn trên bàn, mở miệng nói: “Là người đến quá muộn, có điều hôm nay cũng thật kỳ quái, bản cung còn chưa bảo mang đồ ăn lên.” Nói xong, nàng liền mỉm cười nhìn ta, ánh mắt kia rõ ràng là nói “Ta biết là người đang giả trò, còn không mau chóng nhận tội.”

Thật sự là cái gì cũng đều không thể gạt được nàng, Cửu công chúa này cũng quá không đáng yêu.

Ta bỗng nhiên cảm thấy không thú vị, lập tức giống khí cầu bị rút khí, uể oải nói: “Mấy món này là ta làm.”

22. Chương 22

Công chúa tuy rằng đoán được biến cố hôm nay cùng ta có liên quan, nhưng lại vụn vụn không ngờ tới những món ăn trên bàn này là ta tự mình làm, cho nên nhất thời, trong mắt nàng vẫn là kinh ngạc không nhỏ.

“Người làm?” Công chúa nhìn mấy món ăn tinh xảo trên bàn, ngây người nửa ngày mới mở miệng hỏi ta.

Vừa thấy bộ dáng ngây ngốc này của nàng, ta liền đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Tất nhiên là ta làm.”

“Người.. Tự mình xuống bếp vì bản cung nấu cơm?”

“Làm sao vậy?” Ta hỏi nàng.

Nàng liếc mắt cao thấp đánh giá ta một cái. “Không hạ độc chứ?”

Người muội!!

Câu này của nàng làm cơn tức của ta xông lên đến đỉnh đầu, nhưng nhớ tới mục đích đêm nay, ta lại đem cơn giận áp chế xuống, yên lặng cả buổi, mới tựa tiểu phi tiểu nói: “Ngày thường ta đối đãi người cũng không ác độc như vậy chứ?”

Lời này nói xong, nhưng lại làm cho biểu tình của nàng có một chút không được tự nhiên, quả thật, ta đối nàng cũng không tính là quá kém, nàng nghĩ ta cũng quá nhỏ mọn rồi.

Không khí thoáng chốc có điểm xấu hổ, ta thấy nàng không nói lời nào, cũng không cầm đũa, trong lòng hơi hơi có chút không vui, đồ ăn này đều là một thân ta tự làm, tự chế biến, bận bịu suốt cả một buổi chiều trong bếp, dễ dàng sao, nàng không ăn thì ta ăn, đồ ăn vẫn còn nóng sốt như thế này mà.

“Người rốt cuộc có ăn hay không?” Ta thờ phỉ phỉ hỏi nàng: “Người không ăn ta thì ta ăn trước a.”

“Ăn chứ.” Lão Cửu cười lác đầu, cầm lấy đũa rồi lại ngừng lại, nàng liếc mắt nhìn ta một cái nói: “Bất quá Hiếu Ân không giới thiệu một chút cho bản cung sao? Mấy món này bản cung còn chưa thấy qua mà.”

Sớm nói thôi!

Ta cầm lấy đôi đũa, chỉ vào một đĩa rau xanh mướt nói: “Cần tây xào bách hợp.”

Công chúa kinh ngạc gật đầu, rồi sau đó hỏi ta: “Đây là người tự nghĩ ra? Bản cung vẫn là lần đầu tiên biết bách hợp này cũng có thể làm đồ ăn.”

“Nông cạn quá.” Ta bắt lấy thời cơ, không chút nào keo kiệt bắt đầu cười nhạo nàng, có điều đây cũng là lần đầu tiên, ta nói nàng như vậy mà nàng cũng không cùng ta đấu võ mồm, Lão Cửu như thế không khỏi làm cho ta bực bội, vì thế liền nói tiếp: “Bách hợp không chỉ là hoa, mà còn thường dùng làm thuốc Đông y, có công dụng dưỡng âm nhuận phế, thanh tâm, an thần, thường dùng làm phụ trợ trị liệu cho bệnh bạch cầu, ung thư phổi này nọ...” Vấn đề này vừa được khơi dậy, ta liền chậm rãi mà nói, bệnh nghề nghiệp lại tái phát.

Công chúa vẫn chăm chú nghe, cũng chưa từng đánh gãy lời ta, điều này làm cho ta càng thêm đắc ý, tiếp tục đem những món còn lại nhất nhất đều nói cho nàng.

Đến khi ta nói xong, cũng không thấy công chúa hoàn thần, dường như nàng đang suy nghĩ cái gì. Một lát sau, nàng mới ngẩng đầu nói với ta: “Hiếu Ân nói những thứ này bản cung cũng nghe hiểu một phần, thế nhưng bệnh bạch cầu, ung thư phổi là cái gì? Bản cung mới nghe lần đầu.”

Hồng rồi!

Trong lòng ta kêu lên một tiếng, quả nhiên là ta quá đắc ý quên hình* rồi.

(*Vì đắc ý nên quên đi dáng vẻ vốn có của mình. Ở đây là chỉ thân phận xuyên không của em.)

Ho khan hai tiếng, ta liền giải thích cho có lệ: “Người tất nhiên chưa từng nghe qua, người lại không học y, kiến thức y học là rất nhiều, người sao có thể đều biết được chứ. Trong thế giới này con người chúng ta đều là nhỏ bé, có rất nhiều thứ mà chúng ta không biết.”

Cửu công chúa cười gượng hai tiếng, “Cho tới bây giờ chỉ biết là Hiếu Ân hạ độc hại người, khi nào thì bắt đầu học y cứu người vậy?”

Lão Cửu nhìn ta, nhìn đến trong lòng ta cảm thấy sợ hãi, chuyện này quả nhiên không thể nhiều lời, càng nói càng rơi vào đường cùng. Ta cúi đầu cả buổi, nghĩ muốn trả lời nàng, lại phát hiện căn bản không biết phải nói cái gì. Cũng may Cửu công chúa ‘Thiện giải nhân ý*’ cuối cùng không tiếp tục truy vấn, nhỏ giọng nói: “Dùng bữa đi.” Chuyện này mới xem như trôi qua.

(*am hiểu lòng người; Giải đoán ý người.)

Vừa rồi nhận được giáo huấn nên lúc ăn cơm ta vô cùng im lặng. Không nói lời nào, cũng không ba hoa nữa, chỉ cúi đầu chuyên tâm ăn cơm của mình. Hơn mười lăm phút sau, cơm trong chén đã bị ta ăn sạch sẽ, lại ngẩng đầu vừa vặn thấy công chúa, trong bát nàng còn gần nửa bát cơm, nhưng lại thấy trên bàn, ba món một canh ước chừng ít đi hai ba phần.

Kỳ thật ta làm phân lượng không nhiều lắm, bởi vì dù sao chỉ có đôi ta ăn, nhưng cho dù như vậy, ta cũng thật không ngờ công chúa hôm nay lại ăn nhiều như vậy. Tần suất của hai ta vừa vặn tương phản, ta là ăn ba khẩu cơm mới gấp đồ ăn một lần, còn nàng lại là ăn ba khẩu đồ ăn mới gấp vài hạt cơm, cho nên đại bộ phận đồ ăn trên bàn đều là Lão Cửu ăn.

Nàng có thể cho ta mặt mũi như vậy sao?

Trong lòng ta rất vui vẻ, ngoài miệng hỏi nàng: “Ăn ngon không?”

Nàng chậm rãi nhắm mắt, từng động tác đều lộ vẻ cao quý, chờ ta hỏi xong, ước chừng qua năm sáu giây sau mới nghe nàng nói: “Tạm chấp nhận.”

Ta xuy thanh: “Tạm chấp nhận mà người còn ăn nhiều vậy?”

“Đói.”

Ôi mẹ của ta, ta còn lâu mới tin người, cười hắc hắc, từ từ di chuyển ghế đến bên cạnh nàng, a dua nói: “Tốt xấu gì thì ta cũng đã ở phòng bếp bận biếu suốt cả một buổi chiều, người không biết ánh mắt bọn hạ nhân nhìn ta thành cái gì đâu, cho dù thực sự không thể ăn, người cũng nên khen ta hai câu chứ.”

“Nhìn người làm cái gì? Phò mã vì công chúa nấu cơm là đạo lý hiển nhiên, lần sau nếu bọn chúng còn nhìn người, người cứ móc mắt chúng.”

Những lời của nàng làm ta bỗng chốc hút một ngụm lạnh khí, người nói xem thân là một nữ nhân, tại sao nàng có thể ác độc như vậy? Động một cái liền đòi móc mắt người khác, ta hèn mọn nhìn nàng, nói: “Đó là mạng người đấy, đừng hờ chút là đòi đánh đòi giết, người không sợ ứng báo ứng à.”

Lão Cửu đột nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta, đồ ăn cũng không ăn.

Trong nháy mắt ta liền ngậm miệng không nói nữa, dời đi tầm mắt không nhìn tới nàng. Cô nãi nãi, Lão Cửu cô nãi nãi, hiện tại ta thật sự là nói cũng không dám nói. Giữa lúc ta đang bất mãn, lại nghe Lão Cửu ha ha cười, nói với ta: “Vậy không bằng như vậy, ngày mai bản cung liền phân phó xuống, để Hiếu Ân mỗi ngày đều vì bản cung nấu cơm, nếu ai còn dám dùng ánh mắt kia nhìn người, bản cung sẽ đem bọn họ toàn bộ trục xuất Phò mã phủ, được không?”

Được! Ta vừa lòng gật đầu, đang muốn nói như vậy mới đúng chứ. Lại đột nhiên ý thức được có gì đó sai sai!

Con bà nó, Lão Cửu này nói đi nói lại, cuối cùng lại thành mỗi ngày ta phải xuống bếp nấu cơm cho nàng! Nàng thế nào có thể đem người khác đẩy xuống hố như vậy! Nghĩ đến việc này ta liền không vui, “Như thế nào, đem ta trở thành đầu bếp, người muốn đem đầu bếp nuôi như Phò mã sao?”

“Người cũng nói là bản cung nuôi người, bản cung đã không ngại cực khổ nuôi người hai năm, người ngay cả vì bản cung làm vài bữa cơm cũng không vui sao?”

“Người...”

Người muội a! Lão nương vất vả nấu cơm cho người, không sợ ngạt khói không sợ nóng phồng, bận rộn cả một buổi chiều, cuối cùng trái lại được con bạch nhãn lang* không biết tri ân báo đáp này cắn lại?! Ta phần hận trừng mắt nhìn Lão Cửu, nói thầm nữ nhân này da thịt không có, vóc dáng cũng không, như thế nào lại lợi hại như vậy? Công phu miệng lưỡi kia quả thực cường đại như Transformers**.

(*chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

(**Người máy biến hình. Ai chưa biết thì có thể lên google xem.)

Trong lúc ta đang cúi đầu hờn dỗi thì Lão Cửu đã buông đũa, than dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai của ta nói: “Bản cung no rồi, quả thật không tồi, hôm nay là lần đầu tiên trong hai ba năm qua, bản cung ăn nhiều như vậy.”

Đây là đang khen ngợi ta sao?

Ta nhếch miệng, tinh thần lại phần chấn lên.

Kỳ thật, có đôi khi đến bản thân ta cũng tự cảm thấy ta thực thiện lương, tính cách chòm sao Song Ngư là như thế sao? Tóm lại chính là lòng dạ mềm mại, không thù dai, cho dù cãi nhau lớn như thế nào, chỉ cần người ta cho ta một chút lợi lộc, ta lập tức sẽ bỏ qua chuyện cũ, lại tiếp tục cùng nàng đùa giỡn.

“Nói đi.” Lão Cửu nhấp một ngụm trà, đột nhiên hỏi ta: “Tự mình xuống bếp là có mục đích gì?”

...

Cái gì cũng không thể gạt được Cửu công chúa.

Nhưng thực ra ta chính là muốn để Lão Cửu vạch trần mà, hôm nay nấu cơm cho nàng quả thật là có mục đích, nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi, đến khi thực sự đối mặt ta lại như thế nào cũng không mở miệng được, bây giờ thì tốt rồi, Lão Cửu thay ta mở miệng, vậy thì ta sẽ nương theo lời của nàng.

“Chính là..” Ta nhìn nàng, cười hắc hắc, ngượng ngùng nói: “Muốn nhờ người giúp ta một chuyện.”

Lão Cửu đem chung trà đặt xuống, “Hiếu Ân từ trước đến nay chẳng phải đều không cần sự giúp đỡ từ bản cung sao, hôm nay lại phá lệ như vậy, chắc cũng không phải là việc gì nhỏ đâu nhỉ?”

Ta nghe xong liền vội vàng lắc đầu: “Đối với người mà nói, xác thực không phải là đại sự gì.”

“Vậy sao?” Lão Cửu nhìn ta, nói: “Nói thử xem.”

“Ta không phải là mất trí nhớ sao...” Ta dừng một chút, hít sâu nói tiếp: “Sau đó ta cũng đã quên mất công phu. Giờ ta muốn luyện lại nhưng lại không biết cách, ta đã xem sách rồi nhưng vẫn không hiểu. Ta chỉ có một thân nội lực lại không biết phải vận dụng như thế nào, cho nên mới muốn nhờ người giúp ta, chỉ điểm cho ta một chút.”

Ta nói một hơi xong, trong lòng cũng khẩn trương, chỉ sợ Lão Cửu không đồng ý, cự tuyệt yêu cầu của ta.

Mà Lão Cửu, quả nhiên như ta dự đoán, bày ra khuôn mặt lạnh băng, mặc dù nàng không nói rõ là không đồng ý, nhưng biểu tình như thế cũng có khác gì nói đâu. Thấy dáng vẻ như vậy của nàng, ta nhất thời giống như khí cầu bị rút khí.

Ai ngờ một lát sau, Lão Cửu lại mở miệng, “Bản cung có lợi ích gì?”

23. Chương 23

“VẬY người muốn cái gì a?” Ta thì thào mở miệng: “Ta một nghèo hai trắng, ăn của người mặc của người, thật sự không biết có thể cho người lợi ích gì.”

“CÓ chứ.” Lão Cửu mỉm cười cười “Hiện tại thì có đấy.”

Ta nghi hoặc liếc nhìn nàng một cái, lại phát hiện lúc này trong mắt nàng bắt chợt lóe sáng một cách bất thường, vừa thấy ánh mắt này của nàng, trong lòng ta nháy mắt lộp bộp một cái, xong rồi, lại bị ‘lưu ý’ rồi.

Đáp án cũng không khó đoán, ta vì cầu nàng đã lấy cái gì để lấy lòng nàng? Đúng rồi, chính là trù nghệ của ta.

Ta thở dài một tiếng: “Nói đi, làm cho người bao lâu?”

“Một năm.”

“Một năm?!” Ta bật thốt lên kêu to: “Người điên rồi à!”

Lão Cửu nhướn mày: “Hai năm.”

Ta nhất thời choáng váng, vội vàng xoa tay nói: “Được rồi, một năm thì một năm.” Hảo hán bất cập nhân tiền khuy*, trước cứ đáp ứng nàng, chờ sau khi nàng đã đem những thứ cần thiết dạy cho ta, ta sẽ không làm cho nàng nữa, nàng có thể làm khó dễ được ta sao?

(*Hảo hán không chấp nhất cái bất lợi trước mắt.)

Đang đắc ý, lại nghe Lão Cửu thản nhiên nói: “Hiếu Ân tốt nhất đem tính toán nhỏ nhặt trong lòng đều thu hồi đi, người có thể không tuân thủ hứa hẹn, bản cung cũng có thể xem tâm tình chỉ điểm người, đến lúc đó nếu là tẩu hỏa nhập ma, chết bất đắc kỳ tử cũng đừng trách bản cung.”

Tê...

Tiểu vương bát đản này! Cho dù ta có tính toán, nhiều lắm cũng là không làm cơm thối, nàng ngược lại, trực tiếp chuẩn bị cho ta chết bất đắc kỳ tử. Không có lời, rất không có lời! Lần này, ta cũng không dám tiếp tục ý đồ xấu gì nữa.

Nhiều ngày như vậy, ta coi như nhìn rõ, ta đâu không lại nàng, sâu sắc đâu không lại nàng. Đều nói con người là từ từ mới tiến hóa, mà tại sao ta lại nhìn không ra chứ?! Lão Cửu này nếu dám xuyên đến hiện đại, nhất định chính là một thần đồng a!!

Một nay, ta cũng thực an tâm mà ngủ.

Tuy rằng nói trả công là một năm lao động, nhưng là không phải trả công không, trời sẽ không tuyệt đường sống của ai, đạo lý này ta vẫn hiểu được. Nói chung, nan đề làm ta khốn đốn mấy ngày nay xem như đã được giải quyết, hữu kinh vô hiểm*.

(*Có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm.)

Ngày hôm sau, khi ta thức dậy, thật bất ngờ là công chúa không có tiền cung.

Ta tử tử mở mắt, liền thấy nàng nằm nghiêng ở trên giường, tay phải chống đầu, vẻ mặt ôn nhu nhìn ta.

Sai rồi sai rồi, không phải ôn nhu, là cười ti tiện.

Tất nhiên, ta liền bị dọa đến hoảng hồn, mới sáng sớm mà trái tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Ta tức giận, cũng không muốn cùng nàng cãi nhau, dứt khoát xoay lưng, dự định tiếp tục nằm ỳ dưới sàn.

Nhưng bất quá chỉ vài giây, ta liền nghe thấy động tĩnh Lão Cửu xuống giường đến đây, ngay sau đó, một trận đau nhức từ dưới mông của ta truyền đến.

“Người muội!” Ta trực tiếp bật dậy “Người đập ta làm gì!”

Lão Cửu ngẩn ra, “Bản cung không có muội muội, trái lại có tám tỷ tỷ.”

Được rồi. Được rồi. Ta xoa tay, lười cùng nàng nói lời thừa.

“Người có học công phu hay không?” Lão Cửu từ trên cao nhìn xuống ta. “Mặt trời đã sắp lên cao, bản cung cũng không có thời gian chờ người.”

Ta vừa nghe đến học công phu, lập tức khơi dậy tinh thần, theo phản xạ định đứng dậy, một bên cầm lấy y phục vừa mặc vừa nói: “Tất nhiên là học rồi, bây giờ sẽ học.”

Ta xoay xoay hai ba cái liền đem y phục mặc xong, lại phát hiện Lão Cửu vẫn mặc một thân trung y nhàn nhã, cái này không khỏi làm ta có chút nghi hoặc, “Người không thay quần áo sao?”

“Không cần.” Lão Cửu lại bắt đầu uống trà, “Cũng không phải bản cung học công phu.”

“Người không học nhưng người cũng phải dạy ta nha, chẳng lẽ người muốn mặc trung y đi ra bên ngoài dạy ta công phu sao?”

“Ai nói phải đi bên ngoài?” Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Người ngoại trừ có một thân nội lực, thì cũng không khác gì người mới bắt đầu. Người mới học công phu, người có biết đều phải luyện cái gì không?”

Ta ngẩng đầu, cố gắng nhớ lại, tất nhiên là nhớ lại nội dung trên phim truyền hình mà đời trước ta vẫn thường xem rồi, nhập môn công phu là luyện... “Đứng trung bình tấn?” Ta không xác định trả lời.

“Chính là trung bình tấn.”

“Cho nên người cũng muốn ta đứng trung bình tấn?”

“Vậy chứ người muốn sao?” Công chúa hỏi lại ta: “Chẳng lẽ người muốn mới bắt đầu thì học về sự tích khai thiên lập địa sao?”

Được rồi được rồi, dụng nhân bất nghi*, ta đã để cho Lão Cửu dạy ta công phu, thì không nên hoài nghi phương pháp dạy của nàng, “Ta phải đứng bao lâu?”

(* Đây là một câu nói nổi tiếng của Tào Tháo. Đầy đủ là: Nghi nhân bất dùng, dụng nhân bất nghi: Không tin thì không dùng, đã dùng là phải tin.)

“Đứng đến khi người chuẩn bị cơm cho bản cung mới thôi.”

Cái gì?! Ta nhìn Lão Cửu, biểu tình giống như ăn phải ớt, nàng có biết hiện tại mới mấy giờ hay không? Hiện tại nhiều là mười giờ sáng, thế nhưng thời gian ta nấu cơm cho nàng là lúc chạng vạng, khoảng thời gian cách nhau cũng phải sáu bảy tiếng!

“Người đùa ta đấy à!” Ngữ khí của ta lộ ra tức giận.

Ai ngờ Lão Cửu lại thản nhiên quét mắt nhìn ta một cái, nhẹ nhàng nói: “Có học hay không?”

Bốn chữ này của nàng, có thể nói là lộ ra coi thường không thèm che đậy, vốn là ta nên tức giận, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy có thể là ta đã hiểu lầm nàng. Nàng là công chúa, ngạo khí trong cốt tủy nhất định sẽ không cho phép nàng sử dụng thủ đoạn hèn hạ, nàng nếu muốn chinh ta, nhất định sẽ quang minh chính đại, chỉ vào người của ta nói ‘Ta muốn chinh người’.

Xem ra là ta lòng dạ tiểu nhân.

Ta tự giễu cười cười, gờ lên song chướng bắt đầu đứng trung bình tấn, trong lòng nói không phải chỉ là sáu bảy tiếng thôi sao, lúc đi học quân sự ta cũng đã đứng sáu bảy tiếng mà, không ăn được khổ trong khổ, sao có thể thành vi nhân thượng nhân*?

(*ngặt đắc khổ trung khổ phương vi nhân thượng nhân : Chịu được cái khổ cùng cực thì mới là kẻ vượt trên mọi người.)

Bất quá sau đó, ta phát hiện ta nghĩ cũng quá dễ dàng!

Đứng trung bình tấn còn khó hơn đứng trong quân đội cả trăm lần! Phía dưới chân thì không nói, tuy rằng cơ thể đã dần dần mất cảm giác, nhưng tư thế vẫn có thể duy trì, chỉ là thân trên, hai cánh tay của ta, bất tri bất giác đã bắt đầu từ từ hạ xuống.

Lão Cửu ở bên cạnh ta thì nhàn nhã tự tại, nàng nằm trên thẳng y*, tay trái cầm sách, tay phải cầm nho, ăn thật tiêu sái! Hơn nữa ta phát hiện nàng còn có thể nhất tâm nhị dụng**, nhìn sách mà cũng có thể

đồng thời quan sát tư thế của ta, hai tay của ta chỉ cần có xu thế hạ xuống, nàng sẽ lập tức cầm lên một trái nho, ‘Véo’ một cái bắn vào cánh tay của ta.

(*ghế nằm hoặc ghế dựa.)

(**là thể hiện của việc phân chia ý thức thành 2, có suy nghĩ và cảm nhận hoàn toàn tách biệt với nhau. Ví dụ như 1 tay vẽ tròn 1 tay vẽ vuông.)

Người dùng nghĩ đó chỉ là trái nho, sờ nhẹ liền chảy ra nước, lúc nàng dùng nó làm đạn chính là dùng nội lực a, uy lực kia quả thực không thua gì uy lực của đạn cung[1]!

Một hai tiếng trôi qua, trên cánh tay của ta tất cả đều là chi chít hồng ấn, nhưng lại dính toàn nước nho, ghê tởm muốn chết.

Cứ như vậy đến tận buổi chiều, ta cũng không biết bản thân làm thế nào có thể trụ được đến giờ, chờ Lão Cửu vừa nói: “Hôm nay đến đây thôi.” Thì giây tiếp theo, ta lập tức liền xụi lơ nằm vật ra đất, lúc này trên mặt đất vẫn còn tàn tích của cái đồng đạn nho của Lão Cửu lúc này, nhưng ta cũng không quan tâm nữa, dù sao đã nằm rồi, ta cũng không muốn đứng dậy nữa.

Nhưng Lão Cửu cũng chỉ dung túng ta từng ấy thời gian, sau đó nàng sẽ không khách khí đứng dậy đứng bên cạnh vừa lấy chân đạp ta vừa nói: “Đứng lên.”

Ta vốn định xua tay bảo nàng tìm chỗ nào mát mẻ rồi ngồi đó chơi đi, thế nhưng ta cố gắng hai ba lần, vẫn không có một chút cảm giác là tay của ta còn tồn tại, đây là tất nhiên. Ta từ từ nhắm hai mắt, giống như người sắp chết nói với nàng: “Để ta nghỉ một lát, người tự chơi đùa một mình đi.”

“Đứng lên.” Lão Cửu giống như không nghe thấy, lại tiếp tục đạp ta: “Đứng lên đi nấu cơm, bản cung đói bụng.”

Mẹ của ta a!

Ta đều khóc không ra nước mắt!

Trong lòng kêu khổ thấu trời, nhưng bên ngoài ta lại vẫn không nhúc nhích tí nào, Lão Cửu thấy ta giả trò chơi xấu, cũng không đạp ta nữa, nàng lại quay lại ngồi trên ghế, ánh mắt giống như sắp ăn thịt ta vậy, “Đếm tới ba, nếu người không đứng dậy, ngoại trừ trung bình tấn, bản cung sẽ không dạy người thêm gì nữa.”

“Một... Hai...”

Người giỏi!! Ta nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người sang hướng khác âm thầm đưa ngón giữa với nàng.

Cũng không biết ta vật vã bao lâu, lúc này mới lung lay đứng dậy, cúi đầu, giống như xác chết lết tới trù phòng. Cả một đường đi, ta không ngã sắp xuống thật sự là vạn hạnh trung bất hạnh*. Thật sự không có nói quá, bây giờ ta đã không còn cảm giác được tứ chi của ta đang ở đâu nữa rồi.

(*Điều may mắn trong xui xẻo.)

Đứng hẳn người trong trù phòng, ta cũng không có tâm tình chuẩn bị cái gì ba món một canh cho nàng. Đúng, ta là ngay cả đồ ăn cũng không muốn nấu nữa. Cứ ngây ngây ngốc ngốc ở trù phòng nửa giờ, ta lại kéo cơ thể không phải là của mình, cùng hạ nhân lê lết tới chính sảnh.

Tâm tình công chúa dường như rất tốt, khi thấy ta tiến vào vẻ mặt phúc hắc cười tủm tỉm. Nhưng, sau khi nàng nhìn thấy bữa tối mà ta mất nửa giờ để chuẩn bị kia, sắc mặt nháy mắt lãnh đạm xuống, biến hóa còn nhanh hơn lật sách.

“Đây là cái gì?” Lão Cửu nhìn thứ đã có chút biến thành màu đen trong cái đĩa trước mặt, hỏi ta. Ta uể oải, lẩm bẩm nói: “Cơm xào chứ gì. Cơm xào Thái Hoàng[2].”

“Người bảo bản cung ăn cái này?” Nàng chỉ vào đĩa cơm xào, mặt biến đen đến sắp thành than. “Người dám lấy thứ này đến cho có lệ với bản cung?”

[1] Đạn cung: Là một loại Cung cánh “cong đơn”, có hai sợi giây kết lại buộc hai đầu nối liền với một miếng da trâu ở chính giữa, dùng để bắn đạn sỏi & đá, đạn chì, đạn bi đất sét nung, đạn bi thủy tinh hoặc đạn bi sắt thép, thường dùng để săn bắn nhưng cũng được dùng trong chiến trận.

Mọi người cứ tưởng tượng đến cái ná dùng để bắn chim á, rồi bỏ cái thân hình chữ Y ra, thế vào hình dạng cong của cây cung là ra nó đó. =))))

[2] Có lẽ là cơm xào kiểu Thái.

24. Chương 24

“Ai có lệ người?” Ta lặng lẽ lắc đầu, yếu xìu nói: “Ta còn dám có lệ với người sao?”

Đã được diện kiến qua trình độ hung tàn của Lão Cửu, nếu ta còn dám làm qua loa với nàng, đó mới thật sự là muốn chết. Ta cố nâng cao tinh thần, chỉ vào đĩa cơm xào kia giới thiệu: “Người đừng nhìn vẻ ngoài nó khó coi mà xem thường, ăn rất ngon đấy.”

Thấy nàng vẫn không tin, ta liền lập tức cầm thìa múc một thìa đầy cho vào miệng, vừa ăn còn vừa làm ra biểu tình ‘Đây đúng là nhân gian mỹ vị’. Kỳ thật ta cũng không có lừa nàng, ta quả thật cảm thấy hôm nay cơm xào này ăn đặc biệt ngon, có lẽ là do ta quá đói đi, hiện tại chỉ sợ cho ta cái bánh bao, ta cũng có thể đem nó trở thành cao lương mỹ vị mà thưởng thức.

Mặc dù Lão Cửu vẫn là bộ dạng ngờ vực, nhưng cuối cùng cũng vẫn cầm lấy đũa, đôi đũa vừa hạ xuống, kết quả chỉ gấp hai ba hạt cơm bỏ vào miệng. Cũng may là ta không có trứng, nếu không thế nào cũng phải đau chết mất thôi*.

(*Trong câu này có 2 từ ‘trúng’ và ‘đau’. Từ gốc là [][Trúng đau]đây là từ chỉ trạng thái rất bối rối lúng túng khi gặp một việc bất ngờ, cũng để hình dung trạng thái bất đắc dĩ. Và từ này là dùng cho nam. Ý ẻm là Cửu nhi lúc hạ đũa thì khí thế như vậy mà đến khi gấp cơm thì chỉ có mấy hạt thôi á. Cũng may ẻm là nữ nhân nếu không là ‘thốn’ chết rồi =))))).)

Dù vậy, ta vẫn trưng ra vẻ mặt chân thành hỏi nàng: “Hương vị thế nào?”

Lão Cửu tinh tế thưởng thức nửa ngày, mới lẩm bẩm nói: “Cũng không phải là không thể chấp nhận.”

“Ăn rất ngon được không!” Ta vô cùng khó chịu.

Lão Cửu lại gấp một đũa cơm, ăn xong mới nói: “Là người quá đói bụng.”

“Vậy người còn ăn làm gì?!”

Vốn nghĩ khi nói xong lời này, Lão Cửu kiêu ngạo nhất định sẽ lập tức bỏ đũa xuống, thốt lên ‘Không ăn nữa.’ Nhưng ai ngờ kết quả lại hoàn toàn khác xa những gì ta nghĩ, Lão Cửu chẳng những không có không ăn, trái lại còn đổi đũa thành thìa, một thìa kia vừa hạ xuống, mặc dù không nhiều như ta lúc này, thế nhưng này giờ nàng cũng đã ăn hai ba đũa rồi!

Nữ nhân này! Vừa nói cơm của ta cơm không thể ăn, giờ còn ăn ngon như vậy! Xem ra nói nữ nhân đều là khẩu thị tâm phi những lời này không sai một chút nào, nhưng Lão Cửu, lại có bao nhiêu việc là đối với ta khẩu thị tâm phi đây?

Trong lòng ta bỗng nhiên xao động, nói thầm tại sao ta lại nghĩ đến mấy chuyện này chứ? Nàng khẩu thị tâm phi thì có liên quan gì đến ta? Tức giận liếc mắt Lão Cửu một cái, lại phát hiện đĩa cơm rang vừa rồi vẫn còn đầy mà chỉ mới vài giây đã mất một phần ba!

Khóc ròn! Người muội! Cơm xào của ta!!

Ta cũng không dám miên man suy nghĩ nữa, cầm lấy thìa bắt đầu liềm mạp ăn cơm, vừa ăn vừa uất ức muốn chết, rõ ràng người mà cả ngày nay chưa được ăn cơm là ta có được không, Lão Cửu cả ngày nằm ở trên ghế ần ỉu, an nhàn không biết là bao nhiêu! Ta tiêu hao thể lực cả một ngày, cuối cùng tiểu vương bát đản này còn muốn cùng ta cướp miếng ăn.

Vốn nghĩ buổi tối Lão Cửu sẽ không ăn bao nhiêu, kết quả lần này ta đã tính sai rồi, ta sợ rằng buổi tối sẽ đói bụng cho nên phải liều mạng ăn. Lão Cửu thấy ta ăn cơm giống như đã bị bỏ đói mười năm, dần dần cũng bắt đầu không hài lòng, nằng vừa ăn vừa trừng mắt với ta, ánh mắt kia sắc bén đến mức giống như hận không thể đem ta bán chết.

Ta cũng làm như không phát hiện ra điều đó, tiếp tục vùi đầu ăn, ai ngờ Lão Cửu lại thi triển công phu, cầm thìa ngăn cản thìa của ta, không cho ta tiếp tục ăn! Chết tiệt! Ta hết sức nổi cáu, lúc này thực hận không thể một chưởng đánh chết nằng!

“Người có biết xấu hổ hay không!” Miệng ta vẫn còn đầy cơm, nên lời nói có chút không rõ mắng nằng: “Người đường đường là công chúa, nhưng lại cướp miếng ăn của ta!”

Lão Cửu không nhanh không chậm tiếp tục ăn cơm xào, cả nửa ngày mới nhẹ phiêu ra một câu: “Không có nga, đồ ăn là Hiếu Ân làm cho bản cung, không nên nói ngược nha.”

“Người cũng nói là ta làm cho người, ta vất vả đứng trung bình tấn cả một ngày mệt gần chết mà còn phải nấu cơm cho người, người trái lại, đã ăn cơm ta làm còn không cho ta ăn, người sao có thể ác độc như vậy? Sao có thể vô lương tâm như vậy?!” Đặt mạnh cái thìa xuống bàn một cái, xem như là thật sự muốn cùng nằng tuyên chiến, Cửu công chúa này thật khinh người quá đáng.

Lão Cửu vẫn bất vi sở động, nhàn nhã tiếp tục ăn cơm xào.

Ta nhất thời cảm thấy nằng đúng là không còn thuốc chữa nữa rồi, tiểu hồn đản này quả thực chính là một ả ác ma, giờ phút này ta thật hy vọng, Lão Cửu nếu có một phần thiện giải nhân ý như của Bát công chúa thì thật tốt, ta cũng không có hy vọng xa vời rằng sau khi ta đã bận bịu suốt một ngày thì nằng sẽ vì ta mà bưng trà rót nước, nhưng tối thiểu cũng không cần cướp miếng ăn của ta chứ!

Chờ thêm một lúc lâu sau, tiểu hồn đản này cũng đặt thìa xuống.

Nằng nhìn ta chăm chú, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp, ta mặc dù nổi giận, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên nhìn ra có chỗ gì đó không đúng. Nằng không giống như muốn phát hỏa, mà là có một cổ... Một cổ...

Ai, ta cũng không biết phải hình dung như thế nào.

Khi ta vẫn đang không hiểu ra sao thì Lão Cửu lại nhàn nhạt mở miệng, thanh âm không có một chút độ ấm như trước kia: “Bản cung cùng người tranh đoạt, người sẽ không cướp về sao? Hôm nay người là ở trong phủ, nhưng đến một ngày nào đó gặp kẻ địch, người cũng muốn nổi giận đùng đùng rồi tranh luận cùng hắn à? E rằng chỉ có bản cung mới nhàn hạ thoải mái nghe người dong dài, người khác sẽ không như vậy đâu. Nếu có kẻ uy hiếp đến người, người nên phản kích, cho dù người đánh không lại hắn, thì cũng phải dùng trí.”

Nằng nói xong, từ tốn lấy khăn xoa xoa miệng, đứng dậy nói: “Xem ra một ngày này đứng trung bình tấn là đúng không rồi, ngày mai tiếp tục đứng đi, chờ khi nào người có thể ở trên bàn này đoạt lấy thức ăn từ tay bản cung, bản cung sẽ dạy người cái khác.”

Ta ngây ngốc đứng ngay tại chỗ, cả người hóa đá.

Ban đêm, ta trần trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Nghĩ đều không nghĩ ra cái gì, có điều thái độ đã nghiêm chỉnh hơn rất nhiều, những lời công chúa nói với ta đêm qua làm ta biết rằng nằng là thật tâm chỉ dạy cho ta, ta cầu nằng lâu như thế, không phải là vì kết quả hôm nay sao? Một khi đã như vậy, ta lại có gì lý do còn không thật sự học tập, còn suy đoán cái gì?

Huống hồ, cho dù mệt thì mệt, nhưng chưa bao giờ nằng kêu ta đi chết đi.

...

Hôm nay Lão Cửu vào cung, ta vẫn như cũ đứng trung bình tấn, bất quá là nằng lại để lại một tên hạ nhân ở một bên giám sát ta. Nếu đặt vào ngày hôm qua, ta nhất định sẽ lười biếng, nhưng hôm nay không giống, ta hiểu được công phu này là ta học cho bản thân chứ không phải vì ai khác, cho nên ta vô cùng chăm chỉ học.

Vốn nghĩ hôm nay nhất định sẽ càng mệt hơn so với hôm qua, thế nhưng lại dần dần phát hiện thoải mái rất nhiều, hơn nữa thời gian càng lâu, tâm càng yên tĩnh. Cũng không biết thật sự là như vậy, hay là do ảnh hưởng tâm lý, nhưng nói tóm lại là không xấu.

Giữa trưa ta một mình dùng ngọc thiện*, định dùng xong sẽ tiếp tục đứng trung bình tấn, vừa muốn bắt đầu, đã thấy hạ nhân mang hai thùng nước ra, ta hơi bực bội, không biết hẳn muốn làm gì.

(*Bữa trưa.)

“Cái này là để làm gì?” Ta hỏi hạ nhân kia.

Hạ nhân đó vẫn an xong liền cúi đầu nói: “Công chúa trước khi tiến cung đã phân phó nô tài, nói nếu đến buổi trưa mà Phò mã gia chưa từng lười biếng, buổi chiều sẽ lại thêm hai thùng nước treo trên cánh tay, nếu buổi chiều cũng có thể hoàn thành đầy đủ, chờ đến chạng vạng khi công chúa hồi phủ sẽ có thưởng.”

Thưởng?

Khóe miệng không tự giác thoáng cong lên, nàng có thể thưởng cái gì cho ta? Không có tai họa thì ta đã hạnh phúc lắm rồi.

Có điều nói thật, ta đúng là có tò mò.

Ta cười gật đầu, tất nhiên rất vui vẻ: “Được!” Ta nói với hạ nhân kia: “Đến đây đi.”

Nô tài cẩn thận đem thùng nước treo trên cánh tay ta, xong lại đi qua một bên đứng.

Giữa trưa là thời điểm nóng nhất trong ngày, mùa này mặc dù nhiệt độ không cao, nhưng ánh nắng gay gắt này cũng phơi ta đến đầu choáng mắt hoa, bây giờ trên người ta mồ hôi chảy cứ như hệ thống cung cấp nước, cả người đều ảm ướt.

Trong lúc ta sắp chịu không nổi thì đã thấy Quả Đào vô cùng lo lắng từ nơi khác chạy tới, trong tay còn bưng một chung trà, không biết là muốn làm gì. Quả Đào dừng ở trước mặt ta, đưa ta chung trà, nói: “Trời rất nóng, ta đã pha cho ngài một chung trà thanh nhiệt giải nóng, còn có thêm băng* nữa!”

(*Là nước đá đó. Minh nghĩ thời người xưa có lẽ cũng chưa biết nước đá đâu nên để nguyên là ‘Băng’ luôn.)

Cái gì? Thêm băng? Ta vừa nghe liền cảm thấy mừng rỡ, Quả Đào này hôm nay thật là quá tuyệt vời, tại sao lại có thể biết ta sắp chịu không nổi, còn cố ý tìm cho ta khối băng để giải nhiệt vậy.

Ta vô cùng cao hứng, định đặt hai cái thùng nước trên tay xuống, hảo hảo hưởng thụ một chút trà ướp lạnh này, ai ngờ Quả Đào thấy động tác của ta, liền thốt ra: “Đừng đừng đừng!”

Ta hơi bực bội, “Làm sao vậy?”

Quả Đào nhỏ giọng nói: “Công chúa đã căn dặn, bảo ngài phải giữ nguyên tư thế này để uống, nếu đặt thùng nước xuống thì sẽ không cho ngài uống nữa.”

Lại là... Công chúa?

“Nàng đã trở lại?” Dứt lời, ta bắt đầu nhìn xung quanh.

“Không có.” Quả Đào nói: “Là mới lúc này, người trong phủ đã chạy đến nói cho ta biết, công chúa nói ngày nắng, sợ ngài chịu không được khí nóng, cho nên sai ta pha cho ngài một ly trà, khối băng vẫn là đặc biệt đem từ trong cung ra.”

Nghe Quả Đào nói như vậy, không hiểu sao trong lòng ta lại giống như được bôi một tầng mật, có một chút ngọt, một chút ấm áp.

“Gia?” Quả Đào thấy ta ngẩn ngơ, vội hỏi: “Ngài uống nhanh đi, trời hôm nay vẫn còn chưa nóng lắm đâu, cũng không biết công chúa như thế nào làm ra được băng, dù sao nhất định cũng không dễ dàng, ngài đừng để nó tan hết.”

“Ân!” Ta lên tiếng, ngưỡng cổ để Quả Đào uy ta uống.

Nói thật, tư thế này uống trà thật sự là không dễ dàng, nhưng tại sao, lúc này tâm tình của ta lại vô cùng tốt, đừng nói là bảo ta vừa nâng hai thùng nước vừa uống, cho dù là bảo ta vừa trồng cây chuối vừa uống, ta cũng nguyện ý.

Một chung trà kia, thật sự là mát lạnh đến tận trong tâm.

- RB

25. Chương 25

Không biết là do chung trà giải nóng kia quả thật có tác dụng hay do tâm lý, tóm lại từ sau khi ta uống chung trà kia, mặc dù mặt trời đã ngay đỉnh đầu nhưng ta cũng không còn cảm thấy nóng nữa, vài canh giờ trôi qua cũng cảm thấy nhanh như mới một khắc đồng hồ.

Đảo mắt, Lão Cửu đã trở lại.

Nàng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, quả thực làm ta cả kinh, hai cánh tay không khỏi run lên làm nước trong thùng rơi ra một bãi. Ta hận a, trong lòng nghĩ thâm kiên trì đến cả ngày cũng không đổ một giọt nước, giờ thì xong rồi, phần thưởng ta tâm tâm niệm niệm phỏng chừng cũng đi theo đám nước này rồi. Vì thế lửa giận lập tức bùng lên, quay đầu đối với hạ nhân đứng một bên kia bắt đầu quát lớn: “Công chúa đến tại sao người lại không thông báo!”

Hạ nhân kia nghe thấy ta rống giận như vậy liền run rẩy, cạnh một tiếng quỳ xuống, ta đang muốn tiếp tục mắng hấn, lại nghe Lão Cửu chậm rì rì mở miệng nói: “Đồ chính là đồ, còn trách người khác làm chi, là bản cung bảo hấn không cần thông báo, như thế nào, người cũng muốn mắng bản cung sao?”

Ta lén lút phiên một cái bạch nhãn, cảm phần bất bình.

Liên hợp cùng hạ nhân khi dễ ta, nàng biết rõ là ta không dám mắng nàng mà.

Lão Cửu lại nói: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi.”

Ta nghe vậy, lúc này mới buông hai thùng nước xuống, sau đó bắt đầu lắc lắc thân mình vận động để lưu thông máu. Đến khi làm xong hết thấy, lại phát hiện hạ nhân kia vẫn còn quỳ trên mặt đất không có đứng dậy, ta cũng hiểu được là do bản thân mình kiếm chuyện, vì thế liền khoát tay áo: “Đứng lên đi.”

Hạ nhân kia vội vàng tạ ơn rồi nhanh chóng đứng dậy tránh qua một bên, sau đó ta quay lại nhìn Lão Cửu, trong lúc nhất thời ta cũng không biết phải cùng Lão Cửu nói cái gì. Kỳ thật nếu theo như bình thường, đôi ta khẳng định sẽ như khắc tinh tranh cãi không ngừng, nhưng nàng hôm nay...

Lúc này tâm tình của ta cũng không biết phải hình dung như thế nào, nói tóm lại sự chuyển biến trong nhất thời này, làm ta có chút xấu hổ.

Nhưng thật ra là Lão Cửu, buổi chiều sau khi vừa làm một chuyện thiện nhân giải ý xong nhưng lại tuyệt như không biết, biểu tình trên mặt vẫn không khác gì thường ngày, vẫn là ngạo mạn như vậy, tựa như không đem bất luận kẻ nào để vào mắt.

Nhìn nàng như vậy, trong nhất thời ta lại có chút dao động, đáy lòng giống như có một thanh âm đang thì thào tự nói, người không coi ai ra gì như Lão Cửu, nhưng lại có thể đem người phúng trong lòng bàn tay che chở, người lại có tài đức gì chứ?

Đúng rồi, ta có tài đức gì đâu? Lúc vừa mới đến đây vẫn còn chưa rõ lắm tình hình, nhưng hiện tại so cùng người khác, ta không đọc đủ thứ thi thư, cũng không hùng tài vĩ lược, thậm chí ngay cả công phu cũng chỉ bằng người mới nhập môn. Thứ duy nhất có thể đưa ra chỉ có bộ dáng này, thế nhưng ta còn là nữ tử ra vẻ nam tử, vẻ mặt giống tiểu bạch kiểm.

Ai, thở dài trong lòng, nam tử trên thế gian quỳ gối dưới váy Lão Cửu không biết có bao nhiêu, thế nhưng cố tình nàng lại chọn ta làm Phò mã. Tất cả những chuyện này, đến tột cùng là ông trời có mắt hay là tạo hóa trêu người đây.

Ta đứng ngốc cả nửa ngày, Lão Cửu đứng trước mặt ta cũng nghi hoặc không thôi, nàng giơ tay lắc lắc ở trước mặt ta, nhẹ giọng nói: “Choáng váng sao?”

Ta phục hồi tinh thần lại, đáy lòng bật cười, không phải chính là choáng váng sao.

“Hôm nay người muốn ăn cái gì?” Hiếm khi ngữ khí của ta tốt như vậy.

Dường như Lão Cửu cũng bị ngữ khí này của ta làm kinh ngạc, ánh mắt khó tin nhìn ta nửa ngày cũng chưa mở miệng nói chuyện.

“Người cũng choáng váng rồi sao?” Ta trả thù tính mở miệng.

“Người mới choáng váng.” Lão Cửu lập tức xoay người, đưa lưng về phía ta.

Ta cười to, tổng cảm thấy hôm nay Lão Cửu đặc biệt đáng yêu.

“Có điều hôm nay không cần người nấu cơm nữa.” Lão Cửu lại nói.

Ta hơi khó hiểu, vội hỏi nàng vì cái gì.

“Không phải nói nếu hôm nay biểu hiện tốt thì sẽ thưởng cho người sao, phần thưởng chính là hôm nay không cần người phải nấu cơm.” Bất quá sau khi nói xong lời này, nàng lại đột nhiên nói: “Nhưng chỉ có một lần, thưởng cho cũng chỉ có một lần như vậy.”

...

1 năm 365 ngày, ta sẽ phải nấu cơm 364 ngày?! Điều này sao có thể?

“Lỡ như xuất hiện tình huống đặc biệt thì sao?” Ta hỏi nàng. “Lỡ như người vào cung rồi về trễ, hoặc là buổi tối không ở trong phủ thì sao? Chẳng lẽ người không có trong phủ, ta vẫn phải nấu cơm cho người sao?”

“Yên tâm!” Lão Cửu xoay người lại vỗ vỗ vai của ta, hai mắt phiếm tinh quang: “Hiếu Ân nấu cơm, cho dù bản cung ở ngàn dặm xa xôi, cũng nhất định sẽ tranh thủ trở về đúng giờ để hưởng dụng.”

Người... Cái đĩa ham ăn này...

Sau đó, đôi ta liền tách ra, nàng đi nơi nào ta không biết, còn ta thì đi tắm rửa một phen, tẩy sạch một thân mồ hôi dơ bẩn cả ngày, thay vào một bộ xiêm y sạch sẽ. Sau khi làm xong hết thấy thì trở lại chính sảnh, công chúa đã ngồi trước bàn gỗ tử đàn, hơn nữa trên bàn đã được đặt đầy đồ ăn phong phú.

Nước miếng của ta cũng sắp chảy hết ra rồi, cũng không quan tâm gì nữa, vừa nói với công chúa câu ‘ta ăn trước’ xong liền cầm lấy chiếc đĩa giống như cuồng phong càn quét mọi thứ trên bàn ăn. Nhưng ăn ăn ăn một hồi, lại cảm giác có chút không đúng, cảnh tượng hôm nay hình như có chút quen quen, hơn nữa quen thuộc giống như chuyện phát sinh mấy ngày trước.

Ta vừa nâng mắt liền biết không đúng chỗ nào, “Người như thế nào không ăn?” Ta cau mày, thật sự là không có thói quen bị người khác nhìn chằm chằm lúc ta ăn cơm.

Tay phải Lão Cửu chống đầu, vẻ mặt lười biếng, chăm chú nhìn ta vài giây, sau đó mới mở miệng: “Bảo trì thân hình.”

Phốc...

Một miệng cơm của ta thiếu chút nữa phun lên mặt nàng rồi!

Nữ nhân này, thật đúng là làm ta không còn lời nào để nói. Nhưng nghĩ một chút, nàng như vậy không phải là khẳng định trừ nghệ của ta đấy chứ? Nếu là như thế này, lỡ như một ngày kia ta không còn ở đây, nàng có thể đói chết hay không đây?

Nhưng thật sự có một ngày ta không còn ở đây nữa sao?

Lắc đầu, nhất định là sẽ không.

Nhưng mấy năm sau khi ta nhớ lại ý nghĩ này, tối đa cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dài, chúng ta không thể thay đổi số mệnh, cũng không linh ngộ được thiên cơ, sự tình thật sự trở thành sự thật, ta cũng chỉ có thể

cảm thán thế gian này nếu có thuốc hối hận thì tốt rồi, nếu có, ta nhất định sẽ không giống như bây giờ, cho dù phải vì nàng làm thêm nhiều bữa cơm hơn nữa ta cũng nguyện ý.

Sau khi ta đã ăn xong buồng dưa xuống, nhìn thoáng qua Lão Cửu, nàng vẫn là một bộ dáng lười biếng như vậy. Nhưng không biết tại sao, thấy nàng như thế ta lại có một loại cảm giác nàng lúc này thật phờ phạc, không có sức sống.

Người thiện lương như ta, trong lòng tất nhiên sẽ có chút không thoải mái: “Hay là ta đi nấu cho người bát cháo hay gì đó đi?”

Vừa nghe thấy lời này của ta, trong mắt Lão Cửu lập tức phóng ra một đạo hào quang, nhưng nàng che dấu cực nhanh, nháy mắt liền khôi phục lại bộ dáng vừa rồi, hữu khí vô lực nói: “Quên đi, bản cung đã nói hôm nay miễn cho người.”

Giả bộ! Người còn giả bộ!

Ta cắn răng, vốn nghĩ rằng người đã không cần bậc thang này, vậy ta sẽ thuận theo ý tứ của người. Nhưng cố tình tiểu vương bát đản này thấy ta không nói gì nữa, đôi mắt kia cứ nhìn ta chăm chú. Bị ánh mắt đáng thương như vậy nhìn đến làm ta cảm thấy nổi hết cả da gà.

Ta chính là hận cực sự thiện lương lúc này của ta a.

“Không có gì đáng ngại, một bát cháo thôi mà, cũng không mất bao nhiêu thời gian đâu.” Trời biết lời này của ta có bao nhiêu trái lương tâm a!

“Thực sẽ không đáng ngại?”

“Không ngại.”

“Ai.” Lão Cửu thở dài một tiếng “Nếu Hiếu Ân đã muốn vì bản cung xuống bếp, vậy thì bản cung sẽ ăn hai bát.”

Người muội a!!

Lúc này ta thật muốn đâm đầu vô tường chết quách cho rồi, rõ ràng người giả bộ đáng thương là nàng! Rõ ràng muốn ăn cháo cũng là nàng! Vì cái gì nghe xong lại giống như là ta nịnh hót vợ vàng nấu cháo đáng cho nàng vậy!

Cuối cùng, ngày hôm nay ta vẫn không tránh khỏi vận mệnh nấu cơm cho công chúa.

Một năm này, ta rõ ràng không phải chỉ cần nấu cơm 364 ngày thôi sao?! Vì cái gì đã được miễn cho rồi mà kết quả vẫn là phải nấu cơm 365 ngày!!

Ta hận a! Tự làm tự chịu a!

...

Ngày lại ngày trôi qua, dần dần, khí trời cũng bắt đầu ấm lên. Lúc này cách thời gian đi Nam hạ ngày càng gần, mà mấy ngày gần đây, mỗi ngày Lão Cửu đều đi đi về về trong cung như con thoi, ta cũng thấy kì quái, công chúa đã xuất giá rồi chẳng lẽ mỗi ngày đều phải chạy vào cung sao? Dem chuyện này hỏi Quả Đào, lại biết được lúc trước công chúa một tháng mới hồi cung như vậy một lần, vậy mà trong một tháng thời gian này, Lão Cửu quả thực đem số lần tiến cung trong hai ba năm đều dùng.

Nàng nhất định sẽ không phải là đột nhiên đổi tính, biết phải làm tròn đạo hiếu đấy chứ? Ta đoán tám phần chắc là vì chuyện Nam hạ, nghĩ thâm trong lòng xem ra nàng thật đúng là không muốn đi, ngày ngày tiến cung cũng là để tìm phụ hoàng của nàng những nhẽo kiên quyết không đi đây mà.

Mà trong khoản thời gian này, công phu của ta vì đã được khắc khổ luyện tập mỗi ngày mà đột nhiên tăng mạnh.

Nếu là lúc trước, người ở trong phủ sẽ thường xuyên thấy ta cùng công chúa dùng võ mồm để công kích đối phương. Nhưng bây giờ đôi ta dĩ nhiên từ động khẩu chuyển sang động thủ. Hai ta chuyển biến như vậy, nhưng chịu tội cũng chỉ có hạ nhân, hôm nay bổ hư cây, ngày mai lại đục cái hố trên mặt đất, những thứ này nhìn mãi cũng quen mắt.

Thậm chí có lúc, khi ta đi ngang qua trong viện còn có thể nghe thấy bọn nha hoàn bà tám cùng nhau nghị luận ‘Nhìn Công chúa và Phò mã gia bây giờ lại nhớ tới bộ dáng lúc đầu của hai người a’.

Ban đầu? Đúng rồi, chắc hẳn ban đầu cũng không khác bây giờ là bao, công chúa đối với ta vẫn như trước chiêu chiêu bắt lưu đường sống, mà ta... Sợ là sẽ không dễ khi dễ giống tên Hiếu Ân tiền nhiệm như vậy.

Người xem ra chính là như vậy, khi không có công phu thì sợ công chúa, sợ phải chết, giờ có công phu rồi, tâm lý cũng kiên cường hơn.@D

26. Chương 26

Hôm nay, Bát công chúa lại tới quý phủ, vốn ta không muốn đi, nhưng lại không thể, làm nhị đương gia của Phò mã phủ, theo lý ta phải nên đi gặp. Huống hồ trước khi ta đi đã nghe Quả Đào nói, Bát công chúa nói tới nói lui vẫn là muốn đến tìm ta tán gẫu, hài tử ba tuổi đều có thể nghe ra ý bên trong.

Trong lòng ta cả kinh, vội hỏi công chúa có phản ứng gì?

Quả Đào nói công chúa diện vô biểu tình, nhưng Quả Đào đơn thuần đến ngốc nghếch thì làm sao có thể nhìn thấu Lão Cửu? Trên đường đi đến ta liên tục cảm thán, nói thầm trong lòng buổi tối xác định chắc chắn lại là một trận ác liệt phải đánh nữa đây.

Đến chính sảnh, nhìn thấy vẻ mặt Bát công chúa đều là vui vẻ đến nở hoa.

Ta vội vàng liếc mắt nhìn nàng một cái, lại nhanh chóng đem ánh mắt chuyển hướng đến Lão Cửu, lại vừa vặn gặp phải ánh mắt nàng, đôi ta bốn mắt nhìn nhau, ngoài mặt đều không thể hiện gì, nhưng ta biết nàng nhất định đang nổi giận.

Thở dài trong lòng, như thế nào lại xui xẻo như vậy. Rõ ràng là không liên quan đến ta, tại sao lỗi đều chạy đến trên người của ta chứ.

Nhưng xuất phát từ quy củ, ta vẫn tránh đi ánh mắt Lão Cửu, xoay người đi về phía Bát công chúa chấp tay thi lễ vấn an. Bát công chúa ý cười trong suốt, liên tục bảo ta miễn lễ, thanh âm mềm nhẹ, ngọt đến sắp chảy nước.

Ta hơi hơi cười nhẹ, cũng không dám nhìn nàng nữa, trực tiếp ngồi vào một bên, cũng không nói một câu.

Lúc sau, Bát công chúa và Lão Cửu hàn huyên hồi lâu, tất cả đều là chuyện Nam hạ, ta cũng không biết phải nói gì, vì thế chỉ phải cụp mắt uống trà.

Đang lúc hai nàng đang tán gẫu hăng say thì Bát công chúa lại đột nhiên hỏi ta một câu: “Hiếu Ân, hành lý của người đã thu thập xong hết chưa?”

“Bát tỷ!” Lão Cửu lập tức mở miệng cắt ngang, hơi hơi nhíu mi.

Sự việc bất thành linh này, thật làm cho ta như lọt vào trong sương mù, “Hành lý gì?”

Lần này đến phiên Bát công chúa kinh ngạc, nàng chớp chớp mắt nhìn ta, lại quay lại nhìn Lão Cửu, lúc này mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì, sau đó nàng lấy khăn che miệng cười, nói với Lão Cửu: “Tiểu Cửu, trong hồ lô này của người là chứa cái gì đây?”

Lão Cửu xoay đầu qua một bên, “Không liên quan đến Bát tỷ.”

“Được rồi được rồi.” Bát công chúa cười xoa tay. “Là chuyện nhà các người, bản cung cũng sẽ không quản. Nhưng tiểu Cửu này, Nam hạ không tới vài ngày nữa là sẽ xuất phát, người sớm muộn gì cũng phải nói cho Hiếu Ân biết, không phải sao, nếu như lúc trước ngày ngày đều tiến cung cầu phụ hoàng, vậy hôm nay lại tính làm gì đây?”

Nếu nói Lão Cửu vừa rồi là diện vô biểu tình thì lúc này ta đã thấy nàng đã có chút cực kỳ tức giận: “Đã nói không phải là chuyện của Bát tỷ, Bát tỷ vẫn nên quan tâm chuyện nhà mình đi. Nghe nói lần này phụ hoàng vẫn chưa đồng ý cho Bát Phò mã cùng đi Nam hạ, cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, Bát tỷ còn không mau hỏi Phò mã phủ cùng Bát Phò mã hảo hảo triển miên thêm vài ngày đi chứ.”

Chỉ thấy Bát công chúa nhẹ nhàng cười một chút, ánh mắt lộ ra ánh sáng khác thường: “Cái này không cần làm phiền muội muội quan tâm, một đường Nam hạ này cho dù không có Bát Phò mã, bản cung cũng cảm thấy được nhất định sẽ rất thú vị, người nói phải không Hiếu Ân?”

Chuyện này liên quan gì đến ta?

Ta chớp chớp ánh mắt, có chút luống cuống. Nhưng cũng không dám không hồi đáp câu hỏi của Bát công chúa, cho nên chỉ phải cười cười đáp lại.

Ta thấy việc này cũng chỉ đơn thuần là vì lễ phép, cũng không có gì quan trọng. Ai ngờ, ngay sau đó Lão Cửu liền cạnh một cái đứng lên. Ta cùng Bát công chúa đều nghi hoặc nhìn nàng, mà nàng thì đã trở lại bộ dáng vân đạm phong khinh, sau đó quét mắt nhìn ta một cái, lúc này mới đem ánh mắt chuyển hướng Bát công chúa nói: “Bản cung mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi, Bát tỷ cứ tự nhiên đi.”

Nói xong, nàng cũng không chờ Bát công chúa phản ứng, liền phát tay áo rời đi.

Trong chốc lát, chính sảnh lớn như vậy chỉ còn ta cùng với Bát công chúa và vài nha hoàn, cái này thật sự làm cho ta không được tự nhiên. Ta ngậy ngốc cười với Bát công chúa, nhưng một chút đề tài cũng không có, tình huống này có biết bao nhiêu xấu hổ.

Nhưng thật ra Bát công chúa tùy ý rất nhanh, vẻ mặt tươi cười uống trà, đến khi uống xong một chén, nàng liền ngồi thẳng thân thể, đem ánh mắt chuyển đến ta. Ta thấy rất rõ, trong ánh mắt kia rõ ràng lộ ra ý tứ khác.

Chỉ là ta không biết là cái gì thôi.

Bất quá không lâu sau, Bát công chúa cũng tự nói ra: “Vừa rồi bản cung nói nhiều như vậy, không lẽ Hiếu Ân không có cái gì muốn hỏi bản cung sao? Là người thật sự không biết, hay là căn bản là không cần biết đây?”

Trong lòng ta bật cười, ta cũng không có tâm cơ như tên Hiếu Ân tiền nhiệm như vậy. Nhưng nói không biết cũng quả thực quá coi thường ta, chuyện lúc này Bát công chúa nói, tên ngốc đều có thể tìm ra điểm không thích hợp, ta lại như thế nào có thể không tìm thấy, ta vẫn chưa hỏi, chính là không tìm được cơ hội thích hợp thôi.

“Nếu Bát công chúa hỏi, Hiếu Ân sẽ hỏi một câu, tất cả những việc này là xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Cửu đối với chuyện Nam hạ là nói với người như thế nào?”

Nói như thế nào? Ta chính là cả đời không thể quên được nàng đã đùa giỡn ta như thế nào.

Nghĩ đến chuyện này ta liền khó chịu, vì thế thản nhiên nói: “Công chúa nói thân thể ta không tốt, không thích hợp lặn lội đường xa, cho nên lần Nam hạ này cũng không mang ta cùng đi.”

Bát công chúa gật gật đầu, một bộ thì ra là thế.

“Hôm nay theo như lời của Bát công chúa, xem ra sự tình cũng không phải như vậy, thứ lỗi cho Hiếu Ân ngu dốt, đoán không ra biến cố trong đó.” Ta nho nhã lễ độ, tận khả năng lớn nhất bảo trì khoảng cách cùng Bát công chúa.

Bát công chúa làm như không thấy, nghịch ngợm hướng ta chớp chớp mắt, rồi sau đó mới nói: “Bản cung cũng không biết trong hồ lô của tiểu Cửu là bán cái gì, có điều một lần tình cờ bản cung tiến cung để thỉnh an phụ hoàng thì đã gặp tiểu Cửu, lúc đó muội ấy đang cùng phụ hoàng nói chuyện Nam hạ, người đoán thử xem muội ấy đã nói gì?”

Ta dùng ánh mắt hỏi nàng.

Bát công chúa suy nghĩ một chút rồi cười cười, dường như tâm tình vô cùng tốt, rốt cuộc lại xì một tiếng bật cười, “Lúc đó muội ấy đang cầu phụ hoàng, nói là muốn cùng đi Nam hạ, phụ hoàng tất nhiên không đồng ý, đây là phải cải trang vì hành cũng không phải là đi chơi, mang theo tiểu tử tổng này đi cùng không phải sẽ nháo đến long trời lở đất sao. Bản cung lúc ấy còn hơi bực mình, tiểu Cửu này lần trước còn nói chết sống không đi, tại sao thoáng cái liền thay đổi quê.”

Cái gì? Cầu Hoàng Thượng muốn đi Nam hạ? Điều này sao có thể? Lúc này, bên tai ta toàn quanh quẩn những lời Lão Cửu đã nói với ta.

-- Đáng tiếc, đây không phải là việc bản cung có thể quyết định được, nếu bản cung có thể quyết định, cho dù Hiếu Ân có trăm muốn ngàn muốn, thì bản cung cũng tuyệt đối không đồng ý!--

-- Trong mắt người bên ngoài, bao gồm cả phụ hoàng, người là cái ma ốm, phụ hoàng đi Nam hạ cũng không phải đi chơi, tất nhiên sẽ không mang theo người.--

“Công chúa đã nói như thế nào với Hoàng Thượng?” Ta vẫn còn cảm thấy rất mơ hồ, suy nghĩ cũng không thông, đi cầu Hoàng Thượng, việc này một chút không giống tác phong của Lão Cửu.

“Cụ thể như thế nào bản cung cũng không rõ lắm, tóm lại đoạn thời gian này, muội ấy thường xuyên vào cung chính là vì việc này. Nếu trong lòng người còn nghi vấn thì có thể tự đi hỏi muội ấy.” Bát công chúa miễn cưỡng liếc nhìn ta một chút, sau đó đứng lên. “Bất quá lần này bản cung cũng xem như báo được thù, nha đầu tiểu Cửu kia chỉ sợ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến bản cung sẽ nói việc này cho người. Bản cung đi trước, xem ra tại Phò mã phủ này càng ngày càng không được hoan nghênh rồi.”

Bát công chúa đi rồi, ta cũng không có đứng dậy tiễn, thậm chí ngay cả nàng đi khi nào cũng không biết. Ta ngồi yên ở chính sảnh, mãi cho đến chạng vạng mới đi đến trừu phòng chuẩn bị bữa tối cho công chúa.

Trong lúc đấy, ta vẫn cứ ngơ ngác ngác, trong đầu ta suy nghĩ rất nhiều lại không biết đến tột cùng là suy nghĩ cái gì. Có thể đi Nam hạ là điều mà ta vô cùng mơ ước, tất nhiên là tốt, thế nhưng ta không biết đi Nam hạ như thế nào sẽ liên quan đến nhiều việc như vậy?

Lão Cửu đi cầu Hoàng Thượng, người như nàng cũng sẽ sử dụng chiêu thức nhõng nhẽo làm nũng sao? Kiêu ngạo của nàng cho phép nàng làm như vậy sao? Mặc dù người nọ là phụ hoàng của nàng, là thân sinh dưỡng dục nàng, ta vẫn không hề tưởng tượng được người như nàng làm sao có thể đi làm nũng, đi cầu người.

Nàng từng nói nàng không muốn đi, mà ta một chút cũng không nhìn ra nàng làm sao lại muốn đi. Nam hạ lặn lội đường xa, tuy nói ăn ở đều là tốt nhất, nhưng thủy chung vẫn kém trong hoàng thành. Cửu công chúa yêu nhất là sạch sẽ, ghét tranh cãi âm ỉ, như vậy nàng từ bỏ hoàng thành chuyển sang đi Nam hạ, là vì ta sao?

Thế nhưng lúc trước sao nàng lại nói những lời kia? Thậm chí mấy ngày trước nàng cũng chưa từng nói ra, nói cho ta biết ta cũng đi cùng. Là muốn cho ta kinh hỉ sao? Hay là nàng muốn đem sự tình làm thành thiên y vô phòng*, không cho ta đoán được, cũng không cho ta biết nàng ở sau lưng yên lặng làm tất cả những việc này.

(*áo trời không vết vá, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở)

Nàng đến tột cùng có bao nhiêu đáng về đây chứ? Vì sao ta lại nhìn không thấu?

Tiểu Cửu...

_se}

27. Chương 27

Ta càng nghĩ càng xa, ở trừu phòng loay hoay mãi cũng không biết đến tột cùng là đang làm những gì, tóm lại chỉ là vài món nho nhỏ. Nêm nếm một lúc, không phải mặn thì chính là nhạt nhẽo. Nhưng cuối cùng cũng có thể nuốt được, ta nhú mày, trong lòng có chút bực bội, tại sao cứ đụng phải chuyện của tiểu vương bát đản kia thì trong lòng ta cứ không yên như vậy chứ.

Thế nhưng suy nghĩ cả buổi, cũng không thể tìm ra được nguyên do.

Thời điểm bước ra khỏi trừu phòng, những hạ nhân đứng ngoài cửa muốn bước đến giúp ta cầm lấy thức ăn liền bị ta xua tay cự tuyệt, lúc này đầu óc ta lại bắt đầu mơ hồ, cũng không quên được ánh mắt Lão Cửu nhìn ta lúc buổi chiều, ta cũng không muốn ngày ngày cùng nàng đánh nhau, tất nhiên phải có thành ý chịu đòn nhận tội.

Một đường bước nhanh đến chính sảnh, lại phát hiện Lão Cửu đã không còn ngồi ở trước bàn gỗ tử đàn như lúc trước, trong lòng bỗng dưng cảm thấy nao nao, nhưng lại chợt nhớ lúc này chắc là nàng vẫn còn đang ở trong phòng. Sợ đồ ăn sẽ bị nguội, ta lại lập tức chạy đến tầm cung, công chúa quả thực ở trong này.

Nàng lúc này vẫn đang nằm trên thang y*, ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà không biết đang suy nghĩ cái gì, đến khi ta đi vào, trong nháy mắt nàng liền đem ánh mắt chuyển đến trên người ta, chỉ trong một chớp như vậy, ánh mắt đó từ trống rỗng liền chuyển thành đề phòng.

(*Ghế nằm.)

Ta đứng ngay tại chỗ không biết làm sao, vốn là taa một lòng chỉ nghĩ đến đồ ăn sẽ lạnh, nên cũng không gõ cửa mà liền trực tiếp bước vào, lại không ngờ rằng sẽ nhìn thấy được loại biểu tình này của Lão Cửu.

Đôi mắt trống rỗng, vẻ mặt cô đơn, tựa như có chuyện đặc biệt bi thương.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc để ta nghĩ nhiều, vừa thấy dáng vẻ muốn đánh nhau của Lão Cửu, cả người ta liền hoảng sợ. “Ta đã làm xong bữa tối cho ngươi rồi.” Ta cười cười mở lời, nghĩ rằng Lão Cửu sẽ không xuất thủ đánh khuôn mặt tươi cười của ta đâu.

“Đặt xuống.” Lão Cửu dời tầm mắt.

Hai chữ này nàng nói ra, làm cho ta cảm thấy nếu lúc này đặt một chậu nước ấm trước mặt nàng, chậu nước kia sẽ lập tức đóng băng.

Có điều, mặc dù giọng nàng lạnh nhạt, nhưng ta nghe xong trong lòng vẫn là có chút thở phào nhẹ nhõm, tối thiểu nàng không có trực tiếp bảo ta đi ra ngoài, đúng không? Ta gật gật đầu, đem bữa tối đặt trên bàn, sau đó cũng ngồi xuống đợi nàng đi đến cùng nhau dùng bữa.

Nhưng qua gần mười phút đồng hồ, lại chưa thấy Lão Cửu có ý định muốn ăn cơm. Ta có chút ngồi không yên, liền mở miệng nói: “Ăn cơm đi, nguội rồi ăn sẽ không ngon nữa.” Vốn hôm nay làm đồ ăn cũng đã đủ khó ăn rồi, nếu còn để nguội sẽ càng khó nuốt hơn.

Lão Cửu lại dời ánh mắt đến trên người ta, nói: “Ngươi ăn đi, bản cung không đói bụng.”

“Không được, trong thời hạn một năm này ngươi đều phải ăn cơm đúng hạn, nếu không ta sẽ không làm nữa.” Ta lập tức bác bỏ.

“Ngươi không làm bản cung liền không dạy ngươi.”

“Không dạy thì không dạy, dù sao những thứ cơ bản ta đều đã nắm được rồi.”

Lão Cửu không nói gì, nhưng ta rõ ràng thấy quai hàm của nàng cử động, hình như nàng đang cực kỳ giận dữ.

Lòng ta liền dao động, nhớ tới những lời hôm nay Bát công chúa đã nói, bỏ đi bỏ đi, nàng chỉ là một đứa nhỏ còn chưa mọc đủ lông, so đo với nàng làm cái quái gì. “Được rồi được rồi, cho dù ta đã làm sai cái gì, cơm thì lúc nào cũng phải ăn, coi như nể mặt ta cực khổ cả buổi chiều, ăn hai miếng được không?”

Nói xong ta liền hối hận, ta biết rõ nàng ấy sẽ không đến ăn đâu.

Quả nhiên, qua sau một lúc lâu cũng không thấy nàng có chút động tĩnh, ta thở dài, cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn một mình. Nhưng ai ngờ đồ ăn còn chưa vào tới miệng, Lão Cửu liền phốc một cái ngồi trước mặt ta, động tác kia quá nhanh, quả thực chỉ lóe lên một cái.

Ta hết sức kinh ngạc, ngay cả miệng đều quên khép lại.

Lão Cửu trừng mắt liếc ta, cầm lấy đôi đũa rồi nói: “Bản cung cũng sẽ không vì ngươi mà để bản thân phải đói bụng.” Dứt lời, liền bắt đầu ăn.

Khóe miệng ta bắt đầu kéo ra một chút ý cười, Cửu công chúa khẩu thị tâm phi này.

“Tại sao đồ ăn lại mặn như vậy.” Lão Cửu cau mày, cổ nén nửa ngày vẫn là phải phun ra.

Tất nhiên là ta biết đồ ăn hôm nay mùi vị không tốt, cho nên cũng không tỏ vẻ gì, chính là chỉ chỉ một đĩa đồ ăn khác nói với nàng: “Ngươi ăn món này đi, món này không mặn.”

Vì thế Lão Cửu lại đổi sang đĩa kia, lần này nàng không phun ra, có điều sắc mặt cũng không tốt cho lắm, sau khi đã nuốt vào mới nói với ta: “Một chút mùi vị cũng không có.” Dứt lời nàng nhìn ta không chuyển mắt, vẻ mặt hồ nghi: “Không yên lòng sao? Đang nghĩ cái gì?”

Tất nhiên là không thể nói cho nàng là ta đang suy nghĩ về những điều hôm nay Bát công chúa đã nói với ta, cho nên chỉ đành nói ‘không có gì’.

Lão Cửu không tin, tựa tiểu phi tiểu hỏi ta: “Chính là nghĩ đến Bát tỷ sao? Buổi chiều hai người cùng nhau tán gẫu rất vui vẻ mà?”

Trong lòng ta cả kinh, không phải vì Lão Cửu đoán trúng tâm sự của ta, mà là biểu tình kia của nàng, nhìn thế nào lại giống tiểu nữ nhân đang ghen như thế. Nhưng tại sao lại là ghen? Nàng cũng không thích ta, ghen cái gì chứ?

Chữ ‘Thích’ này vừa xuất hiện, trong lòng ta đột nhiên lộ bộp một cái, toàn bộ đầu óc liền mơ màng.

Nàng nên thích ta sao...

“Tại sao không trả lời, linh hồn nhỏ bé vẫn còn ở chỗ Bát tỷ chưa trở về sao?” Ngữ khí của Lão Cửu càng lạnh hơn.

Mà ta lúc này cũng không cách nào quan tâm nhiều như vậy. “Người vì cái gì phải làm như vậy?” Ta hỏi nàng. “Rõ ràng không muốn đi Nam hạ, vì cái gì phải ngày ngày tiến cung cầu phụ hoàng người?”

“Người...” Lão Cửu giật mình, nhưng cũng lập tức phản ứng lại: “Là Bát tỷ nói với người sao?”

Đúng vậy đúng vậy, nàng rõ ràng đã biết, vì sao lại còn muốn hỏi ta.

Lão Cửu thấy ta không đáp lại, cũng không mở miệng, nàng còn có thể nói như thế nào? Sự thật quả thật như thế, nàng không muốn đi Nam hạ, lại ngày ngày đi cầu Hoàng Thượng, không phải vì Doãn Hiếu Ân ta thì là vì ai?

Trong chốc lát bầu không khí bắt đầu yên tĩnh lại vừa xấu hổ.

Ta muốn hỏi nàng, hỏi nàng có phải thích ta hay không, nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn chậm chạp không mở miệng được. Ta là một người hiện đại, không có tư tưởng phong kiến, đối với việc này cũng không để ý nhiều, chính là cảm thấy nếu thích một người, dù là nam hay nữ cũng đều tốt. Nhưng Lão Cửu thì khác, nàng là người cổ đại, tư tưởng cũng không cởi mở như ta, nàng sẽ không để ý nhân luân* thích ta sao?

(*luân lý làm người thời xưa.)

Ta sợ ta lại tự mình đa tình.

Lúc này, Lão Cửu lại đột nhiên mở miệng: “Đi cầu phụ hoàng thì sao, đây là chuyện của bản cung.”

Còn cứng rắn cãi lại sao.

“Tại sao không liên quan đến ta, ta là Phò mã của người, là người một nhà! Hôm nay nếu Bát công chúa không nói với ta, ta vẫn còn chẳng hay biết gì, cuối cùng là người đang nghĩ cái gì vậy? Thật sự muốn đợi đến lúc xuất phát đi Nam hạ mới nói với ta sao?”

Lão Cửu dường như cũng tức giận, đột nhiên đứng dậy vỗ bàn một cái, liền chỉ vào người ta nói, “Bát tỷ Bát tỷ, hôm nay ta sẽ đánh người bay ra khỏi Phò mã phủ, cho người đi tìm Bát tỷ của người đi!” Nói xong, nàng đem cái bàn hất sang một bên, ngay sau đó một chưởng hướng ta đánh tới.

Từ lúc nàng đứng lên là ta đã có phòng bị, cho nên một chưởng này của nàng bị ta tránh được, chỉ là ta hôm nay bản không muốn đánh nhau, nhưng như thế nào còn chưa nói xong mà đã động thủ thế chứ. Ta nhú mày, cũng không đánh trả, chỉ tiếp tục né tránh chiêu thức của nàng.

Xem ra là nàng thật sự nổi giận, xuống tay không lưu tình chút nào, cũng may trong thời gian này ta rất chăm chỉ luyện công nên hơn mười mấy hai mươi chiêu vẫn có thể đỡ được. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp nha, bộ dạng nàng thế này, nếu thật sự đánh trúng ta dù chỉ một chưởng thôi cũng đủ đem ta đánh tới tàn phế a.

Việc này thật sự là phiền chết mất, ta lại không có sai tại sao lại muốn đánh ta chứ? Không được, nói cái gì cũng không thể hững một chương này được, ta ngưng thần một lát, nàng lại tiếp tục xuất ra hai chiêu, đợi đến khi ta tìm được chỗ sơ hở, tay phải liền giương lên, một mảng bột phấn liền bay đến trên người Lão Cửu.

Từ lúc này đến giờ ta vẫn chưa ra tay lần nào nên Lão Cửu căn bản không có phòng bị, vì thế khi ta vừa xuất thủ nàng nhất thời cũng không tránh kịp. Tức thì nàng cũng dừng lại, nhưng không tới một hai giây sau, bàn tay kia của nàng bắt đầu cào đến trên người.

“Người dùng độc?” Lão Cửu trừng mắt nhìn ta, vừa gãi vừa nói: “Người đã nói người sẽ không dùng độc với bản cung!”

Cái đó cũng không phải là ta nói.

“Ta mất trí nhớ.” Ta chỉ có thể giải thích với nàng như thế.

“Thuốc giải!” Lão Cửu hung tợn lấy tay phải chỉ vào người của ta, tay trái vẫn như cũ tiếp tục gãi.

Nàng nhất định không biết khuôn mặt nàng lúc này có bao nhiêu dọa người, ta nào dám đưa nàng thuốc giải chứ, chờ khi nàng đã giải độc rồi còn không bằng một chương đánh chết ta mới là lạ! Thế nhưng ta cũng không thể để mặc cho nàng cứ tiếp tục cào gãi như vậy a, phần ngứa kia là ta đặc biệt điều chế, nếu không có thuốc giải nàng nhất định sẽ cào đến đem một tầng da cào xuống mới thôi.

Nhìn nàng như vậy, ta cũng thật sự không đành lòng. “Ta đưa thuốc giải cho người, người đừng tiếp tục đánh ta nữa, được không?”

Lão Cửu nhú mày, vẻ mặt tức giận: “Thuốc giải bản cung không cần! Bản cung cũng không tin chỉ một chút phần ngứa này có thể làm được gì bản cung!”

L

28. Chương 28

Cửu công chúa này, thật không biết trong đầu nàng đến tột cùng đang nghĩ cái gì, nói một câu nhẹ nhàng thì sẽ chết người sao.

Ta thở dài, còn có thể làm gì nàng đây? Chẳng lẽ thực sự lãnh nhãn bàng quan nhìn nàng gãi đến tróc da hay sao? “Người đừng gãi, phần ngứa này càng gãi sẽ càng ngứa, ta đưa thuốc giải cho người, người đi tắm một cái là được rồi.”

Lão Cửu vẫn trừng mắt nhìn ta, vẻ mặt khó chịu, lại vẫn thấp giọng nói: “Không cần!”

Cô nàng này không phải là muốn chết sao, ta cũng bắt đầu tức giận, quả thực cảm thấy người này không thể nói lý, không lẽ là công chúa thì lúc nào cũng phải ôm khư khư cái ngạo khí công chúa hay sao? Chịu xuống nước một chút thì sẽ lấy mạng của nàng à? Được! Để ta chống mắt lên xem nàng có thể kiên trì đến khi nào.

Ta đi đến chỗ bàn trà ngồi đợi, khắp nơi trên mặt đất đều là thức ăn lúc này bị hất đổ, ngoài cửa còn có rất nhiều đầu người đang di chuyển, đều là những hạ nhân đứng đợi bên ngoài, nhưng chưa được truyền gọi nên một đám đều đứng ở cửa không dám tiến vào. Tình huống này ta cũng không phải mới thấy lần đầu tiên, cho nên cũng liền tùy ý bọn họ.

Lúc này công chúa coi như trấn tĩnh, cũng không có lẩn lộn dưới đất, bất quá ta cảm thấy cũng đã sắp quá giới hạn của nàng rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, hiển nhiên đã rất ngứa rồi.

Ta lại mềm lòng, thật sự không đành lòng nhìn dáng vẻ như thế của nàng. Ngẫm lại cũng kỳ quái, bình thường nàng đối xử với ta độc ác như thế, rõ ràng lúc này ta nên bỏ đá xuống giếng mới phải, nhưng vì sao lại có loại cảm giác đau lòng chứ.

Rối rắm như thế gần một phút đồng hồ, công chúa lại vẫn không mở miệng đòi thuốc giải, đến khi nhìn lại nàng, ý thức của nàng đã sắp không duy trì được nữa, bạch thông ngọc chỉ* càng gãi càng dữ dội.

(*Bàn tay đẹp như ngọc.)

Lòng ta ngay lập tức cả kinh, cũng không quan tâm gì nữa, tiến lên một phen ôm lấy Lão Cửu tung cửa chạy ra ngoài.

Nàng nếu già đến làm sẹo, sao này giải độc rồi còn không đánh chết ta sao!

Bên ngoài, đán hạ nhân đều cẩn thận nghe ngóng tình hình, vừa thấy cửa lớn đột ngột mở ra, một đám đều sợ tới mức quỳ xuống đất, ta cũng không quản được nhiều như vậy, vừa chạy vừa kêu: “Nhanh đi chuẩn bị nước ấm!”

Đám hạ nhân nghe thấy tiếng hét của ta, lúc này mới hồi thần, giống như bị điên chạy nhanh đi chuẩn bị nước.

Nơi tắm rửa cách tắm cung cũng không tính là quá xa, giờ phút này ta ôm công chúa, vận khởi nội lực, một đường chạy đi cũng dễ dàng hơn. Dem công chúa đặt xuống ghế trước, sau đó lại xoay người chạy ra ngoài giúp bọn nha hoàn mang nước đổ vào mộc dũng. Có sự giúp sức của ta, bất quá chỉ một lát, nước ấm cũng đã chuẩn bị tốt. Làm xong hết thấy, ta thấy bọn nha hoàn cũng không có ý lui ra, vì thế hướng các nàng xua tay nói: “Các người lui xuống trước đi, có việc gì ta sẽ gọi.”

Sắc mặt bọn nha hoàn có chút khó xử, xoay đầu nhìn nhau, có lẽ là bọn họ cảm thấy chưa bao giờ gặp qua Phò mã gia “mở cửa” như vậy. Lúc này ta cũng đang sốt ruột, nên cũng lười cùng các nàng giải thích, thấy các nàng một chút năng lực quan sát làm việc cũng không có liền không khỏi tức giận: “Còn thất thần làm gì, đi ra!”

Thế này bọn nha hoàn mới kinh sợ cúi đầu “Vâng” một tiếng rồi lần lượt đi ra ngoài.

Đợi cánh cửa vừa đóng lại, ta xoay người hai bước đến bên người công chúa, thuận thực giúp công chúa thoát ngoại sam, sau đó là trung y, sau đó...

Chính là không biết vì cái gì, quần áo Lão Cửu càng ít, ta lại càng thấy nóng, đồng thời còn có cảm giác miệng khô lưỡi khô. Đến khi toàn thân Lão Cửu chỉ còn cái yếm cùng tiết khô, cả người ta lại càng có chút xu hướng ngu đi.

Thân là một người hiện đại, ta có thể rõ ràng hiểu được cảm giác bây giờ là gì.

Ta mạnh mẽ lắc đầu, làm cho chính mình bình tĩnh, bình tĩnh, lại bình tĩnh, bây giờ là thời khắc mấu chốt, cũng không phải là lúc để nghĩ bậy a. Bất quá tuy là nghĩ như vậy, nhưng tay của ta lại không nghe theo sự điều khiển, không cử động được.

Ta sợ sau khi ta thấy ‘thứ không nên thấy’ thì sẽ lập tức ngất xỉu mất.

Mặc dù ngôn ngữ có khoa trương một chút, nhưng ta là sợ thật a.

Rối rắm hết lần này đến lần khác, cuối cùng ta vẫn cắn răng một cái, ngoan tâm, đem Lão Cửu bóc sạch sành sanh, sau đó ném vào trong nước. Lúc này, ta dĩ nhiên đã cảm thấy nóng đến đòi mạng, cả người đều sắp sôi trào rồi.

Tay ta run run đem thuốc giải lấy ra, mở nắp, sau đó đổ vào trong nước, một bên cầm bố khăn, nhắm mắt lại bắt đầu chà sát trên người Lão Cửu. Tuy rằng chưa từng mở mắt, nhưng nơi tay ta chạm đến đều có thể rõ ràng cảm nhận được đường cong quyến rũ của Lão Cửu.

Trời ạ, máu mũi của ta sắp phun ra rồi.

Nhưng dù ta suy nghĩ thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nghĩ thầm mặc dù đời trước ta chưa từng thích qua nam nhân nào, nhưng cũng chưa từng có ý với nữ nhân, tại sao đời này lại có thể có phản ứng với nữ nhân, lại còn là nữ nhân luôn luôn ức hiếp ta nữa chứ.

Ta vô cùng phiền muộn, trong lòng nghĩ đến chuyện này, cảm xúc cũng dần dần lắng xuống.

...

Ta mở mắt, vừa vận liền cùng Lão Cửu bốn mắt nhìn nhau. “A!” Ta liền hét to một tiếng, lần này thật dọa ta không nhẹ.

Nàng.. Tại sao nàng lại tỉnh nhanh như vậy? Vừa rồi không phải vẫn còn mơ mơ màng màng sao!

“Ta... Ta cái gì cũng chưa thấy!” Ta vội vã xoay người quăng bố khăn, lắc mạnh hai tay phủ nhận. Nhưng dù là như thế, ta vẫn có cảm giác mồ hôi lạnh sau lưng đang đổ ào ào như thác. Ta có thể tưởng tượng được ánh mắt Lão Cửu lúc này có bao nhiêu dọa người, nàng nhất định rất muốn đem ta giết chết.

Bây giờ ta từng giờ từng phút đều đề phòng, chỉ sợ đột nhiên sẽ bị đánh một chưởng sau lưng.

Nhưng một hai phút trôi qua cũng không thấy có chuyện gì, lập tức trong lòng liền có chút nghi hoặc, nghĩ thầm không lẽ vừa rồi là ta hoa mắt? Nhưng sao có thể như thế được? Ta cũng chưa có già đến mức mắt mờ lú lẫn. Chẳng lẽ... Là sau khi Lão Cửu vừa rồi trừng ta liếc mắt một cái, ngay sau đó lại tiếp tục hôn mê rồi? Nghĩ lại cũng rất có khả năng, nếu không thì tại sao bây giờ ta vẫn bình an vô sự?

Ôm suy nghĩ này, ta hít sâu một cái, lại cực độ cẩn thận xoay người sang chỗ khác một chút, chính là thân thể còn chưa xoay xong, cả người cũng đã cương cứng một chỗ. Đúng rồi, Lão Cửu làm sao lại ngắt đi chứ, nàng giờ phút này đang im lặng ngồi trong mộc dũng, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm ta đến mức khiến cả người ta phát run.

“Ta...”

“Hiếu Ân đã nhìn đủ?” Lão Cửu tựa tiểu phi tiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ ửng, cũng không biết là vì xấu hổ hay là vì nóng.

Mà ta làm sao bận tâm được nhiều như vậy, một câu này của nàng, quả thực như ngàn vạn mũi tên cắm vào lòng ta, làm ta sợ đến mức run rẩy. “Ta.. Ta cái gì cũng chưa thấy.” Ta vội vàng nhắm chặt mắt, tỏ vẻ những lời ta nói đều là lời nói thật.

“Người cảm thấy bản cung sẽ tin?”

Được rồi được rồi, dù cho ta muốn nói một chút không thấy nhưng thật sự không thể nào nói được, dù sao ta cũng đã nhìn rồi, suy cho cùng nàng cũng không thể thực sự móc mắt ta, đúng không? Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, ta vẫn là kiên nhẫn giải thích: “Ta phải giải độc cho người, là bắt đắc dĩ, không phải cố ý.”

Vừa nói xong thì bên tai đã nghe thấy ‘ào’ một tiếng, ta biết, đó là công chúa bước ra khỏi mộc dũng. Lúc này, ta vốn phải lo lắng xem sau khi đã giải độc thì Lão Cửu có ngược đãi ta hay không, nhưng không biết tại sao, lúc này trong đầu ta lại hiện ra cảnh tượng lúc cỡi y phục cho công chúa, nước da như dương chi bạch ngọc[1], dường như sờ vào có thể xuất ra sữa, còn có dáng người quyến rũ, còn có.. Còn có..., Tóm lại ta chỉ là cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng loạn, đại não thậm chí là trong tâm đều loạn thành một đoàn.

Bất quá một lát sau, trước mũi đột nhiên ngửi được hương hoa nhàn nhạt, ta biết Lão Cửu đã đứng trước mặt ta, thế nhưng ta vẫn chưa thể hoàn hồn, thậm chí Lão Cửu càng tới gần, ta lại càng thêm bối rối.

Lúc này, ta có chút sợ hãi đáng về của ta lúc này, ta biết Lão Cửu có lẽ là thích ta, nhưng ta không thích nàng a, nàng ác độc như vậy ta nên chán ghét nàng mới đúng. Thế nhưng nếu ta không thích, vậy thì phản ứng bây giờ của ta phải giải thích như thế nào?

Lão Cửu cũng không để cho ta thời gian suy nghĩ, nàng đứng ở trước mặt ta, thanh âm lạnh như băng thốt ra hai chữ “Mở mắt.”

Ta sợ sệt từ từ mở ra hai mắt.

Trước mắt, Lão Cửu đã đem trung y mặc vào, nhưng có lẽ vì không có nhiều thời gian cho nên quần áo cũng không chỉnh tề, hơn nữa lúc này tóc nàng có chút ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên...

Trời ơi, ta thực sắp không kiềm chế được nữa rồi, máu mũi của ta.

Lão Cửu cũng không biết trong lòng ta lại có nhiều ý nghĩ ‘vấn vợ’ như vậy, nàng hình là diện vô biểu tình nhìn ta, dường như đang nghi ngờ tính xác thực của những lời ta nói lúc này. “Nếu không phải cố ý, Hiếu Ân chính là đang quan tâm bản cung?”

A?

“Giải độc thôi mà, Hiếu Ân chỉ cần đem thuốc giải giao cho nha hoàn, để nha hoàn làm là được rồi, hơn nữa vừa rồi bản cung vẫn chưa hôn mê, nhất cử nhất động của Hiếu Ân bản cung đều biết, chỉ là thật kì lạ, rõ ràng người dùng độc với bản cung là người, người hướng hạ nhân phát hỏa lớn như vậy làm gì?”

Ta ngây lập tức ngẩn ra, những câu này của công chúa, mặc dù nghe rất bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng từng chữ đều như châu ngọc. Đúng rồi, nhớ lại phản ứng của ta vừa rồi, thật đúng là chuyện bé xé ra to, nhưng vì cái gì?

Ta sửng sờ ngay tại chỗ nửa ngày, lại căn bản không nghĩ ra được là vì cái gì.

[1] (*Dương Chi bạch ngọc (): Hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.)

T

29. Chương 29

“Người có thể đi ra ngoài.” Lão Cửu không hề chờ ta đáp lời, nàng xoay người một cái, lại đi đến mộc dũng, vừa đi vừa nói: “Bản cung ngâm thêm chút nữa.”

Về mặt của ta cứng đờ, nói thầm người còn muốn ngâm, bị nghiền rồi sao. Lên tiếng đáp lời, sau đó ta cũng xoay người đi ra ngoài.

Ra đến trước cửa, ta liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này ta vốn nên cảm thấy may mắn vì Lão Cửu không tra cứu chuyện ta dùng độc với nàng, nhưng lại không biết tại sao, lúc này trong lòng ta lại có một chút buồn buồn, hơn nữa một ý niệm thật nhỏ bắt đầu nhẹ nhàng trôi nổi trong đầu, muốn bỏ cũng không được.

Nhưng ta không hiểu, hoặc là nói ta không muốn hiểu, lý do trong đó ta lại không nói rõ được, nhưng nói tóm lại ta đối với loại sự tình này vẫn có chút kiêng kị. Ngẫm lại hết thấy mọi chuyện xảy ra từ khi mình tỉnh lại, quả thật buồn cười làm sao.

Mà lúc này trong lòng ta liền rõ ràng, ta không phải e ngại, không phải bài xích, mà là không thể xác định được, có lẽ chờ đến một ngày khi ta cảm thấy ta cũng thích Lão Cửu như vậy, mọi thứ chắc sẽ tốt hơn.

...

Mấy ngày sau, Lão Cửu đối với ta lãnh đạm hơn so với bình thường rất nhiều, nàng không hề chạy vào cung nữa, cũng không tự mình dạy ta công phu, nhưng thật ra lại có chút ý tứ bảo ta tự học. Ta thì vẫn như thường ngày, mỗi chiều nấu cơm cho nàng, mà nàng cũng rất cho ta mặt mũi, ăn rất nhiều.

Nhưng nói tóm lại, trong lúc đó chúng ta vẫn thiếu đi một chút nhiệt như ngày xưa, mặc dù khi đó chỉ toàn là đấu võ mồm.

Phát hiện này ước chừng làm cho ta buồn bực hết vài ngày.

Đào mất, khí trời càng ngày càng ẩm áp, theo thời tiết càng ẩm thì trong lòng ta cũng càng nhộn nhạo lên. Đúng rồi, sắp tới thời gian Nam hạ rồi, hôm nay Lão Cửu nói cho ta biết, ba ngày sau là ngày xuất phát.

Vì thế suốt cả ba ngày ta đều đêm trông ngày ngóng, rốt cục cũng chờ được đến sáng sớm hôm nay.

Hai chúng ta dậy thật sớm, rửa mặt một phen liền ngồi lên xe ngựa đi vào cung, trong lòng ta vô cùng khẩn trương, dù sao đây là lần đầu tiên ta gặp Hoàng Thượng, nên chung quy vẫn sợ Hoàng Thượng sẽ không hiền từ, lại còn rất nghiêm túc nhắc lại một đồng chuyện mà ta không đáp được, vậy thì thật là thảm rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, xe ngựa dần dần tiến vào cửa cung, lại chạy thêm gần hai mươi phút thời gian mới ngừng lại. Lão Cửu cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, trực tiếp xuống xe ngựa, ta cũng liền đi theo sau nàng, xuống xe.

Chỉ là vừa ra khỏi xe, ta liền choáng váng.

Không phải nói là cải trang đi tuần sao? Tại sao còn mang nhiều người như vậy?

Ta nhìn qua nhìn lại, lúc này cách đó không xa đứng gần hơn hai mươi người, bên cạnh còn có một đồng Ngự Lâm quân, mà trong đám người đó, ta chỉ biết có Bát công chúa cùng Lão Cửu.

Khỏi phải nói ta đang khẩn trương như thế nào, ta lại không ngốc, tất nhiên biết đám người này đều là nhân trung long phượng, cấp bậc quan lại người này so với người kia chỉ có cao hơn thôi. Mà ta chỉ là một Phò mã nho nhỏ, ngay cả một chức quan nhỏ ở trong cung cũng không có, vô hình trung liền làm cho ta có loại cảm giác kém một bậc.

Hơn nữa lúc này Hoàng Thượng còn chưa đến, ta đều có thể tưởng tượng được, hắn vừa đến, ta nhất định sẽ còn nhỏ bé đến không khác gì bụi bặm.

Lão Cửu vẻ mặt mỉm cười liền hai bước đi đến hướng các ca ca cùng tỷ tỷ của nàng, cũng đều đã lâu rồi không gặp, tất nhiên là muốn thân thiết một phen. Mà ta, tự nhiên cũng phải đi cùng nàng.

Chỉ là ta không quen ai, cũng chỉ có thể chào hỏi một tiếng liền đứng sang một bên.

Không lâu sau, Hoàng Thượng cũng tới, mang theo một đồng thị vệ cùng thái giám hầu hạ. Hôm nay hắn không mặc long bào, chỉ mặc một bộ trường sam ám sắc, dù vậy, nhưng cũng không che lấp được khí thế Thái Sơn áp đỉnh* của hắn. Cũng may, Hoàng Thượng nhìn dường như cũng hiền từ, cũng may hắn vẫn chưa chú ý tới ta.

(*Khí thế bức người.)

Lập tức, một đại đội người chúng ta liền đứng yên một chỗ, im lặng nghe thái giám nói những chuyện cần biết khi đi Nam hạ, lần này thời gian có lẽ cũng hơn ba tháng, chúng ta đóng giả thương buôn, vận chuyển ti trừ bố quyển* xuống phía Nam, Hoàng Thượng chính là lão gia, những hoàng tử cùng công chúa đi theo sẽ là thiếu gia cùng tiểu thư, còn các đại thần là quản gia.

(*Ti trừ: Tơ lụa; Bố quyển: Cây vải, cuộn vải.)

Đại khái nội dung là như vậy, sau đó thái giám lại dong dài một hai câu chớ bại lộ thân phận linh tinh này nọ, thế này mới nhìn Hoàng Thượng nghe theo phân phó. Hoàng Thượng có lẽ đã đoán được tâm tư chúng ta đã sớm bay đến phương nào, cho nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói hành sự cẩn thận chú ý an toàn, sau đó liền ra lệnh một tiếng khởi hành đi Nam hạ.

Đại đội của chúng ta cải trang vi hành nên đi chỉ có ba cái xe ngựa, Hoàng Thượng cùng quý phi của hắn ngồi chung một chiếc, các công chúa ngồi một chiếc, còn có hai đại thần tuổi đã lớn, không tiện đi lại nên ngồi một chiếc. Còn những người còn lại, mặc kệ là Hoàng Tử hay là Phò mã đều phải cưỡi ngựa.

Nói đến cưỡi ngựa, ta nở nụ cười.

Đúng rồi, ta làm sao mà cưỡi ngựa? Ta thậm chí ngay cả lưng ngựa cũng chưa từng ngồi qua! Giờ lại phải cưỡi ngựa không phải là muốn làm ta xấu mặt sao! Nhưng là ta có thể làm gì bây giờ? Ta rốt cuộc cũng không thể tự đặc cách bản thân lên ngồi xe ngựa chứ, cái đó không phải bị cười thối mặt sao.

Trong chốc lát, ta thật sự là cảm thấy thiên hôn địa ám, thật muốn tự tử chết quách cho rồi.

Đúng lúc này, một nam tử mang theo một con ngựa nhỏ đi về phía ta, nam tử kia mặc dù nhìn tao nhã như ngọc, nhưng cũng không làm mất khí khái nam tử, so sánh với ma ốm như ta quả thực cách biệt một trời một vực.

Ta biết hắn là dẫn ngựa đến cho ta, thế nhưng trong lòng lại cực kỳ khó hiểu, người này nhìn nếu không phải Hoàng tử thì chính là Phò mã, việc dắt ngựa này chỉ cần gọi thị vệ là được rồi, tại sao hắn còn tự mình làm chứ?

Đang nghĩ ngợi thì người nọ đã đến trước mặt, ta hướng hắn gật đầu cười.

Hắn cũng cùng ta cười, sau đó hướng Lão Cửu thi lễ một cái, mới cùng ta nói: “Lâu rồi không gặp, Hiếu Ân hiện đệ gần đây sao rồi?”

Ta thấy hẳn đối Lão Cửu cung kính như thế, trong lòng liền biết hẳn nhất định là Phò mã gia, vì thế cũng chấp tay thi lễ nói: “Nhờ phúc Phò mã, mọi thứ đều tốt.”

Nam tử kia chỉ chỉ con ngựa nhỏ một bên, nói: “Bát công chúa đặc biệt dặn dò ta, nói Hiếu Ân thân mình cốt nhục, sợ không chịu nổi xóc nảy, cho nên bảo ta tìm cho người một con ngựa nhỏ.”

Thì ra người này là Bát phò mã.

Ta mỉm cười, nhưng cũng hơi khó xử, Bát công chúa này, cũng không biết là hảo ý hay là cố ý, biết rõ Lão Cửu ghét nhất là thấy nàng cùng ta biểu hiện thân cận, nàng lại còn muốn cùng Lão Cửu đối nghịch, người nói xem hai người các người muốn đấu thì cứ đấu đi, tại sao cố tình đến cuối cùng người chịu khổ lại là ta.

Nhưng ta chung quy cũng là muốn cưới ngựa, tuy rằng ngựa nhỏ ta cũng chưa từng cưới, nhưng ngã xuống chắc cũng sẽ không quá đau đâu?

“VẬY thay ta cảm ơn Bát công chúa.” Ta nói, sau đó đưa tay muốn tiếp nhận dây cương trong tay Bát Phò mã.

Ai ngờ, Lão Cửu phía sau lại đột nhiên lên tiếng, thản nhiên nói một câu không cần.

Nàng vừa mở miệng, tầm mắt hai chúng ta đều chuyển dời đến trên người nàng, trong lòng ta ai thán, quả nhiên lại có chuyện rồi, Lão Cửu làm sao có thể để ta cưới trên con ngựa mà Bát công chúa cấp cho chứ, xem ra ta nhất định phải cưới mấy con ngựa khủng bố kia rồi.

Lão Cửu thản nhiên quét mắt liếc ta một cái, sau đó nói với Bát Phò mã: “Ý tốt của Bát tử bản cung thay mặt Hiếu Ân nhận, có điều hẳn bệnh nặng mới khỏi, quả thật chịu không được xóc nảy, cho nên sẽ ngồi xe ngựa cùng bản cung.”

Gì? Ta không có nghe lầm chứ?

Ta quả thật không có nghe lầm, bởi vì Bát Phò mã bên cạnh đã ngượng ngùng cười ha ha, sau đó nói: “Nếu đã như vậy, ta đây sẽ mang ngựa trở về.”

Ta tất nhiên là vui vẻ, thản nhiên hàn huyên hai câu liền tùy ý Bát Phò mã mang ngựa trở về. Người vừa đi, ta liền nhẹ nhàng thở ra, nhìn Lão Cửu, vẻ mặt cảm kích.

Ai ngờ Lão Cửu cũng chỉ khinh thường, lập tức hừ lạnh một tiếng, đối với ta nói: “Đường đường là Cửu Phò mã mà ngay cả một con ngựa cũng không cưới được, mỗi lần bản cung đều phải nói đỡ thay người, thật không biết lúc trước mắt có vấn đề gì mà lại nhìn trúng người.”

...

Mấy câu của Lão Cửu làm ta mất hết cả tinh thần.

Ta không nghĩ tới thì ra Doãn Hiếu Ân trước kia cũng không cưới ngựa, nhưng như vậy thì sao? Tuy rằng hai ta không phải cùng một người, nhưng việc này e rằng đời này chỉ có trời biết đất biết ta biết mà thôi.

Đúng rồi, ta cũng biết thân phận của ta lúc này, Cửu công chúa nàng đã nói vậy, ta sao còn dám tranh cãi gì nữa đây. Nghĩ vậy ta liền không khỏi càng ngày càng bội phục tên Hiếu Ân tiên nhiệm, đường đường là người của Tướng quân phủ mà ngay cả ngựa cũng không cưới được, đừng nói người khác, ngay cả ta cũng khinh thường.

Đến khi ta hồi thần, Lão Cửu đã bước lên xe ngựa, ta hai bước chạy đến bên người nàng, sau đó nhỏ giọng nói: “Người dạy ta cưới ngựa đi?”

Lão Cửu liền dừng lại, vô cùng ngạc nhiên nhìn ta, “Không phải người sợ ngựa sao?”

“Ta..”

“Được rồi, biết người mất trí nhớ.”

Ta sững sốt, sau đó khước miệng không khỏi nở nụ cười, tốt thật, Lão Cửu cùng ta càng ngày càng ăn ý.

30. Chương 30

Lão Cửu lên xe ngựa, kế tiếp đó là ta. Khi ta vừa đặt chân lên thì lập tức có thể cảm giác được ánh mắt mọi người hoàn toàn chuyển đến trên người ta. Trong lòng ta biết rất rõ mọi người đều cảm thấy kỳ quái, nhưng chuyện này cũng không còn cách nào khác.

“Hai vị công chúa an hảo.” Ta hướng tới Bát công chúa và một vị công chúa khác vẫn an, sau đó liền ngồi xuống bên cạnh Lão Cửu.

Ai ngờ mông vừa đặt xuống, Bát công chúa ngồi đối diện liền che miệng nở nụ cười: “Không nghĩ tới tiểu Cửu đau lòng Hiếu Ân như vậy, ngay cả ngựa cũng không cho cưỡi.”

Lão Cửu diện vô biểu tình, tùy ý đáp: “Hắn là tên ma ốm, lỗ như chóng mặt rồi ới ra thì lại thêm một đống chuyện phiền toái.”

Ta vừa nghe, toàn bộ sắc mặt liền sắp có xu hướng chuyển xanh, nữ nhân này, thật đúng là một chút mặt mũi cũng cấp không cho ta.

“Làm sao có thể chứ?” Một vị công chúa khác đột nhiên mở miệng nói: “Hai năm trước, trận tử thí kia của Cửu Phò mã cùng Lý gia công tử oai phong như vậy, nếu không tiểu Cửu lúc ấy làm sao sẽ phương tâm ám hứa*, cầu phụ hoàng tử hôn đầu.” Nói xong, nàng cũng bắt đầu nở nụ cười.

(*Ngâm ước hẹn chung thân, đơn phương hứa hẹn định ước.)

Đúng vậy đúng vậy, ta đồng ý, phiêu mắt nhìn Lão Cửu, lúc này toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều đỏ lên, muốn mở miệng lại không biết phải nói cái gì. Ta thật vui vẻ, nghĩ thầm rốt cục cũng có người có thể trị được tiểu ác ma vô pháp vô thiên này.

Lời này nói xong, đám người chúng ta cuối cùng cũng bắt đầu xuất phát đi Nam hạ. Tốc độ xe ngựa chạy cũng không mau, nhưng trình độ xóc nảy cũng không thể khinh thường được, có lẽ là do đời trước ta ngồi ô-tô quen rồi, nên giờ ngồi trên thứ này thật không có thói quen, có chút khó chịu trong người.

Lúc này Lão Cửu đang cùng vị công chúa kia nói cái gì đó, ta cũng lười lắng nghe, cả người dựa vào trên ghế, chịu đựng khó chịu trong người. Không lâu sau, Bát công chúa ngồi đối diện dường như là phát hiện sắc mặt ta có điểm khó coi, cho nên thân thiết hỏi ta có phải ngồi xe ngựa không quen không.

Ta đang muốn trả lời không có việc gì, Lão Cửu lại đột nhiên nói với ta: “Thời tiết nóng như vậy, người đem Cái Trắng quấn trên cổ không nóng mới là lạ.”

Đúng rồi, ta cũng mang theo Cái Trắng cùng đi Nam hạ. Ở Phò mã phủ cũng đã một khoản thời gian, dần dần cũng cùng Cái Trắng sinh ra cảm tình, giờ bỗng dưng vài tháng không thấy nó lại thật ra có chút luyến tiếc, cho nên lúc thấy Lão Cửu không phản đối, ta liền mang nó theo.

Nhưng nói đến Cái Trắng ta liền buồn bực, “Người cũng không phải không biết, nó đi theo ta cũng chỉ quấn lấy hai chỗ, người lại không cho nó bám ở phía dưới, ta chỉ có thể để nó để nó leo lên trên vai thôi.”

“Tiểu hồ ly này của Hiếu Ân thật sự có linh tính, có điều thời tiết nóng như vậy, người không sợ bị cảm nắng sao?” Bát công chúa nói.

Ta bất đắc dĩ liếc nhìn Cái Trắng một cái, rồi sau đó nói: “Thật ra ta cũng muốn bắt nó tới chỗ khác, nhưng tên này chính là không nghe lời, cũng không biết tại sao, nó chỉ thích quấn lấy hai nơi này thôi.”

Lão Cửu đột nhiên xuy thanh, biểu hiện vô cùng khinh thường.

Ta trừng mắt liếc nàng một cái, không phục nói: “Người có bản lĩnh thì xách nó ra đi.”

“Được lợi gì?”

Ta dĩ nhiên thấy trong mắt Lão Cửu mơ hồ lóe ra tinh quang, nàng lại đang tính kế gì đây? Trong lòng ta âm thầm suy nghĩ, lần này cũng không thể để nàng thực hiện được mục đích, vì thế liền mở miệng nói: “Công chúa người kim chi ngọc diệp, muốn cái gì mà không có? Ta nào có cái gì cho người a.”

Lão Cửu mỉm cười, vẻ mặt tính kế: “Chỉ có Hiếu Ân có.”

Được, ta biết nàng lại đang mưu tính cái gì rồi.

Bất quá ngẫm lại, chuyện này ta cũng không có tổn thất gì, nấu cơm vốn cũng là chuyện mà ta yêu thích, nhưng nghĩ đến mỗi ngày đều phải làm cơm cho nàng, trong lòng liền có chút khó chịu. Thế nhưng ta cũng không thể tiếp tục mang Cải Trắng như vậy a, thời tiết lúc này vừa mới chuyển Hạ, nếu đến lúc mùa hè nóng bức thật sự, ta thế nào cũng phải nóng chết.

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, ta rốt cục thỏa hiệp: “Được rồi, một tháng.”

Lão Cửu lắc đầu “Nửa năm.”

Phi!

Người chỉ ôm Cải Trắng có một chút mà ta phải nấu cơm cho người nửa năm, người đang mơ à? Lúc này nếu chỉ có ta cùng với Lão Cửu, ta tuyệt đối đem lời này nói ra. Nhưng lúc này còn có hai vị công chúa khác cũng đang ở đây, vì bảo trì quan hệ hài hòa của ta cùng với Lão Cửu, ta cũng chỉ có cách giả mù sa mưa cười nói: “Không có lời nga.”

“Vậy sẽ đem phương pháp nói cho người, thế nào?”

Ta vừa nghe xong tâm liền động.

Nghĩ thầm nếu cứ để Cải Trắng đu bám trên miệng thì sẽ giống như quái vật, mà để nó tiếp tục quần trên cổ thì lại quá nóng, nếu có biện pháp khác, nửa năm cơm này xem ra cũng có giá trị.

Ta cùng Lão Cửu nói khí thế ngất trời, hoàn toàn không quan tâm đến hai người đang ngơ ngác kia, còn hai người bọn họ thì hoàn toàn như lạc vào sương mù, lúc này mới nghi hoặc hỏi ta cùng Lão Cửu rốt cuộc đang cái gì, cái gì nửa năm một tháng.

Ta không biết phải trả lời như thế nào, cho nên cũng không hé răng, chờ Lão Cửu hỏi đáp các nàng.

Mà câu trả lời của Lão Cửu cũng thật ngàn chằm. “Bí mật.” Nàng giải thích như vậy với hai vị công chúa kia, quả thực nói cũng như chưa nói.

Vị công chúa kia nghe Lão Cửu nói vậy, cũng không chấp nhận, chỉ mỉm cười liền không hề lên tiếng nữa. Nhưng Bát công chúa lại không chịu nổi tịch mịch, cố gắng chọc vào một cước: “Cái gì bí mật, bản cung thấy người lại là đang khi dễ Hiếu Ân.”

Lão Cửu kéo khóe miệng, nói: “Bát tỷ, vừa rồi lão gia mới nói qua, hành sự cẩn thận, chớ để bại lộ thân phận, người đã đi ra ngoài lại còn tự xưng bản cung bản cung, mọi người không nói cũng biết người là công chúa.”

Ta nghe trong lòng cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu. Lão Cửu này cả người chính là kho thuốc nổ, chỗ nào cũng có thể phát nổ.

Bát công chúa nói: “Nhiều năm như vậy, ta cũng không tin đột nhiên người có thể sửa được.”

“Làm sao không sửa được?” Vẻ mặt Lão Cửu lộ ra vẻ thắng lợi “Bát tỷ, hôm nay người đã từng thấy ta sử dụng hai chữ tự xưng kia chưa?”

Ta nghe xong liền cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không có ý định tiếp tục nghe tiếp, kết cục của Bát công chúa là đã định rồi, thậm chí ta khó có thể tưởng tượng, thế giới này thật sự không ai có thể nói qua Lão Cửu sao? Nàng quả thực còn lợi hại hơn so với thiết xỉ đồng nha.

Bát công chúa cuối cùng quả nhiên là thảm bại, Lão Cửu đánh thắng nhất trận, tâm tình liền lập tức khoan khoái hơn, ngay sau đó lại đem ánh mắt chuyển đến trên người ta, “Thế nào? Nửa năm.”

“Được rồi.”

Kỳ thật ta cũng hiểu được, Bát công chúa đâu không lại nàng, ngay cả Hoàng Thượng đều sủng nàng mọi chuyện, ta lại có bản lĩnh gì có thể chống đối lại nàng đây? Cho nên ta cũng lười cò kè mặc cả, chưa nói đến việc lãng phí sức đâu vô mồm cùng nàng, mà kết quả cuối cùng cũng nhất định sẽ thảm bại thôi.

Lão Cửu thấy ta đáp ứng, lập tức thẳng người, sau đó xoay người hướng ta, vươn tay phải, sau đó nói “Người nhìn cho rõ a.”

Ta gật gật đầu, sau đó nhìn Lão Cửu không chớp mắt để xem nàng như thế nào có thể mang Cải Trắng ra khỏi người ta.

Bất quá sau khi nhìn xong ta liền kinh ngạc, trong lòng trực tiếp mắng nữ nhân này cũng quá tàn nhẫn. Nàng thế nhưng một bàn tay nắm lỗ tai Cải Trắng, sau đó trực tiếp ôm vào trong lòng mình, vừa làm vừa nói với ta: “Nhìn thấy không? Cải Trắng sợ đau, nó nếu dám lộn xộn, người cứ véo lỗ tai của nó.”

Ta chất phác gật đầu, nghĩ thầm nàng nhẹ nhàng véo một cái, liền véo của ta nửa năm cơm.

Cường đạo a.

Không có lông xù Cải Trắng, quả nhiên ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, xe ngựa vẫn tiếp tục hướng đi về phía Nam, dần dần ta cũng quen với việc xóc nảy của nó. Cứ như vậy qua gần thời gian một ngày, xe ngựa ngừng lại.

Không lâu sau, một nam tử nhắc màn xe lên, nói với chúng ta: “Tứ tử, phụ hoàng nói chúng ta nghỉ ngơi một lát, giữa trưa sẽ dùng bữa tại đây.”

Vì thế bốn người chúng ta, từng người từng người xuống xe ngựa, nguyên bản ta nghĩ rằng đã tới tiểu trấn ở phụ cận, ai ngờ vừa bước ra lại thấy một vùng cỏ xanh mượt bao la, quả thực nhìn không thấy điểm cuối.

Lòng ta cũng rõ ràng, xem ra là muốn nấu cơm dã ngoại nha!

Ta vô cùng cao hứng, trước kia sống ở thành thị, bận rộn học tập cùng làm việc, nấu cơm dã ngoại cũng chỉ là xem trên TV rồi tự tưởng tượng ra thôi, nay giấc mộng đã có thể trở thành sự thật, ta sao có thể không vui được?

Nhưng so với ta, sắc mặt Lão Cửu lại hơi kém, chỉ sợ nàng cũng chưa từng nấu cơm dã ngoại, nhưng khác với ta, nàng nhất định sẽ không cảm thấy chờ mong, có chăng chỉ là khó có thể tin, loại địa phương này làm sao ăn được cơm?

Quả nhiên, Lão Cửu nhìn mặt cỏ mênh mông vô bờ bến, liền thì thào lẩm bẩm: “Ồ đây thì ăn cơm bằng cách nào nào chứ?”

31. Chương 31

“Dùng miệng ăn chứ sao.” Ta cười, châm chọc nàng.

Lão Cửu hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó liền ôm Cải Trắng đi về phía trước, đến chỗ của Hoàng Thượng. Ta ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, cũng theo chân nàng đi đến phía trước.

Tâm tình của Hoàng Thượng lão nhân gia dường như vô cùng tốt, đứng ở trên bãi cỏ xanh mượt hít sâu một hơi, ngay sau đó liền mở miệng ngâm một bài thơ, ta tất nhiên là nghe không hiểu, nhưng mọi người đều vỗ tay nịnh hót Hoàng Thượng, ta cũng liền làm theo

Lúc này, mọi người chúng ta đều ngồi trên một tấm chiếu, tốp năm tốp ba ngồi lại với nhau, tán gẫu hăng say. Ngự trù đi theo mang ra nồi, bát, lương khô này nọ chuẩn bị nấu ăn. Các hoàng tử là nam tử, tự nhiên cũng giúp đỡ sắp xếp mang đồ ra.

Ta cùng Lão Cửu, Bát công chúa và Hoàng Thượng ngồi cùng một chỗ, nói một vài chuyện vô vị, không khí cũng có chút hòa hợp. Mà Lão Cửu ở trước mặt phụ hoàng của nàng, toàn bộ tính cách quả thực thay đổi 1800, trở thành một người nhu thuận. Cái này so với tính cách thường ngày của nàng quả thực kém xa. Còn chưa nói được hai câu, nàng liền bắt đầu hướng phụ hoàng của nàng làm nũng, bất mãn phàn nàn nói rằng ở chỗ này sao có thể ăn cơm được này nọ...

Hoàng Thượng thấy dáng vẻ như thế của Lão Cửu lại vẫn cười ha ha, sủng nịch nhéo cái mũi của nàng một cái, nói: “Nam hạ vốn là như thế, lúc trước ở trong cung cũng đã nói với con, con không nghe, hiện tại chịu không nổi rồi sao?”

Lão Cửu không lên tiếng, Hoàng Thượng lại nói: “Chịu không nổi thì trở về đi, ở đây cũng còn chưa đi xa lắm đâu. Nếu không sau này đi xa hoàng thành rồi, khi đó có muốn về cũng không được rồi.”

Ta vừa nghe xong liền cấp tốc nhìn Lão Cửu, nghĩ thầm cô nãi nãi này đừng có thay đổi nha. Ai ngờ lúc ta vừa xoay lại nhìn nàng cũng vừa lúc cùng ánh mắt Lão Cửu giao nhau, Lão Cửu nhìn ta, trong mắt đều là trêu tức, dường như đang nói ‘ngươi mau cầu xin ta đi’, làm ta tức giận biết bao nhiêu.

Mà cho dù trong lòng ta tức giận nhưng cũng không thể làm gì khác, cho nên ta cơ hồ ngay lập tức dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng. Lão Cửu thấy bộ dáng này của ta, lúc này mới nói cùng phụ hoàng nàng: “Con cũng không phải là được nuông chiều từ bé, nếu một chút khổ này cũng chịu không được thì còn làm Cửu công chúa gì nữa?”

Tất nhiên, lời thề son sắt này của nàng đã làm cho Hoàng Thượng bật cười, bất quá không khó nhìn ra, Hoàng Thượng là vô cùng cao hứng.

Bởi vì chỉ dẫn theo ngự trù đi cùng, cho nên rất nhiều chuyện đều cần đại thần cùng các hoàng tử công chúa tự thân tự lực. Ta vốn nghĩ những hoàng tử công chúa thì sao có thể làm được những việc này chứ? Nhưng sự thật lại ngoài dự kiến, các nam nhân tuy không thể nấu nhưng rửa rẩy, cắt thái đồ ăn thì vẫn có thể, còn các công chúa thì bởi vì đều là người đã xuất giá, nên nấu vài món ăn nho nhỏ vẫn là không thành vấn đề.

Lúc này nhóm người chúng ta cũng chỉ còn vài người ngồi lại, cũng không nói gì mà chỉ ngồi chờ ăn, trong đó bao gồm cả Lão Cửu. Từ đầu nàng đã ngồi cùng Hoàng Thượng trò chuyện phiếm để giải buồn, cuối cùng lại chạy đến đây giúp vui, có điều nàng đến không phải để làm mà là để ‘Chỉ huy’. Mà buồn cười nhất chính là nàng không sai khiến ai khác, chỉ có mỗi một mình ta thôi.

Vốn ta chỉ là phụ trách đem đồ ăn đi rửa là được rồi, ai ngờ đến cuối cùng, việc vốn là của ngự trù lại thành của ta, một màn này khỏi phải nói có bao nhiêu xấu hổ.

Không nói tới việc mọi người nhất định sẽ không cảm thấy đồ ăn ta làm có bao nhiêu ngon, về phương diện khác đó là thân phận này của ta, có thể nói nếu là ta xuống bếp, cho dù không thể ăn mọi người cũng sẽ làm như ăn ngon; Mà nếu ăn ngon mọi người sẽ cảm thấy ta không tiền đồ. Cố tình Lão Cửu lúc này lại đặc biệt không có đầu óc, không ngừng hưởng các ca ca của nàng thổi phồng món bông cải ta làm rất ngon, hương vị mười phần. Cái này quả thực là kêu trời, trời không thấu.

Nàng càng nói ta lại càng buồn bực, ngày thường ở Phò mã phủ làm cho nàng nhiều đồ ăn như vậy cũng chưa từng thấy nàng khen ta như hôm nay nha. Cuối cùng ta nghĩ nghĩ, kết luận được Lão Cửu dù sao cũng là nữ nhân, mà nữ nhân nếu có đồ tốt thì sẽ khoe ra, không cần biết trong mắt nàng ta có vô dụng bao nhiêu, nhưng trong mắt người khác ta cũng phải vô cùng tốt.

Quên đi quên đi, trong lòng ta cười cười, cần gì phải so đo nhiều như vậy chứ? Mỗi người đều có tiêu chuẩn riêng của mình, mặc dù những thứ ta làm khó có thể hợp khẩu vị của tất cả bọn họ, bọn họ cảm thấy Phò mã như ta xuống bếp thật không có bản lĩnh cũng được, cảm thấy ta không ‘nam tử hán’ cũng không sao, dù sao ta cũng không mất miếng thịt nào, nếu Lão Cửu thích thì cứ theo ý nàng vậy.

Nghĩ thông suốt rồi, ta cũng dễ chịu hơn, trong tay ta giờ đã có nguyên liệu rồi, phát huy sở trường thôi, ta sẽ làm một bàn đại tiệc cho bọn họ mở mang tầm mắt. Nhưng buồn cười nhất chính là ngự trù giờ lại làm trợ thủ cho ta, hẳn ở một bên nhìn quả thực sắp bị dọa chết khiếp, một lát lại nói món này không nên nấu như vậy, một lát lại nói hai nguyên liệu này sao có thể nấu chung với nhau... Vân vân và mây mây...

Ta cũng mặc kệ hần, việc cần làm cứ làm thôi, cuối cùng ngự trù kia cũng không nói gì nữa, mặc kệ ta muốn làm gì thì làm..

Tất bật gần một tiếng đồng hồ, rốt cục việc lớn cũng đã hoàn thành, nhóm người chúng ta chia làm ba nhóm vây quanh trên thảm cỏ, ăn đến vô cùng vui vẻ. Hoàng Thượng đối với tay nghề của ta vô cùng tán thưởng, hỏi ta nhiều vấn đề về việc phối hợp nguyên liệu nấu ăn, ta đều đối đáp trôi chảy. Hoàng Thượng trên cơ bản có chút vừa lòng.

Tóm lại lúc này đây việc nấu cơm dã ngoại xem như tương đương thành công, đợi chúng ta ăn uống no say, lại ở trên cỏ nghỉ tạm một lát, thế này mới đứng dậy lại bắt đầu xuất phát.

Hiện tại hành trình liền có vẻ thuận lợi, cả một đường cũng không nghỉ ngơi thêm lần nào nữa, thẳng đến màn đêm buông xuống, khi nhóm người chúng ta đến được Lâm huyện phụ cận hoàng thành, mới chuẩn bị nghỉ ngơi. Chúng ta tìm một tửu lâu tốt nhất trong huyện, đem xe ngựa sắp xếp xong, mọi người liền vào tửu lâu.

Kỳ thật nói là tửu lâu tốt nhất, nhưng quy mô cũng chỉ bằng tửu lâu tam đẳng trong hoàng thành, nhưng dù sao xuất môn ra bên ngoài, mọi việc căn bản đều không thể theo như ý của mình được.

Ta thì không sao cả, nhưng các hoàng tử công chúa thì liên tục ai thán, một đám đều mặt xám như tro tàn, biểu tình hoàn toàn là ghét bỏ.

Cuối cùng vẫn là lão gia chúng ta ra lệnh, rống lên một câu: “Ai không chịu được thì trở về!” Thế này mọi người mới yên lặng lại, đều tự mang đồ của mình trở về phòng.

Ta cùng Lão Cửu cũng trở về phòng của mình, vào đến nơi ta hoàn toàn mệt mỏi nằm vật xuống, toàn thân một chút khí lực cũng không còn. Ta nằm ở trên giường, cả người cũng không nguyện động, liền nhìn Lão Cửu chỗ này đi một chút, chỗ kia sờ một chút, còn mang vẻ mặt ghét bỏ nữa chứ.

Nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng càng thêm xác định nếu không phải bởi vì ta, chỉ sợ cho dù tám đại kiêu năng cũng kéo không được nàng đi Nam hạ, nghĩ vậy, lúc này trong lòng tự đứng lại nóng lên, không khỏi cảm động.

“Người có mệt không?” Ta hiếm khi dùng ngữ khí tốt như vậy.

Nàng đi đến ngồi bên cạnh bàn, tự rót cho chính mình một ly trà, sau đó nói: “Không mệt” Nói xong, nàng uống một ngụm, sau đó liền lập tức phun ra “Đây là trà gì a?”

Ta ngằm liếc mắt khinh thường một cái, vô cùng không tình nguyện đứng dậy đi đến chỗ để hành lý, vừa lục lọi vừa nói: “Người cho rằng đây là ở trong phủ sao, nơi này mà có trà uống là đã quá tốt rồi.” Nói xong, ta đem lá trà đã mang theo sẵn trong hành lý đưa cho nàng: “Ngâm cái này uống đi.”

Lão Cửu nhìn lá trà trong tay ta, không khỏi ngẩn ra, một lúc lâu sau mới nói: “Người như thế nào còn mang theo thứ này a.”

“Bởi vì ta biết người sẽ không mang, cố tình người còn yêu trà như mạng, không uống không được.” Ta vừa nói vừa lấy nước ấm pha trà, rồi rót cho nàng một chén.

Lão Cửu tiếp nhận trà, khí sắc nháy mắt liền tốt lên. Nhìn dáng vẻ này của nàng, liền hỏi: “Người không phải là uống thứ này đến nghiện rồi chứ?”

Lão Cửu nhìn ta, hỏi “Nghiện là sao?”

“Chính là không uống thì sẽ khó chịu.”

Lão Cửu nhấp một ngụm trà, nói: “Không có, chỉ là cảm thấy trà có hương vị, so với nước trắng dễ uống hơn.”

Hắc, ta cười cười, nghĩ thầm nàng nếu xuyên đến hiện đại, nhìn thấy vô vàng thức uống còn không vui vẻ muốn chết sao. Có điều nghĩ lại, thức uống triều đại này có lẽ không không trông cậy vào được, nhưng trái cây ép thì ta có thể giúp nàng làm vài ly.

“Người thích ăn trái cây gì?” Ta hỏi nàng.

“Trái cây?” Lão Cửu nói “Không thích ăn, buồn buồn mới ăn một ít.”

“Trái cây có nhiều dinh dưỡng, còn có thể dưỡng nhan tốt cho da, tại sao lại không thích ăn?”

“Đều phải nhai, rất phiền toái.”

...

Một câu này của Lão Cửu thật sự làm ta á khẩu, nàng thật sự là lười đến mức này sao. “Ăn cũng cảm thấy phiền, vậy ăn cơm làm gì.”

Lão Cửu lơ đãng, chậm rãi uống trà của nàng, đối với ta nói: “Cơm thì phải ăn, trái cây không ăn cũng sẽ không chết.”

Được rồi được rồi, ta nói không lại nàng.

Ta lại nói: “Vậy giả như không cần nhai thì người thích trái cây gì nhất?”

Lão Cửu nghe xong, nghĩ nghĩ một hồi: “Ô mai, cây nho này nọ.”

“Vậy nếu ta nói, ta có thể làm cho người không cần nhai nhưng vẫn có thể thưởng thức được đủ thứ trái cây, người có muốn thử không?”

Lão Cửu nghe xong liền đem chén trà buông xuống, đưa tay chống cằm, vẻ mặt hồ nghi nhìn ta nửa ngày, lúc này mới nói với ta: “Nói đi, người muốn gì.”

32. Chương 32

Thông minh như Lão Cửu, xem ra cái gì cũng không lừa được nàng.

Ta cười hắc hắc, cũng không tiếp tục vòng vo nữa, liền giơ ba ngón tay ra dấu, nói: “Giảm ba tháng.”

Lão Cửu xuy một tiếng, cực kỳ khinh thường.

Dáng vẻ của nàng lúc này làm ta có chút khấn trương, liền vội vàng giải thích: “Người cứ tin ta, giảm ba tháng tuyệt đối có giá trị, thứ ta làm ra còn có dinh dưỡng hơn trà của người nữa đấy, vả lại mùi vị còn ngon hơn cả trăm lần! Người cứ từ từ ngấm lại đi, mặc dù là giảm ba tháng, nhưng ta vẫn phải làm cho người một năm ba tháng còn lại mà.”

Ta cũng sắp khóc rồi đây này. Thực là cả một sự nghiệp gian khổ a.

Lão Cửu nghe ta nói như vậy, lúc này mới nhíu mày suy nghĩ một phen. Sau một lúc lâu mới nói: “Người làm cho ta một cái nệm thử trước, nếu đúng như lời người nói, vậy sẽ miễn ba tháng.”

Được được, ta gật đầu, cũng xem như là có khả năng được thông qua rồi.

“Vậy người chờ thêm vài ngày đi, đến khi đi đến trấn lớn ta sẽ làm cho người. Ở trấn nhỏ này có nhiều thứ nguyên liệu không có.”

Lão Cửu gật đầu, một bộ dáng ‘chính người tự mình thu xếp đi.’

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Ta đi qua mở cửa liền thấy tiểu nhị đứng ở bên ngoài cười cười, hắc thấy ta liền cúi đầu khom lưng nói: “Gia, nước ấm đều đã chuẩn bị tốt, vậy có cần đem dũng* vào không ạ?”

(*Thùng đựng nước tắm.)

“Được, mang vào đi.”

Được sự cho phép của ta, tiểu nhị liền gọi hai gã sai vặt khác nâng một dũng* vào, sau đó đổ nước ấm vào bên trong, đến khi làm xong hết thấy, hai người bọn họ đang chuẩn bị rời đi thì bị ta gọi lại.

(*Thùng gỗ.)

“Ngài còn có gì phân phó?” Tiểu nhị hỏi ta.

Ta nói: “Mang cho ta thêm hai cái chăn đi.”

Lúc này thời tiết tuy rằng đã ấm áp, thế nhưng ta cũng không thể nằm trơ trọi trên đất được a. Ngủ dưới này một đêm, không lạnh chết thì cũng bị đông chết. Thật ra ta cũng không nghĩ gì nhiều, nên vừa mở miệng thì liền nói ra, thế nhưng nghe vào trong tai tiểu nhị lại khiến hắn không thể hiểu nổi.

“Hôm nay khí trời nóng như vậy, ngài còn muốn lấy hai cái chăn sao?” Tiểu nhị nói xong, còn cố ý đặc biệt khoa tay múa chân, sợ nghe lầm.

Ta nhướng mày, cảm thấy có chút phiền, “Bảo người lấy thì cứ làm đi, sao lại có nhiều thắc mắc như vậy.” Vốn dĩ, lấy thêm hai cái chăn cũng không phải đại sự gì, vậy mà lại còn muốn hỏi này nọ, chẳng lẽ ta phải nói với hắn chuyện buổi tối ta đều ngủ dưới đất sao?

Tiểu nhị bị ta quát lớn như vậy, lúc này cũng không dám nói cái gì nữa, liên tục nói vài tiếng vâng vâng, lúc này mới lui ra ngoài.

Đóng cửa xong, vừa quay người lại, ta liền đối diện với ánh mắt của Lão Cửu, trong ánh mắt đó còn mang ý cười, nhưng cũng không có hảo ý. Ta vừa thấy ánh mắt đó, liền lập tức cảm thấy nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra, ngay sau đó liền nghe thấy Lão Cửu nói: “Hiếu Ân không đi ra ngoài sao?”

Ta bị hỏi liền ngơ ngác: “Tại sao ta phải đi ra ngoài?”

“Như thế nào?” Lão Cửu vừa nói vừa bắt đầu nhấc lên ngoài sam. Ta vừa thấy động tác này của nàng lúc này cả người liền ngậy ngẩn, đầu óc không tự chủ được bắt đầu hồi tưởng lại một màn lúc trước, có điều còn chưa tới một giây thời gian, Lão Cửu lại nói: “Còn muốn nhìn bản cung tắm thêm lần nữa sao?”

Trong nháy mắt liền ta bị đánh trở về nguyên hình, tất nhiên biết là không thể nhìn.

Vì tránh cho ngày sau Lão Cửu thừa cơ trả thù, ta thành thật đi ra bên ngoài chờ nàng tắm rửa. Lúc này trời cũng đã tối, đại bộ phận phòng đều đã tắt đèn, toàn bộ trong tửu lâu đã không còn bao nhiêu khách, ta đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống dưới lầu, cảm thấy thật nhàm chán.

Một lát sau, tiểu nhị đã ôm chăn đến, ta bảo hắn đặt dưới đất xong liền cho hắn lui đi.

Cứ như vậy cũng không biết qua bao lâu, ta từ đứng đợi chuyển sang ngồi bệt, chờ đến khi ta sắp sửa ngủ gục thì trong phòng bỗng dưng truyền đến một tiếng hét chói tai!

Lão Cửu!

Ta lập tức bừng tỉnh, đầu óc trong nháy mắt liền trống rỗng, cũng không quan tâm gì nữa, liền vận nội lực phá cửa xông vào!

Cửa vừa mở ra, Lão Cửu cũng nín bật, nàng cứng nhắc lập tức xoay đầu nhìn ta, một câu cũng nói không nên lời. Trên thực tế lúc ấy ta cũng choáng váng, ta vốn chỉ định mở cửa ra thôi, không ngờ lại theo phản xạ một phát đá hư cánh cửa, sau đó lại nhìn người vẫn mạnh khỏe đang ngồi trong mộc dũng, liền lập tức mờ mịt: “Xảy ra chuyện gì?” Trái tim ta lúc này không ngừng đập thành thịch, tất cả dây thần kinh đều căng thẳng.

“Ai cho người xông vào? Đi ra ngoài!” Lão Cửu rõ ràng là hoảng thần, ngữ điệu đều có chút bất ổn.

Một câu này của nàng thật sự làm ta tức chết, nếu nàng không hét lên, ta có thể xông vào sao? Ta hít sâu một cái, kiềm chế cơn giận, xoay người đang muốn đi, lại nghe thấy Lão Cửu kêu lên: “Khoan, đừng đi!”

“Lại làm sao vậy?” Ta cong thân mình, lúc này ngữ khí đã muốn cực độ không tốt.

“Có.. Có con chuột.”

Phốc.

Cửu nãi nãi, ngài đang đùa ta sao, ngài tài cao mật lớn như thế, còn sợ con chuột sao? Ngài làm ta cười chết mất!

Trong lòng ta buồn cười, nhưng thật đúng là không có can đảm để lộ ra trên mặt, vì thế đành nghẹn lại, hỏi nàng: “Vậy làm sao bây giờ, bây giờ ta cũng không thể bắt nó giúp người?”

Nghe ta nói như vậy, Lão Cửu cũng không lên tiếng.

Ta đoán nàng lúc này tuyệt đối cảm thấy chính mình mất mặt phải chết, ta thấy nàng rối rắm cả buổi cũng không có ý bảo ta đi, trong lòng cũng biết nàng là thật sợ, vì thế thuận tiện nói: “Hay là ta sẽ xoay lưng lại.”

Yên lặng nửa ngày, mới nghe thấy Lão Cửu nói: “Vậy người không được xoay lại đây a.”

Ta buồn bực, nhìn ta háo sắc như vậy sao.

...

Sau đó cửa phòng chúng ta lại bị gõ vang, kinh động không ít người, mọi người có lẽ nghĩ rằng chúng ta gặp thích khách, sau đó bị ta hai ba câu đuổi đi mới có thể trả lại sự yên tĩnh.

Gặp nhiều chuyện như vậy, Lão Cửu cũng không còn hưng trí tắm rửa, tùy ý tẩy hai cái liền đi ra khỏi mộc dững. Sau đó chúng ta gọi tiểu nhị, lại vội vàng tìm bắt con chuột, đến khi làm xong hết thấy, sắc trời đã tối đen.

Ta vô cùng mệt mỏi, vừa trải chần nằm xuống liền ngủ, nhưng ai biết một đêm này ta nhất định là không được yên. Người còn chưa ngủ, Lão Cửu lại bắt đầu gọi ta, ta phiền đến không chịu được, khẩu khí cực kỳ không tốt hỏi nàng lại làm sao vậy.

Có lẽ Lão Cửu cũng hiểu được những chuyện mất mặt mà nàng đã làm hôm nay, cho nên khí thế cũng yếu đi nhiều.

“Ta ngủ không được.” Nàng nói.

Ta trở mình một cái: “Ngủ không được cũng phải ngủ, ngày mai còn phải lên đường nữa.”

Lão Cửu không hề lên tiếng trả lời, ai ngờ qua sau một lúc lâu sau, nàng lại đột nhiên nói: “Hay là người lên đây ngủ đi, ở đây không thể so với trong phủ, giường này ta ngủ không quen, dưới sàng càng không cần nói.”

“Ta không có nghe lầm chứ?” Nàng cũng quá khó tin rồi.

“Người sợ cái gì, ta cũng sẽ không ăn người.”

Ta ngoài miệng cười, cũng liền đứng dậy đi đến giường. Nói đùa gì vậy, ta sẽ sợ nàng ăn ta? Lão Cửu thấy ta có động tác, liền chủ động nhường chỗ cho ta, cả người cơ hồ sắp dán vào tường.

Bị lấn qua lấn lại như vậy, cơn buồn ngủ của ta cũng biến mất hơn một nửa. Nương theo ánh trăng, nhìn vào mắt Lão Cửu, phát hiện đôi mắt của nàng lúc này mở còn lớn hơn so với bánh xe. Ta hắc hắc hắc trực tiếp cười nhạo nàng, “Thật ra là người không dám ngủ chứ gì?”

Lão Cửu trừng mắt một cái, sau đó nâng lên cánh tay véo vào người ta, ta bị đau liền vừa cười vừa cầu xin tha thứ. Lão Cửu thấy ta vẫn còn đang cười, cũng không quản ta có cầu xin tha hay không, lại dùng thêm hai phần khí lực.

Cuối cùng thấy ta đau đến thật sự không chịu được, nàng mới buông tay.

Mặc dù bị véo, nhưng không biết tại sao, trong lòng ta lại vô cùng cao hứng. Kỳ thật Lão Cửu tuy là công chúa, nhưng nàng dù sao cũng là một tiểu nữ hài, một vài thứ nữ nhi sợ nàng cũng sẽ sợ, ngày xưa là ta đã đánh giá nàng quá cao, nghĩ đến nàng thân là công chúa thì nhất định còn cường hãn hơn so với nam tử.

Thì ra nàng cũng có chỗ đáng yêu của tiểu nữ nhân.

“Ta kể chuyện cho người nghe.” Ta nghiêng thân mình, nương theo ánh trăng nhìn Lão Cửu, lúc này cũng không biết có phải do sắc trời quá tối hay không, dù sao tổng cảm thấy Lão Cửu lúc này đặc biệt xinh đẹp, nàng không còn cường thế như ban ngày nữa, mỏng manh đến làm cho người ta đau lòng.

Ta thấy Lão Cửu không phản đối, liền tăng hăng cổ họng bắt đầu kể, “Ngày xưa có một cặp yêu tinh... Sau đó có con xuyên sơn giáp không cần thận liền xuyên phá núi Hồ Lô... Sau đó có một vị gia gia... Sau đó đại hồ lô lực đại vô cùng... Nhị hồ lô thiên lý nhân thuận phong nhi...”

Cuối cùng.

Ta cũng không biết ta kể tới đâu, cũng không biết Lão Cửu ngủ lúc nào, không biết ta ngủ lúc nào, lại càng không biết chúng ta vốn dĩ nằm cách xa nhau lại từ từ xích lại gần, thậm chí không biết Lão Cửu khi nào thì chui vào trong lòng của ta...

33. Chương 33

Ngày tiếp theo, đôi ta bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, ta không muốn thức dậy, Lão Cửu lại càng không nguyện. Nhưng người ngoài cửa dường như lại đang muốn cùng chúng ta đối nghịch, tiếng đập cửa càng lúc càng lớn.

Cửa phòng này của chúng ta, kỳ thật đêm qua đã bị ta đập hỏng rồi, ta chỉ có thể tạm thời lấy một cái ghế dài để chặn cửa thôi, cho nên không bao lâu sau, người kia đã sắp phá cửa mà vào.

“Úi chà, hai người vẫn còn đang dính nhau nữa a.”

Ta vừa nghe giọng nói ở ngay bên lỗ tai, liền phản xạ mở bừng mắt. Lão Cửu tỉnh dậy nhanh hơn, ta còn chưa kịp hiểu là chuyện gì xảy ra, thì đã bị nàng đẩy sang một bên.

Bát công chúa ở bên nhìn thấy một màn này liền cười ha hả, còn không ngừng trêu ghẹo nói: “Giờ còn thẹn thùng cái gì nữa, ngày xưa thấy người khi dễ Hiếu Ân như vậy, còn tưởng rằng quan hệ hai người không tốt chứ, thật sự là không ngờ...”

Ta vội vàng ngồi dậy, vô cùng xấu hổ. Mặt Lão Cửu có hồng hay không thì ta không biết, có điều lúc này ta cảm thấy mặt của mình có thể chiên trứng luôn đấy. Nhưng cũng may mắn là đêm qua Lão Cửu bảo ta lên giường ngủ, nếu không, để cho Bát công chúa nhìn thấy, sợ lại là lại thêm một trận phiền toái.

Xảy ra việc như vậy, cho dù hai chúng ta có buồn ngủ cỡ nào thì cũng phải tỉnh ngủ thôi. Bát công chúa vừa đi, không khí so với trong tưởng tượng của ta lại càng xấu hổ thêm, cả hai chúng ta không ai nói chuyện, nàng làm việc của nàng, ta làm việc của ta, bất quá trong chốc lát, đôi ta cũng đã thu thập xong hành lý, cùng nhóm người dưới lầu họp mặt.

Tất cả mọi người đang chờ hai người chúng ta, điều này làm cho ta hết sức ngỡ ngàng, thậm chí có chút e ngại. Người nghỉ đi, ở triều đại này mà người lại dám để cho Hoàng Thượng chờ người? Điên rồi phải không.

Cho nên cả một đường đi trong lòng ta có chút lo lắng, nhưng trái lại Lão Cửu lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Gặp Hoàng Thượng, hấn vừa thấy đôi mắt hai chúng ta như hai con gấu trúc thì cũng không có trách mắng gì, điều này làm cho ta an tâm không ít. Hoàng tử và các đại thần đi ra ngoài cửa dẫn ngựa, lúc này bồi bên cạnh Hoàng Thượng chỉ có vài công chúa và ma ốm ta đây.

Chúng ta vừa đi vừa tán gẫu, không biết tại sao Hoàng Thượng lại hỏi chuyện đêm qua Lão Cửu thét chói tai, Lão Cửu nhăn nhó không chịu nói, vì thế Hoàng Thượng liền đem ánh mắt chuyển hướng về phía ta. Việc này làm cho ta thật khó xử, có thể nói lúc này ta giống như cái nhân bánh mì bị kẹp ở giữa, nói hay không đều có chuyện phiền toái, nhưng hình phạt của Lão Cửu so với Hoàng Thượng thì nhẹ hơn, cho nên ta liền bảm báo lại chi tiết.

Hoàng Thượng vừa nghe xong, lúc này liền cười ha ha lên, sau đó nói với ta: “Tiểu Cửu này a, từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, có lúc ngay cả ta đều dám ngỗ nghịch, nhưng đối mặt với mấy con chuột con gián thì một chút biện pháp cũng không có.”

Thật sự là đáng yêu.

Ta nghe cũng xong cũng không nhin được mà nở nụ cười. Tất nhiên, hậu quả chính là bị Lão Cửu véo máy phát.

Cười cũng cười rồi, nháo cũng nháo rồi, ngay sau đó là xuất phát.

Hôm nay là ngày đi Nam hạ thứ hai, nói thật, so với trong tưởng tượng của ta thì khác biệt quá lớn... Quá lớn. Nhóm người chúng ta, quả thực không khác gì chạy giặc đi chuyển về hướng Nam, dọc theo đường đi ngoại trừ ăn cơm, đại tiểu tiện, cơ hồ chạy không ngừng nghỉ.

Bất quá loại tình trạng này có lẽ cũng sẽ không duy trì được bao lâu, dù sao hiện tại cách hoàng thành còn không quá xa, mọi người tất nhiên muốn tiết kiệm thời gian mau chóng đi đến phía Nam, đợi khi đến được phía Nam, có lẽ sẽ thả chậm tốc độ.

Cứ liều chết liều sống chạy đi như vậy, cũng đã được bảy ngày. Đã nhiều ngày như thế tinh thần cùng trạng thái của ta đều không thể tốt nổi. Thứ nhất là vì từ sau lần biểu diễn trò nghệ cho mọi người, thì cái người đáng lý là ngự trù thì lại thanh nhàn thảnh thơi, còn ta ngược lại kiêm luôn chức ngự trù đó, chỉ cần chúng ta không tìm được thị trấn thì đều là ta xuống bếp nấu cơm cho mọi người. Thứ hai là trong thời gian này, mâu thuẫn giữa Lão Cửu cùng Bát công chúa lại càng ngày càng thường xuyên.

Tất nhiên, cả hai nàng người một câu ta một câu nhưng người chịu khổ nhất lại là ta. Cả một ngày đường, ba người chúng ta ngồi cùng một chiếc xe ngựa, trận lớn trận nhỏ cơ hồ là giống như giờ làm việc trong công sở, 8 tiếng/ ngày!

Mà dây dẫn nổ mỗi lần đều là ta.

Bát công chúa thì cả ngày lẫn đêm đều bám lấy ta thân thiết gần gũi, ta lại không dám không để ý tới, tuy rằng những việc này rất bình thường không có gì lạ nhưng lại làm cho Lão Cửu hết sức nổi giận, chua phải chết. Nhưng mấy ngày nay ta cũng thấy rõ được, cảm thấy Bát công chúa hiện tại kỳ thật căn bản là không có thích ta như Lão Cửu đã nghĩ, có lẽ trước kia là thích, nhưng hiện tại nhất định là không phải.

Nàng chính là đơn thuần tức giận Lão Cửu, rõ ràng lúc trước người hướng Hoàng thượng cầu hôn trước là nàng, rõ ràng nàng lớn hơn Lão Cửu, cuộc hôn sự này vốn là không được trì hoãn, nhưng lại bị Lão Cửu chặn ngang một cước, đem ta đoạt đi.

Cho nên nói nữ nhân a.

Những ngày như vậy, ta tính rõ ràng cũng xấp xỉ nửa tháng. Vốn ta nghĩ đến người chịu không nổi trước tiên sẽ là ta, nhưng thật không ngờ Lão Cửu so với ta lại nhanh hơn một bước.

Một ngày nọ chúng ta đi đến chạng vạng, theo kế hoạch là đi đến thị trấn kế tiếp, vì thế mọi người tiến vào tửu lâu nghỉ ngơi, hết thấy đều vẫn như ngày thường, không có gì khác lạ, cùng nhau dùng cơm ở nhà gian*, sau đó về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị cho cuộc hành trình sáng mai.

(*phòng trà nơi vua và các chư hầu giao tình thâm sâu thưởng thức trà, đàm đạo.)

Ta cũng giống như mọi người.

Nhưng ngay khi ta đang chuẩn bị sắp ngủ, Lão Cửu lại trảo một cái xách cổ ta ngồi dậy.

Ta thấy giờ đã là mấy giờ đêm rồi mà nàng còn mặc như vậy, không khỏi nghi hoặc: “Người làm gì vậy?”

Lão Cửu cũng không trả lời ta, trực tiếp lấy y phục ta treo trên y giá* ném lên trên giường: “Mặc vào.”

(*mắc áo, móc áo.)

“Mặc làm gì, giờ này đã là mấy giờ rồi? Nếu người không ngủ, ngày mai sẽ chịu không nổi đâu.” Nói xong, ta liền nằm phịch xuống, muốn tiếp tục ngủ.

Ai ngờ Lão Cửu lại một cước đá vào mông của ta, một cước này của nàng mặc dù lực đạo không lớn, nhưng cũng đủ làm cho ta tức giận muốn chết, người nói ta nằm ngủ thì liên quan gì đến nàng? Ta lập tức bật dậy xoay người, giận dữ trừng mắt liếc nàng một cái, nói: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đi.”

Lão Cửu nhẹ nhàng một chữ ‘Đi’, lại làm cho trái tim nhỏ bé của ta run rẩy.

“Đi?” Ta hỏi nàng: “Đi đâu? Vì sao phải đi?” Kỳ thật ta cũng đã mơ hồ ý thức được nàng nói ‘đi’ này là có ý gì, nhưng ta không thể tin, quả thực không thể tin được nàng lại to gan như vậy, ta cũng không dám tưởng tượng, nếu như đôi ta thật sự rời đi, ngày mai Hoàng Thượng phát hiện đôi ta mất tích thì sẽ xảy ra chuyện gì.

“Sao mà người có nhiều vấn đề thế?” Lão Cửu cũng có vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn giải thích cho ta. “Bất tử cả ngày cứ như vậy làm ta phiền muốn chết, cũng không biết nàng học từ ai cái tính bách chiết bất nạo* đó, ta lại không bị được miệng của nàng, chỉ bằng mắt không thấy tâm không phiền.”

(*Ý chí kiên cường, lay không chuyển rung chẳng rời.)

“Vậy người cũng không thể đi a.” Ta nói: “Chỗ phụ hoàng người làm sao đây?”

“Ta có để lại một phong thư cho hần. Yên tâm đi, phụ hoàng sẽ không vì ta mà chậm trễ hành trình đâu, nhiều lắm là phải người tìm hai ta thôi.”

Lão Cửu trái lại không để tâm, mà ý của ta cũng không phải việc này. Chuyện nàng nói là tất nhiên, Hoàng Thượng nhất định sẽ phái người tìm hai ta, ta sợ là chờ sau khi việc đi Nam hạ kết thúc, thì phải làm sao? Hoàng Thượng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua sao? Đến lúc đó ai dám cam đoan hai ta sẽ không bị trách phạt chứ?

Ta đem ý nghĩ này nói cho Lão Cửu.

Lão Cửu lắc đầu, nói: “Hần có thể phạt cái gì chứ? Hần hiểu rõ ta nhất, đến lúc đó ta xuống nước một chút, ở trong phủ đóng cửa suy nghĩ nửa tháng thì sẽ không có việc gì. Huống hồ...” Miệng nàng nhẹ kéo một chút, cười nói: “Đi theo phụ hoàng thì không thể chơi đùa được, người nếu muốn du sơn ngoạn thủy, chỉ có thể đi.”

Ta cúi đầu.

Không thể không thừa nhận Lão Cửu đã nói đến điểm mấu chốt trong lòng ta, người xem xem đã qua nhiều ngày như vậy, Hoàng Thượng làm sao có ý tứ muốn du ngoạn?

Lão Cửu thấy ta còn chưa có phản ứng, liền túm ta lên, cầm lấy ngoại sam mà bắt đầu giúp ta mặc vào, vừa mặc vừa nói: “Lúc trước người chết sống muốn đi Nam hạ là người, nếu không nhìn người muốn đi như vậy, ta sẽ phải chịu khổ như bây giờ sao? Lúc trước ta đã theo ý người, hiện tại đến phiên người phải nghe ta.”

Trong lòng ta run lên.

Tuy rằng ta đã sớm biết được sự thật là như thế, thế nhưng nghe thấy chính nàng nói ra, rốt cuộc vẫn là cảm động. Ta giữ tay nàng lại, nhìn nàng nói: “Bởi vì ta muốn đi, cho nên người liền mỗi ngày đều đi cầu Hoàng Thượng, vì cái gì?”

Lần đầu tiên, ta cảm thấy không khí giữa hai ta không còn là gương cung bệ kiếm.

Lão Cửu liếc mắt nhìn ta một cái liền cúi đầu, không có trả lời. Ta cầm tay nàng, trong lòng không khỏi khẩn trương. Có lẽ nàng cảm thấy ta nhất định sẽ truy vấn đến cùng, nên lúc này mới nhẹ nhàng nói ra một câu “Không vì cái gì cả, đơn giản là người muốn đi.”

34. Chương 34

Khóe miệng ta hơi khẽ động, muốn nói lại không nói được.

Không khí lúc này quả thật có chút vi diệu, ta không biết trong lòng Lão Cửu có cảm giác gì, nhưng ta lại nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ta không biết sự biến hóa này có ý nghĩa gì, cũng không biết vì sao ta lại có loại cảm giác vi diệu này, ta cái gì cũng không biết, ta chỉ biết là nếu về sau Lão Cửu đều có thể đối đãi ta giống như thế, như vậy ta vì nàng, dù có thụ thương chịu khổ thì có làm sao?

Một khi đã như vậy, ta còn quản cái gì Hoàng đế lão tử chứ? Hần muốn chém muốn giết thì đó cũng là chuyện sau này, chuyện ngày mai chúng ta đều không thể biết được, chuyện sau này thì cứ để sau này tính.

Đến đây, ta xem như là ngầm đồng ý với hành vi của Lão Cửu.

“Nếu phải đi, người có kế hoạch gì không? Chúng ta tổng không thể cứ như vậy mà đi.” Nói xong, ta cũng buông lỏng tay Lão Cửu, bằng tốc độ nhanh nhất mặc y phục vào.

Lão Cửu thấy ta hành động lưu loát, cũng bắt đầu chạy tới thu thập mọi thứ, nói: “Hôm nay muộn rồi, chúng ta cứ đi trước, đến một khách điểm khác trọ hai ngày, chờ phụ hoàng đi rồi chúng ta lại đi con đường khác đến phía Nam.”

“Hoàng Thượng sẽ không dừng ở nơi này tìm chúng ta chứ?” Ta nói: “Chuyện người nghĩ đến thì phụ hoàng người nhất định cũng có thể nghĩ đến, người cũng đừng quá tự mãn.”

Lão Cửu thu thập xong liền đi đến bên người ta, bộ dáng như đang nhìn một tên ngốc. Nhìn ta một lúc lâu sau mới nói: “Phụ hoàng tất nhiên là biết, ta vốn cũng không tính giấu hẩn cái gì, nhưng hẩn là Hoàng Thượng, tất nhiên sẽ lấy đại cục làm trọng, hành trình đi Nam hạ đã sớm được an bài thỏa đáng, hẩn nhất định sẽ không vì ta mà chậm trễ chính sự, cho nên người có thể yên tâm, an tâm cùng ta cùng nhau đi Nam hạ.”

Đúng a Đúng a. Cái đầu ngốc này của ta. Nghĩ đến ta cũng rất kích động.

Sau đó, hai ta liền không nói một lời, đều bắt đầu tự thu thập. Chờ thu thập thỏa đáng, nàng đặt bút viết hai dòng ngắn ngủi để lại trên bàn, xem như nói rõ hành trình kế tiếp của chúng ta.

Đến khi làm xong hết thấy, đêm đã khuya.

Toàn bộ khách điếm yên lặng đến mức có thể nghe thấy được tiếng chân rơi, đôi ta bốn mắt nhìn nhau, trong lòng tự có đối sách. Nhảy cửa sổ. Lúc này cũng chỉ có thể như thế, may mắn nơi chúng ta đang ở là lầu hai, dùng kinh công nhảy xuống rất dễ dàng.

Sau đó đôi ta lại rón rén chạy đến chuồng ngựa, dắt một con ra. Bởi vì ta không biết cưỡi ngựa, mà lúc này lại yên tĩnh đến dọa người, cho nên vì để không đả thảo kinh xà, ta liền để cho Lão Cửu dắt ngựa, chúng ta đi bộ một đường tìm được một túp lâu cách chỗ chúng ta rất xa để trọ lại.

Cả đêm hôm nay đôi ta cũng không ngủ được, trong lòng ít nhiều vẫn là có chút không an ổn, nhưng lần này ý kiến của chúng ta cũng thực thống nhất, lần đầu tiên thống nhất, chính là đánh chết cũng không trở về.

Cho nên thẳng đến khi mặt trời mọc, đôi ta mới không chịu nổi mà ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, sắc trời đã gần như tối muộn.

Hoàng Thượng lúc này đã đi chưa? Ta hỏi Lão Cửu, câu trả lời của nàng là đi rồi, nhưng mọi chuyện đều không phải là tuyệt đối, ai cũng thể đoán được lòng người, cho nên vì để bảo đảm an toàn, chúng ta vẫn tiếp tục lưu lại trong thành này một đêm, đợi đến ngày mai rồi hãy xuất phát.

Sau khi tỉnh dậy, hai chúng ta rửa mặt chải đầu dùng cơm xong, vừa lúc còn kịp buổi chợ tối.

Không cần phải nói, ta tất nhiên là muốn đi, Lão Cửu cũng không cần nói, nhất định là cùng ta đối nghịch. Ta rất buồn bực, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới cảnh tượng lần trước Lão Cửu cùng ta cùng nhau đi dạo. Vừa nghĩ đến, khóe miệng ta liền hiện lên nét cười nhàn nhạt.

Đúng rồi, Lão Cửu không phải sợ nhất là ta không nhèo, liều chết làm nũng sao?

Sự thật cũng quả thật là như thế, lúc đầu khi ta muốn đi dạo chợ một chút, vẻ mặt nàng chính là không kiên nhẫn, trong miệng luôn nói rằng phiền toái này nọ, chết sống không đồng ý. Sau đó ta làm nũng, vừa kéo kéo ống tay áo của nàng vừa làm xấu, quả nhiên chưa đến một phút thời gian, nàng liền bại trận.

Nhưng việc Lão Cửu cùng ta đi dạo chợ cũng không phải là không có mục đích, nàng nói nàng muốn thử món trái cây mà ta nói hôm trước, hôm nay phải làm cho nàng ăn, nếu không thì ta chờ chết đi. Tất nhiên là ta đáp ứng, bởi vì nước ép trái cây quả thực rất dễ làm, một lát ta chỉ cần đi chợ mua một chút trái cây cùng một chiếc cối xay nhỏ là xong việc. Sợ Hoàng Thượng còn chưa đi nên hai chúng ta cũng phải cẩn thận. Để ít gây sự chú ý nhất, Lão Cửu và ta đều mặc nam trang, chất liệu cũng không phải thượng đẳng tơ lụa, mỗi người đều cầm chiếc phiến để che mặt cùng quan sát tình huống, nhưng thật ra lại có chút phô trương như các minh tinh thời hiện đại.

Có điều ai ngờ tình huống lại không như mong đợi, chúng ta vốn là muốn ẩn thân làm việc, nhưng lại bởi vì Lão Cửu mặc nam trang mà càng thêm gây chú ý. Ta ngoại trừ kiến thức về y học thì những kiến thức khác quả thực là chỉ có hạn, cho nên ta cảm thấy vốn từ của ta vô luận miêu tả như thế nào thì bộ dáng mặc nam trang của Lão Cửu đều có vẻ tái nhợt vô lực. Ta chỉ biết là, nếu Lão Cửu thật sự là nam tử, ta đời này nhất định phi khanh không lấy*!

(*Không phải người đó thì không lấy.)

Nhưng thiên ý trên người, thứ nhất là Lão Cửu không phải nam tử, thứ hai là cả hai chúng ta đều đã thành thân.

Ước chừng đến buổi tối chúng ta mới trở về khách điểm. Bởi vì buổi chiều đã ăn cơm, cho nên buổi tối hai ta cũng không đói, hơn nữa hoa quả cùng cối xây cũng đã mua trở về rồi, cho nên ta định sẽ làm cho Lão Cửu một đồng nước trái cây, uống đến khi nàng không uống nổi nữa mới thôi.

Không nói dong dài, ta liền bắt tay vào làm, Lão Cửu ở một bên xem nhìn không chuyển mắt, đến khi nhìn thấy nước trái cây từ trong cối xây chảy ra, nàng liền ngây ngẩn, sau đó vẻ mặt không dám tin, gắt gao nhìn chằm chằm cối xây nho nhỏ kia, tựa như là thấy được một màn biểu diễn mới mẻ nhất từ trước đến nay.

Ta nhìn bộ dáng của Lão Cửu, trong lòng càng thêm đặc ý, lưng không tự giác cũng thẳng tắp lên.

“Thế nào, lợi hại chứ?” Ta không quên khoe khoang.

Lão Cửu nghe xong xuy một tiếng, nói “Tiểu xiếc thôi.”

Ta biết nàng chính là cái loại khẩu thị tâm phi cho nên cũng không đi vạch trần, có điều cảm giác nhiệt trong lòng như thế nào cũng không thể bình ổn được. Có động lực ta tự nhiên càng thêm ra sức, một ly nước ô mai tràn đầy cũng chỉ trong một khắc đồng hồ là đã được ra lò.

Ta giống như hiến bảo vật, đưa cho Lão Cửu, sau đó nhìn nàng nhấp thử một ngụm trước, sau đó liền ừng ực uống một phát sạch sẽ.

Ý cười của ta ngày càng đậm, “Ngon không?” Ta hỏi nàng.

“Cũng tạm chấp nhận.” Lão Cửu uống xong, lau miệng, đem cái ly trả lại cho ta. “Thêm một ly nữa.”

Ta tiếp nhận cái ly, trêu ghẹo nàng, nói: “Tạm chấp nhận mà còn muốn thêm nữa sao?”

“Món này tạm chấp nhận.” Dứt lời liền nàng chỉ chỉ quả dưa hấu bên cạnh, “Ta muốn uống cái này.”

Ta lại tiếp tục làm nước ép dưa hấu nước cho nàng.

Cứ như vậy, ta làm nước trái cây cho Lão Cửu, còn Lão Cửu thì cứ uống sạch sẽ, bất giác cũng đã đến khuya. Mà trái cây mua ở chợ lúc này, cơ hồ đều bị Lão Cửu thử qua một lần. Ta đoán nếu không phải Lão Cửu rất cuộc thật sự không uống nổi nữa, chỉ sợ đám trái cây mua hôm nay sẽ bị nàng tiêu diệt sạch sẽ.

Còn ta, từ đầu tới cuối chỉ uống được hai ngụm nước dưa hấu, thời gian còn lại đều là làm cho nàng uống. Một là tất nhiên, nhưng trong lòng ta lại vui vẻ, chưa bao giờ ta cảm thấy thỏa mãn giống hôm nay vậy.

Không bao lâu sau, ta cẩn thận suy nghĩ, tổng cảm thấy lúc trước ở hiện đại mỗi khi được lên lớp, nhận được giấy khen cũng không vui vẻ bằng khi nhận được một lời khen của Lão Cửu.

Ta cảm thấy Lão Cửu thay đổi, cũng có lẽ là hai ta đều thay đổi. Ta không biết những chuyển biến này bắt đầu từ đâu, từ khi nào, nhưng nó đúng là đang chậm rãi mọc rễ nảy mầm, vững chắc đâm sâu trong lòng ta, còn có trong lòng Lão Cửu.

~x

35. Chương 35

Cả đêm hôm nay, vì uống quá nhiều nước trái cây làm cho Lão Cửu nửa đêm không ngừng đi nhà xí, nàng lại sợ chuột, cho nên không ngừng bảo ta đi cùng nàng, làm ta cười muốn chết.

Ngày hôm sau, ta thấy hai mắt Lão Cửu mắt gấu trúc, khóe miệng không nhin được hơi giương lên. Thật sự là chưa thấy qua Lão Cửu tham ăn như vậy a, ta muốn nói nàng là công chúa, cho dù mấy thứ này uống có ngon đi chăng nữa nhưng nàng ít nhiều cũng phải bận tâm đến thân phận địa vị một chút chứ, có ai giống như nàng không? Nhất định là phải uống một lần cho chết mới chịu.

Đáng đời nàng.

Nghĩ đến đội nhân mã kia của Hoàng thượng có lẽ cũng đã đi rồi cho nên ta cùng Lão Cửu cũng nên thu thập một phen để chuẩn bị lên đường. Hôm nay Lão Cửu đã đổi lại nữ trang, cho nên việc thu hút ánh mắt của mọi người tất nhiên là chuyện không cần phải nói. Nhưng kỳ lạ là ngay cả ta như vậy nhưng cũng đưa đến rất nhiều ánh nhìn chăm chú.

Bất quá cũng không phải là ánh mắt tốt đẹp gì, toàn bộ đều lộ ra quái dị.

Nói cho cùng cũng phải trách ta, đến nơi này cũng đã được một khoản thời gian rồi tại sao lại không nghĩ tới phải học cưỡi ngựa chứ. Giờ thì hay rồi, bởi vì ta không biết cưỡi cho nên chỉ có thể tùy Lão Cửu đưa đi. Hai ta cưỡi trên cùng một con ngựa, ta ở phía trước nàng ở phía sau, tay nàng nắm dây cương vòng quanh người ta, vị trí so với các cặp đôi công tử tiểu thư hoàn toàn hoán đổi, như vậy thì làm sao mà không lộ ra quái dị được.

Ta cũng không phải là người không biết xấu hổ, trên đường ra khỏi thành ta thật hận tìm một cái lỗ để chui xuống cho rồi.

Lão Cửu thấy bộ dáng như thế của ta, thuận miệng nói: “Ngày xưa không học cưỡi ngựa, giờ đã biết cái khó rồi sao? Đáng đời.” Dứt lời, nàng lại hét lên một tiếng, quát roi vào mông ngựa, con ngựa bị ăn đau liền ra sức chạy nhanh hơn.

Đầu của ta càng ngày càng cúi thấp, hận đến cắn răng, nói thầm cô nàng này cũng ghi thù quá sâu rồi, không phải buổi sáng ta chỉ cưỡi nàng có vài lần thôi mà, nàng lại có thể tra tấn ta như vậy.

...

Đây là lần đầu tiên ta cưỡi ngựa nên có chút khó chịu. Chỉ chốc lát sau, ta đã cảm giác được dạ dày của mình bắt đầu đảo lộn, cắn răng chịu đựng, ta đoán sắc mặt của ta lúc này chắc hẳn đều đã tái xanh. Lại giằng co trong chốc lát, sự khó chịu trong người lại càng thêm nghiêm trọng, ta vội vã bảo Lão Cửu dừng lại. Đợi khi nàng vừa làm cho con ngựa đứng lại, ta liền ngay lập tức nhảy xuống chạy đến cái cây bên cạnh ào ào nôn ra sạch sẽ.

Đến khi đã ‘giải quyết’ xong, ta liền cảm thấy trong người thật thoải mái.

Lúc này Lão Cửu cũng đã chạy đến, đưa cho ta bình nước.

Ta nhận lấy, lại liếc nhìn nàng một cái, vô cùng ủy khuất: “Người thật ác độc.”

Lão Cửu tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt khinh thường. “Người thật vô dụng.”

Ta không nói gì, cũng lười cùng nàng đòi co, bởi vì ta nói không lại nàng a.

Ta lại nghĩ ngơi trong chốc lát, chờ khi đã cảm thấy tốt hơn một chút, lúc này mới cùng nàng lên ngựa. Lúc này đây, Lão Cửu cũng nhân nhượng ta rất nhiều, nàng không tiếp tục để cho tiểu mã chạy nhanh nữa. Có điều, nếu không ra roi thúc ngựa thì những chuyện phức tạp cũng sẽ theo đó mà kéo đến. Nếu ấn theo tốc độ của hai ta bây giờ thì đến được phía Nam cũng là chuyện của một hai tháng sau.

Ta nghĩ đây cũng không phải là chuyện của riêng mình ta vì thế liền nói Lão Cửu dạy ta cưỡi ngựa.

Lão Cửu nhất định cũng đã nghĩ đến, cho nên cũng không dài dòng, liền gật đầu đáp ứng. “Vậy người trước tiên cứ chịu đựng một chút, ta nhớ rõ phía trước không xa là đến Diễm thành, thành trấn ở đó còn rất phần hoa, chúng ta có thể ở chỗ đó vài ngày, chờ khi người học được tàm tạm thì sẽ đi.”

Ta thở dài, cũng chỉ có thể như thế, ai bảo ta cản trở Lão Cửu làm chi.

Thẳng đến khi màn đêm buông xuống, chúng ta mới đến được Diễm thành.

Tìm một túp lều không tệ, hai ta ở trong phòng vội vàng ăn chút gì đó rồi tự tắm rửa một phen, sau đó liền ngã lưng xuống giường, không đến một giây thì đã ngủ như chết. Ta thật sự rất mệt mỏi, cảm giác chưa bao giờ mệt như hôm nay.

Hôm sau, đến giữa trưa ta mới tỉnh lại.

Khi ta tỉnh lại thì Lão Cửu đã dậy rồi, nàng sớm đã thu thập thỏa đáng, giờ đang ngồi ở bàn trà, vừa uống vừa nhìn ta, cũng không biết đang nhìn những thứ gì. Ta thấy nàng nhìn ta chằm chằm không chuyển mắt,

mặt ta bỗng chốc liền đỏ lên, trái tim đập thành thịch không ngừng, nhưng kỳ lạ là cảm giác chán ghét lại không có, trái lại là ngưỡng ngùng cùng xấu hổ.

Tại sao lại có loại cảm giác này chứ.

“Cả buổi sáng ngươi cứ nhìn ta chằm chằm làm gì?” Hô hấp của ta có chút rối loạn.

Lão Cửu đặt chung trà trong tay xuống, tay phải chống cằm, vẻ mặt đều là ý cười. “Cũng đã sắp chính Ngọ*.”

(*Giữa trưa, 12h)

Nụ cười của Lão Cửu rất rực rỡ, tựa như là nhạt được tiền. Nhưng nụ cười này ta nhìn thấy, không biết tại sao lại trở thành không có ý tốt. Ta có chút lúng túng, nàng cười thành bộ dáng như thế chẳng lẽ là đã thấy ta làm trò hề gì trong lúc ngủ say chẳng?

Lão Cửu thấy ta không nói tiếp, vì thế lại nói: “Cảm thấy tốt hơn rồi sao?”

Lúc này ta mới gật đầu, nói: “Ngủ một giấc nên giờ cũng khá hơn nhiều.”

“Có đói bụng không?” Nàng hỏi. “Ta gọi tiểu nhị đem thức ăn vào?”

Ta trầm mặc không lên tiếng, đáy lòng là muốn đi đại sảnh dùng cơm. Dù sao thật vất vả mới có thể ra ngoài du ngoạn một lần tất nhiên là muốn được mở mang thêm kiến thức bên ngoài rồi. Huống hồ lúc trước, khi còn ở hiện đại, trên phim truyền hình không phải có chiếu cảnh nếu muốn hỏi thăm tin tức hay gì đó thì tốt nhất phải đến tửu lâu, trà lâu nơi có nhiều người lui tới hay sao.

Ta muốn biết ở phụ cận có cái gì thú vị, gần nhất xảy ra chuyện bát quái gì, như vậy tất nhiên là phải đến đại sảnh tìm hiểu một phen.

Lão Cửu thấy ta không nói lời nào, lông mày một bên nhướng một bên cau nhìn chằm chằm ta, ta bị nhìn đến chột dạ, tự nhiên cũng không dám nói gì.

Nhưng mà Lão Cửu là người thông minh đến mức nào chứ? Không chờ ta nói gì, nàng liền lắc đầu, nói với ta: “Mặc dù ngươi không nói nhưng toàn bộ đều viết ở trên mặt. Muốn đi xuống đại sảnh dùng bữa còn không mau đi chải đầu rửa mặt? Qua một hồi dưới lầu cũng sẽ không còn người đâu.”

Ha ha, ta hoan hô một tiếng, lập tức từ trên giường bật dậy, rửa mặt chải đầu mặc y phục, tất cả đều nhanh như một trận gió.

Chỉ trong một chốc, ta cùng Lão Cửu còn có Cải Trắng đều đi xuống lầu, lúc này cũng chỉ mới qua giờ cơm một chút cho nên trong đại sảnh dù chưa đầy người nhưng cũng đã chiếm hơn phân nửa. Ta cùng Lão Cửu tìm một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, gọi tiểu nhị chọn một bàn đồ ăn lớn toàn là những món nổi tiếng của tửu lâu này.

Không lâu sau, tất cả món ăn đều được bưng lên, ta cùng Lão Cửu cũng bắt đầu dùng bữa. Nhưng có lẽ là những món này không hợp khẩu vị của Lão Cửu cho nên nàng ăn đặc biệt ít, trái lại là Cải Trắng, Lão Cửu đút cái gì nó cũng đều ăn, chỉ chốc lát sau, cái bụng nhỏ của nó liền tròn lên.

Mà ta, ngoại trừ ăn cơm, lỗ tai cũng không ngừng vểnh lên để nghe ngóng xem bàn bên cạnh đang nói những chuyện lý thú gì. Cái gì mà gần đây bọn đạo tặc Giang Dương lại giở trò cường bạo; Vài môn phái vây đánh một môn phái khác, rồi Trương đại nhân ở nha môn lại cưới một tiểu thiếp nữa, rồi vài ngày nữa là lễ khất xảo.

Lễ khất xảo? Không phải chính là lễ thất tịch sao? Ta cười cười, nghĩ thâm triều đại này cũng có lễ thất tịch sao? Nghĩ nghĩ, ta liền quay sang hỏi Lão Cửu.

Lão Cửu gật đầu, xem như là khẳng định.

“Vậy lễ khất xảo là làm những chuyện gì?”

“Không biết.” Lão Cửu cũng không thèm liếc mắt nhìn ta, vẫn tiếp tục đút cho Cải Trắng, nói: “Nhưng vào lễ khất xảo hằng năm bên ngoài đều rất ồn, nhất định là người đông như kiến.”

Ta nghe xong liền vô cùng vui sướng, nghĩ thầm trong lòng hay là cứ ở lại Diêm thành mấy ngày, đợi khi qua lễ khát xảo rồi hẳn lên đường. Dù sao, đây cũng là lễ tình nhân đầu tiên từ lúc ta đến nơi này, mặc dù không phải là trải qua cùng người yêu nhưng tối thiểu cũng được mở mang kiến thức a. Huống hồ, loại ngày hội này ở cổ đại khẳng định sẽ không buồn tẻ, đến lúc đó ta sẽ đi hội chùa, xem múa rồng, chơi đặng mê*... Đều là những chuyện thú vị a.

(*Còn gọi là Đồ đèn: Là một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.)

Đang tưởng tượng hết sức vui vẻ, hai mắt vừa nâng lên lại thỉnh thoảng thấy một nam tử đang hướng về phía bàn của ta đi đến. Ánh mắt của nam tử kia cùng ta vừa vắn giao nhau, hẳn cũng không tránh đi mà còn kéo môi cười cười, giống như ta với hắn rất quen thuộc.

Ta bất động thanh sắc, ấn tượng trong lòng ta đối với nam tử này cũng là không tốt. Nam tử này mặc dù lớn lên không xấu nhưng vừa nhìn chính là dường như rất lỗ mãng, bộ dáng điển hình cho tiểu bạch kiểm.

Quả nhiên, nam tử kia đến trước bàn của ta thì dừng bước. Hẳn cúi chào ta cùng Lão Cửu, vừa nhấc đầu lên, ánh mắt liền bị Cải Trắng hấp dẫn, hẳn ngẩn ra một chút, đầu lại vừa nhấc thêm một chút, lại bị Lão Cửu thu hút đến. Những động tác này cũng chỉ trong hai ba giây, mà hẳn ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn ta một cái.

Ấn tượng của ta đối với người nọ bây giờ là hoàn toàn không còn một chút tốt đẹp gì nữa. Sắc phôi, đại sắc phôi*!

(*Hiểu nôm na là một tên háo sắc, bại hoại.)

Cũng may, Lão Cửu vẫn tương đối không chịu thua kém, mặc dù vẻ mặt của nàng không chút thay đổi nhưng ta thấy trong mắt của nàng đã lộ ra lãnh ý. Nam tử kia cũng không có mù, thấy Lão Cửu hơi hơi tức giận liền thu lại ánh mắt, sau đó ha ha cười nói: “Hồ ly này rất tuần tú.”

Ta phi.

Cái tên lang thanh vô văn hóa này, hồ ly thì làm sao lại dùng tuần tú để hình dung chứ? Cải Trắng nhà ta rõ ràng là đáng yêu, ĐÁNG YÊU!

2 “,” gf! S

36. Chương 36

Nam tử kia nói xong cũng không thấy hai chúng ta tiếp lời, nhất thời vô cùng xấu hổ.

Tuy ngoài mặt ta vẫn bất động thanh sắc nhưng trong lòng cũng là rất vui vẻ, nghĩ thầm cho người làm màu, nếu còn muốn tiếp tục làm trò cười cho thiên hạ thì đến đây.

Nhưng rốt cuộc là ta đã xem nhẹ tên nam tử kia, người bình thường bị người khác quăng bơ như vậy thì liền biết chúng ta không muốn để ý tới, cho nên phần lớn đều sẽ thức thời mà rời đi. Thế nhưng người ta lại không phải là người bình thường a, da mặt người ta dày như bức tường thành a, người ta lại còn thờ dài với ta nữa chứ. “Không biết công tử có thể nâng đỡ?”

Ta liếc nhìn hắn một cái: “Nâng đỡ cái gì cơ?”

“Không biết công tử có thể đem con hồ ly này bán cho tại hạ không? Tại hạ thực thích con hồ ly này, nếu công tử đồng ý, tại hạ chắc chắn sẽ hết sức chăm sóc cho con hồ ly này.”

Ta đều ngây người.

Thật sự là đã gặp qua da mặt dày, nhưng ta chưa thấy mặt ai mà có thể dày như thế, chăm sóc cái gì, nói cứ như là ta sẽ đem Cải Trắng cho hắn vậy.

Có thể sao? KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG.

Ta vốn đang tức giận muốn cự tuyệt, ai ngờ Lão Cửu lại giành trước, nói: “Không nâng.”

Ta nghe xong, cả người bất giác đều run lên, nghĩ thầm nam tử kia phỏng chừng hôm nay tiêu rồi. Ngữ khí của Lão Cửu lúc này đã trở thành băng thiên tuyết địa, cũng chính là ngữ khí mà ta quen thuộc nhất. Khi ta vừa mới tỉnh lại nàng chính là dùng ngữ khí này nói chuyện với ta, thử hỏi lúc trước ta đã bị chinh tề thâm như thế nào?

Nếu Lão Cửu đã ra mặt ta cũng không cần chõ mồm vào làm gì, tiếp tục tự rót rượu cho mình, vừa uống vừa nhìn xem, lúc này sắc mặt của tên nam tử kia giống như ăn phải đá*, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

(Nguyên gốc là ăn phải sh*t. Ta thật sự không dám đưa vào a:]]]])

Nhìn cách ăn mặc của tên đó, có thể hình dung được là một tên công tử ca ca có tiền, sợ là từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ cũng chưa từng bị người khác không cho mặt mũi như vậy, cho nên trong lúc nhất thời, hắn chỉ đứng ngây ra đó, không đáp lời, cũng không nói gì thêm. Ta vốn nghĩ hắn nên biết khó mà lui, nhưng không ngờ hắn ngây người trong chốc lát rồi lại dương môi cười, trực tiếp ngồi xuống.

Bây giờ, sắc mặt của ta liền thay đổi.

Nhưng sắc mặt ta thay đổi thì sao? Người ta căn bản chưa từng liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt gian tà phát sáng của hắn cứ đảo đến trên người Lão Cửu. Ta thấy, hắn muốn Cải Trắng là chỉ giả, nương Cải Trắng đến tán tỉnh Lão Cửu mới là thật!

Vừa mới nghĩ đến đây, quả nhiên chợt nghe tên đó nói với Lão Cửu: “Nghe giọng của cô nương hình như không phải người Diễm thành?”

Nhìn xem, không phải là bắt đầu bắt chuyện rồi sao.

Lão Cửu không nhìn hắn, cũng không có trả lời.

Tên đó cũng không mất tinh thần, lại nói tiếp: “Cô nương cũng không mời ta một chén rượu sao? Người Diễm thành chính là rất hiếu khách, vô luận là có quen biết hay không, mọi người cùng nhau ngồi xuống uống hai chén liền trở thành bằng hữu.”

Trong lòng ta xuy một tiếng, lại nhìn xem Lão Cửu sẽ có phản ứng gì.

Bất quá Lão Cửu vẫn là đáng vẻ kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn nam tử kia dù chỉ là nửa con mắt. Hiện tại ta thật đoán không ra trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, nếu theo như bình thường, nàng sớm đã nổi bão rồi, tại sao hôm nay lại bình tĩnh như vậy? Vốn đang muốn xem Lão Cửu sẽ dạy dỗ tên đáng đồ tử này như thế nào, xem ra là không thể trông cậy vào được rồi.

Nhưng người như tên này, không dạy dỗ một chút thì thật có lỗi với lương tâm trời đất.

Ta liếc mắt nhìn Lão Cửu một cái, có chút oán trách nói với nàng: “Tiểu Cửu, đây là người không đúng rồi. Nếu chúng ta đã đến Diễm thành thì phải nên nhập gia tùy tục. Huống hồ tứ hải giai huynh đệ, người cùng vị công tử này uống một chén cũng là chuyện nên làm.” Nói xong, ta đem chén rượu của ta đưa cho Lão Cửu, lại đem chén rượu của Lão Cửu đặt ở trước mặt tên nam tử kia.

Lão Cửu liếc nhìn ta một cái, đôi ta bốn mắt nhìn nhau, nàng liền giảo hoạt nở nụ cười.

Mà tên kia, nhìn thấy chén rượu trước mặt hắn là chén rượu mà Lão Cửu đã dùng qua, liền không khỏi thẳng ánh mắt. Ta nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng đều là tức giận.

Chỉ hai giây thời gian, thái độ của Lão Cửu bỗng nhiên thay đổi, nàng gơ lên cái chén, ở trước mặt tên nam tử đó chạm cốc một cái. Tên nam tử kia phục hồi tinh thần, thấy Lão Cửu muốn cùng hắn chạm cốc thì không khỏi vui sướng, cũng không quan tâm gì nữa, hắc hắc cười hai tiếng liền ngưỡng cổ một hơi uống cạn.

Lão Cửu thấy hắn đã uống xong, liền đem chén rượu bỏ xuống. Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành, nàng lại quay đầu tiếp tục chơi cùng Cải Trắng.

Tay phải của ta chống cằm, bộ dáng lười biếng. Tên kia uống xong, buông chén rượu, lại muốn tìm Lão Cửu nói chuyện, ai ngờ vừa há miệng nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được. Chính hắn cũng bắt đầu lúng túng, tiếp tục nói ba bốn lần, kết quả vẫn là một nửa điếm âm thanh cũng không có.

Ta nhìn hắn nửa ngày, lúc này hắn mới chú ý đến ta, nhận thấy trong ánh mắt của ta một chút ngạc nhiên cũng có, hắn lại hồi tưởng vừa rồi là ta lấy chén rượu đưa cho hắn, lúc này mới kịp phản ứng.

Hắn hung tợn chỉ vào người ta, miệng “ngươi ngươi ngươi” nửa ngày cũng phát không ra một cái rầm. Về mặt của ta không có một ý cười, nói với hắn: “Còn uống sao? Thử uống thêm một chén đi, vừa vận để ta đem hai tròng mắt của ngươi phế đi.”

Là phải phế đi, Lão Cửu há lại có thể để cho loại sắc phôi như hắn nhìn sao?

Dựa vào câu này của ta đã ngầm xác định chuyện ta hạ độc là thật, tên nam tử đó vừa nghe ta nói xong, hai mắt nhìn ta hận không thể trừng ra hỏa. Ta cũng không quan tâm đến hắn, cứ mặc cho hắn trừng thoải mái. Dù sao hắn chỉ có một người, ta cùng với Lão Cửu là hai người, tính như thế nào cũng đều nắm chắc phần thắng.

Quả nhiên còn chưa đến hai giây thời gian, tên đó liền nâng tay phải trực tiếp nhảy đến chỗ của ta, ta sớm đã có phòng bị cho nên một chiêu này tránh thoát quả thực dễ dàng. Nhưng còn không đợi ta lắc mình né tránh, chỉ thấy một chiếc đĩa như một tia chớp bay xẹt ngang trước mặt của ta.

Không không, chính xác mà nói, chiếc đĩa kia là bay xuyên qua bàn tay của tên nam tử đó.

Trong chốc lát, ta liền thấy sắc mặt tên đó trắng bệch, ôm lấy bàn tay kêu gào, biểu tình quả thật thống khổ! Ta hút một ngụm lãnh khí, trong lòng tự nhiên biết chiếc đĩa này là do ai ném tới. Tình cảnh này có chút làm cho ta sợ run, ta trở mắt nhìn tên nam tử kia, nhìn tay của hắn. Bởi vì tốc độ chiếc đĩa bắn ra quá nhanh nên lỗ thủng trên tay hắn một hai giây say mới chảy ra máu, máu vừa chảy ra cũng không thể cầm lại được.

Lại liếc mắt nhìn Lão Cửu một cái, trên mặt của nàng là vẻ lạnh lùng mà trước đây ta chưa từng gặp qua.

Là thật sự nổi giận rồi.

Ta nhìn chằm chằm Lão Cửu, còn nàng lại một lòng một dạ trừng mắt nhìn tên nam nhân kia, dường như muốn đem hắn đi lột da róc xương mới hài lòng. Ta bị ánh mắt này của nàng làm cho hoảng sợ, vội vàng vỗ vỗ bàn, dời đi lực chú ý của Lão Cửu. Lão Cửu chuyển ánh mắt về phía ta, lúc này ta mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta là đi ra ngoài du ngoạn, không phải giết người.”

Ta nói lời này, thứ nhất là nhắc nhở Lão Cửu, chớ rước lấy chuyện phiền toái, thứ hai cũng là nói cho tên nam nhân kia nghe, để cho hắn cảm thấy việc chúng ta giết người cũng như trò chơi thôi. Cũng vì công phu hạ độc của ta vừa rồi cùng công phu chiếc đĩa của Lão Cửu lúc này, cộng với một câu dọa người này, nam tử kia nghe xong quả thực liền lạnh lại rất nhiều.

Sắc mặt hắn trắng bệch ôm bàn tay đang chảy máu, đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Ta thấy bộ dáng của hắn đáng thương như vậy, lập tức bệch nghề nghiệp lại muốn tái phát. Vốn ta cũng không định để hắn thấy máu, hạ độc cũng chỉ là muốn dùng tiểu xiếc để chỉnh hắn thôi. Ta thở dài, từ trong bao y phục lấy ra một lọ kim sang được ném cho hắn, nói: “Trở về tự bồi đi, vài ngày sau sẽ khỏi.” Dứt lời, ta hướng hắn khoát tay, ý bảo hắn có thể đi rồi.

Ai ngờ tên đó vẫn đứng bất động.

Ta nhướn mày nhìn hắn. “Còn không đi? Hay là muốn bàn tay còn lại cũng như vậy?”

Nam nhân đó bị dọa đến sắp khóc, nhưng hắn vẫn như cũ không đi mà lấy tay chỉ chỉ miệng mình.

Ta sáng tỏ, rồi sau đó nghiêm mặt nói: “Đến khi ngươi trở thành chính nhân quân tử thì có thể nói chuyện được.”

...

Lão Cửu nhin không được xì một tiếng cười lên.

Ta thấy Lão Cửu cười cũng bắt đầu cười theo. Phải ha, so với chuyện hắn trở thành chính nhân quân tử, ta tình nguyện tin tưởng cá sẽ bay trên trời.

Đợi nam tử kia đi rồi, vẻ mặt Lão Cửu tràn đầy ý cười, nói với ta: “Thật có thể sao?”

Ta nhún vai, dường như đành chịu. “Có thể hay không không quan trọng, quan trọng là... Nhìn bộ dạng của hắn giống như thật tin.” Nếu hắn thật sự làm theo những lời của ta, vậy thì a di đà phật, ta cũng coi như làm được một việc thiện, tích ân đức.

P

37. Chương 37

Bị một chuyện không hay ho gì chen ngang làm ta không còn hứng trí để ăn cơm nữa.

Ta nhìn thấy Lão Cửu có vẻ cũng không khác gì ta, cho nên liền gọi tiểu nhị đến tính tiền, sau đó lại đổi một gian thượng phòng, dự định sẽ trọ lại đây mấy ngày. Lão Cửu sợ là muốn chờ sau khi ta học được cưỡi ngựa thì sẽ xuất phát, còn ta lại nghĩ ở đây đến khi qua lễ khát xảo rồi mới lên đường.

Như vậy, có lẽ xác suất ở lại đến khi qua lễ khát xảo cũng khá lớn.

Trong lòng ta âm thầm tính toán, lại tiếp tục cùng đi theo Lão Cửu về phòng. Sau khi nàng ngồi trong phòng uống xong chén trà, chúng ta liền ra khỏi thành học cưỡi ngựa.

Nói thật, cưỡi ngựa tuyệt không khó khăn.

Sau khi ta đã thấy qua Lão Cửu biểu diễn hai lần trong lòng cũng đã nhìn rõ một chút cách thức, thế nhưng ta một lòng muốn ở lại đây chơi lễ cho nên cũng không thể học được quá sớm. Lão Cửu cưỡi ngựa qua lại mấy lần liền đem ngựa đưa cho ta, ta tỏ vẻ vụng về leo lên ngựa, sao đó điều khiển nó đi chậm chậm, qua vài lần nhưng vẫn không nắm chắc, suýt nữa té xuống ngựa.

Ta bất an nhìn về phía Lão Cửu, trong lòng lại nghĩ không biết ta giả vờ có giống không đây? Không biết nàng có phát hiện ra điều gì không?

Nhưng cũng may Lão Cửu diện vô dị sắc, chỉ là một bộ ‘sao người có thể đàn độn đến mức này thế’.

Ta thở ra một cái, lại bắt đầu cưỡi, cứ như vậy qua một canh giờ nhưng trình độ vẫn chỉ như vừa rồi.

Lúc này sắc trời có chút tối, Lão Cửu cũng có vẻ không kiên nhẫn đứng lên, nàng kêu ta dừng, sau đó nhảy lên ngựa ngồi phía sau ta, chúng ta chậm chậm trở về khách điếm.

Trên đường đi, trong lòng ta tất nhiên là vui mừng, Lão Cửu chưa nhìn ra manh mối, chỉ cần ta cứ giống như hôm nay vậy thì việc trụ vững ở đây đến lễ khát xảo tất nhiên là nắm chắc mười phần.

Sau khi hai ta quay về khách điếm thì đều có chút mệt, cả hai cũng không nói thêm gì nữa. Sau khi dùng cơm xong, thu thập một phen liền nằm trên giường dự định đi ngủ. Cả ngày hôm nay ta cũng mệt mỏi, cho nên nằm xuống không lâu cả người cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Ai ngờ lúc này Lão Cửu lại đột nhiên mở miệng, chỉ nghe nàng nhỏ giọng nói: “Hiếu Ân không có gì muốn hỏi ta sao?”

Ta bị câu hỏi đột ngột của nàng làm cho tỉnh lại, trong lòng mơ hồ có chút bất an, ta ổn định tâm thần, ngẫm lại cũng không có gì muốn hỏi, vì thế liền nói ra.

Lão Cửu lại đột nhiên nghiêng người dậy, chống đầu nhìn ta, nhìn đến không chớp mắt, nhìn đến trong lòng ta thẳng chột dạ.

“Nửa đêm người lại phát điên cái gì.” Ta nhỏ giọng nói.

Lão Cửu vẫn nhìn ta, sau một lúc lâu mới nói: “Người không hỏi xem mấy ngày nữa mới đến lễ khát xảo sao?”

Ta vừa nghe xong, trong đầu liền ‘bang’ một cái, nghĩ thầm xong rồi xong rồi, không phải là ta đã che dấu rất kỹ sao? Tại sao vẫn bị nàng phát hiện chứ?

Nhưng ta có một loại tật xấu, chính là nếu không có chứng cứ rõ ràng vậy thì đánh chết cũng không thừa nhận. Cho nên Lão Cửu không trực tiếp vạch trần ta, ta liền cũng tiếp tục giả ngu, mở miệng nói: “Lúc ăn cơm có nghe nói là còn mấy ngày, nên có lẽ là cũng không lâu lắm.”

“Bảy ngày nữa.” Lão Cửu nói, sau đó nàng dùng tay trái nắm lấy cằm của ta, làm cho ta nhìn nàng, chính nàng lại dùng biểu tình không dám tin hỏi ta: “Chẳng lẽ Hiếu Ân muốn giả ngọc bảy ngày sao?”

Lúc này sắc mặt của ta liền suy sụp.

Lão Cửu vẫn nhìn ra, nữ nhân này tại sao lại thông minh như vậy làm gì chứ.

Ta lập tức ủ rũ, cũng tùy ý nàng nắm lấy cằm của ta, sau một lúc lâu mới ủy khuất nói: “Ai bảo ta muốn xem.”

Lão Cửu vừa nghe ta nói, lúc này liền buông lỏng tay ra, cười thành tiếng sau đó liền nằm trở lại, nói: “Vốn là đi ra ngoài chơi, người muốn xem thì cứ nói một tiếng là được, còn giả ngọc làm cái gì.”

Ta nhin.

“Cả ngày hôm nay lại mang ra một chút tiểu xiếc này, người ngọc nhưng người khác cũng không có ngọc.”

Ta nhin tiếp.

“Tự mình làm xấu mặt sao? Toàn bộ buổi chiều ta đều nhìn người diễn trò tâm tình liền cực kỳ tốt.”

Ta không thể nhin được nữa!

Phốc một cái ta liền giương nanh múa vuốt nhảy về phía Lão Cửu, Lão Cửu tất nhiên cũng không phải người hiền lành, mà ta hiện tại quả thật bạo phát nha, cho nên cả một đêm hai ta thật sự là đánh nhau tui tui.

Nhưng cuối cùng cũng không có thắng bại, thứ nhất ở đây không phải trong phủ, thứ hai là ta có thể cảm giác được lần này hai ta là đùa giỡn, tuy rằng cũng là người một quyền ta một quyền nhưng không khó nhìn ra Lão Cửu rất vui vẻ. Lão Cửu vui, ta tất nhiên cũng vui.

Mấy ngày sau, ta liền bắt đầu thật sự học cưỡi ngựa, từ chậm chạp lúc ban đầu đến cuối cùng là chạy băng băng, cũng mất gần năm ngày. Ngay sau đó là đến lễ khát xảo.

...

Bây giờ trời còn chưa tối mà dòng người trên đường đã bắt đầu nhiều lên, dần dần đến khi ngày biến thành đêm, trên đường đã toàn thấy đầu người, ngựa xe như nước. Lúc này, ta cùng với Lão Cửu mới ra khỏi khách điếm, nếu theo như ngày thường, ông chủ cũng đã chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi, nhưng người xem lúc này, bên ngoài đèn đóm huy hoàng, giống như không có màn đêm.

Ta vô cùng vui sướng, lôi kéo Lão Cửu đi chỗ này chạy chỗ kia, cực kỳ vui vẻ. So với ta, biểu tính của Lão Cửu lại có vẻ bình thản, ta cũng biết nàng không thích những nơi ồn ã như vậy cho nên sau đó ta cũng chỉ cùng nàng đi từ từ, cũng không tiếp tục lôi kéo nàng chạy nhảy nữa.

Lúc này trên đường nam nữ phần lớn là tuổi còn trẻ chưa thú chưa gả, đi ra ngoài tìm một mối lương duyên tốt đẹp, bọn nam tử cầm trong tay đủ loại hoa, trên thân hoa có buộc một đoạn dây hồng sắc. Ta đoán, trên đó chắc là viết danh tính này nọ của bọn nam tử, nếu thấy được nữ tử mà mình ngưỡng mộ, bọn họ sẽ đem hoa đưa cho vị nữ tử đó.

Chẳng qua là ta cảm thấy có chút quái lạ, nghĩ thầm trong lòng loại phương pháp này khẳng định không thể sử dụng được. Nữ nhân cổ đại đều là rụt rè làm sao nữ tử có thể lên tiếng trước nam tử trong chuyện mai mối chứ.

Ta đang suy nghĩ, vừa ngẩng đầu chỉ thấy một bạch sam nam tử đỏ mặt đi đến chỗ Lão Cửu. Ta lại không ngọc, tất nhiên biết nam tử kia là nhìn trúng Lão Cửu, có điều ta cũng có lời khen cho sự dũng cảm của nam tử đó, nhìn thấy bên cạnh nàng còn có ta mà vẫn có thể tiến đến hỏi.

Ta trầm mặc không lên tiếng, nhìn sự tình phát triển.

Nam tử kia dừng lại ở trước mặt Lão Cửu, khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn đều hồng lên giống hệt một cô nương, trong tay của hắn cầm một cành hoa thủy tiên, nâng lên rồi lại buông xuống, bối rối một lúc lâu mới mạnh mẽ nâng lên hai tay, cúi đầu nói: “Thỉnh cô nương nhận lấy.”

Lão Cửu chưa thấy qua loại chuyện này bao giờ, không biết quy củ trong đó, lại thấy vẻ mặt của nam tử đó vô hại, không giống người xấu, cho nên dừng một chút liền tiếp nhận hoa trong tay của hắn.

Ta nhìn thấy một màn này thiếu chút nữa tức giận đến cong lưng!

Lão Cửu này quả nhiên là chưa từng tham gia lễ tình nhân, người ta đưa người hoa người liền nhận sao? Đã không rõ mà còn tùy tiện nhận của hắn!

Quả nhiên nam tử kia thấy Lão Cửu nhận hoa, tất nhiên vô cùng vui vẻ, hắn càng thêm chờ mong nhìn Lão Cửu, hy vọng nàng sẽ có động tác. Nhưng Lão Cửu căn bản không biết tiếp theo phải làm gì, nàng nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của vị nam tử kia cả người đều sắp phát bực, vì thế liền xoay mặt về phía ta, ánh mắt hỏi ta đây là có chuyện gì.

Lúc này ta lại đang rất bực bội, thấy nàng như thế ta liền xuy một tiếng xoay mặt qua một bên.

Nam tử kia rốt cuộc cũng có chút lúng cuống, mở miệng nhỏ giọng hỏi: “Cô nương không tháo dây ra nhìn một cái sao?”

Lão Cửu theo như lời tháo xuống đoạn dây hồng sắc buộc trên thân hoa, mở ra nhìn. Ta lại càng thêm tức giận, trong lòng bắt đầu lo lắng, vì thế cũng cùng Lão Cửu nhìn xem, chỉ thấy trên đoạn dây đó có viết mấy hàng chữ nhỏ, đơn giản là tính danh, ngày sinh tháng đẻ cùng một ít tình hình trong nhà của nam tử đó.

Lão Cửu nhìn qua, một lúc sau trên mặt lộ ra một vẻ đã hiểu.

Ta vẫn như cũ không lên tiếng, trong lòng trực tiếp mắng Lão Cửu, chuyện rõ ràng rành rành ra như thế, nàng mà lại vẫn không biết tại sao, đây không phải chính là đồ ngốc sao. Để ta xem nàng sẽ xử lý như thế nào. Loại sự tình này vốn nên phải quyết định thật nhanh, người ta đưa người hoa thì người phải cự tuyệt, giờ thì hay rồi, hoa người nhận, ngày sinh tháng đẻ cũng xem rồi, ta xem kế tiếp người phải giải quyết sao đây!

“Tiểu thư có vừa lòng không?” Nam tử kia thấy Lão Cửu không lên tiếng, liền hỏi lại.

Lúc này Lão Cửu thật sự là không biết nên trả lời như thế nào, nàng đứng tại chỗ, cả nửa ngày cũng không phát ra một tiếng.

Nam tử kia có lẽ nghĩ rằng vì nàng là nữ nhân nên thẹn thùng, lập tức trong lòng liền cao hứng, thuận miệng nói: “Không biết nhà của cô nương ở nơi nào? Tại hạ sẽ tự mình đến cửa cầu thân!”

Lão Cửu chớp chớp ánh mắt. “Phò mã phủ.”

Phốc...

Một miệng nước bọt của ta suýt chút nữa là đã phun lên mặt tên nam tử đó rồi!

38. Chương 38

Nữ nhân này thật là quá độc ác.

Ta trăm triệu lần không thể ngờ được, nàng lại lấy Phò Mã phủ ra làm cái cớ, tuy nói lời của nàng là không giả nhưng trong tình cảnh này, chắc chắn bản thân ta cũng sẽ không nghĩ là nói thật.

Quả nhiên nam tử kia nghe xong liền ngẩn ra, lập tức cười yếu ớt nói: “Cô nương thật thích nói đùa.”

Lão Cửu nhướn mày, vẻ mặt lơ đãng: “Lần đầu gặp mặt, lừa người làm chi?”

Lần này, nam tử kia không lên tiếng nữa.

Ta lấy cánh tay đẩy đẩy Lão Cửu, nàng quay đầu nhìn ta, ta liền lập tức trừng mắt liếc nàng một cái, ánh mắt trách móc “Người không phải là giả vờ ngớ ngẩn đó chứ, loại sự tình này mà cũng dám lấy ra nói!”, mà vẻ mặt của nàng cũng không chút thay đổi, ánh mắt toát ra một cỗ ý tứ “Ta chính là muốn nói, thì sao nào!”.

Ta bị nàng chọc tức không nhẹ, lúc này liền mặc kệ nàng, xoay người liền đi.

Vốn nghĩ, ta vừa đi thì Lão Cửu sẽ không tiếp tục cùng nam tử kia dây dưa nữa. Nhưng ai biết ta đã đi xa năm sáu bước những nàng vẫn không đuổi theo. Bước chân của ta dừng lại một chút, lại cảm thấy cả hai đường đều khó, bỏ nàng lại một mình ta thật sự là lo lắng nhưng nếu mà quay lại thì thật không còn chút mặt mũi nào.

Bỏ đi. Bỏ đi.

Nếu nàng thật sự để ý ta, thấy ta xoay người đi như thế thì phải nên kéo ta lại, nhưng nàng lại không đến, có thể thấy được ta ở trong lòng nàng căn bản không có chút phân lượng nào, như vậy, ta hà tất phải cực khổ vì nàng mà suy nghĩ nhiều như thế? Huống hồ công phu của nàng so với ta cao hơn, có thể có chuyện gì được chứ?

Nghĩ vậy, ta cũng không do dự nữa, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Chẳng qua là, luôn nói Lão Cửu khẩu thị tâm phi, ta có khi cũng không phải như vậy sao? Bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, cuối cùng vẫn là quyết định trở về. Hôm nay rất cuộc khác với khi xưa, hôm nay có nhiều người như vậy, nàng quanh năm lại chỉ ngậy ngốc ở thâm cung, cảm giác về phương hướng nhất định kém, lỡ như hai ta thật sự lạc nhau, nàng nhất định hận chết ta.

Đang muốn quay đầu trở về, ánh mắt lại đột nhiên liếc thấy bên đường có người bán hồ lô đường. Có nên mua một xâu không nhỉ? Ta nghĩ thầm, nàng khẳng định chưa bao giờ ăn qua thứ này, vừa lúc có thể lấy đến đồ ngọt nàng.

Có điều suy cho cùng thì Lão Cửu vẫn không thể ăn được thứ này, nhưng cũng may xâu hồ lô đường này cũng không phải là hoàn toàn không có tác dụng.

Ta cầm hai xâu hồ lô đường đi trở về, trong lòng nghĩ một lát Lão Cửu mà thấy thứ này khẳng định lại đưa ra biểu tình ghét bỏ ta ngu ngốc, sau đó lại cầm lấy cắn cắn thử rồi sẽ ăn sạch sẽ. Nghĩ đến, khoe miệng của ta không tự giác kéo lên ý cười, trong lòng cũng là ngọt ngào.

Bất quá khi ta đi trở về liền choáng váng.

Làm sao còn có bóng dáng Lão Cửu?

Lúc này mặc dù người nhiều đến không tưởng tượng nổi, nhưng Lão Cửu là kim chi ngọc diệp, khí chất tuyệt giai, tuyệt đối dễ làm cho người khác chú ý, thế nhưng ta căn bản không nhìn thấy nàng, thậm chí ngay cả một chút thân ảnh cũng đều không thấy. Tay ta cầm xâu hồ lô đường, cả người phát ngốc. Thật sự là sợ cái gì thì cái đó đến, sớm đã biết là không nên hơn thua mà rời đi, giờ thì hay rồi, ta đã để mất Lão Cửu.

Nàng từ nhỏ có bao giờ đi xa nhà quá đâu, bây giờ tìm không thấy ta nàng có sợ hãi hay không?

Nói đến sợ hãi, ta lúc này e rằng so với bất cứ kẻ nào đều phải sợ hơn, không phải sợ việc đánh mất công chúa tội nghiệt nặng nề, mà là sợ Lão Cửu sẽ sợ hãi. Nỗi lo sợ cùng ái nấy trong một khoảng thời gian ngắn tràn đến sắp đem ta bức điên rồi, ta cũng không quan tâm mình có dụng ngã ai. Tay ta cầm hai xâu hồ lô đường, chạy trên đường lớn, miệng không ngừng hô: “Tiểu Cửu, tiểu Cửu!”

Nàng đi đâu rồi? Ta chẳng qua là mới bỏ đi vài phút, nàng tại sao lại không ngoan như vậy chứ!

“Tiểu Cửu!” Ta lớn tiếng hô, giống như điên rồi.

Nàng phải là đi không xa mới đúng a, từ đầu đến cuối bất quá chỉ có mấy phút đồng hồ.

Ta chạy đến phía trước ước chừng gần trăm mét, lúc này mới thấy được thân ảnh của nàng. Chưa bao giờ bộ trường sam phần sắc đơn giản của nàng lại khiến cho ta chú ý, làm cho ta cảm thấy đẹp mắt, vui mừng giống như giờ phút này. Ta bất chấp sống chết chạy đến, càng ngày càng gần, rốt cuộc cũng chạy đến bên cạnh nàng.

Ta liền một phen chặn ngang kéo nàng lại, đến khi thấy rõ thật sự là nàng, tảng đá trong lòng ta rốt cuộc cũng buông xuống đồng thời cơn tức lại bắt đầu dâng lên. “Người chạy đi đâu!” Ta rống to, cũng không quan tâm đến những người lui tới bên đường.

Lão Cửu nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn ta một cái. “Là người đi nơi nào?”

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, buông tay ra. Đúng vậy, là ta rời đi trước, là ta bỏ nàng lại mà đi trước, ta đều đi rồi còn mong đợi nàng vẫn ở đó chờ ta sao.

“Vị này chính là?”

Một giọng nam vang lên, ta giờ mới quay đầu chú ý tới người bên cạnh. Trước mặt đứng một người nam nhân so với ta cao hơn một cái đầu, diện như quan ngọc, mục như ngọc lãng tinh*, sinh ra cũng thật tuấn tú. Lại nhìn quần áo của hắn, một thân khiết bạch thượng đẳng tơ lụa, bên hông cột lưu tô*, mang giày nga đính**. Y phục thượng đẳng, phía sau lại có ba năm tên gia đình, tên công tử ca này là từ đâu chui ra vậy?

(*cái chùm tua rua thường được cột phía dưới ngọc bội.)

(** loại giày thời xưa có mũi giày hơn nhô lên.)

Ta nhú mày, cũng không trả lời, trong lòng có chút không thoải mái.

Cũng không phải vì nam tử này có gì bất thường mà là vì mình cùng Lão Cửu đi ra ngoài thì bên cạnh nàng liền thường xuyên xuất hiện những tên nam tử này nọ, vô luận là tốt hay xấu, ta cũng biết Lão Cửu sẽ không để ý đến bọn họ, cho nên nhìn nhiều cũng thấy nhàm chán.

Có điều, Lão Cửu đứng là Lão Cửu, tâm tư của nàng ai cũng đừng đoán.

Ta nghĩ rằng Lão Cửu sẽ không để ý đến hắn, không ngờ nàng lại để ý, nàng chẳng những để ý mà lại còn nói dối, nàng nói: “Là đệ đệ của ta.”

Đệ đệ, đệ đệ?!!

Ta lập tức ngẩng đầu, trong mắt trong ngần được nộ khí, ta tức giận. Tất nhiên là tức giận. Vì cái gì nàng lại nói dối? Mặc dù nàng không muốn thừa nhận ta là phu quân của nàng cũng không nên lấy đệ đệ ra làm cái cớ chứ? Huống hồ với thân phận này của nàng, tính cách này của nàng thì có chuyện gì là đáng giá để nàng nói dối đây?

Lão Cửu có lẽ là cũng cảm nhận được sự bất mãn của ta, nàng quay đầu liếc nhìn ta một cái, cuối cùng lại chớp chớp ánh mắt cười cười, hướng công tử kia nói: “Hiếu Ân bị phụ thân làm hư, cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, công tử đừng chê cười.”

Công tử kia ha hả cười, nói tiếp: “Không đâu không đâu, lệnh đệ trời sinh dáng vẻ đường đường, vừa nhìn chính là người thành đại sự, đã là người thành đại sự thì cần gì phải để ý loại việc nhỏ này chứ.”

Lão Cửu che miệng cười không ngừng.

Hai người này kẻ xướng người họa, hoàn toàn xem ta như không khí, thật sự khiến ta giận sôi gan.

Hai người bọn họ còn nói thêm vài câu, ta vốn tưởng rằng nên phải nói đông tây này nọ, ai ngờ tên nam tử kia thể nhưng lại vô liêm sỉ đưa ra lời mời muốn cùng Lão Cửu cùng đi chơi lễ, da mặt thật là dày a! Ta lấy cánh tay đẩy đẩy Lão Cửu một chút, ánh mắt rõ ràng là bảo nàng không được!

Mặc dù ngày thường nàng đều thích cùng ta đối nghịch nhưng nếu thực sự là có chuyện quan trọng, nàng vẫn sẽ làm theo ý của ta.

Thế nhưng chuyện mà ta trăm triệu lần không nghĩ rằng nàng sẽ đáp ứng thì nàng lại đáp ứng, lại còn vừa cười dịu dàng vừa nói ‘được’ nữa chứ.

Ta ngây người, kinh ngạc, choáng váng, hoàn toàn mất bình tĩnh.

Chuyện sau đó còn tuyệt hơn nữa, chúng ta ba người một đường đồng hành, nàng cùng tên nam tử kia sánh đôi đi trước, ta trái lại lại trở thành bảo tiêu bị đẩy xuống phía sau đi cùng với đám gia đình. Hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Nghĩ thầm hôm nay ra ngoài cũng không có đập phân a, tại sao lại xui xẻo như vậy? Hơn nữa nhiều ngày nay Lão Cửu không phải đã đối xử với ta tốt lắm sao? Làm sao có thể trở mặt còn nhanh hơn lật sách, chớp mắt lại bỏ chạy đến trong lòng người khác như vậy?

Ta cảm giác giống như mình bị đội nón xanh, một chút cũng không chịu nổi.

Khoản thời gian tiếp theo, ta không biết mình tại sao có thể chịu đựng được. Một mặt, trong đầu ta loạn thành một đoàn, suy nghĩ xem hành động hôm nay của Lão Cửu rốt cuộc là vì sao; Mặt khác ánh mắt của ta nhìn hai người bọn họ không chớp mắt, đề phòng tên nam nhân kia sẽ làm những hành động hạ lưu gì.

Cũng may tên nam nhân kia cũng coi như là quân tử, hấn vẫn cùng Lão Cửu duy trì một chút khoảng cách, không làm những chuyện của đấng đờ tử.

Lại qua thêm một hồi lâu, dòng người dần dần ít hơn rất nhiều, ta thấy Lão Cửu thường xuyên nâng tay, có lẽ là nàng đã mệt mỏi. Nhưng thủy chung vẫn không thấy nàng nói là muốn về, việc này không khỏi khiến ta giận càng thêm giận. Nàng thích nam tử kia nhiều như vậy sao? Mệt đến thế cũng không muốn trở về?!

“Ta mệt rồi!” Ta đứng tại chỗ kêu lên một tiếng.

Vì một câu này của ta, hai người phía trước rốt cuộc cũng dừng bước, cuối cùng cũng y thức được còn có ta.

Bị thổi bay hứng trí, sắc mặt của nam tử kia cũng không thấy xấu đi, thế nhưng khuôn mặt của Lão Cửu lại lộ ra thần sắc khó chịu đến cực điểm. Thấy nàng như thế, ta tất nhiên tức giận đến hận không thể bước lên cùng nàng âm ỉ một trận! Đến lúc này, cho dù thế nào hôm nay nàng phải đi cùng ta, nếu Lão Cửu không đi, ta cũng phải vác nàng trở về!

Nam tử kia nhìn sắc trời, trên mặt có chút áy náy, hấn nói với Lão Cửu: “Cùng cô nương nói chuyện phiếm quả thật là vui vẻ, nhưng không ngờ đã muốn trễ thế này, không bằng tại hạ đưa cô nương trở về.”

“Không cần!” Không chờ Lão Cửu trả lời, ta liền mở miệng lên tiếng trước. Lão Cửu nghe thấy xong liền xoay mặt nhìn ta, lông mày nhướng cao.

Nam tử kia bị thẳng thừng từ chối, nét mặt liền lộ vẻ xấu hổ.

Ta nói tiếp: “Đã muốn quấy rầy công tử lâu như vậy, sao lại có thể tiếp tục gây phiền toái nữa chứ? Hiếu Ân thân là đệ đệ, tất nhiên sẽ bảo hộ tỷ tỷ chu toàn, đúng không, tỷ tỷ!” Gọi một tiếng ‘tỷ tỷ’ này có thể nói là nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem nguyên cả cao răng đều cắn.

Ta cực hận trừng mắt nhìn Lão Cửu, sớm đã có quyết định, chỉ cần nàng dám nói chữ ‘không’ thì cho dù tên nam nhân đó có là thiên hoàng lão tử ta cũng mặc kệ, cứ vác nàng về trước rồi tính sau!

Lão Cửu thấy bộ dáng này của ta, ý cười càng ngày càng dày, qua một lúc sau rốt cuộc mới nói với nam tử kia: “Hiếu Ân nói rất đúng, cũng không nên làm phiền công tử nữa.”

S? e (

39. Chương 39

Tên công tử đó nghe thấy Lão Cửu nói như vậy, cũng tự biết không thể tiếp tục kiên trì thêm cái gì.

Chúng ta đang muốn cáo từ, ai ngờ tên nam tử đó lại đột nhiên hô một tiếng: “Cô nương!”

Cả hai chúng ta đồng thời quay đầu lại, vẻ mặt của nàng là nghi hoặc, còn ta lại là hận không thể đem miệng của tên đó xé nát. Làm gì mà cứ bám dai quá vậy, tên đó có còn muốn giữ lại cái khuôn mặt của hấn không hả?!

“Không biết ngày mai cô nương có thời gian hay không? Tại hạ thấy bầu trời hôm nay có rất nhiều sao, chắc hẳn ngày mai nhất định sẽ là một ngày đẹp trời, nếu ngày mai cô nương có thời gian, có thể cùng tại hạ cùng nhau du hồ được không?”

Người muội a!

Thấy qua tán gái bằng cách mượn bật lửa, mượn điện thoại, nhưng ta chưa bao giờ thấy khen trời nhiều sao a!

“Được, khi nào?”

...

Đúng rồi, ta không có nghe sai, đây là câu trả lời của Lão Cửu.

Sau đó, hai người nói cái gì ta cũng đều không nghe được, trong đầu ta lúc này đều cái câu ‘Được, khi nào?’ Của Lão Cửu. Nàng đây là muốn đi cùng hần sao? Vứt bỏ ta, vứt bỏ Cải Trắng, chỉ vì một câu ‘nhiều sao’ của tên nam nhân đó liền vứt bỏ hai cái ước hội của hai chúng ta sao?

Đột nhiên cảm thấy có chút đau.

Trái tim có chút đau, ngực có chút khó chịu, nhưng mà ta không có bị bệnh a.

Hoặc cũng có lẽ là ta bị bệnh rồi, chẳng qua là căn bệnh này không liên quan đến thân thể thôi.

Một đường trở về, ta cùng với Lão Cửu chưa từng nói một câu, ta không để ý nàng, nàng cũng không phản ứng ta. Chúng ta cứ im lặng một trước một sau đi trở về. Cuối cùng trở lại khách điếm, trở lại phòng. Cải Trắng đã sớm cuộn tròn nằm ngủ say trên giường của chúng ta, mà khi ta thấy Cải Trắng trong lòng lại càng khó chịu, giờ phút này ta thật muốn đi đến ôm Cải Trắng ủy khuất nói một câu ‘mụ mụ không cần người, cũng không cần ba ba của người nữa’.

Ta thở dài, thật không biết mình đang nghĩ cái gì.

Có lẽ là cảm thấy không khí quái dị khó chịu, Lão Cửu rốt cuộc nhịn không được mở miệng trước, nàng cao thấp liếc mắt đánh giá ta một cái liền hỏi: “Trong tay người cầm cái gì? Nay giờ người vẫn cầm mãi, muốn cầm đến thiên hoang địa lão sao?”

Ta cúi đầu, lúc này mới phát hiện hồ lô đường ta mua cho Lão Cửu lúc này vẫn còn cầm trong tay, vừa rồi xảy ra nhiều chuyện nên ta đã sớm đem thứ này quên mất.

Đang muốn vứt đi, lại nghe Lão Cửu nói: “Là muốn cho ta ăn sao?”

“Không phải.” Ta nghĩ cũng không cần nghĩ liền mở miệng, lập tức có chút chua nói tiếp: “Đường đường là Cửu công chúa thì làm sao sẽ ăn thứ này chứ, vẫn nên chứa bụng, ngày mai hảo hảo cùng vị công tử đẹp trai kia ăn sơn trân hải vị mới chính xác!”

Ai ngờ Lão Cửu lại không giận, khoe miệng khe gương, nói: “Bản cung cũng không định ăn thứ này, Hiếu Ân nói có lý, bản cung phải chứa bụng để mai ăn thì tốt hơn.”

“Người...” Ta tức giận, theo phản xạ liền nâng tay chỉ vào nàng.

Chẳng qua là ta đã quên, lúc này trong tay ta đang cầm hồ lô đường, nhờ ta vung mạnh một cái mà hồ lô đường cứ một viên... Rồi hai viên... Rồi toàn bộ đều bay đến trên người Lão Cửu! Lão Cửu căn bản không ngờ đến sẽ xảy ra việc này cho nên khi toàn bộ hồ lô đường bay đến nàng cũng không kịp tránh thoát.

Đáng tiếc, một thân xiêm y của nàng lúc này dính không ít nước đường màu vàng.

Lão Cửu cúi đầu nhìn xiêm y, đến khi ngẩng mặt lên thần sắc đã không còn bình tĩnh như vừa rồi. “Người muốn chết à.”

Khẩu khí như phi đao vèo vèo hướng ta phóng tới.

Nếu bình thường, e là ta đã cười đùa tí tởn cầu xin tha thứ. Nhưng hôm nay lại khác, hôm nay ta thật sự nghẹn đến không chịu nổi, chỉ thở thôi cũng cảm thấy không dễ chịu. Một câu nói kia của Lão Cửu đúng lúc trở thành mỗi dẫn nổ làm cho toàn thân ta bốc hỏa, liền rống một tiếng đáp trả lại: “Muốn chết đấy, thì sao nào?”

“Muốn chết liền thành toàn cho người.”

Ta cực kỳ khinh thường xuy một tiếng, “Thế nào? Định giết ta rồi sẽ cùng tên công tử đẹp trai kia tư thủ cả đời a?”

Lão Cửu không trả lời, chỉ nghiêng đầu đi không nhìn ta.

Trong lòng ta càng buồn bực, hai mắt giống như phun ra hỏa. Vốn dĩ, nàng nếu còn cùng ta âm ỉ trong lòng ta có lẽ sẽ còn có chút dễ chịu, lúc này nàng ngậm miệng không nói, đây không phải chính là cam chịu sao?

Không biết tại sao toàn thân ta đột nhiên nảy sinh một cỗ hận ý, cảm giác tựa như bị phản bội, cái loại cảm giác này ta không thể hình dung được nhưng nó vẫn đang lan tràn, đủ để cả người ta mất đi lý trí. Ta hai bước phóng đến trước mặt nàng, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt vừa đáng yêu lại đáng giận của nàng, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ buồn cười. “Đệ đệ? Cũng mệt người gọi ra được, người làm sao có thể gọi ra được vậy? Đầu người bị đập vào cửa rồi a!”

Ta tức giận bật cười, nói tiếp: “Còn du hồ? Người là chưa thấy qua hồ sao? Người nếu chưa thấy, ta mang người đi! Cùng tên nam tử kia đi người cũng không sợ chết đuối sao!”

Ta thật sự là tức giận đến điên rồi nên mới không ý thức được những câu ta nói ra đều là những câu nguyên rủa.

Người cho dù tốt tính đến đâu chỉ sợ cũng sẽ bị chọc giận huống chi là Lão Cửu, rốt cuộc ánh mắt của nàng đối diện với ánh mắt của ta, vẻ mặt đầy lạnh ý: “Nếu người thật sự muốn chết, bây giờ bản cung sẽ thành toàn cho người.”

Thế nhưng ta lúc ấy không ý thức được, ta chỉ quan tâm đến chuyện mình khó chịu thương tâm.

Đúng rồi, ta phải nên khó chịu, khó chịu chuyện Lão Cửu vì sao phải trêu chọc ta? Nếu nàng không chọc đến ta thì lúc này đừng nói là một tên nam nhân, cho dù là mười tám tên ta cũng lười quản.

Vừa nghĩ xong, trong đầu ta bỗng dưng xẹt lên một đạo tia chớp, ngay sau đó liền lao đảo lùi về sau hai bước, suýt đứng không vững.

Ta không dám tin, cả người bị dọa đến hai mắt mở lớn có thể so với chuông đồng. Ta... Ta làm sao sẽ có ý niệm vừa rồi trong đầu chứ? Cái ý niệm đó... Ta đây là...

Ta thủy chung không dám tin, thế nhưng ta muốn lừa ai? Ta không phải kẻ ngốc, cả một chuỗi phản ứng khác thường như thế, ta cũng nên ý thức được thái độ của ta đối với Lão Cửu là cái gì. Ta là thích nàng, nếu không vì cái gì ta lại có phản ứng khác thường như thế? Có lẽ, bình thường ta đối với nàng chính là kẻ ngốc không biết rõ tình hình, may nhờ hôm nay đụng phải một tình địch, nếu không với tính cách trì độn của ta e rằng đến ba bốn năm sau ta cũng sẽ không ý thức được.

Chẳng qua là ta nên thấy may mắn hay là chán nản đây?

Thật vất vả ta mới hiểu ra được tình cảm của mình thế mà Lão Cửu lại muốn cùng nam nhân khác ước hẹn, tình cảm vừa mới sinh căn của ta thế nhưng chưa đợi đến nảy mầm thì đã bị nhổ mất rồi sao.

“Tại sao không nói nữa.” Lão Cửu đứng lên, từng bước đến gần ta.

Nàng tiến lên một bước, ta lùi lại một bước, không phải là vì sợ nàng nhưng cũng là sợ nàng, thật sự là rối tung hết rồi. Lúc này ta chỉ cảm thấy đầu loạn thành một đồng, tất cả đều là hình ảnh Lão Cửu tức giận ta mà rời đi, ngã vào trong lòng người khác, mà Cửu phò mã như ta đây cũng chỉ đành phải ôm Cải Trắng rời khỏi Phò Mã phủ, nhìn nàng cùng nam nhân khác thân tiên quyền rũ, sống đến bạc đầu.

Trong lòng rất chua xót a.

Nhưng nghĩ lại một chút lại cảm thấy không cam lòng, lúc này ta vẫn còn là Cửu phò mã mà, bất luận nói như thế nào nàng cùng nam nhân khác liếc mắt đưa tình ở trước mặt ta là không đúng. Nếu nàng muốn sống cùng với người khác thì cứ tìm Hoàng Thượng viết hưu thư cũng tốt, hoặc là lén lút sau lưng không để ta phát hiện cũng được, thế nhưng cố tình lại là ở trước ta, còn làm quang minh chính đại như thế.

Ta thật nuốt không trôi cơn giận này, rõ ràng là ta bị đội nón xanh!

“Còn nói cái gì nữa?” Ta lạnh lùng liếc nhìn nàng. “Người đã làm ra việc như vậy, còn trông chờ ta sẽ nói cái gì?”

Lão Cửu có lẽ là không nghĩ đến ta sẽ dùng loại ngữ khí này cùng nàng nói chuyện, cho nên nàng lập tức ngẩn ra, rồi sao đó lại cười lạnh một tiếng, kỳ quái nói: “Làm ra việc như vậy? Bản cung đã làm chuyện gì?”

Ta hừ hừ cười lạnh hai tiếng, cùng nàng giữ một khoảng cách: “Nếu người không muốn sống cùng với ta thì đợi đến sau khi hồi cung cứ bấm báo với phụ hoàng người là được. Đến lúc đó hai chúng ta tách ra, người

muốn làm cái gì, muốn chạy đi đâu, muốn sống với ai thì cứ việc, thế nhưng lúc này ta vẫn còn là Cửu phò mã, người lại ở trước mặt ta vô tư cùng nam tử khác chơi trò ái muội, người cảm thấy được sao?”

Lão Cửu đột nhiên nhướn mày, bộ dáng ‘ta không có nghe sai chứ’, ‘người nói cái gì?’. Nàng cười, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng ta nói tiếp: “Cửu phò mã? Người hiện tại nói người là Cửu phò mã, thế nhưng người đã làm chuyện Cửu phò mã nên làm sao?”

:

40. Chương 40

Ngấn ra trong chốc lát, ta lại cười khổ.

Nghĩ kỹ lại trong lòng bỗng dưng có chút chua xót.

“Ta tất nhiên chỉ có thể khoát một cái danh hiệu, bởi vì ta cùng người giống nhau đều là nữ tử, người làm sao có thể thích nữ tử?”

Hắc.

Ta cũng thật khờ.

Suy nghĩ nhiều như vậy nhưng lại đem chuyện quan trọng nhất quên mất. Công chúa là hoa, ta cũng là hoa. Nàng không giống như ta, nếu là thích thì không cần quản người đó là ai, là tốt hay xấu, thậm chí có phải là người hay không ta cũng không quan tâm. Nhưng những thứ này trong mắt nàng cũng chỉ là cỏ, chỉ có thể là cỏ rác. Ta thích nàng thì có ích gì? Cho dù là ta thật sự có thể hiểu được lòng mình, ngày sau vì nàng vào nước sôi lửa bỏng, nàng thấy cũng không nhất định sẽ giao trái tim cho ta.

Uổng cho ta chiếm được vị trí Cửu phò mã, hiện giờ xem ra ta mới là người không có khả năng đi cùng Lão Cửu nhất.

Lão Cửu nghe ta nói một câu kia xong đột nhiên nét mặt căng thẳng, ta cũng không nhìn ra đây là biểu tình gì, đôi ta im lặng vài giây, bỗng dưng nàng lại hừ lạnh một tiếng, chầm biếm nói: “Nói giống như bản cung đã phạm tội không thể tha thứ vậy, người thì biết cái gì?”

Cái dạng đối thoại này căn bản không hề có ý nghĩa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hai chúng ta cũng sẽ chỉ cãi nhau, quan hệ sẽ lại càng kém hơn nữa.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới thế gian này lại có chuyện có thể khiến cho thần kinh của ta mâu thuẫn thành như vậy, hiện tại trong đầu của ta hỗn loạn còn hơn tương hồ, thật mệt quá.

“Thôi.” Ta vô lực nói: “Mặc dù ta cái gì cũng không biết, nhưng ta biết ta và người đều là nữ tử, chuyện của chúng ta căn bản không thể có kết quả. Nếu như người thật sự thích tên nam tử đó thì đến khi hồi cung, người có thể thỉnh chỉ hưu ta.”

“Bản cung nói muốn cùng người tách ra khi nào?” Lão Cửu tới gần chất vấn ta.

Ta mặc dù lui về sau, nhưng khí thế cũng không kém hơn nàng. “Chuyện sớm muộn thôi, cho dù không phải hấn sau này cũng sẽ là tên nam tử khác, người lại không thích nữ tử, làm sao có thể cùng ta trải qua cả đời.”

Lão Cửu đột nhiên cười to, vừa cười vừa mỉa mai: “Sao chứ? Không nghĩ tới người lại trở thành thần tiên khi nào vậy? Người là ta sao? Có thể biết hiểu rõ ta không thích nữ tử à?”

Này...

“Là người cảm thấy ta không thích nữ tử hay là người căn bản không thích nữ tử?”

“Người nếu không mù, không ngốc, ba năm qua những chuyện ta đã làm cho người người đều phải rõ hơn bất cứ ai chứ!”

“Đáng tiếc người vừa mù lại vừa ngu ngốc.”

“Người một câu ‘ngăn ngừa rắc rối không muốn tiến cung làm quan.’, ta liền mỗi ngày đều vào cung cầu phụ hoàng suốt gần hai tháng. Người một câu ‘sợ ngựa.’, ta liền ra lệnh bắt buộc không thể có một con ngựa nào được xuất hiện trong phủ. Người một câu ‘hoa Sơn Trà thật đẹp.’ Ta liền sai người đem toàn bộ hoa viên đổi thành đủ loại hoa Sơn Trà. Nhớ đồ ăn ở tướng quân phủ; Nhớ mẫu thân của người; Muốn đi Nam hạ..., thử hỏi có chuyện gì mà Doãn Hiếu Ân người muốn, Doãn Hiếu Ân người nhớ, mà bản cung không thỏa mãn cho người hay không?”

Ta...

Giờ phút này ta cảm thấy không một từ ngữ nào có thể miêu tả được cảm thụ của ta hiện giờ, chính bản thân ta cũng không hiểu được, nghe Lão Cửu nói xong tất cả, cảm nhận thật sự của ta cuối cùng là cái gì đây? Là khiếp sợ? Là vui sướng? Cũng có lẽ là áy náy...

Ta chỉ cảm thấy ta đang run, thân thể không tự chủ được phát run, đến cả trong lòng cũng run rẩy.

Hốc mắt Lão Cửu càng đỏ lên, đây là lần đầu tiên từ sau khi ta tỉnh lại nhìn thấy nàng đỏ mắt, cũng có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng đỏ mắt. Thấy nàng như thế, trong nháy mắt trái tim lại cảm thấy khó chịu đến hít thở không thông, suýt chút nữa là tắt thở.

Nên làm cái gì bây giờ? Lúc này ta nên làm cái gì mới tốt đây?

Lý trí không còn, suy nghĩ không còn, may mà bản năng chiếm thượng phong, ta liền thuận theo thân thể, làm theo bản năng. Giờ phút này nó chính là bảo ta phải chạy đến, ôm lấy Lão Cửu, phải hung hăng đem nàng ôm lấy, ôm vào trong ngực, nhu tiến vào trong lòng.

Thân thể nhỏ nhắn của Lão Cửu ở trong lòng ta liền hiện ra yếu đuối mỏng manh như vậy. Ba năm, nàng làm sao có thể trải qua được vậy? Nghĩ đến đây, mũi của ta liền cay cay, thật hận không thể đem tên Doãn Hiếu Ân lúc trước bắt đến đánh một trận mới hả dạ, nàng mới chân chính là kẻ ngốc, kẻ ngốc, đáng đời nàng bị Lão Cửu một chưởng đánh bay linh hồn nhỏ bé. Đáng lý phải đánh nàng hồn phi phách tán mới đúng!

“Bây giờ người ôm ta làm gì? Đang thương hại ta sao?” Lão Cửu ở trong lòng của ta, ngữ khí vô cùng buồn bực.

Ta cũng không thể nói được gì, thật muốn nói cho nàng ‘người trước kia không phải ta’, thế nhưng ta phải nói thế nào đây? Nói ra ai sẽ tin chứ?!

Chỉ mới ngẩn ra một chút, Lão Cửu đã bắt đầu giãy dụa, nàng cho rằng ta không trả lời chính là cam chịu, nhưng mà không phải vậy, làm sao bây giờ?!

Ta chỉ có thể càng thêm dùng lực, gắt gao ôm chặt nàng không cho nàng thoát ra, không cho nàng chạy ra khỏi lòng của ta, nhưng tính tình của nàng quả thật là quật cường, dường như muốn cùng ta ganh đua vậy. Ta càng ôm chặt nàng lại càng muốn thoát ra. Ta gấp đến cả người đầy mồ hôi, cuối cùng không biết lấy dũng khí ở đâu, một tay đem nàng đẩy ra, nâng cằm của nàng cường hôn lên!

Ta thế nhưng lại hôn nàng, bản thân đều bị hành động của mình làm cho hoảng sợ.

Mà bị giật mình đâu chỉ có ta, Lão Cửu cũng bị dọa không nhẹ. Mới lúc này nàng còn mạnh mẽ giãy dụa mà giờ lại cứng nhắc như tảng đá.

Môi của ta dừng trên môi nàng, giằng co.

Ta cảm thấy kinh ngạc vì bản thân có thể làm ra hành động này, thật không giống phong cách của ta, nhưng mà cuộc đời con người chung quy cũng nên có thời điểm xúc động không lý trí, cho nên trong nháy mắt, ta để tay lên trên ngực tự hỏi ‘hối hận sao?’.

Đáp án tất nhiên là không, âm thanh tận sâu trong đáy lòng làm ta kinh ngạc, ta biết chỉ cần môi ta vừa động, tất cả mọi thứ đều sẽ không thể trở về được nữa, nhưng mà ta không hối hận, một chút cũng không.

Hương khí trên môi Lão Cửu không ngừng quanh quẩn trên chóp mũi, bên trong cơ thể lại càng nóng, ta cũng không khống chế được nữa, bắt đầu hôn lên. Môi của nàng vô cùng mềm mại thơm mát, ta hôn một lát trong cơ thể đã khô nóng thành một mảng, không thể tự kiềm chế. Thế nhưng, Lão Cửu lại vẫn không

chút động tĩnh, chưa từng nghênh hợp, cũng chưa từng cự tuyệt. Ta vô cùng buồn bực liền buông nàng ra, nhìn nàng.

Chẳng qua là vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng ta sáng tỏ.

Ta cười, cả đời chưa bao giờ ôn nhu giống như bây giờ. “Là ta trời sinh ngu dốt nên không nhận ra rằng trong lòng ta đã sớm bị nàng chiếm giữ, nếu không phải tại hôm nay tên công tử đó đột nhiên xuất hiện thì đầu gối như ta đây vẫn chưa thể thông suốt.”

Hai mắt Lão Cửu trợn to, tựa như đang nghe thấy một chuyện không có khả năng xảy ra.

Chẳng lẽ ta nói chưa rõ sao?

Ta nhìn vào mắt của nàng, chân thành thâm tình nói: “Ta thích nàng.”

Ta đoán ba chữ này đối với Lão Cửu mà nói quả thật là không thể xem nhẹ. Quả nhiên sau khi nàng nghe thấy liền nhìn ta chằm chằm một lúc lâu, nói không ra lời.

Thế nhưng Lão Cửu dù sao cũng là Lão Cửu, thông minh như nàng, đáng yêu như nàng, cho dù nghe được dạng lời nói chần kình như thế thì cũng chỉ năm ba giây sau nàng liền phục hồi lại tinh thần, cuối cùng lại còn cười, nói với ta: “Người nói ai?”

Nụ cười đó của nàng làm sao còn vẻ sâu khổ như vừa rồi. Rõ ràng là hài lòng, rõ ràng là vui sướng.

Ta biết tính tình phức tạp của nàng lại tái phát cho nên cũng không bực bội. Nàng cười, ta cũng cười theo nàng. “Nàng cho rằng là ai? Ở đây trừ nàng cùng ta, còn có ai chứ?”

“Có thể là Cái Trắng.”

Nữ nhân này!

Ta cả giận nói: “Nàng cho rằng ta sẽ chơi trò nhân súc luyện sao?”

“Nếu thật tình thích thì còn quan tâm gì tới việc nó có phải là súc sinh hay không.”

Ta kinh ngạc, thật sự không ngờ rằng đến triều đại này còn có thể xuất hiện một cái tư tưởng mà ở hiện đại còn vô cùng hiếm gặp như vậy, rất tiên tiến. Có điều suy nghĩ cũng chỉ suy nghĩ, loại chuyện này làm sao mà có thể chứ? Ta lại đem nàng gắt gao ôm chặt, nói: “Cũng chỉ có thể trách Cái Trắng đã đến chậm. Ta đã nói thích nàng thì cho dù đến chết vẫn sẽ thích nàng.”

Cả người Lão Cửu run lên.

Gần cả nửa buổi, ta lại đột nhiên cảm giác hai tay nàng cử động, nàng cũng bắt đầu ôm lại ta.

Ta bật cười.

Đúng rồi, nếu tất cả mọi chuyện của ta cùng Lão Cửu đều là nghiệt duyên thì ta cũng cam tâm tình nguyện, bất quá thì trăm luân thôi, có nàng bên cạnh ta còn sợ gì nữa?

Editor: Lão Cửu đáng yêu chết mất >////< đúng=”” kiểu=”” mẫu=”” người=”” ta=”” thích=””>

41. Chương 41

Ban đêm.

Đôi ta chỉ mặc trung y, cùng nằm trên một chiếc giường, ai cũng đều không ngủ được.

Lão Cửu có lẽ là vì vui vẻ, còn ta thì lại là một mảnh cảm xúc lẫn lộn, có kinh ngạc, có thần kỳ, có kỳ quái, còn có cả vui sướng.

Ta rất kinh ngạc, tất cả những chuyện này xảy ra quá mức thần kỳ, quả thực làm cho người khác khó mà tin tưởng nổi. Rõ ràng vừa rồi, quan hệ giữa ta và Lão Cửu vẫn là loại không mặn không nhạt, thế mà giờ khắc này đôi ta lại phá vỡ hết thảy thổ lộ cùng nhau?

“Những chuyện này không phải là đang nằm mơ đó chứ?” Ta thì thào tự nói, không nghĩ đến lại bật thốt ra tiếng.

Qua vài giây, Lão Cửu mới mở miệng: “Chắc không phải đâu.”

Xem ra nàng cũng không khác ta là bao, cũng cảm thấy tất cả quá mức khó tin.

“Vậy nàng để ta véo thử xem?” Ta giở trò.

Thế nhưng tại sao ta lại có thể quên bém chuyện từ trước đến giờ ta chỉ được cái mạnh miệng, còn Lão Cửu mới chân chính là đã nói gì thì nhất định sẽ làm đấy. Ta chỉ mới vừa đề nghị một cái thì ngay lập tức trên cánh tay đã xuất hiện dấu vết bị véo, cũng không tính là đau nhưng lại có thể làm cho ta hiểu rõ, chuyện hôm nay tất cả đều không phải là đang nằm mơ.

Hắc, ta vừa hưởng thụ vừa có chút bực mình.

Nghiêng người một chút, ta nâng tay lên chống đầu, nhìn Lão Cửu không chớp mắt: “Ta nói này tiểu Cửu đồng chí, nếu nàng cũng thích ta vậy chuyện buổi tối hôm nay là có ý gì a?”

Hai mắt Lão Cửu mở to, chớp chớp: “Đồng chí?”

Ta lập tức khoát tay chặn lại: “Cái này không quan trọng, chuyện phía sau mới quan trọng, nói mau chuyện đó là có ý gì?”

“Ý gì là ý gì?”

Ta trừng nàng: “Nàng đừng có mà giả bộ.”

Ta vẫn một bộ ‘nhất định phải truy hỏi đến cùng’ nhìn chăm chăm Lão Cửu. Lão Cửu bị ta nhìn đến chột dạ liền muốn xoay người sang chỗ khác. Nhưng mà ta làm sao có thể để nàng dễ dàng bỏ trốn như vậy được? Vì thế một tay ta giữ chặt vai nàng, nhất quyết không cho nàng cử động. Lão Cửu thấy ta kiên quyết như vậy nhưng nàng cũng không nói gì, giằng co một lúc lâu sau nàng vẫn thấy ta bất vi sở động, lúc này nàng mới thở dài một tiếng, vô lực nói: “Ta cũng không còn cách nào khác.”

Ta không lên tiếng, chờ nàng nói tiếp.

Lão Cửu suy nghĩ một lúc, thế này mới buồn bã nói: “Ngày đó trên xe ngựa, hoàng tử của ta nói không sai. Lần đầu tiên ta gặp người liền đã có một chút thích người rồi. Ta đi cầu phụ hoàng, lúc hẳn đáp ứng ta thật sự rất vui, ta đã cho rằng hạnh phúc mà từ nhỏ mình sở cầu đã đến. Nhưng sau khi thành thân, tất cả hành động của người lại làm cho ta thất vọng. Quan hệ giữa ta và người lúc đó nhiều lắm là thân hơn người xa lạ một chút thôi. Mỗi ngày ta cũng người âm ỉ, cùng người đánh nhau... Cũng chỉ là muốn làm cho người chú ý thôi.”

Ta ngẩn ra, thì ra đúng là như vậy.

“Ngay từ đầu ta cũng từng nghĩ, ta làm như vậy có phải sẽ khiến cho người phiền chán hay không, nhưng sau đó suy nghĩ này cũng liền tiêu tan, bởi vì nhìn hành động của người ta liền biết, người nhất định sẽ không bao giờ thích ta. Ta là công chúa, ta có kiêu ngạo của ta, cũng có chuyện muốn mà không thể làm. Nhưng lúc này ván đã đóng thuyền, đại cục đã định, nếu người đã không thích ta vậy liền cứ chán ghét, hận ta là được. Kỳ thật lúc ấy ta cũng rất hận, hận người nếu đã không thích ta thì vì cái gì lại muốn đáp ứng cùng ta thành thân. Ta nghĩ tới nghĩ lui, tổng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, cho nên dần dần sinh ra hoài nghi.”

“Không ngờ sau đó lại để ta biết được chuyện người là nữ tử.” Nói đến đây, Lão Cửu nở nụ cười. Ta thấy, nhưng cũng không biết nụ cười này của nàng đến tột cùng có phải là cười khổ hay không. Ta nghĩ, nàng phải cực kỳ phiền muộn. Thân là một công chúa nhưng lại gặp phải chuyện như vậy, nhưng cái này còn chưa tính, bởi vì chuyện khó hiểu nhất chỉ sợ là chính bản thân nàng cũng không ngờ đến rằng nàng thế nhưng lại giúp đỡ ta che giấu thân phận.

“Ta rất tức giận.” Lão Cửu hí mắt nhìn ta, nhìn đến lỗ chân lông của ta đều dựng hết lên, tuy nói hết thấy những chuyện này đều không phải ta làm nhưng ai bảo lúc này ta lại là chủ nhân của thân thể này làm chi,

ta căn bản là hết đường chối cãi. Cho nên ta chỉ có thể cười lấy lòng, vỗ vỗ hai má Lão Cửu, bình ổn cơn giận của nàng.

Thế nhưng Lão Cửu làm sao lại bỏ qua, nàng lắc đầu né tránh, sau đó lại tiếp tục nói: “Sau khi biết người là nữ tử, ta liền nghĩ đến phải bẩm báo phụ hoàng đem người đi nghiêm trị. Thế nhưng cho dù như vậy, ta lại chìm sâu vào mâu thuẫn, nhưng mà trong lúc này người đáng giận nhất chính là người, rõ ràng bị ta bắt được nhược điểm nhưng lại thế nào cũng nhìn không ra người lo lắng cái gì, ngày thường như thế nào vẫn sẽ như thế đó, một chút cũng không kích động. Ta vốn đã cảm thấy người không thèm để ý ta cho nên đáng về lúc đó của người càng làm cho ta vô cùng tức giận, lúc đó ta cũng không nghĩ gì nữa liền thu thập rồi vào cung.”

“Vào cung, gặp phụ hoàng, thế nhưng nghĩ thế nào cũng không thể mở miệng được, liền cứ như vậy phí gần một canh giờ thì người lại đến.” Lão Cửu thở dài một tiếng, giống như nhận mệnh. “Lúc đó phụ hoàng cũng cảm thấy kỳ quái, vì thế liền hỏi người tại sao cũng đến, người chẳng qua chỉ mỉm cười, hướng phụ hoàng nói bên ngoài trời mưa nên đến đón ta hồi phủ.” Lão Cửu nói đến đây liền không lên tiếng nữa.

Còn ta tuy đã biết kết quả nhưng những khúc mắc lý kỳ trong đó ta không có khả năng đoán được, cho nên Lão Cửu không nói, ta liền sốt ruột vội hỏi nàng sau đó thế nào.

Lão Cửu hờn dỗi liền trừng mắt liếc ta một cái: “Còn có thể như thế nào, tất nhiên là hồi phủ.”

“Không phải chứ.” Ta kinh ngạc, kinh ngạc Lão Cửu khi đó đã thích ta đến như thế sao? “Ta nói một câu ‘bên ngoài trời mưa’, nàng liền theo ta trở về? Không quá giống nàng a.”

“Bây giờ nghĩ lại, cũng không biết lúc đó ăn lầm phải cái gì, chỉ nhớ mang máng lúc đó thấy người cười, nói một câu hồi phủ thì tức giận gì cũng đều biến mất sạch.” Lão Cửu dường như cũng không thể lý giải được hành động của mình.

Còn ta. Ta tất nhiên là hiểu quá rõ. Lão Cửu chính là yêu Doãn Hiếu Ân, nàng đã sớm yêu Doãn Hiếu Ân, cho nên đừng nói là Doãn Hiếu Ân chỉ cười một cái rồi nói một câu hồi phủ, e rằng cho dù Doãn Hiếu Ân nói ‘người đi chết đi’ thì nàng cũng sẽ vui vẻ dậm đầu đi chết!

Được rồi, có hơi khoa trương một chút.

Kỳ thật là ta ghen tị, ăn dấm chua với Doãn Hiếu Ân. Ta lúc này chính là thích Lão Cửu, không sai, ta thích con người nàng, linh hồn nàng. Nhưng còn Lão Cửu, nàng thích chính là con người Doãn Hiếu Ân, nhưng trong lòng ta rất nhanh đã hiểu được, ta cùng Hiếu Ân lúc trước vẫn là hai người khác nhau.

Cho nên ta liền hỏi nàng: “Nàng thích ta lúc trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ?”

Lão Cửu liếc nhìn ta một cái, nói: “Quan trọng sao? Tuy nói trước và sau khi tỉnh lại, tính cách của người khác biệt quá lớn, nhưng cũng đều là người a.”

Tất nhiên là không giống, tuy nói đứng ở góc độ của nàng đúng là không sai, nhưng vấn đề của ta thì lại không phải a.

Ta chưa từ bỏ ý định, ngay sau đó liền nói tiếp: “Tuy nói rằng đều là ta nhưng không phải nàng cũng nói là tính cách khác biệt lớn sao, vậy nàng thích tính cách trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ?”

Lão Cửu nghe xong liền suy nghĩ một lát: “Hiếu Ân sau khi mất trí nhớ thú vị hơn.”

Thú vị?

Ta đương nhiên không thể hiểu.

Cũng may lúc sau Lão Cửu liền bổ sung thêm: “Trước khi mất trí nhớ người thực cứng nhắc, thực làm cho người ta sinh khí. Nhưng sau khi mất trí nhớ, người trở nên rất thú vị, cũng dễ khi dễ hơn trước, hơn nữa sau khi bị ta khi dễ cũng không thấy người thật sự nổi giận với ta, làm cho ta đồ ăn ngon, nghe lời ta, còn có... Thật nhiều thật nhiều chỗ khác biệt.”

Khóe môi ta vẽ ra một mặt ý cười nhợt nhạt, nói: “Nghe nàng nói vậy, hình như là thích ta sau khi mất trí nhớ tương đối nhiều.”

Bị ta nhắc nhở, Lão Cửu cũng có vẻ kinh ngạc: “Có sao?”

Ta gật đầu: “Nàng xem, nàng nói ta trước khi mất trí nhớ cũng chỉ có cứng nhắc, chọc nàng nổi giận. Nhưng khi nàng nói đến chuyện sau khi ta mất trí nhớ, mặc dù không phải tất cả đều là khen ngợi, nhưng so với trước khi mất trí nhớ đúng là khác biệt một trời một vực.” Ta vô cùng vui mừng, phấn khích cùng nàng giải thích.

Lão Cửu cũng không mấy bận tâm. “Dù sao cũng đều là người.”

Ta lại đến gần nàng một chút. “Nàng nói ta đây là đầu gỗ cho dù có làm gì thì ta cũng không nhận ra. Vậy những hành động của nàng hôm nay chẳng lẽ là vì muốn cho ta nhận ra chân tâm của mình?”

”Có lẽ.” Lão Cửu nói: ”Thật ra ta cũng không rõ, chỉ là ta thấy người đối với nam tử tặng hoa kia dịch ý khá lớn nên nhất thời trong lòng cũng có chút hoài nghi. Vừa đúng lúc này lại nhảy ra một tên nam tử, cho nên ta liền sử dụng hấn một chút. Ta vốn nghĩ người nhiều lắm cũng chỉ bực tức một chút, ai ngờ phản ứng của người lại lớn như vậy, giống như hận không thể đem lão thiên gia đâm vài cái lỗ.

Thiên ý trên người chẳng?

Bất quá như thế nào cũng đều tốt, cho dù là khó khăn hay bình đạm, tóm lại hai chúng ta đều sẽ vượt qua tất cả, ở cùng một chỗ.

//H<>

42. Chương 42

“Nhưng mà nàng cũng thật sự quá không phúc hậu.” Ta bất mãn nói: “Ta bất quá chỉ là rời khỏi một lát, đi mua hồ lô đường cho nàng ăn, vậy mà suýt chút nữa nàng liền chạy theo tên nam tử khác. Nếu sau này ta có chuyện gì phải đi xa nhà, vậy không phải là nguy rồi sao?”

Vốn là ta chỉ muốn dọa nàng một chút, ai bảo vừa rời nàng khiến cho ta ủy khuất cùng khổ sở như vậy.

Nhưng không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc liền được ăn một nắm tay của Lão Cửu. Xuống tay mặc dù không nặng thế nhưng liền làm ta ý thức được ta vừa làm một việc vô cùng sai lầm.

Tiếp theo quả thực liền nghe Lão Cửu nói: “Người có ý tốt như vậy sao? Mua hồ lô đường cho ta? Cũng một người nói ra được.”

Ta vẫn cảm thấy rất ủy khuất. “Vậy thì cứ cho là không phải vì mua cho nàng, nhưng mà ta cũng vì tức giận mới bỏ đi a.”

“Nói cho cùng vẫn là do người rời đi, nếu người không đi thì sẽ phát sinh chuyện sau đó sao?”

Đúng vậy, mặc dù ta mạnh miệng nhưng cũng sâu sắc cảm nhận được. Bất luận nói như thế nào đều là do ta bỏ đi trước. Cũng may hôm nay không xảy ra việc gì lớn, nhân họa đắc phúc*. Thế nhưng ta may mắn được một lần, hai lần nhưng có thể nhiều lần được may mắn nữa sao? Đôi khi, một vài việc nhỏ bình thường cũng có thể sẽ làm cho chúng ta ý thức được một chút vấn đề nghiêm trọng.

(*Trong cái rủi có cái may.)

Mà trong chuyện này, lỗi chính là do ta không tin tưởng.

“Về sau ta sẽ không rời đi nữa.” Ta nhìn Lão Cửu nói một cách trịnh trọng. Bởi vì trên đời này, ta chỉ có thể tin tưởng Lão Cửu, nhất định phải tin tưởng Lão Cửu, không phải vì nàng là công chúa mà vì nàng là người mà ta thích.

Lão Cửu chớp chớp ánh mắt, rốt cục trên môi vẽ ra một mặt ý cười, ôn nhu đến cực điểm.

Mà ta nhìn thấy nụ cười đó của nàng, không biết tại sao lại đột nhiên cảm thấy chua xót trong lòng. Nhớ lại những chuyện nàng nói lúc này, những lúc nàng chịu khổ bất giác ta lại bắt đầu đau lòng. Cổ nhân thường cảm thấy ái tình hôn nhân phải chú ý môn đăng hộ đối, nhưng trong mắt của ta tất cả đều là sai.

Ví như Lão Cửu, nàng vì một người như ta đã làm không biết nhiều chuyện không phù hợp với thân phận công chúa của nàng. Nàng có thể chống đỡ lâu như vậy, tất cả cũng đều là bởi vì một chữ, vì một người.

Yêu. Đến tột cùng nó có năng lực mạnh đến mức nào đây.

“Thực xin lỗi.” Ta đau lòng Lão Cửu. “Đã khiến nàng chịu ủy khuất.”

Lão Cửu cười cười, ra vẻ thoải mái nói: “Thế gian này có thể làm cho ta chịu ủy khuất cũng chỉ có một mình người thôi cho nên cũng còn có thể chịu được.”

Ta ngạc nhiên, lại tiếp tục ôm lấy nàng. “Sau này ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với nàng.”

“Vậy Cải Trắng sợ là sẽ phải ăn giấm chua a.”

Đây là điểm đáng yêu của Lão Cửu, thời điểm đúng đắn sẽ rất đúng đắn, thời điểm phúc hắc cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ta cười, vô cùng chắc chắn nói: “Sẽ không, Cải Trắng nhu thuận như vậy, làm sao sẽ ăn giấm chua với cha cùng nương nó chứ.”

Lão Cửu khê xuy một tiếng. “Ai là nương nó?”

“Tất nhiên là nàng, nếu không thì còn ai vào đây?”

“Ta không thích mấy thứ lông xù.”

Phải phải phải.

Ta đột nhiên ôm chầm lấy nàng, trong lòng đều là hạnh phúc tràn đầy: “Cửu công chúa không thích tranh cãi âm ỉ, không thích phiến toái, không thích Cải Trắng lông xù, không thích rất rất nhiều thứ, thế nhưng Cửu công chúa lại vì tại hạ Doãn Hiếu Ân bắt tài mà cái gì cũng có thể vượt qua.

“Cho nên?” Lão Cửu không tránh thoát, cũng bắt đầu ôm lại ta.

Ta lắc đầu, nói: “Không có cho nên, trong chuyện tình cảm từ trước đến nay đều không có chữ ‘công bằng’. Những chuyện nàng đã làm cho ta, ta dù biết cũng không nhất định sẽ đáp trả lại nàng. Nhưng bây giờ ta biết ta đối với nàng là hữu tình, cho nên nửa đời sau ta sẽ dùng hết tất cả những gì ta có để yêu nàng. Ta cái gì cũng không biết, nhưng ta biết tình cảm của ta đối với nàng sẽ không ít hơn tình cảm của nàng đối với ta là được rồi.”

Lão Cửu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Cái đứa đầu gỗ này, từ khi nào mà lại biết nói những lời buồn nôn như vậy chứ?”

Ta sờ sờ cái mũi, thực ra cũng có chút ngượng ngùng, nhưng ta phải vượt qua a, bằng không về sau khi chuyện của ta cùng Lão Cửu đến thời điểm ‘kiềm lòng không được’ thì phải như thế nào đây?

“Còn không phải là tại nàng sao?” Ta đẩy Lão Cửu ra một chút, thâm tình nhìn nàng nói: “Tất cả đều là công lao của nàng, là nàng đem đầu gỗ ta đây cảm hóa.” Dứt lời ta liền nhìn Lão Cửu không chớp mắt. Có lẽ là thấy ánh mắt cực nóng của ta nên nàng cũng không nói gì nữa. Có điều cũng không phải là nàng sợ hãi cái gì, ánh mắt nàng cùng nhìn về phía ta, một chút cũng không rơi xuống hạ phong.

Lão Cửu lúc này xinh đẹp cực kỳ.

Ánh trăng sáng xuyên thấu qua cửa sổ, rơi xuống trên khuôn mặt của nàng, mỹ cảm mông lung vô cùng lãng mạn. Ta nghĩ, nếu lúc này mà ta còn không có biểu hiện gì thì thật sự là có lỗi với bản thân, cũng quá có lỗi với nàng nữa chứ.

Môi hạ xuống.

Trong hơi thở đều tràn đầy hương khí của Lão Cửu, chỉ nghĩ nhẹ một cái thôi cũng khiến cho cả người ta lâng lâng đến tận trời. Động tác của ta vô cùng ôn nhu, nhẹ nhàng khai mở đôi môi như cánh hoa non mềm đó. Kỹ xảo hôn môi của Lão Cửu dường như là về âm, nàng bắt động một chút, sau đó bàn tay lại gắt gao nắm chặt lấy xiêm y của ta, có lẽ là nàng quá mức khẩn trương.

Thấy vậy ta liền vươn tay ôm nàng vào trong lòng, tay trái xoa lấy khuôn mặt trắng nõn kia, tựa như ôn nhu lại bá đạo bắt đầu hôn lấy.

Dần dần, hô hấp của ta bắt đầu dồn dập, mà Lão Cửu cũng không khá hơn là bao.

“Ngô...” Nàng khẽ ngậm một tiếng, ta liền thừa cơ hội đem đầu lưỡi chui vào khe liếm, hút...

Là ai nói buổi đêm đều luôn thanh lãnh? Không phải hai chúng ta đêm nay đều đã bốc hỏa rồi sao.

Hôm sau.

Khi cả hai ta tỉnh lại đã sắp giữa trưa.

Lão Cửu ngày thường thức dậy rất sớm, thế nhưng hôm nay lại không đứng dậy nổi. Ta trộm liếc nhìn nàng một cái, lại vừa vặn bốn mắt nhìn nhau, ta liền ngây ngô cười, có chút hạnh phúc, có chút xấu hổ. Còn Lão Cửu vẫn chỉ là nhướng mày một cái, lại khôi phục lại dáng vẻ cao cao tại thượng như ngày xưa, tựa như tất cả chuyện phát sinh đêm qua giống như mây trôi.

Tuy nói là như thế, nhưng mà trong lòng ta lại rất rõ ràng, tuy nói đêm qua chúng ta chỉ là hôn môi nhưng cũng là ‘nhiệt hỏa lan tràn’, nhất định cũng đã tạo thành một cơn chấn động không nhỏ trong trái tim đơn thuần của Lão Cửu. Bởi vì nàng là ông chúa, là tiểu thư khuê các cho nên ta liền mất nhắm mắt mở, cứ để cho nàng ra vẻ.

Lại ở trên giường đầu võ mồm rồi bị ngắt véo trong chốc lát, ta mới rời giường bắt đầu vệ sinh cá nhân. Trận chiến lúc nãy, ta lại thua cho nên hình phạt đó là phải hầu hạ Cửu công chúa rời giường, vì người ta bưng nước, rửa mặt, phân phó tiểu nhị làm cơm trưa sau đó bưng đến bên cạnh uy nàng ăn.

Nàng muội.

Tính từ lúc chúng ta bắt đầu trở thành một đôi còn chưa đến 24 giờ, cái chức danh ‘thê quân nghiêm’ này không ngờ ta lại có thể ngồi được vững chắc như thế.

Ta thở dài. Bỏ đi bỏ đi.

Ai bảo ta là Phò mã gia mà nàng lại là phu nhân của ta làm chi.

Chờ sau khi ta hầu hạ Cửu công chúa nhà mình ăn uống xong xuôi thì cũng vừa qua chính Ngọ. Lão Cửu rất cục cựa đồng ý rời giường, thay y phục. Hôm nay hai chúng ta chính là muốn tiếp tục lên đường, dù sao ở Diêm thành cũng đã hơn nửa tháng rồi, nếu còn tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ là không cần phải tiếp tục Nam hạ nữa mà sẽ phải trực tiếp hồi cung.

Ta cũng vội vàng thu thập, đột nhiên trong lúc đó lại nhớ đến một chuyện, vì thế ta liền hỏi Lão Cửu: “Nàng còn đi không?”

“Hả?” Lão Cửu cũng dừng động tác, xoay người nhìn ta.

“Hôm qua không phải nàng cùng tên công tử kia đã có ước hội rồi sao? Nàng không đi nói với người ta một tiếng à?” Kỳ thật ta biết chắc là Lão Cửu sẽ không đi, nhưng có lẽ là một ý niệm nào đó trong đầu quấy phá nên ta vẫn muốn nghe nàng tự mình nói ra mới cảm thấy thoải mái.

Quả nhiên liền nghe Lão Cửu nói: “Đêm qua vốn là tức giận người mới nói vậy, ai mà muốn cùng hắn đi du hồ gì chứ, phiền toái.”

Ta gật đầu, cũng bắt đầu làm ra vẻ, nói: “Vậy là nàng khiến cho người ta chờ không công sao? Hắn đợi mà không thấy nàng đến sẽ rất thương tâm a.”

“Thương tâm cái gì?” Lão Cửu hỏi lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào ta, ta đoán tính toán trong lòng ta nhất định lại bị nàng nhìn thấu. Đang lúc ta cảm thấy rất không thú vị thì lại nghe Lão Cửu nói: “Hắn chờ chính là Cửu công chúa, chờ cái chuyện được ‘khai chi tán diệp’ của nhà hắn, thương tâm cái gì, cứ để hắn chờ đi.”

Được được.

Ta lại một lần nữa bị Lão Cửu nhà mình làm cho á khẩu.

43. Chương 43

Sau khi đã thu thập thỏa đáng, chúng ta liền vội vàng xuất phát.

Ban đầu, chúng ta dự định là đợi sau khi ta học được cưỡi ngựa thì mỗi người sẽ cưỡi một con, như vậy ngựa sẽ không quá mệt, hành trình của chúng ta cũng có thể nhanh hơn một chút. Nhưng, trải qua đêm hôm qua, trong lòng cả hai đều nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất. Mới nếm thử tư vị của tình yêu, tất nhiên là phải ‘chàng chàng thiếp thiếp’, nị nị chết người không đèn mạng, cho nên việc cưỡi ngựa này liền không ai nhắc lại, chúng ta tiếp tục cùng cưỡi một con ngựa.

Ta ở phía sau, Lão Cửu ở phía trước, nàng ngồi trong lòng ta, quả nhiên hình ảnh đẹp mắt hơn rất nhiều.

Người đi đường thỉnh thoảng dừng chân nghỉ ngơi trong các trà quán ven đường, nhìn thấy chúng ta, trong mắt đều lộ vẻ ngưỡng mộ một đôi tuấn nam mỹ nữ, trời đất tạo nên. Ta đương nhiên là nhìn ra sự ngưỡng mộ đó, tất nhiên trong lòng cũng có nho nhỏ đắc ý. Cảm thấy người có thể xứng đôi với Lão Cửu, người có thể làm cho Lão Cửu toàn tâm toàn ý thích cũng chỉ có mỗi mình ta thôi.

Nghĩ đến đây, ta càng thêm quyết tâm, sau này nhất định phải đối xử tốt với nàng hơn cả bản thân.

...

Rời khỏi đoàn người của Hoàng thượng, tuy tốc độ của chúng ta chậm hơn rất nhiều nhưng lại có thể chiêm ngưỡng hết toàn bộ phong cảnh trên đường. Đi qua các thành trấn cũng có thể đi tham thú những chỗ thú vị của nơi đó. Như thế này mới gọi là du ngoạn chứ. Có điều dù sao cũng kém hơn so với hiện đại, có đôi khi vẫn có vài chuyện phiền toái xảy ra, chẳng hạn như khoảng cách từ thành trấn này đến thành trấn thành kia, mặc dù ra roi thúc ngựa cũng phải gần hai ngày thời gian mới có thể chạy đến, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể tùy tiện tìm một chỗ, miễn cưỡng qua một đêm. Vận khí tốt thì tìm được vài hộ gia đình xin tá túc, vận khí không tốt thì một căn miếu đổ nát cũng đã là may mắn.

Vốn nghĩ Lão Cửu nhất định sẽ không chịu nổi mà cầu nhau, nhưng lại không ngờ nàng ngay cả than thở cũng chưa từng nói một tiếng.

Ta một bên vô cùng áy náy đồng thời cũng thật tâm cảm thấy được Lão Cửu là một cô nương tốt.

Cứ như vậy, suốt cả một chặng đường vừa đi vừa dừng gần mười ngày thì đã đến được Thiệu thành.

Nghe Lão Cửu nói, Thiệu thành này ở Đại Văn cũng tương đương với thành phố bậc nhất ở hiện đại. Nơi đây sản vật phong phú, phần lớn người dân trong thành đều lấy việc buôn bán tơ lụa cùng châu báu làm sinh ý, cũng coi như là phú giáp một phương. Ta tùy ý nghe nhưng thật sự đối với những thứ này cũng không quá để ý, chỉ là ta cảm thấy gần đây thời tiết càng ngày càng ẩm ướt, có lẽ là cũng không còn cách phía Nam bao xa nữa.

Ta hỏi Lão Cửu, nàng cũng nói là đã sắp đến phía Nam, Thiệu thành này chính là cột mốc ở phía Nam.

Ta nghe xong liền có một chút kinh ngạc, tất nhiên là cảm thấy có chút nhanh nhưng ngẫm lại cũng không có gì. Đại Văn này không thể so với Trung Quốc, chúng ta đi gần một tháng đã đến phía Nam thì cũng không có gì không đúng.

Lúc đến được Thiệu thành thì đã là chạng vạng, đã nhiều ngày chúng ta phóng ngựa một đường đến thẳng đây, chưa từng nghỉ ngơi, cho nên vừa tới Thiệu thành việc đầu tiên là phải chạy nhanh tìm một khách điếm, sau đó tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no say.

Hắc, phải nói vào những lúc này, ta với Lão Cửu luôn luôn vô cùng ăn ý.

Hai người chúng ta tìm được một tửu lâu thượng đẳng, lập tức liền bảo tiểu nhị dẫn đường đến gian thượng phòng. Không lâu sau, tiểu nhị đã đưa cơm đến, ta nhẹ nhàng cưỡi đến mở cửa để hần tiến vào, cũng lại nhẹ nhàng cưỡi tiến hần đi trở ra, ngay sau đó liền hóa thành quỷ chết đối đầu thai.

So với ta, Lão Cửu cũng không khá hơn bao nhiêu, mặc dù nàng không biểu hiện ra mặt nhưng hành động của nàng lại chứng minh sự thật, ta vừa đưa tiểu nhị ra ngoài một chút, quay người lại thì Lão Cửu đã cầm đũa chuẩn bị bắt đầu ăn.

Nói thật, ta chưa bao giờ thấy qua Lão Cửu cũng ngày có thể không để ý đến hình tượng mà ăn như lang thôn hổ yết như vậy.

Chỉ trách ta, mấy ngày nay thật sự là đã làm cho Lão Cửu nhà ta chịu khổ. Vốn hai ta đã tính rằng nếu chạy nhanh thì đến Thiệu thành chỉ cần một ngày, nhưng Lão Cửu đã ở thâm cung ngày ngốc mấy chục năm, ta thì cũng chỉ mới đến nơi này, thật không ngờ lại bị lạc đường.

Hai chúng ta đi tới đi lui, lương khô một ngày đường đã ăn hết mà vẫn chưa tìm được đường ra. Mà đã lạc đường thì thôi đi, cố tình lại còn lạc ngay cái nơi ‘trước không thôn làng sau không khách điếm’ nữa chứ. Một sấp ngân phiếu mang theo bên người giờ đã vô dụng như đồng giấy bỏ đi. Quả thật là xui hết chỗ nói.

Cũng may... Mà quên đi, nếu phải kể ra, thì ta thật muốn khóc a.

Hai chúng ta ăn nhiều một chút, sau đó liền ngâm mình trong nước ấm, lúc này mới có thể cảm thấy nhân sinh lại no đủ.

Cơm no rượu say rồi chuyện tiếp theo tất nhiên là buồn ngủ. Ta gần như là vừa nằm xuống thì liền đã muốn ngủ ngay. Thế nhưng Lão Cửu dường như lại không muốn thỏa ước nguyện của ta, nằng lầy cánh tay đẩy đẩy ta một chút, sau đó nói: “Chúng ta cũng thay đổi thân phận đi.”

“Hả?” Nhất thời ta không phản ứng kịp.

“Phụ hoàng đi Nam hạ nguy trang thành một thương đội, cho nên chúng ta cũng đóng giả một chút đi.” Lão Cửu nhìn lên trần nhà, tựa như có điều suy nghĩ.

Ta đang buồn ngủ muốn chết cho nên cũng liền chỉ nói cho có lệ: “Nàng cải trang làm gì? Hoàng Thượng cải trang là vì hắn là Hoàng Thượng. Thay đổi thân phận cũng tốt cho việc vi hành dân gian.”

“Ta đây dù sao cũng là công chúa a.”

“Ồ dân gian sẽ không có ai quan tâm nàng là công chúa đâu, ta nói cho nàng biết, nếu nàng không lấy lệnh bài thì dù có nói ra cũng chưa chắc có ai tin rằng nàng là công chúa!”

Lão Cửu nghe xong liền ngẩn ra, nhưng ngẫm lại tựa hồ cũng có lý, vì thế liền gật đầu. Thấy nàng như vậy, ta liền nghĩ rằng mình đã có thể ngủ, ai ngờ mới vừa mơ mơ màng màng một chút, Lão Cửu lại có vẻ không cam lòng nói tiếp: “Không được, phải cải trang.”

Thật sự là ta sắp phát điên rồi đấy. “Nàng nhất định muốn cải trang để làm gì a?”

Suy nghĩ suy nghĩ một chút, Lão Cửu nói: “Ta không thể đối mặt.”

Cái gì với cái gì?

“Nàng không thể đối mặt với cái gì?” Ngay lập tức, ta cũng không còn buồn ngủ nữa, trong lòng lẫn trong đầu đều đang tò mò về chuyện mà Lão Cửu không thể đối mặt, rốt cuộc là chuyện gì?

Lão Cửu lại đột nhiên thở dài một tiếng: “Ta không thể đối mặt với những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, Cửu công chúa không thể làm ra... Mấy chuyện như vậy được.”

...

Thì ra là thế.

Ta đột nhiên cười to, cũng không biết là nên khen Lão Cửu nhà ta đáng yêu hay vẫn là quá sĩ diện đây.

Lão Cửu thấy ta cười liền trở mình rồi ngẩng đầu lên, hung hãn trừng mắt liếc ta một cái. Ta bị ánh mắt của nàng dọa hết hồn, lúc này mới thu hồi ý cười, sau đó đem nàng ôm vào trong ngực, nói: “Ai nói công chúa không thể làm ra những chuyện này. Công chúa cũng là người, công chúa cũng sẽ lạc đường, cũng sẽ đói bụng. Huống hồ cũng không phải chỉ mình nàng làm ra chuyện ngốc nghếch này, trong đó cũng có một phần của ta mà. Hơn nữa chuyện này chỉ có ta biết, nàng biết, trời biết, đất biết, nàng không nói ta không nói thì ai sẽ biết chứ?”

“Nghĩ đến, ta – Văn Nhân Lạc anh minh...”

Ta ngớ ra. Lão Cửu còn chưa nói xong ta liền ngắt lời. “Cái gì Lạc?”

Lão Cửu không lên tiếng nhưng đôi lông mày thì lại đang có xu hướng nhíu lại, ánh mắt nguy hiểm kia gắt gao nhìn ta.

Ấy...

Ta nghĩ thầm, bộ dạng của Lão Cửu như thế này rất quen thuộc a, là đã thấy qua ở đâu rồi nhỉ?

Lại tiếp tục nghĩ nghĩ một lát, ta liền ngộ ra. Không phải là lúc trước ta đã từng được ‘lĩnh ngộ’ qua rồi sao. Lúc trước, khi hai người chúng ta còn chưa cùng một chỗ, mỗi khi ta nói sai một câu thì nàng chính là bộ dạng như thế này. Xem ra là ta đã sống thoải mái lâu quá rồi, cho nên lúc trước Lão Cửu là người ra sao cũng đã sớm quên ra sau đầu.

Nhưng những điều này cứ để sau hãy bàn, bởi vì lúc đó ta căn bản là không ý thức được.

“Văn Nhân Lạc.” Lão Cửu lập lại lần nữa.

Ta ngay cả nghĩ cũng không, há mồm liền hỏi: “Ai a?”

Lão Cửu vừa nghe xong thì lập tức áp khí xung quanh liền bắt đầu xuống thấp giống như là bị kết băng. Ta vừa thấy bộ dạng đó của nàng thì trong lòng cũng tự giác ý thức được bản thân đã nói sai rồi. Thế nhưng nghĩ lại, lại thật sự không nghĩ ra là ta đã giẫm phải ‘mìn’ ở đâu. Văn Nhân Lạc... Văn Nhân Lạc, ta quả thật không biết cái người Văn Nhân cái gì Lạc kia a.

Suy nghĩ một chút, lại nghe Lão Cửu nói: “Ngày thường người gọi ta là gì?”

Khóe miệng vừa kéo, trong lòng lại nghĩ ‘Ta có thể nói là Lão Cửu không! Nhất định là không được rồi!’ . Vì thế ta vô cùng trái lương tâm nói: “Tiểu Cửu.” Lời vừa thốt lên, trong đầu ta đột nhiên lóe ra một tia chớp. Bây giờ ta thật hối hận a, hối hận đến ruột đều xanh rồi, xem ra ta qua nhiên là buồn ngủ đến ngu đi rồi. Cuộc đối thoại rõ ràng như thế, vậy mà ta vẫn không ý thức được cái người tên Văn Nhân Lạc kia chính là Lão Cửu!

Lão Cửu thấy bộ dáng giống như hối hận của ta e rằng cũng đã biết ta đã đoán ra. Nàng cười lạnh một cái, nói: “Người lại muốn lấy chuyện mất trí nhớ ra nói sao?”

...

Ta xấu hổ cười cười, nghĩ thầm ‘quả nhiên là ở chung lâu, Lão Cửu cùng ta đúng thật là ngày càng ăn ý, đúng là giống như giun trong bụng ta.’ .

“Làm sao có thể chứ.” Ta bất đắc dĩ cười. “Ta... Ta...” Ta cũng không còn lý do gì để thoái thác nha!

“Cửu công chúa Văn Nhân Lạc, đây cũng không phải là thiên đại bí mật gì. Người trong Hoàng thành dù là dốt đặc cán mai hay tiểu hài tử ba tuổi cũng biết chuyện này, ấy vậy mà người lại không biết, người không cảm thấy xấu hổ sao? Tốt xấu gì thì Cửu công chúa Văn Nhân Lạc này cũng là do Doãn Hiếu Ân người cười về làm phu nhân ba năm. Thế mà giờ người nói là người không biết chuyện này, người không thấy là quá không thích hợp sao.”

Lúc này đây ta thật sự muốn khóc: “Ta thật sự là mất trí nhớ mà...”

“Người mất trí nhớ nhưng Quả Đào thì không, tất cả hạ nhân trên dưới Phò Mã phủ cũng không mất trí nhớ. Nếu người có tâm thì mất trí nhớ có tính là gì?”

Được rồi, xem ra là ta đã hết đường chối cãi, khó tránh khỏi kiếp nạn này rồi.

-|9^ U

44. Chương 44

Nhưng sau thái độ tích cực nhận sai đó, ta vẫn chưa giác ngộ mà còn giải thích thêm: “Ta cũng không quan tâm nhiều như vậy, lúc đó nàng luôn khi dễ ta, làm sao mà ta còn có thể chạy tới hỏi nàng tên gọi là gì chứ? Lúc đó... Lúc đó ta nghe Bát công chúa gọi nàng là tiểu Cửu vì thế ta cũng liền gọi theo như vậy, đến tận bây giờ cũng đã thành thói quen.”

“Bát tỷ.” Lão Cửu đột nhiên nói: “Người không nói ta cũng quên mất chuyện này.”

Ôi mẹ của ta, mệnh ta sao lại khổ thế này chứ!

Ta vội vàng nhận lỗi, “Cửu công chúa, Cửu bà nội, ta với Bát tỷ của nàng thật sự là không có gì cả mà. Nàng xem từ lúc đi Nam hạ đến giờ, ta có khi nào liếc mắt nhìn nàng ấy một lần chưa?”

Lão Cửu cũng không phải vừa: “Chứ không phải trò chuyện vui vẻ lắm sao?”

”Làm gì có a.” Ta nói: ”Nàng ấy là Bát công chúa. Lúc đó nàng ấy tìm ta nói chuyện, ta dù sao cũng không thể không để ý được. Hai chúng ta nói chuyện từ trước đến nay đều là một hỏi một đáp. Huống hồ chi, ta đều có thể nhìn ra Bát công chúa tìm ta nói chuyện là vì tức giận nàng, nàng thông minh như vậy lại không nhìn ra sao?”

Lão Cửu không còn tiếp tục mỉa mai nữa, điều này làm cho ta thở phào nhẹ nhõm. Xem ra nước cờ này thì đúng chỗ rồi.

Có điều ta đã quên, chuyện này Lão Cửu không so đo, không có nghĩa là chuyện trước đó nàng cũng có thể dễ dàng cho nó đi vào ‘quá khứ bình yên’ được. Mặc dù Lão Cửu không nói gì, nhưng khuôn mặt lại như băng tuyết ngàn năm. Thấy nàng như thế, trong lòng mặc dù có thiên ngôn vạn ngữ nhưng một chữ cũng không thể phun ra được.

Ta vốn là người không hay dễ dàng dành người khác, lần này đúng thật là làm khó ta mà.

“Nàng đừng giận.” Suy nghĩ nửa ngày, ta cũng chỉ có thể phun ra một câu như vậy. Cũng đúng, cho dù có dùng thiên ngôn vạn ngữ biện giải nhiều hơn nữa, cũng không có tác dụng bằng một lời thật tình kia.

Thế nhưng Lão Cửu lại dứt khóa đem thân mình xoay qua một bên.

Tiểu hài tử!

Ta ở phía sau tròng nàng, dùng hết sức bình sinh tròng nàng, nói thầm ‘Bình thường cũng chưa từng thấy qua nàng nhỏ mọn như vậy’. Cửu công chúa bình thường chính là luôn luôn ổn trọng lại nghiêm cẩn, tại sao hôm nay lại khác thường như vậy’. Nhưng bực thì thì bực, bất quá ta vẫn vươn tay ôm nàng xoay lại, ánh mắt gắt gao nhìn nàng nói: “Nàng bây giờ không nói lời nào, rốt cuộc là vì chuyện Bát công chúa hay là chuyện tên gọi đây? Nàng có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói với ta, tại sao lại im lặng như vậy.”

“Ta không muốn cãi nhau, đánh nhau với người.” Lão Cửu nói.

Ta không tán thành, “Ta lại tình nguyện cùng nàng đánh nhau cùng nàng cãi nhau, bây giờ nàng đem mọi chuyện đều giấu ở trong lòng, nàng dối ta cũng không biết. Có cái gì không hài lòng thì nàng cứ nói ra, ta nghe nhớ kỹ, sau này cũng sẽ không tái phạm nữa. Nàng như bây giờ sẽ chỉ khiến khe hở giữa hai ta càng lúc càng lớn.”

Lão Cửu rất cuộc vẫn còn nhỏ, suy nghĩ vẫn còn chưa trưởng thành.

Thái độ của ta vô cùng nghiêm túc, lúc nói chuyện lại vô cùng lưu loát, nhưng thật ra lại có chút làm cho nàng tỉnh ngộ. Lão Cửu thấy không thể trốn tránh, chỉ phải thở sâu một hơi, lúc này mới nói: “Ta chỉ là có đôi khi cảm thấy không an toàn. Ở chỗ của ta, tất cả mọi chuyện ta đều có thể giúp người chống đỡ, thay người đương đầu, thế nhưng người thì sao? Người cũng có thể chứ? Người sẽ không giống những lần trước cứ như vậy bỏ đi chứ? Ta cái gì cũng không sợ, ta chỉ sợ chỉ có một mình ta ngu ngốc kiên trì, còn người thì lại vứt bỏ ta mà đi trước.”

Nàng thế nhưng lại đang lo lắng điều này sao?

Hay là nhìn ta thật sự không đáng tin cậy?

Ta hơi cau mày, tuy rằng những lời nàng nói không phải giả, thế nhưng ta nghe thấy quả thực là không thoải mái. Ta nói: “Nàng cùng ta một chỗ lâu như vậy, ta là người như thế nào thì nàng phải là người rõ ràng nhất. Lúc trước ta bỏ đi là bởi vì chính bản thân ta cũng đang chìm trong mâu thuẫn, một vài thứ, một vài chuyện ta nhìn không thấu, tìm không ra, cho nên ta chọn cách lảng tránh. Nhưng hiện tại lại không giống, bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã có kết quả, ta biết ta có tình cảm với nàng. Nàng tin ta cũng tốt, không

tin ta cũng được, hôm nay Doãn Hiếu Ân ta sẽ nói cho nàng rõ, từ nay về sau, trời ta thay nàng chống đỡ, tất cả mọi chuyện ta thay nàng gánh vác, âm tào địa phủ, ta cũng sẽ thay nàng rơi xuống.”

Vừa nói dứt lời thì miệng của ta đã bị Lão Cửu vội vàng che lại. Nàng trừng mắt liếc ta một cái, nói: “Bất quá chỉ là thuận miệng nói thôi, người làm gì mà nghiêm trọng thế, âm tào địa phủ cũng đem ra nói. Ta là công chúa, nếu phải xuống thi cũng phải là ta xuống.”

Ta cười cười, xoa tay nàng, đem nàng ôm vào trong lòng một phen. “Hai người chúng ta đều im hết đi thôi, càng nói càng xa quá rồi. Nhà người ta thì đều nghĩ làm thế nào để tư thủ đến bạc đầu, hai ta ngược lại, mỗi ngày đều thảo luận xem ai thay ai xuống địa ngục. Thật sự là có chút không bình thường a.”

Lão Cửu nghe ta nói vậy cũng nhin không được mà nở nụ cười: “Còn không phải là đều tại người sao, nói nặng như vậy.”

Ta gật đầu, vô cùng khiêm tốn nhận sai.

Lúc này ta lại đột nhiên nhớ đến một người bạn ở hiện đại. Có một lần hấn uống say, liền quay lại tố khổ với ta. Hấn nói: “Ai dám nói nữ nhân sai? Trảm ngay! Ai dám nói bạn gái mình sai? Trảm ngay! Mẹ nó, đầu của lão tử cho dù có mọc cả ngàn lần cũng không đủ cho các nàng trảm a.”

Lúc ấy ta chỉ cảm thấy hấn quá khoa trương rồi, nhưng hiện tại ngẫm lại lời hấn nói cũng có lý. Có điều lần này lại liên quan đến rất nhiều vấn đề, tựa như bạn của ta bị trảm, hấn tất nhiên sẽ không vui, còn ta, e là cho dù mỗi ngày đều bị Lão Cửu trảm cũng đều sẽ vui đến phát điên mất.

...

Ngày tiếp theo, lúc hai chúng ta tỉnh lại thì đã sắp đến giữa trưa.

Ta vì muốn được đi chơi này nọ, cho nên thúc giục Lão Cửu vội vàng ăn một chút điểm tâm của khách điếm, rồi liền ra ngoài. Ở phía Nam thời tiết quả nhiên rất ẩm ướt, lại thêm trời lại nóng, cho nên thời điểm giữa trưa liền có chút khó chịu, nhưng cũng may lúc này mặt trời đã sắp xuống núi cho nên nhìn chung mà nói việc đi dạo quanh Thiệu thành vẫn tương đối thoải mái.

Thiệu thành này vô cùng giàu có và sầm uất, điều này chỉ cần nhìn quần áo của dân chúng là có thể thấy rõ. Nam nam nữ nữ trên đường đều vận lên mình các loại trang phục thượng thừa, chỉ con thiếu khoát lên kim ngân nữa là đủ. Kỳ thật từ ánh mắt của ta nhìn thấy, mấy thứ bọn họ mặc có chút tục khí, hoặc là có chút ý tứ khoe khoang. Trong suy nghĩ của ta, càng là kẻ có tiền thì lại càng che giấu sự giàu sang đó. Các người cứ nhìn Lão Cửu mà xem, nàng chính là ví dụ tốt nhất, nghĩ thử xem còn ai có thể giàu hơn nhà nàng chứ? Nàng có nhiều tiền như vậy nhưng chưa bao giờ thấy nàng lộ ra vẻ của kẻ phú giáp.

Nhưng dù sao chúng ta cũng là người mới đến, có lẽ là không hiểu rõ quy củ? Nói không chừng phong tục của Thiệu thành là như vậy, chỉ là ta không biết mà thôi.

Nghĩ xa quá rồi.

Ta cùng Lão Cửu ở trên trần xoay xoay một hồi, tất nhiên là vô cùng vui vẻ. Nói đến Thiệu thành quả thật có không ít nơi thú vị, cái gì mà giang hồ mãi nghệ đùa giỡn cùng đại đao. Ở trong Hoàng thành quả thực rất ít khi gặp được. Ta xem đến vô cùng phấn khích, liên tục trầm trồ khen ngợi, cả người đều vui đến sắp hồng mắt rồi. Lão Cửu thấy ta vui vẻ như thế cũng liền cùng ta đứng xem.

Có điều không lâu sau, dòng người trên đường đột nhiên đông hẳn lên. Ta lại đang trong cơn phấn khích, cho nên khi thấy chuyện này tất nhiên trong lòng cũng có chút nghi hoặc. Phía trước là có chuyện nào nhiệt gì à? Sao lại có nhiều người nhìn như vậy.

“Chúng ta cũng đi xem thử xem.” Ta nói với Lão Cửu.

Lão Cửu cũng ngẩng mặt nhìn đằng xa xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có lẽ là do khoảng cách quá xa nên nàng nhìn cả hai ba lần cũng không thấy được gì. Vì không muốn thổi bay hứng trí của ta nên lúc này nàng liền nói: “Cũng được.”

Ta cười cười, vươn tay nắm lấy tay của Lão Cửu, hòa theo dòng người đi đến phía trước.

Hai chúng ta đi theo đám người từ đầu phố này đến đầu phố kia, mắt thấy người càng lúc càng nhiều, càng ngày càng chen chúc, sắc mặt của Lão Cửu cũng càng ngày càng không tốt. Lão Cửu vốn không thích chỗ đông người, thấy nằng như vậy ta cũng không nhẫn tâm để nằng khó chịu, vì thế liền nói với nằng trở về.

Thế nhưng Lão Cửu không đáp ứng. Vậy là chúng ta lại tiếp tục đi đến phía trước.

Chỉ chốc lát sau, phía trước đã không còn đường để đi nữa. Ta quay đầu nhìn xung quanh một cái, con phố này sớm đã người đông nghìn nghịt, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng reo hò, la hét. Ta thật sự bị phiền sắp chết rồi, phía trước rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy? Ta quay sang nhìn Lão Cửu, nằng tất nhiên là cũng không khá hơn ta là bao.

Mà đúng lúc này, đột nhiên lại có một quả cầu gì đó bay đến trước mặt ta.

Lúc trái cầu này vừa bay đến, ta đang cùng Lão Cửu bốn mắt nhìn nhau, hơn nữa lúc này rất ồn, hai chúng ta căn bản không thể nghe được cái gì. Cho nên gần như là ta vừa quay đầu giây trước thì giây sau trái cầu này đã đập vào trong lòng của ta, ta theo bản năng liền tiếp lấy nó. Bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh, nghĩ thầm cũng may đây không phải là ám khí, nếu không mạng nhỏ của ta đã khó bảo toàn a.

Có điều may mắn không được bao lâu, ta lại tự dưng cảm thấy bốn phía xung quanh dường như là lập tức liền yên tĩnh trở lại. Ta vừa ngẩng đầu, lại phát hiện đám người lúc nãy còn chen chen lấn lấn phía trước, bây giờ tất cả bọn họ đều đem ánh mắt chuyển hướng về phía ta!

Cái này...

Ta nhìn Lão Cửu, lúc này vẻ mặt của nằng cũng có chút bực mình.

Lúc này, đám người lại rất ǎn ý tách ra thành một con đường nhỏ, không lâu sau liền thấy một vị nam nhân trung niên, tuổi cũng xấp xỉ ngũ thập đi về phía ta cùng Lão Cửu. Vẻ mặt hắn đầy ý cười, xem ra là đang rất vui vẻ. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà ta đã bị những chuyện xảy ra làm cho choáng váng hết cả đầu óc, quả thật là như lạc vào sương mù. Vì thế khi thấy có người đi đến, đương nhiên là sẽ muốn hỏi xem là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng ai mà ngờ, ta còn chưa mở miệng thì vị nam nhân trung niên bụng to kia đã nhanh nhẹn liếc mắt nhìn ta từ trên xuống dưới một cái rồi vuốt râu cười ha ha, nói: “Không tởi không tởi. Đem con gái của La gia nhà ta gả cho người cũng coi như được thông qua.”

- I| U

45. Chương 45

Gì hả?

Câu nói của lão nhân này xem chút nữa là làm ta bị ghen chết.

Ta có chút hoài nghi rằng mình nghe lầm, thế nhưng ta nhìn lão nhân kia rồi lại nhìn nhìn những người liên can bên cạnh, trên mặt bọn họ đều hiện rõ sự khẳng định 101%, vậy thì ta nghe lầm ở chỗ nào? Một lát sau, lòng ta liền chìm thẳng xuống đáy cốc, đến khi quay lại nhìn Lão Cửu mới phát hiện lúc này chân mày của nằng cũng đang nhíu lại, vẻ mặt đều là nghi hoặc.

“Ta không nghe sai chứ?” Ta trước sau cũng không dám khẳng định nên liền hỏi lại Lão Cửu.

Lời vừa nói ra, đã làm cho nghi hoặc trên mặt Lão Cửu biến mất không dấu vết, nằng liếc mắt nhìn ta một cái sau đó chuyển mắt đến chỗ lão nhân kia, lúc này mới yếu ớt nói: “Ta cũng nghe thấy.”

Ngay cả Lão Cửu cũng đều nghe thấy, vậy xem ra là lỗi tai của ta vẫn còn tốt chán.

Ta cũng chuyển mắt về phía lão nhân, nghi ngờ hỏi hắn: “Lão bá, ngài không phải là nhận sai người rồi đó chứ?”

Lão nhân kia vừa nghe ta nói thế, lúc này sắc mặt liền lạnh xuống, hắn nhìn ta từ trên xuống dưới một cái, có lẽ là thấy khuôn mặt của ta có vẻ thành thật cho nên lúc này mới lại cười cười nói: “Còn gì tại sao lại hỏi như vậy?”

Ta nói: “Ta cùng với ngài mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên, làm sao ngài có thể đem nữ nhi gả cho ta được chứ, đúng không?” Ta cười ha ha. Kỳ thực là đang cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ đến cực điểm, thật sự là mãn kiếp rồi cũng chưa từng thấy ta có vận khí tốt như vậy, đi đường xem náo nhiệt cũng có thể nhặt được vợ mang về.

Bị ta hỏi vậy mà cũng không thấy lão nhân kia nổi giận, hần nhìn nhìn quả hồng cầu trong tay ta, nói: “Vừa rồi tú cầu này chính là công tử tiếp?”

Ta vừa nghe xong liền choáng váng.

Nếu nói lúc này ta còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì vẫn còn dễ nói. Nhưng lúc này ta nghe được hai chữ ‘tú cầu’ phát ra từ miệng lão nhân kia mà còn không biết đang xảy ra chuyện gì thì đó mới thật là kẻ ngốc. Tình cảnh này, hơn nữa con có tú cầu trong tay, đây không phải chính là khuê nữ nhà người ta ném tú cầu gả nữ nhi hay sao, mà ta lại vừa vận đốn được.

Ta thật sự không nghĩ tới, một màn trong Hoàn Châu cách cách lúc trước lại rơi xuống trên người ta.

Thế nhưng ta không phải Ngũ a ca, mà Lão Cửu cũng thật sự không dễ xoay như tiểu Yến Tử.

Ta đang muốn khóc không ra nước mắt, không ngờ rằng lúc này Lão Cửu lại lên tiếng, nàng nhìn tú cầu trong tay ta xong liền nói với lão nhân kia: “Mặc dù là hần tiếp được thì đã sao, chuyện này liên quan gì đến nữ nhi của ngài?”

Nàng vừa nói xong, lập tức những người đang vây quanh xem náo nhiệt liền phá lên cười!

Cửu công chúa lúc nào bị nhiều người như vậy giễu cợt chứ? Khuôn mặt nhỏ nhắn kia lúc này đích thị là tức giận đến đỏ bừng bừng.

Đương nhiên, ta cảm thấy chẳng có cái gì buồn cười, người khác không biết nhưng ta biết. Nàng thân là công chúa, lại là lần đầu tiên đi xa hoàng thành, biết ném tú cầu là gì mới là kỳ quái! Cho nên thấy nhiều người giễu cợt Lão Cửu như vậy, nhất thời ta cũng bắt đầu tức giận.

Ta kéo tay Lão Cửu, sau đó đứng ra phía trước hét lớn với bọn họ: “Có cái gì mà cười! Còn cười nữa ta sẽ khiến cho các người vĩnh viễn không thể cười nổi!”

Ta trừng mắt, sắc mặt hung ác nhìn đám người kia. Bọn họ có lẽ thấy ta lúc này còn cười cười nói nói nhưng ngay lập tức lại trở nên hung hãn như vậy liền bị dọa sợ không nhẹ, lúc này cũng không còn ai dám cười ra tiếng nữa. Dứt lời, ta liếc mắt nhìn Lão Cửu một cái, sau đó mỉm cười với nàng, tay lại càng nắm lấy tay nàng chặt hơn.

Từ nhỏ Cửu công chúa đã được cưng chiều đến tận trời xanh, hiện giờ lại bị lê dân bách tính cười nhạo, e rằng là chịu đả kích không nhỏ.

Cảm nhận được lực đạo từ tay ta truyền đến, Lão Cửu nhìn ta, chân mày vốn đang nhíu chặt cũng dần dần thả lỏng, sắc mặt cũng đã khôi phục như thường. Ta nhìn thấy cũng yên tâm không ít, cho nên liền đem ánh mắt chuyển đến trên người lão nhân một lần nữa.

“Vị này... La lão gia đúng không?”

La lão gia vuốt râu một cái, gật đầu cười.

“Cầu đúng là tại hạ tiếp, nhưng La tiểu thư tại hạ sợ là cưới không được. Thứ nhất, tú cầu này không phải tại hạ cố ý tiếp. Thứ hai, tại hạ là người đã có gia thất. Về tình về lý, tại hạ cảm thấy tú cầu này vẫn là thỉnh La tiểu thư nên ném thêm một lần nữa cho thỏa đáng.” Ta chân thành nói, hơn nữa ta cùng Lão Cửu tay trong tay, cho dù là người có vấn đề về mắt cũng có thể nhìn ra ta đã mất tư cách làm rể La gia.

Ta cũng nghĩ chuyện hiểu lầm này đã được giải quyết hoàn mỹ. Mà vốn dĩ, lão nhân này vừa nhìn trang phục cũng đã biết không phú cũng quý, mà đã là kẻ có tiền thì làm sao có thể đem nữ nhi của mình gả làm tiểu thiếp của người khác được chứ?

Nhưng ai ngờ, say nghĩ của ta đúng là sai rồi! Thật sự là hết sức sai!

La lão đầu kia nghe ta nói như thế, tuy rằng sắc mặt lúc này đã khó coi đến cực điểm nhưng chỉ một lát sau, hấn lại cắn răng một cái nói: “Mặc kệ là ở Thiệu thành hay là trong giới làm ăn, La lão gia ta có thể trụ vững nhiều năm như vậy là vì chúng ta luôn giữ chữ ‘Tín’ lên hàng đầu! Ném tú cầu chính là ném tú cầu, sao có thể có chuyện ném lại? Nhìn công tử quần áo thượng thừa, thái độ khiêm tốn, nữ nhi của ta nếu phải ủy khuất gả cho người làm thiếp cũng không hấn là không thể!”

Ta nghe xong, quả thật là không thể dùng ‘đổ mồ hôi lạnh’ để hình dung được nữa.

Ta chỉ cảm thấy toàn thân đông cứng! Lão nhân này là đầu trâu! Ta chân thật cảm thấy lão nhân này đúng là đầu trâu! Không thể tưởng tượng được, thân là người làm cha nhưng lại có thể để cho nữ nhi của mình cùng nữ tử khác cộng thị nhất phu*, hơn nữa còn là làm thiếp! Nhưng đây cũng chưa phải là vấn đề, vấn đề là hấn có thể để nữ nhi của mình chịu thiệt thòi nhưng ta làm sao dám để cho Lão Cửu chịu ủy khuất chứ?

(*Cộng thị nhất phu: Xài chung một chồng.)

Từ xưa đến nay, ta chưa từng nghe Phò mã nạp thiếp! Chưa từng nghe qua!

Nhưng cho dù không phải như vậy, cho dù Lão Cửu không phải là công chúa, các người cảm thấy nàng có thể cho ta nạp thiếp sao?

Đáp án không cần nói, chỉ cần dùng ngón chân đều có thể nghĩ ra. Nhưng vấn đề là trong lòng ta hiểu rõ, thế nhưng bộ dáng La lão đầu này giống như ‘Ta mà không đem nữ nhi của hấn đi thì cũng đừng mong có thể bước ra khỏi đây’ vậy. Cho nên ta vô cùng rối rắm, vô cùng bức mình, lần đầu tiên ta cảm thấy bất lực như vậy. Chuyện này đến tột cùng là nên làm như thế nào đây?!

Ta nhìn Lão Cửu, hướng nàng xin giúp đỡ.

Cảm nhận được ánh mắt của ta, Lão Cửu xoay đầu sang nhìn. Nhưng ai ngờ, nàng lại lạnh lùng xuy một tiếng, sau đó liền xoay đầu qua một bên!

Đây là có ý gì? Có ý gì?

Lúc này đến phiên ta ngây người. Không cần nói, nhìn bộ dáng này của Lão Cửu tám phần là lại rơi vào bình dấm chua rồi.

Ta thở dài, cảm thấy thật phiền não. Nhìn La lão đầu, lại nhìn nhìn mọi người xung quanh. Cả một đám người đều đang sốt ruột chờ đợi, đương nhiên cũng có cảm giận bất bình, tựa như ta mà không đem La tiểu thư này cưới về thì thật có lỗi với trời đất. Nhưng mà những người này, ta đã biết trước sẽ làm cho bọn họ thất vọng rồi. Ta nói với La lão đầu:

“La lão gia, La tiểu thư ta thật sự không thể cưới. Ta đây cùng ngài nói nhé, Doãn Hiếu Ân ta cả đời này chỉ cưới một phu nhân.” Nói xong, ta liền nâng nâng tay của Lão Cửu, ý bảo chính là nàng.

“Cái này...” La lão đầu ngẩn ra. “Tại sao chỉ cưới một phu nhân? Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường mà!”

Đúng Đúng Đúng, trong lòng ta nói thầm: “Ở triều đại này, nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu tuyệt đối là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề là ta ‘không bình thường’, thân phận của ta cũng ‘không bình thường’, cho nên nhất định ta không thể làm ‘chuyện bình thường’ này. Ta không thể cưới nữ nhi bình thường của ngài được.”

Nhưng mà những điều này ta cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, trăm triệu lần không thể nói ra được. Vì thế ta nói: “Chuyện người khác ta không quan tâm, nhưng còn với ta, ta sẽ không cưới bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài phu nhân của ta. La lão gia không cần nói thêm gì nữa, cho dù xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không thay đổi quyết định này.”

Dứt lời, ta thở ra một hơi, nghĩ thầm ‘Ta đã nói đến mức này rồi, cũng nên thả chúng ta đi chứ. Cho dù La lão đầu này có quyền cao đến đâu, ta không muốn cưới thì hấn cũng không thể lấy đao đặt trên cổ bắt ta cưới được!’

Mà sự thật chứng minh, La lão đầu quả thật không lấy đao bức ta, thế nhưng hấn cũng không thèm nghe này giờ ta nói cái gì.

Chính xác là ta đã nói đến mức đó nhưng hấn vẫn vung tay lên, chính khí hào hùng nói: “Mặc kệ! Tú cầu là người tiếp, nếu không muốn cưới, người tiếp nó làm chi? Nữ nhi của ta gả làm tiểu thiếp cho người ta còn chưa nói, người lại còn ở đây nhăn nhó cái gì!”

Vừa nghe hấn nói như vậy, ta cũng nóng nảy: “Tú cầu kia không phải là ta tiếp. Rõ ràng chính là thừa dịp ta không chú ý nó liền trực tiếp bay vào trong lòng ta mà! Nếu ta mà thấy tú cầu này bay đến hướng của mình, cho ta tám cái tay ta cũng sẽ không tiếp đâu!”

Lão đầu kia cũng là một người tính tình cố chấp, thấy ta cãi lại không đáp ứng, hấn liền lớn tiếng hét lên với ta: “Bây giờ chỉ cần là người có chút quyền thế ai mà không phải ba vợ bốn nàng hầu? Người cũng không phải là kẻ nghèo kiết hủ lậu, tại sao phải cả đời chỉ cưới một cái nữ nhân?”

Ta xuy một tiếng, cực kỳ mỉa mai nói: “Nhược thủy tam thiên*, nhưng ta chỉ có hai tay, chẳng lẽ nhất thiết phải hai tay gáo, múc hai bầu nước sao?”

(*Câu này được lấy từ câu ‘Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu’ nghĩa là ‘Nước sông dù có đến ba nghìn gáo, ta cũng chỉ cần một gáo mà thôi’.)

M

46. Chương 46

Một câu này của ta liền khiến cho những người xung quanh nổi lên ồn ào.

Một lát sau, những người xung quanh lại bắt đầu ghé tai nhau bàn luận. Ta cũng vênh tai lên nghe thử. Có người nói ta không biết thức thời, cũng có người nói La lão gia tính tình rất cố chấp, tất nhiên vấn đề được bàn tán nhiều nhất chính là về thể diện của La lão gia.

Trong đám người này, hơn phân nửa là cười chế nhạo.

Địa vị của La lão gia hấn cũng là nhất nhì ở Thiệu thành, trong nhà lại có nữ nhi lớn lên xinh đẹp như hoa. Bình thường người đến tới cửa để cầu thân nhiều vô số kể, nhưng La tiểu thư ánh mắt cao, những kẻ đến cầu thân nàng đều không vừa mắt. La lão gia sủng nữ nhi, hấn tất nhiên cũng không muốn để ái nữ gả cho những tiểu gia tiểu hộ này, vì thế thời gian trôi đi, tuổi của La tiểu thư cũng lớn dần, người đến cầu thân cũng càng ít. Lần này đến phiên La lão gia nóng ruột, nhưng dù sao cũng là thân sinh nữ nhi, cũng không thể tùy tiện tìm một người để gả đi được.

La lão gia hoàn toàn không còn cách nào khác, một khi đã như thế, vậy liền xem ý trời như thế nào. Vì thế, La lão gia liền chọn luôn ngày hôm nay.

Những gì đám người xung quanh nói này giờ ta cũng nghe được đại khái, có điều những lời bàn tán này ngược lại càng ngày càng theo xu hướng tiêu cực. Thậm chí, có người còn nói La lão gia thấy ta một thân cầm y, khí vũ bất phàm, nghe giọng nói cũng không phải là người Thiệu thành, vậy hơn phân nửa chính là quan to quý nhân đến từ Hoàng thành. Vốn La lão gia đã muốn buông tay đập đồ*, nhưng không ngờ lại cầu dính một kim quy tề** như ta đây, tất nhiên là không thể để cho ta chạy thoát được, cho dù là làm tiểu thiếp nhưng cũng vẫn còn có lời.

(*Buông tay đập đồ: Liều mạng chơi ván cuối, không còn gì để mất.)

(**Kim quy tề: Ý nói con rể có chức quyền hoặc giàu có.)

Thanh âm bàn tán của những người này khá lớn, rõ ràng là cố ý để ta cùng La lão gia nghe thấy. Ta không biết bọn họ làm vậy là có ý gì nhưng cũng không thèm quan tâm nữa. Dù sao mặc kệ bọn họ có nói hay không nói, nữ nhi La gia ta tuyệt đối sẽ không cưới. Nhưng La lão gia thì lại không như vậy, hấn nghe thấy đám người xung quanh nói vậy, lúc này sắc mặt xanh mét, nhưng hấn chỉ có một cái miệng, làm sao có thể chống lại cả một rừng miệng người như thế này? Mặc dù đám gia đình phía sau đã lên tiếng đe dọa, nhưng bất quả chỉ làm cho thanh âm nhỏ đi thôi, chứ hoàn toàn không thể khiến cho bọn họ im lặng.

Lão Cửu tất nhiên cũng nghe thấy được, vẻ mặt lạnh lùng kia rốt cuộc cũng lộ ra một cỗ ý tứ khinh thường.

Ta nhìn thấy, không khỏi âm thầm thở dài, nghĩ thầm ‘Xem ra hôm nay nhất định lại là một trận phiến toái đây. La lão gia tám phần chắc chắn đã ghi hận với ta, Lão Cửu tất nhiên sẽ không ngại cùng hắn nổi lên tranh chấp. Nếu hai người bọn họ đánh nhau, bất luận là thắng hay thua thì người chịu khổ cuối cùng vẫn là ta a.’

Nghĩ vậy, ta cũng cảm thấy phiến não muốn chết.

Thanh âm của đám người xung quanh dần dần nhỏ hơn một chút. Lúc này La lão gia mới lại chuyển mắt về phía ta, ánh mắt không còn vẻ vui mừng như vừa rồi nữa.

“Vị công tử này thật sự là không muốn cưới tiểu nữ vào cửa sao?!” Trong lời nói còn lộ ra vẻ nhẹ ý tứ uy hiếp.

Ta đang muốn lên tiếng trả lời, không ngờ lại bị Lão Cửu giành trước. Chỉ thấy nàng cực kỳ khinh thường cười nhạo một tiếng, sau đó nói với La lão gia: “Thật sự là gặp qua cường đoạt dân nữ, nhưng chưa bao giờ thấy qua cường đoạt phu quân người khác. Sao hả? Hôm nay Thiệu thành La gia muốn lên diễn một tuồng giữa ban ngày ban mặt lại đi cưỡng đoạt phu quân của người khác sao?”

Ây ây, Lão Cửu này miệng cũng thực ác nha.

Ta cố gắng kìm nén để không cười nhìn về phía La lão gia, chỉ thấy vẻ mặt của hắn đã muốn tức giận đến đen mặt. Hắn trừng trừng mắt nhìn Lão Cửu, cao thấp đánh giá một phen, lúc này mới nổi giận nói: “Nam nhân nói chuyện, há lại có chỗ cho đám phụ nhân* dốt nát các ngươi xen vào!”

(*Phụ nhân: Đàn bà, những người phụ nữ lớn tuổi đã có chồng.)

Dốt nát? Phụ nhân?

Lúc này, ta bị La lão gia dọa không nhẹ. Này này này, Cửu công chúa đến ngay cả Hoàng Thượng cũng đều sùng nể mọi chuyện, hôm nay lại bị người mắng là ‘phụ nhân dốt nát’, không biết sức ảnh hưởng của cơn bão này sẽ như thế nào đây?

Trong lòng ta có chút không yên nhìn về phía Lão Cửu, xem nàng làm ra phản ứng gì. Lão Cửu nghe La lão gia nói nàng như vậy, nhưng trên mặt lại không một chút tức giận, vẫn là dáng vẻ khinh thường như vừa rồi. Lúc sau, liền nghe nàng chậm rãi lên tiếng: “Thật sự là láo xược, hôm nào đó nếu người biết người người vừa mắng chính là ai, không biết có thể dọa người tiểu ra quần hay không đây.”

Trong lòng ta cả kinh, tất nhiên ta biết đã xảy ra chuyện. La lão gia này e là đã bị Lão Cửu liệt vào danh sách đen rồi. Nhìn đi, vốn tính tình Lão Cửu cũng không phải ngang ngược, hầu hết mọi chuyện nàng đều sẽ không chấp nhất. Nhưng lão nhân này ngày thường tính tình ngang bướng, bây giờ còn dám mắng công chúa. Đây không phải là tự đi tìm chết sao!

Ta trừng mắt nhìn La lão gia một cái, hy vọng hắn có thể ngừng lại. Vốn nghĩ hắn ở thương trường lăn lộn hơn nửa đời người, một vài sự việc cũng nên hiểu được một chút, dù sao ở triều đại này cũng không có đạo lý trưởng bối là trời. Nhưng ai ngờ, lão nhân này cũng không thèm nhìn đến ta một cái, toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người Lão Cửu. Hắn thấy Lão Cửu tuổi còn nhỏ nhưng lại dám chống đối hắn, lúc này liền phần nộ quát lớn một tiếng: “Làm càn!” Sau đó thở hổn hển hai cái, lại nói tiếp.

“Ta cùng với phu quân ngươi nói chuyện, ngươi chỉ là hạng nữ lưu* lại nhiều lần xen mồm vào, đây là đạo lý gì?”

(*Nữ lưu: Đàn bà con gái.)

Lão Cửu giảo hoạt cười, nói: “Ngươi hỏi phu quân nhà ta xem. Xem thử lời hắn nói có từng dùng được?”

Giờ thì hay rồi. Xem ra Lão Cửu là đang thừa cơ hội này chính luôn cả ta đây mà. Ta thở dài một tiếng, tự biết là tránh không khỏi vì thế liền hào phóng cười cười, nói với vị La lão gia kia: “Tất cả mọi chuyện trong nhà quả thật là do phụ nhân của ta làm chủ.”

Lão nhân há miệng thở dốc, hoàn toàn á khẩu không nói được lời nào.

Những người đang đứng bên ngoài góp vui này giờ, lúc này cũng bỗng dưng im bật không một thanh âm. Nhưng qua một khắc sau, mọi người liền ồn lên...

“Ai, không ngờ a, nam tử này vậy mà lại là một tên sợ vợ a!”

“Đúng đúng. Thật sự là nhìn không ra! Cái mã bên ngoài tốt thì có ích lợi gì, ngay cả vợ của mình mà cũng không dạy được.”

“Các người thì biết cái gì, người ta như vậy mới gọi là thương yêu vợ, chẳng lẽ phải ba vợ bốn nàng hầu như nam nhân các người mới là vẻ vang sao?”

“Khụ! Người cái nữ nhân này, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu mới là thiên kinh địa nghĩa*.”

(*Thiên kinh địa nghĩa: Đạo lý hiển nhiên.)

Những lời này lập tức bậy tới bậy lui không dứt bên tai của ta, ta đều nghe thấy rõ ràng nhưng cũng không quá để ý. Vốn dĩ, miệng là của người ta, chín người mười ý nên luôn có vài thứ không vừa ý mình. Nếu ta cứ so đo vậy thì mới thật là mệt chết.

Về mặt của ta vẫn bình thản, nhưng ai ngờ sắc mặt của Lão Cửu lại nổi lên biến hóa. Nàng nhìn nhìn mọi người rồi lại quay sang nhìn nhìn ta, có chút luống cuống.

Ta nhìn nàng cười cười, trong lòng tất nhiên biết những lời nàng nói lúc nãy cũng chỉ là vô tâm nói ra thôi, e rằng nàng cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Cái gì sợ vợ hay không sợ vợ, trong hoàng thất những lời này chính là vô nghĩa, không phải sao? Phò mã vốn là không lớn bằng công chúa, phò mã vốn dĩ là nên nghe theo công chúa, ta đây đây ngay không sợ chết đứng quả thật là sợ gia đình vợ mà.

“Không cần nghe bọn họ nói.” Ta hướng tới Lão Cửu cợt nhả nói: “Ta đây cả đời cũng chỉ sợ có mỗi mình nàng thôi. Ta sẽ bám theo nàng. Cẩn chặt nàng.”

Lão Cửu thấy ta không đem lời nói của đám người đó để trong lòng, lúc này mới gật gật đầu, hướng ta cười một cái.

Thấy nàng như thế ta mới yên tâm, sau đó lập tức xoay người ôm quyền nói với La lão đầu: “La lão gia, chắc hẳn ngài cũng đã nghe rõ, nhà của ta quả thật là do phu nhân ta làm chủ, phu nhân ta nói không cưới, vậy thì cho dù có đánh chết ta cũng không cưới. Cho nên... Ngài xem, chuyện tú cầu này vẫn là nên từ bỏ thôi.”

Ta đã nói đến mức này rồi, nếu La lão đầu kia vẫn còn ngoan cố không thay đổi, ta sẽ đâm đầu tự vẫn tại đây a.

Ta nói xong một lúc lâu, La lão gia kia nửa ngày cũng không thấy hé răng, ước chừng sau khi đã định thần lại, hắn mới quăng mạnh tay áo, thấp giọng nói: “Xúi quẩy!”

Tuy rằng lão đầu đó nói vậy nhưng kẻ ngốc cũng có thể nghe ra là hắn từ bỏ.

Như thế, lòng ta mới xem như nhẹ nhõm, lúc này ta cũng không quản lời của hắn có vô lễ hay không, liền vội vàng nói với hắn: “Một khi đã như vậy, ta liền cùng phu nhân đi trước.”

Dứt lời, ta cũng không quản lão nhân kia có đồng ý hay không liền nắm lấy tay Lão Cửu xoay người bước đi. Lão Cửu cũng rất phối hợp, ta nắm tay nàng cũng không gặp sự cản trở nào.

Những người xung quanh nhìn thấy nhân vật chính đều đi cả rồi trò hay tất nhiên là kết thúc, vì thế trong nháy mắt đoàn người cũng bắt đầu tản đi.

Ta cùng Lão Cửu đi trong đám người, không nói lời nào. Ta sợ Lão Cửu ăn giấm chua rồi lại tức giận, cho nên suốt cả một đường đều liên tục nhìn sắc mặt của nàng, nhưng sắc mặt Lão Cửu lại không có gì khác lạ, ta nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì.

Chẳng qua là không ngờ đến, hai ta vừa bước vào khách điểm, Lão Cửu hơi có thâm ý liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó chậm rãi nói: “Ngày mai bồi bốn cung đi nha môn một chuyến.”

E”k

47. Chương 47

Ta ngẩn ra, trong lòng tất nhiên biết nàng vì cái gì muốn đi nha môn.

Có điều ta và Lão Cửu cùng một chỗ đã được một khoản thời gian, từ khi xuất cung đến nay, Lão Cửu rất ít khi ở trước mặt ta tự xưng bổn cung, sau khi chúng ta trở thành một đôi thì lại càng không cần nói. Cho nên lúc này nàng đột nhiên lại nói ra từ ‘bổn cung’ kia, trái lại làm cho ta có chút ngẩn ra, xem ra nàng thật sự là tức giận không nhẹ.

Ta đứng ngẩn một lát, tổng vẫn cảm thấy người không biết không có tội, cho nên cuối cùng vẫn lắc đầu, nói: “Thôi bỏ đi, bọn họ cũng không biết nàng là đương kim Cửu công chúa. Nếu họ biết thì còn dám hành xử như vậy không? Nàng tri thư đạt lý* như vậy, biết phân biệt phải trái, cần gì phải so đo cùng tiểu dân?”

(*Tri thư đạt lý: Hiểu lẽ nghĩa có học thức.)

Dứt lời, ta thở dài một cái, nghĩ thầm ‘Có trách thì cũng chỉ có thể trách các người, một tên phò mã nhỏ nhỏ sợ vợ như ta đây năng lực có hạn. Nếu công chúa nhất định muốn tìm đến tận nhà các người tính sổ thì cũng đừng thắc mắc nhiều làm gì, cũng chỉ trách các người có mắt như mù.’

Có lẽ Lão Cửu không ngờ đến ta lại nói đỡ cho đám người đó, vì thế trong mắt ánh lên một tia kinh ngạc.

“Người đây là đang cầu tình thay bọn họ?”

Ta gật gật đầu.

Lão Cửu cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy người có biết vì sao ta trách tội bọn họ?”

Không phải là bởi vì La lão đầu kia bắt kính với nàng sao? Nhưng nghĩ lại, nếu Lão Cửu đã hỏi như vậy tất nhiên không phải chỉ bởi một nguyên nhân như vậy, vì thế ta cũng liền im lặng ý bảo nàng nói tiếp.

Sau đó chỉ nghe Lão Cửu nói: “Người nhất định cho rằng bởi vì bọn họ chống đối ta cho nên ta mới trách tội bọn họ, nhưng ta thân là công chúa, làm sao có thể chấp nhất với dân chúng bách tính. Huống hồ người không biết không có tội, đạo lý này ta vẫn hiểu được. E rằng nếu hôm nay phụ hoàng gặp được việc này nhất định cũng sẽ không định tội nặng cho bọn họ.”

Ta mờ mịt. “Vậy nàng...”

Lão Cửu hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta chỉ là tức giận hành động ném tú cầu của lão già kia. Người thực sự nghĩ rằng tú cầu kia rơi vào trong tay ai thì người đó sẽ là phu quân của La tiểu thư sao? Về mặt lão già kia rõ ràng là đang tính kế, chính là nhìn thấy người quần áo thượng thừa liền muốn bắt lấy người. Nếu hôm nay, tú cầu rơi vào trong tay một tên ăn mày, người cảm thấy lão già đó có thể đối xử giống như với người sao?”

Ta nghe xong cũng cảm thấy lời của Lão Cửu không phải là không có lý.

“Huống hồ, cái gì mà ném tú cầu chứ. Hết sức vớ vẩn. Quả thực là mới nghe lần đầu. Các gia đình thường dân mặc dù đối xử với nữ nhi không bằng nam tử, nhưng cũng không thể lấy chung thân đại sự của nữ nhi ra vui đùa như thế được. Ta chỉ cần nghĩ đến đây là đã cảm thấy vô cùng tức giận rồi. Vốn nghĩ, ta thân là công chúa, không thể làm chủ chuyện chung thân của mình thì cũng liền thôi đi, không ngờ rằng cách làm ở dân gian còn tồi tệ hơn cả hoàng thất.”

Ta bắt đầu dĩ cười cười, xem ra Lão Cửu là để ý chuyện này a. Nhưng thật ra lại có loại hương vị đồng cảm cho người cùng cảnh ngộ trộn lẫn bên trong.

“Được được được.” Ta xoa xoa đôi má trắng mềm như bạch ngọc của nàng, sủng nịch nói: “Nếu nàng không thích, vậy ngày mai ta sẽ đi nha môn xuất ra thân phân, mệnh lệnh cho tri huyện không được để cho La lão gia tiếp tục muốn làm gì thì làm như vậy nữa, được không?”

Lão Cửu gật gật đầu, đột nhiên ánh mắt nàng nheo lại, liếc mắt nhìn ta một cái, lại tựa tiểu phi tiểu nói: “Hiếu Ân gần đây vận đào hoa quả thật không tệ nhỉ?”

Á...

Trong nháy mắt, lãnh khí liền xuyên thấu qua toàn bộ cơ thể không khỏi làm ta run lên. Ta xấu hổ cười cười, ủy khuất nói: “Cũng không phải là ta muốn tiếp tú cầu đó mà, nàng cũng thấy tú cầu đó tự mình bay đến trong tay ta chứ bộ.”

Lão Cửu hừ một tiếng, cất bước rời đi, vừa đi vừa nói: “Cho nên mới nói vận đào hoa của ngươi thật tốt, trên đường có gần cả trăm người, nó lại rơi trúng vào ngươi, thật sự là thiên ý.” Nói xong nàng đã bước vào trong phòng, ta đi theo phía sau nàng, đầu cúi thấp đến mức có thể trò chuyện cùng thổ địa. Không ngờ ta lại đoán đúng như thế, hôm nay cho dù có kết thúc như thế này thì kết cục của ta cũng đã được định sẵn. Mới vừa cảm khái xong, Lão Cửu lại xoay người một cái, cười nói: “Hôm nay không được gặp La tiểu thư kia thật sự là đáng tiếc, hay là chọn một ngày nào đó đến gặp thử xem, nếu thật sự xinh đẹp như lời đồn liền cưới luôn nhỉ?”

Ôi! Cô nãi nãi, ngài còn đứng đây, ta nào dám?!

Thế nhưng ta làm sao dám nói như vậy, bây giờ ta quả thật là sắp khóc. “Ta làm sao có thể cưới người khác? Trước không nói đến việc nàng là công chúa ta la phò mã, chỉ dựa vào thân phận nữ tử này của ta, nếu để cho người khác biết còn không phải bằng một chưởng đánh chết ta à.”

Lão Cửu lại đột nhiên ngắt ra, lập tức quay đầu lại nhìn ta, một lúc sau trong mắt đột nhiên phát ra hung ác, nói: “Hửm? Vậy là nếu ta không phải công chúa, ngươi không phải phò mã, không phải là thân nữ tử thì ngươi có thể cưới người khác?”

Ai.

Ta đau khổ than một tiếng, lập tức bước đến gắt gao ôm nàng vào lòng, sau đó nói: Tiểu Cửu, Doãn Hiếu Ân ta cả đời này chỉ cưới một mình nàng, cũng chỉ yêu một mình nàng. Trời đất chứng giám, nếu tình yêu của ta đối với nàng có một ngày kết thúc, thì đó chính là ngày ta chết đi.”

Thân thể Lão Cửu ở trong lòng ta bỗng nhiên run lên.

“Ngươi không có chuyện gì. Ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện.”

Ta cười cười, “Ân” một tiếng trả lời nàng. Chỉ là chuyện ngày sau, ai có thể biết được? Thân phận của ta là chuyện cấm kị đến mức nào, nếu như bị một người biết thì đó chính là không còn đường sống. Cho dù Lão Cửu có là công chúa, nhưng chung quy vẫn còn một người quyền lực so với nàng còn lớn hơn mấy trăm lần chính là Hoàng Thượng. Tội khi quân, thể gian này cho dù là ai cũng vô pháp thoát tội.

Buông Lão Cửu ra, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng. Lão Cửu mới vừa rời còn khí thế nhiếp người, thoáng chốc liền đỏ mặt. Ta thấy thế trong mắt liền nổi lên ý cười, trong lòng càng vô cùng đắc ý. Thế gian này lại để cho ta gặp gỡ nữ tử đang yêu như vậy, cho dù có đánh chết ta cũng không cần thêm bất cứ ai khác ngoài nàng.

Đêm xuống, hai ta ôm nhau, cùng nhau ngủ.

Nhưng gần đây, ta lại phát hiện càng lúc ta lại càng khó có thể đi vào giấc ngủ...

Hôm sau, Lão Cửu dậy sớm, ta thì vẫn còn bị cơn buồn ngủ quán lấy. Lão Cửu thấy bộ dáng đó của ta, liền hỏi: “Ngươi ngủ không ngon?”

Trái tim nhỏ bé của ta bỗng run lên, ta liền vội nói: “Không có, ngủ rất ngon nha.”

“Hai mắt của ngươi đen giống như vừa bị đánh.”

Ta sờ sờ mắt, nửa đùa nửa nói: “Hay là nàng nửa đêm mộng du rồi đem ta trở thành bao cát.”

Chỉ thấy lông mi bên trái của Lão Cửu nhướng lên một cái, đột nhiên khom thắt lưng, từ trên cao nhìn xuống ta, tà mị nói: “Đêm qua có đánh hay không ta không biết, có điều nếu Hiếu Ân muốn, bây giờ ta có thể thỏa mãn ngươi.”

Lão Cửu tà ác nói ra. Vốn là ta nên phải bị dọa hoảng hồn, nhưng cố tình lúc nàng khom lưng, khuôn mặt chỉ cách ta một nắm tay. Hơi thở của nàng, mùi hương của nàng toàn bộ đều thổi đến trên mặt ta, hòa lẫn cùng hơi thở của ta. Đứng đứng, sắc tâm của ta lại bắt đầu nổi lên rồi. Mới sáng sớm nhưng cả người lại bắt đầu khô nóng, nhìn Lão Cửu cách ta gần như thế quả thật là muốn âu yếm nàng một phen a.

Nuốt nước miếng một cái, ta khó khăn nói: “Chờ ta thỏa mãn ta trước đã. Sau đó nàng hãy tiếp tục thỏa mãn ta, như vậy chết cũng không uổng.” Dứt lời, không chờ Lão Cửu phản ứng, ta liền ôm lấy cổ nàng, đem nàng kéo xuống, môi chuẩn xác dừng trên môi của nàng!

Lần này đến phiên Lão Cửu bị dọa, đôi mắt nàng không ngừng mở lớn. Ta có chút sợ liền nhất quyết dùng tay trái che lại hai mắt của nàng, tiếp tục mút lên. Chỉ là ta rõ ràng cảm giác được nụ hôn lần này rõ ràng cuồng nhiệt hơn những lần trước. Ta cũng không biết ta đây là bị gì nữa, trong cơ thể giống như có một đoàn hỏa, hừng hực thiêu đốt tựa như muốn đem ta thiêu thành tro vậy.

Dần dần, hô hấp của ta cũng bắt đầu nặng nề hơn, mà đầu lưỡi từ lâu đã xâm nhập vào trong khuôn miệng nhỏ nhắn như anh đào của Lão Cửu, tùy ý phóng hỏa. Lão Cửu lúc này làm sao còn vẻ phúc hắc xảo quyết như vừa rồi nữa? Bây giờ thân mình nàng đã sớm mềm nhũn, vô lực ngã vào trong lòng của ta, hai tay thì vòng quanh cổ của ta, vụng về đáp lại.

Không biết qua bao lâu, đến khi Lão Cửu đẩy ra, ta mới buông nàng mà thở hổn hển.

So với ta Lão Cửu cũng không khá hơn chút nào, nàng ngồi đối diện vừa thở vừa giận dữ trừng mắt nhìn ta. Ta nhìn nàng, ngây ngô cười hắc hắc, sau đó nghiêng người đến phía trước, vui vẻ nói: “Đến đây đi, giờ đến lượt nàng thỏa mãn cho ta như đã nói nha, dù sao ta tiêu dao xong rồi, chết cũng không tiếc.”

“Háo sắc.” Lão Cửu mắng ta một câu nhưng nàng lại không có ra tay.

Nàng đương nhiên sẽ không ra tay, đây là ta đã liệu định từ trước nàng sẽ không ra tay cho nên lúc này mới nói những lời đó. Hạnh phúc này ngọt ngào này, tất nhiên là không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Đợi sau khi ta nghỉ ngơi một lúc, Lão Cửu mới đứng lên, nói với ta: “Người ngủ thêm một lát đi, ta tranh thủ đi nha môn.”

“Ta cũng đi!” Ta ngọc ngoạn muốn đứng lên.

Ai ngờ Lão Cửu lại bước đến đê ta xuống, nói: “Người lo lắng cái gì? Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, người cứ ở trong này ngoan ngoãn ngủ, ta đi một lát rồi sẽ trở về.”

“Nhưng mà...”

“Ngủ!”

Được rồi, ta chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng: “Nàng ngàn vạn lần phải nhớ rõ tên của khách điểm này nha, nếu không tìm ra được đường thì liền hỏi người đi đường một chút. Còn có nếu gặp phải những tên háo sắc, nàng phải dùng hết sức đánh hấn! Biết chưa?”

Ta là thật lòng quan tâm, không nghĩ đến Lão Cửu lại xì một tiếng bật cười: “Người cảm thấy ta rất ngốc sao? Hay là cảm thấy ta rất dễ bị khi dễ như vậy?”

Được rồi, Cửu công chúa trí tuệ hơn người, Cửu công chúa võ công cao cường, Cửu công chúa phúc hắc đến không ai có thể sánh bằng, có lẽ là ta nên thay tri huyện lo lắng thì hơn, vậy mà vẫn còn người không mắt dám trêu vào Lão Cửu. Nghĩ vậy, ta mới có thể an tâm được một chút, sau đó ta nói với Lão Cửu: “Vậy nàng đi nhanh về nhanh nha, không cần cùng huyện lệnh vô nghĩa, cứ trực tiếp lấy thân phận để cho hần đem chuyện nhà La lão gia ra xử lý xong xuôi liền nhanh chóng trở về, có biết không?”

“Từ khi nào mà người lại trở nên dong dài như vậy.”

Ta thâm ném cho nàng một cái bạch nhãn, nghĩ thâm ‘Ta đây làm vậy là vì ai chứ.’

Lão Cửu đi rồi, cơn buồn ngủ của ta cũng càng ngày càng mãnh liệt. Ta nằm trên giường, từ từ nhắm mắt, thế nhưng như thế nào cũng không ngủ được. Trong lòng cứ cảm thấy bất an, bất an, vô cùng bất an, hay là bây giờ ta cũng ra ngoài, lặng lẽ đi theo phía sau nàng? Như vậy nàng sẽ không phát hiện, ta cũng có thể yên tâm, thật tốt.

Ta nghĩ nghĩ một chút sau đó liền đứng dậy, cầm lấy xiêm y bắt đầu mặc vào, tốc độ giống như gió lốc.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Ta ngẩn ra, trong lòng nghĩ thầm ‘Lão Cửu đã quên cái gì sao? Giờ nàng quay về vừa đúng lúc ta có thể cùng nàng đi nha môn.’ Ta kéo khoe môi, hô lên: “Đến đây, đến đây.” Sau đó liền nhanh chân chạy tới mở cửa.

Cửa vừa mở, ta lập tức sững sốt, trước mặt ta đâu phải là Lão Cửu, rõ ràng là một nữ tử lạ mặt. Nàng ấy mặc một bộ xiêm y phần sắc nhạt được may từ tơ lụa Lăng La, không biết đây là tiểu thư nhà nào.

“Cô nương tìm ai?” Ta hỏi.

Nữ tử mỉm cười, thanh âm thanh thúy như chuông bạc vang lên: “Đây chính là Duẫn công tử?”

Tìm ta sao? Ta gật gật đầu, nói: “Cô nương là...”

“Tiểu nữ tử họ La.”

Đùng đùng đùng. Trong đầu xuất hiện ta một trận sét, ngây ngốc đứng tại chỗ.

La tiểu thư, Thiệu thành La gia. Cho dù ta có là kẻ ngốc cũng sẽ không cảm thấy đây là cái sự trùng hợp quý quái gì. Ta xấu hổ cười cười, nói: “Thì ra là La tiểu thư, không biết cô nương tìm tại hạ là có chuyện gì?”

La tiểu thư kia gật nhẹ đầu một cái, lại mỉm cười một cái, nói: “Tiểu nữ là vì việc hôm qua mà đến.”

Gì chứ? Hôm qua phụ thân khuyên giải không được, hôm nay liền cử khuê nữ đến đây sao? Lòng ta cảm thấy không ổn, nhưng cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể không có, dù sao một câu ‘vì chuyện hôm qua’ của nàng cũng có chút mập mờ. “Đã như vậy, mời La tiểu thư vào uống chén trà.” Nói xong ta liền nghiêng mình thỉnh La tiểu thư vào cửa.

Giờ phút này, ta làm sao còn có tâm tư đuổi theo Lão Cửu chứ? Chỉ hy vọng ta có thể đem La tiểu thư này nhanh chóng ‘tiễn’ đi. Lão Cửu nên về trễ một chút mới tốt.

48. Chương 48

La tiểu thư ngược lại rất tự nhiên, thấy ta mời nàng cũng không do dự liền cười một cái sau đó nhấc chân tiến vào. Ta nhìn theo bóng dáng nàng, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nghĩ thầm “Ai nói nữ nhân cổ đại ”đại môn bất xuất, nhị môn bất mại* chứ? Tại sao nữ nhân ở triều đại này đi vào phòng người khác lại tự nhiên giống như nhà của mình thế.”

(*Đại môn bất xuất, nhị môn bất mại: Chỉ những tiểu thư thời xưa không bao giờ dám bước chân ra khỏi nhà.)

La tiểu thư đi đến ngồi bên bàn gỗ.

Ta cầm ấm trà, vốn định pha một bình trà nóng nhưng vừa cầm lên liền phát hiện trà trong bình đã được ngâm sẵn. Có lẽ là Lão Cửu đã ngâm trước khi đi. Trong lòng ta bỗng dưng cảm thấy có chút ngọt, chắc là Lão Cửu sợ sau khi ta rời giường sẽ cảm thấy khát đây mà. Nghĩ đến Lão Cửu, tâm tình của ta bất giác liền tốt lên, cho nên đối với La tiểu thư dường như cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“La tiểu thư, mời dùng trà.” Ta đem chung trà đã pha sẵn đưa cho nàng.

La tiểu thư nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Bởi vì ta lo lắng Lão Cửu sẽ bất ngờ quay trở về cho nên cũng không định cùng La tiểu thư quanh co lòng vòng, mở miệng liền nói: “Chuyện hôm qua...”

Không ngờ ta còn chưa nói xong, La tiểu thư liền đánh gãy lời ta: “Chuyện hôm qua là lỗi của gia phụ. Hôm nay tiểu nữ đến đây chính là để nói lời xin lỗi, mong rằng Doãn công tử đừng so đo.”

Ta nghe nàng nói vậy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:

“La tiểu thư nói gì vậy. Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải phiền tiểu thư một mình đến tận đây như vậy.” Nói xong, ta đột nhiên ngẩn ra, lại nói tiếp:

“Có điều. Làm sao tiểu thư biết ta trọ ở đây?”

Trên mặt La tiểu thư đột nhiên lộ vẻ xấu hổ, không có trả lời.

Nhưng nghĩ lại một chút, ta liền sáng tỏ. Suy cho cùng đây cũng là địa bàn nhà người ta, địa vị La gia ở Thiệu thành cũng vô cùng lớn, muốn tìm một người thì có cái gì khó chứ? Cũng may La gia này cũng không phải là đại gian đại ác, nếu không e là gian phòng này chắc sẽ thể không trụ qua hết con trăng a.

Ta cũng không phải là người nhỏ mọn, cách làm của đối phương tuy rằng không thích đáng nhưng dù sao cũng không có ác ý. “La tiểu thư, tại hạ chưa từng để ý đến chuyện hôm qua cho nên chúng ta vẫn nên chuyện lớn hóa nhỏ là tốt rồi.” Ta mỉm cười thản nhiên nói, nhưng những lời ta nói đã vô cùng rõ ràng. La tiểu thư nàng hôm nay đến đây chính là để nhận lỗi, nếu ta cũng không so đo vậy thì ngài cũng nên mau mau rút lui đi.

La tiểu thư vừa nhìn chính là không phải người ngu dốt, cho nên nàng nhất định hiểu ý tứ trong lời ta, thế nhưng cả buổi vẫn chưa thấy nàng cáo từ. Điều này làm cho ta có chút buồn bực, nhin không được liền nói: “Còn có chuyện gì nữa sao?”

Sắc mặt La tiểu thư dần dần đỏ lên, do dự một lúc liền đột nhiên đứng lên, trực tiếp bước đến trước mặt ta sau đó quỳ xuống! Mà cái nha hoàn vẫn im lặng đi theo phía sau thấy nàng quỳ xuống liền cắn cắn môi, sau đó cũng quỳ xuống theo.

Cái này không phải chính là chiết sát ta sao. Nãy giờ ta cái gì cũng không có làm vậy mà vừa gặp nhau lần đầu tiên người ta liền quỳ xuống trước mặt ta. Đây là chuyện gì chứ? Ta cố trấn định mình, bước lên một bước đỡ lấy hai cánh tay của nàng, nói: “La tiểu thư, tiểu thư đang làm gì vậy? Có chuyện gì cứ từ từ nói, sao lại phải quỳ như thế!”

“Là tiểu nữ có một chuyện muốn nhờ.”

Ta lập tức gạt đầu lia lịa, nói: “Có chuyện gì tiểu thư cứ đứng lên nói là được, nếu có thể giúp ta chắc chắn sẽ giúp. Tiểu thư hãy mau mau đứng lên đi!”

Không ngờ La tiểu thư này lại không chịu đứng dậy. Nàng cúi đầu, thanh âm nức nở nói: “Việc này chỉ có Doãn công tử mới có thể giúp ta, nếu Doãn công tử không đồng ý, tiểu nữ sẽ không đứng dậy.”

Uy hiếp?

Thế nhưng nàng cũng chỉ là một nữ tử nhu nhược, ta có thể làm gì nàng đây? Đánh nàng sao? Ta thở dài, nói: “Ngoại trừ cưới tiểu thư, không giết người phóng hỏa, ta nhất định sẽ giúp.”

Thân thể La tiểu thư run lên.

Vì ta đang cầm cánh tay của nàng cho nên có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể nàng run lên một cái. Chỉ là cái run rẩy này thật sự là làm tâm ta cũng theo đó run rẩy.

“Công tử vì sao lại không muốn cưới ta?” La tiểu thư đột nhiên nói.

Ta giật mình, thật không ngờ nàng lại có thể hỏi ra như vậy. Ta nhìn nàng, há miệng thở dốc, đúng là nói không nên lời.

Có điều đương lúc ta không biết phải làm sao, cửa đại môn lại đột nhiên bị đẩy ra. Ta cùng La tiểu thư nghe được động tĩnh đều hướng ánh mắt nhìn đến. Vừa nhìn đến, quả thực dọa ta hồn bay phách tán!

Lão Cửu... Lão Cửu đã trở lại.

Ta bị dọa không nhẹ, ngay lập tức đứng thẳng người, hận không thể vút một phát cách xa La tiểu thư 80 thước mới tốt. Mà ánh mắt Lão Cửu từ đầu đến cuối lại chưa từng lướt đến trên người của ta. Nàng thản nhiên nhìn La tiểu thư đang quỳ trên mặt đất, La tiểu thư cũng nhìn nàng, trong mắt lộ ra nghi hoặc. Rốt cuộc Lão Cửu nhường mày, cười nói: “Bởi vì ta không đồng ý.”

Nàng đúng là trả lời vấn đề vừa rồi của La tiểu thư.

Trong chốc lát, sắc mặt của La tiểu thư thật sự là đủ mọi màu sắc, nhưng đối với lời nói của Lão Cửu, nàng tám phần là không quá tin. Dù sao ở triều đại này, phu quân mới là trời, vì thế nàng liền chuyển ánh mắt về phía ta. Ta nhìn nàng sau đó gật gật đầu, xác nhận những lời của Lão Cửu.

Sắc mặt La tiểu thư trắng bệch, nhưng nàng vẫn như cũ tiếp tục quỳ dưới đất, không đứng lên.

Lão Cửu đứng ở trước mặt nàng, cũng không nói gì, thuận theo ý để nàng quỳ. Không khí lúc này quả thật là làm người ta khiếp sợ. Ta nhìn nhìn Lão Cửu, lại nhìn nhìn La tiểu thư, cuối cùng liền nhấc chân đi đến chỗ Lão Cửu. Lão Cửu nhíu mày nhìn ta, nhìn đến trong lòng ta chết khiếp.

Một lúc lâu sau, La tiểu thư đột nhiên hít sâu một cái sau đó liền ngẩng đầu lên nói: “Doãn phu nhân, tiểu nữ có việc muốn nhờ!”

Lão Cửu hừ lạnh một tiếng, nói: “Tại sao ta lại phải giúp người?”

“Ngài nhất định phải giúp ta, bởi vì hiện giờ chỉ có Doãn công tử có thể giúp ta.” La tiểu thư nức nở nói.

Nữ tử nhu nhược như vậy lại khóc thành lệ nhân trước mặt ta, thật sự khiến người khác đau lòng. Ta biết Lão Cửu đang tức giận, nhưng mà cũng không thể không nghe xem chuyện La tiểu thư sở cầu là chuyện gì. Nếu chỉ là nhấc tay một cái liền có thể giúp được người khác thì ta nhất định sẽ không chối từ.

“Chuyện tiểu thư muốn nhờ là chuyện gì? Hãy nói ta nghe thử xem, nếu có thể ta nhất định sẽ giúp.”

Ta vừa mở miệng lập tức biểu tình của những người trong phòng đều thay đổi. La tiểu thư cùng nha hoàn của nàng tất nhiên là vui sướng, còn Lão Cửu thì lại là vô cùng lãnh đạm liếc mắt nhìn ta. Trong lòng ta sợ Lão Cửu sẽ nổi giận vì thế liền nói với nàng: “Nếu chúng ta đủ khả năng thì giúp một tay cũng không có gì, dù sao cũng coi như tích đức là được rồi.”

Lão Cửu thu hồi tầm mắt, không phản đối cũng không đáp ứng.

Ta nhẹ nhàng thở ra, quay sang nói với La tiểu thư: “Tiểu thư cứ nói đi.”

Thần sắc trên mặt La tiểu thư đều là vui vẻ, vội hỏi: “Chỉ cần Doãn công tử cùng tiểu nữ giả làm tình nhân mấy ngày là được rồi!”

Một câu kia của La tiểu thư thiếu chút nữa làm ta nghẹn chết. Thời đại này còn thịnh hành một giả làm tình nhân nữa à? Không đợi ta đáp lời, Lão Cửu đã cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì?”

Mà La tiểu thư lại hướng đôi ta khấu đầu một cái, nói: “Mấy tháng trước, mẫu thân của tiểu nữ bị nhiễm quái bệnh, có lẽ không thể trụ được lâu nữa. Tâm nguyện duy nhất của bà đó chính là được nhìn ta gả cho một gia đình tốt, cho nên cha ta mới cuống cuống tìm phu quân cho ta, ông ấy muốn mẫu thân của ta trước khi qua đời có thể được yên lòng. Hôm qua ném tú cầu, vốn nghĩ hết thầy đều để cho trời định, không ngờ tú cầu lại bị Doãn công tử bắt được. Thế nhưng... Tiểu nữ cũng là thật sự không có biện pháp, chỉ hy vọng Doãn phu nhân, Doãn công tử có thể giúp ta. Đợi sau khi mẫu thân ta đã an tâm hết thầy, tiểu nữ cho dù làm trâu làm ngựa cũng cam tâm tình nguyện.”

Thì ra là thế.

Nhưng không cần phải nghĩ, chuyện này Lão Cửu căn bản sẽ không đáp ứng. Phò mã gia cùng nữ tử khác giả làm tình lữ, chuyện này đối với nàng, đối với hoàng thất là cỡ nào ô danh.

Nhưng Lão Cửu dù sao cũng là nữ tử, từ sau khi nàng biết được chân tướng sự việc nhất thời cũng không mở miệng được, không biết phải cự tuyệt như thế nào. Ta nhìn vào mắt Lão Cửu, nàng cũng nhìn về phía ta. Ta hướng nàng cười cười lắc đầu, ý bảo nàng không cần khó xử, sau đó lúc này mới quay đầu nói với La tiểu thư: “Không biết La phu nhân mắc phải loại quái bệnh gì?”

La tiểu thư có chút mờ mịt.

Ta cười cười nhìn nàng, nói: “Làm tình lữ e là ta không giúp được, nhưng ta có chút hiểu biết y thuật, có lẽ sẽ có thể giúp được một chút.”

Không nghĩ La tiểu thư nghe xong không những không mừng rỡ, ngược lại sắc mặt còn nặng nề hơn, một lát sau mới nghe nàng nói: “Vô dụng thôi. Tất cả đại phu trong Thiệu thành cơ hồ đều đã được mời đến chẩn bệnh cho mẫu thân ta một lần, tất cả đều nói thời gian của mẫu thân đã không còn nhiều.”

Ta cười nhạo một tiếng: “Một đám lang băm.”

La tiểu thư ngẩn người: “Doãn công tử...”

“Tiểu thư cứ nói đi, ta nghe xong sẽ nói xem có thể trị được hay không.” Khẩu khí của ta vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút ý tứ nói đùa.

Lúc này trong lòng ta có một chút vi diệu, dù sao từ sau khi ta đến đây ngoại trừ hạ độc ra ta chưa từng cứu người, nhưng nghĩ đến ta vốn dĩ là người hiện đại xuyên đến, cũng biết được nhiều kỹ thuật tiên tiến của hiện đại, mấy chứng bệnh ở thời cổ đại này có thể làm khó được ta sao? Trừ phi bà ấy thật sự bị bệnh nan y, nếu không tất cả đều không thành vấn đề.

La tiểu thư thấy ta nói như vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa, vì thế chậm rãi mở miệng nói ra bệnh trạng của mẫu thân nàng.

Chỉ trong khoảng 5 phút thời gian, ta cũng đã nghe hiểu đại khái bệnh tình của La phu nhân. Bước đầu phán đoán, bệnh của La phu nhân cũng không phải là bệnh nan y gì. Nghe La tiểu thư nói, mấy tháng trước trên người mẫu thân của nàng ấy đột nhiên nổi lên mụn mủ, lúc đầu thì chỉ có một cái trên cánh tay, ngoài thỉnh thoảng hơi đau một tí thì cũng không có việc gì. La phu nhân cũng không quá để tâm đến, sau khi đem dịch mủ bài trừ cũng liền không bận tâm đến nữa. Không ngờ, mụn mủ bỗng dừng lại mọc ngày càng nhiều, không chỉ trên cánh tay mà dần dần che kín toàn thân khiến cho La phu nhân ngày đêm đau đớn, ăn uống không được khiến cho thân thể ngày càng gầy đi.

Đại phu của Thiệu thành đến chẩn bệnh, kê qua rất nhiều phương thuốc nhưng sau khi La phu nhân dùng cũng không thấy bệnh tình chuyển biến tốt. Lâu ngày, thân thể cũng bị tra tấn đến sắp không xong.

Ta cúi đầu trầm tư một lát. Biện pháp không phải là không có nhưng thật ra có chút phiến toái, thế nhưng ta cũng chỉ có một lựa chọn này thôi, ai bảo ta là bác sĩ, là bạch y thiên sứ đâu chứ. Vì thế ta ngẩng đầu, nói với La tiểu thư: “Bệnh của La phu nhân ta có thể cứu, tiểu thư cứ về trước đi, sáng sớm ngày mai ta liền đến La phủ.”

Nghe được những lời ta nói, La tiểu thư vừa sợ vừa nghi: “Công tử có thể cứu? Thật vậy sao?”

Ta gật gật đầu: “Yên tâm đi, sáng sớm ngày mai ta sẽ qua quý phủ.”

Tiến La tiểu thư xong, ta liền thở ra một hơi, mặc kệ như thế nào, chỉ cần ta không cùng nàng giả trang tình lữ là được rồi.

Lão Cửu từ nãy giờ vẫn không nói một lời nào, yên lặng nhìn ta, không biết đang suy nghĩ cái gì. Không biết tại sao, trong lòng ta bỗng nhiên cảm thấy có chút hồi hộp.

“Nàng làm sao vậy?” Ta hắc hắc cười: “Tức giận sao?”

Lão Cửu không trả lời câu hỏi của ta mà chỉ nói: “Đại phu trong thành không trị được, ngươi làm sao có thể?”

49. Chương 49

“Tất nhiên là học a.” Trái tim ta đập ngày càng nhanh.

Lão Cửu dĩ nhiên là không tin, nàng đi đến trước mặt sau đó nhìn chằm chằm vào mắt ta, nói: “Từ khi ngươi tỉnh lại, ta chưa từng thấy ngươi xem qua một quyển sách nào, ngươi nói cho ta biết, ngươi học khi nào?”

Trái tim nhỏ bé của ta đập thành thạch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ là ta biết bí mật của ta thuộc loại cấm kỵ, cho dù đối với ta Lão Cửu vô cùng quan trọng nhưng ta nhất quyết cũng không thể để nàng biết, bởi vì ta sợ hậu quả sau khi nói ra cả đời này ta cũng không thể chấp nhận nổi. Cho nên ta cường

ngạnh biểu hiện sắc mặt thật tự nhiên, thân nhiên nói: “Ta vẫn chưa thật sự học qua y thuật, nhưng nàng phải biết rằng, độc cùng y là hai thái cực không thể tách rời. Ta hạ độc tất nhiên sẽ luyện chế thuốc giải, ta luyện chế thuốc giải tất nhiên cũng phải học qua một chút y thuật, hai điều này tuy hai mà một không thể tách ra.” Dứt lời, ta mặt không đổi sắc, hy vọng có thể lừa được nàng.

Lão Cửu ngẩn ra, nói không nên lời.

Nàng có lẽ cũng không hiểu những điều ta vừa nói. Có điều, chuyện ta luyện độc thì lại là chuyện nàng đã biết từ lúc đầu.

“Hừ.” Lão Cửu chợt lẩm bẫm một tiếng, có tí chua nói: “Ta thấy La tiểu thư kia rõ ràng chính là muốn gả cho ngươi. Cũng không biết ngươi có cái gì tốt, Bát tỷ đã như thế, giờ lại xuất hiện thêm một cái La tiểu thư.”

Đột nhiên nghe những lời này, không biết tại sao trong lòng ta lại bỗng dưng trầm xuống, một trận thất vọng.

“Nàng cũng biết rõ ta với Bát tỷ của nàng chưa từng có chuyện gì, sao mỗi lần đều phải nhắc đến nàng ấy vậy? Nếu trong lòng nàng bất mãn thì cứ nói ra là được rồi, tại sao khi không lại kiếm chuyện, cố tình gây sự vậy hả!”

“Ngươi...” E là Lão Cửu cũng không nghĩ tới ta sẽ nói ra những lời này cho nên lúc bây giờ nàng rất kinh ngạc, một lát sau, nàng mới mở miệng, thanh âm có chút run rẩy nói: “Làm càn!”

Nhưng mà lúc này ta lại đang tức giận chuyện nàng cố tình gây sự cho nên căn bản chưa từng chú ý đến sự khác thường của nàng.

Lại thấy nàng lấy thân phận công chúa đến áp chế, ta không khỏi cười lạnh: “Đúng vậy, ta làm càn đấy, dù sao ngươi là công chúa, chỉ cần ngươi cảm thấy không vừa mắt thì dù ta có làm gì cũng đều là làm càn!” Dứt lời, ta liền cảm thấy trong ngực vô cùng phiền muộn. Không muốn sẽ tiếp tục cùng nàng cãi nhau nữa, ta xoay người bước đi.

“Ngươi đi đâu?” Lão Cửu ở phía sau kêu lên.

“Ta đi a. Để cho ngài mắt không thấy tâm không phiền a.”

“Ngươi dám!” Thanh âm của Lão Cửu lại nâng cao thêm một nhịp.

Ta dừng bước, cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ sợ sao? Ngươi cứ việc lấy thân phận đến áp chế ta đi, xem thử ta có dám đi hay không.” Ta lại nhắc chân bước tiếp, nhưng nói thật, trong lòng ta lúc này cũng là loạn thành một đoàn. Chỉ là đi còn chưa được hai bước, phía sau lại đột nhiên xuất hiện động tĩnh rất nhỏ. Ngay sau đó, ta bỗng dưng cảm giác phía sau lưng giống như có một trận gió đang kéo tới.

Hơi hơi nhíu mi, đột nhiên ta liền lách mình né tránh.

Lão Cửu lúc này đã đứng ở trước mặt ta, nàng nâng lên song chưởng chỉ chờ xuất chiêu. Ta cảm thấy thật buồn cười, liền thuận tiện nói: “Thân phận không áp được ta nên giờ muốn đánh nhau sao?”

Lão Cửu hừ lạnh một tiếng: “Đánh thắng, ta sẽ để cho ngươi đi.”

Ta còn muốn nói tiếp, không ngờ Lão Cửu lúc này đã xuất ra một chưởng hướng ta đánh tới. Một chưởng này của nàng nhanh như chớp, xuống tay quả nhiên là ngoan tuyệt. Vốn dĩ ta còn không có tâm tình cùng nàng đánh nhau, nhưng vừa thấy nàng xuống tay không lưu tình như vậy ta cũng liền nổi giận, lúc này liền nâng lên song chưởng đem nàng ngăn lại, tay trái cũng theo đó tiến lên kiềm chế nàng.

Đôi ta ngươi đánh ta đỡ, đánh đến thiên hôn địa ám. Cải Trắng ở trên giường lại bắt đầu kêu gào ầm ĩ, cục diện thật sự muốn bao nhiêu nào nhiệt chính là có bấy nhiêu náo nhiệt.

Bất quá dần dần, ta liền rơi xuống hạ phong.

Đây là tất nhiên, vốn dĩ công phu của ta cũng không bằng Lão Cửu, nếu hơn mười mấy hai mươi hiệp mà ta không đánh bại được nàng thì chắc chắn người bại chính là ta. Nhưng ngươi có thể cam tâm bị đánh

sao? Cửu công chúa này tâm ngoan thủ lạt, nói không chừng nàng một chưởng đánh xuống có thể sẽ đánh chết ta a.

Vĩ thế, ta đợi cơ hội, tay phải nhẹ nhàng lướt qua trước mặt nàng, một trận đạ hương thoảng thoảng liền xuất hiện. Lão Cửu có lẽ đã phát hiện có gì đó không đúng, nàng nhíu mi nhanh chóng nâng tay che mũi sau đó bằng tốc độ nhanh nhất nhảy ra khỏi phòng. Khóe miệng của ta nhẹ nhàng giương lên, cũng theo chân nàng chạy đi. Giây tiếp theo thân mình Lão Cửu liền mềm nhũn, suýt chút ngã xuống đất.

Ta tất nhiên biết sẽ xảy ra chuyện gì vì thế liền vươn hai tay đỡ lấy nàng.

“Người lại dùng độc với ta!” Lão Cửu nằm trong lòng ta, nghiêng rặng nghiêng lợi nói.

Ta hắc hắc cười, nói: “Ta cũng không thể để mình bị đánh được.”

“Không biết xấu hổ!”

Hắc. Xem ra Lão Cửu thật sự đang nổi giận.

Nhìn thấy bộ dạng thẹn quá hóa giận của nàng lúc này bỗng dưng ta lại nổi lên nhã hứng muốn trêu chọc nàng.

“Xấu hổ làm gì? Ở trước mặt nàng ta khi nào thì phải cần mặt mũi?”

“Người...” Lão Cửu sợ là trăm triệu lần không nghĩ đến da mặt ta lại có lúc dày như thế, cho nên nhất thời cũng á khẩu không thể đáp lời, cũng không tìm ra được câu gì đề mắng nữa.

Ta thừa thắng xông lên, nhất định muốn Lão Cửu phải chịu chút đau khổ, vì thế liền cười cười nói với nàng: “Nàng có biết ‘không biết xấu hổ’ chính là như thế nào không?”. Nói xong, ta chậm rãi cúi người, từ từ đến gần sát mặt nàng.

Lão Cửu lúc này liền đỏ mặt, ấp úng nói: “Người... Muốn làm gì?”

Nàng vừa mở miệng, một đoàn hương thơm liền phản phát bay đến trước mặt ta. Ta hít sâu một hơi, bụng dưới bỗng nhiên căng thẳng. “Ta chính là muốn làm cái chuyện ‘không biết xấu hổ’ đó đấy.”

Ta nhìn chằm chằm Lão Cửu, nói rõ từng câu từng chữ, thanh âm dần dần trở nên trầm thấp khàn khàn. Vốn ta cũng không nghĩ tới làm cái gì, nhưng lúc này thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu ta mà không làm gì thì cũng quá ngu ngốc rồi. Huống hồ Lão Cửu trở thành thê tử của ta cũng đã ba năm, cũng đã đến lúc nàng nên thực hiện trách nhiệm của thê tử rồi.

“Người... Người...” Lão Cửu lắp bắp nói: “Giữa ban ngày ban mặt... Người... Người dám!”

Cười to hai tiếng, ta trực tiếp bế nàng đi đến giường, nói: “Tại sao ta lại không dám?”

“Ta... Ta là công chúa!” Lão Cửu liều chết giãy dụa.

“Nhưng ta là phò mã của nàng a.” Ta cười nói: “Nàng cũng đã gả cho ta ba năm rồi. Ba năm nay ta chưa từng đối xử tốt với nàng. Hôm nay chính là lúc thích hợp để bồi thường lại cho nàng.” Nói xong, ta liếc mắt nhìn Lão Cửu, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bây giờ càng ngày càng đỏ lên.

Thật sự là đáng yêu.

Cơn giận lúc nãy giống như trong thoáng chốc đều tiêu tan. Nhẹ nhàng đặt Lão Cửu xuống giường sau đó bản thân cũng nhanh chân leo lên. Ta nghiêng người đưa tay chống đầu, tay phải lơ đãng chơi đùa cùng mái tóc của nàng, nói: “Phu nhân, ba năm nay nàng chịu đựng có vất vả không?”

Lão Cửu trừng mắt liếc ta, giận dữ mắng: “Vô lại!”

“Thế gian này, người có thể đối với nàng vô lại e rằng cũng chỉ có một mình ta thôi.” Ta cười nhẹ hai tiếng, sau đó liền xoay thân đặt trên người nàng: “Vừa lúc hôm nay có Cái Trắng ở đây, cũng nên để nó nhìn xem phụ thân của nó đối với mẫu thân của nó vô lại như thế nào.”

Nghe vậy, Lão Cửu ngẩn ra, sau đó liền nghiêng mặt nhìn qua, quả nhiên thấy Cái Trắng đang đứng kế bên. Đôi mắt to tròn của nó gắt gao nhìn chằm chằm hai chúng ta. Tựa như tiếng sét oành oành bên tai, sắc

mặt Lão Cửu thật đúng là đủ mọi màu sắc, đột nhiên nàng lại xoay đầu lại nhìn ta, cả giận nói: “Mau đưa thuốc giải cho ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

“Vậy thì trước đó ta sẽ phong lưu một phen, như vậy có chết cũng không muộn.”

Ta liều chết áp trên người nàng, nhìn nàng không chuyển mắt. Lão Cửu hiển nhiên lúc này đã có một chút khẩn trương, hơi thở rối loạn đến lợi hại. Nàng nhìn thấy ánh mắt như hỏa của ta rốt cuộc lại không dám cùng ta đối diện, liền nghiêng đầu qua một bên. Ta biết nàng đang thẹn thùng vì thế cũng không nghĩ gì nhiều liền trực tiếp nâng cằm của nàng, sau đó hôn lên.

Thân thể Lão Cửu run lên.

Ta nhẹ nhàng liếm cắn đôi môi như cánh hoa của nàng, vô cùng ôn nhu. Lão Cửu sợ là vẫn còn đang tức giận, hai cánh tay mặc dù không còn sức nhưng vẫn cường ngạnh ngăn cản. Giờ phút này nàng đã thành cá trên thớt chờ ta đến làm thịt, ta làm sao có thể dễ dàng để cho nàng chạy thoát chứ? Vì thế ta vẫn tiếp tục mạnh mẽ hôn nàng, mặt khác hai tay cũng liền đi chế trụ tay của Lão Cửu, đem hai tay nàng khóa ở phía trên đầu.

“Tiểu Cửu...” Ta khàn giọng gọi một tiếng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy khát vọng.

Thân thể Lão Cửu đột nhiên liền mềm nhũn, không còn tiếp tục giãy dụa nữa.

Ta ngậm vui vẻ, nói thầm chiêu này quả nhiên cũng được! Hắc, lúc này nàng đã ở trong tay ta rồi, xem xem ta có chinh chết nàng không!

Suy nghĩ trong lòng ta Lão Cửu tất nhiên không thể biết. Đợi sau khi Lão Cửu ngừng giãy dụa, ta thở dốc hai cái liền nối tiếp nụ hôn ban nãy. Môi của Lão Cửu quả thực vừa mềm mà lại còn rất thơm, càng hôn càng làm cho trong lòng ta tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Dần dần, ta cảm thấy trong lòng có chút hỗn độn, mà người dưới thân làm sao còn có khí thể nhiếp người như vừa rồi nữa. Nàng giờ phút này mềm nhũn nằm ở dưới thân ta, vì sự công chiếm mãnh liệt của ta mà liên tục thở gấp. Ta càng thêm ra sức, cái lưỡi tùy ý trong khoan miệng nàng phóng hỏa, không chút nào lưu tình.

Nàng vựng về đáp lại càng làm cho bụng dưới của ta một trận co rút.

Nhưng chỉ một lát sau, ta đã không còn chiếm được thỏa mãn, tay dần dần đi xuống phía dưới, tìm kiếm. Đến khi chạm đến hai khỏa mềm mại kia, tay ta liền run lên, trái tim lẫn thân thể giống như đột nhiên dấy lên một trận liệt hỏa hừng hực, tựa như muốn đem ta thiêu cháy. Ta thở hổn hển, bàn tay cách một tầng xiêm y rốt cuộc hạ xuống, dừng ở trên khỏa mềm mại kia.

Sắc mặt tiểu Cửu đã trở nên ửng đỏ, hơi thở cũng dần dần nặng hơn.

Ta nhẹ nhàng xoa nắn hai cái, bàn tay lại nhẹ nhàng đi xuống rốt cuộc tìm được dây thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng kéo một cái đem nó cởi ra. Sau đó là trung y, đến khi cái yếm bạch sắc lộ ra. Lúc này, ta càng cảm giác dưỡng khí bên người ít đến đáng thương, mà tay của ta lúc này không biết là kích động, hay là kích động, cũng có lẽ là quá kích động nên tay cũng bắt đầu run lên.

Thầm mắng bản thân vô dụng, ta liền cưỡng bách mình phải trấn định, sau đó chậm rãi cởi bỏ một lớp phòng tuyến cuối cùng trên người Lão Cửu.

Hô hấp của ta liền bị kiềm hãm.

Thứ mỹ lệ nhất ta từng nhìn thấy là gì chứ? Là câu vòng rục rở? Là chứng nhận học vị của ta? Hay là tất cả những thứ đó? Không không không, trước mắt ta lúc này mới là thứ mỹ lệ nhất ta từng thấy. So với nó những thứ khác chẳng qua chỉ là tầm thường.

Ta chưa từng nghĩ đến thân thể tiểu Cửu lại xinh đẹp đến như vậy, làn da như dương chi bạch ngọc vô cùng mịn màng, trắng nõn như sữa, còn có hai khỏa vừa vụn kia nữa, không khỏi kích thích cảm quan của ta.

Ta nhìn đến si mê, không ngờ tiểu Cửu lại đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó vô cùng mất tự nhiên nhỏ giọng nói: “Ngươi đừng nhìn.”

Ta xoay người lại khẽ cười nói: “Cho dù là nhìn thì có làm sao?”

“Còn nhìn nữa ta sẽ móc mắt của ngươi.”

? m

50. Chương 50

Đã là tình huống nào rồi mà Lão Cửu vẫn còn muốn chống cự chứ.

Ta cười, chậm rãi đem thân mình phủ trên người nàng, đồng thời ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí: “Ta vẫn cứ nhìn đây, nàng nếu móc được thì cứ làm đi.”

Lúc này Lão Cửu liền oán hận trừng mắt nhìn ta. Trong lòng ta hết sức thỏa mãn, ta đoán nàng có lẽ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến ta cũng có ngày trở nên vô lại như thế. Có điều, đây mà cũng gọi là vô lại sao? Cái này chỉ mới là màn dạo đầu thôi.

Giây tiếp theo, ta nhẹ nhàng găm găm vành tai xinh xắn của nàng.

Thân thể Lão Cửu run lên, hơi thở rối loạn. Ta cũng không bận tâm nữa, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai của nàng, đồng thời tay phải cũng dần dần hướng lên phía trên, tìm được hai khóa no tròn kia liền bắt đầu xoa nắn. Bất quá chỉ một lát sau, Lão Cửu ngày càng thở gấp đến lợi hại.

“Tiểu Cửu...” Ta lại gọi nàng một tiếng, chậm rãi rời khỏi vành tai xinh xắn kia cùng nàng đối mặt. Trong mắt Lão Cửu đã không còn sự bình tĩnh như vừa rồi, mới vừa trải qua việc lúc này sợ là nàng cũng đang vô cùng bối rối, thẹn thùng. Ôn nhu cười, tay trái của ta nhẹ nhàng xoa lấy đôi môi nàng, nhẹ nhàng nói: “Không phải sợ, không có việc gì.”

Lão Cửu cũng không trả lời ta, có vẻ nàng đang rất khẩn trương.

Ta vừa cười vừa nhìn nàng, nói: “Thả lỏng một chút, căng thẳng như vậy làm gì.”

Lão Cửu lại quanh co nói: “Ngươi... Ngươi cũng không phải ta, bằng không ngươi cũng nằm dưới thử xem.”

Ta nhin không được liền ha ha cười. Nữ nhân này, ngay cả thụ còn không chịu làm, còn muốn vọng tưởng làm công sao?

Chỉ qua lại vài câu, ta cũng chưa từng đem lời nàng nói để trong lòng, mà Lão Cửu cũng vì những lời nghịch ngợm của ta mà thân thể đã thả lỏng một chút. Môi của ta tiếp tục hạ xuống, nhưng lần này cũng chỉ dừng lại một chút, tiếp theo liền đi xuống hai bên má, đến cổ, rồi đến xương quai xanh. Khi đến phía trước ngực của nàng mới dừng lại.

Khóa bông đào no tròn kia đang phát ra một cỗ đậm hương nhàn nhạt. Ta vừa ngửi một chút, dưới bụng liền co rút một trận. Không thể tiếp tục chịu đựng loại tra tấn này nữa, ta hé miệng, chính xác ngậm lấy khóa no tròn kia.

“Ngô...” Thân thể Lão Cửu đột nhiên run lên.

Ta khẽ cong khóe miệng, nghĩ thầm ‘Sao Lão Cửu có thể miễn cảm như vậy chứ, ta cũng mới bắt đầu thôi mà? Nếu vậy lát nữa vào món chính không biết nàng sẽ như thế nào đây a.’

Nhưng lúc này ta cũng không còn bận tâm nhiều như vậy, tên đã trên dây rồi, ta làm sao có thể ngừng lại chứ.

Nhẹ nhàng ngậm lấy hạt đậu đỏ kia, chỉ phút chốc nó liền sưng cứng lên. Ta lại tiếp tục găm cắn một lúc sau đó liền chuyển sang chăm sóc tiếp bên còn lại.

Cảm giác Lão Cửu dần đến, ta cũng liền vào cuộc. Tay phải chậm rãi trượt xuống phía dưới, đến khi đến được nơi đó, tay ta cách một lớp tiết khô bắt đầu chậm rãi vuốt ve. Lão Cửu nhẹ nhàng rên lên một tiếng, mặt nàng lúc này hồng như tôm luộc.

Trên tay phải một cỗ triệu ý.

Ta giả hoạt cười, cách lớp vải mà còn có thể cảm nhận được rõ ràng như vậy, không biết Lão Cửu lúc này đã ‘rớt’ tới mức nào rồi. Thật sự là mẫn cảm a.

Ta vô cùng tò mò, vì thế liền chống thân ngồi dậy, chuẩn bị đem lớp phòng tuyến cuối cùng của Lão Cửu cởi bỏ. Mà dường như Lão Cửu cũng cảm thấy được điều gì cho nên hai chân liền kẹp chặt, không thấy một khe hở. Cười cười, ta thuận miệng nói: “Đều đã đến mức này, nàng cảm thấy ta có thể buông tha nàng sao?”

“Ta... Ta có chút sợ.”

Ồi, ta đúng thật là nghe được thiên hạ kỳ văn*, Cửu công chúa không sợ trời không sợ đất cũng có lúc sẽ sợ hãi sao? Có điều, mặc dù ta nghĩ vậy nhưng cũng không có nói với nàng: “Sợ cái gì? Ta còn có thể ăn nàng được sao?” Vừa nói xong, ta liền cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ ta không phải là đang ăn nàng sao.

(*Chuyện lạ thế giới.)

Chỉ là Lão Cửu làm sao có thể hiểu được sự thâm ý này. Nàng vẫn còn đang vô cùng bối rối, lúc này mới có chút thả lỏng, không còn ‘liều chết cố thủ’ như khi nãy nữa.

Vừa thấy nàng buông lỏng phòng bị, ta liền lập tức thực hiện ý đồ của mình, đề phòng nàng nửa đường lại đổi ý. Cũng may, mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ. Váy... Rồi đến tiết khó. Nói thật, khoảnh khắc lúc ta nhìn thấy vùng đất tam giác kia của Lão Cửu, bản thân ta cũng không biết hình dung như thế nào, chỉ là ta cảm thấy trong đầu bỗng dưng oanh một tiếng, máu toàn thân dường như sắp nghẹt lưu. Ta đoán, chuyện can đảm nhất ta đã từng làm trong cuộc đời chính là nhìn thấy Lão Cửu lỏa thể nhưng lại không chảy máu mũi.

Ta cứ ngơ ngác nhìn, đến tận khi Lão Cửu lấy tay che nơi đó lại.

Ta hỏi các người, chuyện bực mình nhất lúc này chính là cái gì hả?? Hả? Chính là nhìn thấy loại hành động này của Lão Cửu đây. Ta nhìn nàng, bất mãn nói: “Nàng che cái gì?”

“Ánh mắt của người thật dọa người.”

Gì chứ! Cái đó người ta gọi là khát vọng a!

Thở dài, thu tầm mắt, ta lại nằm trên người nàng lần nữa, khẽ hôn hai cái, sau đó nhẹ nhàng nói: “Bởi vì nàng quá đẹp.”

Lão Cửu không đáp lời.

Ta lại nói tiếp: “Ta cũng không biết thì ra Cửu công chúa của ta lại có một mặt xinh đẹp như vậy. Ánh mắt của ta không phải dọa người. Đây là nhìn nàng đến ngây người...” Ta dời đi lực chú ý của Lão Cửu, đồng thời tay cũng chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, sau đó liền phủ ở vùng tam giác bí ẩn kia.

Lão Cửu có chút hoảng, lúc này nàng mới chú ý đến kỹ xảo nhỏ kia của ta, nàng muốn mở miệng, nhưng ta làm sao có thể để cơ hội cho nàng phản bác chứ? Lúc này, ta liền hôn lên môi của nàng, hôn thật sâu. Lão Cửu bất quá cũng chỉ ngơ ngơ vài tiếng, sau đó liền hóa thành một vũng nước dưới thế công hạ của ta.

Ta cũng không có tâm tư cùng nàng hồ nháo. Lúc này phải nghiêm túc a.

Lão Cửu quả thật là vô cùng mẫn cảm ta chỉ mới chạm có vài cái liền cảm giác được phía dưới của nàng cơ hồ như hồng thủy tràn đê. Dường như Lão Cửu cũng cảm thấy được cho nên nàng vô cùng thiếu tự nhiên, nhưng cũng không còn tiếp tục ngăn cản ta.

Kỳ thật đối với chuyện làm công, ta cũng thật sự không có chút kiến thức nào. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, nhưng mà ‘chưa ăn thịt heo, không có nghĩa là chưa từng thấy heo chạy’. Đời trước ta xem phim xxx cũng không phải là thừa a. Ta nhớ rõ nữ nhân có một chỗ đặc biệt nhạy cảm. Xoa đi xoa lại hai ba lần ta mới tìm thấy tiểu hạch được che giấu vô cùng tốt kia, sau đó bắt ngờ lướt qua.

“Ngô...” Lão Cửu lập tức có phản ứng rõ ràng.

Lòng ta liền phần khích, biết chính là nơi này, vì thế cũng liền bỏ qua những thứ khác, chuyên tâm tấn công tiểu hạch bé xinh kia, qua lại vuốt ve, xoa nắn. Dần dần, ta liền cảm giác được vật nhỏ kia ngày càng sưng cứng lên.

Âm thanh trầm thấp rên rỉ của Lão Cửu cũng ngày càng nhiều.

“Hiếu Ân.” Nàng đột nhiên gọi ta. “Ta cảm thấy thật kỳ quái.”

Động tác tay của ta vẫn chưa từng ngừng lại, cười nói: “Kỳ quái chỗ nào?”

“Thân thể.” Lão Cửu có vẻ vô lực.

“Hửm?” Ta vờ như không biết. “Kỳ quái như thế nào?”

“Không biết, ta cũng không hình dung được, chính là... Chính là...”

“Khó chịu sao?” Ta hỏi nàng.

Lão Cửu nhíu mi, chốc lát sau mới nhỏ giọng nói: “Không.”

Không khó chịu chính là thoải mái rồi.

Ta càng vui vẻ hơn, tay phải càng thêm ra sức, miệng không ngừng gặm cắn hai hạt đậu nhỏ trước ngực nàng. Lão Cửu ngày càng rên rỉ nhiều hơn, mà không biết tại sao, tốc độ của ta bất giác cũng theo tiếng kêu của nàng mà dần tăng nhanh.

Thấy thân thể Lão Cửu ngày càng buộc chặt, ta liền biết có lẽ nàng sắp cao triều.

Quả nhiên chỉ một lát sau, chỉ thấy Lão Cửu nhẹ kêu “A...” Một tiếng, sau đó thân thể đột nhiên co giật, thật lâu mới ngừng lại được.

Ta đúng là không cách nào hình dung được sự kích động trong lòng mình.

Chờ khi Lão Cửu dần dần hồi phục lại, ta mới đến bên người nàng ôn nhu nói: “Thoải mái không?”

Lão Cửu tất nhiên là không trả lời ta, ta đoán ở triều đại này, mười nữ nhân thì hết chín người sẽ không trả lời vấn đề này, bởi vì các nàng quá mức bảo thủ. Cho nên, nàng không trả lời ta cũng không nổi giận, cảm giác thành tựu cũng không vì thế mà giảm đi.

“Mệt quá.” Lão Cửu vô lực nói.

Ta nhếch miệng cười cười, kéo nàng ôm vào lòng.

“Ta cái gì cũng chưa làm, sao nàng lại mệt mỏi?”

Nghe vậy, Lão Cửu ngẩn ra, không dám tin nhìn ta, lẩm bẩm nói: “Như vậy mà cái gì cũng chưa làm sao?”

“Đây chỉ là món khai vị mà thôi.”

Đột nhiên, Lão Cửu mở miệng ‘A’ một tiếng, dường như nhớ ra đó, sau đó nói với ta: “Ngày mai người không phải là muốn đi La gia sao? Sắc trời không còn sớm, chúng ta vẫn là nhanh chóng nghỉ ngơi đi!”

“Sắc trời không còn sớm?” Ta nhìn nhìn Lão Cửu, lại nhìn nhìn bầu trời bên ngoài, không khỏi bật cười. “Giờ cũng sắp quá chính Ngọ*, đúng thật là không còn sớm nữa.”

(*chính Ngọ: Giữa trưa.)

Lão Cửu bị ta làm đến á khẩu, nói không nên lời.

Ta liền thừa thắng xông lên: “Còn muốn lừa ta sao? Xem ra nàng đã nghỉ ngơi đủ rồi nhỉ.”

“Không có!” Lão Cửu lớn tiếng kháng nghị.

Nhưng ta làm sao sẽ nghe vào được chứ? Đã khai vị xong thì giờ phải tới món chính.

Ta tiếp tục đề lên người nàng, vẻ mặt xấu xa nói với nàng: “Nàng không thích? Vậy nàng cứ phản kháng đi. Đáng tiếc tay nàng lúc này trời gà còn không chặt, chỉ bằng kêu lên a. Nàng cứ kêu lên đi, xem có ai đến cứu không?”

“Người...” Hai má Lão Cửu đỏ bừng. “Doãn Hiếu Ân người đồ vô lại!”

Ta lắc đầu, tay tiếp tục xoa vùng tam giác kia, sau đó nói với nàng: “Ta đối xử với nàng vô cùng tốt a, vô lại cũng chỉ ở những thời khắc máu chốt thôi.” Nói xong, ta bắt đầu đẩy nhanh tốc độ. Thân thể mới vừa hạ nhiệt không lâu lại gặp phải kích thích, Lão Cửu ngâm nhẹ một tiếng, đã không còn tâm trí cùng ta đấu vô mồm.

Vuốt ve hai ba lần, cửa huyết lại bắt đầu ươn ướt, ta thấy đã đến thời điểm, liền tìm đến vị trí cửa động, nhẹ giọng nói: “Có thể sẽ đau một chút, nàng cố chịu nha, nếu không được liền nói cho ta biết.”

Lão Cửu không trả lời mà xoay đầu sang một bên. Ta nhìn thấy quai hàm của Lão Cửu chuyển động, xem ra nàng cũng đang vô cùng khấn trương.

Giờ khắc này chung quy cũng phải đến, mỗi một nữ nhân đều phải trải qua một lần đau đớn như vậy, mà lúc này còn có ta ở bên cạnh nàng, yêu nàng, Lão Cửu sẽ không cảm thấy ủy khuất đâu. Đúng rồi, ta biết, sau khi ngón tay đi vào, trách nhiệm của ta đối với Lão Cửu chính là cả đời, chí tử phương lưu*.

(*Cho đến lúc chết.)

Một ngón tay đi vào.

Thân thể Lão Cửu cong lên, kêu một tiếng đau đớn.

Thấy vậy ta liền dừng lại, ngón tay ở bên trong không dám cử động. Cảm xúc lúc này tất cả đều là ươn ướt, cũng không biết có phải là máu xử nữ của nàng hay không. Đợi một lúc sau, khi ta cảm thấy Lão Cửu đã bớt đau, ngón tay của ta mới nhẹ nhàng cử động.

Lúc đầu, Lão Cửu còn cảm giác có chút không thoải mái. Nhưng dần dần liền cũng thích ứng. Tiếp qua thêm một lát, một cảm giác khác thường từ mọi nơi trong cơ thể xuất hiện, lan ra toàn thân. Thần trí Lão Cửu bắt đầu trở nên tan rã, nàng cũng không còn tận lực khắc chế thanh âm của bản thân nữa, mà là vô ý thức theo tốc độ ngón tay của ta khẽ khẽ bật ra tiếng rên.

Mà ngón tay của ta cũng theo tiếng rên của nàng mà gia tăng tốc độ.

Cũng không biết qua bao lâu, một đạo tia chớp đồng thời xuất hiện trong đầu của hai ta, đưa cả hai lên đám mây.

Không thể phủ nhận, ta cũng vô cùng thoải mái, tuy rằng rằng loại thoải mái này khác với Lão Cửu, nhưng nhất định sẽ không ít hơn nàng. Mà từ sau hôm nay, rốt cuộc ta có thể xác nhận được một sự kiện.

Nàng đã là của ta, Cửu công chúa đã là của ta, đời đời kiếp kiếp là của ta.

- - - - -

Lời của editor: Đây là chương mất nhiều thời gian nhất của ta. Bởi vì... Gần đây ta ăn chay a: ((((

Cho nên nếu có gì sai sót mong các bạn bỏ qua cho. Ta đã tận lực rồi: (

51. Chương 51

Ngày tiếp theo, chúng ta bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức.

Nói thật, ta vô cùng không muốn ngồi dậy.

Có lẽ ta đây trời sinh vốn là một đứa háo sắc, hoặc là cái loại gì đó. Tóm lại không biết tại sao, từ chuyện ngày hôm qua, ta vừa thấy tiểu Cửu là lại muốn làm một chút chuyện xấu xa với nàng. Cho nên hôm qua, từ sáng đến tối cả hai đều miệt mài lăn lộn trên giường.

Bởi vì tiểu Cửu trúng độc của ta cho nên mặc dù ngoài miệng mắng vô cùng lợi hại nhưng thực ra lại không có một chút khí lực phản kháng. Đến khi ta cảm thấy tiểu Cửu bị mình giày vò sắp chết, lúc này mới mềm lòng mà uy nàng uống thuốc giải.

Nhưng lúc này có giải hay không cũng có gì khác nhau, rốt cuộc chịu đựng hết nổi, tiểu Cửu tràn đầy lửa giận nói với ta một câu.

“Doãn Hiếu Ân, người nhất định phải chết!” Sau đó liền lập tức mơ màng chìm vào giấc ngủ, đi vào mộng đẹp.

Xong hết thấy mọi thứ đại khái cũng đã gần hai giờ sáng, cho nên đến hiện tại khi tiếng đập cửa vang lên, cả hai chúng ta bất quá chỉ mới ngủ được năm sáu tiếng thôi.

Ta bị đánh thức nên về mặt vẫn còn mơ màng, lặn qua lộn lại một hồi vẫn không muốn rời giường. Thế nhưng người ngoài cửa thật sự không có ý từ bỏ, gõ cửa mà giống như đập cửa đòi nợ không bằng. Lúc này e là tiểu Cửu cũng tức giận ngập trời, nằng ngay cả mắt cũng không mở liền trực tiếp thẳng chân đá ta xuống đất!

Thật xui xẻo a. Đầu ta đập xuống đất nhất thời liền thấy mấy ông trời, người cũng chớp mắt liền tỉnh táo.

Tức chết ta mà. Há mồm vừa muốn mắng, lại nhìn thấy về mặt có tức giận pha lẫn một nỗi của Lão Cửu. Đúng rồi, một màn hôm qua toàn bộ đều được tua lại trong đầu khiến ta không nỡ nặng lời với nàng, mà sợ là cả đời này cũng không nỡ.

Vì không thể nói với tiểu Cửu cho nên ta liền đem tất cả trút lên cái người ngoài cửa.

“Ai a!” Ta hét to.

“Mới sáng sớm, gõ cái gì mà gõ, có còn để cho người ta ngủ hay không?!”

Hết xong, bên ngoài cửa lập tức im bật. Ngay sau đó một giọng nam nhân có chút khàn khàn vang lên.

“Doãn công tử, tiểu nhân là quản gia của La gia, bây giờ cũng đã sắp đến trưa, lão gia sợ Doãn công tử bị chuyện gì trì hoãn cho nên sai tiểu nhân đến xem.”

Cái gì, sắp đến buổi trưa rồi sao?

Ta nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời bên ngoài tuy không phải quá mức sáng chói, nhưng ánh mắt trời chiếu cũng thiếu điều muốn mù mắt người khác.

Lần này trái lại là ta cảm thấy xấu hổ. Vốn dĩ hôm nay chính là có hẹn đến La gia xem bệnh, không ngờ ta lại quảng chuyện này sau đầu, lỡ hẹn lâu như vậy. Nghĩ đến đây, ngữ khí của ta thoáng chốc cũng tốt hơn rất nhiều.

“Chờ chút, ta lập tức chuẩn bị đi La gia.”

Thay đồ, rửa mặt... Tất cả bất quá chỉ trong năm phút đồng hồ, ta liền mang theo túi thuốc tùy thân chuẩn bị xuất môn.

Lúc này, tiểu Cửu lại gọi ta. Ta xoay người lại mới phát hiện nàng đã đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi nàng.

“Người chờ một chút, ta đi cùng với người.” Tiểu Cửu có vẻ hữu khí vô lực.

Nhìn thấy dáng vẻ như vậy của nàng, ta liền cảm thấy có chút áy náy, vội nói: “Khụ, nàng ngủ thêm một lát đi, ta bất quá chỉ đi xem bệnh thôi, phỏng chừng đến chạng vạng là có thể về.”

Tiểu Cửu không để ý đến ta mà vẫn tiếp tục mặc xiêm y của nàng.

Ta liền bực mình, dáng vẻ không đi không được của nàng đây là vì cái gì chứ? Nhưng nghĩ lại ta liền hiểu ra: “Nàng còn lo lắng cái gì? Ta có thể cùng La tiểu thư kia chạy mất sao?”

“Ta không lo lắng người.” Lão Cửu nói.

“Người tất nhiên sẽ không câu dẫn được ai, nhưng ai dám đảm bảo La tiểu thư người ta không câu dẫn người a.”

Được rồi. Thật đau đầu, đêm qua mới vừa làm xong chu công chi lễ*, hôm nay liền chấp hành thực thi trách nhiệm của một phu nhân. Bất quá ta đang chìm trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, cho nên đối với việc tiểu Cửu nghiêm gia quản giáo** thực ra lại rất vui vẻ, một lòng chỉ cảm thấy nàng là đang quan tâm ta cho nên tất nhiên rất vui vẻ.

(*Tương truyền Tây Chu năm thứ nhất, nam nữ lạm tình, Chu công thấy như vậy là không được, vì thế đã quy định: Nam nữ trước khi kết hôn không thể tùy tiện phát sinh quan hệ “tình dục”, trừ phi tới ngày kết hôn. Sau mọi người gọi đó là “Chu công chi lễ – lễ nghi của Chu công”. “Chu công chi lễ” hiện tại thông tục chỉ vợ chồng cùng phòng, làm tình, phát sinh quan hệ.)

(**Quản giáo chặt chẽ hơn.)

“Vậy nàng cứ theo ta đi.” Ta buông túi thuốc, chạy đến giúp tiểu Cửu chuẩn bị tiêm y, sau đó nói thêm.

“Nếu nàng thật sự chịu không nổi thì cứ tìm một phòng nào đó ở La gia tiếp tục ngủ thêm một lát nha.”

Tiểu Cửu tức giận liếc ta một cái, lạnh lùng nói: “Bây giờ mới biết để cho ta ngủ thêm một lát sao? Vậy sao đêm hôm qua không làm vậy?!”

...

Ta đỏ mặt, nghĩ thầm ‘Đêm qua cũng không phải một mình ta không biết tiết chế nha, cũng có nàng nữa mà. Cái này cũng không thể toàn bộ trách ta a, ai bảo nàng hấp dẫn như vậy làm gì.’

Nhưng những điều này ta làm sao có thể nói ra chứ, vì thế chỉ đành ngậm ngùi nuốt vào bụng.

Đến khi hai chúng ta chuẩn bị xong hết thủy, bước ra khỏi phòng, vị quản gia ở ngoài cửa đã chờ đến đen mặt. Có lẽ lúc này hắn đang vô cùng bất mãn với ta. Hôm trước làm La gia bọn họ mất hết mặt mũi, hôm nay lại để bọn hắn đứng chờ đến trưa.

Ta có chút ách náy, nói với hắn: “Để ngài chờ lâu rồi, chúng ta đi thôi.”

Vị quản gia đó lên tiếng đáp ứng, quét mắt liếc nhìn ta một cái, lại quét mắt nhìn sang tiểu Cửu, lúc này mới xoay người dẫn đường. Tiểu Cửu thấy hành động của hắn liền ở bên cạnh ta hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt giống như hàn băng. Mà ta thì chỉ thầm cầu nguyện một lát đến La gia, nàng đừng phát tính tình công chúa là ta đã đội ơn trời rồi, nếu không thì sẽ là một trận phiền toái nữa a.

Lên xe ngựa, lộ trình bất quá chỉ mất mười mấy phút thời gian.

Hai chúng ta đi theo quản gia đến chính sảnh, lúc này mới gặp được La lão gia cùng la tiểu thư. La lão gia đã chờ ta chúng ta rất lâu cho nên sắc mặt lúc này cũng không nhìn ra là gì, nhưng còn La tiểu thư chính là mỉm cười, tiểu ý ngọt ngào, đối với hành vi cho leo cây của chúng ta tựa hồ không để trong lòng.

Bởi vì chuyện cứu người quan trọng, bốn người chúng ta cũng chỉ ở đại sảnh khách sáo vài câu liền đi đến phòng của La phu nhân.

Không bao lâu sau, chúng ta đứng ngoài cửa phòng của La phu nhân. La tiểu thư vẫn chưa đẩy cửa bước vào mà là đưa cho mỗi người chúng ta một cái khăn lụa. Ta cũng không hỏi gì thêm, cầm lấy khăn lụa sau đó hướng Lão Cửu gật đầu, ý bảo Lão Cửu che mũi lại. Mụn mủ của La phu nhân mọc lên đã mấy tháng, mùi vị trong phòng sợ là không thể nào dễ ngửi.

Quả nhiên vừa bước, một cỗ mùi thối dày đặc xông vào khoan mũi, mà mùi thối này cũng chưa bao giờ tiêu tan, cho nên lúc này vừa mở cửa ra cỗ mùi đó liền mãnh liệt xông vào trong mũi làm cho người ta cảm thấy buồn nôn. Ta thật ra thì lại không sao, lúc ta làm nghiên cứu những mùi thối hơn bây giờ cũng đều đã ngửi qua, cho nên phản ứng cũng không lớn, nhưng còn tiểu Cửu thì lại khác, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giờ đã trắng bạch.

“Hay là nàng tìm một căn phòng ngủ tiếp đi.” Ta nói với tiểu Cửu.

“Không sao.”

Tiểu Cửu lạnh nhạt trả lời ta, biểu hiện là không muốn ta cùng La tiểu thư hai người đơn độc ở cùng một chỗ. Ta biết suy nghĩ này của nàng cho nên cũng không tiện nói thêm gì nữa.

La phu nhân nằm trên giường, lúc này đã sắp muốn hấp hối. Nhìn sắc mặt của bà ấy lúc này có lẽ là thêm mười ngày nữa tháng nữa thì e là thần tiên cũng trị không hết.

Cuốn tay áo của bà ấy lên, phát hiện những mụn mủ trên cánh tay không phải mọc thành mảnh lớn mà là từng bọc mụn đơn lẻ, nhưng những bọc mủ này vô cùng lớn, một vài cái đã có dịch trắng chảy ra ngoài, một vài cái thì đã bị thối rữa.

Thu hồi tầm mắt, ta nhìn sang Lão Cửu, phát hiện mặt nàng đã trắng bệch, có lẽ là nàng chưa từng thấy qua chuyện như vậy. Thế nhưng nàng không chịu rời khỏi, ta cũng hết cách, chỉ có thể lắc đầu, xoay người nói với La lão gia:

“Bệnh của La phu nhân ta có thể trị.”

Sắc mặt La lão gia liền vui vẻ hẳn lên: “Trị như thế nào?”

“Cắt bọc mủ, lấy dịch mủ bên trong ra là được.”

“Cái gì?” La lão gia cùng La tiểu thư đồng thanh nói, sắc mặt bỗng chốc thay đổi. Thậm chí ngay cả tiểu Cửu cũng đều nhú má.

Biểu tình này của các nàng ta tuyệt đối có thể hiểu được, đây là ở cổ đại a, thời phong kiến a, nghe thấy ta muốn cắt mấy lỗ trên người phu nhân của hắn, hắn tất nhiên là không vui rồi.

Nhưng cũng chỉ có một cách này.

Ta nói: “Ngài cũng thấy tình huống của La phu nhân lúc này mà. Những bọc mủ này vì sao lại che kín toàn thân, sợ là lúc trước, khi bà ấy loại bỏ dịch mủ chưa rửa sạch sẽ cho nên bị lây nhiễm. Biện pháp thì chỉ có một, ta cũng không miễn cưỡng ngài, muốn trị hay không, chính ngài quyết định.”

La lão gia trầm mặc không nói.

Nhưng ngược lại, tiểu Cửu lại mở miệng hỏi ta: “Những thứ kia trên người bà ấy rất nhiều... Sẽ đau lắm a.”

Ta ném cho nàng một cái bạch nhãn, nghĩ thầm ‘Bị đau cũng không phải nàng, nàng cảm thán cái gì.’

La tiểu thư đứng một bên cũng hỏi tiếp: “Đúng vậy, thân thể mẹ ta đã hư nhược như vậy, công tử làm vậy mẹ ta có thể chịu nổi hay không?”

Ta tỏ ý bảo nàng đừng lo.

“Lúc trước có điều chế một chút ma túy tán*, tuy rằng công hiệu cũng không lớn, nhưng ít nhiều cũng có thể giảm bớt chút ít đau đớn. Huống hồ La phu nhân bây giờ đã lâm vào hôn mê, có lẽ cũng không cảm giác được đau đớn đâu.”

(*thuốc gây tê.)

La tiểu thư lúc này mới gật gật đầu.

“La lão gia, ngài thấy thế nào? Ta cũng nói thẳng với ngài, nếu không trị, sợ là La phu nhân sống không quá mười ngày.”

Sắc mặt La lão gia tái nhợt, lão đảo lùi về sau hai bước, suýt chút ngã xuống. Cũng may La tiểu thư nhanh tay nhanh mắt, kịp thời đỡ lấy hắn. Nàng nhìn La lão gia, rồi rầm một lúc lâu sau liền hô “Cha”. Ý tứ trong ánh mắt rõ ràng là bảo hắn hãy đồng ý, đánh cược thử một phen.

Cuối cùng, La lão gật đầu.

Được sự đồng ý, ta liền đặt túi thuốc xuống chuẩn bị làm việc. La lão gia bởi vì là nam nhân cho nên không tiện lưu lại, mà Lão Cửu kim chi ngọc diệp kiên trì chịu đựng đến lúc này đã muốn quá giới hạn, như vậy cuối cùng người có thể giúp chỉ có thể là La tiểu thư. Từ lúc này đến giờ tiểu Cửu vẫn sống chết không chịu đi, mặt trắng đến như vậy còn muốn ngoan cố ở lại giám thị ta cùng La tiểu thư, nhưng đối với phương thức của nàng ta thật sự tức giận, cho nên liền quát nàng một câu: “Đi ngủ đi!”

Dường như tiểu Cửu cũng ý thức được được hành động của mình quá nhỏ mọn rồi, nàng đứng yên vài giây, sau đó vô cùng không tình nguyện bảo ta cẩn thận một chút, lúc này mới chậm chậm rời khỏi phòng.

Sau đó, ta bảo quản gia mang vài chậu nước, chuẩn bị vài trăm mảnh vải có thể hút nước. Xong xui hết thấy, lúc này ta mới bắt đầu.

Ngồi ở bên giường, cầm lấy một con dao nhỏ dùng để giải phẫu, tay vừa chuẩn bị hạ xuống lại đột nhiên phát hiện cánh tay phải của ta không ngừng run rẩy. Ta vừa nhìn thấy liền biết rõ ‘Xong rồi, đêm qua kịch liệt quá mà, hôm nay di chứng kéo tới rồi.’

--

52. Chương 52

La tiểu thư thấy ta vẫn chậm chạp chưa hạ dao, liền vội hỏi ta làm sao vậy.

Ta ổn định tâm thần, lắc đầu qua loa nói: “Không có gì, ta chỉ đang nhìn xem nên hạ dao như thế nào.” Những lời này nói ra cũng thật gượng ép, nhưng không còn cách nào, cũng may chuyện này cũng không cần kỹ thuật gì nhiều. Nếu đổi thành châm cứu, chắc chắn hôm nay có lẽ sẽ có người được đầu thai a.

Mụn mủ trên người La phu nhân thật sự rất nhiều, ta cứ cắt rồi lau sạch, cắt rồi lau sạch.. Chớp mắt đã đến buổi chiều. Lúc mới bắt đầu, mùi tanh tươi xông vào mũi thật sự làm cho ta vô cùng khó chịu, nhưng ngửi mãi cũng thành quen, dần dần cũng không còn cảm giác được gì nữa. Điều khiến ta kinh ngạc chính là La tiểu thư, từ đầu đến giờ nàng chưa từng hé miệng than thở gì, chắc có lẽ bởi vì người nằm đó chính là mẫu thân của nàng.

Ta thấy vậy cũng không quan tâm thêm nữa, tập trung làm những thứ còn lại, cuối cùng cũng coi như vừa lòng, bệnh tình của La phu nhân cũng không vì cách làm của ta mà chuyển biến xấu đi. Từ đầu đến cuối bà ấy đều chìm vào hôn mê, ngay cả cổ họng cũng chưa từng phát ra một âm thanh nào.

Đến khi hoàn thành xong hết thấy, sắc trời cũng đã tối đen, La phu nhân cũng bị ta quấn băng như một cái xác ướp. Ta thu dao, dọn dò một phen, cơ bản là chuyện thay thuốc mỗi ngày. Sau đó mới bước ra khỏi phòng La phu nhân.

Vừa mở cửa, khuôn mặt lo lắng của tiểu Cửu liền ánh vào trong tầm mắt.

“Không có việc gì chứ?” Nàng tiến lên hỏi ta.

Ta nhếch miệng cười một cái: “Nàng hỏi ta hay là La phu nhân.”

“Người.”

Tiểu Cửu trả lời dứt khoát gọn gàng, trong lòng ta vui vẻ đồng thời cũng có chút xấu hổ. Dù sao còn có La tiểu thư cùng ta đi ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt nàng ấy vẫn bình thường, ta cũng không để trong lòng nữa.

“Ta vẫn tốt, La phu nhân cũng tốt.”

“Lần này thật sự cảm ơn Doãn công tử.” La tiểu thư đột nhiên hành lễ với ta, làm ta sợ đến mức nhảy dựng.

Ta nhanh chóng nâng nàng dậy, vội vàng nói: “Không có gì đâu, trị bệnh cứu người vốn là trách nhiệm của đại phu.”

“Người là đại phu sao?” Lão Cửu đi đến bên cạnh ta, thanh âm đều lộ ra nghi hoặc.

Trong lòng ta lộ bộ một cái, biết mình lỡ lời vì thế vội vàng ha ha cười nói: “Nửa đại phu, nửa đại phu.”

Lúc này, tiểu Cửu đã đến bên cạnh ta, có điều chưa tới hai giây, nàng liền nhíu mày lùi ra vài bước, nói: “Người thật thối!”

...

Ta nâng hai cánh tay, ngửi hết bên này đến bên kia. Làm gì có mùi gì đâu a.

Trái lại, La tiểu thư đứng một bên, vẻ mặt áy máy, vội bảo quản gia chuẩn bị nước tắm.

Còn ta, đối với hành động của Lão Cửu có chút bất mãn. Phu thê nhà người ta đều có phúc cùng hưởng có khổ cùng chịu. Nàng ngược lại, ta không để nàng theo ta chịu khổ, nàng thế nhưng lại ghét bỏ ta thối a!

“Một lát nàng tắm cho ta!” Ta lạnh nhạt nói với nàng.

Tiểu Cửu thật không nghĩ tới ta sẽ nói như thế, nàng ngẩn ra một lúc mới phản bác nói:

“Người dựa vào cái gì!”

“Dựa vào chuyện nàng là phu nhân của ta nha, phu nhân hầu hạ phu quân tắm rửa không phải là chuyện đương nhiên hay sao?” Nói xong, ta nháy nháy mắt nhìn Lão Cửu, lại nghiêng nghiêng đến La tiểu thư đứng phía sau.

La tiểu thư nhìn không thấy ám hiệu của ta, nhưng tiểu Cửu đứng phía trước lại thấy vô cùng rõ ràng.

Không phải nàng sợ La tiểu thư dùng mọi cách câu dẫn ta sao, giờ không phải là lúc tốt nhất để thị uy a, nói cho La tiểu thư biết tình cảm của chúng ta rất tốt, căn bản không có chỗ cho người khác chen chân vào. Ta đã lường trước tiểu Cửu sẽ không buông tha cơ hội tốt này cho nên lúc này mới nói vậy.

Đương nhiên, ta nhất định không chịu thiệt rồi, thứ nhất ta với La tiểu thư vốn dĩ không có quan hệ gì, thứ hai tự đứng lại có thể khiến cho công chúa hầu hạ ta tắm rửa, ta sao lại có thể không vui chứ?

Quả nhiên, tiểu Cửu liền đáp ứng.

“Được, để ta làm trách nhiệm của một phu nhân, hảo hảo tắm rửa cho người.”

La tiểu thư vừa nghe, lúc này liền đỏ mặt, sợ là nàng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới hai chúng ta sẽ ở trước mặt nàng nói vấn đề này. Mà trong lòng ta cũng có chút bất an, bởi vì lúc tiểu Cửu nói chuyện có chút dọa người, e rằng thật sự cũng không phải hảo hảo tắm rửa cái gì đi.

Sau đó, mọi chuyện diễn ra vô cùng thuận lợi, tất nhiên giống như trong suy nghĩ của ta. Tiểu Cửu ngoại trừ lúc mới nhìn thấy thân thể của ta thì đỏ mặt, lúc sau động tác tắm rửa liền thô lỗ đến cực điểm! Hạn không thể đem lớp da của ta lột xuống!

Tiểu Cửu chết tiệt!

Tắm rửa xong, La lão gia mở tiệc chiêu đãi ta cùng tiểu Cửu, ta không cảm thấy bữa cơm này có lý do gì không thể ăn, cho nên vô cùng vui vẻ ở lại làm khách.

La gia là phú gia ở Thiệu thành, một bàn cơm tràn đầy sơn trân hải vị. Nói thật, ta cảm thấy so với Phò Mã phủ thậm chí còn tốt hơn rất nhiều. Trong lúc đó, La lão gia cùng ta trò chuyện, tất nhiên người trả lời đều là tiểu Cửu. Mới đầu La lão gia còn có chút không quen, nhưng nhìn thấy ta cũng không có phản ứng gì lại cũng liền không tức giận. Nhưng lúc tiểu Cửu cùng La lão gia trò chuyện, thả kéo có mức độ, thoải mái nhàn nhã, ngay cả La lão gia cũng không khỏi tán thưởng nàng học thức cao.

Chúng ta ăn uống một hồi, kế tiếp liền phải cáo từ. Trước khi đi ta lại dặn dò La tiểu thư một lần, nói với nàng ấy rằng mấy ngày sau chúng ta sẽ không rời khỏi Thiệu thành, nếu có chuyện gì xảy ra có thể đến tìm ta. La tiểu thư không ngừng nói lời cảm tạ, còn muốn tặng lễ vật liền bị ta cự tuyệt.

Tóm lại cả ngày hôm nay trải qua vô cùng mệt mỏi, tiểu Cửu cùng ta trở lại khách điếm, đều tự thân tắm rửa, dường như nằm xuống liền ngủ.

Mấy ngày tiếp theo đối với chúng ta trôi qua có chút bình đạm, nhưng bình đạm cũng là một điều hạnh phúc nhất, không phải sao? À đúng rồi, ngoại trừ cái hôm ở La gia trở về mệt quá nên ngủ như chết ra, thì những ngày còn lại, tiểu Cửu chịu không nổi sự vô độ của ta cho nên đã xách lỗ tai mang ta quăng ra ngoài.

Cứ như thế gần bảy ngày sau, chúng ta chuẩn bị tiếp tục lên đường xuống phía Nam.

Thời tiết lúc này đã vô cùng nóng bức, hơn nữa phía Nam nhiều mưa, tóm lại chỉ trong một đoạn đường ngắn mà chúng ta cứ đi rồi dừng đi rồi dừng, vô cùng chật vật. Rời khỏi Thiệu thành đến một trấn nhỏ tên là Dĩ Nguyên trấn. Nghe những người qua đường nói đây là một vùng đất có chút nghèo khó. Có điều ta cùng tiểu Cửu cũng không mấy để ý, dù sao cũng chỉ ở nơi này nghỉ ngơi một đêm thôi mà.

Chỉ là khi hai chúng ta vừa thấy được Dĩ Nguyên trấn thì có chút choáng váng. Như thế này mà là có chút nghèo khó sao? Ở đây có khác gì khu ổ chuột đâu chứ. Hai chúng ta thúc ngựa đi vào trấn, chỉ mất khoảng hai mươi phút liền đã đi hết một vòng trấn, mà trong trấn này cũng chỉ có một khách điếm.

Ta cũng không nói hoàn cảnh ở đây có bao nhiêu khó khăn, dù sao vẫn còn có một nơi có thể trú ngụ. Nhưng điều ta cùng tiểu Cửu không thể tưởng tượng được là trong Triều Đại Văn lại còn có một nơi đồ nát đến như vậy.

Buổi tối, tiểu Cửu lần đầu tiên đề xuất phải ở trong đại sảnh dùng cơm.

Ta tất nhiên hiểu được dụng ý của nàng.

Bởi vì lúc hai chúng ta đến đây cũng đã chập tối, cho nên trong khách điểm đã sớm không còn khách, huống hồ ở địa phương như thế này, nghe ông chủ nói, chẳng bao lâu nữa khách điểm này của hãn sở là cũng không trụ nổi nữa. Ta nghe thấy cũng chỉ có thể cảm thán cuộc sống thật khó khăn.

“Ai.” Chưởng quầy thở dài một tiếng nói.

“Hai vị khách quan đi ngang qua nơi đây, ngày mai vẫn nên rời khỏi sớm đi.”

Ta cũng không để ý, nhưng tiểu Cửu lại hỏi: “Vì sao?”

Về mặt chưởng quầy vô cùng sầu khổ, nâng bình rượu có pha nước uống một hơi, lúc này mới nói: “Đều là tạo nghiệp a, Dĩ Nguyên trấn này trước kia cũng không phải như thế này, nhưng mấy năm trước, trên núi Dĩ Nguyên cách đây không xa đột nhiên xuất hiện một đám người, bọn họ ở trên núi dựng trại, tự lập môn phái. Vốn cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng ai mà ngờ được đám người kia chuyện xấu gì cũng dám làm. Bọn chúng ở trong trấn đốt nhà, cướp cửa, giết người... Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, làm sao có thể đối phó với đám người vô công cao cường kia? Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Dĩ Nguyên trấn đã liền trở thành như thế này.”

“Trong trấn không có sai nha sao?” Tiểu Cửu hỏi.

“Có chứ.” Chưởng quầy nói: “Trước kia thì có, nhưng họ đánh không lại. Đám cường đạo cảm thấy phiền phức cho nên trong một đêm liền giết sạch toàn bộ sai nha trong trấn!”

Ta nhíu mày, thuận tiện nói: “Vì sao không đi đến Thiệu thành báo quan? Ở đây cách Thiệu thành nhiều lắm cũng chỉ mấy ngày đường.”

“Báo rồi!” Chưởng quầy cũng chỉ cần rằng. “Mấy năm trước đã sớm báo lên, đại nhân ở đó ngoài miệng nói rất mạnh mẽ, bảo chúng ta trở về trước, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết gì. Chúng ta đi mấy lần, kết quả đều như nhau, cuối cùng liền không đi nữa.”

Lúc này tiểu Cửu liền hừ lạnh một tiếng, lầm bầm nói: “Lúc trước đã cảm thấy tên đó không phải người tốt rồi.”

Ta cũng không nói gì, thật tình ta cảm thấy Dĩ Nguyên trấn này cũng quá thảm.

“Nếu đã như vậy, tại sao ông vẫn còn sống ở đây?”

Chưởng quầy nói: “Nên đi cơ hồ đều đã đi rồi. Nhà ta nhiều thế hệ đều sinh sống ở Dĩ Nguyên trấn này, huống hồ, thê tử cùng nữ nhi của ta đều đã bị hại chết, ta chỉ còn một mình thì biết đi đâu đây? Dù sao tuổi ta cũng lớn, thủ được gia nghiệp thêm một ngày thì cũng đã mãn nguyện rồi.”

Ta cùng tiểu Cửu đều trầm mặc không lên tiếng.

Chưởng quầy tựa như nhớ ra cái gì, vội vàng nói: “Tóm lại hai người nhanh chóng nghỉ ngơi, ngày mai, khi trời chưa sáng hai người hãy mau rời khỏi.”

“Tại sao?”

“Từ sau khi trong trấn không còn sai nha, bọn chúng mỗi ngày đều có mấy tên đi lại trong trấn, cũng không biết hai người hôm nay tới đây có bị bọn chúng thấy hay không. Nếu bị thấy thì nguy to, cho nên để bảo đảm, ngày mai nhân lúc trời chưa sáng hai người phải đi nhanh.”

Tiểu Cửu xuy một tiếng: “Thấy thì thấy chứ, sao phải sợ đám người đó.”

Chưởng quầy vội vàng xua tay: “Cô nương cũng đừng nên nói như vậy! Những tên này ta đều đã gặp qua, công phu đều rất cao, nhất là tên chưởng môn quân sự kia, vô cùng xuất quỷ nhập thần a!”

Ta cười cười, cũng khoát tay, ý bảo chưởng quỳ không cần khăn trương như vậy.

“Không sao, chúng ta cũng là người luyện võ.”

Chưởng quỳ nghe xong gật gật đầu, nhưng thủy chung vẫn còn lo lắng: “Tốt nhất vẫn là nên rời đi sớm a, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.”

Ta cười gật đầu.

Lúc hai chúng ta trở về phòng, không khí trầm trọng rất nhiều.

Từ nãy đến giờ vẻ mặt nàng vẫn ngưng trông, ta thấy nàng như thế ít nhiều cũng đoán được tâm tư của nàng.

“Ngày mai chúng ta ở trong trấn đi dạo hay ra ngoài thành?”

Tiểu Cửu liếc mắt nhìn ta một cái, lập tức cười cười: “Ngoài thành.”

53. Chương 53

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, hai chúng ta mặc một bộ xiêm y đơn giản, cưỡi ngựa ra khỏi trấn.

Nhưng đáng tiếc chính là, bên ngoài trấn ngay cả một bóng người cũng chưa từng có. Xem ra người trong Dĩ Nguyên trấn thật sự sợ hãi đám đạo tặc kia. Ta nhìn một mảnh rừng cây xanh rì, bất đắc dĩ nói với tiểu Cửu: “Chờ sao?”

Tiểu Cửu nhìn về phía trước, nói: “Chỉ có thể chờ.”

Ta đáp ứng, sau đó nhảy xuống ngựa bế tiểu Cửu xuống. Cũng may mấn phong cảnh bên ngoài Dĩ Nguyên trấn vô cùng đẹp, nếu không chúng ta sẽ chán đến chết mất. Dắt ngựa đến bãi cỏ không xa phía trước, hai chúng ta cũng quyết định ở đây nghỉ ngơi một lát.

Ta đem Cải Trắng từ trên người túm xuống, sau đó tiểu Cửu bắt đầu chơi đùa với nó.

Cải Trắng này cùng chúng ta ăn gió nằm sương lâu như vậy, vốn nghĩ nó nhất định sẽ gầy đi, nhưng thật không ngờ nó lại còn mập mập lên, hơn nữa toàn thân nó trắng như tuyết, từ xa nhìn thấy nó thật sự không khác gì một quả cầu bạch sắc. Bộ dáng Cải Trắng lúc này vô cùng hợp ý ta, thế nhưng ở trong mắt tiểu Cửu lại là đáng ghét.

Nàng nhéo lỗ tai Cải Trắng, chặc chặc hai tiếng: “Càng ngày càng béo, thịt nhiều như vậy một hai ngày nữa là có thể làm thịt được rồi.”

Ta hốt hoảng, vội đoạt lại Cải Trắng từ trong tay nàng rồi quát lớn: “Nàng sao có thể ác độc như vậy hả!”

Tiểu Cửu hí mắt: “Người nói cái gì!”

“Nàng...” Ta lắp bắp.

“Tóm lại nàng sao có thể nói muốn làm thịt nó chứ!”

Tiểu Cửu nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta, cười lạnh nói: “Làm thịt thì thế nào, người trách mắng ta? Đừng quên người cũng là thân mang tội, nếu người còn không ngoan ngoãn nghe lời thì người nhất định phải chết.”

Đúng rồi, từ sau cái ngày ‘sở cầu vô độ’ đó ta liền trở thành tội nhân. Mấy ngày gần đây ta lúc nào cũng mang tâm thái chuộc tội, thế nhưng từ đầu đến cuối Cửu công chúa vẫn chưa bỏ qua. Người ta cũng đã lên tiếng a, nếu không làm cơm cho người ta ba năm thì ta cũng đừng mơ tưởng được người ta tha thứ.

Tiểu Cửu chết tiệt. Ta xuyên không thế nào lại thay đổi thành như vậy chứ. Tại sao người ta xuyên không thành phò mã liền có thể ôm mỹ nhân trong ngực, còn ta xuyên không trở thành phò mã lại phải làm trù nương* thế này a?!

(*Nữ đầu bếp.)

Chỉ trong khoảng khắc ta ngây người, tiểu Cửu đã ôm lấy Cải Trắng từ trong tay ta.

Ta hoảng sợ, nghĩ muốn đoạt lại nhưng lại không dám. Lúc này, tiểu Cửu đã túm hai cái lỗ tai của Cải Trắng nhấc nó lên, bốn mắt nhìn nhau. Tiểu Cửu nhìn nó hồi lâu, đột nhiên nâng lên tiếng:

“Cải Trắng.”

Cải Trắng liền vui vẻ kêu lên hai tiếng.

“Người... Thích ta hay là thích chủ nhân của người?”

Cải Trắng không hé răng. Rất lâu sau cũng chưa từng hé răng.

Hôm nay Cửu công chúa lại bị Cải Trắng không đếm xỉa tới, ta ghen cười, không dám lên tiếng.

“Ta biết.” Tiểu Cửu đột nhiên nói: “Người không trả lời nhất định chính là thích ta.”

...

Ta không còn gì để nói nữa.

“Không trả lời rõ ràng chính là không thích nàng, nàng đừng có tự mình đa tình, bẻ cong sự thật.”

“Người nói ta tự mình đa tình, bẻ cong sự thật?” Tiểu Cửu ngẩn mặt trừng mắt nhìn ta.

Ta giật mình, nói: “Kia... Vậy thì không tự mình đa tình cũng là bẻ cong sự thật.”

Tiểu Cửu lại nói: “Người dám nghi ngờ lời nói của Cửu công chúa?”

Xì, ta xoay đầu sang một bên bất mãn. Lần nào cũng như vậy, mỗi lần nói ra đều dùng thân phận để áp chế ta. Trong lúc đang khó chịu, ánh mắt nhìn đến phía trước lại đột nhiên phát hiện một bóng người. Ta vội đẩy đẩy tiểu Cửu, nói: “Đến rồi đến rồi, hãy giả bộ như mình chưa phát hiện đi.”

Tiểu Cửu lại hỏi ta: “Tại sao phải giả bộ không phát hiện?”

“Nàng bị ngốc a.” Ta nói: “Ở đây ngay cả bóng dáng một người còn chưa có, dám người bọn họ trong tay đều cầm vũ khí, nếu ta đã thấy mà còn không chạy, chắc chắn bọn họ sẽ nghi ngờ!”

Những điều ta nói ra đều rất có lý, tiểu Cửu cũng không phản bác gì nữa.

Đôi ta thân mật ngồi ôm nhau, tay chỉ này chỉ nọ giống như một đôi phu thê đi du sơn ngoạn thủy. Nhưng kỳ thật ta đây đang rất khẩn trương, nói thật, ta học công phu thậm chí học luyện độc lâu như vậy nhưng chưa từng gặp qua loại tình thế như thế này, cho nên trong lòng nhất định vô cùng chột dạ.

Tiểu Cửu cảm giác ta có gì đó khác thường vì thế hỏi ta bị làm sao vậy.

Ta nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu. Nói đùa gì vậy, loại sự tình này nếu nói cho nàng biết nhất định sẽ bị cười nhạo chết mất.

Tim càng ngày càng đập nhanh hơn, một lúc sau, những người đó đã đi đến phía sau chúng ta.

Không biết là ai ở phía sau kêu ‘Này’ một tiếng, lúc này hai chúng ta liền xoay người lại, giả vờ như mới vừa phát hiện có người khác. Vừa xoay lại một cái, ta liền bị dọa không nhẹ, trong tưởng tượng của ta, đối với những chuyện như thế này thì kẻ xấu nhất định phải xấu xí xấu xí đến cực điểm. Thế nhưng, hãy nhìn người trước mắt mà xem, mặc dù y phục trên người hẳn không phải là thượng thừa nhưng mặc vào cũng được xem là đẹp, mà vị chưởng môn của cái môn phái này lại khiến cho người khác liếc mắt một cái liền nhìn ra. Khí chất đó diện mạo đó thật sự là không tồi.

Xem ra những người này cũng không phải là đồ vô dụng như ta vẫn nghĩ.

Đảo mắt, ta liền trưng ra bộ dáng không biết gì, hỏi: “Các người là...?”

Một nam tử đứng ở bên cạnh vị chưởng môn cười nói: “Các người là ai?”

Trong lòng ta ần ần có chút bất an, nhưng vẫn đỡ tiểu Cửu đứng lên, nói: “Phu thê chúng ta đang đi du sơn ngoạn thủy, trên đường tình cờ đi ngang qua đây.”

“Người ở Hoàng thành?” Lúc này, tên chưởng môn kia đột nhiên nâng mắt nhìn về phía ta.

Trong lòng ta lộp bộp một cái, nghĩ thầm ‘Không phải chứ, ta chính là người Bắc Kinh a, làm sao lại trở thành khẩu âm của người Hoàng thành, ta cũng nhớ rõ khi ta vừa tới đây nghe những người ở đây nói chuyện, rõ ràng là khác với ta mà.’

Nhưng bực thì bực, ta vẫn trả lời là phải.

Tên Chưởng môn kia nhìn ta, nhìn nhìn lại tiểu Cửu, thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên: “Khí chất thật bất phàm, các người muốn làm gì?”

Câu hỏi này làm ta có chút hốt hoảng.

Điều này quả thật quá khác so với suy nghĩ của ta, thật không ngờ chỉ là một môn phái ở Dĩ Nguyên trấn nhỏ nhỏ nhưng vị chưởng môn lại có tâm tư kín đáo như thế. Nãy giờ hai ta chưa từng nói lộ ra cái gì, nhưng hắn có thể từ khí chất liền đoán ra chúng ta có động cơ không tốt. Xem ra trận này, ta cùng tiểu Cửu đã quá khinh địch rồi. Còn chưa bắt đầu đánh mà chúng ta đã rơi xuống thế hạ phong.

Bên này ta đang lo lắng, tiểu Cửu bên kia sợ là cũng không tốt hơn bao nhiêu. Nhưng nàng thân là công chúa, từ nhỏ số lần nàng đối mặt với tình huống như thế này nhiều vô số kể, cho nên lúc đối mặt với nam tử này, nàng cũng không có phản ứng gì nhiều, mà chỉ hờ hững nói: “Không phải đã nói là du sơn ngoạn thủy, tình cờ đi ngang qua đây sao.”

Nhìn xem, lại bắt đầu nói móc người khác. Ta ít nhiều cũng có thể đoán được tâm tư của nàng. Nàng có lẽ nghĩ rằng bọn họ dù sao cũng không có bằng chứng, chúng ta cứ một mực chần chẫn nói là đi du sơn ngoạn thủy, bọn họ tin thì tin, không tin cũng phải tin.

Nhưng tiểu Cửu dường như đã quên bọn họ là cường đạo, là đám người giết người không chớp mắt.

Tên tiểu lâu la đứng bên cạnh vị chưởng môn thấy tiểu Cửu nói chuyện kiêu ngạo như vậy liền giơ đao lên, muốn giáo huấn chúng ta một phen. Nhưng so với bọn loi nhoi này điều ta lo lắng nhất chính là vị chưởng môn tâm tư kín đáo cùng tên nam tử đứng bên cạnh hắn kia. Bọn họ từ nãy đến giờ vẫn trưng ra bộ mặt không đổi sắc, trái lại làm cho hai chúng ta không đoán ra được điều gì.

Cứ như vậy, hai chúng ta cùng đám người kia bắt đầu giằng co.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy vị chưởng môn kia nói:

“Cô nương, chúng ta hình như đã gặp nhau ở đâu thì phải?”

Ta nghe xong, lúc này liền tức giận không nhỏ. Tên chưởng môn chết tiệt kia, người đối chiếu khác được không?! Chiêu này ta đã nghe đến nhàm tai rồi!

Nhưng ngoài dự kiến, tiểu Cửu lại phá lệ trả lời.

“Hình như có chút quen mặt.”

Ta khó hiểu nhìn tiểu Cửu, nghĩ thầm ‘Không phải chứ, cái chiêu thức tồi tàn này mà nàng cũng tiếp sao?’

Tiểu Cửu không để ý đến ta, vẫn chăm chăm nhìn thẳng tên chưởng môn kia, mày nhíu lại dường như đang cố nhớ xem người trước mắt rất cuộc là ai.

Tên chưởng môn lại đột nhiên nói: “Lẽ Khất xảo.”

Ầm----

Đùng một cái, đầu của ta giống như bị sét đánh ngang. Lẽ Khất xảo, lẽ Khất xảo, nhìn kỹ một lần nữa, tên nam nhân trước mặt không phải có chút tương tự kẻ đã cùng tiểu Cửu ước hẹn du hồ hôm đó sao?!

Chỉ là đêm đó cả hai chúng ta đều tâm bất tại yên*, căn bản chưa từng đem diện mạo của tên nam tử đó để ở trong lòng, cho nên hôm nay mới nhận không ra.

(*Tâm tư bị một chuyện gì đó quấy nhiễu nên không tập trung.)

Thế giới này cũng quá nhỏ rồi.

Được nam tử kia nhắc nhở làm cho ta cùng tiểu Cửu đều bình tĩnh, nam tử thấy hai chúng ta đã nhớ ra liền cười cười nói:

“Ngày hôm sao, tại hạ vẫn ở bên hồ đợi cô nương suốt cả một ngày.”

Tiểu Cửu không nói gì, ta lại càng không có gì để nói, bởi vì hai chúng ta căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại hần ở nơi này, hơn nữa còn là trong tình huống như thế này.

Tên chưởng môn đó nói tiếp: “Cô nương lừa tại hạ một cú thật đau, chờ không một ngày không nói, cái người hôm đó cô nương nói là đệ đệ nhưng hôm nay lại thành phu quân, cô nương quan hệ thật thác loạn.”

“Ai cần người lo.” Tiểu Cửu rút cuộc nổi giận.

Lời nói của tiểu Cửu mang nồng đậm địch ý, nhưng ai ngờ nam tử kia lại ha ha cười, không chút để ý.

“Cô nương có biết, từ xưa đến giờ người từng lừa gạt tại hạ đều không thể sống qua hôm sau không?”

Tiểu Cửu hừ lạnh: “Như thế nào, ta cũng không thể sống sao?”

“Cô nương nói gì vậy.” Trong mắt hần đột nhiên lóe ra tinh quang.

“Nếu cô nương có thể đáp ứng tại hạ một chuyện, cô nương không chỉ có thể sống, hơn nữa còn có thể ung dung tự tại sống, cả đời.”

“Vậy sao?” Tiểu Cửu rất tò mò. “Là chuyện gì?”

Ta liếc mắt xem thường nhìn nàng, thầm nghĩ “Tiểu Cửu ở phương diện này thật là một kẻ ngốc, ánh mắt tên đó đã lóa lờ như thế thì còn có thể có chuyện gì? Ta đoán tám phần chính là chuyện đó.”

Quả nhiên tên chưởng môn đó nói: “Làm phu nhân của ta, thế nào?”

Ta hừ lạnh một tiếng, tiểu Cửu lại càng giống như nghe được chuyện không thể đáng cười hơn.

“Ta đã có phu quân.”

“Ta không ngại.” Tên đó nói: “Nàng theo ta, giết hần, mọi chuyện trong quá khứ ta đều sẽ bỏ qua, ta sẽ cho nàng cả đời ăn mặc không lo.”

Ta phi!

Tiểu Cửu còn cần người cho nàng ăn mặc không lo sao?

Wi2z0`o

54. Chương 54

Phản ứng của ta đã như thế, còn tiểu Cửu liền trực tiếp xì một tiếng bật cười, không cần phải nói, chuyện này đặt vào trên người ai mà không cười cho được, cười sự thiếu hiểu biết của tên chưởng môn đó. Nhưng mà, ta cũng thông cảm cho hần, dù sao hần cũng không biết thân phận của hai ta.

Tên chưởng môn nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của tiểu Cửu, không khỏi nhíu mày:

“Xem ra nàng đây là không đồng ý?”

Tiểu Cửu vừa cười, nói: “Ta tất nhiên sẽ không đồng ý.”

“Vậy là không còn gì để nói?”

Tên chưởng môn nói xong, đám người phía đối diện liền bắt đầu nâng lên vũ khí. Chỉ cần chưởng môn của chúng vung tay, chúng ta liền phải lâm trận.

Tiểu Cửu mặt không đổi sắc, tay phải cầm lấy bảo kiếm đang đặt trên bãi cỏ, nói: “Vốn dĩ cũng không có gì muốn nói với người.”

“Được, được, được.” Tên chưởng môn cười, liền tục nói ba tiếng ‘được’, sau đó liền vung tay lên.

“Bắt sống cả hai cho ta!”

Lời vừa ra khỏi miệng, một đám lâu la phía sau giống như phát điên chạy đến chỗ ta cùng tiểu Cửu.

Đám người đó cầm đủ loại vũ khí, một đám hung thần sát ác, dáng người thô kệch, khí thế mỗi một người đều cuồng bạo.

Tiểu Cửu không một chút sợ hãi, dẫn đầu vọt lên trước.

Trái đờ phải đánh, một tên liền ngã xuống, trong lòng ta kêu một tiếng “Hay”, sau đó liền theo sát xông lên phía trước giúp tiểu Cửu.

Tiểu Cửu trong tay cầm kiếm, ta thì cái gì cũng không có, hay tay trống trơn, lúc này trên người còn có một con Cài Trắng cho nên hành động có chút khó khăn.

Ban đầu ta còn ần ần có tí lo lắng nhưng thấy cái đám này so với ta còn ăn hại hơn cho nên lòng tin nhất thời cũng tăng lên nhiều, xuống tay không còn rụt rè nữa. Mà Cài Trắng ở trên vai ta cũng thực kiêu ngạo, nó thấy có người đánh tới liền hướng tên đó nhe răng nhếch mép, vẻ mặt hung tàn. Chỉ như vậy, nhưng vẫn có thể giúp ta dọa một hai tên nhất gan.

Nhưng tên chưởng môn cùng nam nhân đứng bên cạnh hẳn lại chưa từng ta tay.

Ta nhú mày, chợt nghĩ ra vài chuyện, lúc này số lượng người ở xung quanh ta cùng tiểu Cửu đã giảm đi rất nhiều nhưng tên chưởng môn kia vẫn chưa ra tay, ta chỉ có thể nghĩ đến hai lý do đơn giản, một là hẳn cảm thấy đám lâu la này có thể đem hai chúng ta chế ngự. Còn thứ hai, chính là hẳn lợi dụng đám người này để tiêu hao thể lực của chúng ta, đến lúc đó hẳn liền ra tay bắt giữ.

Làm sao ta có thể để cho bọn chúng được thỏa nguyện chứ?

Ta nhanh chóng lướt mắt nhìn tiểu Cửu phía sau, nàng lúc này ở cách ta không xa, nhưng thấy động tác của nàng vô cùng lưu loát, ta cũng yên tâm không ít. Ở đây, ta lại đem một tên quật ngã, sau đó nhặt lấy trường kiếm của hắn, tập trung giải quyết đám người ở xung quanh ta.

Không lâu sau, số lượng của bọn chúng đã giảm đi rất nhiều, mặc dù ta cảm thấy có chút mệt nhưng cũng không lo lắng nhiều. Dù sao đám người này cũng chỉ là đồ vô dụng.

Mà tên chưởng môn cùng nam nhân đứng cách đó không xa dường như cũng thấy đám người của bọn hắn đang rơi xuống hạ phong, hẳn nói nhỏ với tên chưởng môn một chút rồi sau đó cả hai dùng khinh công bay đến chỗ chúng ta. Tên nam tử đó tất nhiên là dừng ở trước mặt ta. Thấy hắn đến, vẻ mặt đám lâu la đều lộ vẻ vui mừng, lại càng thêm cố sức.

Ta không dám khinh địch, từng chiêu từng chiêu đều vô cùng nghiêm túc.

Nhưng vẻ mặt của tên nam tử này vẫn vẫn đậm phong khinh, tựa như chỉ đang cùng ta đùa giỡn. Trong lòng ta liền tức giận, bắt đầu triển khai thế công, từng chiêu xuất ra đều không một chút lưu tình.

Một lát sau, sắc mặt tên nam tử cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc. Hai chúng ta người lui ta tiến, người đánh ta phản, công phu sần sần như nhau không phân được cao thấp. Cứ như vậy qua gần trăm chiêu, ta bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm.

Vấn đề lớn nhất chính là Cài Trắng.

Nó bầu vào đầu vai của ta, mặc dù móng vuốt của nó sắc bén không để mình rơi xuống, nhưng ta lúc tiếp chiêu xuất chiêu, lúc công lúc đỡ, thân thể nó quá nhỏ không có sức nặng, cho nên cứ ở trên vai ta bay tới bay lui. Ta sợ nó gặp chuyện không may, cho nên từng chiêu từng chiêu liền vô cùng cẩn thận, xuất chiêu vô cùng chặt vật.

Mà nam tử kia lại đột nhiên chỉ phòng thủ, híp mắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Ta có chút lo lắng, khi thấy hắn lại đột nhiên xuất chiêu trái tim liền hoàn toàn lạnh xuống.

Rốt cuộc bị hắn phát hiện nhược điểm, nam tử kia bắt đầu hướng ta công kích, nhưng mục tiêu lại không phải là ta mà là chính là Cài Trắng đang ở trên vai ta.

Ta bị dọa không nhẹ, Cải Trắng cũng bị dọa, lúc này nó liền vươn móng vuốt bắt chặt vai ta, miệng cứ oa oa kêu loạn. Hiện giờ, ta rõ ràng bị vây ở thế yếu, cũng không biết chống đỡ được bao lâu, chỉ hy vọng tiểu Cửu bên kia có thể có thể thắng, sau đó đến đây giúp ta.

Nhưng cuối cùng cũng không như ước nguyện, Cải Trắng bị lắc mạnh mấy cái rốt cuộc bị dọa sợ, ta chỉ kịp cảm thấy nó dùng hết sức, nhảy khỏi vai của ta. Lúc đó ta chỉ lo tiếp chiêu, bỗng cảm thấy đầu vai nhẹ hẳn liền theo bản năng nghĩ đến nó đã xảy ra chuyện, cho nên hoảng sợ, miễn cưỡng đánh một chiêu liền quay đầu nhìn xem Cải Trắng thế nào.

Nhưng nam tử đối diện làm sao có thể để ta thực hiện được chứ? Cơ hồ là vừa xoay đầu, trên cổ lập tức đau điếng, đầu ta liền ong lên một cái sau đó cũng không còn biết gì nữa.

Cải Trắng thế nào? Tiểu Cửu ra sao? Ta hoàn toàn không biết, nhưng ta e là chạy trời không khỏi nắng rồi, trận này chung quy là đánh thua. Nếu là thua, vậy là ta đã liên lụy tiểu Cửu, mà Cải Trắng chính là làm liên lụy ta.

Đồ Cải Trắng chết tiệt.

...

Sau khi tỉnh lại, trên cổ ta phát ra một trận đau nhức. Có điều, cũng còn tốt, còn đau tức là ta vẫn còn sống, về việc tại sao ta lại còn sống lúc ở thời điểm ta vẫn còn mơ hồ cũng đã thắc mắc. Tên đó sau khi tuyên bố muốn cưới tiểu Cửu, chuyện thứ nhất không phải là giết ta sao.

Thật sự là khó hiểu.

Ta nhắm hai mắt lẩm bẩm hai tiếng, rốt cuộc dần dần tỉnh táo lại. Đập vào trong mắt chính là một gian nhà gỗ rách rưới, trước mặt lại là một đồng củi khô, xem ra có lẽ ta đã bị giam vào phòng chứa củi rồi.

Lại cử động thân thể mới phát hiện căn bản không thể nhúc nhích được chút nào, ta cúi đầu mới nhìn thấy tình trạng thê thảm của mình lúc này.

Ta bị trói vào một cây cột trông cũng có vẻ vững chắc, mà hai tay ta ở phía trước lại bị quấn vài vòng dây thừng, chân không cần phải nói tất nhiên là cũng bị cột không chừa một khe hở. Nhìn tình cảnh này không khác gì một tên tội phạm nguy hiểm cần phải bị biệt giam.

Tình huống này liền làm cho tâm của ta lạnh buốt. Ta không biết tiểu Cửu đang ở đâu, không biết lúc này nàng thế nào, cũng không biết nàng có thể bị bắt làm phu nhân của tên chương môn đó hay không. Ta... Ta thật sự là vô dụng!

Nhưng bây giờ không phải là lúc để bị quan, nếu ta không chết như vậy phải nghĩ ra một biện pháp. Chỉ là làm sao thoát khỏi đây đây? Ta thật muốn mắng mắng người a. Cái tên chết tiệt nào đã buộc dây thừng hủ, tốt nhất là không nên để ta thoát ra được, ta mà ra được thế nào cũng phải giết người!

Ta dùng hết sức giãy dụa, hết cúi đầu cắn dây thừng rồi lại chuyển sang đưa tay lên để cắn, thế nhưng đều không được. Lúc này sắc trời đã dần chuyển tối. Ta có chút tuyệt vọng, đáy lòng ỉn ỉn có tí bất an, nhìn bộ dạng háo sắc của hắn, tám phần là muốn đem tiểu Cửu...

Không được Không được!

Trong lòng ta đang khổ sở muốn chết lại đột nhiên nghe thấy tiếng của hai nam nhân ngoài cửa, có lẽ là hai tên lâu la đang trông chừng ta.

“Cũng không biết lão đại nghĩ gì. Trực tiếp đem tên tiểu tử bên trong làm thịt là được rồi, còn giữ lại làm gì, một chút tác dụng cũng không có!”

“Người thì biết cái gì!” Tên còn lại quát lớn.

“Tên tiểu tử kia nhất định là phải chết, nhưng hôm nay thì không thể được. Buổi tối chúng ta còn phải chúc mừng lão đại một phen, lão đại còn phải cùng nữ nhân kia động phòng nữa mà! Động phòng mà thấy huyết sẽ có điềm xấu cho nên ngày mai đem tên này ra chém cũng không muộn.”

Động phòng... Trong đầu ta nháy mắt nổ tung.

“Có điều ta nghe nói lai lịch của nữ nhân kia rất lớn a!”

Tên kia liền hỏi lại.

“Lai lịch ra sao?”

“Đại ca của ta nói cho ta biết, lão đại từ trên người của nàng lấy ra một cái lệnh bài, nữ nhân kia hóa ra là một công chúa!”

“Cái gì! Không thể nào!” Tên này hoảng sợ. “Nếu nàng ta thật sự là công chúa vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, đây chính là tử tội a!”

“Người sợ cái gì? Dù sao đắc tội cũng đã đắc tội rồi, thả ra cũng chết chi bằng trước hết cứ để lão đại khoái hoạt một phen. Hơn nữa, trời cao Hoàng đế xa, Hoàng thành cách đây xa ngàn dặm, Hoàng đế lão nhân kia chỉ sợ nghĩ nát óc cũng sẽ không nghĩ đến nữ nhi bảo bối của hắn sẽ ở trong tay chúng ta.”

Đám vô lại này. Ta không thể nghe nổi nữa! Không được! Ta muốn ra ngoài, ta nhất định phải ra ngoài cứu tiểu Cửu, sau đó sẽ giết hết đám người kia!

Sắc trời dần dần trở thành tối đen, lòng ta cũng liền theo đó mà trầm xuống, không có một chút ánh sáng hy vọng. Từ này đến giờ sợ là đã qua một canh giờ, những biện pháp mà ta nghĩ ra trong một canh giờ qua, mặc dù có những điều kiện tiên quyết là hai tay của ta phải được tự do. Như vậy vấn đề hiện giờ là ở ngay trên tay ta, nhưng ta dùng hết sức bình sinh vậy mà ngay cả một đầu ngón tay cũng không cử động được.

Dường như rơi xuống tận cùng tuyệt vọng, nghĩ tới tiểu Cửu, thân thể ta liền đau giống như bị xé rách.

Không ngờ, ngay trong khoảng khắc này, phía ngoài cửa sổ chỗ trước mặt ta lại đột nhiên phát ra động tĩnh. Thanh âm rột rột tuy nhỏ nhưng ta vẫn nghe được rất rõ ràng, hình như là có gì đó đang cào vào cửa sổ. Chỉ là lúc này sắc trời đã tối đen, căn bản không thể nhìn xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Đại khái gần năm phút sau, cửa sổ dần dần bị đục ra một khe hở nhỏ, ngay sau đó, khe hở càng lúc càng lớn, đến khi ta thấy được thứ xuất hiện trước mặt là gì.

Ta ngậy người.

55. Chương 55

Thử tưởng tượng xem, ở thời điểm gần như tuyệt vọng liền nhìn thấy một tia hy vọng, tâm tình lúc đó sẽ là gì?

Đúng rồi, tâm tình của ta lúc này chính là cái loại đó đấy. Khi nhìn thấy ngay chỗ cửa sổ lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ của Cải Trắng, ta thật sự muốn hét lên cho thỏa nỗi lòng phẫn khích!

Cải Trắng nhìn thấy ta cũng vô cùng hưng phấn, miệng kêu chít chít không ngừng.

Ta hốt hoảng, vội suýt suýt mấy cái, lúc này nó mới chịu dừng lại.

“Lại đây!” Ta nhỏ giọng nói với nó.

Cải Trắng lại nhỏ giọng kêu một tiếng, cúi đầu tìm đúng vị trí, sau đó liền từ trên cửa sổ nhảy xuống, chạy vội đến bên cạnh ta. Miệng ta sắp sửa cười đến mang tai rồi, sau đó nhìn nhìn xem ngoài cửa có động tĩnh gì không, liền lắc lắc hai tay bị trói, ý bảo nó hãy cẩn đây.

Nhưng nói chung ta cũng không hy vọng gì nhiều, dù sao Cải Trắng chỉ là một con vật, nó rốt cuộc có thể hiểu ý ta hay không nữa?

Ta khoa tay múa chân nửa ngày, Cải Trắng lại nhảy tới nhảy lui trước mặt ta không ngừng, ta vốn dĩ đang rất khẩn cấp cho nên nhìn thấy nó như vậy ta liền tức giận giơ tay gõ vào đầu nó một cái. Cải Trắng bị đau, nó quay sang nhưng thấy vẻ mặt tức giận của ta mới chịu đứng yên, cố gắng lý giải ý của ta.

Ta lại khoa chân múa tay một hồi.

Cải Trắng rút cuộc cũng hiểu, nó đi đến chỗ cổ tay ta giả bộ cắn hai cái, sau đó ngược lên nhìn ta. Ta gật đầu như giả tởm, Cải Trắng liền tuân lệnh bắt đầu cắn, dùng sức mà cắn. Ta vô cùng vui mừng, xem ra tên này cũng không phải chỉ biết ham ăn, trước kia công phu răng của Cải Trắng rất cao, dây thừng này nhất định không phải là đối thủ của nó.

Nhưng mà ta đã quên, bọn chúng dùng thừng để trói ta thì làm sao có thể dùng dây thừng cũ rít mục nát được?

Lúc đầu Cải Trắng đứng đưa lưng về phía ta, sau đó lại quay mặt lại đối diện ta, nó dùng sức mà cắn, dường như đang tỷ thí cùng sợi dây thừng. Nhưng vì nó nhỏ cho nên răng cũng nhỏ, một lần chỉ có thể cắn một chút tí tẹo. Cứ như thế hơn mấy phút sau, dây thừng mới đứt khoảng một phần năm.

Nhưng cũng may, dây vẫn được gọi là thành quả mà.

Cứ thế gần hai mươi phút, dần dần dây thừng cũng bắt đầu buông lỏng, lòng ta tràn đầy vui mừng, bảo Cải Trắng không cần cắn nữa, sau đó nín thở dùng một chút lực, ‘bực’ một tiếng dây thừng liền đứt.

Ta mừng rỡ như điên, cong chân lại, sau đó lại mất gần một lúc mới mở được dây trói ở mắt cá chân.

Nhưng đến khi muốn cởi sợi dây được trói quanh người, ta mới chợt nhớ.

Bởi vì mối kết không phải ở trước mà là ở phía sau người, đối với một người mà hai tay bị trói phía trước căn bản là không có khả năng duỗi tay đến phía sau. Cho nên ta muốn để Cải Trắng liếp tục cắn một chút, nhưng ta vừa xoay đầu, đã thấy Cải Trắng đang đứng một bên liếm miệng, hơn nữa đám lông trắng xung quanh miệng nó rõ ràng còn dính vài điểm hồng hồng.

Lòng ta lập tức vừa vội lại vừa tức, giờ phút này ta thật muốn đem đám môn phái rác rưởi này giết sạch không chừa một mống. Cái đám chết tiệt này, đem phu nhân của ta bắt đi rồi còn làm nhi tử của ta phải cắn dây thừng đến đổ máu, ta không giáo huấn bọn chúng một trận quả thực là thiên lý khó dung mà!

Ta mạnh mẽ trấn định lại, nhắm mắt nghĩ biện pháp.

Trong đầu dường như có rất nhiều biện pháp, lại tựa như không có gì, ngàn vạn điểm chốt lại thủy chung không tìm thấy ngọn nguồn.

Lại đột nhiên một tia sáng trong đầu chợt lóe.

Ta có chút hối hận, trong lòng thầm mắng bản thân ngu xuẩn, ngu xuẩn đến chết mất! Ta đây chính là ai a? Kiếp trước ta học y, đến thế giới này ta lại luyện độc, giờ có công phu nên đã đem độc quên không còn một mảnh. Cái gì mà do lần đầu tiên động đao động thương, sợ hãi khẩn trương chứ, đây toàn là những lời biện hộ thừa thãi! Ta đây cũng không phải là một đứa ngu ngốc đến mức chỉ biết học chứ không biết dùng a!

Gặp chuyện không hay lại đem trách nhiệm giao hết cho Cải Trắng, còn bản thân một chút cũng chưa từng cố gắng, thật sự là quá thất bại rồi.

Thở dài một tiếng. Đây không phải là lúc tự trách, ta cố gắng tĩnh tâm, nghĩ thử xem trên người còn có loại độc nào có thể dùng không.

Trong tay áo trái, hủ thực* tán.

(*Ăn mòn)

Tên cũng như ý nghĩa, chính là giống như axit-sulfuric, dính vào một chút sẽ bị ăn mòn, nghiêm trọng hơn thì xương cốt cũng khôn còn. Đây cũng là hết cách, ta chỉ có thể sử dụng nó thôi, bởi vì trong thế giới của ta chỉ có tiểu Cửu cùng Cải Trắng, ta không thể để cho tiểu Cửu có việc, càng không thể làm cho Cải Trắng không cha không mẹ.

Bởi vì tay được cởi trói cho nên việc lấy hủ thực tán quả thật dễ hơn rất nhiều. Nhưng vì cánh tay còn đang bị trói cho nên không gian hoạt động không lớn, nếu ta muốn dây thừng bị ăn mòn đứt thì phải tận dụng lực ở cổ tay vẩy bột tán về phía mình. Hiện giờ ta chỉ có thể cầu nguyện bột tán rơi ở trên dây thừng nhiều một chút, rơi ở trên tay của ta ít một chút.

Lúc này trong phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy được tiếng trâm rơi, trái ngược với sự náo nhiệt ở bên ngoài, sắc trời đã tối đen, đám người kia có lẽ là đang tổ chức tiệc mừng. Tay ta cảm hủ thực tán có chút run run, thế nhưng ta không thể rút lui, trở một khắc tiểu Cửu liền gần kề nguy hiểm thêm một chút. Cùng lắm, cùng lắm thì cánh tay kia không cần nữa.

Rốt cuộc cũng quyết tâm, ta thở sâu, tìm đúng vị trí sau đó bắt đầu rắc hủ thực tán lên sợi dây!

Đau, trừ bỏ đau còn có thể cảm giác được gì nữa chứ? Cho dù ta đã cẩn thận, nhưng cũng không thể tránh khỏi bị dính một chút, lúc này ta cũng chỉ có thể nhắm mắt làm tởm, dùng tốc độ nhanh nhất rắc hủ thực tán.

Khoảng một phút sau, mùi cháy khét ngày càng nặng, rốt cuộc dây thừng cũng đứt!

Ta tiếp tục cẩn rằng chịu đựng sau đó bằng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm kim sang được cùng tiêu viêm được do chính mình tự điều chế thoa lên vết thương. Cảm giác mát lạnh cùng đau rất trộn lẫn làm cho ta thanh tỉnh, càng làm cho ta nổi giận hơn.

Ta cúi người ôm lấy Cải Trắng, kiểm tra vết thương ở miệng nó như thế nào. Cái miệng nhỏ nhắn của Cải Trắng đã sưng đỏ lên, đáng thương muốn chết. Ta đem thuốc thoa thoa, lúc này mới yên tâm một chút.

Thế nhưng trận này mới chỉ vừa bắt đầu.

Lấy ra tất cả độc giấu trên người, cũng hơn hai mươi loại, thế nhưng ban ngày lại không dùng một loại nào, thật sự là buồn cười. Nhưng cuối cùng bọn chúng vẫn sẽ được thưởng thức thôi. Ban ngày vô dụng vậy thì liền vận dụng vào buổi tối đi. Ta lục lọi tìm kiếm, sau đó lấy ra một loại độc có khả năng tra tấn người nhất.

Hôm nay ta ném mùi của hủ thực tán, vậy thì bọn họ cũng phải ném thử, để nó từ từ hủy lục phủ ngũ tạng của bọn chúng. Ba canh giờ, không nhiều một phân không thiếu một khắc.

Ta đặt Cải Trắng trên vai sau đó đi đến đến cửa. Hai tên canh giữ bên ngoài đã sớm mất dạng, có lẽ là trốn đi uống rượu mừng đây mà. Vừa lúc giảm cho ta một chuyện phiền toái. Ta cẩn thận sờ soạng xung quanh, cũng may đỉnh núi này không rộng lớn mấy, lúc này trời lại tối đen, cho nên chỗ sáng nhất chính là nơi ta cần đến.

Ta một đường cẩn thận chưa từng để cho ai phát hiện. Khi đến càng gần lửa trại, khóe mắt lại đột nhiên phát hiện thứ gì đó. Ở cách chỗ ta không xa chính là một đồng vò rượu, hạ độc trong rượu, chiêu này quả thật không tồi. Ta nhìn nhìn bốn phía, thấy không có người chú ý liền ẩn nấp phía sau đồng vò rượu, đem độc đổ vào. Sau đó ta ngồi xuống tùm một nắm đất bồi ở trên mặt, rồi đem từng vò từng vò đến cho những tên gần đó.

Làm xong hết mọi thứ, ta liền biết mất vô tung vô ảnh, bắt đầu đi tìm tiểu Cửu.

Cũng may, nơi này cũng không quá lớn, ta vòng vo một lát liền tìm thấy ở trong một gian phòng, đó chính là thân ảnh của tiểu Cửu. Lúc này nàng ngồi ngay ngắn ở trên giường, một thân hỷ bào đỏ thắm, đầu đội khăn đỏ. Vốn dĩ đây là hình ảnh rất đẹp thế nhưng lại làm ta cảm thấy bị sỉ nhục. Cái tên đáng chết kia.

Ta nhìn xung quanh, thấy không có ai liền nâng tay đẩy cửa, sau đó lách mình chui vào.

“Tiểu Cửu.” Ta nhỏ giọng hô.

Thân thể tiểu Cửu run lên.

Trong lòng ta lúc này vô cùng vui sướng, cũng không quan tâm gì nữa, lập tức hai bước chạy đến bên người tiểu Cửu. Nhưng ai ngờ còn chưa tới nơi thì bên tai lại vang lên tiếng ‘leng keng leng keng’. Ta cả kinh, nghĩ thầm ‘Xong rồi, tên chướng môn này tâm tư cũng quá sâu rồi, ngay cả phòng mình mà cũng thiết lập bẫy.’

Nhưng lúc này tên đã trên dây, ta cũng không quản nữa, tiếp tục chạy đến bên tiểu Cửu. Kéo xuống khăn voan trên đầu nàng, trong thoáng chốc khuôn mặt vừa mừng vừa sợ của tiểu Cửu liền đập vào mắt. Ta hướng nàng cười, nhẹ nhàng lấy cái khăn trong miệng nàng ra, sau đó cúi trời cho nàng.

Tiếp theo ta liền lôi kéo nàng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Đi mau, bọn họ lập tức sẽ đến.”

Nhưng tiểu Cửu lại kéo ta lại, nói: “Không chạy thoát được đâu, bên ngoài có rất nhiều người, người giúp ta giải độc trước đã, ta bị trúng độc.”

“Cái gì?” Ta cả kinh, đột nhiên hỏi lại.

“Độc gì?” Nói xong, ta theo thói quen bắt lấy tay tiểu Cửu, nhắm mắt hai ba giây, ta nhẹ nhàng thả ra. Chỉ là độc làm cho tiểu Cửu không dùng được công phu thôi.

Xoay người tìm trong túi vải của mình, sau đó lấy ra một vài viên thuốc đưa cho tiểu Cửu.

“Ăn đi, một khắc sau nàng sẽ khôi phục.”

Tiểu Cửu ăn xong thuốc giải, nhưng những người đó có thể chờ chúng ta một khắc thời gian sao? Khoảng chừng đó đã đủ cho chương môn chạy đến đây. Ngoài cửa ánh đuốc sáng rực, lập lòe giống như ma trời. Sau đó liền nghe thấy thanh âm ngoài cửa: “Đi ra đầu hàng, ta sẽ cho người chết dễ chịu một chút!”

56. Chương 56

Nắm tay lại thành quyền, ta vận sức chờ phát động.

Bây giờ chỉ xem thử đám người ngoài cửa có dám xông vào hay không. Nếu bọn họ tiến vào ta lập tức sử dụng độc, chết bao nhiêu hay bấy nhiêu, nhưng bên ngoài quả thực rất nhiều người, xác suất thành công chỉ có hơn phân nửa. Nếu bọn họ không xông vào, vậy thì dễ rồi, chỉ cần chờ qua một khắc đồng hồ để tiểu Cửu khôi phục công lực, như vậy hy vọng chiến thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều.

Sự việc ban sáng đã khiến cho ta cùng tiểu Cửu không dám khinh địch nữa, ta nhìn nàng, nàng cũng nhìn ta, yên lặng gặt đầu.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, đáy lòng ta lại càng có chút vui mừng, bởi vì khoảng cách từ lúc ta hạ độc vào rượu đến giờ đã qua gần hai mươi phút. Loại độc này nửa giờ sẽ phát tác một lần, lập tức đám thủ hạ dưới kia sẽ phải chịu thống khổ trong một thời gian ngắn. Cũng vừa hay, đám người đó vẫn chậm chạp không chịu tiến vào, có lẽ là đang lo lắng chúng ta sẽ giữ trò.

Ta quay đầu nói với tiểu Cửu: “Qua một lát, chất độc trong người nàng sẽ được giải, đám người bên ngoài cũng sắp bị độc phát rồi, đến lúc đó hai chúng ta sẽ lao ra diệt sạch.”

“Người hạ độc khi nào?”

“Mới lúc này.” Ta nói. “Dùng loại độc nhất, bằng không cơn giận này ta thật sự nuốt không trôi.”

Tiểu Cửu cười: “Người giận cái gì?”

“Bọn chúng muốn cướp phu nhân của ta, tất nhiên ta phải tức giận.”

Tiểu Cửu lắc đầu, xoay người ngồi trên ghế.

“Bọn họ vốn là người xấu, muốn trách thì trách chúng ta quá khinh địch, nếu chúng ta cẩn thận một chút thì làm sao cho bọn chúng cơ hội bắt được.”

Ta không thể phủ nhận những lời tiểu Cửu nói rất có đạo lý

Sau đó hai chúng ta cũng không nói thêm gì nữa, gắt gao nhìn cánh cửa, đề phòng đám người bên ngoài đánh lên.

Lập tức, những bóng người ngoài cửa chớp động, ánh sáng từ những bó đuốc cũng ngày càng hướng đến gần, trong lòng ta thầm nghĩ không ổn, theo bản năng liền đề phòng chuẩn bị xuất chiêu. Nhưng ai biết, đám người ngoài cửa lại không tiến vào, chỉ ở ngoài cửa dùng mấy giây rồi lại lui trở về. Ta có chút khó hiểu, ánh mắt lại đột nhiên thấy chỗ khe cửa có khói bay vào.

“Bọn chúng phóng hỏa.” Tiểu Cửu nói.

Ta gật đầu, trong lòng âm thầm tính thời gian, nếu bây giờ lao ra e rằng vẫn còn sớm, nếu chúng ta đi ra, bọn họ nhất định sẽ lập tức tấn công, phỏng chừng phần thắng của chúng ta sẽ không lớn. Thế nhưng nếu như không ra, chỉ e chúng ta sẽ trở thành thịt nướng.

“Ra ngoài thôi.” Ta nói, sau đó từ trên người lấy ra vài loại độc.

“Ta còn thừa lại bao nhiêu đây, chỉ cần chống đỡ thêm một chút thời gian nữa là được rồi.”

Tiểu Cửu gật đầu. Giờ chỉ còn cách này.

Thời điểm ôm lấy tiểu Cửu, hai chúng ta bốn mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ cười cười. Có công chúa phò mã nào lại trải qua chuyện cầu huyết như thế này không? Hắc, đây cũng coi như hai chúng ta hoạn nạn thấy chân tình, cảm tình lại từng bước thăng hoa.

“Đi thôi.” Tay trái ta ôm chặt tiểu Cửu, tiểu Cửu ôm Cải Trắng, một màn lãng mạn như vậy ai lại ngờ sẽ xảy ra dưới tình huống này chứ.

Tiểu Cửu gật đầu, nở nụ cười như cổ vũ, ta cũng mỉm cười nhìn nàng, sau đó hít sâu một hơi, lập tức mở chốt xông ra, tay phải che lấy thân mình tiểu Cửu, một bước lấy đà nhảy ra. Văn viết dài dòng, kỳ thật một loạt những động tác này cơ hồ diễn ra trong thoáng chốc. Lúc đó ta nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy xung quanh người đột nhiên nóng lên, ngay sau đó liền lập tức rơi xuống đất.

Khi mở mắt ra, trước mặt ta đứng gần năm mươi mấy người. Thấy thế tay phải ta liền vận sức chờ phát động, chỉ cần có một tên dám bước đến ta lập tức sẽ để cho hắn chết mà không biết mình đã chết như thế nào.

Nhưng mà ngoài dự liệu của ta, đám người ngoài cửa cũng không làm ra hành động gì.

“Người cảm thấy người có thể thoát được sao?” Tên nam nhân hôm nay đánh lên ta, lên tiếng.

Hắn ta còn muốn nói chuyện phiếm a, cái này còn không phải là quá hợp ý ta sao? Ta liền cười nói: “Vi sao chúng ta lại trốn không thoát chứ?”

Tên đó cười nhạo một tiếng: “Người dựa vào cái gì trốn đây? Bằng năng lực của người? Nơi này nhiều người như vậy, cho dù người có mọc cánh cũng khó thoát. Ngoan ngoãn đầu hàng, ta sẽ cho người chết thống khoái một chút.”

Trên mặt ta tràn đầy ý cười khinh thường, trong lòng lại thầm tính thời gian đã đến lúc liền nhỏ giọng nói với tiểu Cửu:

“Nàng vận khí thử xem.” Sau đó lại có lệ nói với nam tử kia một câu.

“Thật không?”

Nam tử kia hừ lạnh một tiếng.

“Thức thời thì hãy nhanh chóng đầu hàng, khỏi làm lãng phí thời gian của chúng ta!”

Lúc này tiểu Cửu hướng ta gật đầu.

Rất tốt!

Ta cười, đối với nam tử kia nói: “Người lớn tiếng như vậy cũng không sợ cần phải đầu gối sao?” Dừng một chút, ta lại nói tiếp.

“Vả lại ta hỏi người, người đã biết thân phận của chúng ta?” Lời vừa nói xong, liền thấy sắc mặt tên chưởng môn đứng bên cạnh hắn cứng đờ.

Ta lại nói: “Người đã biết mà còn làm ra chuyện như hôm nay, quả nhiên là không sợ chết.”

“Chúng ta giết người rồi quẳng xác ngoài đồng hoang thì ai biết được.” Tên chưởng môn đột nhiên lên tiếng.

“Đáng tiếc.” Ta lắc đầu. “Chúng ta dễ bị giết vậy sao?” Ánh mắt thoáng nhìn, ta lại nói: “Đến giờ rồi.”

Lời vừa dứt, đám lâu la liền bỗng dưng phát ra những âm thanh đau đớn, lúc đầu bọn họ chỉ nhỏ giọng rên khe khẽ, bất quá chỉ một lát sau, liền trở thành những tiếng kêu là tê tâm liệt phế.

Chưởng môn cùng quân sư đều cả kinh, tên quân sư lập tức ngồi xuống kiểm tra một tên lâu la, sau đó liền nói với chưởng môn: “Trúng độc.”

Chưởng môn khó tin liếc mắt nhìn ta một cái: “Ngươi có thể hạ độc?”

Ta không thèm để ý đến hắn, một lòng chỉ suy nghĩ chút nữa nên đánh như thế nào. Lúc này đám thủ hạ của hắn bảy tám phần đã bị trúng độc, chỉ còn gần hai ba phần, nhưng hai ba phần này cũng không ít hơn hai mươi người. Hơn nữa bọn chúng đã biết ta sử dụng độc, ít nhiều cũng sẽ đề phòng ta.

“Năm năm nhé?” Ta nói với tiểu Cửu.

“Ta bảy người ba.”

Ta khó chịu đáp: “Xem thường ta à?”

“Vậy cứ lên đi xem ai giết nhiều hơn.” Nói xong, tiểu Cửu liền dẫn đầu xông lên trước.

Đám người kia sớm đã có phòng bị, nhìn thấy tiểu Cửu phóng đến, tất cả đều nâng vũ khí chuẩn bị tiếp chiêu.

Ta cũng không cam lòng chịu thua liền đem Cải Trắng ném sang một bên, bám sát theo nàng xông lên. Mà Cải Trắng có lẽ cũng biết đang xảy ra chuyện cho nên nó vô cùng thông minh, chớp mắt liền chạy lui về sau.

Trong tay ta cất giấu một chút độc dược, bắt đầu nhảy đến chỗ quân sư cùng tên đó phân cao thấp.

Cái tên này, ban sáng vốn dĩ thắng không quang minh, một mực chỉ nhắm vào Cải Trắng, lợi dụng điểm yếu của người khác. Bây giờ không có Cải Trắng, ta muốn cùng hắn quang minh chính đại so tài.

Tất nhiên ta không việc quái gì phải sợ hắn, lúc sáng là do ta có chút khinh địch nên đã quên dùng độc, giờ xem thử ta có tha cho hắn không?!

Ta vừa tiếp chiêu vừa xem xét, chờ khi mấy tên xung quanh tụ tập thành một nhóm, tay trái lập tức vung lên, một đám bột trắng bay ra. Những tên có phản ứng nhanh chóng bịt mũi, tuy vậy vẫn có hơn phân nửa hít phải. Những tên còn lại hoảng sợ, vội vàng thối lui về sau.

Cái ta muốn chính là hiệu quả này.

Cứ như vậy qua hơn mười chiêu, đám lâu la cơ bản đều đã được giải quyết, chỉ còn lại tên quân sư. Mà tên quân sư lúc này cũng không khá hơn bao nhiêu, rất chật vật. Lúc hắn đánh với ta hô hấp vô cùng rối loạn, đến khi cùng ta rút ra một khoảng cách mới tận dụng hít thở hai cái. Trong lòng ta cười thầm, hắn càng lui ta càng tiến tới.

Cuối cùng, tên quân sư này cũng bị ta bắt được kê hở, giết chết.

Giải quyết xong bên này, ta xoay lại tìm kiếm tiểu Cửu, nàng lúc này vẫn còn đang chiến đấu, có điều đám lâu la thì đã được nàng xử lý hết, giờ chỉ còn tên chưởng môn ứng chiến cùng nàng. Ta sợ tiểu Cửu bị bất lợi vì thế vội vàng chạy đến giúp nàng.

Tên chưởng môn thấy ta đến giúp vui, chân mày đều nhíu lại thành một đoàn, tiếp tục nhìn lại xung quanh, sắc mặt hắn còn khó coi hơn. Toàn bộ đám người bây giờ chỉ còn một mình hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Thật sự là coi thường các người.”

Ta đáp: “Là hai chúng ta xem thường các người, bằng không cũng sẽ không để các người bày bố như vậy.”

Hắn cười ha ha, đột nhiên xuất chiêu đánh về phía hai chúng ta, ta cùng tiểu Cửu sớm đã có phòng bị cho nên đều tiến lên ngăn cản, nhưng không ngờ đây cũng chỉ là một chiêu giả, tên đó trong nháy mắt đã chớp thời cơ tung người dùng khinh công chạy trốn.

Ta vội vàng muốn đuổi theo, lại bị tiểu Cửu ngăn cản.

“Tại sao lại không đuổi theo a?” Ta gấp gấp hỏi.

Tiểu Cửu lắc đầu: “Khinh công của hắn rất cao, đuổi không kịp đâu. Hơn nữa nếu đuổi theo, vậy Cải Trắng phải tính sao đây?”

Một lời như làm bùng tỉnh người trong mộng, vừa rồi trong lúc đánh nhau Cải Trắng đã trốn đi chỗ khác, nhưng mà nó trốn ở đâu a? Ngọn núi này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cái này thì không biết đến tháng nào năm nào mới tìm được a?

“Cải Trắng!” Ta hô to một tiếng.

Không một thanh âm hồ ly nào đáp trả.

loonN

57. Chương 57

Vốn dĩ bọn ta đã định nhanh chóng rời khỏi thế nhưng thứ nhất Cải Trắng lại không có tin tức, thứ hai trải qua một trận đánh như thế làm cho hai chúng ta tinh bì lực tẫn*, cho nên sau khi bàn bạc, hai chúng ta quyết định ở lại nơi này nghỉ ngơi một đêm.

(*Mệt mỏi, cạn sức.)

Ban đầu ta còn không thể yên tâm, lo lắng tên chưởng môn kia sẽ quay lại trả thù, nhưng nghĩ lại thì sao ta phải sợ chứ? Bây giờ trên người ta mặc dù không còn nhiều độc lắm nhưng để bảo vệ cho hai chúng ta một đêm thì vẫn dư sức, nếu hắn trở lại thì cũng tốt thôi, xem ta có làm thịt hắn không.

Bởi vì lo lắng về bữa tối cho nên ta đến chuồng gà mang ra hai con, rửa sạch chuẩn bị một lúc liền bắt đầu nướng lên, làm bữa tối.

Có lẽ là do đã lâu rồi tiểu Cửu không được thưởng thức tài nghệ của ta cho nên lúc này nàng tỏ ra rất vui vẻ. Ta ngồi nướng, nàng ở bên cạnh nhìn, một khung cảnh bình thường như vậy nhưng bầu không khí lại vô cùng khác biệt. Mà thứ làm cho ta vui sướng cũng không phải chuyện này, tất cả chính là do tên tiểu tử Cải Trắng kia.

Tên này có lẽ là nghe được mùi gà nướng cũng không biết là ở chỗ nào chui ra, làm cho ta cùng tiểu Cửu giật cả mình. Nhìn nước miếng của nó sắp chảy hết cả ra, hai chúng ta không khỏi bật cười, thậm chí Cải Trắng đúng là có linh tính, xem ra sau này nếu nó chạy trốn thì chỉ cần nướng một con gà là được rồi.

Một đêm yên bình trôi qua.

Tên chưởng môn chưa từng trở lại.

Ngày kế tiếp hai chúng ta lại quay về Dĩ Nguyên trấn lần nữa, vốn dĩ là muốn nói cho vị chưởng quầy ở khách điểm tin tức tốt này, nhưng không ngờ, lúc chúng ta đến nơi thì khách điểm đó đã đóng cửa, trên cửa còn viết ngừng kinh doanh. Điều này làm cho ta cùng tiểu Cửu có chút khó hiểu, chung quy vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, thế nhưng cũng không biết là ở đâu.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nắm được trọng điểm cuối cùng chúng ta vẫn phải từ bỏ, tiếp tục lên đường.

...

Lần này có vẻ thuận lợi hơn rất nhiều, chỉ có một điều khiến ta bực mình đó chính là thời tiết. Phía Nam nhiều mưa, tiết trời ẩm ướt, mùa hè lại nóng vô cùng. Vấn đề là ta còn là người Bắc Kinh hiện đại, nếu thời tiết này mà còn phải mặc những bộ y phục không được lộ cánh tay lộ chân thì khỏi phải nói khó chịu đến mức nào.

Cho nên suốt cả ngày, hứng trí của ta cũng không cao, ăn cũng ít, chung quy đều luôn trong trạng thái mệt mỏi, buồn ngủ.

Lúc đầu tiểu Cửu còn giả vờ như không biết, cuối cùng nàng thật sự chịu không nổi bầu không khí này cho nên liền đề nghị quay về Hoàng thành. Vốn dĩ, ai đi ra ngoài đi du ngoạn mà gặp một đứa mà suốt cả ngày chỉ ngủ đến thần trí mê man thì cũng bị mất hứng trí thôi. Ta nghe cũng cảm thấy cực kỳ rối rắm, mặt khác thủy thổ cũng không thích hợp, ngoài chuyện đó ra, ta thật sự không muốn trở về.

Dưới tình thế đó, chúng ta chỉ có thể đình chỉ hành trình, dừng ở Nghiên Át thành mấy ngày. Nghiên Át thành này cũng được xem như phồn hoa, nghe tiểu Cửu nói khu vực này có thể nói là nơi trọng yếu nhất Văn Triều, tiếp tục đi về phía Nam thêm hai thành trấn nữa sẽ đến biên giới.

Ý của tiểu Cửu chính là lần đi du ngoạn này sắp kết thúc và chúng ta sắp phải trở về, ta có thể hiểu được, dù sao Hoàng thành mới là nhà của nàng, từ lúc bắt đầu nàng đã theo ta chịu khổ đến tận bây giờ, điều này đối với thân phận của nàng mà nói đã là phi thường hiếm thấy rồi. Cho nên lúc này ta cũng không nói thêm gì nữa, tất nhiên là hoàn toàn đồng ý với ý định của nàng.

Nhưng đã nhiều ngày, trời cứ mưa liên tục, muốn trở về e là không dễ dàng, cho nên chúng ta dự định đợi sau khi trời tạnh mưa sẽ lên đường trở về.

Vốn dĩ tất cả đều đã được lên kế hoạch, chính là còn chưa đến hai ngày thì đã có chuyện xảy ra, mà chuyện này lại là chuyện lớn làm cho hai chúng ta không kịp chuẩn bị, ta thì vẫn còn chút trấn định thế nhưng tiểu Cửu hiển nhiên là không thể chấp nhận được.

Hoàng Thượng băng hà!

Lúc bọn ta nghe được tin này là lúc đang ở tửu lâu dùng cơm, ban đầu tiểu Cửu căn bản không tin, còn vô cùng tức giận muốn rút kiếm đem cái tên đồn đãi xằng bậy đó làm thịt. Nhưng cũng không chỉ một mình hắn nói mà toàn bộ tửu lâu, toàn bộ Nghiên Át thành đều nói thế.

Chúng ta không tin cũng phải tin.

Trời mưa như trút nước. Ta đỡ tiểu Cửu, bước từng bước đến chỗ dán bố cáo, nhìn những con chữ to tướng trên đó tựa như gai đâm vào mắt phát đau.

Thân thể tiểu Cửu đột nhiên lạnh xuống, nàng không kiềm chế được run rẩy, hốc mắt đỏ hồng, mưa đánh vào trên mặt làm cho người khác không thể phân biệt rõ là nước mưa hay nước mắt. Nhìn nàng như vậy, trái tim của ta giống như bị đâm một dao, nhưng lúc này ta có thể nói gì đây? Nói gì cũng đều sáo rỗng.

Ta đem tiểu Cửu ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng của nàng.

Tiểu Cửu vẫn còn run rẩy, một lúc lâu sau mới khá hơn một chút, nàng thì thào nói:

“Tại sao có thể như vậy...”

Đúng. Tại sao lại có thể như vậy? Lúc khởi hành đi Nam hạ, Hoàng Thượng rõ ràng vẫn còn rất tốt, thân thể hắn như vậy, tuy rằng nói sống ba mươi năm mươi năm thì có chút gượng ép nhưng ba năm, năm năm rõ ràng là không thành vấn đề. Nhưng cái này mới có mấy tháng, không thể, thật sự không thể nào.

Chuyện này ta có thể nghĩ đến, tiểu Cửu tất nhiên cũng đã nghĩ đến.

Nàng đột nhiên thoát khỏi cái ôm của ta, nói: “Trở về, lập tức trở về đi, chuyện này nhất định có gì đó uẩn khúc.”

Ta gật đầu.

Hai chúng ta vội vã quay lại khách điếm, nhanh chóng thu thập hành trang, chuẩn bị lương khô, mặc kệ trời đang mưa to, liền lập tức lên ngựa hướng thẳng đến phương Bắc. Chúng ta chạy liên tục suốt ba ngày, y phục đều bị nước mưa làm ướt hết, cả người chật vật không chịu nổi. Nhưng ai ở trong tình huống này làm sao còn có thể quan tâm những chuyện đó chứ. Tiểu Cửu một lòng lo lắng trong cung, còn ta thì lại lo lắng nàng.

Đã nhiều ngày nay, tiểu Cửu không nói một lời nào, ngoại trừ uống nước cũng không ăn một chút lương khô nào. Ta biết trong lòng nàng khó chịu nhưng nàng cứ tra tấn bản thân như vậy ta làm sao có thể an tâm được đây?

Đã rất nhiều lần, ta khuyên nàng ăn đều bị nàng cự tuyệt.

Lần này cũng không biết làm sao, cơn tức liền dâng lên, lớn tiếng nói.

“Nàng đã vài ngày chưa ăn cơm rồi. Nàng định sau này cũng không ăn luôn à? Ta thấy nàng cũng không cần phải gấp gáp quay về làm gì, bởi vì nàng căn bản không về được, còn chưa đến nửa đường thì đã chết đói rồi!”

Tiểu Cửu không trả lời ta, chỉ là đôi mắt đột nhiên lại đỏ lên.

Lòng ta bỗng nhiên nhói lên giống như bị kim châm, liền nhanh chóng đến an ủi nàng:

“Ta chỉ là quá lo lắng cho nàng mà thôi, nàng không thể đối xử với bản thân mình như vậy được. Mặc kệ chuyện phụ hoàng của nàng có phải có uẩn khúc hay không thì chúng ta cũng phải chăm sóc bản thân để còn trở về. Nàng như vậy, chuyện còn chưa điều tra được thì bản thân đã ngã gục rồi, nếu thật sự có chuyện vậy ai sẽ thay phụ hoàng nàng báo thù đây?”

Tiểu Cửu nhắm mắt, nói:

“Ta không sao, chỉ là không muốn ăn.”

“Ăn một chút thôi.” Ta nói. “Ít nhất cũng chống đỡ để quay về Hoàng thành.”

Tiểu Cửu không phải kẻ ngốc, ta đã nói đến như vậy nàng tất nhiên có thể hiểu được, cho dù nàng không muốn ăn nhưng vì đại sự nàng cũng không thể để thân thể của nàng có chuyện trước. Ta mang nước cùng lương khô đến trước mặt nàng, sau đó xoay người đi đến một bên nghỉ ngơi.

Nói là nghĩ ngơi thật ra ta cũng không ngủ được.

Đã nhiều ngày, bất luận ta nghĩ như thế nào đều cảm thấy chuyện của Hoàng thượng xảy ra quá mức quỷ dị. Chuyện Hoàng thượng băng hà trở thành một ẩn số, nhìn từ góc độ hiện đại, chuyện này đơn giản là các vị hoàng tử tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, nhưng vấn đề là, lúc này ta không phải là đang xem phim, những chuyện trọng đại liên quan trong đó là thứ ta không thể đánh giá.

Nhưng nếu sự tình thật sự như ta nghĩ vậy thì vấn đề có thể còn nghiêm trọng hơn. Một Hoàng đế danh không chính ngôn không thuận, hần vừa đăng cơ thì việc trước tiên chắc chắn sẽ diệt trừ người có uy hiếp lớn nhất với hần. Vốn tiểu Cửu là một công chúa, cuộc chính biến này đối với nàng cũng sẽ không phải là chuyện lớn gì, thế nhưng cố tình với tính cách của tiểu Cửu, nếu biết ca ca đăng cơ là người chủ mưu giết phụ hoàng, người cảm thấy nàng sẽ bỏ qua sao?

Lòng ta dần trở nên trầm trọng, loại chuyện này không phải không có khả năng, mà nếu lỡ như nó có xảy ra thì ta có thể làm được gì đây?

Ta chỉ hy vọng từ đây đến khi chuyện xảy ra có thể cho ta một chút thời gian, có thể cho ta có đủ năng lực để bảo hộ tính mệnh của tiểu Cửu.

Một lúc sau, tâm tình của tiểu Cửu cũng có chút khá hơn, mặc dù vẫn còn sầu não không vui nhưng chung quy vẫn đứng giờ ăn cơm. Ta cũng an tâm, liền một lòng cùng tiểu Cửu ra roi thúc ngựa cùng nhau trở về Hoàng thành.

Lúc đi Nam hạ mất gần mấy tháng, lúc quay về Hoàng thành chỉ mất một tháng.

Khi hai chúng ta đến được Hoàng thành, trời đã sắp tối, hai chúng ta giả làm thường dân, trên đường tận lực ít gây chú ý hết mức, cho nên không có ai nhận ra. Ta vốn định sẽ về phủ trước rồi tính, nhưng không ngờ tiểu Cửu lại chạy đến Bát phò mã phủ.

Tìm Bát tỷ của nàng sao? Ta nghi hoặc.

“Quan hệ của hai người không phải không tốt sao?”

“Ai nói người vậy?” Tiểu Cửu hỏi lại ta, sau đó lại nói: “Đó là tại người, hai chúng ta đều cùng một mẫu phi sinh ra, làm sao có chuyện quan hệ không tốt được.”

Một mẹ sinh?

Ta nhanh chóng hỏi lại: “Sao nàng cái gì cũng không nói cho ta biết a.”

Trong lúc nói chuyện, hai ta đã đến ngoài cửa Bát phò mã phủ, lúc này, Bát phò mã phủ đại môn đóng chặt, ngay cả một tên coi cửa cũng không có, cái này không khỏi làm người khác nghi ngờ. Ta thấy sự tình đang có chiều hướng không tốt vì thế cũng không còn tâm tư nói lời thừa. Hai chúng ta vội vàng xuống ngựa, nhìn xung quanh thấy không có ai chú ý liền nhanh chân chạy đến gõ cửa.

Không lâu sau, cánh cửa lộ ra một khe hở nhỏ, sau đó có một cái đầu ló ra.

“Cửu công chúa?” Lão bá kia nhìn tiểu Cửu, không xác định hô một tiếng.

Cũng đúng, mấy ngày nay hai chúng ta liều mạng chạy về cho nên không được tắm rửa, bản không chịu được, quần gia nhận không ra cũng là đương nhiên.

Sắc mặt Tiểu Cửu không chút thay đổi, gật đầu nói:

“Bát tỷ đâu?”

Quần gia đột nhiên khẩn trương, vội vàng mở cửa nói:

“Ngài vào đi, Bát công chúa đang ở trong phủ.”

58. Chương 58

Nhìn thấy dáng vẻ của quần gia, biểu tình của hai chúng ta cũng trở nên ngưng trọng, lập tức cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa thêm nữa, nhanh chóng lách mình đi vào phủ.

Sắc trời lúc này đã dần dần tối đen, đây vốn dĩ nên là lúc đăng hỏa huy hoàng, nhưng cũng mang không khí âm đạm không ít. Trong phủ cũng tĩnh lặng như tờ, ngoại trừ tiếng bước chân của chúng ta cũng không còn bất cứ âm thanh gì khác nữa.

Chỉ trong chốc lát, chúng ta đã đến chính sảnh.

Bát công chúa cùng Bát phò mã đang ở ngồi ở bên trong, xem ra là đã biết chúng ta đến.

Khoảng khắc lúc gặp nhau không khí an tĩnh đến lạ thường, chỉ là ta rõ ràng nhìn thấy, hốc mắt Bát công chúa đã đỏ lên, nằng đứng dậy.

“Bát tỷ!” Tiểu Cửu cùng vô cùng kích động, hai bước chạy đến trước mặt Bát công chúa, găt gao ôm lấy nằng ấy, trong phút chốc liền khóc lên.

Bát công chúa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tiểu Cửu, cũng không nói lời nào, cứ đứng lặng ôm nhau, sắc mặt cũng thống khổ. Ta đi ở phía sau, cước bộ dừng ở trước mặt hai người bọn họ, Bát công chúa thấy ta cũng gật đầu cười, ta cũng đáp lễ.

Gần một tháng nay, ta chỉ thấy tiểu Cửu diện vô biểu tình, mặc dù hốc mắt đỏ hồng nhưng nằng cũng chỉ lặng lẽ rơi lệ. Ngày hôm nay khóc được như vậy cũng tốt, cứ đem mọi thứ khóc ra hết đi.

Ước chừng qua một lúc lâu sau, tiếng khóc của tiểu Cửu dần dần nhỏ lại.

Thật không nghĩ đến tiểu Cửu lại có thể khóc như vậy, nhưng mà ta dường như đã quên, ngày thường dù nằng diều võ dương oai nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương, một tiểu cô nương được cưng chiều đến hư chưa từng trải qua chuyện đại sự gì. Bây giờ sự cưng chiều đó biến mất, đột ngột như vậy, nếu là ta chỉ sợ ta cũng không thể chấp nhận được.

Bát công chúa thấy tiếng khóc của tiểu Cửu nhỏ dần, lúc này mới lên tiếng.

“Phát tiết xong rồi thì phải tắm rửa một cái, từ từ nghỉ ngơi. Sau khi xong hết tẩy người cùng Hiếu Ân đến gặp bản cung, chúng ta từ từ nói chuyện, đã biến thiên* rồi.”

(*Thời tiết thay đổi.)

Chữ ‘biến thiên’, ta tất nhiên cũng không cảm thấy đơn giản là trời đang nắng đẹp bỗng dưng lại kéo mây dày trời như vậy đâu.

Sắc mặt tiểu Cửu cũng giống như ta, cứng đờ, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên là có uẩn khúc sao.”

Bát công chúa hừ một tiếng: “Uẩn khúc không đơn giản đâu, cho nên người nhanh nhanh tắm rửa đi.” Bát công chúa lại lấy tay bịt mũi, nói.

“Cả người người thôi muốn chết, bản cung cũng phải đi tắm rửa mới được.” Nói xong, Bát công chúa cũng không thèm để ý phản ứng của mọi người, đập phong đi khỏi.

Bộ dạng tiểu Cửu vẫn còn ngây ngốc, giống như mới từ đâu rút xuống, còn ta cũng đỏ mặt. Bát công chúa nói tiểu Cửu thôi, không phải cũng bao hàm cả ta sao. Mà hai chúng ta ở chung tất nhiên sẽ không người thấy gì, nhưng bị người khác chỉ vào mũi nói thôi thật sự làm người ta ngượng ngùng.

Lúc này, Bát phò mã từ nãy vẫn chưa nói gì, đi đến chỗ chúng ta, cười nói: “Trên đường đi cũng quá mệt mỏi rồi nhỉ, ta đã bảo hạ nhân chuẩn bị nước nóng, người cùng Cửu công chúa nhanh đi tắm rửa đi.”

Ta lập tức gạt đầu lia lịa.

Sau đó, ta cùng tiểu Cửu đều tự tắm rửa, sau khi chỉnh đốn thỏa đáng, bọn hạ nhân lại mang chúng ta đi dùng bữa. Trong suốt khoản thời gian đó, tiểu Cửu dường như không nói với ta câu nào, nét mặt ngưng trọng suy nghĩ gì đó. Nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng, trong lòng ta cũng không thoải mái, vì thế liền hỏi.

“Nàng nghĩ gì sao không nói với ta, một mình rối rắm thì có được gì, nàng cứ nói ra thử xem, không chừng ta có thể giúp nàng một chút.”

Yên lặng một lúc lâu sau, tiểu Cửu mới nói: “Ta đang nghĩ điểm kỳ quái trong chuyện đó.”

Ta suýt chút đã phun ra ngụm cơm trong miệng.

Chuyện này không là rõ ràng quá rồi sao, chẳng lẽ ta còn cảm thấy nàng lúc này đang suy nghĩ đồ ăn hôm nay có ăn được hay không sao?

“Vậy nàng có nghĩ ra được gì không?” Ta nói.

“Có chút rõ, nhưng rồi lại cảm giác không phải, mơ mơ hồ hồ, chung quy vẫn cảm thấy không tìm được đầu sợi dây ở đâu.”

Ta gạt đầu nói: “Đây cũng là chuyện đương nhiên, bởi vì lúc ấy chúng ta không có ở hiện trường, có một số chuyện nhìn không ra cũng là đương nhiên, nếu nàng thật sự muốn biết vậy thì mau chóng ăn cơm xong rồi chúng ta đi tìm Bát tỷ hỏi một chút không phải là được rồi sao.”

Những điều ta nói đều có vẻ có lý, tiểu Cửu cũng không phản bác gì nữa, nàng nhìn ta cười cười, nói: “Vậy ăn nhanh đi.”

Đầu bếp của phủ Bát công chúa cũng coi như có tài, cho nên chúng ta ăn được không ít. Tiểu Cửu thì thôi, cũng coi như tạm ổn, ít ra so với mấy ngày trước đây ăn nhiều hơn một chút, nhưng nếu so sánh với dạ dày không đầy của nàng ngày xưa thì vẫn còn kém xa.

Thời điểm chúng ta đi gặp Bát công chúa, đêm cũng đã khuya.

Ta, tiểu Cửu, Bát công chúa cùng Bát phò mã, cả bốn người ngồi quanh bàn, không khí nghiêm túc.

Lúc này, Bát công chúa đột nhiên nói: “Lúc đó hai người các người không có ở hiện trường cho nên trước hết ta sẽ nói đại khái tình huống cho các người.” Dừng một chút, nàng nói tiếp.

“Chuyện này xảy ra quá mức đột ngột, thậm chí trước khi sự việc xảy ra không một ai phát hiện ra điểm khả nghi nào. Trên đường tất cả đều trong kế hoạch, không xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đến phía Nam, thời tiết thay đổi, thường xuyên mưa dầm liên tục.”

Ta cùng tiểu Cửu gạt đầu, đối với chuyện đó vô cùng đồng tình.

“Những người trẻ bọn ta thì không sao nhưng phụ hoàng cũng đã có tuổi, gặp loại thời tiết này chỉ hai ba ngày thì liền bệnh. Thái y sắc thuốc cho phụ hoàng, ngày đầu tiên không xảy ra chuyện gì, chính là ngày hôm sau thái y đi theo cũng bị bệnh, lúc này Thái tử liền đứng ra sắc thuốc cho phụ hoàng, sau đó tận tay đưa cho phụ hoàng uống.”

Ta nghe đến đó, trong lòng bỗng nhiên cả kinh: “Hoàng thượng trúng độc.”

Bát công chúa gật đầu: “Hiếu Ân nói không sai, là trúng độc. Sau này đến được quán kiểm tra cũng phát hiện ra một chất kịch độc, nếu uống phải thì chỉ một lúc sau nhất định sẽ mất mạng.”

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị, tiểu Cửu cũng không phải không khống chế được giống như ta tưởng. Sắc mặt lúc này của nàng mặt dù trắng bạch, nhưng vẫn coi như trấn định. Bát công chúa nói xong, trong lòng của ta cũng loạn thành một đoàn, chung quy vẫn cảm thấy rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái.

Có thể ngồi trên ngôi vị Thái tử, tối thiểu người này cũng không phải là một người ngu ngốc chứ? Thế nhưng hắn sao lại làm ra chuyện ngu ngốc như thế? Hắn rõ ràng là Thái tử, Ngôi vị Hoàng đế sớm muộn gì cũng là của hắn, hắn cần gì phải làm chuyện thừa, hạ độc hại người như vậy, còn để lại trăm ngàn chỗ hở như vậy?

Quả nhiên, tiểu Cửu cũng đã nghĩ đến. Nàng nói với Bát công chúa: “Ta không cảm thấy là Thái tử ca ca làm, Bát tỷ người cảm thấy là ai có thể?”

“Trên đường Nam hạ, phụ hoàng chỉ dẫn theo người, ta, Thái tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử. Người cảm thấy là ai?”

“Nhị hoàng tử!”

Ta cùng tiểu Cửu đều thốt lên. Trong lòng trầm xuống.

Bây giờ xảy ra chuyện này, đối với mọi người, người có lợi nhất chính là Nhị hoàng tử. Chuyện này xảy ra, Hoàng thượng không còn, Thái tử ‘giết’ Hoàng thượng nhất định sẽ không thuận lợi đăng cơ, như vậy chỉ còn lại Nhị hoàng tử.

Chính là, cục diện này quá mức đơn giản, ta cùng tiểu Cửu chỉ nghe kể lại, suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được, người khác sao lại không thể?

Ta đem vấn đề này hỏi ra.

Bát công chúa gật đầu nói: “Sự tình nhìn trên mặt đơn giản, mà cũng chính là vì đơn giản cho nên mới khiến cho người khác không thể hiểu nổi. Thái tử cùng Nhị hoàng tử cũng không ngốc, Thái tử sẽ không làm ra loại chuyện ngốc nghếch này. Nhị hoàng tử làm sao lại làm ra chuyện mà người khác chỉ cần nghĩ một chút liền đoán ra như vậy chứ?”

“Ta đồng ý với ý của người.” Ta nói với Bát công chúa.

“Tóm lại chuyện này không phải Thái tử muốn diệt trừ Nhị hoàng tử thì chính là Nhị hoàng tử muốn diệt trừ Thái tử.” Nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy không đúng. “Chỉ là Thái tử vì sao muốn diệt trừ Nhị hoàng tử? Chỉ cần một ngày hắn còn là Thái tử thì Nhị hoàng tử căn bản không phải là uy hiếp đối với hắn a.”

Lúc này tiểu Cửu đột nhiên thở dài: “Mấy năm gần đây phụ hoàng yêu thích Nhị hoàng tử hơn.”

“Không sai.” Bát công chúa nói. “Thái tử là do Hoàng hậu sinh cho nên mới được phong là Thái tử, nhưng bất luận so về mặt nào Thái tử cũng không bằng Nhị hoàng tử. Mà phụ hoàng thì lại muốn Văn Triều càng thêm phần vinh hưng thịnh. Cho nên mấy năm nay trong triều xuất hiện hai phe Thái tử cùng Nhị hoàng tử ngầm ngầm đấu nhau.”

Vì vậy, Thái tử cũng có động cơ.

Nói thật ra, đừng thấy sự việc có vẻ đơn giản ai cũng đều đoán được, nhưng nghe đến lúc này, ta đã bắt đầu nhìn không ra, chuyện này rốt cuộc là do ai thiết kế? Nếu thật sự là Thái tử muốn hại Nhị hoàng tử vậy có gì hắn phải đẩy bản thân vào vòng nguy hiểm như vậy? Với tình hình này cho dù là do người nào gây ra thì người chết cũng chỉ có hắn. Là vì để mọi chuyện càng có giống thật hơn sao? Ta rất cuộc vẫn nghĩ không ra.

Lúc này, tiểu Cửu lại hỏi: “Hiện tại trong triều như thế nào? Phụ hoàng đâu? Tân quân là ai?”

Bát công chúa nói: “Phụ hoàng người không cần lo lắng, mấy ngày trước đây đã cử hành đại điển*, những thứ nên làm đều đã làm rồi. Hiện tại không có tân quân, trong triều cơ bản chia làm hai phái, cả ngày đấu đá không ngừng.”

(*Đại lễ dùng cho vua chúa.)

“Cơ bản là sao?” Ta hỏi.

“Bởi vì có một số người không muốn dính phiền toái cho nên bảo trì trung lập.” Nói xong. Bát công chúa ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Một trong số đó chính là phụ thân của ngươi, Doãn tướng quân.”

JC>?

59. Chương 59

Phụ thân.

Người này từ lúc ta đặt chân đến đây đã không có bất cứ quan hệ nào cùng ta. Đến thế giới này đã hơn nửa năm nhưng ta chưa từng gặp qua phụ thân, mà hắn cũng chưa từng đến gặp ta, thậm chí gọi ta về. Cho nên khi Bát công chúa nói đến hắn, trong lòng ta bình tĩnh đến không có một chút cảm giác.

Chỉ là, trong mắt người bên ngoài hắn vẫn là phụ thân của ta.

Lúc Bát công chúa nói những lời này, không thể không làm ta suy nghĩ sâu xa.

“Lời này của Bát công chúa là có ý gì?” Ta hỏi.

Tiểu Cửu đột nhiên nói: “Doãn tướng quân là nguyên lão trong triều, là người mà phụ hoàng tín nhiệm nhất, cho nên một nửa quân quyền của vương triều Đại Văn là do hắn nắm giữ. Nói cách khác, nếu Doãn tướng quân cố ý muốn phò tá ai thì người đó là người có khả năng trở thành tân quân nhất.”

Trong lòng ta lộp bộp một cái.

“Như vậy, ý của nàng là cha ta sẽ phò tá ai?” Trong lòng ta ần ần có chút bất an, cũng có chút bất mãn, tại sao nghe ý tứ trong câu nói của tiểu Cửu lại có cảm giác tựa như Doãn tướng quân sẽ làm một chút chuyện xuất hồ ý liệu* vậy.

(*Chuyện bất ngờ, gây ngạc nhiên.)

Tất nhiên, cái xuất hồ ý liệu này đó chính là chỉ chuyện mưu phản.

Bát công chúa tựa hồ đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, nàng cười cười hướng ta nói.

“Hiếu Ân chớ nghĩ nhiều, Doãn tướng quân làm quan hơn mười năm, lòng dạ của hắn đối với Văn Triều như thế nào, mỗi người đều biết. Chỉ là hiện nay việc này quá mức kỳ quái, mỗi người đều có lý của mình, trong triều đã loạn thành một đồng. Bọn họ đấu đá với nhau, tất nhiên là muốn mượn sức Doãn tướng quân, bây giờ chỉ sợ Doãn tướng quân bất vì sở động sẽ chọc giận một cơ số người.”

Những lời này của Bát công chúa đã nói đến mức này, hậu quả khi chọc giận đám người đó là gì? Nhất định chính là muốn giết người đoạt quyền, Doãn Quốc Bình cho dù quyền vị cao đến đâu cũng chỉ là thần tử, mà thần tử muốn có bao nhiêu mà không được, cái chính mà bọn họ muốn chính là lệnh bài hiệu lệnh mấy vạn đại quân thôi.

Lòng ta rơi xuống đáy cốc, dù sao lúc này ta cũng mang họ Doãn, trong thân thể còn chảy dòng máu của Doãn gia.

Xem ra là ta đã nghĩ quá mức đơn giản, vốn tưởng rằng tiểu Cửu chỉ là công chúa, cho dù biến thiên thì vạn lần cũng không liên lụy đến trên đầu chúng ta. Nhưng hôm nay lời nói của Bát công chúa bỗng nhiên làm cho ta bình tĩnh, ta đã quên, thân phận của ta ngoại trừ là Cửu phò mã, còn là công tử nhà Doãn tướng quân.

Tiểu Cửu có thể bình an qua kiếp nạn này hay không, ta đã không thể cam đoan được nữa.

Ta im lặng một lúc lâu, sau đó yếu ớt nói: “Theo như ý của ngươi, tướng quân phủ nếu muốn bình yên vô sự chỉ có hai cách?”

“Ân, giao ra binh quyền, hoặc duy trì ủng hộ một phe nào đó.”

“Nhưng hiện tại xem ra khó có khả năng, nghe ý tứ của người, nếu chân tướng một ngày chưa rõ ràng, cha ta bất luận biện pháp nào cũng sẽ không dùng. Hẳn cứ chết sống chống đỡ như vậy, tướng quân phủ sớm muộn gì cũng bị một bên nóng vội mà trừ khử.” Ta thở dài, trong lòng cảm thấy một chút may mắn.

“Có điều tướng quân phủ cũng sẽ yếu thế đến vậy chứ? Chúng ta có thể nghĩ đến, cha ta tất nhiên cũng có thể nghĩ đến, hẳn làm sao có thể không đề phòng được chứ?”

Bát công chúa đột nhiên thở dài, đứng lên nhìn ta nói: “Người quả thật là đã quên không còn một mảnh, người vẫn còn một ca ca.”

Ta ngẩn ra, lúc này mới đột nhiên nhớ tới lúc đầu Quả Đào nói với ta, trong nhà ta là nhỏ nhất, trên ta quả thật còn có ca ca cùng tỷ tỷ. Chỉ là...

Bát công chúa nói tiếp: “Ca ca người lúc này đang ở phe của Nhị hoàng tử.”

Loạn càng thêm loạn.

Ta thất thần ngồi trên ghế, không biết nên làm thế nào mới tốt, ta đối với Doãn phủ không có chút tình nào, càng đối với vị ca ca từ đâu xuất hiện này không có chút hiểu biết. Hẳn là loại người gì? Có thể vì quyền lợi mà hy sinh tánh mạng người nhà hay không?

Ai có thể biết được.

Quyền lợi trước mắt, thân tình có là gì? Mạng người có là gì? Vốn tưởng rằng thứ đáng sợ nhất là quỷ thần, thì ra lúc này mới vỡ lẽ chỉ có lòng người.

“Ta muốn quay về Doãn phủ một lần.” Ta đột nhiên lên tiếng.

Lời nói vừa thốt ra cũng làm chính bản thân ta kinh ngạc. Làm sao bỗng dưng có thể nảy ra loại ý nghĩ này chứ? Hơn nữa thân thể cũng giống như không tự chủ được? Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, ngày xưa thường nghe nói người bị mất trí nhớ mặc dù quên nhưng thân thể cũng sẽ không quên, chắc là đang nói về tình huống hiện tại của ta đây.

“Lúc này người đi làm gì?” Tiểu Cửu khẩn trương nói, cũng đứng dậy theo ta.

”Ta phải đi xem, sự tình lúc này đã trở nên phức tạp. Cho dù xảy ra chuyện gì ta cũng phải bảo vệ Doãn phủ an toàn.

“Ta đi cùng với người.”

Ta lắc đầu nói: “Ta chỉ muốn đi xem thử thôi, nhiều người sẽ làm cho người khác chú ý, trước tiên nàng cứ ở chỗ này đi, nghe theo sự an bày của Bát công chúa, ta đi rồi sẽ trở về, không có chuyện gì đâu.”

Ai ngờ, tiểu Cửu vẫn bất vi sở động, tựa như đã quyết định, bỗng nhiên nói: “Người biết tướng quân phủ ở đâu không?”

...

Sắc mặt ta đỏ bừng, chết tiệt, ta chưa từng đi đến Tướng Quân phủ thì làm sao có thể biết nó nằm ở đâu chứ? Xem ra không mang nàng theo là không được rồi. Nhưng mà bị nàng vạch trần như vậy ít nhiều cũng có chút xấu hổ. Ta ho khan hai tiếng, lắp bắp nói: “VẬY... VẬY nàng đi cùng ta.”

Tiểu Cửu lúc này mới vừa lòng gật đầu.

Bát công chúa đứng một bên đột nhiên cười ra tiếng. Đùa cợt nói: “Thế nào cảm giác Nam hạ một chuyến xong, quan hệ của cả hai trở nên rất vi diệu nha.”

Lời này của Bát công chúa làm chúng ta có chút ngượng.

Ta xoay đầu qua một bên, mặt nóng đến có thể chiên trứng.

So với ta, tiểu Cửu khá hơn một chút. Nàng mặc dù đỏ mặt nhưng vẫn cường ngạnh nói: “Đã là lúc nào rồi, người còn có tâm tình trêu ghẹo chứ?”

Bát công chúa cũng bất vi sở động, sóng mắt lưu chuyển, lại tiếp tục trêu chọc.

“Đã là lão phu thê rồi, còn đỏ mặt xấu hổ cái gì nữa nha.”

Ta lớn tiếng ho khan một tiếng, sợ nàng ấy lại nói ra những lời khiến người khác ngượng ngùng nữa. Vì thế vội vàng lôi kéo tiểu Cửu, cáo từ xong liền xoay người rời đi.

Chúng ta hàn huyên một hồi, bất giác cũng đã đến khuya. Lúc hai chúng ta rời khỏi Bát công chúa phủ, bên ngoài đã là đêm khuya vắng lặng. Để phòng ngừa phát ra động tĩnh quá lớn, tiểu Cửu cùng ta không cười đùa, chỉ vận khinh công, chạy đến Tướng Quân phủ.

Đại môn Tướng Quân phủ đóng chặt, không khác gì Bát công chúa phủ.

Tiểu Cửu muốn tiến lên gõ cửa, ta liền nhanh tay giữ nàng lại: “Chúng ta lẻn vào.”

“Tại sao?”

“Tình huống Tướng Quân phủ lúc này đặc thù, tuy nàng là công chúa nhưng cũng phải cẩn thận một chút, chớ để liên lụy.”

Tiểu Cửu nhú mày: “Người cảm thấy ta sẽ sợ bị Tướng Quân phủ liên lụy sao?”

Ta có thể hiểu được sự tức giận của tiểu Cửu nhưng ta không dám mạo hiểm. Giờ phút này cũng không phải là lúc đùa giỡn, chỉ cần vô ý một chút là sẽ không thoát ra được. Ta không thể đánh cược, e là bất luận kẻ nào cũng sẽ không dám mạo hiểm. Ta kéo tay nàng rời khỏi đại môn, vừa đi vừa nói.

“Không phải sợ, chỉ là bây giờ chuyện đã đủ nhiều rồi, chuyện nào có thể tránh thì tránh.”

Tiểu Cửu nghe thấy ta nói có lý, vì thế cũng không phản bác. Chúng ta tìm được một chỗ tối, sau đó tung người nhảy vào trong Tướng Quân phủ. Vừa mới đi được hai bước lại gặp một đội gia đình tuần tra, hai chúng ta vội vàng trốn vào sau một thân cây gần đó, gắt gao ôm chặt nhau.

Xung quanh yên tĩnh đến mức hai chúng ta có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, còn có mùi hương thoang thoảng trên người tiểu Cửu.

Đột nhiên lòng ta cảm thấy có chút đau, nhỏ giọng nói với tiểu Cửu: “Sau này nếu xảy ra chuyện gì, ngàn lần không cần hành động theo cảm tính, phải bảo vệ tốt tính mạng của mình là được rồi.”

Dáng người của Tiểu Cửu thấp hơn ta một chút, nàng thoảng ngẩn đầu, đầu tiên là có chút nghi hoặc, sau đó dường như đã hiểu được điều gì.

“Nếu không có người thì giữ mạng để làm gì?”

Trong lòng ta ngū vị tạt trần.

Mà có lẽ là do ta nghĩ nhiều thôi. Ta hướng nàng cười cười, an ủi.

“Ta nói đùa thôi. Đừng để trong lòng.” Nói xong ta liền quay đầu nhìn lại, thấy lính tuần tra đã đi hết rồi, đôi ta lúc này mới lặng lẽ xuất phát, chạy đến trước thư phòng.

Hiện giờ trong thư phòng vẫn còn ánh nến.

Rất tốt, đỡ mất thời gian của chúng ta. Mà chuyện làm cho ta kinh ngạc không chỉ có vậy, đó là cửa phòng lại không đóng, chỉ được khép hờ một chút. Doãn Quốc Bình này tựa như biết được chúng ta sẽ đến vậy. Ngay lập tức, ta đè lại nghi hoặc trong lòng, kéo tiểu Cửu bước vào.

Vừa vòng qua bình phong, hai chúng ta liền đối mặt với ánh mắt của Doãn Quốc Bình.

Nói thật, khi nhìn thấy hắn ta có chút ngẩn ra. Lão nhân trước mắt mặt dù có điểm già, đầu đầy tóc bạc nhưng tinh thần vẫn còn rất minh mẫn, điều ngạc nhiên nhất là mặc dù hắn đã già nhưng dung mạo cũng có vài phần tương tự với ta, ta nghĩ nếu hắn trẻ lại khoảng 10 hoặc 20 năm thì không biết hai chúng ta có bị nói là do một khuôn đúc ra hay không.

Trong thoảng chốc, Doãn Quốc Bình đã đứng dậy hành lễ.

“Công chúa thiên tuế.”

Tiểu Cửu gật đầu, nói: “Hiện giờ là thời khắc mẫn cảm, những lễ nghi này cứ miễn hết đi.”

Ta nhẩn nại chờ hai người bọn họ khách sáo một phen, lúc này mới hỏi Doãn Quốc Bình;

“Phụ thân, người chờ chúng ta đã bao lâu rồi?”

Ai ngờ, hần lại trừng mắt liếc ta một cái.

“Người đến muộn một chút nữa là không thể gặp ta rồi.”

60. Chương 60

Ta hoảng hốt.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cả hai ngồi xuống trước đã.” Doãn Quốc Bình thở dài, cũng xoay người ngồi lại trên ghế. Ta cùng tiểu Cửu nhìn nhau, lần lượt ngồi xuống, sau đó liền nghe hần nói.

“Trước mắt còn chưa có chuyện gì, bất quá với tình hình này cũng là sẽ nhanh đến.”

Trong lòng ta căng thẳng, nghĩ thầm hần quả nhiên đã cảm thấy được, vì thế liền hỏi.

“Phụ thân, người cảm thấy có thể là ai?”

“Ai cũng có thể.” Dừng một chút, hần yếu ớt nói.

“Thái tử, Nhị hoàng tử, cả Tam hoàng tử.”

“Tam hoàng tử?” Ta cũng tiểu Cửu trầm miệng một lời, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc. Cũng đúng, nhìn như thế nào, trong mấy người chỉ có Tam hoàng tử là cơ hồ không bị nghi ngờ. Bởi vì giữa Thái tử và Nhị hoàng tử, cho dù là người nào bị đánh bại thì mầm họa cũng sẽ không đến trên đầu hần.

Ai ngờ, Doãn Quốc Bình gật đầu, hướng chúng ta giải thích: “Hần là người ít bị nghi ngờ nhất, nhưng cũng không phải là người không có khả năng. Nếu cuối cùng thật sự là hần, ta cũng chỉ có thể khen hần một chiêu này thật sự lợi hại.”

Ta nghe nhưng vẫn cảm thấy mông lung.

Tiểu Cửu nghe xong lại ngồi bên cạnh xuất thần, sau đó chậm rãi nói.

“Ý của tướng quân là Tam hoàng tử mượn chiêu này, một mũi tên hạ ba mục tiêu, hại phụ hoàng, làm cho Thái tử cùng Nhị hoàng tử trở mặt. Đợi sau khi hai người bọn họ lưỡng bại câu thương...” Tiểu Cửu thở dốc, nói một mạch. Cũng đúng, không riêng gì năng mà ngay cả ta đều kinh hãi.

Doãn Quốc Bình nói.

“Đây chỉ là suy đoán của ta, cũng có thể không phải là sự thật. Hiện nay trong triều loạn thành một đoàn, chia thành hai phe, chỉ có bản thân hần là không lập thế lực của riêng mình, chỉ vào điểm này lại cảm thấy hần không có gì đáng nghi.”

Ta đồng ý với cách nói của Doãn Quốc Bình, Tam hoàng tử căn bản không có thế lực của riêng mình, cho dù Thái tử cùng Nhị hoàng tử lưỡng bại câu thương, hần cũng không có binh để tạo phản.

“Trước tiên khoan hãy đoán, mọi chuyện đều có cách giải quyết, cái gì đến thì cũng sẽ đến thôi.” Nói xong, Doãn Quốc Bình hớp một ngụm trà.

“Hiếu Ân, hôm nay người tới, ta có thứ này muốn đưa cho người.”

Cái gì đây? Ta nhìn Doãn Quốc Bình, không nói gì.

Doãn Quốc Bình lấy một cái hộp ám sắc từ trong ngăn kéo ra đặt trên bàn, sau đó mở ra. Bên trong là một khối lệnh bài đen tỏa sáng. Ta không biết là cái gì, tất nhiên sẽ không có phản ứng. Nhưng tiểu Cửu đứng bên cạnh thì lại khác, năng vừa thấy vật đó liền lập tức đứng lên.

Thấy dáng vẻ này của tiểu Cửu, trong lòng ta cũng có chút khó hiểu.

“Đây là cái gì?”

“Hổ phù.” Doãn Quốc Bình trả lời.

Ta đứng ngây ngốc tại chỗ, trong đầu ong ong, lúc này hẳn nói có thứ muốn đưa cho ta, bây giờ lại lấy ra hổ phù, như vậy...

“Người muốn đem quân quyền của người cho ta?”

Doãn Quốc Bình trịnh trọng gật đầu.

Ta bị dọa ra một thân mồ hôi!

Lão nhân này đùa cái gì vậy? Ta là một người hiện đại, ngay cả thân mình còn chưa quản xong, hẳn thế nhưng lại đem hổ phù thống lĩnh mấy vạn đại quân đưa cho ta? Là hẳn ngốc hay là ta bị điên rồi? Nhưng sắc mặt Doãn Quốc Bình vô cùng nghiêm túc, làm sao giống đang nói giỡn. Ta cũng bị vẻ nghiêm túc của hẳn đánh động, nhất thời cảm thấy trên vai gánh một trọng trách nặng ngàn cân.

Chỉ là, ta vẫn không có dũng khí nhận lấy vật đó.

“Tại sao người lại muốn giao nó cho ta, ta căn bản không hiểu đánh giặc hành quân, đưa cho ca ca không phải tốt hơn sao?”

Ai ngờ vừa nghe ta nhắc đến ca ca, sắc mặt Doãn Quốc Bình liền thay đổi, hẳn hừ lạnh một tiếng, cả giận nói.

“Cái nghịch tử kia!”

“Làm sao vậy?”

“Người cũng biết lúc này hẳn đang làm việc cho Nhị hoàng tử. Mấy ngày trước, đồ vô liêm sỉ đó còn đến khuyên ta nên đầu quân cho Nhị hoàng tử, thật sự là nuôi một con súc sinh mà.” Dứt lời, hẳn ý vị thâm trường nhìn ta, nói.

“Hiếu Ân, tuy con là nữ tử nhưng so với nam tử còn hơn vạn lần, đây chính là quyền lợi. Cha nhìn con lớn lên từ nhỏ, thái độ làm người của con như thế nào, cha biết rõ hơn bất cứ ai. Con cầm hổ phù này, đến lúc đó ai chân chính là quân chủ, con liền đem hổ phù giao cho hẳn. Chỉ là hổ phù cầm trong tay, khó tránh khỏi chuyện rước lấy họa sát thân, con phải cẩn thận, vạn lần không thể tham sống sợ chết.”

Doãn Quốc Bình nói một phen làm cho ta nghe đến chảy mồ hôi lạnh.

Ta khó khăn xoay đầu nhìn tiểu Cửu, phát hiện sắc mặt nàng lúc này cũng trắng bệch, nhưng cũng không lên tiếng phản bác, xem ra, nàng thật sự đồng ý hành động của Doãn Quốc Bình. Chỉ là ta có chút khó hiểu, tại sao hẳn lại muốn giao hổ phù cho ta, hẳn giữ không phải rất ổn sao? Ta đem những suy nghĩ này hỏi ra.

Doãn Quốc Bình nói.

“Trong mắt người bên ngoài, con chỉ là một con ma ốm, bọn họ sẽ không nghĩ đến ta sẽ hổ phù giao cho con.”

Thì ra là thế.

Doãn Quốc Bình là muốn âm thầm đưa hổ phù đi sau đó hẳn tiếp tục làm mọi nhử dời đi sự chú ý của mọi người, là để bảo vệ ta.

Thật tình không biết nên khen hẳn ái quốc hay là thương ta đây.

Sự tình phát sinh đến nông nỗi này, dĩ nhiên là ngoài tưởng tượng của ta. Ngay từ đầu ta chỉ cảm thấy đây không phải là chuyện của mình, không ngờ thoáng một cái lại trở thành nhân vật chính. Chỉ là nhân vật chính này một khi làm không tốt thì ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Thôi thôi.

Chuyện đến bây giờ, hổ phù này ta không muốn giữ cũng phải giữ. Ta vẫn cảm thấy ta đến nơi này tất nhiên phải có nguyên nhân, lúc đầu ta chỉ cảm thấy là do tiểu Cửu, bây giờ xem ra nguyên nhân này cũng không thể bỏ qua.

Ta nhận lấy hổ phù xong liền cùng tiểu Cửu vội vàng trở về Bát phò mã phủ.

Suốt đường đi, hai ta chưa nói lời nào, có lẽ là trong lòng cả hai bây giờ đều đang loạn. Đến khi tới nơi, Bát công chúa cùng Bát phò mã vẫn chưa đi nghỉ ngơi. Bốn người chúng ta ngồi trong đại sảnh một lát, sau khi đem tình huống lúc nãy đại khái nói cho Bát công chúa xong, ta mới cùng tiểu Cửu trở về phòng mà Bát công chúa đã an bài.

Đêm nay, e là sẽ khó có thể ngủ.

Tiểu Cửu cũng không khác ta là mấy, thân thể đối tới đối lui, chung quy vẫn là không ngủ được. Thấy thế, ta xoay người ôm lấy tiểu Cửu, nói:

”Nàng cảm thấy có thể là ai?”

Tiểu Cửu tựa vào trong lòng ta, lắc đầu, rầu rĩ nói:

“Cho dù là ai, ta cũng sẽ không tha cho hắn.”

“Nhưng đó đều là ca ca của nàng a.”

Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng.

”Người không hiểu, trong hoàng thất làm gì có thân tình chân thật chứ? Mọi người bắt quá chỉ bằng mặt thôi, bọn họ thương ta cũng chỉ bởi vì ta là nữ tử, không thể cùng bọn họ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Chân chính yêu thương ta chỉ có phụ hoàng thôi.”

Ta yên lặng không nói gì, cũng không biết nên nói gì.

Lúc này tiểu Cửu lại nói: “Hôm nay người nghe Doãn tướng quân nói vậy, người cảm thấy Tam hoàng tử có thể không?”

”Có thể.” Ta cũng không xác định. ”Dù sao hắn cũng đi cùng chúng ta, nhưng giống như cha ta đã nói lúc nãy, hiềm nghi đối với hắn rất nhỏ, chỉ bằng vào chuyện hắn không có thể lực đã có thể đại bộ phận chứng minh cho hắn.”

”Kế tiếp chúng ta nên làm gì đây?”

Trong lòng ta cũng loạn, nhưng ta biết, tiểu Cửu nhất định còn khó chịu hơn, ta cũng không thể biểu hiện nhiều quá. Nghĩ đến cái danh thê quân nghiêm của mình, ta cũng nên tỏ rõ uy vũ một hồi chứ. Lấy lại bình tĩnh, ta nói với nàng.

”Chỗ này cũng không thể ở lâu, ngày mai sau khi chúng ta trở về Phò mã phủ, chuyện này vạn lần không thể nói ra. Ngày mai chúng ta chỉ mới trở về hoàng thành, nhớ kỹ chưa?”

“Ân.”

Ta gật đầu, nói tiếp: “Sau khi trở về không cần thể hiện nhiều, ta làm ma ồm của ta, nàng chỉ cần biểu hiện thương tâm khổ sở một chút. Ta nghĩ trong phủ lúc này có lẽ đã có cơ sở ngầm, hai ta tạm thời đừng hành động gì cả, để xem bọn họ sẽ hành động như thế nào rồi tính tiếp.”

”Thái tử cùng Nhị hoàng tử sẽ đến phủ sao?”

”Nhị hoàng tử e là không đến.” Ta nói. “Thái tử nhất định sẽ đến, hơn nữa còn là rất nhanh sẽ đến.”

Đúng rồi. Ca ca của ta lúc này đi theo Nhị hoàng tử, cho dù có lấy được hổ phù, thì trong mắt người ngoài cũng chỉ là nắm cái gai. Như vậy Thái tử nếu muốn đầu với Nhị hoàng tử nhất định sẽ đến phủ khuyên ta theo hắn. Chỉ vừa nghĩ đến thôi đã nhức đầu muốn chết. Ở hiện đại, ta không giỏi quan hệ xã giao, lúc này lại còn phải gặp Thái tử gia nhân trung long phượng, kêu ta làm sao qua ải được đây.

Xem ra

Con đường tương lai sẽ rất khó đi đây.

61. Chương 61

Mãi đến gần sáng, hai chúng ta mới có thể đi vào giấc ngủ, bữa trưa cũng không ăn mà ngủ đến chạng vạng mới tỉnh lại.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, chúng ta đi gặp Bát công chúa, tỉ mỉ nói cho nàng ấy một phen, lúc này mới dắt ngựa rời khỏi Bát Phò mã phủ từ cửa sau, một đường cẩn thận trở về Cửu Phò mã phủ.

Đại môn của Cửu Phò mã phủ cũng đóng chặt, ngoài cửa ngay cả bóng dáng một người cũng không có. Ta cùng tiểu Cửu đi đến trước cửa gõ nhẹ. Mãi một lúc lâu sau mới có người đi ra. Người mở cửa chính là quản gia trong phủ, hắn vừa thấy ta cùng tiểu Cửu, sắc mặt ngưng trọng lập tức trở nên mừng rỡ giống như nhật được vàng.

“Công chúa, phò mã gia, hai ngài đã trở lại rồi!” Nói xong, hắn vội vã mở cửa rộng ra một chút, đón hai chúng ta vào cửa.

Nhìn dáng vẻ của hắn quả thực là vô cùng vui mừng.

Ta có chút khó hiểu, nghĩ thầm không cần phải kích động vậy chứ, giống như hắn thấy cha mẹ mình vậy. Tiểu Cửu cũng nhú mi, nghi hoặc nói.

“Làm gì mà người lại như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Quản gia đem cửa đóng thật chặt, sau đó dẫn chúng ta đi đến phía trước, vừa đi hắn vừa nói: “Hiện giờ trong hoàng thành rất loạn, nô tài chúng ta cũng không biết tại sao, nhưng Thái tử gia cả ngày đều sai người đến phủ muốn gặp phò mã gia.”

Trong lòng ta lộp bộp một cái, xem ra là đoán không sai.

Sắc mặt tiểu Cửu cũng không tốt là bao, nàng không nói gì mà chỉ nhìn ta. Ta trầm tư một phen, sau đó nói với nàng.

“Đừng nghĩ nhiều, cứ làm theo những gì ta đã nói lúc trước. Hai ta hãy đi chuẩn bị thôi. Thái tử gia e là một lát nữa sẽ đến.”

Lúc trước, khi hai chúng ta đến Bát Phò mã phủ, cũng bởi vì chúng ta hành động lén lút, hơn nữa trong phủ bọn họ không ai nắm quyền cao cho nên bọn họ sẽ ít bị để ý hơn. Nhưng ở đây lại khác, ta đoán lúc hai chúng ta vừa mới xuất hiện ở cửa thì người của Thái tử gia cùng Nhị hoàng tử có lẽ cũng đã biết tin.

Ta nghĩ đến, tất nhiên tiểu Cửu cũng đã nghĩ đến.

Nàng gật gật đầu, sau đó hít một hơi thật sâu, thu lại vẻ mệt mỏi của mình.

Lòng ta bỗng nhiên nhói một cái, nhẹ nắm lấy tay nàng, an ủi nói.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chúng ta cứ làm tốt chuyện hiện tại là được.”

Kỳ thật khi nói những lời này, trong lòng ta cũng không nắm chắc. Dù sao, nhiều chuyện xảy ra như vậy, ta đã không còn là ta trẻ con của lúc trước nữa. Chỉ là, trong lòng ta biết rõ một chuyện, cho dù là có chuyện gì, ta cũng sẽ liều tính mạng để bảo vệ tiểu Cửu. Ta chỉ cần biết điều đó là đủ rồi.

Sau đó, ta cùng tiểu Cửu đều tự mình chuẩn bị thỏa đáng.

Dáng vẻ mệt mỏi lúc này đã biến mất, trong phút chốc chúng ta lại trở về là kim đồng ngọc nữ được mọi người hâm mộ, giơ tay nhắc chân đều là ung dung hoa quý.

Khi Thái tử gia đến, ta cùng tiểu Cửu đang ngồi ở chính sảnh thưởng thức trà. Ta tất nhiên không ném ra cái vị gì, chỉ đơn giản là để giả bộ, cũng là để giải trừ sự sốt ruột, bực bội trong lòng. Chỉ là chiêu này một chút tác dụng cũng không có, chợt nghe nô tài vào bẩm báo Thái tử đến, tay cũng không tự giác run run một chút.

Ta cùng tiểu Cửu đứng lên nghênh đón, vừa lúc cùng Thái tử đối mặt.

Lúc trước đi Nam hạ, ta đã có dịp ở chung với Thái tử gia vài ngày cho nên cũng không ngỡ ngàng. Thái tử cũng thế, lúc thấy ta cùng tiểu Cửu hẳn liền cười to, bộ dáng tựa như đang có tâm tình rất tốt. Chỉ là nụ cười này của hắn không biết có mấy phần thật?

Khách sáo qua lại một lát, chúng ta liền mời Thái tử gia vào chính sảnh, cùng nhau thưởng thức trà. Trong lúc đó, ta tận lực thấp giọng ho khan, diễn sao cho hình tượng ma ốm này đi vào lòng người.

Cũng may, màu da của ta vốn trắng, cộng thêm việc người khác thấy ta là nam tử cho nên liền nhận định khí sắc của ta không tốt. Thái tử thấy vậy cũng nhưu mày, quan tâm nói.

“Hiếu Ân, khí trời đã nóng bức như vậy, thân thể ngươi tại sao vẫn không thấy biến chuyển khác hơn vậy?”

Ta âm thầm cười, khiêm tốn lễ độ đáp.

“Bệnh này của ta là tử nhỏ đã có. Mấy ngày gần đây thời tiết cũng đã bắt đầu nóng lên, đột ngột như vậy, cho nên thân thể có chút không thích ứng được.”

“Có gọi đại phu đến xem chưa?”

Tiểu Cửu chen vào, nói: “Thân mình của hắn cứ hai ba ngày là phải tìm đại phu, cũng đã sớm quen rồi, Thái tử ca ca không cần quá lo lắng.”

Thái tử cười cười, lại đột nhiên thở dài một tiếng, tựa như sùng nịch liếc mắt nhìn tiểu Cửu một cái, nói.

“Muội cũng thật là, Nam hạ một đường vui vẻ như vậy sao tự nhiên muội lại chạy trốn thế hả. Nếu như có muội ở đó, phụ hoàng cũng...”

Trong lòng ta khẽ động, Thái tử bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Sắc mặt tiểu Cửu bởi vì Thái tử nhắc đến phụ hoàng mà bắt đầu trở nên buồn bã. Thái tử nhìn thấy, đôi mắt hắn cũng có chút phấp hồng. Chúng ta ba người yên lặng một lát, sau đó lại nghe Thái tử ca ca thì thào nói với tiểu Cửu.

“Tiểu Cửu, trong các muội muội, muội là người hiểu Thái tử ca ca nhất, từ nhỏ muội cùng Thái tử ca ca cũng là thân thiết nhất, muội cảm thấy ta chính là loại người như vậy sao?”

Thân tình tấn công.

Câu hỏi này của Thái tử thật đúng là làm người ta khó có thể chống đỡ, ta không cần nghĩ, đáp án nhất định là ‘không phải’. Quả nhiên tiểu Cửu ngẩn ra một chút, xoa xoa khóe mắt ngẩn lệ, hướng Thái tử ca ca nói.

“Thái tử ca ca làm sao có thể là loại người này chứ?”

Thái tử nghe được câu trả lời vừa lòng, lúc này nụ cười mới thể hiện trên mặt, nhưng ai ngờ hắn lại chuyển ánh mắt sang phía ta, nói: “Hiếu Ân, ngươi cảm thấy sao?”

Ta âm thầm kêu khổ, nghĩ thầm đến ta rồi sao? Ta với người trước đây không quen không biết, người cũng không yêu thương ta, làm sao ta biết người có thể vì quyền lợi chí cao vô thượng mà giết cha hay không. Nhưng ta làm sao có thể nói chứ, vì thế chỉ phải cười cười, nói.

“Thái tử tất nhiên không thể làm ra chuyện như vậy, huống hồ Thái tử cũng không có động cơ.”

Những lời ta nói đã chỉ rõ việc ta đang đứng về phe Thái tử. Sắc mặt Thái tử vui vẻ, sau đó tức giận nói: “Tên Văn Nhân Dật kia, hẳn nghĩ ta không biết trong lòng hắn nghĩ gì sao. Ý vào mấy năm gần đây phụ hoàng sùng tín hắn, hẳn liền quên mất mình là ai.” Dứt lời, hắn thở dài.

“Cũng trách ta lúc đó sơ suất, vụn vụn không thể ngờ hắn lại hạ thủ trong thuốc.”

“Nhị hoàng tử làm cách nào hạ độc chứ?” Ta hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nhớ lúc đó ta đang sắc thuốc, tên đó đột nhiên đến tìm ta, nói là muốn cùng ta thương lượng một chút vấn đề về hành trình. Độc, chỉ sợ là hắn đã thừa dịp ta không để ý lúc đó.”

“Ngài chưa từng rời khỏi?”

Thái tử suy nghĩ một chút.

“Lúc đưa hắn đi, ta cũng có rời đi, bất quá cũng chỉ là một chút, cũng không đáng kể.”

Ta gật đầu, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng nhiều. Hơn nữa, những lời này của Thái tử cũng không thể hoàn toàn tin được, ta cũng chỉ là ngồi nghe vậy. Thái tử nói xong cũng hớp một ngụm trà, nói tiếp.

“Hiện giờ, ý tạo phản của đồ vô liêm sỉ kia đã quá rõ ràng, hắn vì đoạt vị mà giết cha, ta nhất định sẽ không để tên đó thực hiện được ý đồ.”

Ta phụ họa gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy hắn nhất định sẽ không để cho Nhị hoàng tử thực hiện được, chỉ là mục đích có lẽ cũng sẽ không đơn giản là vì Nhị hoàng tử giết cha, có lẽ để bản thân hắn được ngồi trên hoàng vị cũng là một trong các lý do.

“Thái tử muốn làm thế nào?” Ta hỏi.

Thái tử phí tâm cùng ta đi một vòng lớn như vậy, chính là muốn nghe ta hỏi ra câu này. Hiện giờ đã nói ra rồi, ta thấy rõ ràng Thái tử nhẹ thở ra, sau đó thuận tiện nói.

“Hiếu Ân, người có lẽ cũng biết hiện giờ trong Hoàng thành ta cùng với tên đó phân làm hai phe, chỉ là tình huống lúc này, cho dù được quan văn ủng hộ cũng không có tác dụng gì. Nếu... Doãn tướng quân có thể giúp ta một tay như vậy có thể xoay chuyển được tình thế. Chỉ là Doãn tướng quân...”

Ta bất động thanh sắc, có chút khó xử nói: “Phụ thân nhất định sẽ không nghe ta.”

“Làm sao người biết được? Dù sao người cũng là con của hắn, hắn cũng sẽ nghe một chút mới đúng.”

Ta bất đắc dĩ cười cười: “Vì thân thể ta không được tốt cho nên phụ thân cũng không coi trọng ta nhiều lắm, việc này người nên tìm ca ca ta mới đúng.”

“Người không biết sao?” Thái tử liếc mắt nhìn ta một cái.

“Ca ca người hiện nay đang ra sức vì Nhị hoàng tử.”

Ta giả vờ kinh ngạc, vội hỏi hắn: “Người nói thật sao?”

Thái tử gật đầu.

Dáng vẻ cả kinh của ta biểu hiện rất tự nhiên cho nên Thái tử cũng không có vẻ nghi ngờ. Trong lòng ta cười thầm, xem ra ta có thiên phú làm diễn viên a. Nhưng lúc này cũng không phải lúc phân tâm, ta vội vàng hồi thần, dáng vẻ vờ đầu bứt tóc, cách một lúc lâu sau mới nói.

“Hay là ngày mai ta đi tướng quân phủ nói với phụ thân, nếu hắn đồng ý thì tốt, còn nếu không...”

Thái tử vội nói: “Hiếu Ân cứ đi thử xem, nếu thật không đồng ý... Thật không đồng ý cũng không sao.”

Ta chính là muốn hắn nói như vậy. Đi đến Tướng Quân phủ ngồi một chút cũng không có gì đáng sợ, coi như là uống trà nói chuyện phiếm thôi. Ngay lập tức, ta đồng ý. Thái tử thấy chuyện quan trọng đều đã nói cả rồi vì thế cũng không tiếp tục lưu lại nữa, vội vàng rời khỏi Phò mã phủ.

Tiểu chân Thái tử, ta cũng nhẹ nhàng thở ra. Chỉ mới gặp mặt một chút thôi mà ta cảm giác không khác gì vừa mới đánh giặc.

Tiểu Cửu đứng một bên nhìn thấy dáng vẻ như vừa qua ải của ta cũng có chút bất đắc dĩ, nàng liền rót cho ta một chén trà, nói.

“Ta chung quy vẫn cảm thấy không phải Thái tử.”

“Không biết.” Ta uống một ngụm trà, trong lòng cũng rối loạn.

“Tóm lại, ta thấy bây giờ ai cũng không thể tin nổi, trước tiên ta không giúp ai cả, cứ đi bước nào tính bước đó, người đó muốn ngôi vị Hoàng đế nên sớm muộn gì cũng lộ ra dấu vết. Đến lúc đó chúng ta sẽ lập ra đối sách.”

62. Chương 62

Sáng hôm sau, ta y hẹn đến Tướng Quân phủ.

Suốt cả một đường vẫn luôn có người theo dõi, không biết là người của Thái tử hay là của Nhị hoàng tử, tóm lại mặc kệ là ai, ta vẫn phải diễn cho tròn vai, trên đường đi cứ khụ khụ thiếu điều phun ra máu. Có điều, nghĩ cũng buồn cười, ta là đường đường một bác sĩ mà giờ phải giả thành một cái ma ốm sắp chết.

Lúc tiến vào phủ, đám gia đình nhìn thấy ta cũng có chút ngạc nhiên, giống như nghi hoặc ta thế nào lại tự đến phủ. Cũng đúng, từ lúc ta đến thế giới này đến giờ cũng đã nửa năm, ta chưa từng một lần đặt chân đến Tướng Quân phủ. Một tên nô tài nói với gì đó với tên còn lại, sau đó liền dẫn ta đi đến hướng thư phòng. Không ngờ, nửa đường lại đột nhiên xuất hiện một vị phụ nhân*. Người này ước chừng cũng gần năm mươi tuổi, quần áo hoa quý. Ta thấy vẻ mặt bà ấy có vẻ kích động chạy về phía ta, đột nhiên trong lòng không biết tại sao lại có cảm giác bối rối.

(*Người phụ nữ lớn tuổi hoặc đã có chồng.)

Nô tài thấy vị phụ nhân kia liền vội vàng hành lễ, hô lên: “Phu nhân.”

Thì ra người đó là mẹ ta.

Cũng nhờ tên nô tài hành lễ nếu không hài tử xui xẻo ta đây ngay cả mẹ mình cũng không biết, người nói có quá bất hiểu không hả.

Có lẽ mẹ của ta quá kích động, biết nô tài kia đang quỳ nhưng cũng không bảo người ta đứng lên, chỉ lo nhìn nhìn ta, môi run rẩy nửa ngày nhưng vẫn chưa nói ra câu nào. Ta có chút xấu hổ, lúc này liền nhỏ giọng hô: “Nương.”

Mẹ ta nghe thấy ta gọi, nước mắt bỗng nhiên chảy ra giống như thác. Bà lấy khăn che mũi, xoa xoa, lúc này mới nói: “Đứa nhỏ này, lúc trước nghe nói con bị bệnh, tại sao cũng không biết hồi phủ để nương xem một chút, con có biết nương lo lắng lắm không.”

Ta không biết nên nói gì bây giờ, chỉ cúi đầu. Có điều ngẫm lại đúng là ta làm vẫn chưa chu toàn, bất luận người trong phủ này có phải cha mẹ thật của ta hay không nhưng ở đây bọn họ chính là thân nhân của ta.

Mẹ ta nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của ta, lúc này tình thương của mẹ bộc phát cho nên cũng không trách cứ cái gì, bà nắm tay ta, vừa khóc vừa cười nói.

“Bất quá trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, buổi trưa con hãy ở lại dùng bữa đi, mẫu thân sẽ tự mình làm vài món cho con.”

Trong lòng ta đau xót, lập tức gật đầu.

Bà lại nói: “Con đến là để gặp phụ thân sao. Hiện nay trong triều loạn thành một đoàn, phụ thân của con mặc dù không nói với ta nhiều nhưng ta ít nhiều cũng cảm giác được.”

Ta nắm lấy tay bà ấy, nói.

“Người đừng lo lắng quá, việc này con sẽ xử lý, con sẽ không để trong phủ xảy ra chuyện.”

“Hài tử ngốc.” Bà ấy yêu thương nhìn ta nói: “Cha nương sống hơn nửa đời người cũng đã đủ rồi, con chỉ cần chăm lo tốt cho bản thân là được, đừng để bản thân gặp chuyện, hiểu không?”

Trong lòng ta ần ần phiếm đau, đáp ứng cũng không được mà không đáp ứng cũng không được, chỉ thương cho tấm lòng cha mẹ trên thế gian.

Tạm biệt mẫu thân, ta lại tiếp tục đi đến thư phòng.

Doãn Quốc Bình vẫn ngồi ở bên trong thư phòng, trong tay hắn cầm một quyển sách, cũng không biết là hắn đang xem cái gì. Thấy ta đến hắn cũng không kinh ngạc mà chỉ khoát tay bảo ta ngồi xuống. Ta cũng không nói lời vô nghĩa, thuận theo ngồi xuống.

Nô tài bưng lên cho ta chén trà. Đợi đến khi nô tài đã lui ra, Doãn Quốc Bình mới nói.

“Hôm qua Thái tử đến?”

Ta đã lường trước hắn đã đoán được, cho nên liền đáp: “Ân.”

“Đã nói gì?”

“Cũng là chuyện đó, cho nên hôm nay con giả vờ đến đây, cùng người uống uống chén trà, ăn bữa cơm xong sẽ trở về.”

Hắn gật đầu, uống một ngụm trà, hướng ta nói: “Ta đoán lát nữa ca ca của ngươi cũng sẽ đến.”

Ta trầm mặc không lên tiếng, nghĩ thầm bọn họ cũng nhanh thật, một lát ca ca ta đến nhất định lại là một cuộc đàm phán, xem ra sẽ mệt lắm đây.

Doãn Quốc Bình tựa như cũng có chút không quá yên tâm, hắn dặn dò.

“Đừng nói lộ ra.”

Ta gật đầu, ý bảo đã biết.

Ai ngờ hắn lại nói tiếp: “Con phải nhớ kỹ, chuyện này ngoại trừ ta, con, Cửu công chúa, tuyệt đối không được nói cho bất luận kẻ nào.”

Ta nghe xong trong lòng liền có chút dao động, hắn nói bất luận kẻ nào cũng không được nói, nhưng Bát công chúa... Nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không có chuyện gì, Bát công chúa là thân tỷ tỷ của tiểu Cửu nên sẽ không bán đứng chúng ta. Hướng hồ ta cùng với Bát công chúa cũng đã tiếp xúc một thời gian, tuy không toàn toàn hiểu rõ nhưng ít nhất nàng ấy không phải là một nữ nhân xấu xa là được rồi.

Tự an ủi bản thân xong, trong lòng ta cũng bình tĩnh rất nhiều, ta hướng Doãn Quốc Bình gật gật đầu, nghĩ thầm ngoại trừ Bát công chúa, ai cũng đừng mơ tưởng có thể từ miệng ta biết được chuyện gì.

Doãn Quốc Bình cũng an tâm.

Chúng ta sau khi bàn bạc xong, lại ngồi thêm thời gian một chén trà nhỏ thì nghe được nô tài gõ cửa bẩm báo, nói là ca ca ta đến đây. Khóe mắt ta khẽ rút, nghĩ thầm tới cũng nhanh thật. Trái ngược với ta, Doãn Quốc Bình một chút biểu tình cũng không có, chỉ nói.

“Để hắn vào.” Sau đó lại cầm lên quyển sách mà vừa rồi hắn đang xem.

Chỉ chốc lát, ca ca ta đã tiến vào.

t r u y e

n c u a u i N e t Liếc mắt đã thấy hắn, vừa nhìn thì đã biết hắn nhất định là ca ca của ta không thể nghi ngờ, đương nhiên là ta đang đứng ở góc độ người ngoài. Bởi vì hai chúng ta lớn lên quả thật rất giống, ta cảm thấy hắn quả thực là phiên bản có chút nam tính hơn Doãn Hiếu Ân một chút.

Ca ca đầu tiên là lên tiếng chào hỏi Doãn Quốc Bình, sau đó nhìn ta, cong cong khóe miệng.

“Lâu rồi không gặp, Hiếu Ân.”

Ta cười ‘Ân’ một tiếng.

“Hôm nay đã đồng ý ở lại phủ dùng cơm trưa?”

“Ân, mẫu thân đã lâu không gặp ta, muốn ta ở lại dùng bữa cùng bà.” Nói xong, ta che miệng khụ khụ hai tiếng.

Ca ca thấy ta bắt đầu ho khan, mày nhíu lại, giúp ta vỗ vỗ lưng, nói.

“Thân mình sao lại còn yếu như vậy? Mấy năm nay ở Phò Mã phủ cũng chưa điều dưỡng được sao?”

Ta cười nói: “Làm sao có thể dễ dàng như vậy. Nếu không phải ở Phò Mã phủ có đại phu giúp đỡ nói không chừng cũng không sống đến bây giờ đâu.” Lúc nói những lời này, ta thấy đáy mắt ca ca lộ ra một cố ý tứ vui mừng, cũng không biết có phải ta hoa mắt hay không, tóm lại chuyện này làm lòng ta lạnh hơn phân nửa. Thầm nghĩ xem ra ta phải có điểm phòng bị người ca ca này của ta mới được, nói không chừng sau này người đâm ta một dao cũng chính là hắn.

Trái với ta, thái độ của Doãn Quốc Bình với ca ca ta phải nói là băng thiên tuyết địa. Ca ca ta cũng không để tâm, vẫn cười nói với hắn một vài sự tình xảy ra trong triều, chính là như có như không ám chỉ Nhị hoàng tử anh minh như thế nào, hiện nay trong triều ưu thế của Nhị hoàng tử nhiều như thế nào.

Mỗi khi hắn nói đến những chuyện này, Doãn Quốc Bình chỉ cười lạnh một tiếng, không đáp lại.

Đảo mắt đã đến giữa trưa, cả nhà chúng ta cùng nhau dùng cơm trưa, chỉ là không khí có chút quái dị. Ngoại trừ mẫu thân không biết chuyện gì, cứ liên tục gấp rau cho ta, cùng ta nói chuyện, còn hai người kia đều chỉ cúi đầu ăn cơm, không nói một câu nào.

Đợi đến lúc rời đi, ca ca nói muốn cùng ta đi.

Ta gật đầu đồng ý, trong lòng lại âm thầm kêu khổ, người này cũng quá cẩn thận rồi. Hôm nay ta suýt nữa đem cả cuống họng phun ra ngoài, đã là bộ dạng ma ốm sắp chết như thế rồi mà hắn vẫn lo lắng muốn cùng ta nói chuyện. Thật sự là... Thật sự là...

Hai người chúng ta đi đến cửa, ta lại làm bộ ho khan hai tiếng, nói với hắn.

“Ca ca muốn đi chỗ nào, ta phải về Phò Mã phủ.”

Hắn chấp tay sau lưng, nói với ta.

“Thân mình người yếu, ta đưa người trở về.”

”Không cần.” Ta cười nói. ”Ta có xe ngựa, tự ta trở về là được rồi.”

Hắn chuyển mắt đến xe ngựa, cong khóe miệng, dừng một chút lại nói.

“Hôm nay ta đến, thấy sắc mặt phụ thân không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Mặt ta không chút thay đổi, trong lòng lại thầm mắng hắn giả bộ! Tuy là như vậy nhưng cũng không còn cách nào, chỉ đành phải ngượng ngùng cười cười, nói.

“Cũng không phải là chuyện gì. Hôm qua Thái tử có đến tìm ta.”

“Nga?” Ca ca nhướn mày. “Hắn đã nói những gì?”

“Chuyện hắn có thể nói ca ca nhất định cũng đã đoán được. Chỉ là ta thật sự không muốn giúp hắn, ta cũng đã nói với hắn phụ thân cũng sẽ không đồng ý, nhưng hắn đem thân phận Thái tử ép ta, ta cũng không còn cách nào khác, hôm nay đành phải giả vờ đến chỗ phụ thân một chút.”

“Vậy phụ thân hắn?” Ca ca kéo dài ngữ điệu, sắc mặt tràn ngập đề phòng.

Ta nói: “Còn có thể thế nào, lúc này đã mắng ta một trận, chĩa vào người ta liên tục mắng nghịch tử, nghịch tử.” Ta thở dài.

“Trước mắt cũng không biết nên nói với Thái tử thế nào, người này thực sự là không dễ dàng trêu chọc.”

Ca ca che giấu không được vẻ vui mừng, vỗ vỗ bả vai của ta, nói:

“Sợ hắn làm gì, nếu hắn còn tiếp tục uy hiếp người, người cứ việc đến tìm ta!”

63. Chương 63

Xem dáng vẻ của ca ca ta có lẽ không phải là nói dối.

Sau khi trở lại Phò Mã phủ, ta đem mọi chuyện đại khái nói lại cho tiểu Cửu nghe. Nàng nghe xong gật gù đầu, lại bỗng nhiên than thở một cái, ta khó hiểu, liền hỏi nàng sao vậy.

Tiểu Cửu nói: “Hôm nay xem như qua ải, nhưng chung quy cũng không phải là kẻ sách lâu dài.”

Ta gật đầu đồng ý, nhưng trước mắt quả thật là không có biện pháp khác.

“Quên đi.” Tiểu Cửu hướng ta cười cười. “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó chuyện gì đến thì tính tiếp, cho dù là xấu thì đó cũng là kết quả.”

“Ta sẽ không để nàng gặp chuyện không may.” Ta nắm lấy tay tiểu Cửu, chân thành nói. Tuy rằng ta biết khả năng của ta không cường đại nhưng cho dù có phải liều mạng, ta cũng sẽ không để nàng xảy ra chuyện. Huống hồ nàng không giống ta, nàng là công chúa, mặc kệ đến lúc đó ai là Hoàng đế, tóm lại cũng đều là ca ca của tiểu Cửu, hẳn sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Cứ tự an ủi bản thân như thế, ta cũng thoáng an tâm.

Hai ngày tiếp theo cũng coi như trôi qua yên ổn.

Hai ngày này, phần lớn thời gian ta đều ở Dược Các, sau chuyến đi Nam hạ vừa rồi, số độc mà lúc trước ta luyện cũng không còn bao nhiêu, mà chiến tranh sẽ nhanh chóng xảy ra, tất nhiên ta phải luyện nhiều độc hơn nữa, đề phòng cho bất kỳ tình huống nào. Tất nhiên, ngoại trừ luyện độc, buổi chiều tiểu Cửu sẽ cùng ta luyện kiếm pháp một chút.

Chỉ là lúc xưa ta quá nhàn hạ, đã sớm đem kiếm thuật quảng lên chín tầng mây, bây giờ luyện lại cũng không biết có thể vào bao nhiêu.

Mặt khác, mâu thuẫn giữa Thái tử cùng Nhị hoàng tử ngày càng cao. Nhưng vì không có binh quyền trong tay, bọn họ chung quy vẫn không thể chân chính loại bỏ bên còn lại. Đấu đi đấu lại, có thắng có thua. Chịu khổ chỉ có lẽ dân bá tánh, lại không biết ai là người có lợi.

...

Rốt cuộc có một ngày, Phò Mã phủ lại đón tiếp thêm một người nữa.

Nhìn thấy người nọ, thân thể ta bỗng chốc liền trở nên lạnh xuống, trong lòng rốt cuộc cũng hiểu được, thất bại không riêng gì ta, có lẽ cũng là Thái tử cùng Nhị hoàng tử.

Vì người đến lúc này, chính là Tam hoàng tử.

Đi theo sau hẳn còn có ca ca ta.

Tiểu Cửu cũng không khác hơn ta bao nhiêu, thông minh như nàng, giờ phút này làm sao có thể không biết người chân chính đứng sau hết thảy mọi chuyện là Tam hoàng tử. Một chiêu nhất tiễn tam điêu* này của hẳn quá lợi hại. Lúc trước mặc dù Doãn Quốc Bình có hoài nghi hẳn nhưng người này ẩn quá sâu, không có thể lực của mình, cũng không có biểu hiện muốn tạo phản.

(*Một mũi tên hạ ba con chim.)

Lúc này bộ dáng của hẳn rất đặc ý, vẻ mặt mang đầy xuân phong nhìn ta cùng tiểu Cửu, mặc dù không nói gì nhưng cũng ngầm ám chỉ cho chúng ta biết trận này chúng ta đã thua. Hơn nữa còn thua đến ngay cả một cơ hội chuyển bại thành thắng cũng không có. Mà người đứng phía sau hẳn – ca ca của ta lại lộ ra vẻ cuồng vọng cùng khinh thường. Hẳn nhìn ta, ánh mắt mang đầy ý tứ, duy chỉ có chuyện ta là đệ đệ của hẳn lại hoàn toàn không có.

“Không ngờ rằng hôm nay ta đến sao.” Tam hoàng tử đi ngang qua hai chúng ta, trực tiếp ngồi ở ghế trên, đảo mắt nhìn cả hai, ý cười trong suốt.

Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi, không trả lời. Ta lại không biết nói gì.

Tam hoàng tử cũng không bực mình, cảm chén trà mà hạ nhân bưng đến, nhấp một ngụm, nói: “Như vậy, hôm nay tại sao ta đến các ngươi cũng không biết sao?”

Ta cùng tiểu Cửu vẫn không nói lời nào.

Ai ngờ lúc này ca ca của ta lại bước từng bước về phía trước, hơi ngẩng đầu, lãnh khí quanh thân bắn ra bốn phía, nói:

“Hiếu Ân, đem hồ phù giao ra đây.”

Oanh một tiếng, ta cảm thấy tai mình ong ong.

Thân thể đứng ngây tại chỗ, ta lảng lảng nhìn ca ca, thầm nghĩ ‘Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, hấn chỉ là đang hù ta thôi, hấn căn bản không thể xác định hồ phù đang ở trong tay ta.’

Lúc này, tiểu Cửu đột nhiên nắm lấy tay ta. Ta nhìn sang, phát hiện thân thể nàng cũng cương cứng không nhúc nhích, nhưng sắc mặt cũng xem như trấn định, chưa từng lộ vẻ kích động.

Thấy vậy ta cũng cương ép mình phải trấn định, lại nhìn về phía hấn, cười nói: “Người đùa cái gì vậy?”

“Ta lặp lại lần nữa, đem hồ phù giao ra đây.”

Cố giữ vẻ tươi cười, ta vẫn ương ngạnh nói: “Hồ phù không có ở chỗ ta, phụ thân làm sao có thể giao hồ phù cho ta.” Nói xong, lòng ta khê động, lại nói tiếp.

“Bất quá còn phải nói người. Người rốt cuộc là đi theo ai? Hôm qua là Nhị hoàng tử, hôm nay lại chạy đến chỗ Tam hoàng tử. Tam hoàng tử, người phải cẩn thận một chút, ở trong nhà, ca ca có địa vị cao hơn ta, nói không chừng hồ phù hiện giờ đang ở trong tay hấn.”

Ta vốn nghĩ có thể dùng cách này để châm ngòi ly gián một chút, không ngờ Tam hoàng tử nghe thấy lại bật cười ha ha.

Lúc này, ta liền nhíu mày, xem ra chiêu này không dùng được.

Ca ca cũng cong khóe miệng, nói: “Ta vốn chính là người của Tam hoàng tử, lúc trước ta làm việc ở chỗ Nhị hoàng tử bất quá là để giám thị hấn thôi.”

Ta xuy một tiếng, nghĩ thầm những chuyện này ta tất nhiên đã nhìn ra, ta cũng không phải kẻ ngốc.

Lắc lắc thân mình, ta không để ý nói: “Mặc kệ thế nào cũng được, tóm lại hồ phù không có ở chỗ ta.”

Tam hoàng tử lên tiếng.

“Hôm nay đến đây tất nhiên là đã nắm chắc mười phần, hồ phù đang ở trên tay người!”

Tam hoàng tử khẳng định mười phần như vậy thật làm ta bất an, hấn biết hồ phù ở chỗ của ta. Nhưng mà từ đâu hấn biết được, người biết được ta có hồ phù chỉ có ta, tiểu Cửu, Doãn Quốc Bình, Bát công chúa...

Bát công chúa.

Đùng rồi. Bát công chúa.

Tam hoàng tử đột nhiên nói: “Dáng vẻ như vậy hấn là người cũng đã đoán được.”

Lúc này tiểu Cửu đột nhiên lùi lại một bước nhỏ, lẩm bẩm nói: “Không thể nào.”

“Muội muội tốt của ta, người nói cái gì không thể?” Tam hoàng tử cười yếu ớt nói.

“Là hồ phù không thể ở trên người Hiếu Ân hay là Bát tử của muội không thể bán đứng hai người?” Dừng một chút, không chờ tiểu Cửu trả lời, hấn lại nói tiếp.

“Không có gì là không thể, tuy rằng nàng là thân tỷ tỷ của người cũng không có nghĩ là không có khả năng.”

Câu trả lời này hoàn toàn làm ta chết tâm, cũng dập tắt hy vọng của tiểu Cửu. Xem ra Tam hoàng tử hôm nay là phải đoạt đi hồ phù trong tay ta. Nên làm gì đây? Hồ phù không thể đưa, tiểu Cửu không thể xảy ra chuyện. Giờ phút này, làm sao có thể lưỡng toàn đây?

Tam hoàng tử thấy ta vẫn bất vi sở động, ý cười thong dong thoáng chốc không còn, hấn trừng mắt nhìn ta, trong mắt hiện lên sát khí, lãnh thanh nói: “Ta đã nói đến dễ hiểu như thế, Hiếu Ân người đừng có không biết thức thời như thế.”

Thời gian không còn nhiều lắm, ta phải nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn mới được. Nhưng nói thì nói vậy, nhưng đầu óc ta lúc này lại không nghĩ được cái gì, trong đầu loạn thành một đồng như tương hồ thì làm sao có thể nghĩ ra cách.

Lúc này ca ta đột nhiên hướng ta nói: “Nếu người còn muốn lưu một cái mạng nhỏ thì nhanh chóng đem hủ phù giao ra, ta có thể giúp người cầu tình với Tam hoàng tử, sau này người cùng Cửu công chúa còn có thể tiếp tục tiêu dao giống bây giờ. Nhưng nếu người cứ khăng khăng cố chấp, hậu quả như thế nào, người là người rõ ràng nhất.”

“Ta sẽ như thế nào?” Ta biết rõ còn cố hỏi. Cũng là để kéo dài thời gian.

Bất quá lời này là ta hỏi Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử liếc mắt nhìn ta một cái, lại chuyển mắt sang tiểu Cửu vẫn đang trầm mặc, nói: “Người là muốn hỏi tiểu Cửu sao? Vậy ta liền nói cho người biết, người như thế nào, tiểu Cửu sẽ như thế đó.”

“Nàng là muội muội của người!” Ta tức giận.

Tam hoàng tử lại cười ha ha.

“Thì sao? Phụ hoàng ta cũng không để ý, huống chi là muội muội.”

Người này nhất định là điên rồi. Mà kẻ điên này cũng nhất định là kẻ thắng. Hắn lấy tiểu Cửu uy hiếp ta, hắn làm đúng rồi.

Nhắm mắt lại, khí thế ban đầu cũng mất đi.

Tiểu Cửu nhìn thấy vội nói với ta: “Không thể đưa cho hắn, ta không sợ chết.”

Ta thê lương cười cười, nói thầm “Ta sợ. Thế nhưng ta sợ.”

Thở sâu một hơi để đầu óc tỉnh táo, ta nói với Tam hoàng tử: “Hiện nay hủ phù không có trên người ta. Nếu người muốn lấy thì cứ đi theo ta.”

~”Rl

64. Chương 64

Bàn tay vẫn nắm chặt tay ta lúc đầu giờ lại từng chút từng chút buông ra. Nàng tựa như không thể tin được, vẫn còn lắc nhẹ đầu, trong mắt tràn đầy bối rối.

“Sao người có thể đưa cho hắn...” Nói xong, nàng lão đảo lù về sau, dần dần cách ta một khoảng.

Lùi lại đi, lui càng xa càng tốt.

Ta cắn răng một cái, dè lại đau đớn trong lòng, một lần nữa hướng Tam hoàng tử nói: “Người đừng động đến nàng, ta đem hủ phù giao cho người.”

Ta hoàng tử bật cười ha ha.

“Ta biết tiểu Cửu là điểm yếu của người. Như vậy có phải là tốt không, người đem hủ phù cho ta, ta nhất định sẽ không đụng đến người muội muội tốt này một sợi tóc.”

“Tốt nhất là như vậy.”

“Nói đi.” Tam hoàng tử nói: “Người đem hủ phù giấu ở đâu?”

“Tất nhiên là ở một nơi mà các người không tìm được rồi. Nếu không có ta dẫn đường các người có tìm cả đời cũng đừng mơ tưởng tìm được.”

Tam hoàng tử hiếp mắt, hừ lạnh một tiếng: “Người chớ có giở trò.”

“Tất nhiên. Tiểu Cửu còn ở đây mà.”

“Doãn tướng quân.” Tam hoàng tử xoay đầu nói với ca ca ta. Ca ca ta liền hành lễ bước đến. Tam hoàng tử lại nói tiếp: “Người đi cùng hắn. Phải mang hủ phù về.”

“Vâng.” Nói xong, ca ca ta xoay người đi đến chỗ ta, hạ thấp ánh mắt nhìn ta.

“Đi thôi.”

Ta gạt đầu, bắt giặc nghiêng đầu nhìn tiểu Cửu. Nàng thấy nhưng lại xoay đầu đi không nhìn ta lấy một lần.

Đây là loại cảm giác gì?

Ta chỉ cảm giác trái tim giống như bị móng vuốt cào một cái, vừa đau vừa buồn lại còn khó chịu. Nhưng ta không còn cách nào, trước mắt chỉ cần bảo vệ được nàng đã. Ta mím môi, thở sâu, cất bước đi theo ca ca ta, từng bước rời khỏi Phò Mã phủ.

Bên ngoài Phò Mã phủ đã bị ba tầng binh sĩ bao vây, cơ hồ một con kiến cũng không lọt. Ca ca ta ra dấu vài cái, lập tức hơn một nửa binh lính đã được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng tách ra đứng làm hai nhóm, chờ xuất phát. Chỉnh đốn binh sĩ xong, hần chuyển hướng nhìn ta, chỉ chỉ con ngựa kế bên, nói: “Cưỡi ngựa?”

Ta gạt đầu, miễn cưỡng cười cười: “Người không sợ ta chạy?”

Hần rất chắc chắn: “Người không dám. Cửu công chúa vẫn còn trong tay Tam hoàng tử.”

Đúng vậy. Ta không cần phải nhiều lời nữa, xoay người lên ngựa. Hai chân kẹp bụng ngựa, roi vung lên, liền mở đường chạy trước. Ngựa chạy tốc độ rất nhanh, gió rít gào thổi qua hai má, thổi tóc rối bời, cũng thổi tinh dầu óc của ta. Tiểu Cửu không thể có chuyện, hổ phù không thể giao cho Tam hoàng tử, về phần ta...

Chắc chỉ có một con đường mà thôi.

Kỳ thật nói là dẫn hần đi tìm hổ phù, đơn giản là dẫn bọn họ đi du ngoạn một chút thôi. Bọn họ đã lừa chúng ta một chiêu ngoạn mục như vậy lần này ta phải đáp lễ chứ, nếu không thật nuốt không trôi cơn tức này. Suốt một đường quả thật là mạn vô mục đích*, nói chung là không ta cũng biết nên làm gì, chỉ có thể kiên trì đi về phía trước. Trước tiên cứ ra khỏi thành đã rồi tính sau.

(*Chỉ đi chứ không biết điểm đến.)

Từ này đến giờ, ca ca ta cứ cưỡi ngựa đi bên phải của ta, thỉnh thoảng ánh mắt nhẹ liếc về phía ta, giống như sợ ta lại giở thủ đoạn gì khác. Hần cũng quá cẩn thận rồi, nào có ca ca ai để phòng đệ đệ như vậy. Ta bắt đầu đi lác đác, nhìn như tùy ý nói.

“Thái tử cùng Nhị hoàng tử e là cũng giống mọi người, cũng không nghĩ đến là Tam hoàng tử giở trò đầu nhĩ.”

Hần hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Tất nhiên, hai cái tên ngu ngốc đó nháo đến loạn, trong mắt chỉ có ngôi vị Hoàng đế, còn coi nhau như cái đinh trong mắt, vận số của bọn họ cũng sắp hết rồi. Chờ Tam hoàng tử lấy được hổ phù thì đại cục đã định.”

“Hần làm Hoàng đế, vậy còn người?”

Trên mặt hần hiện lên một mặt ý cười.

“Tất nhiên là Đại tướng quân.”

“Người chỉ là muốn làm Đại tướng quân?” Ta đột nhiên hỏi hần.

Lập tức ta liền thấy trên mặt hần hiện lên một tia bối rối, bắt quả hần che giấu cực nhanh, tức khắc khôi phục nét cười hỏi ta.

“Người muốn nói cái gì?”

Ta cũng cười cười, nói với hần.

“Chỉ là cảm thấy kỳ quái thôi, phụ thân đã là Đại tướng quân, tuổi tác của hần cũng đã lớn, sợ là không đến vài năm nữa cũng phải lui xuống. Ở trong nhà chúng ta, ta tất nhiên làm sao có thể làm tướng quân, như vậy tiếp nhận chức vị của phụ thân chỉ có người. Ý nghĩ này của người bất quá chỉ cần vài năm là có thể thành hiện thực, vì sao hiện nay người còn phải mạo hiểm phụ trợ Tam hoàng tử chứ? Người phải biết, cuộc chiến này nếu người thất bại, không riêng gì mộng tướng quân của người tan thành mây mà Tướng Quân phủ cũng khó tránh khỏi kiếp nạn. Rốt cuộc là cái gì thúc đẩy người làm ra hành động như thế chứ?”

Sắc mặt của hắn có chút trắng bệch.

Bộ dạng này của hắn càng tăng thêm sự chắc chắn cho nỗi nghi ngờ của ta. Ta thở dài lắc lắc đầu, nói thầm quyền lợi thật là thứ hại người.

Ta nói tiếp: “Người nghĩ cũng thật đơn giản, thiên hạ này là của họ Văn Nhân, cho dù mấy vị hoàng tử này đầu đá có lợi hại bao nhiêu, cho dù cuối cùng là ai đăng cơ làm Hoàng đế, thiên hạ này vẫn là của họ Văn Nhân. Nhưng người thì khác, cho dù người giết hết tất cả họ Văn Nhân thì thiên hạ này cũng sẽ không của họ Doãn, bách quan sẽ không để cho người ngồi ở vị trí này, bách tính cũng sẽ không thừa nhận người.”

“Người cầm miệng!” Hắn đột nhiên quát lớn.

Ban đầu, ta cùng với ca ca nói chuyện thanh âm rất nhỏ, cũng chỉ có một vài người ở gần mới có thể nghe thấy, nhưng tiếng rống giận đột ngột này của hắn làm cho cả quân đội nháo nhào. Những người đó nghĩ đến đã xảy ra chuyện gì cho nên đều dừng bước gờ binh khí chĩa vào người ta.

Ta không hề mở miệng, chỉ là đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt này vừa ngốc lại vừa khờ dại, hành động ngốc nghếch này của hắn đơn giản là tự chui đầu vào rọ. Ngôi vị Hoàng đế hắn ngồi không được, kết quả là Doãn gia cũng sẽ không còn vị trí của hắn. Tính toán toán, kết cục của hắn so với ta còn mờ mịt hơn.

Thời khắc kế tiếp, ca ca của ta trở nên trầm mặc, lúc này ta như có như không liếc mắt nhìn về phía hắn. Mày hắn nhíu lại thật chặt. Giờ phút này hắn đang nghĩ gì? Sợ hãi? Cổ kị? Lùi bước? Hay hoặc chuyện gì khác, tóm lại bộ dáng hắn lúc này rất hợp ý ta, hiện giờ hắn không còn tâm trạng quản ta nữa.

Sau khi ra khỏi thành, ta cứ một đường đi thẳng, có đường cũng đi mà không có đường ta cũng cứ tiến về trước. Giờ phút này đại đội chúng ta đang ở trong rừng cây bên ngoài Hoàng thành. Cánh rừng này ta chưa từng đến, cũng không biết khi nào mới là cuối đường.

Đại đội cứ tiến về phía trước gần nửa canh giờ, ca ca của ta rốt cuộc không chịu nổi, châm chọc nói: “Chỗ người giấu cũng quá bí ẩn rồi.”

“Tất nhiên.” Ta nói. “Thứ cầm trong tay cũng không phải là đồ vật bình thường, giấu kỹ một chút mới an tâm.”

“Người chớ có giở trò thì tốt. Người đừng quên công chúa hiện nay còn ở trong tay Tam hoàng tử.”

Ta có chút hốt hoảng nhưng nghĩ lại, tiểu Cửu sẽ không ngốc như vậy. Lúc này thời gian ta rời khỏi phủ cũng đã hơn nửa canh giờ, nhiều thời gian như vậy, tiểu Cửu cũng nên ngộ ra hành động của ta mới đúng. Hy vọng của ta lúc này chính là nàng tìm được thời gian trốn thoát, nhanh chóng rời đi. Như vậy mới không uổng phí ta một phen khổ tâm tính toán.

Nâng mắt nhìn về phía trước, ta liền làm ra bộ dáng khăng định, nói.

“Người nhẫn nại một chút đi, ta giấu rất sâu, vẫn còn ở phía trước.”

“Phía trước là đến đâu?”

“Vẫn là rừng cây a.” Tuy ta nói như vậy nhưng trong lòng lại rất bồn chồn. Nơi này là lần đầu tiên ta đến, làm sao mà biết phía trước như thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ của ca ca tựa hồ cũng chưa từng đến nơi này. Hắn hỏi vậy, không giống như hoài nghi.

Quả nhiên, hắn không nói thêm gì nữa, phát tay dẫn đại đội tiếp tục tiến lên.

Bất quá, lần này đi không bao xa, phía sau liền truyền đến từng đợt tiếng vang. Nghe kỹ lại nhân số không dưới hai mươi người. Thanh âm rất lộn xộn nhưng tần suất lại cực nhanh, đang nhanh chóng chạy đến hướng chúng ta. Ca ca ta tất nhiên cũng nghe thấy, hắn cẩn thận đưa tay thủ thế, ý bảo binh lính ở tiền phương bố trí phòng ngự.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, trong lòng ta cũng không khỏi khẩn trương lên. Hiện giờ nơi này đã vô cùng bí ẩn, có thể nói ngoại trừ chúng ta dường như ngay cả chim thú cũng ít đến đáng thương. Lại đột nhiên có một đội nhân mã tiến đến, tất nhiên là hướng đến chúng ta rồi.

Là địch hay bạn?

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, ta dần dần cũng bắt đầu thấy rõ.

Ngay từ đầu đã biết là một đội nhân mã, chỉ là không biết đó là địch hay bạn nên trong lòng còn khấn trương cùng sợ hãi. Đến khi bọn họ đến gần, trong lòng ta lại hơi trầm xuống, đội nhân mã này ta chưa từng thấy qua, nhưng nhìn sang ca ca, thấy sắc mặt hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu. Đến khi... Đến khi bọn họ dừng lại trước mặt chúng ta, nhìn thấy rõ ràng đội nhân mã đó, thoáng chốc trên đầu ta giống như nổi sét.

Đúng rồi, người nọ ta đã gặp qua, vả lại còn có một màn ‘chào hỏi’ đáng nhớ.

Còn nhớ vào cái đêm lễ Khất xảo và nam nhân bắt tiểu Cửu ở Dị Nguyên trấn không?

_list”: T

65. Chương 65

Thấy được cái nháy mắt của hắn, những chuyện xảy ra lúc trước đồng loạt lướt qua đầu của ta. Người này muốn hại chúng ta, lúc này hắn lại xuất hiện, hắn không phải là người của Tam hoàng tử thì còn là người của ai?

Nam tử trắng trẻo kia dừng lại, đầu tiên là liếc mắt nhìn ta, trong mắt lóe sáng, giống như muốn đem ta ăn tươi nuốt sống. Ta trầm mặc không lên tiếng, cũng không có biểu tình gì, nhưng có ai biết trong lòng ta lúc này bắt đầu kinh đảo hải lãng*.

(*Chỉ sự lo lắng, sóng lo gió lớn.)

Đúng lúc này ca ca của ta lại bước ra, từng bước đi đến phía trước. Hắn chỉ vào nam tử trắng trẻo kia, lãnh thanh nói: “Lữ Bách, người chạy đến đây làm gì?!”

Lúc này Lữ Bách mới thu hồi ánh mắt, nhìn sang ca ca ta, ý cười nhẹ nhàng.

“Tất nhiên là Tam hoàng tử bảo ta đến”

“Tam hoàng tử nói gì?”

“Cửu công chúa chạy rồi, Tam hoàng tử sợ phò mã giở trò cho nên bảo ta đến giúp người một tay.”

Ta nghe thấy liền cảm thấy vui vẻ, rồi lại cảm thấy kỳ quái. Lữ Bách này hoàn toàn không cần phải đem chuyện tiểu Cửu đã trốn thoát nói ra, hắn nói nhẹ nhàng như vậy nhưng lại làm cho gánh nặng trong lòng ta đỡ xuống. Bọn họ chẳng lẽ không sợ ta cũng sẽ tìm cơ hội chạy trốn sao? Hay là tên Lữ Bách này còn có mục đích khác?

Ta không lên tiếng.

Ca ca ta nghe thấy Lữ Bách nói Cửu công chúa chạy thoát, sắc mặt cũng không tốt, hắn giống như nghĩ đến cái gì, nhìn ta cười nhạt, thanh âm khinh thường, nói.

“Đại nan lâm đầu các tự phi*.”

(*Khi có chuyện đến thì tự thân ai nấy chạy.)

Ta biết hắn đang nói đến chuyện tiểu Cửu chạy mà không đến tìm ta, tất nhiên đối với sự khinh thường của hắn ta chưa từng đặt vào mắt. Tiểu Cửu chạy là tốt, ta nguyện ý tiểu Cửu không đến tìm ta, như vậy ta mới vô cùng vui vẻ.

Chẳng qua là ta cao hứng chưa được bao lâu liền bị tên xấu xa Lữ Bách đâm trúng chỗ đau.

Hắn nghe thấy ca ca ta trào phúng liền phản bác nói.

“Lời ấy của Doãn huynh sai rồi, công chúa cùng phò mã tình thâm, nhất định sẽ không giống như người nói đâu.” Dừng một chút, hắn lại nói.

“Công chúa bây giờ còn chưa đến có lẽ là các người đi vào quá sâu, nàng tìm không thấy đường đến. Tất nhiên ta cũng sợ công chúa lẫn quẩn ở bên ngoài bìa rừng cho nên một đường đến đây đều làm ký hiệu, tin rằng không bao lâu sau, Cửu công chúa nhất định sẽ tìm được phò mã gia.”

Ta không muốn tin cho nên liền đáp trả tên Lữ Bách kia.

“Ít tự cho mình là thông minh đi, người cảm thấy Cửu công chúa thực sự ngốc vậy sao?”

Lữ Bách cười ha ha.

“Công chúa rất thông minh, chỉ là nàng quá lưu tâm phò mã gia người cho nên nhất định sẽ không bỏ qua một chút manh mối nào, cho dù nàng ta biết phía trước là bẫy cũng sẽ đi vào.”

Bộ dạng khăng định đó của Lữ Bách thật sự làm ta hận đến nghiến răng.

Nhưng ta không thể phủ nhận hẳn nói không sai.

Tiểu Cửu chính là người như vậy.

Chỉ là giờ phút này ta thật hy vọng nàng ích kỷ một chút, hoặc là không giống như Lữ Bách nói.

Tất cả những chuyện hôm nay ta làm đều là vì để bảo vệ nàng, trong lòng ta yên lặng cầu nguyện. Tiểu Cửu, nàng ngàn lần đừng đến, ngàn lần không nên uống phí khổ tâm của ta.

Lữ Bách thấy sắc mặt ta trắng bệch, vẻ mặt càng thêm đắc ý vài phần, hẳn đề tiện chặc chặc hai tiếng, đáng tiếc nói.

“Lần trước còn không thể nếm thử một chút hương vị của công chúa, thật sự là... Một lát nếu có cơ hội ta cần phải hảo hảo hưởng thụ một phen.”

Thằng nhãi này!

Ta nộ khí trùng thiên, đang muốn bước lên giáo huấn hẳn một phen, ai ngờ ca ca của ta lại nhanh hơn một bước, quát lớn.

“Người đứng ở đây hồ ngôn loạn ngữ, công chúa kim chi ngọc diệp, một hạ nhân như người mà cũng muốn vọng tưởng sao? Hừ, nếu không phải hiện nay Tam hoàng tử cần người, người cho là với chuyện người làm lần trước, người còn có thể sống đến hôm nay?”

Lữ Bách cười hì hì, nói: “Điều này cũng không thể trách ta, cái gọi là dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dùng*, Tam hoàng tử chỉ nói bảo ta đi giết người, lại chưa từng nói là giết ai, ta cho là người bình thường tất nhiên cũng xử lý theo ý của mình thôi.”

(*Một câu nói nổi tiếng của Tào Tháo. Dùng người thì không nghi, đã nghi thì không dùng.)

Ca ca ta bị nói đến á khẩu không trả lời được, chỉ phải đứng nghiến răng nghiến lợi. Ta thấy bộ dáng này của hẳn, nghĩ thầm hẳn cùng tên Lữ Bách này e là sớm đã có hiềm khích không chừng. Nhân lúc cả hai kẻ thù bọn họ đang nói chuyện, trên cơ bản những nghi ngờ trong lòng ta toàn bộ đã được giải. Đến tận lúc này ta còn có thể nói gì đây? Chỉ có thể nói ‘Minh thương địch đó, ám tiễn nan phòng’*.

(*Cây giáo ngoài sáng dễ tránh, mũi tên trong tối khó phòng.)

“Các người muốn tranh luận đến khi nào?” Ta nói.

“Cứ tiếp tục như vậy, đến đêm cũng không biết có lấy được hổ phù hay không.”

Lữ Bách lần nữa đem tầm mắt chuyển đến trên người ta, cười nói.

“Người gấp cái gì? Sợ phu nhân nhà người đến đây rồi chạm mặt bọn ta sao?”

Ta bị hẳn đoán trúng tâm tư, trên mặt có chút nóng lên. Tên vô lại lại thật làm ta tức chết, làm sao ta có thể để cho hẳn toại nguyện chứ, nhưng may mắn ta còn có một ca ca đầu óc đơn giản. Ta không bận tâm, nhún nhún vai, nhìn sang ca ca, nói.

“Nếu đã như vậy, chúng ta cứ ở đây ngồi chờ tiểu Cửu đi, dù sao chuyện tìm hổ phù ta cũng không vội.”

Ca ca của ta sẽ đồng ý sao? Hẳn tất nhiên sẽ không.

Nhưng với cách nói của ta, hẳn tất nhiên đem toàn bộ trách nhiệm quy đến trên người Lữ Bách. Hẳn hung tợn trừng mắt nhìn Lữ Bách, nổi giận nói.

“Người tên cầu nô tài, còn tiếp tục nhiều chuyện nữa thì người lập tức cút về Hoàng thành đi!”

Lữ Bách nghe xong, xoa xoa cái mũi, mặc dù không đáp lời nhưng ý cười cũng không giảm.

Người này có chút không đơn giản.

Sau khi âm ỉ xong, ta một lần nữa dẫn đường tiếp tục đi về phía trước. Ban đầu, ca ca cùng ta song song cưỡi ngựa, lúc này lại biến thành ba người đồng hành, ta bị kẹp ở giữa. Cái tên Lữ Bách kia thỉnh thoảng lại liếc mắt sang nhìn ta, trong mắt đều là những ý tứ gì đó mà ta không đọc ra. Những thứ này ta đều nhìn thấy, trong lòng luôn cảm thấy bất định không yên. Ánh mắt của tên này giống như có thể nhìn thấu ta vậy.

Bất quá nếu hẳn không nói, ta cũng không quan tâm. Mà chuyện ta hy vọng nhất lúc này chính là tiểu Cửu đừng làm ra chuyện ngu ngốc gì.

Núi rừng không dễ đi cho nên chúng ta đều đi rất chậm. Trong rừng rất u ám, không biết là do thời tiết hay là do lá cây trong rừng quá rậm rạp nên đã che mất ánh sáng trời. Tóm lại không khí ở đây có chút âm trầm. Hai đội nhân mã chúng ta lại rất im lặng, ngoại trừ tiếng bước chân cũng chỉ có tiếng bước chân.

Lại đi thêm một khoản thời gian nữa, Lữ Bách đột nhiên ngừng. Ta cùng ca ca quay đầu nhìn lại, thấy hẳn đang châu đầu ghé tai với một tên lính, không biết đang nói gì. Sắc mặt ca ca ta có chút khó coi, hẳn nói với ta một câu.

“Đừng quan tâm hẳn, tiếp tục đi.” Lại tiếp tục thúc ngựa đi tiếp.

Ta có chút lo lắng, vừa đi theo ca ca đồng thời xoay đầu nhìn về hướng Lữ Bách một cái, không ngờ lại vừa lúc bắt gặp ánh mắt của hẳn. Lữ Bách nhìn ta, kéo khóe miệng cười tà một cái, lòng ta liền giống như bị một tảng đá đè lên.

Không lâu sau, Lữ Bách đuổi theo.

Hắn ngáp một cái, nhìn như vô ý quay sang ta nói.

“Phò mã gia, còn cần phải đi bao xa nữa đây?”

Ta thấp giọng đáp một câu.

“Cũng sắp đến rồi.”

Lữ Bách lại cười cười, liền tiếp gạt đầu, nói: “Đúng là cũng sắp đến rồi, vừa rồi có một tên lính đến báo với ta...”

Lúc này ta cau mày, nghĩ thầm ‘Xong rồi’. Nhưng giờ phút này sớm muộn gì cũng sẽ đến, lần này Lữ Bách nói ra vừa hay cho ta thời gian chuẩn bị để chạy trốn.

Ca ca ta nghe thấy Lữ Bách nói một nửa liền ngừng lại không nói tiếp, lúc này cũng thúc giục hẳn nhanh chóng nói hết.

Lữ Bách gạt đầu đáp “Vâng.”, sau đó lại ngửa đầu nhìn phía trước, cao giọng nói.

“Vừa rồi có một tên lính nói với ta, phía trước không xa đã không còn đường.”

“Không còn đường?” Ca ca ta cũng không quá tin.

Lữ Bách lại vô cùng chắc chắn.

“Đúng vậy, không còn đường, chỉ có vực sâu vạn trượng.” Dứt lời, hẳn cười hì hì nhìn ta.

“Không lẽ phò mã gia đem hổ phù ném xuống vách núi đen ngòm kia sao?”

Vạn trượng...

Vực sâu...

Đến lúc chạy rồi.

Phía sau là quân địch, phía trước là vực sâu vạn trượng. Đường nào cũng không ổn, ta nên làm gì đây? Chỉ còn biết hướng phía trước mà chạy, ta không có thời gian để ngựa quay đầu tránh thoát vòng vây. Mà phía trước... Thôi, đời trước ta cũng cứu không ít người, nếu ông trời có mắt thì để ta thuận lợi trốn thoát, còn nếu không, ta cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Ility”]qL

66. Chương 66

Thoáng chốc, tiếng vó ngựa đã vang vọng toàn bộ núi rừng.

Ca ca ta cùng Lữ Bách đều bị dọa, cũng chưa từng nghĩ đến ta sẽ có thể liều mạng chạy về phía trước như vậy. Có điều bọn họ cũng chỉ nghĩ đơn giản, phía trước là vách núi, nếu ta ngoan cố chạy, không phải chết thì chính là bị bắt, nếu đã như vậy thì sao lúc này không thúc thủ chịu trói?

Nhưng bọn họ chưa từng nghĩ đến, ta cho dù chết cũng không nguyện thúc thủ chịu trói.

Cây rừng vô cùng rậm rạp, vừa rồi con ngựa bị ăn đau liền vội vã chạy về phía trước, nhưng nơi đây không rộng rãi như đường lớn, cho dù ngựa có tránh trái tránh phải cũng không thể né hết được mấy cành cây mọc hỗn loạn kia. Mà tim ta chỉ trong chốc lát cũng muốn rụng ra ngoài, mặc dù cánh tay bị cành cây sắc bén cào đến chảy máu cũng không cảm giác được.

Ta bắt chấp tất cả chạy như bay, lập tức nói rộng được khoảng cách với đám người đang đuổi theo.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, cái vực sâu vạn trượng mà Lữ Bách nói chỉ một lát sau đã xuất hiện, ta theo bản năng thả chậm tốc độ, cuối cùng cũng rời khỏi khu rừng.

Ánh mặt trời lập tức chảy đến trên người, lúc này là lúc mặt trời gắt nhất, mà lúc trước ta vẫn luôn ở trong rừng cho nên vừa ra ngoài, đôi mắt bắt giặc liền nhắm lại. Cũng may, vách núi cũng không phải ở đây.

Nếu không ta chắc chắn sẽ không toàn thân.

Lúc này ta đang thúc ngựa đi trên một bãi đất trống mọc đầy cỏ dại, bãi đất này cũng rộng cỡ một sân bóng, mà phía đầu bên kia của bãi đất chính là vách núi. Bỗng dưng ta cảm thấy sợ hãi, cho nên ta chỉ đứng cách nó một khoảng chứ không dám tiến đến gần.

Một khắc sau, ca ca ta cũng đã đuổi đến.

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Bọn họ đi đến cách ta khoảng năm bước chân thì ngừng lại, ca ca ta không nói gì nhưng khuôn mặt đầy hàn sương. Lữ Bách lại mở miệng, vẫn là đáng vẻ cười cợt kia, vẻ mặt đáng tiếc, nói.

“Phò mã gia sao lại ngốc như vậy, người cứ chạy về phía trước không phải là tìm đường chết sao.” Dừng một chút, hần lại nói.

“Đương nhiên, người chạy thế nào cũng chỉ có chết.”

Ta vẫn không mở miệng đáp lại.

Lúc này, ca ca ta lại thở dài nói: “Hiếu Ân, người là người Doãn gia ta, ta cũng không muốn ra tay với người. Tin ca ca đi, chỉ cần người đem hổ phù giao ra, ca ca chắc chắn sẽ bảo vệ người.”

Ta thẳng lưng gần từng chữ: “Người cũng biết ta sẽ không giao ra.”

“Người như vậy là đang tìm chết!”

Nghe hần tức giận quát lớn như vậy, không biết tại sao ta lại cảm thấy thực buồn cười, không phải vì hần mà là bởi vì ta.

“Sớm muộn gì cũng chết, có lẽ ta đã sớm chết rồi, căn bản không sống đến bây giờ.”

Tuy rằng ta là từ trong mộng xuyên đến, nhưng ở hiện đại, ta có lẽ đã chết.

“Ta hỏi người lần nữa, có giao hay không?!” Thanh âm của hắn nâng cao hơn, có lẽ hắn thực sự đang rất tức giận, gân xanh trên thái dương cùng trên cổ đều nổi lên. Có lẽ trong mắt hắn, đệ đệ ta đây thật không biết phân biệt lợi - hại.

Nhưng mà, từ trước đến nay ta vẫn không biết phân biệt lợi - hại như vậy.

“Không giao.” Ta thản nhiên đáp, sắc mặt chưa từng thay đổi.

Lữ Bách ở một bên nghe cười ha hả, suýt nữa sặc hồng, hắn ôm bụng, dứt quãng nói với ca ca ta.

“Doãn tướng quân, vị đệ đệ này của ngài cũng thật là cố chấp. Không bằng tại hạ giúp ngài giáo huấn hắn một chút, thế nào?”

“Cút!” Ca ca ta quát lớn. “Người còn chưa đủ tư cách.”

“Vâng, vâng, vâng.” Ý cười của Lữ Bách chưa từng giảm, lại đột nhiên chuyển đề tài, nói.

“Chỉ là Tam hoàng tử có lệnh, muốn chúng ta tốc chiến tốc thắng. Chính sự quan trọng hơn, ngài cũng đừng lái nhãi chuyện nhà ở đây.”

Tên Lữ Bách này.

Quả nhiên, ca ca ta nghe xong lời Lữ Bách nói, sắc mặt trấn định hơn rất nhiều, hắn lại quay đầu nhìn ta, trong mắt đã không còn sự nhu hòa vừa rồi. Ta biết lúc này hắn không còn là ca ca ta nữa, mà là người muốn giết người đoạt hổ phù.

Lúc này, hắn nâng tay phải, nhẹ nhàng vung lên.

Hai đội binh lính phía sau tuân lệnh, trong nháy mắt giơ lên binh khí, miệng hét to, tất cả đều chạy về phía ta.

Ta mặt không đổi sắc, nhìn đám binh lính đó tiến lên, chờ đến một khoảng cách nhất định, ta vung tay, đem độc phóng ra ngoài. Đám binh lính đó cũng không biết ta sẽ dùng độc cho nên hơn một nửa đám người đều bị trúng chiêu, thoáng chốc từng hàng từng hàng thay nhau ngã xuống. Những tên phía sau thấy vậy liền thất kinh, đứng ngậy tại chỗ không biết phải làm sao, chỉ mất một giây thời gian, ta lại vung tay lên, phóng ra thật nhiều độc.

Lữ Bách chợt vỗ một cái, hét to: “Ai nha nha, công phu dùng độc của Doãn Hiếu Ân rất lợi hại, sao ta lại quên chuyện này chứ, đám ngu ngốc các người cẩn thận chút, cũng không được để hắn thoát!”

Ta liếc mắt nhìn Lữ Bách một cái, vẻ mặt thản nhiên này thoải mái như vậy, sao giống như đang nhắc nhở? Hắn quên ta sẽ dùng độc sao? Có thằng điên mới tin! Hắn chính là biết mà không nói, rốt cuộc hắn đang tính toán cái gì? Suy nghĩ của tên này thật khó có mà đoán được.

Những binh lính còn lại được cảnh báo, mặc dù vẻ mặt vẫn còn lưu lại vẻ kích động nhưng động tác cũng đã cẩn thận rất nhiều, bọn họ lập tức kéo ra khoảng cách với ta, chỉ dùng thương tấn công dưới chân ngựa, không hề tiến đến. Ta cùng bọn họ vật lộn, không còn tâm trí để nghĩ chuyện khác cho nên cũng đem chuyện Lữ Bách quăng ra sau đầu.

Đang giằng co qua lại, đột nhiên phía trước lại lóe ra một thân ảnh. Ta vừa nhìn liền thấy chính là ca ca ta đang thúc ngựa chạy đến. Tay hắn cầm kiếm, tốc độ như gió, xem ra rõ ràng không sợ ta sẽ dùng độc. Thấy hắn chạy đến, ta cũng cảm thấy căng thẳng, vốn định phóng độc nhưng không biết tại sao ta lại không thể ra tay.

Trời đất chứng giám, không phải ta không muốn mà là cánh tay không nghe theo sự điều khiển của ta.

Sao lại thế này? Xem tí nữa hại chết ta rồi.

Cũng may, một kiếm này cũng không phải đánh về phía ta mà là hướng về phía con ngựa của ta. Hấn xuống tay vô cùng tàn nhẫn, một kiếm vừa thu lại, con ngựa kêu to một tiếng, máu chảy ra như suối cứ thế mà ngã xuống. Ta tất nhiên nhanh chóng nhảy xuống đất, binh lính thấy thế đều nâng thương đâm về phía ta.

Bất chấp đau đớn, cẩn thận tránh thoát, sau đó ta liền nhảy đến nhặt một cây thương trên mặt đất, khó khăn chống đỡ.

Ca ca lúc này cũng nhảy xuống ngựa, hai ba bước nhảy đến trước mặt ta, cùng ta đọ sức. Nhưng mà ta đối phó với đám binh lính còn có thể, còn hấn là một người luyện võ từ nhỏ, lại là con nhà võ tướng, lập tức ta ngay cả nửa phần ưu thế cũng không có.

Một mình ta phải chống đỡ hơn năm sáu người, lần này quả thật là đánh đến quá sức, thật muốn kêu cha gọi mẹ. Chỉ là không biết tại sao ca ca hấn tựa như cũng có chút lưu tình, dù sao hấn cũng là tướng quân, một thân công phu rất cao, ta chỉ là “lính mới”, không cần nghĩ cũng biết ai thắng ai bại.

Nhưng mà lúc này ta vẫn còn sống, chẳng lẽ hấn cũng giống như ta? Tuy muốn giết người nhưng lại không thể ra tay được.

Trong lúc suy nghĩ, chúng ta cũng đã đánh hơn mười chiêu. Trong lúc đó, ta cũng xử lý được vài tên lính, tuy là nhân số đã giảm rất nhiều nhưng cũng đã làm ta mất rất nhiều sức lực. Nếu cứ tiếp tục như vậy ta vẫn sẽ tiêu đời.

Tình huống này không lạc quan cho mấy.

Mà càng làm cho ta buồn bực chính là Lữ Bách cũng nhảy ra tham chiến.

Thằng nhãi này quả thật cũng quá âm ngoan, ta cùng ca ca quyết đấu, hấn liền tìm sơ hở của ta mà đánh đến. Tuy ta có phòng bị nhưng cũng chỉ là nhất thời cũng không thể phòng bị cả đời. Chỉ một lúc sau, ta cơ hồ mình đây thương tích. Cũng may mỗi lần ta đều tránh đúng lúc, hấn cũng chưa từng lợi dụng lúc ta dừng lại mà ra tay.

Nhưng cái tên này quả thật rất đáng ghét! Ta tức giận chuyện hấn đánh lên ta, nghĩ thầm ca ca ta chắc sẽ không đánh lên, vì thế liền chuyển trọng tâm đến trên người Lữ Bách, cùng hấn quyết đấu. Đối với ca ca, ta không thể hạ độc được, nhưng với tên này thì vô tư.

Cũng vừa lúc, ngày trước hấn dám bắt kính với tiểu Cửu, hôm nay ta sẽ đem mọi thứ, nhất nhất báo thù.

Trận đánh đang đến hồi gay gắt, đột nhiên bên tai lại vang lên tiếng vó ngựa, nghe thấy người đến là ai, lòng ta cũng theo đó vỡ vụn. Đỡ lấy đường kiếm của Lữ Bách, cũng không tự chủ được liền xoay đầu nhìn lại.

Nơi đó, tiểu Cửu đang cưỡi ngựa chạy đến chỗ ta, sắc mặt nàng có chút trắng bệch, thở hồng hộc. Ta nhìn thấy, mũi cũng bắt đầu có chút cay cay.

Tiểu Cửu cũng nhìn thấy ta, dáng vẻ nàng đầu tiên giống như là trút được gánh nặng. Sau đó lại mở to hai mắt, đột nhiên hướng ta nói.

“Cẩn thận!”

- - - - -

Tuần sau mình bận chút chuyện nên không up chương mới nha:)

67. Chương 67

Ta cả kinh, lúc này mới nhớ tới bên cạnh vẫn còn một người đang muốn đẩy ta vào chỗ chết!

Thế nhưng, bây giờ nếu xoay người để chặn lại thì cũng không còn kịp nữa, cho dù hành động của ta có nhanh hơn nữa e rằng cũng đã muộn, ta làm sao có thể bảo trợ mình chu toàn?

Nếu đã vậy, thì ta sẽ dùng thời khắc cuối cùng ấy hảo hảo nhìn tiểu Cửu đi.

Đời này, ta chưa từng nghĩ đến vào khoảng khắc nằm dưới lưỡi kiếm của người khác mà bản thân vẫn có thể cười được. Cũng không vì cái gì, đơn giản là ta đang rất vui, cảm thấy ông trời cũng coi như có mắt. Hôm nay dẫn bọn họ chạy đến đây, ta cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý mình sẽ chết, bảo vệ tiểu Cửu là sợ nàng sẽ xảy ra chuyện nguy hiểm, chỉ là trong lòng ta không biết tại sao vẫn muốn được gặp lại nàng một lần nữa.

Có thể để ta trước khi chết lại được nhìn thấy tiểu Cửu thật là tốt.

Nhưng mà.

Nhát kiếm trong dự định lại vẫn chưa chém xuống, ta chỉ nghe ‘đình’ một tiếng. Sau đó Lữ Bách đứng đứng trước mặt lại nhảy sang chỗ khác!

Sự xoay chuyển đột ngột này thật sự làm ta kinh ngạc, ngay sau đó, tiểu Cửu liền nhanh chóng chạy đến bên cạnh ta, nàng kích động nắm lấy y phục của ta, thanh âm run rẩy nói:

“Người... Người sao lại bị thương?”

Đè lại bàn tay của nàng, lúc này ta chỉ cảm thấy yêu thương tràn đầy.

“Ta không bị thương.”

Thời điểm ta nói ra câu này, tiểu Cửu vẫn cúi đầu, nhưng đến khi nàng ngẩng đầu lần nữa, hốc mắt đã đỏ bừng. Trong ấn tượng của ta, số lần tiểu Cửu khóc thật sự không nhiều lắm, ta đã được chứng kiến qua một lần, đó là lúc nàng biết phụ hoàng băng hà.

Không biết tại sao nhìn nàng như vậy, ta cảm thấy mình giống như phạm vào tội chết vậy. Chỉ muốn ôm nàng vào lòng yêu thương dỗ dành một phen. Nhưng giờ lại không phải lúc. Bởi vì lúc này, Lữ Bách đứng ở cách đó không xa đột nhiên mở miệng, nói:

“Người có ý gì?”

Tất nhiên lời này không phải hỏi ta.

Vừa rồi lưỡi kiếm của Lữ Bách hướng đến ta, trong lúc nguy cấp chính là ca ca thay ta đỡ một kiếm này.

Tuy rằng hấn là ca ca ta nhưng ta cũng rất ngạc nhiên rằng hấn sẽ cứu ta. Dù sao giờ phút này hấn là vì Tam hoàng tử bán mạng, cho nên ta cũng nghi hoặc giống Lữ Bách, đem ánh mắt hướng về hấn.

Sắc mặt ca ca ta lại vô cùng thoải mái, cũng không vì chuyện mới vừa rồi mà để trong lòng. Hấn khinh thường nhìn Lữ Bách, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

“Người nói là ý gì?”

“Tại sao lại chắn kiếm của ta, chẳng lẽ người muốn phản bội Tam hoàng tử?”

Ca ca ta cười cười, nói: “Ta tất nhiên sẽ không phản bội Tam hoàng tử, có điều giết Hiếu Ân, người còn chưa đủ tư cách.”

“Nga?” Lữ Bách bắt đầu ha ha cười.

“Nếu vậy, xin hỏi Doãn tướng quân, ở đây ai có tư cách giết hấn?”

“Tất nhiên là ta.”

Lữ Bách có chút không tin, hấn chặc chặc hai tiếng, lắc đầu, biểu tình vô cùng khoa trương.

“Người thật sự có thể hạ thủ? Hấn chính là thân đệ đệ của người a, người có thể một đao giết hấn sao?”

Sắc mặt ta cũng không tốt, từ lúc đầu đã cảm thấy tên Lữ Bách này rất không đơn giản, chỉ là ta rút cuộc nhìn không ra hấn đang muốn làm chuyện gì. Hiện tại hấn nói như vậy rõ ràng châm ngòi chia rẽ quan hệ ca ca cùng ta, để hai chúng ta giết hại lẫn nhau. Nhưng mà, ta cùng ca ca lúc này cũng không cùng một mục đích, có nói thì cũng vô ích.

Cũng may ta có thể suy nghĩ kỹ càng, nhưng sợ là sợ ca ca ngốc kia của ta không chịu nổi một kích này của hấn.

Thế nhưng, ca ca ta nghe xong tất nhiên liền nổi giận, hần hừ một tiếng, nói với Lữ Bách.

“Người đừng dùng kế khích tướng với ta, lần này Tam hoàng tử có lệnh là phải đem hổ phù về, cho nên mặc kệ dùng thủ đoạn gì ta đều sẽ mang về.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, rồi lại nháy mắt hít một ngụm khí.

Bởi vì Lữ Bách kia lại cười hì hì liên tục nói ba tiếng ‘tốt’. Ngay sau đó hướng ánh mắt mê đắm thoáng nhìn tiểu Cửu, nói.

”Vậy một lát ta sẽ...”

“Người dám!” Ta hung tợn nói.

Mà sắc mặt tiểu Cửu lúc này đã muốn khó coi đến cực điểm, Đúng vậy, nàng nhất định cũng nhìn thấy Lữ Bách, mà hiện giờ Lữ Bách lại đang giúp đỡ Tam hoàng tử, không khó nghĩ ra, những chuyện lúc ta cùng tiểu Cửu đi Nam hạ gặp phải đều là Tam hoàng tử sớm có dự mưu, hần muốn giết tiểu Cửu, đây không phải chỉ là nói suông.

Ta nắm tay tiểu Cửu, những cũng không biết nên an ủi nàng như thế nào mới tốt.

Lúc này, ca ca ta thoáng nâng kiếm, chỉ vào Lữ Bách nói.

“Người. Đưa kiếm của người đưa cho Hiếu Ân.”

Cái gì?

Ta hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Hiển nhiên, Lữ Bách so với ta cũng không khá hơn bao nhiêu, hần ngơ ngác một lúc mới nói.

“Người điên rồi sao. Người có biết hiện tại người đang làm gì không.”

“Kiếm của người, đưa cho Hiếu Ân, sau đó cứ đứng yên đây, không được động vào Cửu công chúa. Tam hoàng tử đã đặc biệt dặn dò, bây giờ không thể động vào Cửu công chúa, người phải còn sống.” Ca ca ta gần từng tiếng, lặp lại một lần những lời hần nói.

Có lẽ là do ngữ khí của ca ca ta quá mức cường ngạnh cho nên Lữ Bách chỉ nhíu mày một cái, sau đó vô cùng không tình nguyện tiêu sái đi đến trước mặt, đưa kiếm cho ta.

Lúc hần đi đến trước mặt ta, liền nở nụ cười vô cùng âm hiểm.

Cầm kiếm của Lữ Bách trong tay, cảm giác có chút không được tự nhiên. Ta chưa bao giờ sử dụng vũ khí gì, bởi vì vũ khí của ta chính là độc cùng hai tay. Có điều hiện nay, không muốn cũng phải dùng, ca ca ta cũng không phải người thường, hần có thể lên làm tướng quân tất nhiên phải có năng lực của tướng quân, lãnh binh đánh giặc, cùng người cận chiến.

Bất luận điều gì tất nhiên so với ta đều phải hơn trăm ngàn lần.

Phần thắng của ta đương nhiên cũng ít hơn.

Ca ca ta nói: “Hiếu Ân, chiến trường vô phụ tử, hiện giờ chúng ta không còn là huynh đệ. Hai chúng ta quang minh chính đại so tài một lần, nếu ta thắng, người giao hổ phù cho ta, ta sẽ giữ lại cho người một mạng.”

Ta đang chờ hần nói nếu ta thắng thì như thế nào, nhưng mà chờ mãi cũng không thấy hần mở miệng. Hần đây là có ý gì? Xem thường ta quá rồi, ta vô cùng không phục, vì thế liền hỏi.

“Nếu ta thắng thì sao?”

“Ta chết, người sẽ thắng.”

Ta không còn lời nào để trả lời.

Những gì cần nói đều đã nói cả rồi, trận này sớm muộn gì cũng không thể tránh. Thở dài, cuối cùng liếc mắt nhìn tiểu Cửu một cái, sau đó liền cầm kiếm, từng bước từng bước đi đến trước mặt ca ca ta. Lần đầu tiên ta nghiêm túc đánh giá một người nam nhân như vậy, người nam nhân cùng ta tương tự tám phần.

Chung quy vẫn cảm giác cứ như ta đang cùng chính mình tự giết lẫn nhau.

Ngay sau đó, hai chúng ta đồng thời nâng kiếm, mặt đối mặt, kiếm đối kiếm, tất cả đều dồn hết khí lực. Một chiêu này không phải so kiếm chiêu mà là so nội lực. Ta cắn răng, cố gắng chống đỡ, có điều chỉ một lát sau đã cảm thấy khó khăn, nhìn sang ca ca liền thấy hấn mặt không đỏ khí không suyễn.

Nhiều mây, trong lòng thầm mắng bản thân đang nổi điên gì vậy? Cùng hấn so nội lực không phải là muốn tự tìm chết sao? Không được, phải nhanh chóng rút về mới được.

Nghĩ vậy, ta không hề do dự, lập tức dồn lực vào hai tay, lợi dụng lực tay đẩy thân về phía sau ba bốn thước!

Lần độ sức này tốn không ít khí lực của ta, kéo theo hơi thở cũng có chút rối loạn, môi cũng có chút run rẩy.

Ca ca hấn thật lợi hại, nếu cứ tiếp tục thế này chỉ sợ thêm mấy chiêu nữa, ta nhất định sẽ bị đánh bại. Nên làm gì đây? Cái tay chết tiệt của ta cũng không biết làm sao nữa, chỉ là không thể hạ độc thủ với hấn được. Gấp chết người a!

Mà ta ở một bên lo lắng một hồi nhưng ca ca hấn làm sao có thể cho ta thời gian tìm đối sách chứ?

Còn chưa chờ ta kịp nghỉ ngơi, hấn đã ngay lập tức rút kiếm chạy đến chỗ ta. Không còn cách nào khác, ta cũng chỉ phải nâng kiếm vừa phòng vừa trốn, vô cùng chật vật.

Hấn hăng say vùng kiếm, lại còn cười ha ha nói với ta.

“Ma ồm? Ta sớm biết ngươi chỉ là giả bộ! Nhưng ngươi cũng quá yếu rồi, bản lĩnh thật sự của ngươi không phải ít như vậy chứ? Đem ra hết đi!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi. “Ta không phải ma ồm!”

Hấn hừ lạnh.

“Ma ồm, Doãn gia sao có thể sinh ra một con ma bệnh như ngươi chứ!”

68. Chương 68

Cái tên này!

Mọi người nói đừng bao giờ đoán tâm tư nữ nhân, sao mà tâm tư của tên này cũng khó đoán vậy? Lúc thì làm ta cảm thấy trong lòng hấn vẫn còn xem ta là người nhà, lúc thì làm ta hận đến không thể bóp chết hấn! Nhưng ta biết hiện giờ bản thân thật sự bị hấn kích.

Tuy nói hình ảnh ma ồm là ta giả bộ nhưng ta cũng không thích người khác chia vào mũi nói ta là ma ồm, hơn nữa còn là dùng cái loại ngữ khí này.

Cho nên trong một chốc, ta liền dùng hết sức, so với lúc ban đầu còn nghiêm túc hơn. Vừa rồi ta còn đang lo lắng tiểu Cửu mà hiện tại trong mắt chỉ còn một mình tên ca ca kia.

Mà hấn thấy ta trở nên nghiêm túc như vậy nhưng thật ra lại vô cùng hài lòng, tất nhiên càng liều mạng đánh, tựa như là chuyện đáng hưởng thụ nhất thế giới. Thật sự là khó hiểu, hấn đây rốt cuộc là xuất phát từ tâm thái gì?

Có điều không đến một khắc thời gian, sự thật cũng liền hiện ra.

Hấn liều mạng cùng ta đánh, miệng thì thào tựa như tự nói, những cũng lại giống như hỏi ta.

“Ngươi dựa vào cái gì? Tất cả mọi mặt ngươi đều không bằng ta, thế nhưng lại có mọi thứ?”

Ghen tị.

“Cha nương thương ngươi, công chúa gả cho ngươi, ngươi dựa vào cái gì?”

Ta bị hắn hỏi đến á khẩu không thể trả lời, chỉ phải vội vã chống đỡ. Người nam nhân trước mặt này, nói thật ta quả cũng cảm thấy mình so với hắn đều kém hơn, nhưng chuyện xảy ra trên thế gian từ trước đến nay đều không có cách gì để giải thích, muốn trách cũng chỉ đành phải trách vận khí hắn không tốt. Thế nhưng điều này ta không thể nói ra được, nói ra cũng chỉ chọc giận hắn thêm thôi.

Càng ngày hắn càng đánh hăng say hơn, mà ta cũng càng ngày càng đuối sức.

Đúng lúc này, từ hướng trước mặt cách ta không xa bỗng nhiên có một vật màu trắng bay đến. Tốc độ của thứ đó cực nhanh, chỉ nhoáng lên một cái xẹt qua, ta vẫn chưa kịp nhìn rõ đó là vật gì. Nhưng ở đây chỉ có bốn người chúng ta, tiểu Cửu không có khả năng phóng ám khí vào chúng ta, vậy thì còn là ai?

Ta bỗng có cảm giác không ổn, đang muốn lên tiếng báo ca ca ta tránh ra, không ngờ hắn sớm đã phát hiện. Thế nhưng hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, trở tay xuất một kiếm liền đem vật đó cắt làm hai!

Xẹt một tiếng, vật kia đã bị chém làm hai mảnh, bột phấn màu trắng từ trong vật đó vung ra, dính lên người hai chúng ta.

Lòng ta lập tức liền lạnh.

Ấy vậy mà tên ca ca đầu óc trì độn kia vẫn không ý thức được chuyện gì vừa xảy ra. Hắn sớm đã đánh đến đỏ mắt, thế nhưng lại chưa từng đem thứ ám khí đó để trong lòng. Vừa chém vật kia xong liền lập tức tiếp tục hướng ta đánh tới. Ta cuống quýt rút kiếm đỡ đòn, đột nhiên lại cảm thấy bắt đầu bị choáng!

Chết rồi! Trúng chiêu.

Nói thầm trong lòng không tốt, vừa nhìn lại ca ca ta. Tình huống của hắn cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, rõ ràng vừa rồi người đó còn bưng bưng sát ý nhưng lúc này lại chỉ có thể dựa vào thanh kiếm chống đỡ mới không ngã xuống đất. Ta nhíu mày, vội cúi đầu nhìn đám bột phấn màu trắng rơi dính trên quần áo, sau đó ngửi ngửi.

Loại chất độc này kỳ thật rất thông thường, là loại giống như nhuộm cân tán, chỉ cần rơi dính vào trên người thì thân thể sẽ mất sức vô lực, nhưng không nguy hại đến tánh mạng. Thế nhưng đây mới là vấn đề, tuy ta biết cách giải loại độc này nhưng bây giờ ta giải bằng cách nào đây?

Những suy nghĩ này, bắt quá chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện.

Bị đánh sau lưng thế này, ca ca ta giận dữ gầm lên một tiếng. Hiển nhiên giờ phút này cơn giận ngập trời này của hắn tất cả đều bởi vì cái tên Lữ Bách này gây ra.

Lữ Bách ha ha cười, vô cùng vui vẻ.

Mà lúc này, lòng ta tất cả đều đặt trên người tiểu Cửu, nàng hiện giờ đang ở phía sau Lữ Bách, bộ dáng cũng có chút mệt mỏi, có lẽ cũng đã trúng độc. Ta nên tự mắng bản thân hay là khen Lữ Bách thật sự thông minh đây? Hắn biết lúc ta cùng ca ca giao đấu tất nhiên sẽ mười phần tập trung, hắn cũng biết lúc đó tiểu Cửu toàn tâm cũng sẽ chỉ đặt trên người ta, hắn bắt lấy nhược điểm này, thực thi tiểu kế, một chiêu đem chúng ta diệt toàn quân!

Tên này thật đáng sợ.

Bên kia, ca ca ta trừng mắt nhìn Lữ Bách, hận không thể đem tên đó băm vằm, hắn thở hổn hển, khăn giộng quá lớn.

“Người muốn làm gì?!”

Lữ Bách cười hì hì tiêu sái đến trước mặt hắn, cúi đầu nhìn xuống.

“Ta muốn làm cái gì, Doãn tướng quân người không đoán được sao?”

“Người nằm mơ đi. Chỉ cần ta còn một hơi thở cũng sẽ không để người thực hiện được gian kế.”

“Vậy người cứ lưu lại một hơi thở trước đi.” Dừng một chút, hắn vừa cười vừa nói.

“Vấn đề là ta không định để người lưu hơi, đợi đến khi ta báo cáo kết quả cho Tam hoàng tử, ta sẽ nói người cùng Doãn Hiếu Ân đồng quy vu tận* không phải là được rồi sao?”

(*Cùng chết chung.)

Tên này nói chuyện quả thực có thể hù chết người nha.

Ta vốn nghĩ, hần giết ta là xong rồi, không ngờ hần còn muốn nhắm đến ca ca!

Ca ca ta hiển nhiên không dự đoán được, hần cực kỳ khiếp sợ nhìn Lữ Bách, sau đó càng thêm phần nộ.

“Người đang nói cái quái gì vậy? Người cho là Tam hoàng tử sẽ tin cái lý do thoái thác chết tiệt kia sao?”

Lữ Bách cũng không bận tâm: “Một lát nữa thôi các người đều phải chết, Tam hoàng tử không tin cũng phải tin.”

Đầu ta oanh một tiếng.

“Người nói cái gì?” Trùng mắt nhìn Lữ Bách.

“Đều phải chết? Người dám động đến tiểu Cửu tử xem!”

Lữ Bách nghe thấy ta hét lên, lúc này mới quay sang nhìn ta, biểu tình đó giống như đến lúc này mới phát hiện có ta ở đây. Hần cười.

“Ta động đến nàng thì sao? Người giết ta?”

Lúc này ca ca của ta đột nhiên xen vào: “Người không thể động vào Cửu công chúa. Tam hoàng tử đã cố ý căn dặn, Cửu công chúa vẫn còn tác dụng.”

Lữ Bách không hề đáp lời, trong một khắc, bầu không khí trở nên lặng ngắt như tờ.

...

Tiểu Cửu. Ta nhìn tiểu Cửu đang đứng cách đó không xa, chung quy vẫn không thể yên lòng.

So với ta, tiểu Cửu có vẻ trấn định hơn rất nhiều. Mặc dù nàng đỏ hốc mắt, nhưng ánh mắt vẫn không có chút nào sợ hãi, nàng nhìn ta không chuyển mắt, nhẹ nhàng hướng ta lắc đầu.

Nàng muốn nói cái gì? Nàng bảo ta không phải sợ sao? Hay là muốn ta không nên vì nàng mà lo lắng?

Nhìn nàng như vậy, ta cảm thấy vừa giận vừa đau.

Giờ phút này, ta nên oán hận chính mình không đủ sức bảo hộ nàng hay là oán ông trời không có mắt đây? Chẳng phải kết cục chuyện xưa đều là người tốt chiến thắng hay sao? Tại sao đến của ta lại trở thành như thế này? Nhất thời, ta thật sự cảm thấy buồn cười, việc này xảy ra đích thực là buồn cười.

Tất cả mọi chuyện này xảy ra cũng chỉ trong năm phút đồng hồ ngắn ngủi, thế nhưng ta lại cảm thấy còn dài hơn năm năm. Trong lúc đó, Lữ Bách chưa từng lên tiếng, tựa như đang suy nghĩ cái gì. Mặt khác, ca ca ta đứng kế bên, quai hàm cắn chặt, hô hấp vô cùng kịch liệt, hần muốn vận khí.

Đồ ngọc này.

Đột nhiên, Lữ Bách ‘Ân’ một tiếng, sau đó chuyển hướng đến ta, nói.

“Xem ta đãng trí chưa kia. Đem hổ phù đưa cho ta.”

Ta cong cong khóe miệng, cười thầm hần không phải thần tiên, tất nhiên sẽ có những thứ mà hần không chiếm được, ví như hổ phù.

“Cười cái gì, mau đem đến đây! Bằng không ta sẽ lập tức giết Cửu công chúa của người!”

Hần không dám giết. Ta tự an ủi bản thân, nếu hần dám thì vừa rồi hần nên phản bác lời của ca ca ta. Hần hiện tại là thủ hạ của Tam hoàng tử, Tam hoàng tử có lệnh, hần chắc chắn không dám vi phạm. Nghĩ như thế, trong lòng ta cũng dễ chịu một chút, vì thế liền tự trấn định bản thân, bình tĩnh nói.

“Ta sẽ không đem hổ phù cho người.”

“Người nghĩ rằng ta sẽ không giết Cửu công chúa của người?” Nói xong, hần xoay người một phen túm lấy tiểu Cửu, tay trái giết chặt cơ thể của nàng, bàn tay phải cong lại bóp lấy cổ tiểu Cửu.

Trời biết, hiện giờ lòng ta đau đến tựa như sắp vỡ ra.

Cổ chịu đựng cảm giác đau đến hít thở không thông này, gần từng chữ.

“Không phải người không làm, mà là không dám. Bởi vì người là con chó, người sẽ không dám vi phạm lệnh của chủ!”

69. Chương 69

Lữ Bách hiển nhiên bị những lời này của ta chọc giận, hấn cắn răng, mặt đầy âm ngoan, lực đạo trên tay cũng tăng dần.

Ta gấp đến độ sắp cắn nát răng, nếu lúc này ta mà có thể nhúc nhích, ta thề nhất định phải đem tên khốn này ngũ mã phanh thây! Nhưng bây giờ ngay cả bản thân ta còn không lo được. Đưa mắt nhìn tiểu Cửu, dung nhan xinh đẹp kia, ánh mắt kia vẫn trấn định, tựa như đang nói ‘không cần lo lắng, ta không sao.’

Không biết tại sao, thấy nàng như vậy, ta lại khẽ kéo khóe miệng, nở nụ cười. Tiểu Cửu là người kiên cường, ít nhất nàng mạnh mẽ hơn ta. Như vậy, nếu ta không còn ở đây, nàng có lẽ cũng sẽ sống tốt? Ta biết, nàng tuy thường xuyên trêu chọc ta nhưng cũng là người nghe lời ta nhất.

Nghĩ như thế, ta vui vẻ rất nhiều, tự nhiên cũng bật cười.

Nhưng những suy nghĩ này Lữ Bách hiển nhiên không biết, còn tưởng rằng ta đang cười nhạo hấn, điều này càng làm hấn nổi nóng. Hấn giữ chặt tiểu Cửu, từ từ mang nàng đi đến trước mặt ta. Ngẩng đầu nhìn chăm chú tiểu Cửu, ta chỉ sợ sẽ bỏ sót mất một giây nào.

Lữ Bách từ trên cao nhìn xuống, tựa tiểu phi tiểu, nói.

“Giờ đã là lúc nào rồi, Doãn gia làm sao lại sinh ra một tên nam nhân không có tiền đồ như vậy chứ.”

“Cho dù không có tiền đồ thì cũng là người, so với con chó như người vẫn mạnh hơn gấp trăm ngàn lần.”

Lữ Bách đột nhiên nhấc chân đá vào bả vai ta một cước, lần này lực đạo vô cùng lớn khiến cho toàn bộ cơ thể ta trực tiếp ngã ngửa ra sau, lùi xa gần một thước. Nhưng ta biết một cước này ngay cả một thành công lực hấn cũng chưa dùng đến, nếu không e là ta phải văng xa đến ba bốn thước.

Lữ Bách lại bước đến, nghiêng người về phía trước, hỏi ta.

“Người mới vừa nói gì? Ta không nghe rõ.”

“Nói người là chó.”

Lại một cước đá vào ngực, so với lúc nãy lực đạo còn mạnh hơn rất nhiều. Lúc này mà ta vẫn còn có thể lạc quan, suy nghĩ tiết mục hôm nay sao lại giống phim thần tượng Đài Loan thế nhỉ. Ta nhất định phải bị đánh te tua tới tả thế này trước mặt nữ nhân của mình hay sao.

Gắng gượng đứng dậy, Lữ Bách lại một lần nữa đi đến trước mặt ta.

Lúc ta ngẩng đầu liền nhìn thấy hốc mắt đỏ hồng của tiểu Cửu, không biết tại sao, trái tim lúc nãy vẫn còn kiên cường trong phút chốc liền bắt đầu ê ẩm. Cả đời ta sợ nhất chính là nhìn thấy dáng vẻ này của Tiểu Cửu, nháy mắt tất cả sự kiên quyết của ta đều sụp đổ. Nhưng bây giờ không phải lúc nhu nhược, ta cố nén đau lòng, hướng đến tiểu Cửu lạnh giọng nói.

“Không được phép khóc, sau này ta chết cũng không được khóc.”

Ta không biết tiểu Cửu có thể hiểu hay không.

Nhưng những lời này lại bị Lữ Bách khinh thường, hấn xuy một tiếng, nói.

“Thật là tình cảm.” Dừng một chút, hấn lại nói. “Đem hổ phù giao ra đây!”

Ta đưa mắt nhìn sang Lữ Bách, cũng khinh thường đáp trả.

“Không chỉ là chó mà còn là một con chó bị điếc. Có hỏi lại bao nhiêu lần cũng vậy thôi, người đừng hòng lấy được hổ phù từ tay ta.”

Lữ Bách tức giận, lại bắt đầu ra sức đánh.

Có điều lần này hẳn tất nhiên sẽ không có tâm tình cùng ta đùa giỡn. Cổ họng ta đã bắt đầu có mùi máu tanh. Ta vừa mới ngồi dậy lại bị hấn thẳng chân đá ngã xuống, cứ như vậy không biết bao lâu. Cho đến... Cho đến khi ta chỉ còn cách vạch đá một bước chân.

Tiểu Cửu đã sớm lệ rơi đầy mặt, Lữ Bách lại một bộ dương dương đắc ý. Còn ta? Lúc này trong lòng ta chỉ còn lại sự tĩnh lặng đến không có nửa điểm gợn sóng, ngoại trừ đau đớn ở ngực mới còn có thể làm cho ta ý thức được chuyện gì xảy ra.

Tựa như là cho ta một cơ hội cuối cùng, Lữ Bách nhìn thẳng ta, hấn không kiên nhẫn mở miệng lần nữa, dĩ nhiên vẫn là cùng một vấn đề. Ta cũng không kiên nhẫn, thậm chí ngay cả đáp cũng lười đáp. Cuối cùng, một cước tiếp theo của hắn tựa như phán ta tử hình, vừa giống như đe dọa. Bởi vì một cước này nếu so với những lần trước, lực đạo quả thật rất nhỏ, cũng để ta có thể bắt được một bên vách đá.

Đây hoàn toàn là động tác theo bản năng của con người, bất kể ta muốn sống hay không.

Mà trong một khoảnh khắc đó, ta chỉ nghe thấy tiếng hét chói tai của tiểu Cửu.

Vang vọng đến làm lòng ta đều hoảng hốt.

Đến khi ta nhìn lại đã thấy nước mắt nàng chảy đầy mặt, trầm thấp lắm bầm “Không được... Không được...” Nàng nhìn ta, trong mắt tràn ngập sợ hãi cùng hoảng sợ.

Đừng hành hạ nàng như vậy chứ. Ta tự nói với bản thân.

Nhưng mà ta vẫn còn rất nhiều điều chưa nói với nàng.

“Ta không sao, sức khỏe của ta rất tốt, ta treo ở đây cả ngày cũng không sao, đừng khóc.” Ta cười an ủi nàng, trong lòng lại vì lời nói dối này mà xin lỗi, ta làm sao có thể chống đỡ cả một ngày được chứ? Lúc trước đã tiêu tốn quá nhiều khí lực, bây giờ lại còn thêm trúng độc. Tuy ta nắm được vách đá nhưng cả cánh tay cũng đang phát run a.

Tiểu Cửu điên cuồng gật đầu, từ trước đến giờ nàng đều rất tin tưởng ta.

Lữ Bách lại không có tâm tình nghe chúng ta ngọt ngào. Hành động này của hắn đơn giản là muốn chặt đứt đường lui của ta, làm ta hoảng sợ sau đó sẽ tự mình đem hổ phù dâng cho hắn. Ta thừa nhận, quả thật hắn tính toán mọi chuyện rất chính xác, bao gồm cả chuyện cho dù ta muốn chết nhưng thân thể vẫn sẽ theo bản năng bám vào một bên vách đá vậy. Nhưng mà, hắn đã tính sai một chỗ, cũng là điểm quan trọng nhất.

“Như thế nào?” Trong mắt Lữ Bách đều là đắc ý.

“Bây giờ biết đem hổ phù giao ra rồi chứ?”

Ta cắn răng, cũng không trả lời.

Lữ Bách cười hì hì, tiếp tục nói. “Sớm giao ra có phải tốt hơn không. Nhìn xem, bây giờ còn muốn ăn khổ nữa sao. Cho dù người nguyện ý nhưng cũng nên nhìn Công chúa điện hạ của người một chút chứ.” Vừa nói, hắn vừa nghiêng đầu liếc mắt nhìn tiểu Cửu, chặc chặc hai tiếng.

“Khóc đến lê hoa đá vũ* như vậy, thật làm cho người đau lòng.”

(*Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.)

Ta đang muốn mở miệng mắng hắn, không ngờ lúc này chân mày của Lữ Bách lại đột nhiên nhíu lại một cái, ôm tiểu Cửu xoay người tiếp một cước! Thân hình của Lữ Bách đã cản mất tầm mắt của ta, nhưng cho dù là vậy ta cũng đoán được là ca ca ta đánh lén sau lưng hắn, nhưng lại chưa thành công.

Thừa dịp này, ta dùng hết khí lực toàn thân nhưng vẫn không bò lên nổi.

Cơ hội đảo mắt đã trôi qua, Lữ Bách xoay người về phía ta khinh miệt nói.

“Đồ vô dụng, tại sao Doãn gia các người, người nào cũng vô dụng vậy?”

“Mau đưa hổ phù ra đây, ta không có nhiều thời gian chơi đùa cùng các người!”

Ta cũng không có thời gian.

Không để ý đến Lữ Bách nữa mà chỉ nhìn về tiểu Cửu. Dáng vẻ nàng khóc thực khó coi, cho nên ta luôn không thích nàng khóc. Lúc tiểu Cửu cười mới là đẹp nhất, gò má bên trái sẽ hiện lên một lúm đồng tiền nhàn nhạt.

“Tiểu Cửu, cười một cái đi.” Ta nhẹ giọng mở miệng.

Nhưng mà nàng làm sao có thể cười nổi chứ?

“Sau này đều phải cười.” Cho dù không có ta.

“Bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải kiên cường đối mặt.” Cho dù không có ta.

“Còn nữa.” Ta cố vẽ ra nụ cười tươi nhất có thể.

“Ta yêu nàng.”

Thật hối hận, đây lại là lần đầu tiên ta nói yêu nàng. Lời này đáng lẽ phải là ngày ngày đều nói mới đúng, bởi vì nói trễ một ngày chính là thiếu một ngày. Thế nhưng lúc ta biết được điều này thì đã là quá muộn, cho nên hôm nay ta chỉ đành phải nói với nàng một lần. Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Nếu như là trước kia, ta nhất định sẽ thấy được nụ cười hạnh phúc của nàng chứ không phải đau đớn khóc như hôm nay.

Thật là hối hận.

Tựa như chuyện cuối cùng mà ta phải làm ở thế giới này chính là để nói một câu ‘Ta yêu nàng’ với tiểu Cửu. Hôm nay cũng đã nói ra rồi, khí lực trên người trong lúc bất chợt liền mất đi toàn bộ. Câu chuyện có phải nên đặt dấu chấm hết ở đây không? Cuối cùng, ta nhắm hai mắt.

Buông lỏng tay.

Trước mắt là hình dáng ngày xưa của tiểu Cửu, nàng cười, nàng khóc, nàng khi dễ ta, còn có tình yêu của nàng.

Mà bên tai lại là thanh âm gào thét, cùng với tiếng la tê tâm liệt phế của tiểu Cửu.

Muốn nói một câu tạm biệt, xem ra hôm nay lại là hy vọng xa vời. Từ biệt một lần này, không ngờ lại là lần cuối cùng gặp mặt.

70. Chương 70

Không đau một chút nào.

Ha!

Xem ta lại phát ngốc cái gì vậy. Chết rồi thì làm sao biết đau?

Nhưng mà hô hấp đúng là có chút khó khăn, chuyện gì xảy ra? Tuy rằng ta chưa từng chết, nhưng cảm giác nhất định cũng sẽ không phải như vậy.

Có lẽ... Ta vẫn chưa chết?

Những ý nghĩ này tất cả đều là trong lúc hôn mê vô thức hiện lên, trên thực tế nếu ý thức của ta đủ rõ ràng thì tất nhiên sẽ phát hiện rất nhiều bằng chứng chứng minh ta vẫn còn sống, mà quan trọng nhất chính là người đã chết làm sao có thể suy nghĩ nhiều giống ta được chứ.

Đến khi ta biết được mình vẫn còn sống cũng không biết là đã qua bao lâu.

Một ngày? Nửa ngày? Một giờ? Tóm lại cảm giác còn dài hơn so với mười năm.

Giờ phút này có vô vàng cảm xúc đang xuất hiện trong lòng mình, bởi vì ta vẫn chưa chết, chuyện này không biết là tốt hay xấu. Rơi từ trên vách núi cao như vậy cho dù là không chết nhưng toàn bộ cơ thể hoàn toàn không có một chút tri giác nào, có khả năng là đã tàn phế rồi cũng nên. Nếu thật sự như vậy, sau này ta làm sao có thể đối mặt với tiểu Cửu đây?

Có điều loại khả năng này quả thực không lớn, bởi vì hiện giờ ta căn bản không nhúc nhích được, cho dù cuối cùng ta không bị chết đói chết khát thì cũng bị người của Lữ Bách tìm ra rồi bị xiên như thịt nướng thôi.

Ta làm sao lại ra đến nông nổi này.

Trong lòng than thở một tiếng, muốn mở mắt nhưng cũng không thể mở nổi. Chỉ một động tác nhỏ này ta cũng phải dùng rất nhiều sức lực.

Trước mặt một mảnh đen kịt.

Đen như vậy, đưa tay cũng không thấy năm ngón, đen giống như động không đáy.

Không lẽ đây không phải là thiên đường mà là địa ngục?

Trong lòng thầm cười một tiếng, lúc này mà ta còn có thể pha trò được, ta cũng thật tự phục bản thân.

Não bộ bỗng nhiên bắt đầu thanh tĩnh, rốt cuộc ta cũng ý thức được bản thân không nên cứ tiếp tục ngang nhiên nằm ở đây như vậy nữa. Đây hoàn toàn là xuất phát từ bản năng cầu sinh, cho dù bản thân ta có một lòng muốn chết thế nào.

Ta thử cử động thân mình nhưng lập tức liền phát hiện điều này còn khó hơn lên trời. Vô luận ta cố sức thế nào, hai chân vẫn hoàn toàn không có cảm giác.

Chưa từ bỏ ý định, ta đem toàn bộ khí lực tập trung đến tay phải, nâng lên... Nâng lên, hết sức thì nghỉ một chút, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục nâng.

Đến khi tay phải mò mẫn đến gần mặt mình, khỏi phải nói ta mừng rỡ đến thế nào. Lúc này ta mới nhớ đến trong ngực áo có một cái hỏa chiết tử*, vì vậy ta lại dùng hết sức lấy nó ra, đốt lên, từ từ nhìn xem ta đang ở đâu.

(*Ổng trúc bên trong có mồi lửa, rút đầu ra thì liền cháy lên.)

Thị lực từ trước của ta trước giờ không tệ, cho nên tuy ánh sáng của hỏa chiết tử không tốt mấy nhưng ta cũng có thể mơ hồ thấy được tình huống trước mắt. Thì ra lúc này ta vẫn đang ở trong rừng cây dưới vách núi, bên trên ta chính là một cây đại thụ tán lá xum xuê che mất ánh mặt trời. Cũng may là có nó, nếu không chuyện ta có thể sống sót được thật là so với kỳ tích còn kỳ tích hơn.

Sau khi làm xong những chuyện này, thể lực của ta bị tiêu hao nghiêm trọng. Ta lại ngất đi.

Đến khi lần thứ hai tỉnh lại, cảnh tượng đã thay đổi.

Lúc trước thì đen kịt, bây giờ lại sáng đến chói mắt. Bởi vì đã quen với bóng tối cho nên khi bỗng nhiên tiếp xúc với ánh sáng lập tức nước mắt của ta cũng sắp chảy ra. Ta vội vàng híp mắt lại, cứ như vậy ba bốn lần mới dần dần có thể quen được ánh sáng.

Chẳng qua là vừa mở mắt ra, ta liền ngây người.

Cảnh tượng đúng là đã thay đổi. Lúc trước ta vẫn ở trong rừng cây, lúc này ta lại đang ở trong một gian phòng. Căn phòng rất đơn giản, nhìn sơ qua cũng chỉ có bàn gỗ cùng giá sách mà thôi, mà ta lại đang nằm trên giường. Ta dùng sức cúi đầu nhìn một chút liền thấy mình hiện giờ cơ hồ bị băng bó hết cả người, có lẽ đẹp ngang với xác ướp.

Có người cứu ta?

Trụỵ nhai kỳ ngộ*? Quy ẩn cao nhân?

(*Rơi xuống núi bất ngờ gặp được ai đó.)

Trong đầu ta vẫn đang không ngừng suy đoán. Đúng lúc này đột nhiên ta phát hiện ra một chuyện, nếu ẩn theo lẽ thường, những người như cao nhân quy ẩn chín phần mười đều là lão đầu tiên phong đạo cốt, mà ta bây giờ...

Là đã bị một lão đầu hơn năm mươi tuổi nhìn qua rồi?

Không bằng bảo ta đi chết đi...

“Tĩnh rồi?” Bỗng nhiên có người lên tiếng.

Ta “Ân” một tiếng, sau đó lập tức ngẩn ra. Là thanh âm nữ nhân? Xoay đầu nhìn lại, quả nhiên là một nữ nhân! Loại tâm tình này, ta không cách nào diễn tả được, chính là có một loại cảm giác giữ được trong sạch. Thầm cảm tạ trời đất, lúc này mới nhìn đến nữ nhân đang đứng trước mặt ta.

Là một lão phụ nhân khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, mái tóc cơ hồ đã bạc một nửa, nhưng vẻ mặt lại hiền hòa, nhìn thấy liền làm cho người khác cảm thấy an lòng.

“Là... Bà cứu ta?” Ta nhin một lúc mới lên tiếng, có điều thanh âm lại khàn khàn đến đáng sợ, ngay cả chính bản thân ta cũng bị dọa.

“Mới vừa tỉnh, đừng nói nhiều quá.” Bà ấy sờ đầu ta một cái, sau đó tự mình cầm đến một chén nước, múc một muỗng đặt bên môi ta. Cổ họng ta lúc này khô đến muốn bóc cháy, cho nên một muỗng nước này đối với ta mà nói quả thực chính là cam lộ*. Ta cứ từng chút từng chút uống, đến khi uống cạn một chén nước mới dừng lại.

(*Theo nghĩa đen thì cam là ngọt còn lộ là sương. Người ta thường cứ theo nghĩa đen mà giảng rằng cam lộ là một thứ “sương ngọt làm mát dịu lòng người”.)

Có nước làm ẩm, quả nhiên là dễ chịu hơn rất nhiều.

“Cảm ơn bà.” Ta cố hết sức nói.

Bà ấy dọn dẹp chén, không hề nhìn ta, lạnh lùng nói.

“Không cần nhìn ta, ta có chuyện hỏi người cho nên mới cứu người.”

Có chuyện hỏi ta?

Ta nghĩ thầm “mình không biết lão thái này a, sao lại có chuyện hỏi mình chứ?”

Vì vậy ta liền hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Bà ấy vẫn chỉ nhàn nhạt đáp lại ta.

“Chờ thân thể người khá hơn một chút nữa rồi nói sau. Một lát nữa người ăn chút cháo.” Dứt lời, bà ấy liền xoay người đi ra ngoài, có lẽ là mang cháo cho ta.

Trong lòng ta cảm thấy rất kỳ quái, luôn cảm thấy lão thái này có chút lạnh lùng, bất quá nghĩ lại, cao nhân đại khái đều là loại đức hạnh này thôi, cứ thích tỏ vẻ như vậy. Nghĩ như vậy, trong lòng ta liền thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cũng không để ý đến bà ấy nữa, tiếp tục suy nghĩ đến tình hình hiện giờ.

Thứ nhất, Tam hoàng tử nhất định sẽ hạ lệnh xuống núi lục soát tìm xác, không tìm được ta, như vậy sau này hẳn sẽ sử dụng tiểu Cửu để kiểm chế ta, chuyện này đối với ta mà nói, có chỗ tốt cũng có chỗ xấu.

Thứ hai, sau khi ta rơi xuống vách núi, Tam hoàng tử biết đã không còn hy vọng lấy được hổ phù, như vậy hẳn nhất định sẽ từ bỏ, lập tức chiếm lấy hai đội binh mã còn lại, sau đó lên ngôi. Nhưng để thu tóm hai đội binh mã còn lại cũng cần phải có binh lính (1), không có hổ phù, bọn họ sẽ làm thế nào chứ?

Thứ ba, còn chưa kịp nghĩ ra, lão thái cao nhân đã đẩy cửa tiến vào.

Bà ấy mang vào cũng chỉ đơn giản là cháo trắng, một chút mùi vị cũng không có, nhưng trong tình trạng này, ta có thể lấp đầy bao tử cũng không tệ. Không nói một lời nào từng chút từng chút ăn giống như sơn trân hải vị, uống đến một hạt gạo cũng không thừa, lúc này ta mới có chút tinh thần.

“Ta hôn mê bao lâu?” Ta hỏi cao nhân lão thái.

“Mười ngày.”

Lão thái cũng tùy ý trả lời, nhưng ta nghe vào lại có chút không thoải mái. Mười ngày? Ta làm sao sống được? Ta thật bội phục bản thân mình a, mạng dẻo dai giống như cỏ dại vậy. Rất nhanh, ta đã chấp nhận sự thật rằng ta đã hôn mê mười ngày, sau đó ta liền hỏi bà.

“Đây là nơi nào?”

“Trong rừng.”

...

Câu trả lời sắc nhọn của lão thái làm ta không nói được lời nào. Nhưng thấy ta không hỏi gì nữa, lão thái trái lại lại mở miệng hỏi ta.

“Người không hỏi xem tình huống bên ngoài như thế nào sao?”

Trong lòng ta thót lên một cái, xem ra bà ấy đã biết chuyện gì đó rồi?

Thuận theo ý lão thái, ta nhỏ giọng hỏi.

“Nếu vậy, bây giờ bên ngoài như thế nào?”

“Quan binh mỗi ngày đều ở bên ngoài lục soát thi thể của người.”

Quả nhiên...

Trong lòng ta chợt cảm thấy ái náy, liền mở miệng nói.

“Hay là bà đem ta đưa ra đi, lỡ như những người đó lục soát đến nơi này, vậy bà...”

Ai ngờ chưa đợi ta nói xong, lão thái thái liền mở miệng cắt ngang.

“Bọn họ không thể lục soát đến nơi này đâu, người yên tâm dưỡng thương đi. Cái bộ dạng của người bây giờ có thể sống sót đã là kỳ tích, muốn dưỡng để hồi phục triệt để cũng phải bốn năm tháng.” Dứt lời, bà lại buông tiếng thở dài, nói.

“Thật là càng ngày ta càng bội phục y thuật của mình.”

...

Chưa thấy trình độ tự luyện của người nào cao đến như vậy! Quả nhiên con người là không thể nhìn bề ngoài!

- - - - -

(1) Binh lính trong đất nước sẽ được chia thành ba đội. Một đội là Cẩm vệ quân hoặc là đội quân trấn giữ hoàng thành. Một đội là binh lính trấn thủ biên cương. Đội còn lại là binh lính dưới sự điều động của hổ phù. Đây cũng là để đề phòng một binh lực chỉ tập trung vào một người nào đó. Cũng là để duy trì thế cân bằng trong triều.

- - - - -

Tui đã comeback. Đã để cho mọi người chờ lâu. Hôm nay tui sẽ up hoàn luôn. Đây cũng là món quà giáng sinh cho những người thích bộ truyện này:))))

Giáng sinh vui vẻ:))))

71. Chương 71

Có lẽ là do biểu hiện của ta quá mức rõ ràng, cao nhân lão thái thấy vậy liền không phục hỏi

“Thế nào? Y thuật của ta không cao sao?”

“Cao.” Ta hữu khí vô lực đáp. “Thật sự là cao.”

“Người cái con nha đầu, giọng điệu như vậy đó hả?!”

Ta ngẩn ra, quả thật là có chút không quen, tựa như ta từ lúc ta xuyên đến đây chỉ có sự phụ là từng gọi ta mấy tiếng xú nha đầu, ngoài ra chưa từng có ai gọi ta như thế. Mà đó cũng đã là chuyện thật lâu trước kia rồi. Giả làm nam tử bao lâu nay, giờ lại bị gọi là nha đầu, ngay cả bản thân cũng không quen.

Thấy ta không trả lời, cao nhân lão thái tự tìm cho mình một nấc thang, bà hừ hừ hai tiếng, nói.

“Tuổi trẻ thật là tốt, nhanh như vậy cũng đã sinh long hoạt hổ.”

Ta cười khỏ một tiếng, dứt khoát nói sang chuyện khác.

“Là do y thuật của ngài không tệ.”

Đúng rồi, ta cũng là bác sĩ mà, đối với thân thể mình làm sao lại không rõ. Trên người ta có bao nhiêu chỗ bị thương e rằng cũng đếm không hết, cũng may mạng ta lớn, được tán cây cản lại, xương không đâm vào phủ tạng. Nhờ vậy mới có thể cứu mình một mạng.

Nghe ta khen, vẻ mặt lão thái rốt cuộc cũng lộ nét vui mừng, bà hé miệng cười hai tiếng, đắc ý nói.

“Không phải ta tự tin, trên phương diện y thuật, ta dám xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất!”

Ta liên tục gật đầu phụ họa, nhưng trong lòng lại âm thầm cười.

Ai ngờ lão thái kia lại đột nhiên chuyển chủ đề, quay sang ta nghiêm mặt nói.

“Nhưng là, độc thuật của ngươi rõ ràng tốt hơn.”

Phản ứng đầu tiên của ta là ngẩn ra, sau đó liền nhớ đến hiện giờ trên người ta khắp nơi đều giấu độc, lúc bà ấy chữa trị cho ta tất nhiên sẽ phát hiện ra. Thế như lúc này ta lại có điểm mơ hồ, nếu bà ấy đã biết ta dùng độc thì tại sao lại còn cứu ta? Lúc ban đầu, bản thân ta quả thực không thích công phu độc môn này, bác sĩ cùng người dụng độc, nói cách khác quan hệ này giống như cảnh sát cùng ăn trộm.

Ta đem nghi vấn này hỏi ra.

Lão thái di chuyển cái ghế đến bên cạnh ta ngồi xuống, trù trù nửa ngày cũng không có mở miệng, sắc mặt có vẻ khó nói, mấy lần bà ấy muốn mở miệng nói chuyện nhưng cuối cùng lại miễn cưỡng nuốt trở vào.

Chẳng lẽ bà ấy có chuyện bí ẩn khó nói hay sao? Hơn nữa cái chuyện khó nói này không lẽ có liên quan cùng độc trên người ta ư?

Tính tò mò nổi lên, ta liền mở miệng thúc giục.

“Tiền bối, ngài cứ nói đi đừng ngại, chỉ cần ta biết ta nhất định sẽ nói cho ngài.”

Nghe ta nói như thế, bà ấy tựa như là được uống thuốc an thần, lắp bắp mở miệng.

“Hình Chấn là cái gì của ngươi?”

“Ai?”

Lão thái kia trừng ta một cái.

“Người rõ ràng đã nghe thấy, sao lại còn hỏi lại.”

Phải phải, ta quả thật nghe thấy nhưng phản ứng này hoàn toàn là theo bản năng. Ta nhắm mắt suy nghĩ một lát, cái người tên Hình Chấn này, đúng là một chút ẩn tượng cũng không có.

“Ta không biết.” Ta nói.

“Nói bậy!” Bà ấy chột lớn tiếng.

“Chất độc trên người người giống hệt như của hần, làm sao có thể không có quan hệ? Hần có phải là sự phụ người hay không?”

Ta gật đầu nói.

“Ta đúng là có một sư phụ, nhưng lúc trước ta gặp một chút chuyện, bị mất trí nhớ, sau đó chúng ta chỉ gặp nhau có hai ba lần thôi, hẳn cũng không có nói tên cho ta biết.”

“Là vậy sao.” Lão thái tuy trên mặt lộ vẻ thất vọng nhưng cũng chưa từ bỏ, bà ấy thận trọng hỏi ta một vấn đề, giống như rất sợ câu trả lời của ta không đúng như ý bà.

“Sư phụ người, có phải trên người rất thối hay không?”

...

Vấn đề này thật là có thể làm ta ghen chết.

Một người tìm một người khác, hẳn có thể sẽ hỏi thăm hình dáng đặc thù của người đó, tỷ như chiều cao cách ăn mặc, đặc điểm sở thích, nhưng làm gì có ai sẽ hỏi trên người người đó có phải rất thối hay không? Xem ra, cái mùi thối của sư phụ không phải là ngày một ngày hai, cũng không phải là một mình ta chịu tội.

Ta gật đầu như giả tội, vội nói.

“Đúng vậy, hẳn rất thối.”

Lão thái vừa nghe ta nói như vậy, trên mặt liền không tự chủ được lộ nét mừng rỡ, lầm bầm tự nói.

“Cái tên này vẫn cứ như vậy, đánh chết cũng không tắm rửa sạch sẽ một chút, so với ăn mày còn thối hơn.”

Lão thái mặt đầy vui mừng tựa như ăn mật. Nhìn ba ấy như vậy, cả người ta đều run lên, nghĩ thầm ‘không phải bà ấy thích xú lão đầu kia chứ? Nếu là thật, ta có thể giải thích được vì sao bà ấy lại cứu ta. Nhưng mà, ta cũng chỉ có thể cảm thán thế giới rộng lớn này cái gì cũng có thể xảy ra. Người thối như vậy cũng sẽ có người thích, thật đúng là điên rồi, điên thật rồi.’

Sau đó, lão thái hỏi ta rất nhiều chuyện, đề tài đều là vây quanh lão sư phụ thối của ta. Ta nói cho bà ấy hiện giờ ta cũng không biết sư phụ ta đi đâu, nét mặt vui mừng của bà ấy bỗng nhiên liền hạ xuống. Nhưng có lẽ bởi vì ta là đồ đệ của hẳn, cho nên yêu ai yêu cả đường đi, lão thái cuối cùng nói với ta.

“Người cứ ở đây dưỡng thương cho tốt đi, còn về đám binh lính bên ngoài người không cần lo lắng, bọn họ căn bản không lục soát đến đây được đâu. Đến khi vết thương của người tốt hoàn toàn thì cứ đi làm chuyện mà người muốn làm.”

Bà ấy nói ra dễ dàng như thế nhưng lúc này tình huống cấp bách, ta làm sao có thể ở đây nghỉ ngơi năm ba tháng được chứ?

Mười ngày rồi, không biết tình hình bên ngoài thế nào?

Tiểu Cửu, nàng vẫn khỏe chứ?

Lão thái tựa hồ nhìn thấu nỗi lo lắng của ta, bà ấy mở miệng.

“Cho dù là người muốn lên trời hay xuống đất, nhưng không có sức khỏe, người ngay cả đánh rắm* cũng tốn sức. Ta không biết thân phận của người là gì, nhưng có lẽ nhất định có liên quan đến chuyện chính biến lần này, đúng chứ. Ta nói với người như thế, đơn giản chính là muốn nói cho người biết, chỉ cần người còn sống tất cả liền có thể giải quyết.”

(*xì hơi.)

Đúng vậy, lão thái nói không sai, trên tay ta vẫn còn con át chủ bài mà.

Át chủ bài?!

Nghĩ đến chuyện này, cả người ta bất chợt liền căng thẳng. Hồ phù, thật ra từ trước đến giờ đều ở trên người ta!

“Tiền bối, người có thấy một tấm lệnh bài giấu trên người ta không?” Hồ phù cực kỳ quan trọng, ta rất sợ lúc mình rút xuống vách núi đã làm thất lạc nó.

Cũng may, lão thái gật đầu, tỏ ý bảo ta yên tâm.

“Lúc giúp người thoa thuốc đã phát hiện, ta đã cắt giúp người, đợi đến khi người rời đi ta liền trả lại cho người.”

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Trò chuyện một lúc, lão thái liền rời khỏi phòng của ta. Nằm trên giường, nhìn trần nhà, trong lòng vô cùng phức tạp, nhưng rốt cuộc cũng không thể nói cụ thể là chuyện gì. Mười ngày, cho dù hành động của Tam hoàng tử có chậm hơn nữa thì có lẽ cũng đã lên ngôi rồi. Nếu vậy Thái tử cùng Nhị hoàng tử thế nào? Cơ may Nhị hoàng tử còn sống có lẽ là không lớn, người thua làm giặc, những người đó sẽ không vì tính mạng của hần mà mạo hiểm mạng sống của mình. Vậy còn Thái tử? Dù sao cũng là Thái tử, Tam hoàng tử sẽ không trắng trợn giết hần chứ?

Ta đoán, e là cho dù Tam hoàng tử muốn giết hần thế nào thì những đại thần khác chỉ sợ chắc chắn sẽ không đồng ý. Một người phản bác không đủ gây áp lực nhưng mười người, hai mươi người, năm mươi người thì sao? Xem ra Thái tử hơn một nửa khả năng có thể là đã bị giam lỏng.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi thở dài.

Cái này thật ra căn bản không có nửa cọng lông liên quan đến chính biến, chỉ là không biết đến khi nào mới kết thúc? Ta may mắn sống sót qua lần này, nhưng lần sau thì sao?

Ta nhẩn tâm là tổn thương tiểu Cửu một lần nhưng sao có thể lại tiếp tục rắc muối lên vết thương của nàng ấy thêm một lần nữa chứ?

...

Thời gian dưỡng thương thật ra thì rất nhàm chán, cũng coi như là thỏa mãn được một lần tâm nguyện từ nhỏ của ta, đó chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Cuộc sống nhìn có vẻ an dật như vậy kỳ thật quá hao tổn trí não. Mỗi ngày, cơ hồ là chỉ cần vừa tỉnh thì đầu óc sẽ không tự chủ được suy nghĩ đến tình huống hiện giờ, nghĩ đối sách, nghĩ đến tình cảnh của tiểu Cửu. Ta biết rất rõ hiện giờ căn bản chỉ là đoán mò, lo lắng suông, nhưng vẫn không thể không chế được suy nghĩ của mình.

Ngay lúc ta mất tích gần một tháng sau, lão thái mới nói với ta, quan binh không còn lục soát tìm thi thể của ta nữa.

Mà trong một lần ăn cơm, lão thái đột nhiên nghĩ đến cái hôm tìm được ta còn có một việc quên nói cho ta biết.

Đó chính là dưới vách núi ngoại trừ ta, còn có một cỗ thi thể khác, là thi thể. Không cần đoán ta cũng biết được đó là ai. Lúc mới nghe được, ta chỉ cảm thấy đầu oanh một phát nổ ong ong, tóc gáy dựng lên, nhất thời không còn khẩu vị, thân thể khó chịu, trong lòng cũng khó chịu.

Nhưng vấn đề là ta căn bản không biết ta đang khó chịu cái gì.

Ta chỉ gặp qua hần hai lần mà thôi, quan hệ so với người xa lạ bất quá chỉ tốt hơn một chút, nếu vậy sự khó chịu hiện giờ của ta, phản ứng của ta lúc này là đến từ Hiếu Ân? Chuyện này làm cho ta cảm thấy quỷ dị, thậm chí khủng hoảng. Bởi vì trong thân thể này không chỉ là ta, e rằng còn có Hiếu Ân tồn tại.

Suy nghĩ đến điều này, đồng thời ta cũng cảm thấy kỳ quái, thân thể ca ca ta so với ta khỏe hơn không biết bao nhiêu lần. Ta rơi xuống cũng chưa chết, hần làm sao sẽ chết? Ta hỏi lão thái, lúc này lão thái mới nói với ta, nguyên nhân cái chết là do vết thương trên cổ.

Hần bị một kiếm cắt đứt yết hầu.

Lữ Bách!

72. Chương 72

Cuộc sống bình thường của lão thái rất đơn độc, cách một ngày lại đi hái thuốc, năm ngày thì xuất núi đi đến thị trấn nhỏ gần đó bán thuốc, đổi chút nhu yếu phẩm cần thiết. Ở đây ngày thường ăn cơm rất ít có

thịt, nhưng lão thái đối với ta rất tốt, bà tuy không dư thừa tiền, có thể động vật nhỏ giữa núi rừng cũng không nhiều, nhưng thỉnh thoảng vài ngày ta cũng có thể ăn được chút thịt này nọ.

Dĩ nhiên, ta rất cảm kích lão thái, mặc dù tất cả những thứ này đều là do hưởng ké của sư phụ.

Lão thái sẽ vô tình hoặc hữu ý hỏi một vài chuyện của sư phụ ta, lúc trước một hai lần ta sẽ nói những ấn tượng về sư phụ của mình cho bà ấy. Có thể thời gian ta cùng xú lão đầu kia tiếp xúc quả thật không nhiều, cho nên không đành lòng tổn thương tâm của lão thái, cho nên tất cả sau đó ta đều là bịa đặt đại.

Cũng tựa như là trao đổi, mỗi lần lão thái đi vào thành cũng sẽ thay ta hỏi thăm chút chuyện xảy ra ở triều đình, bà ấy nói những chuyện này đều là đề tài lúc mọi người tán gẫu, khó mà nói được đó là thật hay giả, nhưng đối với ta bây giờ mà nói, đây là chuyện có ích chứ không hại.

Trong những đề tài này, chuyện chấn kinh nhất nhưng lại nằm trong dự liệu chính là Tam hoàng tử đăng cơ. Đây là chuyện sớm hay muộn, nhưng ta vạn vạn không ngờ đến hần sẽ thuận lợi đăng cơ như vậy. Nghe lão thái nói, hôm đó trong thành tương đối náo nhiệt, quan viên sắc mặt vui mừng, bầu không khí rất tốt. Dân chúng tuy cảm thấy không hiểu nhưng bọn họ dù sao cũng chỉ là bách tính, đối với bọn họ mà nói, ai là Hoàng đế không quan trọng, quan trọng chính là cuộc sống.

Hổ phù vẫn còn trên tay ta, trong triều lại không có thể lực của hần, làm thế nào hần có thể nhanh chóng ngồi lên ngôi vị Hoàng đế một cách vững chắc như vậy?

Suy tư hồi lâu, nhưng chợt cảm thấy run sợ trong lòng, ta đột nhiên ý thức được một điều, người dũng mãnh không đáng sợ, người có tâm cơ cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là người biết ẩn nhẫn. Tam hoàng tử chính là người biết ẩn nhẫn nhất, trước mặt cùng sau lưng hần là hai phương diện hoàn toàn khác nhau, hướng hồ ca ca ta cũng bị hần âm thầm chỉ thị, ai có thể bảo đảm trong triều không có người bị hần âm thầm chỉ thị chứ?

Nghĩ đến chuyện này suốt một đêm. Đến tận sáng trắng ngày hôm sau ta mới cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến. Ngáp một cái, ta thở dài thật sâu, nghĩ thầm ta cứ nơi này suy nghĩ vớ vẩn cũng không có một chút tác dụng gì, những chuyện này đều là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra, chẳng qua vấn đề thời gian thôi.

Mà nhiệm vụ thiết yếu nhất ta cần phải làm bây giờ chính là mau chóng tĩnh dưỡng cơ thể thật tốt, hơn nữa không thể để cho bất cứ ai biết được hành tung của mình. Dẫu sao ta mất tích một ngày, tiểu Cửu liền an toàn một ngày. Nhớ đến tiểu Cửu, cũng không biết nàng hiện giờ thế nào, có đúng hạn ăn cơm hay không? Có bị Tam hoàng tử ngược đãi hay không...

Cứ suy nghĩ miên man một lúc, ta liền ngủ say mất.

...

Dần dần, vết thương trên đầu ta cũng bắt đầu kết vảy, vải băng trên người cũng từ từ được loại bỏ, mùa hè sắp trôi qua rồi.

Thật nhanh.

Cũng thật mệt.

Ta cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tóc mai bên phải đột nhiên sinh ra mấy sợi tóc bạc, lúc đầu chỉ là một cọng hai cọng, càng về sau lại là một nắm. Ta nhìn mình trong gương, cảm thấy vô cùng xa lạ, đây là ta sao? Nét mặt tiêu tụy, không có một chút sinh cơ, mới vừa đến hai mươi tuổi nhưng lại không khác gì bà bác bốn mươi năm mươi tuổi.

Nghĩ lại cuộc sống lúc mới đến đây, xem ra cho dù mỗi ngày đều bị ngược, cơ thể có đau một chút nhưng cũng rất vui vẻ.

Sau đó ít lâu, ta đã có thể xuống đất đi bộ, tuy không quá thoải mái nhưng chung quy cũng không cần tiếp tục nằm trên giường. Vì muốn mau chóng khôi phục, mỗi ngày ta đều sẽ đi quanh nhà ba bốn vòng. Ban đầu, mỗi lần đi xong cả người ta giống như mới từ trong nước vớt ra, từ từ cũng càng ngày lại càng trôi chảy.

Rốt cuộc có một ngày, trong lúc lão thái cùng ta ăn cơm, bà ấy đặt một quyển sách bần thủ lên bàn. Ta chợt nhìn lại, trong đầu theo phản ứng liền cảm thấy cái này không phải sẽ là bí tịch võ công gì chứ? Ta nhìn lão thái, khuôn mặt đầy vẻ nghi vấn, ngồi chờ bà ấy đáp lại.

Lão thái không làm ta thất vọng.

Bà ấy dùng ngón tay gõ gõ vào quyển sách đã cũ nát trên bàn, nói.

“Bí tịch võ công.” Bộ dáng đó, giống như nói ‘ngươi không được phép ném đi!’.

Ta liên tục gật đầu, trên thực tế ta đã sớm quen thuộc, lão thái chính là như vậy, lúc không nói gì thì thật giống cao nhân tiên phong đạo cốt, nhưng đến khi vừa mở miệng thì thật giống như mìn nổ chết người. Ta cảm khái, trong lòng cũng rất kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Bà đem bí tịch này cho ta?”

“Nói thừa.” Lão thái như tiểu hài nhi bĩu môi một cái, nói.

“Nếu không thì ta lấy ra khoe khoang sao?”

Trong lòng ta nghĩ thầm ‘cũng có thể lắm’, nhưng ngoài miệng vẫn cẩn thận nói.

“Đang tốt lành, tại sao bà lại cho ta bí tịch này?”

Trên mặt lão thái có chút không kiên nhẫn.

“Để ngươi luyện trước, nói nhiều lời vậy làm gì. Hơn nữa cũng không phải là kêu ngươi đi chết, chuyện tốt như vậy mà còn hạch hỏi.”

Thật ra thì lão thái không nói ta cũng đoán được nhất định là bởi vì là sư phụ của ta, chẳng qua nguyên nhân là gì thì ta không biết. Nhưng tiểu ác ma trong lòng ta cứ quấy phá, lão thái không nói làm lòng ta rất ngứa ngáy, vì vậy ta liền mặt dày nghiêng đầu sang dò hỏi.

“Không nói không luyện.”

Hai người chúng ta thường xuyên trò chuyện không biết lớn nhỏ như vậy, cho nên người kia cũng đã sớm quen cách nói chuyện của đối phương.

Lão thái nghe ta hỏi xong liền mở trừng mắt, bà muốn nổi giận nhưng lại cưỡng chế nhịn xuống.

“Cái xú nha đầu nhà ngươi, đừng có mà đùa giỡn.”

Ta vẫn tiếp tục nhai thức ăn, không để tâm, nói

“Vậy bà nói cho ta biết tại sao, ta liền nghiêm túc học.”

Lão thái bị ta chọc giận không nhẹ, nghĩ lại, dưới loại tình huống này mà còn có thể phản ứng như vậy có lẽ cũng chỉ có mình ta rồi? Cũng may, lão thái rồi rắm một hồi, cuối cùng cũng chỉ thở dài từ từ nói với ta.

Lão thái để ta học bí tịch quả thật là bởi vì sư phụ. Lão thái thích sư phụ, nhưng lúc còn trẻ cuồng vọng, lúc hai người mới gặp nhau liền đánh nhau tới tấp. Có lẽ là lão thái công phu cao hơn sư phụ nhưng sư phụ sử độc lợi hại, cho nên cơ hồ mỗi lần đều chiếm thế thượng phong. Hắn vừa thắng thì liền cười nhạo bản lĩnh của lão thái không bằng người, võ học quá kém.

Lão thái rất tức giận nhưng vẫn không khống chế được thích xú lão đầu kia. Nhưng xú lão đầu là một quái nhân, sau khi được tổ tình thì bị hoảng sợ không nhẹ, ngày hôm sau lão liền chạy trốn mất. Lão thái vừa tức vừa giận, cũng không cam lòng chịu thua, bà ấy không đi tìm sư phụ, sư phụ tất nhiên sẽ không đến tìm bà.

Chỉ như vậy, đời này hai người coi như bỏ qua nhau. Nhưng thích một người đầu phải nói quên là quên được? Mặc dù lão thái không còn ôm hy vọng nhưng trong lòng cuối cùng vẫn cảm thấy tiếc nuối, cho nên bà ấy để ta học công phu của bà, thứ nhất là có thể để công phu này không bị thất truyền, thứ hai bà ấy muốn con đường song song của hai người ít nhất cũng có một giao điểm.

Ta nghe xong, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, tóm lại là không tốt.

Lão thái nói với ta, năm đó lúc bà cùng sư phụ tỷ võ liền cảm thấy chiêu thức của hẳn quá mức cường ngạnh, tuy nữ tử có thể luyện nhưng nhất định có chỗ không tốt. Mà công phu của bà lại tinh tế âm nhu, rất thích hợp với nữ tử, cho nên khi ta luyện công phu nhất định sẽ cao hơn một tầng. Bà ấy nói bà biết sau khi thân thể ta khôi phục nhất định phải ra ngoài làm chuyện kinh thiên đại sự, cho nên nhiều một phần võ nghệ phần thắng cũng nhiều hơn.

Ta thật lâu cũng không nói nên lời.

Lão thái cũng xem như hiểu ta chút ít, biết ta đã chấp nhận vì vậy tâm tình liền tốt lên, ăn uống cũng ngon miệng hơn, bà cũng không quên dặn dò ta ngày mai dậy sớm, bắt đầu tập luyện.

Nhưng ta vẫn còn một thắc mắc cuối cùng, học một môn võ nghệ nói ít nhất là năm ba năm, mà từ lúc ta rơi xuống đây đến giờ đã qua gần hai tháng. Tất nhiên là ta không thể trì hoãn quá lâu, nếu không đến khi ngôi vị Hoàng đế của Tam hoàng tử đã ngồi chắc, muốn đẩy ngã thì khó lại càng khó hơn. Nếu vậy, trong một tháng ta phải làm thế nào để học công phu cho tốt đây.

Ta đem nỗi lo lắng của mình nói lên, ai ngờ lão thái chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Không cần lo lắng.”

Nhưng ta vẫn lo lắng suốt cả một đêm.

Ngày ngày hôm sau, lúc lão thái nói điều bà muốn làm, ta liền bị dọa không nhẹ, quả thực là không nhẹ.

Lão thái nói là muốn đem nội lực truyền cho ta.

Đem nội lực mười mấy năm truyền cho ta, trong một tháng này ta chỉ cần đem chiêu thức nhất nhất ghi nhớ là có thể thông qua. Nhưng đây không phải là đưa một bao tiền lì xì, đưa một bộ quần áo, đây là nội lực mà bà ấy đã luyện được cả đời, ta làm sao có thể an tâm nhận lấy đây?

Mới sáng sớm, hai chúng ta đã ở đây tranh luận chuyện này, cuối cùng vẫn là ta thỏa hiệp. Lão thái nói bà ấy có thể ở lúc về già gặp được ta đã là rất vui vẻ, bà đem nội lực truyền cho ta, bà chỉ cầu đến khi ta làm xong đại sự, nếu không có chuyện gì thì thường xuyên đến đây thăm bà một chút, tất nhiên, nếu có tin tức của sư phụ thì cũng nhất định phải nói cho bà.

Thật ra thì lão thái có phải rất đáng thương không?

Đi đến nơi đây, ta không cảm thấy cha nương cùng ca ca ta là thân nhân. Nhưng lão thái, bà ấy thật sự đối tốt với ta, làm cho ta cảm giác được tình thương của người thân. Bà ấy đối xử tốt với ta, an ủi ta, cứu ta, còn đem thứ quan trọng nhất truyền cho ta.

Mà ca ca ta thì lại muốn giết ta, cha ta vì quốc gia, cam nguyện hy sinh ta. Ta không phải là người tâm đeo thiên hạ cho nên thế giới của bọn họ ta không thể hiểu, thứ ta cần chỉ đơn giản thôi, mà lão thái chính là người đã mang nó cho ta.

Ta thề, ta nhất định sẽ luyện thật tốt, sẽ sống sót, sau đó sau khi tất cả kết thúc, ta nhất định sẽ hiếu kính bà.

73. Chương 73

Một phần là không muốn để lão thái thất vọng, một phần là ta còn có chuyện quan trọng phải làm.

Ngày lại ngày, trời chưa sáng đã phải thức dậy, luyện võ, ăn cơm, luyện võ, ngủ. Thân thể không biết mệt mỏi, ta giống như nghiêm nhiên phải đổi thành máy móc, nhưng ta không cảm thấy vật cực tất phản (1), bởi vì ta cũng không phải vì muốn báo thù mà luyện nó mà là ta thật tâm muốn luyện.

Cho nên, công phu của ta thật sự có thể dùng câu ‘đột nhiên tăng mạnh’ để hình dung.

Mỗi ngày lão thái sẽ ở một bên đốc thúc ta, những lúc như vậy bà ấy sẽ cầm một nhánh cây mạn gai trên tay, chiêu thức nào ta làm chưa đúng bà ấy liền đánh một cái.

Dần dần, số lần ta bị đánh càng lúc càng ít, nhưng ta phát hiện nụ cười trên mặt lão thái cũng càng ngày càng ít dần đi, có lẽ bà ấy không muốn sau khi học thành ta sẽ rời đi. Hoặc có lẽ là, bà không muốn ta đi chịu chết.

Cụ thể là gì ta không biết, nhưng bất luận là chuyện nào ta đều không có cách đáp ứng, cho nên ta cứ làm bộ như không biết.

Rốt cuộc có một ngày, lúc ta đang ăn cơm trưa, lão thái cầm ra một vật đưa cho ta. Ta vừa nhìn thấy liền trợn to mắt.

Đây không phải... Không phải là hổ phù sao!

“Bà...” Ta nhìn lão thái, trong lòng đã vô cùng sáng tỏ nhưng thế nào cũng không nói ra lời.

Trái lại, lão thái lại thoải mái thốt lên.

“Người thu thập một chút đi, hai ngày sau liền có thể đi.”

Ta ấp úng.

“Này... Công phu này đã luyện tốt rồi sao?”

“Đúng vậy.” Lão thái ăn một chút thức ăn, từ từ nhìn ta nói.

“Thoáng chốc cũng đã gần một tháng, hay là người thật sự muốn luyện đến ba năm?”

“Không phải.”

Lão thái nói.

“Trong cơ thể người có nội lực của ta, ở trên giang hồ đã rất lợi hại! Người có biết năm đó ta lợi hại thế nào không hả nha đầu?!”

Nhìn nhìn một chút, lại bắt đầu nói tiếp.

Ta chỉ phải ở bên cạnh liên tục gạt đầu.

Sau đó, cả hai ta đều cầm đầu ăn cơm, ai cũng không nói thêm câu nào nữa, giống như nếu nói thêm một chữ nữa sẽ bán đứng luôn sự kiên cường khiên cường của bản thân lúc này.

Lần này, một chút khẩu vị muốn ăn cơm cũng không có, vừa nghĩ đến sẽ phải rời khỏi đây lòng liền giống như bị cái gì đè nén lại.

Lão thái lúc này lại đột nhiên thở dài, lắc lắc đầu, nói.

“Nhưng một mình người làm sao có thể chống đối lại triều đình?”

Ta giả vờ ăn cơm, im lặng không lên tiếng.

Lão thái yên lặng một lúc lâu, sau đó đột nhiên lại khoát khoát tay, nói.

“Tính ra thì sinh tử có số, người chết thì sẽ chết, nếu như sống được thì nhớ mang cho ta chút tin tức nhé!”

Cái gì gọi là người chết thì sẽ chết...

Mất một lúc để ta tiêu hóa hết, lúc này mới thấp giọng đáp một tiếng.

Tuy lão thái luôn miệng nói những lời ác độc nhưng đối xử với ta lại cực kỳ tốt. Trước khi ta rời đi, bà còn đặc biệt vào thành một chuyến, đem những dược liệu quý giá mà trước kia bà hái được bán đi một ít. Ta nhớ lúc trước có đi qua dược phòng của bà ấy một lần, bên trong chứa rất nhiều thảo dược, thậm chí có một vài dược liệu mà đến cả kinh thành cũng hiếm thấy, những dược liệu kia tuy không có giá trị liền thành nhưng cũng có thể bán với giá không tệ. Có lẽ, lão thái là đem những dược liệu đó bán đi rồi.

Khi ta nhận lấy hai thỏi bạc lại cảm thấy vô cùng nặng trĩu.

Lúc đi, ta lén đem một thỏi bạc đặt trên chiếc bàn giữa phòng. Bởi vì vách núi nơi ta rơi xuống vốn cách hoàng thành không xa, cho dù đi bộ thì cố gắng một ngày cũng sẽ đi đến, căn bản không cần dùng đến nhiều bạc như vậy.

Chỉ lấy một thỏi bạc, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Và sự thật chứng minh, ta giữ lại một chút tiền là đúng. Trước khi đi lão thái đã căn dặn, sau khi ra khỏi núi cứ đi theo hướng Đông là sẽ đến một trấn nhỏ. Đến đó mua một con ngựa, tốc độ cưỡi ngựa không đến nửa ngày sẽ đến hoàng thành. Vì thế ta theo lời lão thái căn dặn, đã đi đến trấn nhỏ trước.

Quả là, trên hoàng băng trước cửa trấn đúng là có dán bức họa của ta.

Mở to mắt đảo qua, trong lòng ta vô cùng không hài lòng. Ta đường đường là Cửu phò mã thế mà chỉ có giá là mười vạn lượng. Tam hoàng tử cũng thật keo kiệt.

Vì để tránh tai mắt, ta cúi đầu đi nhanh. Trước tiên đến tiệm vải mua một bộ y phục bình thường, đầu đội đầu lạp*. Sau đó đi mua một con ngựa rồi nhanh chóng rời khỏi. Để né tránh quân lính, ta không đi đường lớn mà chọn đường nhỏ. Tuy tốc độ chậm nhưng hệ số an toàn cao hơn.

(*Loại nón có vành rộng trong mấy bộ phim kiếm hiệp á.)

Tính thời gian, đến được hoàng thành có lẽ cũng chập tối. Tốt lắm, đêm tối sẽ tiện chui vào thành hơn ban ngày.

Tất cả đều đã được tính toán, có điều vẫn chưa được tiến hành, bởi vì ta vẫn còn có chỗ rối rắm. Sau khi vào thành, ta nên đi tìm tiểu Cửu trước hay là về thăm nhà trước đây? Nhưng suy nghĩ một chút, Doãn phủ có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn, thứ nhất ca ca ta cũng đã giúp đỡ Tam hoàng tử, thứ hai trong tay cha ta cũng không còn hổ phũ. Bây giờ đang là lúc Tam hoàng tử cần người, nếu hấn giết nguyên lão trong triều nhất định sẽ gây ra làn sóng không nhỏ. Cho nên ta đoán, người trong Doãn gia nhiều nhất là bị giam lỏng trong phủ.

Vậy còn tiểu Cửu?

Có lẽ nàng cũng bị giam lỏng, chẳng qua là ta quả thực không nắm chắc nàng rốt cuộc là bị giam lỏng ở trong cung hay là Phò mã phủ.

Trong lúc ta mãi miết suy nghĩ, trời cũng đã tối, mà hoàng thành cũng đã ở ngay trước mắt. Trước cửa thành, người xếp thành một hàng dài, đây là những người muốn vào thành, chẳng qua đã là buổi tối rồi, tại sao còn kiểm soát nghiêm ngặt như vậy?

Trong lòng ta có chút lo lắng, nhưng giờ tên đã lên dây không bán không được, nếu như bây giờ, ngay cả hoàng thành ta cũng không vào được vậy thì nói gì đến việc đảo chính Hoàng đế?

Cho nên lúc này, ta không còn chần chừ nữa, dứt khoát xuống ngựa, khom người cầm một chút đất học theo phim truyền hình dùng nó để bôi lên mặt, sau đó liền dắt ngựa hòa vào dòng người xếp hàng chờ vào thành.

Đội ngũ vào thành rất nhanh, dù sao cũng là buổi tối, quân lính đã mệt nhọc cả một ngày, hơn nữa quân lính cũng là người, muốn ta cả ngày nhìn chăm chăm mấy trăm mấy ngàn người vào thành, nếu không phải là có lệnh ta chắc chắn đã sớm nôn ra rồi.

Ngay lúc ta đợi chừng hai phút đồng hồ, rốt cuộc cũng đã đến ta.

Tên quan binh bên phải vẽ mặt có chút không kiên nhẫn, trực tiếp hướng ta xua tay.

“Lấy xuống, lấy đầu lạp xuống!”

Ta rất trấn định, gỡ nón xuống.

Tiểu quan binh kia nhìn ta một chút, lại mang bức họa ra so so vài lần. Bức họa hấn cầm trong tay chính là Cửu phò mã, cũng chính là ta. Thế nhưng họa kỹ của tên họa sư này thật không dám khen. Từ đầu đến chân, ta chỉ cảm thấy ngoại trừ cái bộ dáng ốm yếu ra cũng không có một chút tương tự nào, cho nên ta rất có niềm tin.

Mà thứ ta chần chần nhất bản thân có thể qua cửa chính là hôm nay ta mặc nữ trang.

Quả nhiên, tiểu quan binh kia nhìn một lúc, cảm thấy có lẽ không phải ta cho nên tự lắc lắc đầu một cái, sau đó khoát tay.

“Đi vào đi!”

Ta vội vàng gạt đầu, trong lòng mừng rỡ dắt ngựa bước nhanh đi vào.

Chẳng qua vốn nghĩ rằng đã kết thúc, ai ngờ ngay lúc ta mới đi chưa đến năm bước, sau lưng đột nhiên có người lớn tiếng gọi.

“Đứng lại!”

Ta vờ như mình không nghe thấy, tiếp tục đi, trái tim bắt đầu đập như đánh trống.

“Ngươi!” Người phía sau lại kêu lên. “Cô nương đội nón, bảo ngươi đứng lại!”

Lúc này ta chỉ đành phải dừng bước, hít sâu một cái, sau đó xoay người lại giả như không có chuyện gì.

“Sao vậy quan binh đại ca?”

Tên quan binh kia híp mắt một cái.

“Ngươi là người ở đâu, vào thành làm gì?” Tên quan binh tuổi tác cũng hơi lớn, bộ dáng rất cẩn thận.

Trong lòng ta suy nghĩ đối sách, nhưng ngoài miệng liền đáp lời.

“Ta là người hoàng thành, vào thành... Là để về nhà.”

Hắn bắt đầu vòng vo hỏi, đồng thời không ngừng quan sát ta.

“Nhìn tướng mạo của ngươi, rõ ràng là tiểu thư nhà nào, thế nhưng lại mặc vải thô áo gai, ngươi đang muốn che giấu cái gì?”

Ta hoảng hốt lắc đầu, vội vàng giải thích.

“Không có a đại nhân, ta không dám lừa gạt đại nhân ngươi a.”

Quan binh kia hừ lạnh một tiếng, giọng bức họa trong tay hắn về phía ta, nói.

“Ngươi có biết người trong bức hình không?”

Ta liếc mắt nhìn, sau đó lắc đầu.

“Sao ta lại cảm thấy ngươi giống hắn vậy?”

“Đại nhân ngài đừng nói đùa thế chứ, trong bức họa rõ ràng là nam tử, mà ta là nữ tử a.”

Đây giống như một lý do vô cùng thuyết phục, bọn họ dám hoài nghi phò mã là nữ nhân sao? Mà bọn họ có thể cường ngạnh nói ta là nam nhân ư? Cho nên thoáng một lúc, quan binh kia bị ta nói đến á khẩu không trả lời được. Hắn khó chịu nhìn ta, lạnh lùng nói.

“Vậy ngươi ăn mặc như vậy làm gì, ngươi rốt cuộc muốn che giấu cái gì!”

Ta cúi đầu, giả vờ như đang rất thương tâm nhưng thật ra trong lòng đang mắng tổ tông cả nhà hắn. Bà ngươi cả đời là người ngay thẳng, hôm nay cũng chỉ bởi vì tên nô tài ngươi mà phải giả vờ là Lâm Đại Ngọc, thật vất vả!

Thanh âm thút thít không ngừng tố khổ cùng tên quan binh kia, tự thuật ta làm sao bị người nhà gả đến một nhà đồn mạt có tiền ở phương xa, mà tên đó lại là một tên bạo lực, ta cuối cùng không chịu nổi mỗi ngày đều bị hành hạ cho nên cả đêm chạy trốn về hoàng thành, vì không để cho những người nhà đó phát hiện cho nên mới phải cải trang thành cái dạng vừa hôi vừa bẩn thế này.

Cái câu chuyện này ngay chính ta bịa ra mà cũng cảm thấy muốn nôn.

Có thể là do người cổ đại ngây thơ, bộ dạng của ta như vậy, cộng thêm nói dối không cần bản nháp. Cho nên tên quan binh kia vốn ban đầu còn hoài nghi, đến khi nghe ta tố khổ ngược lại liền đồng tình với ta.

Tóm lại, ta thuận lợi vào thành.

- - - - -

(1) Nguyên văn của nó là:

Vật cực tất phản,

Lạc cực tất bi,

Thái hợp tất ly,

Thế thịnh tất suy,

Bĩ cực thái lai.

Nghĩa là: Khi sự vật sự việc đến cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại, vui tốt thì sẽ buồn, rất hợp thì lìa, đời thịnh tất suy, Suy tốt thịnh đến.

74. Chương 74

Sau khi vào thành ta tìm một tiểu khách điếm nghỉ lại.

Trong lúc đó ta muốn đổi sang nam trang nhưng nghệ kỹ lại vẫn là từ bỏ. Hiển nhiên, nếu lúc này đổi lại nam trang chỉ có làm tăng thêm nguy hiểm, mà ta thì lại chưa muốn chết.

Gọi tiểu nhị đến chuẩn bị nước ấm, sau khi tắm xong ta dùng thêm một ít đồ ăn, sau đó liền bắt đầu nghĩ thử xem bước đầu tiên nên làm thế nào. Thật ra thì, từ sau khi tỉnh lại mỗi ngày ta đều suy nghĩ nên làm thế nào, nhưng chung quy cũng không có cách nào chắc chắn. Rốt cuộc cũng không biết là tính cách của ta có vấn đề hay có thể là do chuyện này quá lớn, chỉ cần sơ sót một chút nhất định sẽ rơi vào nguy hiểm, có khi mất mạng luôn không chừng.

Mà hiện tại, ta đã bước một chân vào đó rồi. Bây giờ đã ở trong hang cọp, nhất định phải suy nghĩ ở một mức độ khác.

Ta nhắm mắt từ từ suy tính.

Tất nhiên, nhiệm vụ thiết yếu là phải đem tiểu Cửu cứu ra trước. Tam hoàng tử không có tiểu Cửu, đối với hắn chính là mất đi một tấm khiên, một lá bài chủ chốt để kiềm chế ta. Còn đối với ta có lẽ chính là lo lắng nhiều hơn. Phải làm gì mới có thể không đứt dây động rừng mà lại thành công đem tiểu Cửu cứu ra đây?

Chuyện ta lo lắng nhất chính là Tam hoàng tử đem tiểu Cửu giam lỏng ở trong cung. Nếu quả thật là vậy thì khó lại càng khó hơn.

Thở dài thật sâu, nghĩ thầm cứ suy nghĩ suông như vậy cũng không phải biện pháp, trước mắt cũng chỉ có thể chờ trời tối rồi đến Phò mã phủ thăm dò trước một chút rồi tính tiếp.

Ta kiên nhẫn chờ màn đêm buông xuống, đến khi không thấy được năm ngón tay. Sau đó đem y phục dạ hành đã chuẩn bị trước mặc vào, đi ra khỏi khách điếm.

Lúc trước vào giờ này, ta căn bản sẽ không bước ra khỏi cửa, cho nên có chút không quen với tình huống bên ngoài. Hôm nay ra ngoài thăm dò mới biết mặc dù là trẻ như vậy nhưng hoàng thành vẫn bị canh giữ nghiêm ngặt. Trên phố lớn yên tĩnh lâu lâu lại có mấy đội lính tuần tra, mỗi đội không dưới năm người thay phiên qua lại trên khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Ta cẩn thận vượt nóc bằng tường, không dám thở mạnh, sợ bị những binh lính này phát hiện. Nhưng ta bây giờ cùng ta lúc trước khác nhau rất xa, cho nên chỉ một khắc đồng hồ sau, ta đã chễm chệ ngồi trên đại thụ cách Phò mã phủ không xa.

Trong phủ đen nhánh một mảnh.

Thậm chí ngay cả binh lính tuần tra cũng không có.

Lòng ta lập tức chìm vào đáy cốc. Tiểu Cửu quả nhiên bị giam trong cung rồi, nhưng trong phủ không có một người như vậy, Tam hoàng tử hẳn đang tính toán cái gì? Hẳn cố ý làm vậy, hẳn cảm thấy ta sẽ không tin, sẽ vào phủ dò xét sao? Ta không biết những thứ này có phải bẫy hay không nhưng lý trí nói cho ta biết vạn lần không thể đi vào.

Lúc đầu ta đã nghĩ quá đơn giản, ta chỉ là một con kiến nhỏ, muốn chống đối với hàng ngàn hàng vạn con kiến thì liều mạng không phải là cách, nhưng cũng may ta vẫn còn chút thông minh vặt. Nếu chỉ một mình ta không thể làm nên đại sự vậy không bằng liền tìm một người đến giúp.

Bát công chúa.

Không thể phủ nhận là nàng ấy bán đứng chúng ta, nhưng cũng không thể phủ nhận nàng ấy là thân tử tỷ của tiểu Cửu. Bát công chúa không phải là nữ nhân lòng dạ xấu xa, điều này ta có thể cảm giác được. Nếu vậy chuyện nàng ấy giúp Tam hoàng tử nhất định là có ẩn tình khó nói gì đó?

Đoán mò cũng không ra đáp án, cho nên ta định đi đến Bát Phò mã phủ một chuyến.

...

Ngoài dự đoán, Bát Phò mã phủ cũng không kém Cửu Phò mã phủ bao nhiêu, nơi này cũng không có binh lính tuần tra. Chỉ có thể nhìn thấy năm ba tốp gia đình trong sân thoi. Thấy vậy, khoe miệng của ta bất giác cong cong, nghĩ đến Tam hoàng tử đã xem Bát công chúa là người của mình, chuyện này đối với ta mà nói vô cùng có lợi.

Dĩ nhiên, là dưới tình huống Bát công chúa chịu giúp ta.

Tối hôm sau ta mới đi tìm Bát công chúa. Lên vào phủ là chuyện vô cùng dễ dàng, chuyện khó chính là phải tìm Bát công chúa ở đâu đây. Cũng may lúc trước ta đã đến qua một lần, tuy không quá quen thuộc, nhưng tổng so với lần đầu cũng tốt hơn một chút.

Chính sảnh, thiên thính... Tất cả những nơi đó đều đã tìm qua một lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bát công chúa. Đang vất hết óc suy nghĩ, đột nhiên lại nhớ đến tiểu Cửu ngày thường những lúc rỗi thường đến lương đình trong hoa viên ngồi. Các đại công tử tiểu thư ở cổ đại không có phương tiện giải trí, sở thích duy nhất không phải chính là ngắm trăng ngắm hoa sao.

Nghĩ đến đây, ta lập tức đổi hướng bắt đầu đi đến hoa viên.

Bố cục phủ đệ của Bát công chúa cùng Cửu Phò mã phủ đại khái không khác bao nhiêu, cho nên rất nhanh ta đã tìm được vị trí của nó. Và đúng như ta suy đoán, Bát công chúa quả nhiên đang ở trong lương đình ngắm trăng.

Phía sau nàng có hai nha hoàn đang đứng, trừ hai người này ra cũng không còn ai khác. Ta đứng sau hòn sơn giả, trong bóng tối quan sát một phen, phát hiện quả thật bên cạnh nàng ấy chỉ có mấy người, lúc này mới lặng lẽ rời khỏi sơn giả, vận dụng khinh công nhảy lên một cái, không một tiếng động bay đến sau lưng hai nha hoàn kia, sau đó nâng tay một cái, hai nha hoàn kia lập tức ngã xuống đất.

Bát công chúa bị thanh âm phía kinh động đến.

Nàng theo bản năng xoay đầu, tất nhiên phát hiện ra ta. Mà ta cả người mặc y phục dạ hành, miêng vải đen che mặt, toàn thân chỉ có cặp mắt là lộ ra ngoài. Ta vốn muốn bước đến che miệng của nàng ấy, để đề phòng nàng mở miệng kêu cứu. Chẳng qua là không nghĩ đến, Bát công chúa chỉ hoảng sợ lùi về sau một hai bước nhỏ nhưng cũng không có hét lên.

Nàng nhìn ta, ta cũng nhìn nàng.

Đột nhiên, nàng nhỏ giọng mở miệng, có chút không xác định.

“Hiếu Ân?”

Ta không lên tiếng, chỉ nhíu mày một cái.

Thấy ta không đáp lại, nhưng nàng vẫn tiếp tục, chỉ là có chút đỏ mắt, hồi lâu mới lẩm bẩm nói.

“Người... Không phải rơi xuống vách đá sao...”

Nàng chưa nói dứt lời nhưng những lời này làm cho phát hỏa, cuối cùng vẫn không nhịn được, cười lạnh một tiếng, nói.

“Phải cảm ơn người ban tặng.”

Giọng điệu của ta đầy chế giễu như vậy, nhưng Bát công chúa lại vui vẻ cười lên, nàng cười nhưng một giọt lệ lại rơi xuống.

“Ta biết. Ta cũng biết người sẽ không chết dễ dàng như vậy. Tiểu Cửu cũng biết, muội ấy nói đúng.”

Tiểu Cửu...

Nàng chưa nói xong, trong lòng ta lại giống như bị cái gì đè nén.

Hôm nay, ta đến đây là để làm chính sự, ở chỗ này lâu một giây nguy hiểm càng tăng thêm một phần. Ổn định tâm tình một chút, ta nhìn Bát công chúa, hỏi.

“Ta chỉ hỏi người một câu, ban đầu người bán đứng ta cùng tiểu Cửu là bị ép buộc phải không?”

Bát công chúa không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên: “Ân.”

Ta gật đầu một cái, không nói gì.

Lần này đến phiên Bát công chúa kinh ngạc, nàng tựa như không thể tin được những gì đang thấy trước mắt.

“Người tin lời ta nói?”

“Tin.” Ta đáp. “Bởi vì người là thân tỷ tỷ của tiểu Cửu, với cả ta không nghĩ ra chuyện ai làm Hoàng đế thì đối với người có điểm lợi nào.”

Ánh mắt Bát công chúa âm đạm, sau đó thở dài.

“Hắn đem mạng tất cả mọi người trong phủ, lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác. Mà hắn cũng đã đáp ứng ta sẽ không thương tổn đến tính mạng của hai người, hắn nói sẽ để ca ca người đi khuyên giải cho nên ta mới đem chuyện này nói với hắn.” Vừa nói, Bát công chúa lại thấp giọng khóc.

“Ta không nghĩ đến chuyện sẽ biến thành như vậy.”

Ta không muốn nhớ lại những ký ức đó, vì vậy liền ngắt lời.

“Chuyện trước đây ta không muốn nhắc lại, bây giờ ta cần người giúp đỡ.” Ta nói.

“Người có giúp hay không?”

Bát công chúa lập tức gật đầu.

“Ta giúp.”

Ta diện vô biểu tình nhưng tảng đá trong lòng cũng được dỡ xuống một ít. Đi đến trước mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng ấy, lạnh lùng nói.

“Ta cần cứu tiểu Cửu ra khỏi cung. Nếu người lại bán đứng chúng ta, ta sẽ giúp Tam hoàng tử thanh trừng toàn bộ người trong phủ người.”

Phò mã lại dám nói như vậy với một công chúa là chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng trong lòng ta quả thật vẫn có chút không an tâm.

Nghe ta nói như vậy, Bát công chúa chỉ nhìn thẳng ta gật đầu, sau đó nàng lại nói.

“Làm sao có thể cứu tiểu Cửu? Tam hoàng tử căn bản không để cho tiểu Cửu bước ra khỏi phòng nửa bước, hơn nữa... Tiểu Cửu căn bản không muốn gặp ta.”

Đây mới là vấn đề khó khăn, phải làm sao để dưới tình huống Tam hoàng tử ngầm cho phép để mang tiểu Cửu đưa khỏi cung.

Suy nghĩ một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra được cách nào.

Ta hỏi Bát công chúa.

“Gần đây tiểu Cửu thế nào?”

“Nghe người nói lại, muội ấy có chút không tốt, ăn cơm rất ít, có thời điểm thức ăn đưa đi đều bị trả nguyên vẹn trở về. Thường xuyên có thể nghe thấy thanh âm ho khan của muội ấy. Truyền thái y thì muội ấy cũng không gặp, thật giống như quyết tâm không muốn sống.” Thanh âm của Bát công chúa ngày càng thấp, trong lòng tiểu Cửu không dễ chịu, ta làm sao có thể không biết. Một bên là thân tỷ tỷ, một bên là ái nhân của mình.

Ngừng một chút, ta hít sâu một hơi để xua đi cảm giác đè ép ở ngực, lúc này mới nói.

“Cho ta thời gian một đêm, tối mai, giờ này, ta đến tìm ngươi.”

75. Chương 75

Suy nghĩ cả một đêm.

Ta cũng không biết một đêm này đã trôi qua như thế nào, chỉ nhớ mang máng suốt một đêm đầu óc ta còn loạn hơn cả tương hồ. Mà càng nghĩ đầu ta càng muốn nổ tung, sau đó chỉ muốn đập đầu một cái. Nhưng cũng may, tuy loạn nhưng ít ra cũng có mục tiêu, giải quyết từng cái từng cái một, rốt cuộc đến khi trời sáng ta đã nghĩ ra được một cách.

Đó chính là tiểu Cửu phải chết.

Tất nhiên, ta sẽ không để nàng chết thật.

Là để cho Tam hoàng tử nghĩ rằng nàng đã chết, sau đó tự hắn sẽ chấp nhận cho tiểu Cửu xuất cung.

Nghĩ đến đây, đầu óc mệt mỏi suốt cả đêm của ta mới được bồi thường một chút. Thật ra để tạo một cái chết giả đối với ta mà nói là chuyện vô cùng đơn giản, bởi vì đó chính là một loại độc, hơn nữa từ rất lâu trước đây, ta đã từng nhìn thấy trong quyển độc kinh mà sư phụ cho ta. Ta nhớ lúc ấy khi nhìn thấy loại độc này ta còn nghĩ thầm cái tên ngu đần nào lại điều chế thứ này chứ, thật là rảnh rỗi mà.

Mà nay ta chỉ đành phải cười một tiếng cho qua, xem ra trên thế gian này đũa ngọc đó chính là ta.

Có điều nguyên liệu để điều chế loại độc này vô cùng khó tìm, có những thứ chỉ có trong Phò mã phủ, nơi luyện chế cũng chỉ có trong Phò mã phủ. Cho nên, có lẽ ta phải đến Phò mã phủ một chuyến.

Phò mã phủ không một bóng người có phải là cái bẫy hay không, ta không biết, nhưng ta cũng không còn cách nào khác.

Không thể chậm trễ một phút nào nữa cho nên ta chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút liền chuẩn bị để đến Phò mã phủ. Hôm nay ta mặc nam trang, bởi vì nếu như bị phát hiện, so với chuyện Tam hoàng tử biết Cửu phò mã đã quay về chung quy vẫn tốt hơn là phát hiện phò mã là nữ nhân.

Cứ như vậy mang theo thấp thỏm đến Phò mã phủ.

Hôm nay trong ngoài Phò mã phủ vẫn không một bóng người, nhưng ta vẫn không dám lơ là, suốt cả quãng đường ta vẫn sử dụng khinh công, chỉ trong một chốc lát là đã đến Dược các. Ta nhìn chung quanh cũng không thấy có động tĩnh gì, lúc này mới cẩn thận đi vào, sau đó đem nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, tìm các loại dược liệu, bắt đầu luyện chế độc dược.

Ban đầu, ta còn lo lo lắng lắng thấp thỏm không yên, rất sợ có người xông đến. Dần dần, nỗi sợ hãi cũng lắng xuống. Xem ra Phò mã phủ này thật sự bị bỏ hoang. Tam hoàng tử cũng quá sơ ý rồi, để lại một nơi tốt như vậy cho ta, quả thật là nhất thời hồ đồ.

Chờ đến sắc trời sụp tối, rốt cuộc cũng đã luyện chế thành công giải dược.

Cầm viên thuốc đen như mực còn đang nóng ấm kia đặt trong lòng bàn tay, tâm tình của ta lúc này phức tạp không nói nên lời. Ban đầu lúc xem trong quyển độc kinh, ta nhớ thuốc này một khi uống vào sẽ không khác gì chết thật.

Chết! Cái cảm giác lúc chết. Ta cũng coi như là người đã chết một lần, tư vị này quả thật là không dễ chịu. Phải ủy khuất tiểu Cửu của ta một lần rồi.

Thôi!

Tình thế bất buộc, lần này là chuyện cần thiết phải làm, chỉ là sau khi xong chuyện ta sẽ đến thỉnh tội với nàng, nàng muốn dùng roi đánh ta hay gì khác ta cũng sẽ thuận theo ý của nàng. Thở dài, sau đó đem viên thuốc bỏ vào một bình sứ, đậy kín nắp, lại đem toàn bộ được phòng chỉnh đốn lại một phen. Lúc này mới lại cẩn thận rời khỏi Phò mã phủ.

Sắc trời bên ngoài cũng đã gần tối, khoản thời gian ta cùng Bát công chúa ẩn hẹn gặp mặt cũng sắp đến.

Vì vậy, ta nhanh chóng chạy đến Bát Phò mã phủ.

Thành thật mà nói, so với tối hôm qua, hôm nay gặp Bát công chúa, ta ngược lại cẩn thận hơn rất nhiều, không phải là không tin nàng mà là không quá nắm chắc.

Đêm qua là ta đánh úp bất ngờ, nàng vì tính mạng cho nên mới nói cho ta tất cả. Nếu thật như ta nghĩ, như vậy hôm nay ta đi chuyến này chính là tự chui đầu vào rọ. Nhưng ta không còn biện pháp khác, ta chỉ có thể đánh cược, cược rằng Bát công chúa không phải là loại người như vậy.

Cũng may, ta đã thắng.

Bát công chúa đứng một mình trong lương đình chờ ta, thậm chí ngay cả nha hoàn cũng không mang theo.

Lúc nàng nhìn thấy ta, nụ cười thoáng chốc liền hiện lên, là nụ cười khi nhìn thấy hi vọng, nụ cười này không phải giả. Có lẽ cũng chính bởi vì nụ cười này cho nên ta hoàn toàn buông xuống tất cả đề phòng.

“Người rốt cuộc đã đến!” Nàng bước đến chỗ ta.

Ta nhàn nhạt gật đầu.

“Sao rồi? Đã nghĩ ra cách rồi sao?”

“Àn.” Ta nói. “Ngày mai người chỉ cần đi gặp tiểu Cửu, sau đó đưa thuốc trong bình cho nàng uống là được.” Vừa nói, ta vừa đem bình sứ đưa cho Bát công chúa.

Bát công chúa nhận lấy bình sứ, mở ra nhìn một chút, lại ngử ngử một cái, lúc này mới hỏi ta.

“Bên trong là cái gì?”

“Giả tử độc.”

Sắc mặt Bát công chúa cứng đờ, lẩm bẩm nói.

“Người nói, muốn để tiểu Cửu giả chết.”

Ta gật đầu.

“Chỉ có như vậy tiểu Cửu mới có thể bình yên xuất cung.”

“Nhưng mà, đây là độc, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ? Sẽ đau sao?”

Ta nhìn chằm chằm Bát công chúa không chớp mắt, vừa rồi từng lời từng lời của nàng, ánh mắt của nàng rõ ràng lộ ra khẩn trương cùng lo lắng. Ta nghĩ, có lẽ là do ta nhỏ nhen đa nghi. Có điều như vậy mới đúng, như vậy ta mới có thể yên tâm đem viên thuốc duy nhất giao cho nàng.

“Người yên tâm đi, đây là độc là ta tự mình luyện chế. Còn đau đớn mà người nói là chuyện không cách nào tránh khỏi. Nhưng ta nghĩ tiểu Cửu sẽ nguyện ý thử, nàng cũng nhất định sẽ vượt qua được.”

Nghe ta nói như vậy, sắc mặt Bát công chúa mới tốt lên một chút. Nàng dùng sức nắm chặt bình sứ trong tay, sau khi đã cất kỹ mới hỏi ta.

“Cụ thể nên làm như thế nào?”

“Ngày mai người tìm thời gian thích hợp đến gặp tiểu Cửu một chuyến, đưa thuốc này cho nàng, nói với nàng uống trước khi ngủ. Đợi đến ngày hôm sau, người lại đi gặp nàng lần nữa. Tiểu Cửu mấy ngày trước vẫn có bệnh mà không chịu chữa trị, bệnh lâu không chữa trị. Ta nghĩ Tam hoàng tử sẽ không nghi ngờ.”

”Vậy còn Thái y thì sao? Thái y có thể tra ra hay không?”

“Về điểm này người cứ yên tâm, chuyện không nắm chắc ta sẽ không làm. Thái y đa phần chỉ hiểu y lý, đối với những tiểu xảo độc dược này sẽ không phát hiện. Bọn hần vì bảo vệ tính mạng tất nhiên sẽ nói giống những lời ta vừa nói.”

Bát công chúa nghe xong liền gật đầu, nhưng chân mày vẫn nhíu lại, nàng vẫn lo lắng sợ rằng sẽ xảy ra chuyện, cho nên nàng vẫn một mực suy nghĩ xem có chỗ sơ hở nào không. Ta đoán được suy nghĩ của nàng, cho nên cũng kiên nhẫn chờ nàng suy nghĩ, chờ nàng hỏi.

Cuối cùng, nàng tựa như nghĩ đến cái gì, vội vàng ngẩng đầu hỏi ta.

“Vậy sau khi tiểu Cửu trúng độc chúng ta phải làm gì? Muốn làm xong những chuyện đó ít nhất cũng phải năm bảy ngày. Tiểu Cửu ở nơi bị bịt kín như vậy, một thời gian dài thân thể muội ấy... Không được!”

Bát công chúa lắc đầu.

“Cách này của người không thể thực hiện được, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy tiểu Cửu phải làm sao?”

Ta vỗ vỗ bả vai Bát công chúa, tỏ ý nàng yên tâm đừng nóng nảy, sau đó mới giải thích.

“Lúc trước Tam hoàng tử cho lục soát dưới vách núi nhưng không tìm thấy thi thể của ta, tất nhiên sẽ đoán ra ta còn sống. Ta nắm trong tay hổ phù, đối với hần mà nói đây giống như ác mộng. Hần muốn kiếm chế ta, tất nhiên phải dùng đến tiểu Cửu, cho nên chuyện này hần nhất định sẽ bí mật tiến hành, nhanh chóng đem chuyện này xử lý xong sau đó giả như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Bát công chúa bị những lời của ta đánh thức, bừng tỉnh hiểu ra.

“Cho nên đến lúc đó người chỉ cần đem nơi táng tiểu Cửu nói cho ta. Ta sẽ đến đưa nàng về. Như vậy kế hoạch coi như đã thành công.”

“Nhưng mà...” Bát công chúa đột nhiên nói.

“Kế hoạch này rất tốt, nhưng mà dường như người đã quên chuyện quan trọng nhất. Cũng đã một thời gian dài, bất luận ta dùng cách gì tiểu Cửu cũng không muốn gặp ta.”

Chuyện này càng dễ.

Ta bật cười.

“Đó là bởi vì nàng cho rằng ta đã chết, mà người gián tiếp hại chết ta chính là người. Ngày mai người chỉ cần sai một nha hoàn đi vào, nói cho tiểu Cửu ba chữ, nàng nhất định sẽ chủ động gặp người.”

“Ba chữ gì?” Về mặt Bát công chúa đầy hồ nghi.

“Lẽ - Khất - Xảo.”

76. Chương 76

Tuy Bát công chúa vẫn còn nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì thêm nữa.

Ta bình an rời khỏi Bát Phò mã phủ.

Ta nghĩ, nếu kế hoạch thành công vậy ta có thể gặp được tiểu Cửu rồi, như vậy chuyện tiếp theo cũng chỉ có chờ.

Một ngày lại lâu như vậy, mà hai ngày lại giống như hai năm, mùi vị đau khổ này ta không biết phải nói thế nào, bây giờ ta có thể hiểu được cảm nhận của những người phải chịu nỗi khổ tương tự rồi. Hai ngày tiếp theo đứng ngồi không yên, lo lắng kế hoạch thất bại làm ta gầy đi mấy ký.

Ta căn bản không biết mình đã đợi bao lâu, ba ngày, bốn ngày, hay là năm ngày.

Cuối cùng, ngay lúc tinh thần ta sắp không chịu nổi nữa thì có người gõ cửa phòng. Ta thấp thỏm không yên, trái tim giống như đang đánh trống, nhưng ta vẫn đi ra mở cửa. Đứng ngoài cửa là một tiểu hài nhi khoảng mười lăm mười sáu tuổi, y sam bên ngoài cũng coi như là chính tề.

Hắn thấy người mở cửa là ta liền cẩn thận dò hỏi.

“Là Doãn Hiếu Ân sao?”

Ta gật đầu.

“Chính là ta.”

Hắn lúc này mới yên tâm hướng ta cười cười.

“Công chúa bảo ta nói với người, tối này gặp nhau ở chỗ cũ, thời gian vẫn như cũ.”

Quả nhiên là Bát công chúa, ta còn muốn hỏi vài thứ nhưng nghĩ lại một chút lại thôi. Bát công chúa là người cẩn thận, làm sao có thể đem những chuyện này nói với tiểu hài tử này.

“Ta biết.” Nhẹ nhàng cảm ơn hài tử này một tiếng.

Tiểu hài tử đó hoàn thành nhiệm vụ, liền lập tức xoay người rời đi, đến rồi đi như một cơn gió vậy.

Mà hiện giờ đang là buổi sáng, Bát công chúa đây là sợ rằng ta còn chưa đủ sót ruột đây mà.

Trời tối, ta đứng hện lên vào Bát phò mã phủ, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng nàng ấy đâu.

Ta có chút nóng ruột, Bát công chúa không phải là người trễ hện, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì rồi sao? Nhưng nghĩ lại, ta lại cảm thấy chuyện này không có khả năng, nàng là người gọi ta đến gặp mặt thì nàng đúng ra phải không xảy ra chuyện gì mới đúng. Hay là kế hoạch thất bại? Thế nhưng hai ngày nay hoàng thành gió yên sóng lặng, cũng không giống như dấu hiệu bị bại lộ a.

Loại cảm giác này thật là khó chịu. Ta ở trong đình đi tới đi lui một lúc, thỉnh thoảng chú ý đến tình huống xung quanh.

Cứ như vậy một lúc, trong lòng ta đã mơ hồ cảm thấy bất an, đang định rời khỏi lại đột nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân dồn dập. Để ngừa có bất, ta nhanh chóng nấp phía sau cột đình nhìn xem người đến là ai.

Người nọ hoang mang rối loạn, chạy rất nhanh. Lúc này quá tối, ta mờ hồ dựa theo thân hình đoán có lẽ không phải là nam nhân.

Cuối cùng người nọ cũng đi vào, lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là Bát công chúa.

Ta đi đến phía sau lưng nàng, nóng nảy nói.

“Chạy nhanh như vậy làm gì? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Nàng nghe thấy thanh âm của ta liền xoay người thở phào nhẹ nhõm.

“Mới vừa rồi trong phủ có chút chuyện trì hoãn, ta sợ người đi mất cho nên mới nhanh chóng chạy đến đây.”

“Không có gì chứ?”

Bát công chúa biết ta đang ám chỉ điều gì vì vậy liền nói.

“Không có. Tam hoàng tử bây giờ không có thời gian để bận tâm chỗ của ta.”

“Vậy...” Ta nói. “Kế hoạch thế nào?”

Bát công chúa không trả lời.

Điều này làm ta vô cùng lo lắng, nghĩ lại tỷ lệ kế hoạch thất bại là rất nhỏ, nhưng lúc này nàng lại không trả lời là ý gì? Ta nhìn chăm chăm vào Bát công chúa, nàng vẫn chỉ đang thờ hờ hển, cũng không thêm để ý đến ta.

“Kế hoạch thất bại rồi sao? Người nhanh nói đi a!” Ta thấp giọng gọi, lúc này nếu không phải sợ kinh động đến người khác, ta thật muốn không quản gì hét mà hét lên.

Bát công chúa tức giận liếc ta một cái, nói.

“Người gấp cái gì, ta chạy suốt cả một đường đến đây, một muốn chết đi được, người cũng không cho ta thời gian lấy hơi sao!” Dừng một chút, nàng lại nói.

“Huống hồ kế hoạch là người vạch ra, tại sao ngay cả một chút lòng tin thành công cũng không có là sao?”

Cái này liên quan đến chuyện sống chết của tiểu Cửu, ta tuy có chín phần nắm chắc nhưng cũng không dám lơ là.

Có lẽ Bát công chúa thấy sắc mặt của ta giống như là uống phải thuốc độc cho nên lúc này mới không đùa bỡn ta nữa, nàng cười cười nói.

“Kế hoạch thành công, tất nhiên là thành công.”

Thành công?

Ta thật không dám tin vào tai mình.

Đứng ngẩn tại chỗ, nhếch môi muốn cười lại không dám cười, sợ là mình nghe lầm, vì vậy liền cẩn thận hỏi lại một lần nữa.

“Thật sự là... Thành công?”

“Phải phải phải.” Bát công chúa gật đầu liên tục.

“Thành công. Tam hoàng tử đối với cái chết của tiểu Cửu không có bất kỳ hoài nghi gì, mọi chuyện giống như người đã dự đoán. Xem ra con người chính là như vậy, cho dù lòng dạ hắc có thâm sâu, có nhẫn nại bao nhiêu nhưng khi hắc đã có được tất cả cũng sẽ buông lời cảnh giác.”

“Vậy tiểu Cửu bây giờ đang ở đâu?”

Bát công chúa nói.

“Tam hoàng tử cũng coi như có chút lương tâm, hắc đem tiểu Cửu táng ở hoàng lăng của phụ hoàng và mẫu hậu.” Vừa nói, nàng còn lấy từ trong ngực áo ra một tấm bản đồ, đưa cho ta.

“Đây là bản đồ hoàng lăng cùng với nơi táng tiểu Cửu, người cầm cái này có thể tránh được rất nhiều cơ quan.”

Nhận lấy những thứ đó, cẩn thận cất vào trong ngực áo tựa như bảo bối.

Bát công chúa lại nói.

“Bên ngoài hoàng lăng có binh lính thủ lăng, đối với công phu của người có lẽ là dễ như trở bàn tay, nhưng phải nghĩ một biện pháp để thần không biết quỷ không hay.”

Ta cười cười nói.

“Điểm này người cứ yên tâm, sở trường của ta chính là những thứ này.” Lúc nói đến đây, ta có chút miễn cưỡng, ta muốn nhanh chóng gặp tiểu Cửu, ta sợ nàng ở nơi đó sẽ hoảng sợ, sẽ...

Chẳng qua còn không chờ ta nghĩ nhiều, Bát công chúa đã lên tiếng cắt đứt.

“Hoàng lăng cách hoàng thành không xa, mà bây giờ sắc trời vẫn còn sớm, ta biết người lo lắng tiểu Cửu, ta làm sao lại không lo? Nhưng bây giờ đi thì vẫn chưa được.”

Phải phải, ta không thể phản bác.

“Nếu đã vậy, người cứ ở đây nghỉ ngơi một lúc đi, trước mắt chỉ có ở đây là an toàn nhất, người có thể thả lỏng một chút.” Bát công chúa thanh âm nhẹ như gió xuân, quả nhiên dập tắt những nóng nảy trong lòng ta, dù sao hai người so với một người tốt hơn nhiều. Ta gật đầu một cái, xem như là đáp ứng.

Thật ra thì trong lòng ta vô cùng biết ơn Bát công chúa, cho dù lúc trước nàng đã từng bán đứng chúng ta, nhưng tính tình của ta chính là như vậy, không thích thù dai, huống chi lần này nàng giúp ta không ít, lại là thân tỷ tỷ của tiểu Cửu. Vốn dĩ cảm giác của ta đối với nàng bất quá là quân tử chi giao nhạt như nước, nhưng trải qua chuyện này hiển nhiên đã kéo gần quan hệ hai ta không ít.

Cứ như vậy, hai chúng ta ngồi trong lương đình, nhìn trăng trên bầu trời. Tuy không có ai lên tiếng nhưng bầu không khí cũng không quá tệ.

Mà đột nhiên, Bát công chúa giống như nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng hướng ta nói.

“Đúng rồi, cái lễ Khất Xảo mà người nói rốt cuộc là chuyện gì?”

“Gì?”

“Lúc trước ta đã thử qua rất nhiều cách, nhưng bất luận thế nào, tiểu Cửu đều không chịu gặp ta. Có lần thậm chí còn buột miệng mắng ta. Nhưng lần này làm theo cách của người, tìm một nha hoàn tâm phúc đi vào truyền lời, không ngờ chỉ trong nháy mắt, tiểu Cửu liền mở cửa, thật là kỳ lạ.”

Ta nghe xong liền bật cười to.

“Người cảm thấy kỳ lạ là bởi vì người không biết duyên cớ trong đó, nhưng tiểu Cửu biết, cho nên nàng liền mở cửa ra.”

“Tất nhiên ta biết trong đó có duyên cớ, chẳng qua là ta đang suy nghĩ duyên cớ trong đó là gì thôi. Người biết không, ta chưa từng thấy qua tiểu Cửu như vậy, vừa khóc vừa cười. Nghĩ xem, muội ấy ngày xưa là người thế nào? Dạm nhiên, lãnh mạc, ác độc, những điều muội ấy nói ra ta đều cảm thấy giống như chuyện đương nhiên, thế nhưng hôm đó muội ấy thật đúng là làm ta sợ hết hồn.”

Tiểu Cửu...

Chuyện ta sợ nhất chính là từ Bát công chúa nghe được chuyện liên quan đến tiểu Cửu, nhưng mặc dù sợ ta vẫn muốn nghe, ta sợ mình sẽ đau lòng chết mất nhưng vẫn không nhịn được muốn biết hiện giờ tiểu Cửu thế nào. Có lẽ người nào ở trong hoàn cảnh của ta cũng sẽ như vậy, ta bất quá cũng chỉ là người phàm mà thôi.

“Nàng... Có khỏe không?”

Bát công chúa lắc đầu.

“Không tốt, làm sao còn ra dáng vẻ của một công chúa nữa chứ, sắc mặt tái nhợt, ta thật sợ muội ấy sẽ không chịu nổi. Cũng may ta nói ra tin tức của người, muội ấy mới chịu nghe lời ta dùng bữa, tắm rửa.”

...

Ta bật người đứng lên!

Bát công chúa không nghĩ đến ta sẽ có phản ứng lớn như vậy, nàng hoảng hốt một lúc mới vội hỏi ta.

“Người sao vậy Hiếu Ân? Tiểu Cửu không có chuyện gì, sau khi ta nói tin tức của người, khí sắc của muội ấy cũng đã khá hơn nhiều.”

“Ta muốn đi tìm nàng ấy.”

“Nhưng bây giờ sắc trời vẫn còn sớm, số binh lính thủ lăng e là không phải ít.”

“Ta sẽ xem tình hình mà làm, ta chẳng qua là chỉ muốn cách tiểu Cửu gần một chút...” Gần một chút, gần chút nữa, gần đến ta có thể đem nàng ôm lấy, ôm vào trong lòng, không bao giờ tách ra.

Bát công chúa cân nhắc trong chốc lát, lúc này mới gật đầu, dặn dò ta.

“Người cũng phải cẩn thận một chút Hiếu Ân, nhất định phải cứu tiểu Cửu ra.”

“Ta biết rồi.” Ta nhìn Bát công chúa, cười cười nói.

“Cảm ơn người, Bát tỷ.”

Đây là lần đầu tiên ta gọi nàng ấy là Bát tỷ, lần đầu tiên thật lòng cảm thấy nàng cũng không phải chỉ là tỷ tỷ của tiểu Cửu, mà còn là tỷ tỷ của ta.

Bát công chúa chẳng qua là cười cười hướng ta khoát tay, lại căn dặn thêm một lần.

“Vạn lần phải cẩn thận.”

77. Chương 77

Thật ra thì hoàng lăng cách Hoàng thành một khoản không tính là gần, ta dùng khinh công một đường bay đến, ước chừng khoảng một canh giờ. Mà lúc ta đến hoàng lăng, binh lính thủ lăng quả thật không ít, nhưng cũng không tính là nhiều. Những binh lính đó tay cầm bó đuốc tụ thành từng nhóm, hơn nửa đêm nhìn thấy giống như những đóm lửa đó đang lơ lửng lập lòe. Ta nấp vào mồm đá cách đó không xa, trong núi rừng thỉnh thoảng còn có tiếng dã thú kêu gào, cảm giác thật vô cùng nguy hiểm.

Suy nghĩ cách tiến vào hoàng lăng.

Ở hiện đại, ta cũng đã xem không ít tiểu thuyết trộm mộ, lúc đó ta đã vô cùng sùng bái mấy chuyện đảo đầu đó rồi, hôm nay... Không bằng ta cũng học bọn họ một chút? Ở đây đào một cái đạo động, rồi cứ vậy mà đi vào? Nhưng suy nghĩ chung quy cũng chỉ là nghĩ, một chút công cụ ta còn không có, hơn nữa, ta cũng không phải là dân chuyên nghiệp, nói không chừng ra sức ca nửa ngày cũng không thu được cái gì.

Vì vậy những ý tưởng này cũng theo đó mà chết từ trong trứng, cuối cùng ta vẫn quyết định từ cửa hoàng lăng đi vào.

Trong nháy mắt, đêm cũng đã khuya.

Mà binh lính thủ lăng đã giảm hơn rất nhiều so với lúc nãy, thời cơ đã đến rồi. Ta liếm ngón cái, giơ lên không trung, cảm giác được gió đang nhẹ thổi. Mà hướng gió lại vừa vặn là thổi đến hướng những binh lính đó, thật là trời cũng giúp ta! Dem mê tán mà ta đã chuẩn bị từ trước lấy ra, sau đó thận trọng đến gần những binh lính kia.

Tranh thủ cho kịp thời cơ, ta đem mê tán rải nhẹ vào không trung. Đám phấn bột đó đều theo hướng gió bay đến hướng đám lính. Chỉ trong một chốc, toàn bộ đám lính đã ngã xuống đất.

Ta không dám khinh địch cho nên vẫn ngồi chờ một chút, chờ đến lúc đã chắc chắn xung quanh không còn một ai nữa, lúc này ta mới xuất hiện.

Cầm bản vẽ mà Bát công chúa đưa cho, ta dễ dàng đem cửa cơ quan mở ra, sau đó tiến vào trong hoàng lăng. Hoàng lăng này, thật đúng là còn hùng vĩ hơn nhiều so với ta tưởng tượng. Ta không dám lãng phí quá nhiều thời gian, vội vàng cầm hỏa chiết tử, dựa theo ký hiệu trên bản đồ tìm hiểu mộ thất của tiểu Cửu.

Nơi này hoang vu, đen đặc như mực thế này, ta nghĩ, nếu ta mà có biện pháp nào tốt hơn cách này dù chỉ một chút thì ta nhất định sẽ không đem tiểu Cửu cô đơn một mình đặt ở chỗ này.

Được rồi. Ta ổn định lại tinh thần, quyết định không suy nghĩ nhiều nữa vì chuyện cần phải làm nhất bây giờ chính là nắm chặt thời cơ cứu tiểu Cửu ra. Nghĩ đến đây, ta tăng nhanh tốc độ, dựa theo những chỉ dẫn trên bản đồ đi vào trong mộ.

Cứ tìm như vậy gần hai khắc thời gian, ta mới tìm được mộ thất của tiểu Cửu, chẳng qua là nơi này quá mức sơ sài, một mộ thất lớn như sân bóng rổ như vậy mà thậm chí ngay cả nửa mảnh minh khí* bồi táng cũng không có. Ở đây, có chăng chỉ có một cỗ quan tài lẻ loi.

(*vật thu nhỏ tượng trưng cho đồ dùng hằng ngày, người xưa thường chôn theo trong mộ người chết.)

Ta hít sâu một hơi.

Dem bản đồ bỏ vào trong ngực, sau đó lấy ra những dụng cụ đã chuẩn bị trước, bắt đầu khai quan.

Trong quá trình đó ta không nói một lời nào, tâm tình lại càng không cách nào hình dung được. Ta chỉ nhớ khi nắp quan tài được mở ra, nhìn thấy dung nhan của tiểu Cửu, ta không thể cầm được nước mắt, không thể khống chế được cơn đau nhói ở tim, quá nhiều thứ không thể khống chế được.

Nàng an tĩnh nằm trong cỗ quan tài lạnh như băng, thế nhưng nàng lại đang mỉm cười.

Thời điểm lúc nàng uống vào thuốc độc là vui vẻ sao? Nàng biết lúc nàng mở mắt ra lần nữa, người đầu tiên nàng nhìn thấy là ta ư? Nàng không muốn để ta nhìn thấy nàng tiều tụy, nàng sầu khổ, cho nên mới cười sao?

Đồ ngọc tiểu Cửu.

Ta phá lên cười, cố gắng đè ép nước mắt, nhẹ nhàng ôm lấy nàng nâng sang một bên, sau đó đem nắp quan đóng kín lại. Hết thấy giống như mọi thứ vẫn còn nguyên, tựa như ta chưa từng đến đây, trừ phi Tam hoàng tử sai người khai quan một lần nữa, nếu không hẳn chắc chắn không phát hiện ra.

Cho đến khi cảm thấy không còn bất cứ sơ hở nào nữa, lúc này ta mới bế tiểu Cửu, dựa vào trí nhớ một đường đi ra hoàng lăng.

Mà những binh lính hôn mê kia ta cũng không có thời gian để ý đến bọn họ. Cho dù sau khi bọn họ tỉnh lại cảm thấy quái dị nhưng thấy cửa vào hoàng lăng vẫn không có gì khác thường, vì bảo vệ tính mạng, bọn họ sẽ không bầm báo chuyện này với Tam hoàng tử. Đây cũng là bản năng bảo mạng của con người.

...

Lúc trở lại khách điếm, trời cũng đã tờ mờ sáng. Đêm hôm qua vận khí của ta cũng thật tốt, nghỉ lại nếu như có chuyện gì xảy ra làm kế hoạch bị trì hoãn, đến khi trời sáng ta cùng tiểu Cửu cũng khó mà thoát ra an toàn.

Suy nghĩ vẫn vợ một lúc, ta liền đem tiểu Cửu đặt lên giường sau đó lập tức đem thuốc giải dứt cho tiểu Cửu uống, tiếp đó vận khí giúp nàng điều tức, chờ thuốc giải có hiệu quả, chờ tiểu Cửu tỉnh lại. Giờ khắc này, ta vô cùng vui vẻ, mà niềm vui này không có cách nào hình dung. Từ khi ta đến nơi này, đây là lần đầu tiên ta cùng tiểu Cửu xa nhau lâu như vậy. Gặp lại nhau sau tân hôn tiểu biệt, ta tin rằng bất cứ ai trong tình huống đó nhất định có thể hiểu được cảm thụ của ta lúc này.

Không lâu sau, ta nhìn thấy lông mi của tiểu Cửu nhẹ cử động.

Ta lập tức dừng mọi hoạt động, quỳ xuống bên giường nhìn tiểu Cửu. Vào lúc này, lần đầu tiên ta cảm thấy lòng mình tĩnh đến vậy, mọi suy nghĩ trong đầu lúc này đều dừng lại, chỉ cần cứ như vậy ngắm nhìn tiểu Cửu cả đời ta cũng nguyện ý. Lông mày, ánh mắt, còn cả cái mũi khuôn miệng xinh xắn của tiểu Cửu, cả làn da dương chi bạch ngọc. Tại sao lần đầu ta mới cảm thấy, tiểu tức phụ nhà ta so với tiên nữ hạ phàm còn đẹp hơn mấy phần a.

Đang nhìn chăm chú chợt thấy cánh môi tiểu Cửu khẽ mở, bên tai lại vang lên thanh âm lạnh lùng của nàng.

“Người nhìn cái gì?”

Ấy...

Lúc này, tiểu Cửu lười biếng nhẹ mở đôi mắt, ánh mắt dừng trên người ta, ánh mắt đó lạnh đến mức thiếu điều phóng ra hàn băng.

“Nhìn cái gì???” Ta nuốt nước miếng một cái, khó nhọc nói.

“Nhìn nàng.”

Vừa nói, đồng thời trong lòng lại có một cảm giác quen thuộc lướt qua. Cái hình ảnh này sao lại quen đến vậy, thật giống như... Giống như lần đầu tiên ta đến nơi này, cảnh tượng đầu tiên khi ta gặp tiểu Cửu. Lúc đó nàng đối với ta như vậy là vì nàng thích ta, mà ta lại không thích nàng, vậy thì lúc này...

“Nàng tức giận sao?” Ta dè dặt.

Tiểu Cửu hung hãn trừng ta một cái.

“Đồ khốn kiếp!”

Ta lập tức cảm thấy thân hình của mình thu nhỏ lại mấy trăm lần, không khí bị suy giảm nghiêm trọng. Chuyện này cùng điều ta tưởng tượng quả thực khác xa quá! Lúc đầu ta nghĩ, sau khi tiểu Cửu tỉnh lại ít nhất cũng sẽ ôm ta khóc lóc chảy nước mắt nước mũi một phen chứ, tại sao hiện thực lại khác đến tận ngần vậy! Xem ra tiểu Cửu chính là tiểu Cửu, căn bản không thể dùng chuẩn mực của các cô nương bình thường mà suy đoán nàng.

Nhưng ta tốn nhiều công sức như vậy cứu nàng từ chỗ Tam hoàng tử cũng không phải là muốn nghe nàng mắng ta là đồ khốn kiếp, vì vậy ta quyết định làm như không thấy, cúi thấp đầu, cùng nàng kéo gần khoảng cách, nhỏ giọng nói.

“Tiểu Cửu, nàng có nhớ ta không?”

Ai ngờ tiểu Cửu cũng không chịu thua, nàng hừ lạnh một tiếng.

“Nhớ người làm gì? Nhớ rằng người rất uy phong? Nhảy xuống núi rất anh dũng? Khen ngợi người vút bỏ ta ở lại? Người...”

Tiểu Cửu còn muốn nói gì ta không biết, bởi vì ta quả thực không thể nghe nổi nữa cho nên dứt khoát dùng miệng ngăn nàng lại, kiên quyết cưỡng hôn, một phần cũng là để giải tỏa nỗi khổ tương tư của ta. Ban đầu tiểu Cửu còn dùng mọi cách phản kháng, có lẽ là do nàng vẫn vô cùng tức giận, nhưng... Nàng dù sao vẫn yêu ta, cho nên chỉ không bao lâu liền buông khí giới đầu hàng, dần dần bắt đầu đón lấy.

Nụ hôn này thật hận không thể hôn đến thiên hoang địa lão.

Cho đến tận khi ta không thở nổi mới buông tiểu Cửu ra, thở hổn hển cười hì hì nói.

“Ta nhớ nàng, không lúc nào không nhớ đến nàng cho nên nàng có thể không mắng ta hay không, ta sẽ rất thương tâm!”

Tiểu Cửu đỏ mặt thở hổn hển nhưng lại vẫn không định buông tha.

“Người bị mắng là đáng, nào có ai giống như người? Bỏ lại thê tử của mình chạy đi nhảy xuống núi, cũng may là người mạng lớn, nếu chết thật, người có bao giờ nghĩ đến ta phải làm sao không hả? Mấy ngày nay nếu không phải mỗi ngày ta đều tự nói với bản thân, Doãn Hiếu Ân người phúc lớn mạng lớn, chỉ là một cái vách núi làm sao có thể lấy mạng của người? Nếu không phải như vậy, người nghĩ ta có thể giữ mạng sống đến bây giờ sao?”

“Tiểu Cửu...”

“Người là cái đồ khốn kiếp!”

“Thật xin lỗi.” Ta lẩm bẩm nói ra, chớp mũi có chút chua xót.

“Lần sau ta nhất định sẽ không làm vậy nữa!”

Thần sắc tiểu Cửu có vẻ rất không thể tưởng tượng nổi.

“Còn có lần sau? Vô cùng tốt, nếu còn có lần sau, ta cho dù thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

“Không không không!” Ta vội vàng khoát tay nói.

“Là miệng thối của ta nói bừa! Không có lần sau! Nhất định không có lần sau! Sau này hai chúng ta ai cũng sẽ không xảy ra chuyện, hai chúng ta nhất định có thể sống đến tóc hoa râu, răng rụng hết sạch, mặt đầy nếp nhăn!”

Ta hồ đồ nói nhảm một lúc, tiểu Cửu trái lại không còn mắng ta nữa, nàng chỉ bình tĩnh nhìn ta, chỉ một chốc sau đôi mắt lại bắt đầu đỏ lên. Ta nhìn thấy liền hốt hoảng, vội vàng ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng nàng dỗ dành.

“Lại sao vậy? Ta lại nói sai chỗ nào sao? Ta nói sai nàng có thể đánh ta mắng ta mà, nàng khóc cái gì a? Đừng khóc.”

Tiểu Cửu nức nở, dứt quăng nói.

“Không cho phép người lại biến mất. Ta là công chúa, người phải nghe lời ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người! Kiếp sau cũng không. Kiếp sau nữa cũng không. Đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không!”

Ta cong cong khóe miệng, trong lòng lại ngọt đến không thể nào hình dung, tiểu Cửu chính là đáng yêu như vậy.

“Được được. Ta đáp ứng nàng, đời này cũng sẽ không rời khỏi nàng nửa bước, nàng có đánh chết ta, ta cũng không đi.”

Nghe ta nói vậy, tiểu Cửu mới tựa như an tâm. Nàng cũng đưa tay ôm lấy ta, thật chắc, bỗng nhiên nàng nói.

“Ta yêu người.”

78. Chương 78

Bởi vì ba chữ này mà ta hoàn toàn ngây ngốc.

Nói thật, không ngốc mới là lạ, ta cùng tiểu Cửu chung sống lâu như vậy, chưa bao giờ dám hy vọng xa vời rằng nàng sẽ nói với ta ba chữ đó. Trái lại, nàng nói hận người, ghét người, ta mới cảm thấy bình thường. Cho nên nhất thời ta quả thật không biết nên phản ứng thế nào, chỉ đành phải chớp chớp đôi mắt, ngây ngốc hỏi nàng.

“Nàng... Sao vậy?”

“Sao vậy cái gì. Ta rất ổn.”

Ta buông tay, cùng nàng kéo ra một chút khoảng cách, tỉ mỉ nhìn chăm chăm tiểu Cửu. Nàng đúng là tiểu Cửu của ta, không sai, nhưng mà nàng...

“Nàng mới vừa nói nàng yêu ta?”

Lúc này đến lượt tiểu Cửu nhìn ta giống như nhìn con bệnh, nhìn một lúc lâu, nàng mới mở miệng.

“Người không phải là té xuống vách núi đến ngu người rồi chứ? Ta tất nhiên yêu người, nếu không yêu người vậy ta cùng người cùng một chỗ làm gì?”

“Không không không.” Ta vội vã xua tay.

“Ta không phải nói nàng không yêu ta, ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, nàng lại... Lại mở miệng nói nàng yêu ta.”

“Người không phải cũng nói sao?”

Thì ra là như vậy.

Ta cười.

“Nàng thật ngốc a. Nàng cho rằng đây là trao đổi sao, ta nói một câu ‘ta yêu nàng’ thì nàng cũng phải đáp trả một câu vậy sao? Yêu là đặt ở trong lòng, nàng không nói ta cũng biết nàng yêu ta.” Mặc dù ngoài mặt ta cười sự ngốc nghếch của tiểu Cửu, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào. Có lẽ con người chính là sinh vật như vậy, cho dù biết đối phương yêu người thế nhưng vẫn khát vọng có thể chính tai nghe được nàng nói nàng yêu người, yêu rất nhiều.

Nghe những lời ta nói, tiểu Cửu hơi cúi đầu, sau đó lại ôm lấy ta lần nữa. Ta cũng vòng tay ôm lấy nàng, qua một lúc lâu mới nghe nàng nói.

“Nhưng người không biết, lúc ấy nghe thấy người nói yêu ta, trong lòng ta đau khổ biết bao nhiêu. Khi đó ta đột nhiên rất ghét bản thân, ngày thường ta đều ý vào chuyện mình là công chúa cho nên luôn hô to gọi nhỏ đối với người. Ta nghĩ, nếu ta sớm biết những chuyện này sẽ xảy ra, ta nhất định sẽ sớm nói với người ta yêu người bao nhiêu, như vậy chúng ta sẽ trải qua khoản thời gian hạnh phúc hơn bất cứ ai. Lúc đó, ngày nào ta cũng khấn cầu trời cao, nếu người còn sống, vậy thì ta ngày nào cũng sẽ nói với người rằng ta yêu người, nói đến khi người phiền chán mới thôi, mà không, người phiền ta vẫn cứ nói, nói cho đến khi ta không thể nói được mới thôi.”

Nghe vậy, ta liền bật cười to, vừa vỗ lưng của nàng vừa nói.

“Vậy thì ta có thể sống sót được nhất định là nhờ phúc của người rồi.”

“Vì sao?”

“Ông trời nhất định là bị người nói đến phiền cho nên mới cho ta sống nha!” Lời vừa dứt, trên lưng liền bị đánh một phát. Tiểu Cửu này thật là. Ta bị đau đến nổi cắn răng, chỉ đành phải cầu xin tha thứ.

“Phu nhân tốt của ta, phò mã của nàng quả thật là đã chịu rất nhiều đau khổ a, hôm nay đại nạn không chết nàng đáng lý phải yêu thương ta hơn mới đúng chứ.”

Tiểu Cửu không quan tâm.

“Ta đây không phải là đang thương người sao?”

“Nàng... Phương thức ‘thương’ của nàng thật đúng là đặc biệt.” Ta cười gượng.

“Không cùng người nháo nữa.” Tiểu Cửu buông ta ra, nói.

“Để ta nhìn kỹ người một chút, có phải gầy đi hay không?”

“Người gầy là nàng, nàng nhìn nàng xem, đã thành ra cái dạng gì rồi. Ta cũng nói với nàng luôn, đến khi chuyện này xong, ta sẽ phục vụ nàng một ngày ba bữa, không đến một tháng nhất định sẽ dưỡng nàng thành một phu nhân mập mập.” Ta cười hì hì, trong đầu cũng đang nghĩ đến cuộc sống vui vẻ của chúng ta sau này, cho nên ta cũng chưa từng chú ý đến việc tiểu Cửu hoàn toàn không đáp lại, môi còn có chút run.

Chờ đến khi ta chú ý đến thì đã thấy trên mặt tiểu Cửu rơi xuống một giọt lệ. Chỉ trong một thoáng thôi nhưng lại làm cho ta luống cuống tay chân.

“Nàng sao vậy? Không phải mới lúc nãy vẫn còn rất tốt sao?”

“Người...” Tiểu Cửu nghẹn ngào nói.

“Tóc của người.”

Tóc...

“Tóc người sao lại bạc nhiều như vậy? Người chỉ mới lớn như vậy, tại sao lại có thể thế này, có phải người có chuyện gì gạt ta hay không?” Tiểu Cửu lộ vẻ vô cùng bất an.

“Làm gì có!” Ta nói. “Tóc đổi sang trắng là hiện tượng bình thường, mỗi người chúng ta ai cũng sẽ như vậy, nàng đừng nghĩ loạn, ta làm sao có thể gạt nàng chứ?”

“Thế nhưng... Thế nhưng người vẫn còn trẻ mà? Làm sao tóc người lại bạc nhiều như vậy?”

Ta an ủi.

“Đây không phải là bởi vì có quá nhiều chuyện làm ta sầu lo sao. Nàng cứ tin ta, chờ sau khi chuyện này trôi qua, tóc ta lập tức sẽ bình thường lại.”

“Thật sao?”

Ta gật đầu.

Có lẽ là thấy đáng vẻ ta không giống nói đùa, nét ưu tư của tiểu Cửu lúc này mới có chút an định. Nàng nắm tay ta rất chặt không có một khe hở, tựa như chỉ cần buông lỏng một chút ta liền sẽ rời đi nàng. Trong lòng ta cũng không biết làm sao, nhưng cũng chỉ có thể tùy nàng, dầu sao chuyện lúc trước đã xảy ra, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Trong khoảng thời gian này hai chúng ta không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng hưởng thụ sự an tĩnh đã lâu không có. Nói thật, ta thích như bây giờ, cho dù ngoại trừ nắm tay ra cũng không còn làm gì khác, nhưng vẫn khoái hoạt hơn so với bất cứ chuyện gì. Nhưng những điều này không phải những chuyện mà ta có thể làm chủ, cũng không phải do tiểu Cửu làm chủ. Chúng ta cuối cùng vẫn phải đối mặt với một ít chuyện mà chúng ta phải đối mặt.

“Tiếp theo, nên làm gì đây?” Tiểu Cửu hỏi ta.

Định thần một chút, ta nghiêm túc nói.

“Đưa Tam hoàng tử xuống khỏi ngôi vị Hoàng đế.”

Nghe ta nói vậy, tiểu Cửu chỉ xem thường liếc ta một cái.

“Nói nhảm, ai lại không biết, ý ta là cụ thể chúng ta nên làm gì.”

Thật là không cho ta tí mặt mũi nào.

“Hồ phù ở trên tay ta, như vậy trước tiên nhất phải đem tất cả binh sĩ tập hợp chung một chỗ, sau đó...” Ta đang muốn tiếp tục phân tích, không ngờ tiểu Cửu lại đột nhiên cắt ngang.

Nàng nói.

“Một vài chuyện ta không biết cụ thể nhưng một vài đại sự Bát tử vẫn có nói với ta. Hiện nay, ngôi vị của Tam hoàng tử đã tương đối vững chắc, bao gồm cả binh lính nghe theo lệnh hồ phù, còn cả đại đội nhân mã trấn thủ biên ải. Trong tay bọn chúng không có hồ phù nhưng lại có thể làm cho binh lính nghe lệnh, ta đoán có lẽ là Lữ Bách đã dùng một vài thủ đoạn, lừa gạt những binh lính kia.”

“Nàng nói Lữ Bách tìm người tạo hồ phù giả?”

“Có lẽ là như vậy.”

Ta gật đầu một cái, có điều trong lòng cũng không phải băn khoăn cái này.

“Giả chính là giả, ta không lo lắng. Đến lúc đó chỉ cần đem hồ phù thật ra, mọi người tự nhiên sẽ biết được tất cả. Chỉ là, một khối hồ phù cũng không thể nói lên chuyện gì, ta đang suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể phơi bày tất cả mọi chuyện mà lúc trước Tam hoàng tử đã làm đây. Hiện tại, người có quyền lực có thể đứng về phía chúng ta cũng không có ở đây, chúng ta nói mà không có bằng chứng, muốn đẩy ngã Tam hoàng tử quả thật còn khó hơn lên trời.”

Ta vẫn đang trầm tư, tiểu Cửu lại đột nhiên kêu lên một tiếng.

Trong phòng tĩnh mịch cho nên một tiếng này quả thật dọa chết ta! Ta vượt ngục, tức giận nói.

“Làm gì mà nàng lại kêu lên như vậy, dọa chết ta.”

“Ca ca người!”

Ta ngẩn ra.

“Cái gì ca ca ta, ca ca ta thế nào? Hấn... Không phải đã chết rồi sao?!”

Tiểu Cửu gật đầu một cái, xác nhận ca ca ta đã chết. Chẳng qua, tiểu Cửu lại nói tiếp.

“Ngày đó, ca ca người thừa lúc Lữ Bách không chú ý đã nói với ta, phía sau bức tranh trong phòng hấn có đồ cho người, nhưng nếu người... Hấn nói để cho ta tìm cơ hội lấy ra.”

Có đồ cho ta?

“Hấn nói vậy với nàng sao?” Ta có chút khó hiểu.

“Quan hệ của hai chúng ta không tốt a. Hấn có thể có gì cho ta chứ?”

“Ta không biết.” Tiểu Cửu lắc đầu, cũng không đoán ra ca ca ta sẽ để lại cho ta thứ gì, nhưng nàng lại nói tiếp.

“Nhưng cho dù là quan hệ của cả hai không tốt thì hấn cũng là ca ca người. Người cũng biết tình huống lúc đó nguy cấp thế nào mà, hấn không có lý gì phải lừa gạt chúng ta, không bằng chúng ta đi xem thử?”

Ta suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu một cái, nói.

“Cũng tốt, có điều không phải chúng ta mà là ta. Bây giờ chúng ta cứ nghỉ ngơi một chút trước, đến khi đêm đến vắng người sẽ tiến hành.”

Tiểu Cửu cau mày.

“Tối nay? Có phải quá nhanh hay không? Lỡ như Tam hoàng tử có mai phục thì làm thế nào?”

“Sớm muộn cũng phải đi thì có mai phục hay không không phải cũng như nhau cả sau. Ta sẽ thật cẩn thận, bây giờ ta không giống lúc xưa nữa cho nên nàng cứ tin tưởng là được.”

“Không được, ta không thể để người đi một mình, ta...”

Còn không chờ tiểu Cửu nói xong, ta liền một bước ngắt lời.

“Nàng đừng mong đi cùng ta đến Tướng Quân phủ, ta rất vất vả mới có thể cứu nàng từ chỗ Tam hoàng tử, nàng không được để bản thân xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì. Tối nay ta sẽ hảo hảo giả dạng một phen, cho dù đến lúc đó thật sự có chuyện gì cũng sẽ không bại lộ thân phận Doãn Hiếu Ân.”

Sau khi nghe xong, tiểu Cửu còn muốn nói gì nữa, lại bị cái tròng mắt của ta làm nuốt trở về. Ta sắc mặt lạnh lùng, không chừa một chút đường lui, tiểu Cửu cùng ta đấu mắt mấy lần đều bị ta chấn nhiếp. Cuối cùng có lẽ là vì quả thật không có có biện pháp, tiểu Cửu chỉ đành phải thỏa hiệp.

Có lẽ nàng ít nhiều cũng cảm giác được, từ sau khi trở về, tuy ta vẫn là ta nhưng so với Doãn Hiếu Ân lúc trước đã có chút khác.

79. Chương 79

Tiếp sau, hai chúng ta cứ để nguyên vậy mà nằm ngủ, ngủ rất say.

Xác thực mà nói, ta là ngủ say thật, bởi vì khi tỉnh lại, điều mà đầu tiên mà ta nhìn thấy chính là tiểu Cửu đang giương đôi mắt to tròn của nàng lẳng lặng nhìn ta. Lúc đầu, tất nhiên là ta sợ hết hồn, nhưng sau khi phản ứng kịp lại cảm thấy như vậy thật tốt.

Ta vươn vai một cái, cười nói.

“Nàng là vừa mới tỉnh hay căn bản là không có ngủ đây?”

“Không ngủ.” Tiểu Cửu nhẹ giọng nói.

“Lúc trước ngủ lâu như vậy rồi, giờ sao còn buồn ngủ được nữa?”

Ta cũng đoán được là như vậy cho nên cũng không nói thêm gì nhiều.

“Lúc nào rồi?” Ta hỏi tiểu Cửu.

Nàng gật đầu một cái.

“Có lẽ đã đến lúc.”

Ta đáp một tiếng, sau đó đứng dậy rửa mặt, rồi lấy bộ y phục dạ hành mặc vào. Trong lúc mặc, ta cố ý tháo bỏ buộc ngực thay vào bằng một cái yếm. Tiểu Cửu đứng một bên nhìn thấy một màn này, ánh mắt mở to như chuông đồng, ngốc ngốc hồi lâu nàng mới hỏi ta.

“Người... Cứ như vậy mà đi?”

“Đúng rồi, sao vậy?” Vừa nói, ta vừa đi đến hướng bàn trang điểm, sau đó cất giọng gọi tiểu Cửu vẫn còn đang ngơ ngác.

“Đừng có ngây ngốc ở đó, mau đến đây trang điểm cho ta đi. Phải làm yêu mị một chút, tóm lại nàng cứ làm sao mà không ai nhìn ra ta ấy.”

Tiểu Cửu tất nhiên là vẫn chưa thể tiếp thu hết những gì ta vừa nói, nàng lão đảo đi đến chỗ ta, ngơ ngác nhìn ta, lẩm bẩm nói.

“Người không có nói đùa?”

“Đùa nàng làm gì, ta phải che giấu thân phận phò mã của mình.”

“Tuy là nói vậy, nhưng mà người...”

“Làm sao?” Ta hắc hắc cười.

“Từ đó đến giờ, phò mã nhà nàng đều là bộ dáng phong lưu tiêu sái, hôm nay thấy ta muốn trang điểm, có phải nàng sợ là ta sẽ đoạt mất phong thái của nàng không hả?”

“Nói... Nói bậy!” Tiểu Cửu lấp bắp nói.

“Ta chẳng qua là... Chẳng qua là có điểm chưa thể tiếp nhận.”

“Không còn thời gian cho nàng từ từ tiếp nhận đâu.” Ta đem son phấn đưa cho nàng, nói.

“Ta là một nữ nhân, trang điểm cũng là chuyện bình thường, nếu nàng không thể tiếp nhận được chuyện ta trang phấn nữ nhân vậy thì nàng không phải thật tâm yêu ta. Cho nên, nàng có phải thật sự yêu ta không?”

“Tất nhiên là thật lòng.”

“Vậy thì làm nhanh lên, đừng chần chờ nữa!”

Bị ta thuyết giảng một trận, tiểu Cửu cũng không nói thêm gì nữa. Nàng cầm lấy hộp phấn, bắt đầu chuyên tâm thay ta trang điểm. Ta cứ như vậy ngẩng đầu nhìn nàng, nhìn nàng không chớp mắt.

Ai nói lúc nam nhân nghiêm túc là lúc họ soái khí nhất? Ta thấy nữ nhân lúc nghiêm túc khí chất cũng không thua gì nam nhân. Tiểu Cửu lúc nghiêm túc lại vô cùng xinh đẹp, xinh đẹp đến làm ta muốn một ngụm đem nàng ăn sạch.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, đến khi động tác trên tay nàng dừng lại. Chẳng qua là mặc dù dừng động tác nhưng nàng vẫn duy trì dáng vẻ khom lưng kia, tựa như là đã vẽ xong hoặc là vẫn chưa hoàn thành. Lúc này ta vô cùng sốt ruột, thời gian không còn nhiều, vì vậy liền hỏi nàng.

“Xấu lắm sao?”

Bị câu hỏi của ta cắt đứt luồng suy nghĩ, tiểu Cửu lúc này mới hồi thần, vội vàng nói.

“Không... Không xấu.”

“Vậy là trang điểm xong rồi?”

Tiểu Cửu gật đầu.

Không xấu xí, cũng đã vẽ xong, ta có chút khó hiểu.

“Vậy nàng nhìn cái gì mà nhập thần vậy chứ?”

Tiểu Cửu chớp chớp ánh mắt, sau đó khuôn mặt bỗng dưng đỏ lên, có chút lúng túng nói.

“Ta nghĩ, cho dù sau này người đều mặc nữ trang, ta cũng vẫn sẽ yêu người giống như bây giờ.”

Nàng đây là...

“Ha ha ha...” Ta cười to, vô cùng vui vẻ.

“Cửu công chúa điện hạ bây giờ là đang tỏ tình với tại hạ Doãn Hiếu Ân sao? Có phải cảm thấy ta mặc nữ trang cũng rất câu nhân tâm không?”

Khuôn mặt tiểu Cửu lại đỏ lên, nhưng miệng lại không chịu thua.

“Người đừng hoang tưởng, có lẽ là ánh mắt của ta đặc biệt, không chừng những người khác đều không thích người.”

“Phải không?” Đột nhiên, ta đem tiểu Cửu ôm vào lòng. Có lẽ nàng không ngờ đến ta sẽ sử dụng chiêu này cho nên tất nhiên liền giật mình, nàng kinh ngạc nhìn ta, trên mặt vẫn còn vẻ hồng hồng lúc này, nhất thời nhìn vô cùng đáng yêu. Ta không kìm được liền hướng đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn của nàng hôn một cái, lúc này mới cười hì hì nói.

“Cũng may trên thế gian này chỉ có ánh mắt nàng là đặc biệt.”

“...”

Nhìn bộ dáng đỏ mặt của tiểu Cửu ta thật không đành lòng tiếp tục trêu đùa nàng. Sắc trời bên ngoài cũng đã gần đến lúc, ta mới thu hồi tâm đùa giỡn của mình, nhẹ buông tiểu Cửu ra.

“Ta phải đi, nàng phải ngoan ngoãn ở đây.”

Tiểu Cửu gật đầu một cái, còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Bên ngoài đêm khuya người vắng.

Không lâu sau, ta đã đến được Tướng Quân phủ.

Lần này, Tướng Quân phủ cũng không được an tĩnh như Phò Mã phủ. Xem ra Tam hoàng tử tuy niệm tình Doãn Quốc Bình là nguyên lão trong triều nên không đụng đến hắn nhưng cũng đề phòng hắn khắp nơi. Cũng may những binh lính này chỉ canh giữ bên ngoài, trong phủ lại không thấy một chút ánh sáng.

Ta nhẹ nhàng tránh khỏi những binh lính tuần tra bên ngoài, chạy đến cửa sau của phủ, sau đó tung người nhảy vào trong.

Chẳng qua vừa mới vào liền sực nhớ. Lúc xưa, ta cũng chưa từng đến phòng của ca ca, Tướng Quân phủ này lớn như vậy, bảo ta làm sao mà tìm đây? Suy đi nghĩ lại, quả thực không có cách gì. Cuối cùng không biết tại sao, ta rút cuộc lại chạy đến thư phòng. Mà ở thư phòng lại là đèn đuốc sáng rực.

Chẳng lẽ? Cha ta đang ở trong thư phòng?

Cẩn thận suy nghĩ một chút cũng có thể có khả năng này, mấy lần trước lúc lên đến phủ, vào thời gian này hắn không phải cũng ở thư phòng sao. Lão đầu này cũng thật quái đản, còn học cách sinh hoạt theo giờ Mỹ của người hiện đại chúng ta nữa.

Chẳng qua cuối cùng, ta vẫn lặng lẽ đẩy ra cửa thư phòng.

Cửa vừa hé ra một khe hở nhỏ, liền nghe thấy một thanh âm già nua bên trong vang lên.

“Ai?”

Nghe thanh âm này, quả nhiên là Doãn Quốc Bình không sai. Trong lòng ta vui mừng, vội vàng nhanh chóng bước vào bên trong, vòng qua bình phong, đến trước mặt Doãn Quốc Bình.

Dáng vẻ Doãn Quốc Bình nhìn như đã già hơn, mái tóc hoa râm ngày xưa nay đã bạc trắng, hắn nhìn ta vừa mới bước vào cửa, đầu tiên là dè dặt, sau đó chính là trợn to mắt không thể tin, cả người cũng bắt đầu run rẩy.

“Hiếu Ân?” Hắn không xác định gọi ta một tiếng.

Ta gật đầu, coi như là xác nhận.

“Con...” Môi hắn run rẩy, nâng tay chỉ vào ta, cả bàn tay cũng run run, mãi một lúc lâu sau mới bật ra một câu.

“Con... Con không sao?”

Cái này không phải nói nhảm sao! Nếu có chuyện vậy đứng trước mặt hắn không lẽ là quỷ à!

Nhưng ta cũng không thể trả lời hắn như vậy, cho nên cũng chỉ đành nhẹ giọng nói.

“Thân mang trọng trách, không dám chết sớm như vậy.”

“Tốt tốt tốt.” Doãn Hiếu Ân nâng tay vuốt râu, liên tục nói ba tiếng ‘tốt’.

“Ta cũng biết người nhà họ Doãn phúc lớn mạng lớn, sẽ không xảy ra chuyện!” Doãn Quốc Bình vô cùng kích động. Hắn tuy cười nhưng hốc mắt cũng đã có chút đỏ. Nhìn thấy nó làm lòng ta lại có chút ê ẩm.

Có điều, lập tức Doãn Quốc Bình lại nói.

“Đúng rồi. Hồ phù con có còn giữ không?”

“Ân.”

Nghe ta nói vậy, Doãn Quốc Bình lại hừ lạnh một tiếng, nói.

“Ta cũng biết hồ phù đó là giả, nhưng thế nào cũng không đoán ra được quỷ kế của hắn, nếu không mười vạn đại quân, há lại có thể dễ dàng bị hắn nắm trong tay như vậy.” Dứt lời, hắn ngừng lại một chút rồi lại hỏi ta.

“Lần này con đến đây là có đại sự?”

“Ân.” Ta nói.

“Ca ca nói con biết, trong phòng hắn có thứ muốn để lại cho con, nhưng lúc trước con mất trí nhớ cho nên không nhớ nổi phòng ca ca ở đâu.”

“Tên nghịch tử kia có thứ muốn cho con?”

Ta gật đầu xác nhận lần nữa.

Thấy ta nghiêm túc như vậy, Doãn Quốc Bình cũng không thấp đèn mà cứ như vậy mang ta đến phòng của ca ca. Trên suốt cả đường đi ta vô cùng cẩn thận, cũng may không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai ta an toàn đi đến phòng của ca ca. Nhờ ánh trăng chiếu sáng, ta dễ dàng tìm được bức họa treo ở trong phòng, không quan tâm gì nữa, ta vội vàng bước đến vén bức họa lên.

Phía sau bức họa có một cái ngăn bí mật.

Bên trong ngăn bí mật chỉ có một phong thư, cùng một cái bình sứ nhỏ.

Cái này... Rốt cuộc là cái gì?

80. Chương 80

Ta thuận tay đem phong thư đưa cho Doãn Quốc Bình, rồi lấy hỏa chiếc tử mà ta luôn mang theo bên người, đốt lên. Sau đó lấy chiếc bình sứ còn lại mở ra, dựa vào ánh lửa đem toàn bộ mọi thứ trong bình đổ ra trên bàn.

Đó là một nắm bột trắng, vô sắc vô vị.

Lúc này, Doãn Quốc Bình cũng đến gần bên người ta. Hắn cúi đầu nhìn đám bột này, tiện tay lấy một chút để ngửi ngửi nhưng liền bị ta ngăn cản.

Ta lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói.

“Có thể là độc.”

Tay Doãn Quốc Bình lúc này liền ngừng lại, trong lòng ta thở dài một cái, nghĩ thầm Đại tướng quân tại sao lúc này lại không cẩn thận như vậy, loại bột trắng không rõ lai lịch này không phải là thứ có thể tùy tiện đựng vào? Nhưng suy nghĩ một chút, đây là vật mà nhi tử của hắn đã lưu lại, hắn sơ ý cũng là chuyện thường tình. Nếu đổi lại là ta, e là cũng đã đem lên miệng ném thử cũng không chừng!

Quay lại chủ đề chính, ngay sau khi ngăn cản Doãn Quốc Bình, tầm mắt của ta bất giác lại chuyển đến trên phong thư.

Cầm lên đọc thử.

Thế nhưng bức thư này quả thực làm ta kinh hãi, còn có cả mừng rỡ!

Doãn Quốc Bình thấy sắc mặt ta không đúng, vì vậy liền hỏi ta sao vậy. Ta đem bức thư giao cho hắn, sau đó nói.

“Lần này có chứng cứ xác thật rồi.”

Không sai, thứ mà ca ca ta lưu lại không phải thứ gì khác mà chính là ghi chép về chuyện ngày đó hần hạ độc mưu hại hoàn thượng, cùng với loại độc được mà ngày đó hần sử dụng. Hôm đó cũng coi như trùng hợp, sau khi hần nhận lệnh liền vắn ắn núp ở một cây đại thụ trong viện, nhìn Thái tử ngao được, chờ thời cơ hành động. Đúng lúc này Nhị hoàng tử lại đến tìm Thái tử, lại đúng lúc Thái tử đem Nhị hoàng tử tiễn đi. Tận dụng khoảng thời gian này đủ để ca ca ta đem độc được bỏ vào trong ẩm sắc thuốc.

Sau khi xem qua phong thư, ta lại cảm thấy khó hiểu.

“Nếu hần thật lòng ra sức vì Tam hoàng tử vậy thì tại sao lại phải lưu những ghi chép này?”

Doãn Quốc Bình cũng đã đọc xong, chỉ thấy hần đem phong thư gấp lại cất đi, sau đó lại thở dài thật sâu, qua một lúc lâu sau mới nói.

“Có lẽ hần muốn tự bảo vệ mình, vô tình nhất là để vương gia, đợi đến sau khi đại sự thành sẽ quay mũi giáo đem những người này đuổi tận giết tuyệt, đây cũng là chuyện chẳng lạ gì.”

“Thôi thôi.” Ta lắc đầu nói.

“Hôm nay không phải lúc nói chuyện này, chúng ta có hỏ phù, chúng cứ chúng ta cũng có, đây là lúc nên lập ra một kế hoạch tỉ mỉ.”

Không ngờ Doãn Quốc Bình lại đột nhiên nói.

“Cái này không thể dùng làm chứng cứ được.”

Lời này của hần lập tức làm cho ta bối rối, những thứ này không thể dùng làm chứng cứ? Vậy cái gì mới có thể làm chứng cứ? Cũng không thể bảo ca ca ta cải tử hồi sinh bước ra làm chứng. Ta không tin, nhìn Doãn Quốc Bình đợi hần nói tiếp.

Doãn Quốc Bình lắc lắc phong thư trong tay, nói.

“Một phong thư thôi, Tam hoàng tử chắc chắn sẽ không thừa nhận, hần sẽ nói con tung tin đồn nhảm, bản thân hần sẽ tùy ý bịa ra một chuyện nào đó. Muốn đẩy ngã Tam hoàng tử cần phải tìm được nhân chứng sống để chứng minh.”

Ta cười lạnh một tiếng, nhân chứng sống? Ai chứ? Lữ Bách? Có thể sao?

Nhưng ta không thể cứ như vậy mà để chứng cứ duy nhất trở thành vô dụng!

Trong thoáng chốc, quả thật làm ta phiền muốn chết, ta liên tục mắng mấy tiếng ‘xúi quẩy’, cau mày đi tới đi lui trong phòng, suy nghĩ biện pháp. Lại đột nhiên, linh quang chợt lóe, ta vội vàng nói.

“Ai nói tín vật này không thể làm chứng cứ? Người nghe con nói.” Dừng lại một chút, ta nói tiếp.

“Trong nhà nhất định sẽ có thư tín hay cái gì đó mà ca ca viết, ta chỉ cần đem đến so sánh một chút là được, nếu cái này còn không được chúng ta tối thiểu cũng có thể khai quan nghiệm thi. Lúc này ta đã xem qua loại độc này, không phải là thứ mà ta biết như vậy tất nhiên có thể nhận định độc này chính là loại thể gian hiểm có. Mà đúng lúc ca ca ta lại có trong tay loại độc này, trùng hợp sao?” Ta lắc đầu một cái.

“Ta không tin.”

Sau khi Doãn Quốc Bình nghe xong, liên tục thấp giọng mắng mấy tiếng.

“Điên rồi! Điên rồi!” Hần nhìn ta, giống như không thể nào tin nổi.

“Người có biết người đang nói cái gì không? Khai quan nghiệm thi? Đó không phải là chuyện bình thường, đây chính là long thể của tiên hoàng, há có thể nói nghiệm là nghiệm?”

Ta giải thích.

“Đây là biện pháp cuối cùng, chúng ta không nhất định phải đi đến bước này.”

“Cái gì gọi là không nhất định? Không nhất định cũng là có thể! Bây giờ cũng không phải là đang chơi trò chơi, thua thì có thể bắt đầu lại từ đầu. Nếu người không cẩn thận thì người chết chính là người!”

“Tất nhiên là con biết.” Ta nhìn Doãn Quốc Bình, ánh mắt tràn đầy kiên định, ngữ khí lại có chút bất đắc dĩ.

“Nhưng người nói con phải làm sao đây? Những thứ hôm nay nay cần có lại không có, nếu con không đánh cuộc một lần làm sao có thể đẩy Tam hoàng tử khỏi ngôi vị hoàng đế?”

Doãn Quốc Bình không trả lời, cũng không nhìn ta, hần chỉ cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Ta nói tiếp.

“Phần thắng của chúng ta vẫn rất lớn không phải sao? Những binh lính kia đều do một tay người huấn luyện ra. Đến lúc đó hổ phù xuất hiện, người cũng xuất hiện, chúng ta sẽ chiếm được thế thượng phong. Những ghi chép trong thư, còn có độc được trong binh, nếu vận khí tốt có thể bắt được Lữ Bách, nói không chừng hần sợ chết tất sẽ khai nhận.”

Hồi lâu, Doãn Quốc Bình thở dài một tiếng.

“Con nói cũng có lý.”

Ta mừng thầm, vội vàng nói tiếp.

“Chính là như vậy! Thời cơ đã đến, chúng ta càng đợi, sợ là càng lỡ thời cơ, Tam hoàng tử ngồi ở ngôi vị Hoàng đế càng lâu, đối với chúng ta sẽ càng bất lợi.”

Một mảnh yên tĩnh.

Lúc này ta thật gấp đến muốn hét lên, nói thật, trạng thái như vậy, chính ta cũng không biết có thể chịu đựng bao lâu. Ta mong muốn không nhiều, chính là có thể cùng tiểu Cửu đường đường chính chính dạo phố, mua cái này mua cái kia, muốn làm gì thì làm. Chứ không phải như bây giờ, cả ngày lẩn trốn, bước ra khỏi cửa còn phải lo lắng đề phòng.

“Có được hay không người phải nói chứ!” Ta đè thấp âm thanh gọi, thật muốn hét vào mặt lão đầu này một phen, không biết làm sao hần có thể làm Đại tướng quân, không quả quyết chút nào.

Tựa như là bị ta bức quá, Doãn Quốc Bình quả thật không nghĩ ra biện pháp lưỡng toàn nào, cuối cùng lúc này mới thở sâu một hơi, cắn răng nói.

“Cứ làm theo như con nói, bảy ngày sau.”

“Bảy ngày?” Ta hỏi hần.

“Sao lại bảy ngày?”

Doãn Quốc Bình vuốt râu, nói.

“Lữ Bách bây giờ là tướng quân trong triều, là người chưởng quản hổ phù hiệu lệnh cho những binh sĩ kia, Tam hoàng tử nóng lòng muốn có được lòng người cho nên để Lữ Bách huấn luyện những binh sĩ đó. Bảy ngày sau chính là ngày Tam hoàng tử kiểm tra kết quả. Hần đặc biệt nhìn trúng ngày Diễn Võ lần này cho nên đến lúc đó tất cả trên dưới trong triều cũng sẽ đi theo đến Diễn Võ trường.”

“Bao gồm Tam hoàng tử cùng Lữ Bách?”

“Tất nhiên.”

Tốt lắm!

Ta kéo kéo khóe miệng, tâm tình có chút kích động, khẩn trương là điều tất nhiên, chẳng qua là lúc nghe thấy tin tức này lòng bàn tay lại xuất ra một tầng mồ hôi. Nhưng ta biết, đây không phải là sợ, mà chỉ cần không phải sợ là tốt rồi.

Doãn Quốc Bình lại nói.

“Đến lúc đó ta cũng sẽ đi cùng đến Diễn Võ trường, cho nên con không cần lo lắng, nếu đến cuối cùng tình thế không như chúng ta nghĩ, ta sẽ bảo hộ các con chạy thoát. Chỉ là, sau khi kế hoạch thất bại chúng ta sẽ mất tất cả tiền đặt cược, sau này các con chỉ có thể lẩn trốn, càng xa càng tốt.”

Ta nghĩ, phần lớn mọi người sau khi nghe những lời như vậy tư vị trong lòng cũng không biết là như thế nào. Bọn họ có lẽ sẽ nói “Ta sẽ không chạy trốn một mình. Người phải đi cùng chúng ta.”

Có lẽ nếu là trước kia ta cũng sẽ nói như vậy, nhưng hôm nay đã khác, trong lòng ta không có ý niệm như vậy nữa, có chăng cũng chỉ là “Ta nhất định sẽ thắng.”

Nhất định sẽ không để những chuyện này xảy ra.

Trần đầy tự tin có lúc cũng không phải chuyện tốt, nhưng đặt vào chuyện này cũng chắc chắn không phải chuyện gì xấu.

81. Chương 81

Trong căn phòng đen kịt như mực, ta cùng Doãn Quốc Bình bàn bạc kỹ lưỡng chuyện bảy ngày sau nên làm, cứ như vậy cho mãi đến nửa đêm, lúc này ta mới cáo từ Doãn Quốc Bình.

Nửa đêm, phần lớn binh lính đều có vẻ mệt mỏi, hơn nữa so với lúc ta đến số lượng đã ít hơn rất nhiều. Lúc này, ta một lòng đều đặt trên người tiểu Cửu đang ở khách điểm. Mới vừa rồi lúc cùng Doãn Quốc Bình bàn bạc kế hoạch, hoàn toàn không để ý đến thời gian, đến khi xong chuyện ta mới phát hiện trời đã gần sáng, mặt trời đã nhấp nhô mọc lên. Tiểu Cửu nhất định sẽ rất lo lắng đây.

Ta sốt ruột. Sau khi ra khỏi phủ tất cả sự chú ý đều đổ dồn vào con đường phía trước, ai ngờ lúc này lại có người nắm lấy vai ta!

Một trảo này không tính là chặt, thế nhưng lại làm ta hoảng sợ đến thiếu điều quy xuống đất. Cảm giác lúc đó, thật sự ta không muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa. Trong nháy mắt, ta đều có thể cảm nhận được phía sau lưng đã đổ đầy mồ hôi, trong lòng lại thầm mắng xong rồi xong rồi, làm sao lại sơ ý để địch bắt tại chỗ như vậy chứ?!

Nhưng ta cũng không thể bị khống chế như vậy, bởi vì còn rất nhiều chuyện đang chờ ta làm. Lúc này, ta cảm giác được bàn tay trên vai thoáng dùng sức, định quay người ta lại. Ta nhanh trí định xoay người nhanh chóng đốn ngã người đó trước rồi tính sau.

Nhưng ai ngờ, trong khoảng khắc xoay người đó, ta ngay cả một chiêu cũng không xuất ra được.

Đôi mắt kia dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra. Đó không phải là đồng chí Lão Cửu không nghe lời nhà ta thì còn có thể là ai?!

“Sao nàng lại ở đây?” Lập tức, ta vừa vui mừng vừa lo lắng, sự khẩn trương mới vừa rồi hoàn toàn biến mất, cả người buông lỏng không ít.

Trái lại, tiểu Cửu lại trấn định hơn rất nhiều, nàng nhìn bốn phía xung quanh một chút liền kéo ta đi, vừa nói.

“Người nói xem. Người đi một lần chính là cả đêm, ta lo lắng nên đến nhìn một chút, không được sao?”

“Được được.” Lúc này ta đảo ngược tình thế, chủ động nắm tay tiểu Cửu thi triển khinh công, nói.

“Vẫn chưa thoát khỏi phạm vi nguy hiểm, trở về rồi nói tiếp.”

Tiểu Cửu tất nhiên cũng biết tình hình hiện tại cho nên cũng không nhiều lời. Hai tay nắm tay, nhanh chóng rời khỏi Doãn phủ chạy về khách điểm.

Sau khi trở lại khách điểm, tiểu Cửu lấy cho ta một chậu nước để ta rửa mặt tẩy trang, sau đó hai ta thay đổi xiêm y. Lúc này mới an tĩnh ngồi bên bàn trà, ta đem toàn bộ những chuyện xảy ra tối hôm qua thuật lại một lần. Sau khi nói xong, sắc trời bên ngoài cũng đã sáng tỏ.

Từ đầu đến cuối, tiểu Cửu đều mang dáng vẻ cau mày nhíu mi.

Ta thấy nàng không nói gì nên cũng yên lặng không nói thêm gì nữa. Cái kế hoạch này bảy ngày sau sẽ tiến hành, ta cùng Doãn Quốc Bình đã quyết định, mà ta nói với nàng chuyện này cũng không phải để thương lượng mà là thông báo để nàng biết. Yên lặng âm thầm tính trong lòng, suy nghĩ chuyện bảy ngày sau sẽ xảy ra cùng với đối sách.

“Không có biện pháp khác sao?” Tiểu Cửu đột nhiên hỏi ta.

Ta cười cười, từ tốn hỏi lại nàng.

“Vậy nàng nói thử xem, nàng có cách gì tốt hơn không?”

Tiểu Cửu không đáp.

Ta lại nói.

“Kế hoạch này, cha ta đã đồng ý, đây là kế hoạch mà trước mắt chúng ta cho rằng có thể thành công nhất. Mà cũng vừa hay, bảy ngày tới là một dịp thuận lợi, cho nên chúng ta không thể bỏ qua cơ hội lần này.”

Tiểu Cửu giống như có điều suy nghĩ, hồi lâu sau mới gật đầu một cái, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

“Vậy chúng ta làm thế nào để lên vào Diễn Võ trường?”

“Không phải chúng ta. Là ta.”

Tiểu Cửu ngẩn ra, ngay sau đó liền cười lạnh một tiếng, nói.

“Người lại muốn bỏ lại ta, muốn tự mình đi?”

Ta trầm trọng gật đầu, không mang theo chút do dự nào.

Có lẽ không ngờ đến ta sẽ phản ứng như vậy, tiểu Cửu nhìn ta chăm chăm. Thật ra, trong lòng ta cũng có rất nhiều mâu thuẫn, ta biết chuyện xảy ra lần trước vẫn còn là một cây gai trong lòng tiểu Cửu, nhưng sự tình liên quan đến sinh tử thế này, ta quả thật không muốn để tiểu Cửu tham gia vào.

Nàng trách ta cũng tốt, oán ta cũng được. Ta chỉ muốn tốt cho nàng mà thôi.

Vốn nghĩ, tiểu Cửu sẽ cùng ta âm ỉ một hồi, hay ít nhất cũng phát tính tình nóng nảy.

Thế nhưng, nàng lại không nói gì, cũng không cãi nhau, nàng chỉ lặng lặng nhìn ta, nhìn đến lòng ta cảm thấy sợ hãi.

Thế này là sao? Ta có chút không rõ cho nên nhẹ giọng khuyên bảo nàng.

“Tiểu Cửu, chuyện lần này cùng chuyện ở vách núi không giống nhau, ta chỉ có thể nói lần này đi chính là cứu tử nhất sinh. Ta biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, không phải ta không muốn cùng nàng chung hoạn nạn, mà ta thật sự không muốn để nàng chịu bất kỳ tổn thương gì. Huống chi, nàng phải tin tưởng ta, thực lực của ta đã tiến bộ rất nhiều. Kế hoạch lần này, ta không dám cam đoan thành công trăm phần trăm nhưng ta có thể bảo đảm với nàng, ta sẽ không để mình có chuyện. Nàng phải tin tưởng ta.”

“Tin người?” Tiểu Cửu xuy một tiếng.

“Lần trước người cũng nói tin người. Nhưng kết quả?”

Ta không có lời nào để phản bác.

“Doãn Hiếu Ân, người vĩnh viễn sẽ không biết được cái loại cảm thụ đó, bởi vì người rơi xuống núi không phải ta, bởi vì người chờ đợi không phải người.”

Những lời này của tiểu Cửu thật đúng là làm ta không nói được một lời. Quá sâu sắc!

“Nói không chừng hai ta sẽ cùng chết ở nơi đó.” Lời này dĩ nhiên là từ ta phát ra, chính ta cũng cảm thấy kinh ngạc, ta không muốn nói như vậy a, nói vậy chẳng khác nào là đồng ý để tiểu Cửu đi cùng ta sao?! Tại sao thân thể này ngày càng không nghe lời, chuyện gì đang xảy ra vậy? Đây là...

Cái hiện tượng này quả thật làm ta vô cùng kinh hách. Dẫu sao chuyện này cũng không phải là lần một lần hai, xem ra ta đoán tám chính phần mười, mặc dù chuyện này rất cầu huyết, nhưng ta không thể phản bác

rằng bên trong thân thể này, e rằng không chỉ có một mình ta tồn tại. Nhưng điều ta có thể xác định chắc chắn chính là, một bộ phận ý thức của Hiếu Ân lúc trước vô cùng nhỏ, những lần nàng chi phối ta đều là vào những lúc gặp phải người mà nàng để ý.

Nhưng tiểu Cửu?! Nàng để ý tiểu Cửu?

Thế nhưng không cho ta có thời gian suy nghĩ nhiều, tiểu Cửu đã lên tiếng cắt đứt. Mới lúc này, ta nói một câu kia, không cần nghĩ cũng biết tiểu Cửu sẽ trả lời thế nào. Lời là chính miệng ta nói, muốn đổi ý cũng đã quá muộn. Trong lòng ta không biết tại sao lại bật cười, có lẽ thật sự là người trong cuộc mơ hồ, tên tiền Hiếu Ân e là nhìn không nổi nữa cho nên mới đi ra bất bình thay.

Được rồi được rồi.

Chuyện này ta cũng không có lỗi cho nên liền nói với tiểu Cửu.

“Đến lúc đó nàng nhất định phải theo sát ta, nhất định phải bảo vệ an toàn của mình. Chúng ta nếu có thể không động võ thì có gắng đừng động võ, nếu kế hoạch thất bại thì nàng phải nghe theo chỉ thị của ta mà làm.”

“Thất bại, có phải là đồng nghĩa với chuyện cho dù chúng ta còn sống có lẽ cũng phải lẩn trốn cả đời?”

Ta cười cười, cổ làm ra vẻ thoải mái nói.

“Vậy không tốt sao, cách xa những âm mưu quỷ kế này, hai ta tìm một nơi không có người, cùng làm cao nhân ẩn cư, sống cuộc sống của chúng ta như vậy chẳng phải sẽ hạnh phúc biết bao.”

Nhờ vào những lời này, tâm tình của tiểu Cửu cũng khá lên, nàng cười rộ lên, không ngừng gật đầu.

“Ta cũng mệt mỏi. Cái kết cục này có lẽ cũng không đến nỗi tồi. Dù sao cho dù thế nào, đời này người đừng hòng mơ tưởng đến việc có thể cách xa ta hơn năm bước, đây là một chuyện cuối cùng mà ta dùng thân phận công chúa ra lệnh cho người.”

Ta bật cười to, nhanh chóng ôm nàng vào lòng.

“Được được, Ta còn nàng còn, ta chết nàng sẽ cùng chết chung! Hai ta cho dù có xuống âm phủ cũng phải làm một đôi!”

82. Chương 82

Bảy ngày.

Chỉ trong một cái búng tay.

Trong bảy ngày này, thừa lúc đêm tối, ta đều lên vào Tướng Quân phủ cùng Doãn Quốc Bình bàn bạc chi tiết những chuyện cần phải làm. Thành thật mà nói, trong lòng ta quả thực không nắm chắc, nhưng không còn cách nào khác. Hoặc cũng có thể là do chúng ta là người trong cuộc hồ đồ, nhưng đây chính là đối sách duy nhất mà chúng ta có thể nghĩ ra.

Mà có một số việc, làm càng đơn giản nói không chừng mới có thể trục đảo Hoàng Long*.

(*Đánh thẳng vào điểm yếu của địch.)

Một trong những phần của kế hoạch chính là ta cùng với tiểu Cửu phải lên vào trong quân, chuyện này do Doãn Quốc Bình lo liệu. Đến hôm đó, binh lính ở Diển Võ trường ít thì cũng mấy ngàn, nhiều thì cũng gần cả vạn, hai chúng ta tuy tầm vóc không như nam tử nhưng cơ hội bị phát hiện chỉ có một phần vạn.

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời vừa ló, ta cùng tiểu Cửu đã lên vào binh đoàn.

Chuyện trong lúc này cũng không cần nói nhiều, đại khái chúng ta đi theo đội ngũ gần nửa canh giờ, những người này mới lần lượt đến Diển Võ trường. Chúng ta bị chia ra sắp xếp ở bốn phía võ trường, chờ các đại thần trong triều cùng Tam hoàng tử đến.

Đẳng cấp cao suy cho cùng vẫn là đẳng cấp cao, ấn theo thời gian ở hiện đại, chúng ta hơn 6h sáng đã đến Diển Võ trường, các đại thần tầm khoảng 8h, mà lúc Tam hoàng tử đến cũng đã sắp 9h. Sau khi người đã đến đông đủ, tốp ba tốp năm đại thần vây ở một chỗ châu đầu ghé tai, cũng không biết đang nói cái gì. Cứ như vậy qua gần một khắc đồng hồ, trên sân mới yên tĩnh lại. Thái giám ở khán thai* cất giọng hô lên một tiếng, sau đó ta liền nhìn thấy cái tên mà cả đời này ta sẽ không bao giờ quên bước ra sân.

(*Khán đài.)

Lữ Bách.

Tên đó cả người mặc khôi giáp trái lại cũng có tí hợp, đáng tiếc cái bộ dạng hùng hổ kết hợp với khuôn mặt tiểu bạch kiêu đó của hắn ngược lại giống như một tên hán tử nửa mùa. Hắn đứng thẳng tắp nhìn về phía khán thai, dùng nội lực trường thiên đại luận một phen, mấy ngàn người chúng ta đều nghe rõ ràng. Đơn giản chính là nói những lời mở đầu cũ rích, không nói cũng được.

Tất nhiên, hắn nói xong thì đến phiên Tam hoàng tử. Cứ lải nhải một trận những lời vô nghĩa như vậy, trời cũng đã sắp đến buổi trưa.

Mùa hạ nóng bức cũng đã qua, thời tiết đã lạnh hơn rất nhiều nhưng lúc này là chính ngo, là lúc mặt trời gay gắt nhất, cũng là lúc con người trở nên nóng nảy nhất. Tiểu Cửu cũng không khá hơn bao nhiêu, nằng ở một bên nhỏ giọng thì thầm những thứ đại loại như ‘Sao lại dài dòng như vậy.’, ta cười cười, cũng nói nhỏ với nằng.

“Cố chịu một chút đi, chúng ta không thể tâm phù khí táo*.”

(*Nóng lòng tức giận.)

“Người cùng Doãn tướng quân rút cuộc bàn bạc thế nào? Tại sao lại phải chờ đội binh lính đầu tiên diễn võ thì chúng ta mới đi ra?”

Ta đáp.

“Cha ta làm vậy tự nhiên là có lý của hắn, cụ thể ta cũng không hiểu mấy, hắn chinh chiến hơn nửa đời người có gì mà chưa thấy qua, chúng ta nghe hắn sẽ không sai đâu.”

Tiểu Cửu gật đầu một cái, nói.

“Vậy một lát nữa người phải cẩn thận một chút.”

“Yên tâm.”

Nơi này đều là binh lính chen chúc cùng nhau, ta cùng tiểu Cửu cũng không dám nói thêm gì nữa, cho nên lúc sau cả hai đều im lặng, chờ Tam hoàng tử đứng trên đài nói xong. Sau khi Lữ Bách đem quá trình diễn ra đại hội nói đại khái một lần thì có một người nhìn có vẻ như là tướng quân chạy đến trước đội ngũ của chúng ta, chỉnh đốn một phen. Sau đó, đội binh lính của chúng ta dưới sự chỉ đạo của hắn, bắt đầu hướng đến trung tâm của Diển Võ trường.

Ta hít sâu một hơi, liếc nhìn tiểu Cửu, cũng đi theo đám binh lính đến giữa sân.

Đi đến cách khán thai chỗ Tam hoàng tử ngồi khoảng mười bước chân, lúc này đội ngũ của chúng ta liền ngừng lại.

Ngay sau đó, tiểu tướng quân kia bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ, ta cùng đám binh lính trước sau trái phải kéo ra một chút khoảng cách. Nhưng lúc hắn chỉ huy, ta chỉ đứng tại chỗ, không động một chút. Đội ngũ này nhân số không nhiều, cho nên tất cả mọi người ở Diển Võ trường đều có thể nhìn toàn bộ hành động của đội chúng ta, mà hành động của ta lại khác người như vậy, tất nhiên thu hút toàn bộ sự chú ý ở đây.

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, đại khái là đang nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra, có chuyện gì đặc biệt? Hay là loại không cần mạng nhỏ nữa? Sắc mặt tiểu tướng quân đứng trước mặt cũng rất không tốt, hắn e là không nghĩ đến đội ngũ thứ nhất lại xảy ra tình huống đặc thù như vậy. Tất nhiên ta không quan tâm đến hắn, chỉ ngẩng đầu chú ý tình huống của Tam hoàng tử cùng Lữ Bách.

Tam hoàng tử cùng Lữ Bách đều ngồi ở trên đài, ta lại đang đội mũ sắt, cho nên bọn họ từ trên nhìn xuống tất nhiên không nhìn thấy rõ mặt của ta, nhưng bởi vì động tác của ta tựa hồ làm cho bọn họ cảnh giác, hai người bọn họ nhíu chặt mày, nhưng mà cũng không nói một lời nào.

Rốt cuộc cũng đã đến.

Ta hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, bắt đầu từng bước đi về phía trước. Không một ai ngăn cản ta, tất cả bọn họ đều nhìn ta giống như là quái vật, chờ xem tiếp theo ta sẽ hành động thế nào. Nhưng có lẽ là ta nghĩ sai rồi, không phải bọn họ không ngăn cản mà là không có ai kịp phản ứng. Cho nên ta chưa đi đến ba bước, tiểu tướng quân trước mặt đã bắt đầu mắng.

“Người là binh sĩ trong đội? Muốn tìm chết sao?”

Ta không thèm để ý đến hắn, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Chuyện ta không nghe lệnh rõ ràng đã khiến cho hắn nổi điên. Hắn rút ra bảo kiếm, ra vẻ muốn chém ta. Lúc này, ta đã đi đến bên cạnh hắn, ta nhìn hắn, từ trong mắt hắn thấy rõ sự khùng hoảng. Dưới tình thế bốn mắt nhìn nhau, không biết xuất phát từ ý nghĩ gì, hắn giơ lên bảo kiếm, xuất chiêu chém xuống ta.

Ta vẫn trầm tĩnh đem nội lực truyền xuống tay phải, dùng tay không đỡ lấy một kiếm này, sau đó thoáng dùng sức. Liên nghe “rắc” một tiếng, bảo kiếm đã gãy thành hai khúc, hắn đứng trời trồng ngay tại chỗ, ngay cả cử động cũng quên. Nhưng một chút sơ hở này của hắn cũng đã cho ta một lợi thế, đã như vậy ta sẽ thuận theo ý hắn, một cước đá hắn bay sang một bên.

“Người là ai!” Đột nhiên một tiếng quát to vang lên, làm chấn động cả võ trường.

Đây là thanh âm của người nào? Nhưng ta cũng đã nhanh chóng nhớ ra.

Lữ Bách đã đứng lên, hắn nâng tay chỉ vào ta, cặp mắt cơ hồ có thể phun ra lửa. Nhưng sắc mặt hắn nhìn cũng không thoải mái, hiển nhiên có lẽ cũng đã mơ hồ đoán ra.

“Ta là ai?” Ta chậm rãi nói, sau đó vung tay, đem mũ sắt trên đầu lấy xuống.

Lần này không riêng gì Lữ Bách, Tam hoàng tử cùng với tất cả đại thần đã từng gặp qua Cửu phò mã, tất cả đều trợn tròn mắt nhìn xuống. Ta vô cùng hài lòng với dáng vẻ đó của bọn họ, cái bộ dáng không ứng phó kịp. Xem tình huống trước mặt mà nói, tình huống không phải quá xấu. Khóe miệng khẽ kéo, ta nói tiếp.

“Ta là Doãn Hiếu Ân.”

Toàn võ trường tĩnh lặng một mảnh, ngay sau đó bắt đầu bùng nổ những tràng nghị luận bàn tán.

Trong Hoàng thành, có người nào không biết Doãn Hiếu Ân là ai? Trong Hoàng thành, có ai không biết Doãn Hiếu Ân ta phạm bao nhiêu đại tội? Một trọng phạm như ta lại đột nhiên xuất hiện ở Diển Võ trường thì cái phản ứng này cũng không tính là quá đáng.

Lại nhìn Lữ Bách, hắn đã từ khiếp sợ chuyển thành cười lạnh, miệt thị, bộ dáng tựa hồ không thể lý giải được. Sau đó hắn liền chỉ vào người ta mắng.

“Doãn Hiếu Ân to gan, ngươi có biết ngươi phạm tội gì không? Bây giờ còn dám đến đây nộp mạng. Người đâu! Bắt lại cho ta!”

Dứt lời, tất cả binh khí đều đồng loạt hướng về phía ta.

Ta sớm đã có phòng bị, cho nên cũng không có gì lo lắng, từ tốn nói.

“Coi như là ta tự đến nộp mạng đi, nhưng trước khi chết cũng nên để cho tên trọng phạm đại gian đại ác như ta nói một câu chứ.” Yêu cầu này của ta quả thật không có gì quá phận. Chỉ là nói một câu mà thôi, không phải sao, ta lại không thể nghịch thiên. Ta biết Tam hoàng tử e là nửa chữ cũng không muốn để ta nói, nhưng lúc này có nhiều người ở đây như vậy, hắn phải làm một Hoàng thượng tốt cho nên tất nhiên phải đồng ý cái yêu cầu không quá phận này của ta.

Tam hoàng tử cau mày, gắt gao nhìn chằm chằm ta, có lẽ đoán chừng một câu nói của ta cũng không thể làm ra được chuyện gì, cho nên lúc này mới hướng Lữ Bách gật đầu một cái, ý cho phép.

Trái lại Lữ Bách lại có vẻ không muốn, hần nhìn về phía ta hừ lạnh một tiếng, lãnh thanh nói.

“Một câu. Nói nhiều một chữ ta sẽ cắt lưỡi của ngươi!”

Ta cười hì hì gật đầu, trong lòng nói thầm ‘Ngươi thật là khô hài, ta phải nói nhiều chút, một câu làm sao có thể nói hết được?’

Nếu nói không hết, chi bằng không nói.

Đúng rồi, ta một chữ cũng không nói mà chỉ trực tiếp đưa tay từ trong ngực áo lấy ra một vật.

Hồ phù!

83. Chương 83

Từ này đến giờ, một chuỗi sự kiện liên tiếp xảy ra làm cho mọi người đều kinh hách, e là ta đã đem mấy lão thần đại thần sợ đến sắp bộc phát bệnh tim rồi.

Tình hình hiển nhiên đã trở nên có chút mất khống chế, nhưng đây không phải là chuyện mà ta cần để ý, tất nhiên ta không cần phải đi trấn an.

Àm ĩ đi, hoài nghi đi, nỗi hoài nghi của những người này càng lớn, đối với ta càng có lợi.

Nhưng Lữ Bách cùng Tam hoàng tử đều không phải là đèn cạn dầu, loại chuyện cơ bản nhất như gặp chuyện không loạn, bọn họ vẫn có thể làm tương đối tốt. Tam hoàng tử hét lớn hai tiếng đã chấn nhiếp các đại thần phía dưới. Bọn họ nhìn trái nhìn phải một chút nhưng cũng không dám xì xào bàn tán nữa.

Sau khi đã khống chế được tình cảnh, Tam hoàng tử rút cuộc mới chuyển tầm mắt về phía ta, hần đột nhiên ha ha cười ta.

“Hồ phù này của ngươi làm cũng giống thật quá đấy chứ.”

Ta cũng cười một tiếng.

“Những lời này phải là ta nói với ngài mới đúng.”

“Những thứ này cũng không quan trọng.” Tam hoàng tử thở dài một cái, bưng chung trà lên nhấp một ngụm, sau mới lại nói.

“Quan trọng chính là, lần này ngươi đi mấy tháng thời gian, ngươi có biết tiểu Cửu lo lắng cho ngươi thế nào không?”

“Tiểu Cửu có khỏe không?”

“Ngoại trừ có chút nhớ ngươi, những thứ khác đều ổn.” Tam hoàng tử thành khẩn nói.

“Hiếu Ân a, ngươi dù sao cũng là phò mã. Là hoàng thân quốc thích. Nếu ngươi chủ động nhận tội, trầm nhất định sẽ không phạt nặng ngươi, đến lúc đó ngươi có thể cùng tiểu Cửu cùng nhau hưởng thụ cuộc sống khoái nhạc, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Có thật không?”

Tam hoàng tử gật đầu.

“Quân vô hí ngôn.”

“Hay cho một câu ‘quân vô hí ngôn.’” Ta nhìn Tam hoàng tử, cười cười nói.

“Nhưng mà, tiểu Cửu không phải đã bị ngài bí mật đưa về hoàng lăng rồi sao?”

Xôn xao.

Tiên hoàng băng hà, Thái tử ngôi đại lao, Nhị hoàng tử chết, hiện giờ Cửu công chúa lại “Chết”, những chuyện này đủ làm cho mọi người lại xì xào bàn tán.

Tam hoàng tử hiển nhiên không ngờ rằng ta sẽ biết chuyện này, ta có thể thấy được vẻ nghi ngờ cùng nỗi khiếp sợ trên mặt hắn. Nhưng Tam hoàng tử là người rất thông minh, rất nhanh, hắn đã ý thức được chuyện gì xảy ra. Nghĩ thông suốt, hắn liền ha ha cười lớn.

“Giải cho một cái Doãn Hiếu Ân, xem ra ngươi quyết tâm muốn cùng trẫm đấu đến cùng phải không?”

“Đúng!” Ta hét lớn.

“Bởi vì ta không thể để ngươi đem chân tướng vùi lấp, hôm nay ta đến đây chính là muốn nói cho mọi người, ai mới là người nên là Hoàng thượng, mà ngươi là như thế nào soán vị, độc hại tiên hoàng, kích bác huynh trưởng!” Những lời này, ta dựa vào nội lực truyền đi, cho nên toàn bộ những ai có mặt tại Diển Võ trường hôm nay đều có thể nghe rõ ràng, cho dù bọn họ có muốn nghe hay không.

Tựa hồ là bị quá nhiều khiếp sợ, những người ở đây đều bắt đầu ngẩn người, vẻ mặt của mỗi người giống như là đại nạn ập lên đầu, ngày tận thế đến vậy, tựa như không biết nên chọn phe nào mới phải.

Như vậy quá tốt.

Ta tranh thủ thời cơ, lấy phong thư cùng bình sứ ra, hướng Tam hoàng tử nói.

“Ta có chứng cứ, có thể nghe ta nói một lời hay không?”

Tam hoàng tử ngẩn ra, hắn bắt lộ thanh sắc đưa mắt nhìn Lữ Bách cùng các vị đại thần một cái, lúc này mới lại chuyển đến ta, không kiên nhẫn nói.

“Nói đi.”

Không thể không nói, lựa chọn ngày hôm nay để vạch trần tất cả đúng là một hành động sáng suốt, điểm lợi lớn nhất chính là, hắn không thể ngăn cản tất cả những thứ ta muốn nói, bởi vì giờ phút này hơn vạn người ở đây đang cần một câu trả lời hợp lý, cho dù hiện giờ hắn là Hoàng thượng cũng không thể bác bỏ, nếu không hắn chính là vác đá đập chân mình.

Ta chậm rãi đem lá thư bên trong lấy ra, hướng tất cả mọi người nói to.

“Phong thư này là ta trong lúc tình cờ tìm được, viết phong thư này chính là ca ca ta, chắc mọi người đều biết, ca ca ta khi còn sống từng là thủ hạ cũng là kiện tướng đặc lực của Tam hoàng tử. Hắn muốn giúp Tam hoàng tử thuận lợi đăng cơ nhưng lại sợ sau khi chuyện thành công sẽ bị Tam hoàng tử diệt khẩu, cho nên hắn viết phong thư này coi như là vật trao đổi khi đến lúc.”

“Doãn Hiếu Ân! Chú ý ngôn từ của ngươi!” Lữ Bách ở một bên hét lớn.

“Phải phải phải.” Ta cười nói.

“Tam hoàng tử đã lên ngôi, ta quả thật nên cung kính gọi hắn một tiếng Hoàng thượng, bệ hạ. Nhưng mà, ngôi vị hoàng đế của hắn danh không chính ngôn không thuận, mà ở trong mắt các ngươi ta là một phạm nhân phải xử tử, ta gọi cũng chết, không gọi cũng chết, vậy thì tại sao ta lại phải cung kính hắn?” Dứt lời, không đợi Lữ Bách đáp, ta lại nói tiếp.

“Mà bình sứ trong tay ta lúc này cũng là một món đồ mà ca ca ta lưu lại. Theo như trong thư nói, ngày đó hắn thừa dịp Thái tử không chú ý đã bỏ thuốc độc vào, chính là loại độc này! Ta đã kiểm tra qua, loại độc này là kịch độc, không có thuốc giải. Mà để luyện chế loại độc này cần một lượng lớn độc liệu, trong đó có vài thứ đã sớm tuyệt tích, cho nên loại độc này trên thế gian chỉ có một chai.”

“Tam hoàng tử làm thế nào có được nó thì ta không biết, nhưng ta biết chắc chắn cho dù ca ca ta có lấy toàn bộ gia sản của hắn e là cũng không bao giờ có được loại độc này. Nhưng Tam hoàng tử ngài thì lại khác, ngài là một người hào sảng, thích kết giao với người trong võ lâm, không cần biết tốt xấu, ở trước mặt ngài đều là bạn, cho nên nghiêm nhiên con đường cũng rộng hơn.”

Tam hoàng tử cũng không hốt hoảng, hắn khinh thường cười lạnh một tiếng, nói.

“Chỉ bằng những thứ này mà ngươi cho rằng trẫm là hung thủ độc hại phụ hoàng? Những thứ khác khoan hãy tranh cãi xem thật hay giả, chỉ bằng phong thư trong tay ngươi e là không thể làm cho tất cả mọi người

tin tưởng. Doãn tướng quân đã chết, chết không đối chứng, trăm cũng có thể hoài nghi là người ngụy tạo phong thư, bôi nhọ trăm.”

Ta gật đầu.

“Tam hoàng tử nói rất đúng.”

Có lẽ không ngờ đến ta sẽ nói như vậy, Tam hoàng tử trái lại không nói gì. Hấn lẳng lặng ngồi ở trên đài nhìn ta tiếp theo sẽ ra chiêu gì.

Tất nhiên ta sẽ thỏa mãn tâm ý của hấn, vì vậy liền nói tiếp.

“Nói thật, để biết phong thư này có phải thật hay không cũng không khó. Mọi người đều biết, mỗi người đều có bút tích riêng, là độc nhất vô nhị, sợ là bút tích của ta cùng của hơn vạn người ở đây cũng là không hoàn toàn giống nhau, ca ca ta tất nhiên cũng vậy. Dĩ nhiên, người có thể nói ta bắt chước, nhưng đây cũng phải hao tổn rất nhiều công phu khổ cực, mỗi một khoảng cách đều phải giống y hệt không hơn không kém. Mà lại còn phải viết ra một bức thư hoàn chỉnh như vậy chỉ vài tháng là không thể nào, đúng chứ?” Vừa nói, ta vừa mở bức thư ra.

“Nhưng mọi người nhìn xem, bức thư này đã được đặt bên trong ngăn bí mật rất lâu, thiếu ánh sáng ảm thấp. Rõ ràng, tờ giấy này đã có chút ố vàng, tính ra cũng đã được đặt trong đó mấy tháng. Ấn theo thời gian này, vừa đúng ngay khoảng thời gian sắp kết thúc chuyến đi Nam hạ của tiên hoàng. Xin hỏi nếu là ta ngụy tạo phong thư này, vậy ta phải biết trước âm mưu này bao lâu a?”

Những người ở đây không ngốc, bọn họ có lẽ đã nghĩ ra được gì đó.

Gấp bức thư lại, sau đó hướng Tả tướng đang đứng cách đó không xa, nói.

“Tả tướng đại nhân, ngài cùng cha ta đều là nguyên lão trong triều, hôm nay cha ta bị vu khống, mà người duy nhất trong triều tin tưởng người cũng chính là ngài. Cho nên, Hiếu Ân có một thỉnh cầu.”

Tả tướng là một vị quan tốt, cũng không thuộc bất kỳ phe phái nào trong triều, hấn là người xử lý chuyện đều nói chứng cứ, cho nên ngày đó Doãn Quốc Bình đã nói với ta, bức thư có thể giao cho Tả tướng.

Trái lại Tả tướng cũng không đối đãi với ta như một phạm nhân, hấn nhìn ta, nhàn nhạt nói.

“Người nói đi.”

“Ta tướng ngài học thức uyên bác, bình thường cũng thường xuyên xem qua nhiều tự thể, cho nên Hiếu Ân cảm thấy, đem bức thư của ca ca cho ngài kiểm chứng là thích hợp nhất. Ngài hãy cầm lấy bức thư này xem xét kỹ một phen, xem thử có phải là bút tích của ca ca ta không.”

Tả tướng vui vẻ cười một tiếng, ung dung bước đến chỗ ta, vừa đi vừa nói.

“Không sai, phò mã nói không sai. Nhớ đến, lão phu năm đó đã từng dạy ca ca người đọc sách, cho nên việc kiểm tra bút tích giao cho lão phu là thích hợp nhất.”

Ta gật đầu liên tục, nói thầm ”Ta tất nhiên biết những thứ này, lúc đó ta cũng Doãn lão đầu cũng không phải là chỉ bàn bạc suông, nếu ta không biết lai lịch của người, tùy tiện giao bức thư cho người không phải là tìm chết sao.”

Nhưng mà, trong lúc ta định đem phong thư đưa cho Tả tướng, Lữ Bách đứng trên đài lại đột nhiên quát to một tiếng.

“Không thể!”

84. Chương 84

Một câu này vang lên làm cho tất cả mọi ánh mắt đều chuyển đến trên người hấn.

Không đợi chúng ta nói gì, Lữ Bách đã lập tức mở miệng.

“Tả tướng, Doãn Hiếu Ân hiện tại đang là trọng phạm triều đình, sao ngài có thể nghe lời từ một phía của hắn? Ngài chớ để hắn nắm mũi dắt đi, mau đem bức thư đó giao cho ta mới là thỏa đáng nhất.”

Dứt lời, không ít đại thần bắt đầu ồn ào lên, không ngừng nói các loại như: ‘Đúng vậy, đúng vậy, Doãn Hiếu Ân là trọng phạm.’

Nhìn thấy tình huống này, trong lòng ta cũng có chút không yên. Một người nói dối thì chính là nói dối, nhưng trăm người, ngàn người nói dối thì nó sẽ trở thành sự thật. Ta sợ nhất chính là Doãn Quốc Bình đã nhìn lầm người, lỡ như Tả tướng đại nhân cũng làm theo lời bọn họ, vậy thì ta xong rồi.

Thời điểm ta đang tìm kiếm đối sách, không ngờ lúc này Tả tướng lại đột nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy Lữ tướng quân, lão phu sống hơn nửa đời người, người cho là lỗ mũi ta có thể bị dễ dàng bị dắt đi vậy sao? Lão phu coi trọng là bằng cứ cụ thể, nếu Doãn Hiếu Ân có chứng cứ, vậy nhìn một chút thì có sao?”

“Đây cũng không phải là chuyện nhỏ Tả tướng!”

Tả tướng cười to một tiếng, nói.

“Chính bởi vì không phải là chuyện nhỏ cho nên mới càng phải cẩn thận, không phải sao. Ban đầu nói Doãn Hiếu Ân âm mưu tạo phản, không phải chính là bởi vì hắn không xuất hiện, soán vị Hoàng thượng lại là chuyện lớn, cho nên lúc đó mới qua loa kết án không phải sao?”

“Người!” Lần này, đến phiên Lữ Bách không phản bác được, hắn nổi giận đùng đùng chỉ về phía Tả tướng, cuối cùng lại không nói được lời nào.

Ta nghe xong không ngừng cười, nghĩ thầm cuối cùng cũng có một ngày người cần phải đá. Bất quả Tả tướng nói không sai, sau khi rơi xuống vách núi, tuy ta không biết vụ án này kết quả ra sao, nhưng e là chứng cứ sẽ không xác thật.

Tam hoàng tử e là cũng biết chuyện đang trở nên nghiêm trọng, nhưng mà ở chỗ này nhiều người, muốn chặn miệng là điều xa vời, cho nên chỉ có thể mạo hiểm nhìn chuyện tiếp tục diễn ra. Vì thế giằng co hồi lâu, hắn chỉ đành phát tay một cái, nói.

“Lữ Bách người đừng nói nữa, để Tả tướng xem đi.”

Lữ Bách hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, nhưng ta thấy rất rõ ràng, hắn đã không còn dáng vẻ khí định thần nhàn như lúc trước.

Lần này ngay cả Hoàng thượng cũng không phản đối, vì vậy cũng không ai dám nói thêm gì nữa. Cho nên thoáng một cái, toàn bộ Diển Võ trường đều an tĩnh lại, chờ Tả đại nhân định đoạt kết quả.

Tả tướng mở phong thư, nhìn đi nhìn lại nhiều lần. Đến khi mọi người sắp không chờ được nữa, rốt cuộc hắn mới gạt đầu một cái, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói.

“Không sai, chính là bút tích của hắn.”

Oanh một phát, toàn Diển Võ trường bùng nổ.

Lữ Bách tất nhiên không thể ngồi chờ chết, cơ hồ là Tả tướng vừa mới xem xong phong thư, hắn liền lập thức phản bác.

“Tả tướng ngài cũng quá qua loa rồi, cứ nhìn qua nhìn lại mấy lần là ngài có thể chắc chắn đây là bút tích của Doãn tướng quân? Coi như lúc trước hắn là môn sinh của ngài nhưng chuyện này cũng đã qua lâu rồi, trí nhớ của ngài có vẻ tốt hơn người thường nhỉ?”

Tả tướng không gấp không vội, hắn vui vẻ cười nói.

“Tiểu tử, người cho là vị trí Tả tướng là dễ làm vậy sao? Nếu không phải một thời luyện tập, người cảm thấy cái vị trí này người có thể ngồi vững bao lâu đây?”

“Người có ý gì?”

“Ý thì lão phu không có, lão phu muốn nói là bức thư này đúng là của Doãn tướng quân viết, không sai.”

Lữ Bách hậm hực khoát tay một cái, nói.

“Coi như là thật, vậy thì thế nào? Nó có thể nói lên cái gì? Lữ như là hấn cố ý tạo nên thì sao? Dù sao bây giờ chết không đổi chứng, các người có thể tùy ý nói, không phải sao?”

“Thật đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.” Ta cười nói.

“Người nên cảm thấy may mắn đi, nếu ca ca ta có thể đứng ở đây, làm gì còn có chỗ của người? Người là ai hả? Người thật sự cho là mọi người không hề nghi ngờ gì chuyện bỗng dưng ở đâu chạy ra một cái Lữ tướng quân à? Ta nói cho người biết, người xuất hiện chính là nghi điểm lớn nhất!”

“Người ngậm máu phun người, bản tướng quân quanh năm đều ở bên cạnh phục vụ Hoàng thượng, lần này may mắn được Hoàng thượng đề bạt mới có thể ngồi vào vị trí hôm nay.”

“Tất cả im miệng hết cho ta!” Lúc này, Tam hoàng tử đột nhiên quát to một tiếng. Dứt lời, hấn nhìn ta, bất lộ thanh sắc nói.

“Doãn Hiếu Ân, người xem đây là nơi nào thế hả? Người biết mình đang nói cái gì không? Người cho rằng trăm là ai? A, coi như trăm giết người không cần lý do! Người dám phản kháng sao?!”

“Không dám.” Ta lắc đầu nói.

“Bất kể, ngài làm cách nào có thể đến được ngôi vị Hoàng đế này, bây giờ ngài là Hoàng thượng, ngài tất nhiên có thể giết ta. Chẳng qua, ngài không một lý do giết dân chúng vô tội như ta, vậy ngài bảo bách tính nên nhìn ngài như thế nào đây? Nếu ngài không để ý vậy hiện giờ ngài có thể một đao giết chết ta.”

“Người đừng tưởng rằng trăm không dám!”

Tuy trên mặt ta không biểu lộ gì nhưng trong lòng cũng đang sợ gần chết. Nhưng ta tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình, tin tưởng Tam hoàng tử hấn nhất định sẽ không dám ở trước mặt nhiều người như vậy giết ta, coi như hấn muốn giết cũng phải là ở một nơi bốn bề vắng lặng.

Trong lúc nhất thời cả hai bên cứ giằng co không dứt.

Có điều không bao lâu sau thì có một thanh âm già nua vang lên. Vừa nghe thấy thanh âm này, cả người ta cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, bởi vì người này không phải ai khác chính là cha ta, Doãn Quốc Bình.

Doãn Quốc Bình đột nhiên bước ra, tất nhiên đưa đến không ít nghị luận.

Hấn là nguyên lão trong triều, người người kính ngưỡng, mà những chuyện này hiện giờ cũng có liên quan rất nhiều đến hấn, mọi người tất nhiên đều có chút hoảng hốt, không biết nên làm cái gì mới phải.

Mà không chỉ có mọi người hoảng hốt, ngay cả Tam hoàng tử trên đài cũng đột nhiên đứng lên, bất khả tư nghị nói.

“Doãn tướng quân, sao người lại đến đây?”

Doãn Quốc Bình không nhanh không chậm đi đến giữa Võ trường, cũng tỏ ra khó hiểu, hướng Tam hoàng tử nói.

“Thần cũng có chút kỳ lạ, hôm nay Diễn Võ, rõ ràng thần được báo đến tham gia, nhưng sáng nay lúc xuất môn lại bị chặn.”

Tam hoàng tử lúng túng cười cười một tiếng.

“Trăm chính là cảm thấy Doãn tướng quân người tuổi cao, Diễn Võ lại diễn ra cả ngày, rất mệt mỏi cho nên mới phái người thông báo cho người không cần đến.”

“Vậy thần tạ ơn Hoàng thượng đã quan tâm, nhưng những binh lính này đều là một tay thần dẫn dắt, hôm nay không đến, trong lòng thần chung quy cũng cảm thấy không yên. Rồi lại phải cùng quan sai đại nhân chào hỏi một phen, lúc này mới khẩn cấp chạy đến đây.”

‘Cảm tình’ như vậy không cần nói là tốt nhất, lúc cha ta nói những lời này quả thật làm ta sợ hết hồn, cũng may bảo đao của hấn vẫn chưa lão, có thể giải quyết đám người kia rồi chạy đến, nếu không phần thắng của ta hôm nay sẽ giảm không biết bao nhiêu.

Đã nói đến tận mức này, Tam hoàng tử hẳn cũng không thể vì chuyện này mà xử tội cha ta, cho nên cuối cùng chỉ đành phải cắn răng nghiêng lợi ngồi xuống một lần nữa. Có điều lúc này, hẳn rõ ràng hốt hoảng hơn rất nhiều so với vừa rồi, ngồi trên ghế phập phồng không yên, luôn có vẻ không bình tĩnh.

Tam hoàng tử như vậy, Lữ Bách lại càng luống cuống. Giờ phút này trên trán hẳn đầy mồ hôi, ta thấy cũng có thể đổ đầy một ly nước.

Cũng nên kết thúc rồi.

Doãn Quốc Bình nói.

“Từ nãy đến giờ, thần cũng đã nghe được một ít. Bức thư này, quả thật không thể coi là chứng cứ có hiệu lực, Doãn Hiếu Ân, người còn có chứng cứ khác không?”

“Có a!” Ta vui vẻ nói.

“Lúc nãy không phải đã nói sao, trong tay ta còn có hổ phù, người quên rồi sao? Hổ phù là người đưa cho ta mà.”

Sau khi nghe xong, Doãn Quốc Bình cũng vui vẻ nói.

“Đúng. Là có chuyện này.”

Lúc này, dựa vào một câu nói đó của Doãn Quốc Bình, trong Võ trường đều bùng nổ một tràng nghị luận.

Tình thế lập tức nghịch chuyển, Lữ Bách không từ bỏ, hẳn hướng mọi người dưới đài chọt quát một tiếng.

“Nói bậy! Hổ phù rõ ràng là đang ở chỗ ta!”

Doãn Quốc Bình đem tầm mắt chuyển đến trên người Lữ Bách, nói.

“Ai nha, Lữ tiểu tướng quân, toàn bộ người trong triều đều biết, hổ phù là tiên hoàng tự mình giao cho ta, nhưng sao ta lại không nhớ đã đem hổ phù giao cho người nhỉ.”

Ta vội vàng chen vào.

“Cha, người chớ nói nhiều cùng hắn.” Vừa, nói, ta vừa hướng Lữ Bách hét lớn.

“Hổ phù không phải ở chỗ người sao, lấy ra đi, hai chúng ta đem ra so sánh là sẽ biết.”

“Không tồi không tồi.” Lúc này Tả tướng cũng chen vào.

“Hổ phù này là do vị hoàng đế đầu tiên của vương triều Văn thị vất vả biết bao mới tìm được nguyên liệu ở vùng cực Bắc làm thành, là món đồ thế gian khó gặp, trăm năm không mục. Đó cũng không phải là thứ có thể tùy tiện bắt chước. Lữ tướng quân, nếu người nói của người là thật, Doãn Hiếu Ân cũng nói của hắn là thật, không bằng cả hai người đem hổ phù ra so sánh, là thật hay giả nhìn một cái liền biết. Tất nhiên sau khi xem xong, ai nói thật ai nói dối cũng có thể kết luận rồi.”

85. Chương 85

Lúc này, đôi mắt của Lữ Bách trợn trừng.

Nhưng theo ta đoán, nếu Tam hoàng tử có thể tìm người làm ra một cái hổ phù giả, vậy thì phẩm chất tất nhiên sẽ không kém bao nhiêu. Chuyện kiểm chứng thật giả này, đơn giản cũng chính là cầm binh khí chém, lấy lửa đến luyện, nhưng lỡ như... Trong lòng ta cũng không hoàn toàn nắm chắc.

Thế nhưng ta đã quên mất, Lữ Bách hẳn là người thế nào? Hẳn là một tên xảo trá, là loại người tham luyện danh lợi quyền tài, thế nhưng hắn càng coi trọng mạng của mình hơn. Mạng cũng bị mất, hắn còn luyện tiếc cái cọng lông gì nữa? Cho nên nhân lúc đa số người ở đây không phòng bị, hắn đưa tay vào trong ngực áo, mọi người cũng cho là hắn cầm hổ phù ra, nhưng ai ngờ hắn vung tay một cái, xuất ra một chuỗi âm khí!

Cũng may, mấy người chúng ta là người luyện võ phản ứng nhanh nhạy, cho nên có thể nhẹ nhàng tránh thoát một kiếp này! Mà thời điểm ta né tránh cũng thuận tay kéo Tả tướng sang một bên, cho nên Tả tướng cũng không có xảy ra chuyện gì lớn. Nhưng còn những người khác thì không có vận khí tốt như vậy.

Trong chớp mắt, mấy đại thần bị trúng ám khí liền ngã xuống đất, mất mạng.

Cơ hồ là chỉ trong một tích tắc, toàn bộ Diễn Võ trường đã trở thành một mớ hỗn loạn, đa số đại thần đều chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy cho nên rối rít chạy thoát thân. Còn những binh lính, gặp phải tình huống này, lại không có thượng cấp chỉ huy, cũng không biết nên nghe theo ai mới được

Nhân cơ hội hỗn loạn này Lữ Bách nên chạy trốn mới đúng.

Không ngờ người này lại dùng khinh công bay xuống đài, cầm lấy trường kiếm đâm về phía ta! Thật tốt, ta cười một tiếng, cũng nhanh tay nhặt một thanh trường kiếm bị vứt dưới đất, nâng kiếm cản đòn! Xem ra tên Lữ Bách này cũng gai mắt ta cho nên hôm nay mới muốn cùng ta liều mạng.

“Hiếu Ân! Con giải quyết Lữ Bách, ta đi bắt Tam hoàng tử!” Trong hoảng loạn, ta chỉ kịp nghe thấy Doãn Quốc Bình vội vàng hướng ta hét lên một câu.

Trong lòng âm thầm đáp mấy tiếng ‘Được’, nhưng cũng không nói ra miệng. Bởi vì đối với Lữ Bách ta cũng đã có tâm đề phòng ít nhiều, tên này gian trá xảo quyệt, không biết còn có ám khí gì nữa đây. Nếu ta chỉ cần lơ đãng một chút, e là hôm nay sẽ phải bỏ xác ở nơi này. Trận này đã xem như là toàn thắng, làm sao ta có thể ở trong thời khắc sau cùng nhất lại để lật thuyền trong mương?

Lữ Bách xuất chiêu cực kỳ tàn nhẫn, công phu so với những lần tỷ thí trước đã tăng rất nhiều, ta đoán có lẽ ngay từ đầu hắn đã giấu giếm thực lực. Tiểu tử kia sử dụng kiếm chiêu quái dị, chuyên chọn những nơi người khác không chú ý để ra tay, ta lại dựa vào nội lực cùng độc dược trên người có chút chiếm thượng phong.

Từng phút trôi qua, thế trận đã dần dần sáng tỏ, những binh lính còn ở đây bắt đầu giúp Doãn Quốc Bình thanh trừ binh lực mà Tam hoàng tử lưu lại. Tóm lại hiện giờ, toàn bộ Diễn Võ trường rất hỗn loạn, khó mà phân rõ địch hay bạn.

Đương lúc tình thế như lửa, một thân ảnh đột nhiên nhoáng qua trước mặt ta, người kia cũng dùng kiếm, khinh công bay đến, trong nháy mắt liền thẳng tắp bổ đến trên người Lữ Bách. Chỉ trong một khoảng khắc lại xuất hiện một người làm cho Lữ Bách ứng phó không kịp, hắn vốn muốn tiếp một chiêu này của ta, hiện giờ lại xuất hiện thêm một người, làm cho hắn không kịp phòng bị, cuối cùng đương nhiên lãnh trọn một kiếm của người nọ.

Hình thể tuyệt vời!

Tiểu Cửu?

Đến khi ta nhìn ra người đó là ai liền bị dọa không nhẹ, vì vậy lập tức thừa dịp Lữ Bách lão đảo lui về sau, ta vội vàng hướng nàng hét lên.

“Ai bảo nàng đến đây! Quay về!”

Không ngờ tiểu Cửu lại chẳng thèm quan tâm đến lời ta mà chỉ hướng đến đuổi theo Lữ Bách, vừa chạy vừa nói.

“Bớt nói nhảm đi! Xem hôm nay ta có đem tên ranh con thối tha này bỏ nát không!”

Đầu ta liền choáng váng. Ranh con thối tha? Công chúa gia gia nàng học nó từ ai vậy?

Nhưng thực tế không có thời gian để ta đi tìm căn nguyên, hơn nữa giờ phút này tiểu Cửu nhất định sẽ không nghe ta nói, điều ta có thể làm bây giờ chính là bắt Lữ Bách, bảo vệ tiểu Cửu. Nhưng tiểu Cửu như vậy không phải là loạn càng thêm loạn sao!

Thầm than một tiếng, nhắm mắt vì phu nhân nhà ta bảo giá hộ hàng, trong lòng lại thầm nói ”ai bảo nàng là thê tử ta, ai bảo ta là thê quân nghiêm làm chi!

Có tiểu Cửu gia nhập, tuy là còn có chút lo ngại nhưng không thể không nói tình thế lập tức trở nên tốt hơn nhiều. Dù sao chúng ta cũng là hai người, Lữ Bách bắt đầu lộ ra vẻ lực bất tòng tâm, cản được ta thì không ngăn được tiểu Cửu, cản tiểu Cửu lại không ngăn được ta.

Như vậy qua gần trăm chiêu, cho dù trên người Lữ Bách là khôi giáp cũng đã sớm bị ta cùng tiểu Cửu đánh thành nát bét. Máu cùng những mảnh y phục bên trong bị chém rách rơi hai bên cách tay hắn, mà búi tóc của hắn cũng đã sớm tản ra, chặt vật không chịu nổi.

Tiểu Cửu nhìn Lữ Bách khí số đã tận, từng chiêu lại càng ác liệt hơn. Ta thấy, nàng quả thật là xuống tay không lưu tình.

Rốt cuộc, một lần nữa vì phòng bị, Lữ Bách lộ ra sơ hở rất lớn. Tiểu Cửu nắm lấy cơ hội đâm ra một kiếm. Ta ở một bên nhìn rõ ràng, nếu một kiếm này đâm đến, Lữ Bách có thể sống mới là lạ!

Lúc này ý thức trong đầu ta naoảng lên một cái, phản xạ kêu lên “Đừng!” Ngay sau đó liền thân thủ đuối đến, cản lấy một kiếm của tiểu Cửu.

Tiểu Cửu bị nội lực của ta đánh bật lại, không khỏi giật mình, nàng kinh ngạc nhìn ta, bất khả tư nghị nói.

“Đừng? Người muốn làm gì?”

Ta sợ Lữ Bách sẽ nhân cơ hội này chạy trốn, vì vậy vội vàng bước đến điểm vào yếu huyệt của hắn, xong xui mới quay sang nói với tiểu Cửu.

“Hắn là người biết tất cả mọi chuyện, chúng ta phải để hắn sống để đẩy ngã Tam hoàng tử hoàn toàn.”

Tiểu Cửu chột hiểu ra, không ngừng gật gù.

“Ta thật là tức đến mờ mắt, lại quên mất chuyện quan trọng như vậy.”

Là kết thúc sao? Có lẽ là không, Lữ Bách làm sao có thể để chúng ta được như ý nguyện.

Mà sự thật đã chứng minh những điều ta nghĩ là đúng. Sau khi Lữ Bách nghe thấy ta nói, hắn liền cất giọng cười to.

“Đừng hòng moi được từ miệng ta một chữ nào! Các người đã đem mọi thứ ta tính toán phá hủy, cho dù ta có chết thì đời này các người cũng hòng ta nói ra bất cứ chuyện gì.”

“Đó là do người tự làm tự chịu.” Tiểu Cửu lãnh thanh nói.

Lữ Bách lại tiếp tục cười to.

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu*, nói nhiều vô ích!”

(*Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận.)

“Người đã đến đại lao chưa Lữ Bách!” Ta vô cùng khinh thường, đưa mắt nhìn xuống hắn, cười lạnh.

“Người nghĩ những người trong đại lao sẽ làm gì để người mở miệng hả?! Ta nói cho người biết, nào là nước ốt, ghế hùm (1)... Phương thức để hành hạ người bọn họ có cả một bộ. Ta đảm bảo người lập tức có thể nếm thử cái gì gọi là sống không bằng chết. Nếu người không sợ, người cứ nói với ta, tự ta sẽ đến thăm vấn người, đến lúc đó nhất định sẽ để cho người nếm thử dục tiên dục tử (2), khóc lóc cầu xin ta sẽ đem chuyện ngày đó nói ra, người tin không?”

Nói ra một mạch, Lữ Bách vẫn không phản ứng gì, nhưng tiểu Cửu lại trợn to đôi mắt. E là lúc này cũng không khỏi phải nhìn lại lần nữa trình độ ác độc của phò mã ta.

...

Chuyện xảy ra ở Diển Võ trường hôm đó giống như hoàn toàn đảo lộn mọi thứ.

Sau khi chuyện này xảy ra, ta không còn tham gia nữa. Chỉ nhớ ngày đó ta cùng tiểu Cửu lại một lần quay trở về nhà của chúng ta, chính là Phò mã phủ, thậm chí ngay cả quần áo dính đầy máu cũng không cởi ra, mà liền lập tức ngã xuống giường ngủ mê mang gần một ngày một đêm.

Sau khi tỉnh lại, tất cả đều thay đổi.

Những hạ nhân ở Phò mã phủ trước kia bây giờ cũng quay trở lại. Trong phủ mấy ngày trước còn vắng lặng, bây giờ đã khôi phục nhân khí. Cửu công chúa vẫn là cái kia Cửu công chúa, mà bi thảm nhất chính là Cửu phò mã vẫn không có một chút địa vị nào như cũ.

Thật ra thì nói tỉ mỉ đến, tình trạng của ta cũng tiểu Cửu vẫn không có gì khác với lúc trước, vẫn sẽ mỗi ngày lại đánh nhau, lại âm ỉ, chẳng qua là, cái bầu không khí này lại hoàn toàn khác với lúc xưa. Âm ỉ cãi nhau này là cái loại gia vị bình thường của phu thê, ta giỏi trêu đùa, nàng giỏi bạo lực.

Còn trong triều, tất nhiên cũng đã khôi phục sự yên ổn như xưa. Lữ Bách bị xử lý thế nào ta không biết, tóm lại là không có tin tức gì của hắn. Sau đó tiểu Cửu còn nói chờ đến khi hắn nói hết mọi chuyện, nàng nhất định sẽ tự tay xử tử hắn tại chỗ, nhưng cuối cùng cũng bị ta ngăn lại.

Bởi vì nàng là công chúa, ta là phò mã, nếu hai chúng ta cứ xử sự dựa theo cảm tính sẽ tạo ra tiền lệ về sau. Xử lý hắn nên để cho pháp luật, quốc gia chứ không phải chúng ta.

Người một lần nữa lên ngôi là Thái tử, hắn bị Tam hoàng tử giam lỏng trong cung mấy chục ngày, cả người bị hành hạ đến giống như trở thành người khác. Tất cả chúng ta đều cho rằng, chuyện đầu tiên mà hắn làm sau khi được thả ra chính là đem người đệ đệ Tam hoàng tử này xử tử, thế nhưng lại không ngờ rằng, sau cùng hắn vẫn tha cho đệ đệ mình một mạng, chỉ phế truất thân phận, đuổi hắn ra khỏi hoàng thành, đưa đến vùng núi gần biên cương, vĩnh viễn không được bước chân vào hoàng thành. Mặc dù Thái tử không thông minh, nhưng có lẽ hắn sẽ là một Hoàng đế tốt, yêu dân.

Đến khi tất cả mọi chuyện hạ màn cũng đã gần nửa tháng.

Nửa tháng, ta cùng tiểu Cửu có rất rất nhiều kế hoạch, tỷ như du sơn ngoạn thủy, mà đi một cái chính là phải năm ba năm mới trở về. Mà tất nhiên điểm đến đầu tiên chính là ta phải dẫn nàng đến chỗ của lão thái đã cứu ta ít ngày. Từ đầu đến cuối ta chưa từng quên lão thái, cũng chưa bao giờ quên ân huệ bà đã cho ta, cùng lời thề trước lúc rời đi.

Nhưng mà nào biết cuộc sống bất hạnh của ta chỉ mới bắt đầu. Ta thế nào cũng không nghĩ đến, tiểu Cửu chưa từng để ai vào mắt lại hợp ý với lão thái như vậy!

Hai nữ nhân này, mỗi ngày chính sự không làm, chỉ toàn liên hiệp chính ta, mà ta lại là một tiểu bạch kiểm ma bệnh nổi danh toàn thành, một người còn chưa thu thập được, giờ hai người thì lại càng sống dở chết dở.

Một ngày nọ, ta đang múa kiếm cho lão thái cùng tiểu Cửu xem, đang lúc hăng say lại đột nhiên nghe thấy lão thái bảo ngừng, sau đó liền nghe bà ấy nói.

“Hiếu Ân a, người rõ ràng là đại cô nương, vậy mà cả ngày đều mặc nam trang là sao?”

Ta chỉ đành phải bắt đắc dĩ nói.

“Không còn cách nào khác, ai bảo ta là phò mã làm chi, nếu mặc nữ trang lỡ như bị người nhìn ra thì nhất định phải rơi đầu a.”

Lão thái dĩ nhiên không tin.

“Người đừng hòng lừa ta, nơi này hoang sơ dã lĩnh, ai mà biết ngươi là Cửu phò mã? Nữ nhi gia thì phải mặc trang phục của nữ nhi, người nói có đúng không tiểu Cửu?” Vừa nói, lão thái lại nhìn tiểu Cửu một cái, đột nhiên chặc chặc hai tiếng, nói.

“Hay là ngươi thích nàng mặc nam trang.”

Chỉ thấy tiểu Cửu lười biếng chống cằm, giương đôi mắt vô tội, một bên uống nước trái cây mà ta đã làm cho nàng, thong thả nói.

“Ta sao?! Thật ra thì ta thích nhất là bộ dáng nàng không mặc xiêm y lúc nửa đêm.”

Tiểu Cửu ơi tiểu Cửu.

Năng đắc thử thê, phu phục hà cầu. (3)

-----Toàn văn hoàn-----

(1) Ghế hòm: Một công cụ tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, đầu gối bị trói chặt với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau.

(2) Dục tiên dục tử: Cảm giác khi bị “phê thuốc.”

(3) Có thể tử như vậy thì còn cầu gì nữa =)))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pho-ma-cung-la-hoa-nhi>